Minh Lê dịch

1cm ánh dương

I

Mặc Bảo Phi Bảo

"Anh là một centimet ánh dương
cuối cùng trong cuộc đời cô..."

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

CAMPHONG

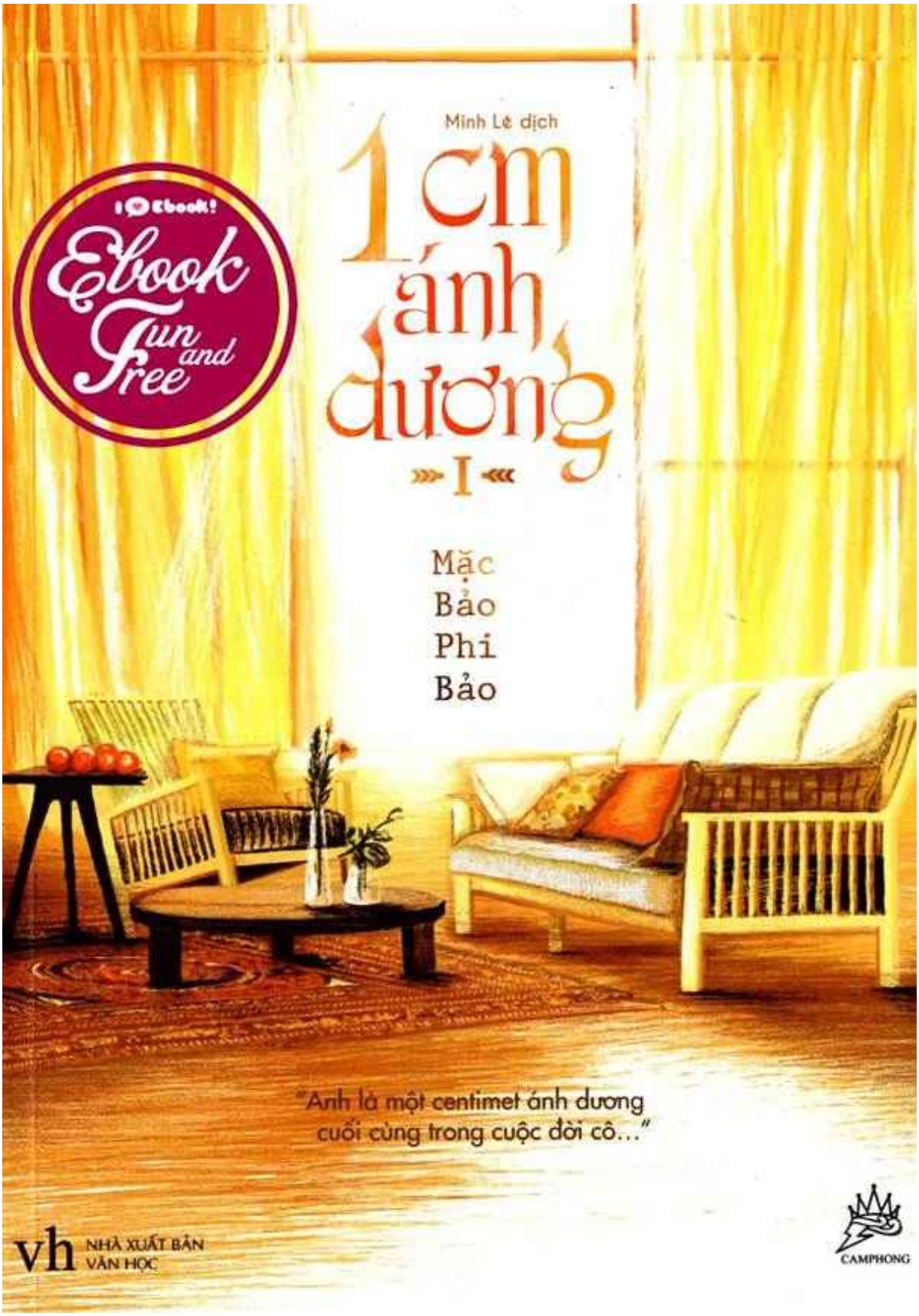

Ebook Fun and Free
https://thuviensach.vn

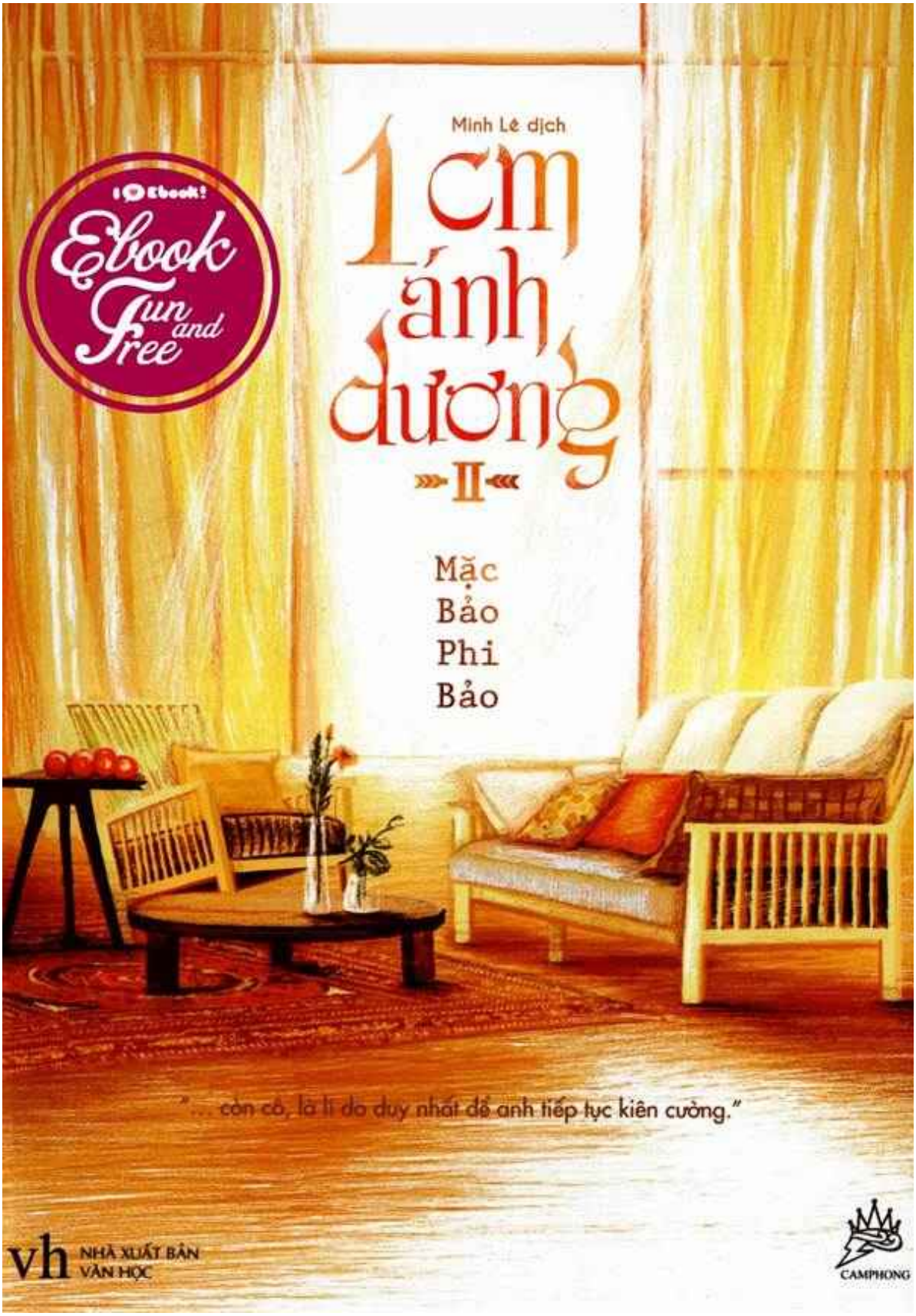

Ebook Fun and Free
https://thuviensach.vn

1cm ánh dương

Tác giả: Mặc Bảo Phi Bảo

♥

Dịch giả: Minh Lê

♥

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

https://www.facebook.com/groups/eff.eff/

♥

Sách: Nguyễn Nga

♥

Typer:

1-3 Phạm Thu Vân

4-6 Lan Hương

7-9 Sicavau Phuong

10-12 Reyna Duong

13-15 Bích Hà

16-18 Thùy Dung

19-20 Hany Tran

21-23 Cỏ Dại

24-hết Nguyễn Thị Mỹ Linh

♥

Beta lần 1:

Aki Nguyễn 1-9

Táo Xanh 10-18

Quỳnh Anh 19-hết

♥

Beta lần 2:

Táo Xanh 1-9

Aki Nguyễn 10-18

https://thuviensach.vn

Hạnh Dungg 19-hết

♥

Chụp pic và Làm ebook: Horcrux

♥

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết ***1cm ánh dương*** do ***Cẩm Phong*** phát hành.

https://thuviensach.vn

CHÚ Ý

Ebook ***1cm ánh dương*** được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

https://thuviensach.vn

Giới thiệu

Họ gặp nhau quá sớm, ký ức quá nhiều nên tất cả thật mơ hồ.

Cô chỉ biết rằng, cô đã từng bất chấp tất cả để yêu anh, nhưng anh lại rời bỏ cô.

Đôi khi Thượng Đế rất khắt khe, chỉ ban cho ta 1cm ánh dương mong manh yếu ớt, bất kể đối với cô, với anh hay với những người khao khát hòa bình.

"Em là Kỷ Ức của anh, và cũng là ký ức suốt cuộc đời anh."

Một câu chuyện đơn giản, anh là 1cm ánh dương cuối cùng trong cuộc đời cô, còn cô, là lí do duy nhất để anh tiếp tục kiên cường.

Mặc Bảo Phi Bảo

Tuổi tác: Không rõ

Cô là người Bắc Kinh, nhưng lại sinh sống ở Thượng Hải. Cô rất thích viết kịch bản phim cổ trang, tiểu thuyết tình cảm, chỉ muốn viết nên những câu chuyện ngọt ngào, bình lặng.

Cô thích sự yên tĩnh, ghét ồn ào, thích ngủ và hơi lười biếng. Cô thích đọc sách, đặc biệt thích kinh Phật, chỉ viết những câu chuyện bản thân thấy hứng thú, gửi gắm ở trong đó một vài giá trị quan của bản thân như lòng yêu nước, sự chính trực…

https://thuviensach.vn

Mục lục

Lời dẫn

1 2 3 4 5 6 7

8 9 10 11 12 13

14 15 16 17 18

19 20 21 22

23 24 25

Đoạn kết

Phiên ngoại

Hậu ký

~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Lời dẫn

Hôm ấy, Kỷ Ức đang ở trong phòng làm việc của ông nội.

Sáng nay ngủ dậy cô bé đã thấy cổ họng đau rát, đầu óc choáng váng. Vốn đã quen với việc ban ngày thường không có ai ở nhà, đặc biệt là trong những dịp nghỉ hè nghỉ đông, nên Kỷ Ức càng phải tự lực cánh sinh giải quyết mọi vấn đề.

Nhưng vấn đề bây giờ là, Kỷ Ức cảm thấy mình đã bị ốm, cần phải uống thuốc.

Vậy nhưng lâu lắm rồi cô không ốm, nên cô đã quên mất hòm thuốc cất ở đâu rồi.

Sau khi lục tung bảy, tám cái ngăn kéo, cuối cùng Kỷ Ức cũng tìm thấy nó.

Hai viên giảm sốt, hai viên cảm cúm, có nên thêm một viên Ngưu Hoàng giảm nhiệt nữa không nhỉ? Hình như năm ngoái khi sốt cao, mẹ đã cho mình uống loại này thì phải, thế thì thêm một viên nữa vậy.

Kỷ Ức gỡ từng viên thuốc ra khỏi vỉ, vừa rót nước thì chợt nghe thấy tiếng chuông cửa.

Kỷ Ức đặt thuốc lên trên tờ khăn giấy rồi chạy ra cửa, nhón chân nhìn qua lỗ mắt mèo.

Ánh nắng giữa mùa hạ xuyên qua khung cửa kính, buông xuống hành lang, chiếu rọi từng ngóc ngách, không để sót bất kỳ góc tối nào. Trong ánh

https://thuviensach.vn

nắng chói chang ấy, Kỷ Ức nhìn thấy Quý Thành Dương.

Sau này anh mới nói với Kỷ Ức rằng, thực ra đó là lần thứ hai họ gặp nhau.

Nhưng vào thời điểm ấy, đối với Kỷ Ức anh chỉ là một người xa lạ chưa từng gặp mặt. Kỷ Ức nhìn qua lỗ mắt mèo, trông thấy một thanh niên cao gầy trẻ tuổi đang cúi xuống hút thuốc. Trông anh không giống với các học sinh mặc quân phục của ông nội, anh chỉ mặc một chiếc quần soóc thể thao dài đến đầu gối và áo phông ngắn tay màu trắng…

Vì anh cúi đầu nên những sợi tóc ngắn xòa xuống trán, che mất đôi mắt.

Kỷ Ức không lên tiếng mà cứ lặng lẽ nhìn anh như xem một bộ phim quay chậm, thấy anh chống một tay lên bức tường trắng toát, dụi điếu thuốc lên trên nóc thùng rác bằng kim loại đặt ngoài hành lang. Thú vị nhất là sau khi dập anh còn dùng đầu lọc thuốc trong tay lau thật sạch cái chấm màu ghi nhỏ xíu ấy rồi mới ném vào bên trong thùng rác.

Sau đó, anh ngẩng đầu lên, hướng đôi mắt đen và sáng nhìn về phía cửa. Chắc vì không nghe thấy tiếng động nào phát ra từ bên trong nên anh hơi nhíu mày. Rồi, anh lại bấm chuông thêm lần nữa.

Đến lúc này cô bé mới nhớ ra chuyện mình vốn định mở cửa nên hỏi vọng ra ngoài: “Xin hỏi ai đấy ạ?”

Khu căn hộ này nằm trong một đại viện lớn, muốn vào được đến đây ít nhất phải qua hai cổng có vệ binh canh gác, cả tòa nhà còn được lắp đặt hệ thống mật mã nên người ngoài không thể tùy tiện vào được. Toàn khu đều là những toà nhà bốn tầng, mỗi tầng một hộ gia đình, mọi người đều đã quá quen thuộc với nhau. Nhưng người này rất xa lạ, có lẽ là anh trai lớn của gia đình nào đó thường đi học ở xa chăng?

https://thuviensach.vn

“Kỷ Ức, anh là Quý Thành Dương.”

Giọng nói nhàn nhạt nhưng rất dịu dàng, người đó cho Kỷ Ức biết thân phận của mình.

Quý Thành Dương à… Kỷ Ức nhớ ra đó là chú út Quý nhà ông nội Quý, người đã nói sẽ đưa cô bé đi diễn kịch.

Chú út của Quý Noãn Noãn.

Đó là một cái tên có tần suất xuất hiện rất cao.

Quý Thành Dương, sáu tuổi bắt đầu học đàn piano, tuy muộn hơn các bạn cùng trang lứa, nhưng tám tuổi đã được lên sân khấu biểu diễn. Thời cấp một được nhảy lớp hai lần nên chỉ học trong bốn năm, mười sáu tuổi đã học tới đại học Pennsylvania(*). Đây là những lời mà cô bạn thân từ nhỏ của Kỷ Ức là Quý Noãn Noãn thường nói.

(*) *Đại học Pennsylvania (tiếng Anh: University of Pennsylvania; gọi tắt là Penn hay UPenn) là viện đại học tư thục ở thành phố Philadelphia, thuộc bang Pennsylvania, Hoa Kỳ. Penn là một thành viên của Ivy League với thế mạnh về các ngành khoa học cơ bản, nhân học, luật học, y dược, giáo dục học, kỹ thuật và kinh doanh.*

Chú út Quý qua Mỹ học, ông nội Kỷ Ức cũng thường nói đến chủ nghĩa đế quốc gì đó của đất nước này… Kỷ Ức nhớ khi còn nhỏ có lần đi một đôi giày da màu đỏ, ông nội liền đùa rằng “Giày da rầm rập gõ, chủ nghĩa tư bản thối”. Chú út nhà họ Quý đi học đại học ở đất nước chủ nghĩa tư bản này cũng thường được ông nội nhắc đến, kiểu như trong nước bao nhiêu trường đại học tốt, sao không ngoan ngoãn ở nhà cống hiến cho Tổ quốc mà lại phải đi du học nước ngoài…

Nhưng hình như bây giờ khá hơn rồi, ông không còn nói nhiều về chuyện đó nữa.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức mở cửa, ngước lên nhìn người một giây trước vẫn còn rất bực bội này, cô bé chào một tiếng "Chú út Quý" rồi mở tủ giày lấy cho anh một đôi dép đi trong nhà. Khách chưa kịp vào Kỷ Ức đã chạy xuống bếp rửa tay.

Quý Thành Dương thay dép đi vào nhà liền trông thấy Kỷ Ức đang bê bình nước lạnh trong suốt màu xanh ngọc bích lên rót vào cốc thuỷ tinh, sau đó chau mày, nuốt một hơi năm viên thuốc.

Đắng quá.

Kỷ Ức uống mấy ngụm nước mới nuốt trôi được viên Ngưu Hoàng giảm nhiệt, nhưng vì đã ngậm thuốc quá lâu nên miệng toàn vị đắng. Cô bé muốn nói chuyện nhưng miệng đắng khiến mặt mũi nhăn tít lại, Kỷ Ức uống thêm mấy ngụm nữa, sau đó nhận ra chú út Quý đi tới trước mặt mình và ngồi xổm xuống.

Anh để tầm nhìn của họ ngang bằng nhau, cố gắng dịu dàng nói: "Đang uống gì thế?"

"Thuốc." Kỷ Ức khẽ đáp, sau đó sờ trán mình, "Cháu sốt rồi, họng cũng đau."

Kỷ Ức thử nuốt nước miếng, đau quá.

Đôi mắt đen của anh thoáng qua nét kinh ngạc: "Sao lại uống nhiều thế?"

"Uống ít không có tác dụng!" Kỷ Ức lý luận rất điêu luyện và bảo, "Cháu hay bị sốt, trước kia chỉ cần uống nửa viên là khoẻ, sau đó là một viên, bây giờ phải hai viên mới được."

Anh nhíu mày, đưa tay ra đặt lên trán cô bé, "Đã đo nhiệt độ chưa?"

https://thuviensach.vn

Bàn tay anh còn vương mùi thuốc nhè nhẹ, lòng bàn tay cũng hơi lạnh.

Kỷ Ức ngoan ngoãn đứng yên, tò mò không hiểu vì sao giữa mùa hè mà nhiệt độ cơ thể chú út Quý lại thấp đến thế, "Không có… nhiệt kế."

Lần trước ốm Kỷ Ức đã làm vỡ nhiệt kế rồi, nhưng không dám nói với ông nội… Lúc ấy, Kỷ Ức ngốc lắm, dùng tay trần nhặt những viên bi màu bạc đó, không nắm chặt được nên lấy một xấp khăn giấy ra lau sạch sẽ. Hôm sau đi học, Kỷ Ức kể cho Triệu Tiểu Dĩnh cùng bàn nghe, cô bé còn dọa Kỷ Ức rằng những thứ ấy trong nhiệt kế có độc… Cũng may sau khi lau sạch sẽ xong Kỷ Ức không ăn uống ngay.

Trong khi Kỷ Ức đang mừng thầm về chuyện mình không bị trúng độc do làm vỡ nhiệt kế, thì Quý Thành Dương đã đứng dậy, nói sẽ về nhà lấy nhiệt kế và dặn cô bé đừng uống thêm thuốc nữa. Chưa đầy ba phút sau, chú út nhà họ Quý đã cầm một cái nhiệt kế quay lại, anh bảo Kỷ Ức ngồi lên ghế sô pha và đưa chiếc nhiệt kế lên môi Kỷ Ức: "Nào, há miệng ra."

Kỷ Ức ngậm lấy nhiệt kế rồi chợt nhớ tới một chuyện, liền nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chẳng phải ở bệnh viện lúc nào người ta cũng sẽ dùng cồn để lau sạch trước ư?"

Kỷ Ức chưa dứt lời, nhiệt kế đang ngậm trong miệng liền bị rút ra, cô bé giật mình nhìn lên. Trên gương mặt trắng trẻo của Quý Thành Dương rõ ràng có vài phần bực bội, anh dùng khăn giấy lau sạch nhiệt kế rồi đưa lại cho Kỷ Ức, "Kẹp dưới nách vậy!"

Kỷ Ức "Ừm" một tiếng. Từ nhỏ cô bé đã biết quan sát sắc mặt người khác nên dù lập tức nhận ra chú út Quý có vẻ đã thật sự phạm sai lầm nhưng thôi, Kỷ Ức chẳng nên nói ra làm gì.

Chỉ có điều… vừa nãy ngậm chiếc nhiệt kế, bệnh tình mình liệu có trở nặng hơn không nhỉ?

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức kẹp chiếc nhiệt kế vào nách rồi cầm điều khiển lên mở phim ra xem.

Giờ này đang chiếu Slamdunk.

Nhưng… cô bé len lén liếc nhìn Quý Thành Dương, để khách ngồi xem phim hoạt hình cùng có phải rất không tốt không? Thế là Kỷ Ức nghiêm chỉnh chuyển kênh, cực kỳ bối rối đắn đo khi dừng lại ở kênh thời sự, nhưng đầu óc thì đang mải mê chạy theo Rukawa và Hanamichi… Rõ ràng Quý Thành Dương không hề muốn xem tivi, lúc nãy khi anh về nhà lấy nhiệt kế còn cầm theo một cuốn sách nên giờ đang mở ra đọc, trông có vẻ rất nhẫn nại khi ở cùng với một đứa trẻ như Kỷ Ức.

Kỷ Ức suy nghĩ một hồi rồi lại len lén chuyển kênh về Slamdunk.

Tối hôm ấy, anh lái xe đưa Kỷ Ức đi ăn Mc Donald ở Vương Phủ Tỉnh.

Đây là nhà hàng Mc Donald đầu tiên tại Bắc Kinh, vừa khai trương chưa lâu, rất nhiều bạn học của cô bé đã tới đó, hầu hết đều bảo mùi vị chẳng ra sao. Kỷ Ức nhớ Quý Noãn Noãn từng oán thán rằng chẳng ngon như khi ăn ở nước ngoài, chỉ riêng Kỷ Ức là không thể chia sẻ kinh nghiệm ăn ngon hay không được, vì chẳng ai rảnh rỗi để đưa Kỷ Ức đến đó dù chỉ một lần.

Lúc đầu Kỷ Ức rất trông đợi, nhưng càng về sau càng chẳng còn quan tâm.

Nào ngờ mấy năm sau, vào buổi tối nay, cô bé lại được Quý Thành Dương dẫn đến đó lần đầu tiên. Nhưng vì lúc ở nhà đã uống thuốc và đo nhiệt độ mất khá nhiều thời gian, Quý Thành Dương chỉ mua khoai tây chiên và hamburger mang lên xe rồi sau đó vừa lái vừa nhìn cô bé ăn hết.

https://thuviensach.vn

Thực ra hôm đó chính là hội diễn của đoàn văn công, tiết mục của nhóm thiếu nhi mà Kỷ Ức tham gia chỉ nhằm mục đích góp vui, hoặc có thể nói rằng chỉ để các vị quân nhân cao tuổi có nhiều huân chương công trạng ngồi dưới khán đài kia trông thấy con cháu mình mà thấy vui vẻ hơn. Bởi vì mọi người trong nhà họ Kỷ đều quá bận rộn nên mới nhờ con trai của người bạn già là Quý Thành Dương, hiện đang rất rảnh rỗi chuẩn bị ra nước ngoài tiếp tục học tập, đến đưa Kỷ Ức đi biểu diễn.

"Đừng căng thẳng." Quý Thành Dương ngồi xuống nhỏ giọng bảo.

Dứt lời, anh liền vỗ nhẹ lên lưng Kỷ Ức.

Một thanh niên hai mươi tuổi như anh, chẳng có kinh nghiệm dỗ trẻ con mấy.

Đây không phải là lần đầu tiên Kỷ Ức lên sân khấu biểu diễn, nhưng lại là lần đầu tiên có "người nhà" đi cùng. Cô bé vốn dĩ rất bình thản nhưng sau khi nghe xong ba chữ anh nói liền bắt đầu thấy căng thẳng. Thậm chí khi đứng sau cánh gà màu đỏ sậm, tim Kỷ Ức bắt đầu đập liên hồi.

Lẽ dĩ nhiên, cô bé đã phạm lỗi.

Kỷ Ức và một cậu bé khác cùng biểu diễn điệu nhảy của dân tộc Tạng. Đang sốt nên đầu óc Kỷ Ức rất không tỉnh táo, khi ngả người ra phía sau, trang sức trên tóc liền rơi xuống sàn diễn gây nên một tiếng động rất lớn. Đó là chuyện chưa từng xảy ra nên nhất thời đầu óc trống rỗng, Kỷ Ức vô thức cúi xuống nhặt đồ trang sức sau đó ngẩng đầu lên.

Trong giây lát, Kỷ Ức hoàn toàn sững sờ.

Sàn diễn tập trung rất nhiều ánh đèn, còn bên dưới khán dài chẳng thể nhìn rõ được ai, trong bóng tối chỉ có thể trông thấy có rất nhiều người.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức thật sự sợ hãi, chỉ cảm thấy chân mình bủn rủn, trong đầu hiện lên một suy nghĩ rằng sẽ không bao giờ nhảy nữa. Cuối cùng, Kỷ Ức quả thật liền quay người chạy xuống khỏi khán đài, không hoàn thành được tiết mục chỉ kéo dài có mười mấy giây, mặc kệ cậu bé kia đứng ngơ ngác một mình trên sân khấu…

Rất lâu về sau, mỗi khi người ta nhắc đến cô bé nhà họ Kỷ là họ lại nói về chuyện này.

Hầu hết họ đều chỉ cười cười không có ý gì, cũng chỉ nói rằng cô bé này rất dễ xấu hổ, chắc hôm ấy sợ quá.

Tối hôm đó, Quý Thành Dương cũng cho rằng Kỷ Ức đã quá căng thẳng, anh chẳng nghĩ ra cách nào để an ủi, nên lại lái xe đưa cô bé đến trước cửa hàng Mc Donald sắp đóng cửa. Anh xuống xe mua cho Kỷ Ức một cốc kem tươi vị dâu. Lúc quay lại, anh đưa cho cô bé cốc kem nhựa được bọc kín bằng giấy ăn: “Không sao đâu, lần sau là có kinh nghiệm rồi.”

Kỷ Ức đón lấy chiếc cốc và bắt đầu ăn kem, ngon thật đấy.

Cô bé bỗng cảm thấy chú út Quý không thích cười, không thích nói chuyện này thực ra cũng rất ân cần.

“Cháu nghĩ… sẽ không có lần sau đâu ạ…” Kỷ Ức ăn được mấy miếng kem, định bảo không muốn nhảy nữa, nhưng lại chẳng dám nói ra nên chỉ tiếp tục ăn.

“Cháu nhảy rất tốt, lúc nãy chú đứng dưới khán đài nghe thấy rất nhiều người khen cháu.”

Kỷ Ức ngậm chiếc thìa nhựa màu trắng, chớp chớp mắt, hàng lông mi khẽ rung rung rồi hỏi nhỏ Quý Thành Dương: “Chú út Quý… chú đang an ủi cháu sao?”

https://thuviensach.vn

Anh cắn thuốc trong miệng mà chưa kịp châm, chỉ ậm ừ: “Còn muốn ăn gì nữa không?”

Kỷ Ức lắc đầu, cô bé cười tít mắt, tiếp tục ăn kem. Giữa chừng chợt nghĩ ra một chuyện, Kỷ Ức nuốt nước miếng, cảm thấy họng đã đau đến mức cứ như không còn là của mình nữa: “Có phải cháu ốm thì không được ăn kem không?”

Anh nhìn cốc kem trong tay Kỷ Ức một lát rồi hơi nhếch môi, mỉm cười đầy bất đắc dĩ.

Chỉ trong một ngày mà anh đã phạm phải hai lỗi rất cơ bản, đúng là bất ngờ.

Từ chiều đến tối, cuối cùng anh đã thể hiện được vài phần dịu dàng trong nụ cười ấy, sau đó Quý Thành Dương nhanh chóng xuống xe đi mua cho cô bé một cốc sữa nóng.

Đèn đường nối tiếp nhau, buông xuống một màu vàng ấm áp. Đã muộn, hai cánh cửa phụ cho ô tô đi qua đều đã đóng, anh chỉ có thể lái xe đi vào từ cửa chính. Khi vệ binh ôm súng nhảy xuống khỏi trạm gác đến kiểm tra giấy thông hành, anh mới phát hiện cô bé đã ngủ thiếp đi, ôm trong tay cốc sữa chưa uống hết, nhưng miệng túi nilon đã được buộc chặt, có lẽ là để tránh sữa không bị đổ ra ngoài…

Đúng là một cô bé chu đáo.

Vệ binh làm lễ chào rồi cho họ đi qua.

Anh đưa tay sờ lên trán Kỷ Ức, đúng là đã sốt cao rồi.

https://thuviensach.vn

Vậy là… lần đầu đưa Kỷ Ức ra ngoài mà anh đã làm cho cô bé bị ốm rồi sao?

https://thuviensach.vn

1

Ký ức mơ hồ

Khi Quý Thành Dương bế Kỷ Ức lúc này đang sốt mê man vào nhà mình cũng là lúc chị dâu thứ đi ra khỏi bếp, nhìn thấy liền bật cười. Với tính cách của anh, đến cháu ruột của mình còn chẳng bao giờ chịu bế, cảnh này thực sự khiến người khác cảm thấy hiếm có.

"Cô bé đang sốt, em định đưa đến bệnh viện nhưng cô bé nhất định không chịu. Thấy nhà không có ai nên em cứ bế về nhà mình trước đã." Quý Thành Dương bế Kỷ Ức vào phòng mình và nhẹ nhàng đặt cô bé xuống giường.

Rồi anh dùng hai ngón tay để đo nhiệt độ của Kỷ Ức.

"Nhà Tây Tây không có ai là chuyện bình thường." Chị dâu thứ chẳng mấy bận tâm, "Họ nuôi trẻ con hoàn toàn bằng chính sách tinh thần áp lực nhưng sinh hoạt 'thả rông'." Chị dâu thứ vừa nói vừa lấy thuốc.

Chị dâu thứ là hiệu trưởng trường Tiểu học trong viện, hai nhà lại là hàng xóm tầng trên tầng dưới nên cực kỳ thân thiết.

Kỷ Ức sợ bóng tối, thỉnh thoảng nhà không có người sẽ lên lầu ngủ cùng với Quý Noãn Noãn cũng là chuyện bình thường.

"Áp lực tinh thần? Nuôi thả rông?"

https://thuviensach.vn

“Dăm ba câu không nói rõ hết được, để chị lấy ví dụ nhé. Áp lực ở đây là cực kỳ xem trọng việc dạy dỗ cô bé, Tây Tây bốn tuổi rưỡi đã vào lớp một nên dù học cùng lớp nhưng lại nhỏ hơn Noãn Noãn hai tuổi. Ban đầu thành tích của Kỷ Ức không tốt, toán chỉ được hơn năm mươi điểm, về sau lại dần dần theo kịp và nhanh chóng xếp nhất lớp, duy trì đến tận bây giờ. Riêng điểm này Noãn Noãn không thể sánh được với cô bé.”

Bốn tuổi rưỡi? Quả là hơi sớm.

“Nhưng về cuộc sống của trẻ con thì họ lại không quan tâm mấy.” Chị dâu thứ mang nước ấm và thuốc vào đưa cho Quý Thành Dương.

Anh thử cho Kỷ Ức uống thuốc, tuy cô bé đang mê man nhưng rất dễ chăm sóc.

Cho gì uống nấy…

“Ví dụ như đi du xuân theo trường, trẻ con nhà khác ít nhất cũng được chuẩn bị nước và hoa quả đúng không? Còn nhà họ thì trực tiếp để lại cho cô bé năm mươi tệ trên bàn, chẳng hiểu họ nghĩ gì nữa. Cậu bảo ngồi ô tô mất hai tiếng đồng hồ, con bé chẳng được ăn uống thì mang tiền cũng có tác dụng gì? May mà hôm ấy tôi cũng có mặt trên xe nên mới chia bớt đồ ăn của Noãn Noãn cho Kỷ Ức.”

Anh nghe đến đó chợt nhớ đến bộ dạng uống thuốc của cô bé lúc ban chiều.

Anh nghĩ đến cháu gái của mình, có vẻ hai đứa là bạn tốt của nhau. Lần nào Quý Noãn Noãn nhắc đến Kỷ Ức với anh qua điện thoại cũng đều nói bằng giọng rất sùng bái.

“Kỷ Ức bạn cháu bốn tuổi rưỡi đã học lớp một, nhỏ hơn cháu hai tuổi cơ, nhưng lúc nào cũng đứng nhất lớp.”

https://thuviensach.vn

“Chú út biết không, dù là khiêu vũ, thư pháp hay quốc họa, bạn ấy cũng rất giỏi. Sao cháu lại ngốc thế?”

“Chú út chú út, chú chơi đàn giỏi lắm phải không? Kỷ Ức đã hứa với cháu sẽ không học đàn, cháu chỉ có thể thắng bạn ấy chuyện này thôi!”

Đây là điển hình của việc giáo dục thành công ư?

Hay là thất bại? Có điều hình như đều chẳng quan hệ gì với anh.

Anh nhường phòng mình cho cô bé và trải chăn ngủ trong phòng đọc sách. Đến tối, rõ ràng anh đã quên mất sự tồn tại của Kỷ Ức, khi ra ngoài rót nước uống mới trông thấy cô bé đã tỉnh và đang ngơ ngác mở cửa nhìn ngó xung quanh.

Kỷ Ức không nhớ rõ mình đã lên đây như thế nào, mãi cho tới khi trông thấy anh.

Dưới ánh đèn bếp, Quý Thành Dương đeo một chiếc kính trắng gọng vàng, trông rất nhã nhặn lịch sự. Anh đang khuấy cốc cà phê đặc vừa pha, khi trông thấy Kỷ Ức cũng thoáng sững sờ.

Kỷ Ức chậm chạp bước tới, nhỏ giọng nói: “Cháu về nhà đây, tạm biệt chú út Quý nhé.”

Anh cúi xuống cũng dùng giọng nói thật nhỏ để trả lời: “Ngủ một mình có sợ tối không?”

Kỷ Ức ngơ ngác, sao chú út Quý lại biết mình sợ tối?

Kỳ diệu thật.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức lắc đầu: “Bật hết đèn lên, dù sợ cũng sẽ ngủ được thôi.”

“Ngủ lại đây có được không?” Anh cố gắng tỏ ra như đang dỗ trẻ nhỏ.

Kỷ Ức tiếp tục lắc đầu: “Sáng mai mẹ cháu về, sớm lắm, chỉ về một lát là lại đi ngay. Cháu phải về nhà đợi mẹ.”

Có vẻ rất kiên quyết thì phải?

Anh không nói gì mà chỉ vuốt nhẹ cánh tay Kỷ Ức, cũng hạ sốt rồi.

Kỷ Ức bỗng hiếu kỳ, chỉ thứ anh đang cầm trong tay: “Đây là cái gì ạ?”

“Cà phê.” Anh đáp.

Trong nước rất ít người uống thứ này, đặc biệt là những gia đình Cách mạng chỉ uống trà và nước trắng là đủ, nên cô bé quả thực không biết đến cà phê. Kỷ Ức khẽ “Vâng” rồi liếc nhìn thứ chất lỏng trong cốc. Anh mỉm cười, đưa cốc cho Kỷ Ức, ra hiệu bảo cô bé thử một ngụm.

Thế nên đây là lần đầu tiên Kỷ Ức được nếm thử mùi vị của cà phê. Không có đường nhưng lại có mùi sữa thơm nồng.

Nói chung, vị rất lạ.

Kỷ Ức uống xong, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Quý Thành Dương bỗng nghĩ ra một vấn đề rất nghiêm trọng, cô bé uống cà phê lần đầu liệu có mất ngủ không?

Anh đúng là không hợp dỗ trẻ con.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên Kỷ Ức thức trắng đêm đến tận khi trời sáng, cô bé ngồi dậy sửa soạn chuẩn bị đón bố mẹ về nhà, nào ngờ đợi đến tận trưa cũng chẳng thấy ai, chỉ nhận được một cuộc điện thoại rất ngắn gọn, họ nói rằng khoảng bốn ngày nữa mới về thăm Kỷ Ức được. Kỷ Ức rất thất vọng, quanh đi quẩn lại trong nhà mãi cũng chẳng có việc gì làm nên lại lôi hết sách ở phòng làm việc của ông nội ra, chuẩn bị đọc lại.

Tất cả đều là sách cổ. Đặc biệt quyển *Tam quốc diễn nghĩa* và *Truyện cổ Grim* Kỷ Ức yêu thích đều là chữ phồn thể được in dọc.

Vừa hay, có thể đọc cho qua thời gian.

Buổi trưa của bốn ngày sau, đúng vào lúc ánh nắng đang gay gắt nhất thì Quý Noãn Noãn đi du lịch trở về trước dự định. Cô bé chạy từ tầng bốn xuống tầng một, gõ cửa nhà Kỷ Ức cật lực, dùng phương thức làm nũng quen thuộc để lôi Kỷ Ức đến bể bơi ngoài trời. Đợi đến khi Triệu Tiểu Dĩnh xuất hiện thì Kỷ Ức đã bị cháy nắng rồi.

Quý Noãn Noãn không biết bơi nên chỉ ôm phao nổi lềnh bềnh trên mặt nước, nói chuyện với Kỷ Ức. Sau khi bị cháy nắng chỉ biết thè lưỡi bảo: "Hôm nay mặt trời gắt quá." Kỷ Ức ậm ừ đáp rồi hít vào một hơi thật dài, sau đó lặn xuống nước khoảng hơn một phút. Kỷ Ức nổi lên ở một góc khác của bể bơi, thở ra thật mạnh, cuối cùng đã dễ chịu hơn nhiều rồi.

Khi Kỷ Ức bơi trở lại chỗ của Quý Noãn Noãn, cô bạn đột nhiên nhắc đến chú út của mình: "Kỷ Ức, cậu nhìn thấy chú út của tớ rồi phải không?"

"Ừ." Kỷ Ức giữ lấy chiếc phao của Noãn Noãn, kéo cô bé bơi nhanh hơn một chút.

"Có phải trông chú út của tớ rất giống với Irie Naoki trong *Nụ hôn định mệnh*(*) bọn mình xem mấy hôm trước không? Takashi(**) gì đó ấy!"

https://thuviensach.vn

(*) Một bộ truyện tranh đã được chuyển thể thành phim hoạt hình và phim điện ảnh rất nổi tiếng của Nhật, tên gốc là Itazura na Kiss.

(**) Takashi Kashiwabara, là diễn viên đóng vai Irie Naoki khi truyện Itazura na Kiss được chuyển thể thành phim.

"… Có giống đâu?" Tuy Kỷ Ức biết, chú út Quý và Irie Naoki đều là thần tượng của Noãn Noãn, đều rất đẹp trai nhưng cảm giác họ mang lại thực sự khác xa nhau.

Kỷ Ức tiếp tục sửa tư thế của Noãn Noãn, tận tâm dạy cô bé tập bơi.

Bởi vì giờ này nắng quá gắt nên trong bể bơi hầu như chỉ có trẻ con đang chơi đùa, người lớn đều đứng trên bờ. Mãi đến gần hai giờ, khi bể bơi chuẩn bị đóng cửa làm vệ sinh thì Triệu Tiểu Dĩnh mới xuất hiện với đôi mắt đỏ hoe, Kỷ Ức và Noãn Noãn lấy làm lạ, gặng hỏi mãi cũng chẳng biết được nguyên do. Nhưng khi nhìn thấy xa xa có một đám con trai thì họ liền hiểu ra.

Thằng nhóc ngông nghênh nhất trong đó là Vương Hành Vũ, em trai cùng cha khác mẹ của Triệu Tiểu Dĩnh.

Triệu Tiểu Dĩnh vừa sinh ra thì bố mẹ đã ly hôn rồi, bởi vì bố cô bé không muốn có con gái, nhưng quân nhân bắt buộc phải tuân thủ chính sách mỗi gia đình chỉ có một con, nếu muốn sinh thêm thì chỉ còn cách ly hôn rồi cưới người khác… Sau khi ly hôn, Triệu Tiểu Dĩnh theo họ mẹ, còn mẹ cô từ gia đình quân nhân bỗng chốc trở thành tạp vụ, cũng may bà đang dạy tiểu học nên mới được phép ở lại trong viện.

"Em trai cậu lại bắt nạt cậu à?"

"Nó không phải là em trai của tớ." Triệu Tiểu Dĩnh lại bắt đầu khóc.

https://thuviensach.vn

“Để tớ giúp cậu hả giận!” Quý Noãn Noãn ôm chiếc phao bơi, nỗ lực đạp nước muốn lên bờ, nhưng tốc độ chậm nên quả là đã tức đến đỏ cả mặt.

Ngốc thật.

Kỷ Ức bỗng giữ lấy phao của Noãn Noãn, lặng lẽ nói bên tai cô bé: “Để tớ.”

Dứt lời, cô liền bơi đến ven bể bơi và nhảy lên bờ.

Cô bé dựa theo trí nhớ tìm thấy một sợi dây thừng trong phòng quản lý, tiện tay thắt nút lại.

Một lát sau Kỷ Ức nhảy ùm xuống nước, lặn vốn là sở trường của cô bé, đặc biệt hôm nay bể bơi mới thay nước nên không cần đến kính cũng có thể nhìn được dưới nước trong khoảng cách ngắn. Kỷ Ức lặn đến chân Vương Hành Vũ, vòng sợi dây thừng quấn quanh đôi chân cậu ta rồi buộc chặt, sau đó bơi đi không quay đầu lại.

Đến khi Kỷ Ức trồi lên mặt nước đã nhìn thấy phía xa xa kia, Vương Hành Vũ vốn quen ngang ngược đang gào thét ầm ĩ, nói rằng có thuỷ quái.

Nhưng cậu ta đang ôm chặt lấy phao, không bơi được mà cũng chẳng thể nào thoát khỏi sợi dây thừng, chật vật đến suýt bật khóc…

Cuối cùng Triệu Tiểu Dĩnh cũng phì cười.

Kỷ Ức hít một hơi thật sâu để bổ sung không khí, thấy Triệu Tiểu Dĩnh nhoẻn cười trong nước mắt, Kỷ Ức cũng tít mắt cười theo.

Thay Triệu Tiểu Dĩnh báo thù xong, các cô bé liền đi tắm rửa sạch sẽ và mặc quần áo mới. Họ men theo con đường bỏng nắng, xách xăng đan trong tay, vui cười hớn hở, nhảy nhót đi về phía khu nhà. Nhưng vừa đi ngang

https://thuviensach.vn

qua thao trường luyện tập tám trăm mét, họ liền bị đám Vương Hành Vũ cưỡi xe đạp lao đến chặn đường.

Kỷ Ức nhìn sang hai cô bé bên cạnh.

Thôi xong, lần này đen đủi rồi.

Họ chỉ là ba cô bé, thật sự chẳng có cách nào đối đầu được với năm sáu đứa con trai… Noãn Noãn dùng ánh mắt ra hiệu bỏ chạy, nhưng cả ba đều đang đi chân trần thì làm sao chạy nhanh hơn xe đạp được đây?

Kỷ Ức lắc đầu, nhất thời cũng chẳng nghĩ ra được cách gì.

"Kỷ Ức, là mày phải không? Hả?" Em trai của Triệu Tiểu Dĩnh nhìn thẳng vào Kỷ Ức, "Trong bọn mày chỉ có mày là biết bơi thôi!"

Kỷ Ức không đáp, tiếp tục nghĩ cách…

Nhưng chỉ nháy mắt chiếc túi đựng đồ bơi, quần áo, khăn tắm trên tay Triệu Tiểu Dĩnh đã bị một thằng nhóc khác giằng mất. Vương Hành Vũ cười rất đắc ý: "Triệu Tiểu Dĩnh, mẹ mày thì keo kiệt nhất rồi, nếu giờ tao ném hết đồ bơi, khăn tắm với dép của mày đi thì thể nào mày cũng sẽ bị bà ấy mắng chết. Thậm chí cả đời này mày cũng không được đi bơi nữa ấy chứ!"

Mắt Triệu Tiểu Dĩnh lập tức đỏ hoe, mãi cô bé mới mắng được một câu: "Đồ khốn!"

Những điều Vương Hành Vũ nói đều là sự thực, nếu quả thật bị phát hiện thì Triệu Tiểu Dĩnh nhất định sẽ bị mẹ đánh, sau này cũng chẳng dám nghĩ đến việc đi bơi nữa…

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Kỷ Ức mở miệng nói: “Là tôi trêu cậu đấy, cậu muốn làm gì cũng được, nhưng phải trả đồ lại cho chúng tôi!”

Kỷ Ức chỉ muốn tránh cho Triệu Tiểu Dĩnh khỏi bị ăn đòn, nhưng sau khi dứt lời, cô vẫn chưa hiểu hết được ý nghĩa của câu nói này. Mãi cho tới khi Vương Hành Vũ lôi họ vào trong sân huấn luyện vượt chướng ngại vật tám trăm mét, Kỷ Ức mới thấy sợ. Chẳng biết cái thằng nhóc trông như du côn nhí này sẽ làm gì đây. Dù sao cũng là khu vực huấn luyện cho học viên quân đội, trên đường chạy tám trăm mét còn có lưới sắt, có tường cao, có bậc thang… nói chung là đầy đủ các loại chướng ngại vật mà những đứa trẻ như chúng không thể nào vượt qua nổi…

Cuối cùng Vương Hành Vũ dừng lại trước một hố cát hình vuông, chỉ tay nói: “Tao có thể trả đồ lại cho chúng mày, nhưng Kỷ Ức, mày phải nhảy xuống đây.”

Nhảy xuống ư?

Vào một cái hố sâu ba mét?

Kỷ Ức đứng bên miệng hố, nhìn Triệu Tiểu Dĩnh đang khóc nức nở và Quý Noãn Noãn loay hoay chẳng có kế sách gì, rồi lại nhìn xuống cái hố sâu ba mét. Ngoài quân nhân đã được rèn luyện, thì dù là một người lớn bình thường có nhảy xuống cũng khó lòng leo lên nổi…

“Cậu đảm bảo sẽ trả đồ lại cho chúng tôi chứ?” Kỷ Ức nhìn Vương Hành Vũ nói.

“Nhiều lời, tao đã đồng ý với mày trước bao nhiêu anh em ở đây rồi!”

Kỷ Ức liều mình quyết tâm, và quả thật cứ thế… nhảy xuống…

Đầu cô bé bị chấn động đến mức xoay mòng mòng.

https://thuviensach.vn

Cũng may còn có rất nhiều cát làm đệm đỡ, nhưng đầu gối vẫn bị xước.

Cát không mịn phủ đầy trong đôi xăng đan cọ vào chân đau nhói.

Kỷ Ức thật sự cảm thấy có chút chóng mặt nên chầm chậm dựa vào thành hố phủ đầy cát để ngồi xuống, nghỉ một lúc lâu mới nghe thấy có người đang gọi mình. Noãn Noãn và Triệu Tiểu Dĩnh đang khóc bò bên miệng hố, nhô đầu ra nhìn, hỏi Kỷ Ức có sao không. Kỷ Ức xua tay, chẳng còn sức để nói nữa, bấy giờ mới thấy chân mềm nhũn, mới biết sợ.

Cái hố này sâu quá, một cô bé con chẳng đời nào có thể trèo lên nổi.

"Kỷ Ức, đợi tớ đi gọi người đến kéo cậu lên." Noãn Noãn lau nước mắt, "Cả đời này tớ quyết không đội trời chung với Vương Hành Vũ." Cô bé mới nói được mấy câu nước mắt đã lại rơi lã chã… "Kỷ Ức, tớ xin lỗi, lần nào tớ cũng chẳng giúp được gì cho cậu, hai đứa mình là bạn chí cốt, còn nhớ hôm liên hoan chẳng có ai chịu diễn *Truyền thuyết Bạch Xà* với tớ cả, chỉ có cậu chịu trở thành Tiểu Thanh của tớ mà thôi…"

Kỷ Ức bị Noãn Noãn chọc cười.

Trời ạ, những chuyện như thế đừng có nhắc lại chứ…

Dứt lời, cả hai cô bé liền chạy đi tìm người cứu Kỷ Ức lên.

Kỷ Ức nghỉ ngơi một lúc lâu mới chợt nhớ ra, hôm nay là ngày ba mẹ sẽ về! Cô bé ngơ ngác đứng bật dậy, bắt đầu nghĩ đủ cách để trèo lên. Ba mẹ lần nào cũng trở về rất vội vàng rồi lại nhanh chóng ra đi, họ căn bản sẽ chẳng đợi Kỷ Ức đâu.

Tất cả mọi dũng khí ban nãy đã tan biến hết, Kỷ Ức nghĩ mãi nghĩ mãi rồi oà khóc, nước mắt lã chã rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Đã hai tháng không được gặp ba mẹ rồi…

Nhưng vách bê tông xung quanh chẳng có lấy một kẽ nứt, hoàn toàn không có cách nào leo lên được.

Kỷ Ức cố gắng rất lâu, cuối cùng òa khóc ngồi phịch xuống. Nếu ba mẹ nổi giận không quay lại thăm mình nữa thì phải làm sao…?

Thời gian trôi đi, Kỷ Ức càng nghĩ càng thấy tủi thân, cô bé vùi đầu vào giữa hai đầu gối lánh vào trong góc khuất ánh mặt trời, chỉ biết khóc. Đây không phải là lần đầu tiên Kỷ Ức khóc vì nhớ ba mẹ, nhưng lại là lần đầu tiên khóc ở một nơi không phải là nhà. Cảm giác này thật bất lực quá, cô bé chỉ thấy lúc này thật sự rất tủi thân, cảm giác ức chế đã lâu khiến Kỷ Ức tủi thân vô cùng.

Đến khi có người nhảy vào hố cát, cô bé cũng chẳng hề phát hiện ra.

Tận tới khi, có một ngón tay nhẹ nhàng phủi đi những hạt cát bẩn xung quanh đầu gối Kỷ Ức, do vết thương bị chạm đến, Kỷ Ức mới ngẩng lên với đôi mắt nhòa đi vì nước mắt để nhìn người đối diện.

Nhiều năm về sau, Kỷ Ức không nhớ nổi lần đầu tiên gặp mặt, không nhớ nổi ly kem khi gặp lần thứ hai nhưng vẫn nhớ mãi khung cảnh lúc này. Chú út Quý với đôi mắt tối sầm rất đáng sợ đang ở trước mặt Kỷ Ức, quay lưng lại mặt trời. Một lát sau mới chầm chậm, thật chậm rãi xua tan cơn giận dữ. Đôi môi đang mím chặt cũng dần dần trở thành nụ cười.

Nụ cười đẹp cực kỳ.

Quý Thành Dương vốn định mắng Kỷ Ức, hố cát sâu thế này mà cũng dám nhảy xuống, nhỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng khi anh nhìn thấy đôi mắt sưng húp vì khóc của Kỷ Ức thì bỗng nhiên cảm thấy mềm lòng.

“Tây Tây, đau quá nên khóc à?” Anh học chị dâu thứ gọi biệt danh của cô bé và dịu giọng hỏi.

Kỷ Ức lắc đầu, vẫn không ngừng thút thít, nói chẳng nên lời.

Tối hôm hội diễn, chạy khỏi sân khấu trước mấy nghìn người cô bé cũng chẳng hề khóc, chỉ cần ăn một cốc kem là lại bình thường. Thế nhưng bây giờ sao tự nhiên lại khóc dữ thế? Quý Thành Dương không hiểu rõ lắm tâm lý của các bé gái, anh bảo Noãn Noãn ở phía trên nắm chặt lấy cánh tay Kỷ Ức, rồi đặt cô bé đứng lên vai mình để nâng lên khỏi hố.

Đến khi anh nhảy lên được miệng hố mới phát hiện ra hiện ra Kỷ Ức vừa khóc vừa gắng sức chạy về khu nhà ở.

“Chú út chú út, chú tuyệt đối đừng nói cho ai biết nhé, phải giữ bí mật đấy, nếu không mẹ đánh cháu chết…” Noãn Noãn đi bên cạnh dặn dò cẩn thận.

“Ừm.” Anh đồng ý rồi đứng thẳng dậy phủi sạch cát trên tay.

“Chú út chú út, chú cũng không được nói với ông nội của Kỷ Ức nhé, ông bạn ấy quản nghiêm lắm, lần nào cháu gặp ông cũng chẳng dám hé răng nói một lời.”

“Ừm.”

“Chú út chú út, cháu với Kỷ Ức là bạn chí cốt đấy. Hồi lớp cháu tổ chức liên hoan, ai cũng chê cháu ngốc nghếch, chẳng ai chịu cùng cháu giương ô diễn *Truyền thuyết Bạch Xà*, chỉ có mỗi Kỷ Ức cuối cùng chịu làm Tiểu Thanh của cháu thôi.” Noãn Noãn nói một mạch, rồi nhìn sang Triệu Tiểu

https://thuviensach.vn

Dĩnh với gương mặt trắng trẻo, nãy giờ chẳng nói lời nào bên cạnh, "À đúng rồi, cả Tiểu Dĩnh nữa, bạn ấy là Hứa Tiên của cháu."

Đoạn này…

Quý Thành Dương thật sự nghe không hiểu.

Lúc trở về nhà vẫn hoàn toàn yên ắng, Kỷ Ức thở phào an tâm, chắc ba mẹ vẫn chưa về đâu nhỉ? Nhưng khi nhìn thấy một hộp sô cô la và vài đồ ăn vặt trên bàn thì cô bé bỗng cảm thấy cả bầu trời như đổ sụp xuống, ba mẹ đã đi rồi ư… Hai tháng không gặp vậy mà ba mẹ đã đi rồi ư? Kỷ Ức bước tới nhìn những gói đồ ăn vặt họ để lại, nhưng chẳng hề thấy có bất kỳ mẩu giấy nào.

Bầu trời thật sự đã đổ sụp xuống.

Kỷ Ức đi vào phòng, định tìm hộp thuốc để bôi thuốc đỏ hoặc thuốc tím lên vết thương, nhưng tìm mãi cũng chẳng thấy, nên lại ôm hộp thuốc khóc một trận thật đã. Cuối cùng, mãi cho tới khi Noãn Noãn đưa chú út Quý đến nhân tiện chôm luôn thuốc đỏ từ nhà, Kỷ Ức mới chịu nín.

Trước mặt bạn bè, Kỷ Ức không bao giờ khóc.

Cô bé khoanh chân ngồi trên ghế sô pha, Quý Thành Dương cực kỳ nhẫn nại cúi đầu xuống, dùng bông và cồn rửa sạch sẽ vết thương, Kỷ Ức khẽ co người lại vì đau. Nhưng lập tức thấy đầu gối mát rượi, Noãn Noãn đang thổi vết thương của Kỷ Ức, rồi nghiêm túc bảo Quý Thành Dương: "Chú út, chú cứ thổi thế này là bạn ấy sẽ không đau nữa đâu."

Nói xong Noãn Noãn liền thuần thục vớ lấy chiếc điều khiển và chuyển sang kênh truyền hình vệ tinh, cứ như đã bàn giao xong trách nhiệm cho anh vậy.

https://thuviensach.vn

Ông nội Kỷ vì muốn xem thời sự Hồng Kông nên đã cho người đến lắp ăng ten tư nhân trong nhà, nhờ vậy mà ti vi có thể bắt được các kênh của Đài Loan và Hồng Kông. Noãn Noãn chẳng có hứng thú gì với tin tức thời sự Hồng Kông cả, nhưng cô bé cực kỳ yêu thích các chương trình giải trí, nhất là tiết mục chuyên giúp phụ nữ bắt quả tang chồng bồ bịch.

Còn Quý Thành Dương, sau khi được bàn giao nhiệm vụ thì hơi ngần ngừ, nhưng cuối cùng anh vẫn hơi cúi xuống nhẹ nhàng thổi vào vết thương trên đầu gối Kỷ Ức.

Anh không thổi một cách tùy tiện như Noãn Noãn, nếu đã làm thì phải làm cho thật tốt, thật tử tế. Thế nên anh thổi cực kỳ dịu dàng…

“Chú út Quý.” Kỷ Ức khẽ gọi.

Quý Thành Dương nhướn mắt.

“Cồn chú vừa xoa cho cháu đang bốc hơi nên đã mát lắm rồi…” Thực ra không cần phải thổi thêm nữa…

Dứt lời, Kỷ Ức liền kéo kéo chỉnh lại gấu váy, tránh để lộ ra quần lót bên trong.

Ở độ tuổi này, cô bé đã mơ hồ có ý thức kiêng dè rồi.

Quý Thành Dương không nhịn được liền bật cười, không rõ là ngại ngùng hay tự giễu. Nói chung, anh nhận ra mình lúc nào cũng phạm phải những sai lầm cực kỳ cơ bản trên phương diện dỗ dành trẻ con, lại còn hoàn toàn lệch chuẩn nữa.

Anh bôi thuốc đỏ rồi cắt một miếng bông, dùng băng dính dán cố định lên vết thương: “Nếu trong nhà có ai hỏi thì cứ bảo là… cháu bất cẩn bị ngã

https://thuviensach.vn

khi đang chạy nhé.”

Kỷ Ức cười: “Mọi người chẳng chú ý đâu, không sao mà.”

Vì mới khóc xong nên giờ đôi mắt to của cô bé sưng húp, trông cực kỳ đáng thương.

Quý Thành Dương vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, cô bé này mấy hôm trước trông có vẻ cực kỳ kiên cường mà sao hôm nay lại khóc dữ thế nhỉ.

Noãn Noãn tiện tay vớ lấy hộp sô cô la trên bàn, bóc ra và ăn một miếng.

Kỷ Ức vốn định ngăn lại nhưng không kịp, nên chỉ mỉm cười. Cô bé nhảy xuống đất, vào bếp rửa sạch tay, sau đó rót cho Quý Thành Dương và Noãn Noãn mỗi người một cốc nước mát.

Có ánh nắng xuyên qua chiếc cốc, rơi xuống lớp thủy tinh.

Quý Thành Dương thấy vẻ mặt cô đơn của Kỷ Ức bèn đột nhiên thay đổi góc độ của chiếc cốc và tạo thành một chiếc cầu vồng nhỏ.

Cực kỳ nhỏ, chỉ mình Kỷ Ức trông thấy.

Cô bé cuối cùng cũng mỉm cười.

Nhưng cùng lúc ấy, Noãn Noãn phá ra cười lớn hơn, cô bé cầm điều khiển chỉ vào người đàn ông ngoại tình đang bị đánh trong ti vi và cười lăn lộn, liên tục khen hay…

Tối hôm ấy, lần đầu tiên Quý Thành Dương đề nghị đi đến rạp chiếu phim của viện, bố của Noãn Noãn cực kỳ bất ngờ còn cô bé lập tức nhảy lên hoan hô vạn tuế. Rạp chiếu phim trong viện thứ Sáu nào cũng chiếu hai suất phim, chỉ có trời mới biết cô bé muốn xem đến mức nào. Nhưng nếu không

https://thuviensach.vn

có thẻ giáo viên, thẻ học viên hoặc chứng nhận gia quyến thì bọn nhóc con như Noãn Noãn còn lâu mới được phép vào…

Thế nên đại đa số thời gian, Noãn Noãn và Kỷ Ức toàn phải giở chiêu năn nỉ van lơn hoặc trốn sau lưng các học viên khác để được chui vào trong.

Tuy mấy vệ binh phụ trách bán vé đều quen biết họ, nhưng vẫn xấu hổ lắm.

Cho xin đi, chú út muốn đến đó ư?

Thế chẳng phải là muốn xem phim gì họ sẽ chiếu phim đó sao?

Thế là, Kỷ Ức và Triệu Tiểu Dĩnh cũng được hưởng phúc.

Cô bé ăn cơm xong vừa rửa sạch sẽ bát đũa của mình liền được Quý Noãn Noãn gọi ra ngoài. Ba cô bé theo Quý Thành Dương đến rạp chiếu phim vừa kịp lúc suất chiếu thứ nhất kết thúc, có rất nhiều học viên quân đội xếp hàng đi ra ngoài. Quý Thành Dương đứng nhét hai tay vào túi quần, trông có vẻ không được tự nhiên vì đứng trước cổng với ba cô bé con. Đợi họ về hết anh mới dẫn các cô bé vào trong.

Sau khi vào mới phát hiện ra bên trong chẳng có người.

Kỷ Ức kinh ngạc nhìn đại sảnh rộng rãi vắng vẻ, thấp giọng hỏi Noãn Noãn: “Chẳng lẽ hôm nay chỉ chiếu một suất thôi à?”

“Không phải.” Noãn Noãn khẽ nói, “Ông nội tớ đã nói trước với người của rạp chiếu phim rồi, suất này chỉ chiếu riêng cho chúng ta xem thôi.”

“Thật không?” Kỷ Ức mở tròn mắt.

https://thuviensach.vn

“Ừ, ông nội tớ đối tốt với chú út nhất đấy, nên đương nhiên nói thế nào sẽ đúng là thế ấy.”

Hả hê quá.

Cuối cùng cũng không cần phải mặt dày bám đuôi người khác để được vào xem phim rồi.

Ba cô bé đứng đợi Quý Thành Dương chọn phim, tiếc là ngoài những bộ phim quen thuộc cứ cách một tháng chiếu lại một lần ra thì chẳng có gì hay cả.

“Hay là phim này.” Người phụ trách đưa cho cậu con trai út nhà họ Quý một chiếc đĩa, “Chẳng mấy khi có được một bộ không phải chủ đề cách mạng.”

Quý Thành Dương cúi xuống nhìn tên phim.

Tân Tây Du Ký.

Trông có vẻ là Tây Du Ký? Anh không hiểu rõ lắm về những bộ phim trong nước, chỉ đoán rằng chắc trẻ con sẽ thích.

Thế là anh đồng ý rồi đưa đám Kỷ Ức vào trong. Rạp tối thui, hơn một nghìn ghế trống không, chẳng có lấy một người. Cảm giác này thật tình quá phấn kích, đến Triệu Tiểu Dĩnh cũng không kìm được ôm gương mặt hưng phấn đỏ hồng. Noãn Noãn càng nghênh ngang, cô bé cứ kêu ầm lên “Đã quá, nô lệ cuối cùng cũng vươn lên làm chủ rồi” xong lại chạy từ cửa này sang cửa kia, tung tăng hưng phấn tột độ.

Quý Thành Dương chọn một vị trí có góc nhìn đẹp rồi ngồi xuống, Kỷ Ức cũng ngồi bên cạnh anh.

https://thuviensach.vn

Một luồng ánh sáng màu trắng chiếu qua đầu họ từ phía sau, thẳng vào màn hình lớn.

Kỷ Ức cũng hưng phấn đến mức tim đập rộn ràng. Một rạp chiếu phim vắng vẻ với Noãn Noãn đang nhảy nhót tán loạn và Triệu Tiểu Dĩnh cuối cùng cũng bỏ qua bẽn lẽn để thoải mái vui đùa, tất cả những điều này đã thành công lôi Kỷ Ức ra khỏi tâm trạng u ám ủ dột, khiến cô bé tạm thời quên đi chuyện ba mẹ bỏ đi không một lời từ biệt. Kỷ Ức nghiêng đầu, lén lút nhìn chú út Quý bên cạnh. Chú khác với các học sinh của ông nội, họ toàn mặc áo sơ mi màu xanh lục, còn chú lại mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời nhạt, rất khác.

Đột nhiên Kỷ Ức cảm thấy chú út rất cao lớn, và còn đẹp trai hơn Irie Naoki trong *Nụ hôn định mệnh*. Chính thế.

Mùa hè năm 1997, cuối cùng Kỷ Ức đã được xem phần một của Tân Tây Du Ký.

Đây là bộ phim không liên quan đến cách mạng duy nhất mà Kỷ Ức được xem tại rạp chiếu phim của viện nên ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Kịch bản kỳ quái, lời thoại khó hiểu, ấn tượng ban đầu của Kỷ Ức đối với *Tân Tây Du Ký* là như vậy.

Kỷ Ức hồi ấy thực sự không hiểu được những bộ phim tình cảm thế này, cuối cùng chỉ cảm thấy Mạc Văn Úy rất đẹp, còn Noãn Noãn lại thích một nữ diễn viên khác là Chu Nhân. Triệu Tiểu Dĩnh vẫn như mọi khi, không phát biểu ý kiến, nhưng cô bé cũng bày tỏ rằng mình xem không hiểu.

Vài năm sau, khi nhìn thấy những hình ảnh quen thuộc trên ti vi, Kỷ Ức mới nhận ra bộ phim này đã rất nổi tiếng ở Đại Lục rồi.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa vào thời điểm đó, cô bé cuối cùng cũng đã xem phần hai của phim này. Hóa ra tất cả mọi tinh hoa của bộ phim đều nằm hết ở phần hai. Trong phần một chỉ có các loại yêu tinh xuất hiện tranh cãi nhau, những câu thoại đầy xúc động như "Yêu anh một ngàn năm" cũng chỉ có ở đoạn kết.

Hóa ra Mạc Văn Úy mà Kỷ Ức thích, chỉ là một nhân vật phụ.

Nhưng trong câu chuyện này, Mạc Văn Úy mới là người bị hại chủ yếu, dù cô yêu hay bỏ đi, Châu Tinh Trì cũng chưa từng để ý, người mà Tề Thiên Đại Thánh quan tâm chỉ có Tử Hà tiên tử. Lại qua rất nhiều năm về sau, khi xem những tin tức giải trí, Kỷ Ức mới biết rằng Mạc Văn Úy ở ngoài đời chính là người chiến thắng thực sự, cô đã đánh bại Chu Nhân và giành được Châu Tinh Trì.

Cuộc sống quả là giống một củ hành tây, cứ bóc hết lớp này lại thấy lớp khác, dù nước mắt đã đầm đìa thì vẫn còn có lớp tiếp theo chờ đợi ta.

Sau khi hết phim, họ đi bộ về phía khu căn hộ.

Rạp chiếu phim nằm ở gần cổng chính của viện, sau khi tắt đèn lúc mười giờ, chỉ có mỗi con đường chính này là còn đèn đường. Tất cả các bóng đèn khác đều đã tắt, trong bóng tối chỉ còn lại ánh trăng.

Bình thường nếu đám Kỷ Ức đi chơi về muộn hơn mười giờ, thì sẽ vừa chạy về nhà vừa hát "Hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng vượt sông Áp Lục".

Bóng tối, có lẽ là thứ đáng sợ nhất đối với tất cả các cô bé.

Nhưng, tối nay có chú út Quý.

Chẳng hiểu sao Noãn Noãn và Tiểu Dĩnh cứ đuổi nhau mãi không chịu dừng. Kỷ Ức đi bên cạnh Quý Thành Dương, bỗng nhiên cảm thấy tản bộ

https://thuviensach.vn

trong buổi đêm có cảm giác thật kỳ diệu. Quý Thành Dương có vẻ cũng không vội vàng, anh rút thuốc lá trong túi áo ra, bật lửa cái "tách" rồi chậm rãi châm thuốc bằng ngọn lửa nhỏ xíu đang nhảy nhót ấy, khẽ rít một hơi.

Sau đó anh nhả ra một làn khói mỏng.

Kỷ Ức nhìn anh làm từ đầu chí cuối, anh mỉm cười: "Cái này không cho cháu thử được."

Kỷ Ức nhìn hai cô bạn thân ở phía xa, nghĩ một lát rồi khẽ khàng nói: "Cháu biết nó có vị như thế nào. Ông nội cháu cũng hút thuốc nên cháu đã từng thử vì hiếu kỳ."

Quý Thành Dương hơi nhướn mắt.

"Thật đấy." Kỷ Ức nhỏ giọng khẳng định, trông đầy vẻ ta đây không thèm thử.

Quý Thành Dương dùng hai ngón tay kẹp mũi cô bé rồi đưa tay trái về phía Kỷ Ức.

Kỷ Ức nhìn anh đầy kinh ngạc, phải mất một lúc sau mới đặt tay mình vào lòng bàn tay anh. Hai cô bé đi đằng trước vẫn đang đùa giỡn, mải mê với vở diễn đại chiến giữa Bạch cốt tinh và Nhện tinh, còn Kỷ Ức được Quý Thành Dương dắt tay, chầm chậm đi qua bóng tối, trở về nhà. Thực ra chú út Quý không quen với việc dắt trẻ con nên nắm khá chặt, tuy có hơi khó chịu nhưng từ đầu đến cuối Kỷ Ức không dám cử động. Bởi vì Kỷ Ức sợ, nếu mình cử động, anh sẽ cho rằng Kỷ Ức phiền phức và không muốn dắt nữa.

Kỷ Ức nghe thấy tiếng tít tít vang lên trên người anh, cô bé nhận ra âm thanh này, đó là máy BB(*).

https://thuviensach.vn

(*) *Máy nhắn tin.*

Quả nhiên, Quý Thành Dương đưa thuốc lên miệng cắn, dùng tay phải lôi một chiếc máy nhắn tin từ trong túi quần ra. Anh xem qua bằng ánh sáng màu xanh tỏa ra từ màn hình rồi lại ném vào trong túi, tiếp tục vừa hút thuốc vừa dắt Kỷ Ức, chẳng mảy may để tâm đến nội dung tin nhắn vừa được gửi tới.

Có lẽ vì bộ phim này nên khi Kỷ Ức và Noãn Noãn trò chuyện, hai cô bé đều cầu mong chú út Quý đừng rời đi vội, có vậy hai cô bé mới được đến những nơi bình thường chẳng được phép tới. Ngoài khu căn hộ ra, tất cả những nơi khác trong viện như doanh trại, bãi tập bắn, sân luyện tập… thậm chí đến cả bãi chăn nuôi bò sữa để cung cấp sữa cho viện, hai cô bé cũng muốn được tới chơi.

Vào năm học mới, Kỷ Ức sẽ lên lớp Bảy.

Đã là người lớn rồi, Kỷ Ức có thể tiếp tục chinh phục những nơi xa lạ kia. Thế giới của Kỷ Ức được bao bọc trong những bức tường rất an toàn, hằng ngày đi ra đi vào đều gặp người quen, nơi cô bé thường xuyên đến cũng là những địa điểm quen thuộc. Trong thế giới này, tất cả trẻ con đều chẳng hề có tiền bạc gia sản, nếu đói nếu khát thì cứ quay về nhà ăn một miếng uống một ngụm, rồi lại tiếp tục chạy đi chơi.

Đeo cặp sách, đi bộ năm phút là đã tới trường Tiểu học và Mẫu giáo mà Kỷ Ức đã chinh phục xong. Bên phải là trường cấp hai mà cô bé đang trong quá trình chinh phục… Cuộc sống cứ thế trôi đi nhanh bình yên, giản dị.

Một tuần sau khi vào năm học mới.

Thầy giáo chuẩn bị đưa cả lớp đi du xuân nên bố trí bài tập gấp diều cho học sinh.

https://thuviensach.vn

Các bạn nam trong lớp đi tìm thanh trúc, còn các bạn nữ phụ trách kiếm giấy lớn để làm diều. Từ nhỏ Kỷ Ức đã học thư pháp, trong nhà có hàng tập hàng tập giấy, nhiều không đếm nổi. Cô bé lén lút ôm một chồng tới chia cho các bạn, còn đặc biệt dành riêng cho Triệu Tiểu Dĩnh hai mươi mấy trang, để sau này nếu thích có thể tự bỏ ra chơi.

Buổi trưa về nhà, cô bé chợt phát hiện ra ông bà nội không ra ngoài mà đều đang ngủ trưa.

Kỷ Ức rất hưng phấn, len lén bê một chiếc ghế nhỏ vào đặt bên cạnh giường ngủ của ông bà nội, rồi yên tĩnh trải giấy báo ra và dùng con dao gọt bút chì để vót thanh trúc. Khi ông nội ngủ thường phát ra tiếng ngáy khe khẽ, khiến Kỷ Ức cảm thấy rất ấm áp, rất hạnh phúc. Cô bé mím môi, mới một thoáng không tập trung mà đường dao đã lệch rồi…

Vốn dĩ Kỷ Ức phải dùng lực rất mạnh mới vót được thanh trúc, lưỡi dao trượt đi khiến một miếng thịt và móng tay trên ngón cái cũng bị cắt đứt. Ngay lúc ấy Kỷ Ức chẳng cảm thấy đau, nhưng máu chảy rất nhiều. Cô bé bịt chặt ngón tay lại và chạy ra ngoài, đi tìm bông để đè lên vết thương. Nhưng không những không cầm được máu mà cảm giác đau thấu tim đã bắt đầu ập tới…

Kỷ Ức đau đến mức nghiến răng nghiến lợi, nhưng vì sợ làm ông bà thức giấc nên cô bé cứ thế giữ chặt vết thương, nhanh nhẹn dọn dẹp chiến trường rồi chạy ra khỏi nhà. Cô bé chạy tới nhà để xe bên cạnh, giữa trưa nên ở đây chẳng có một ai, cuối cùng cũng đau đến mức không chịu nổi nữa, cứ phải liên tục hất mạnh tay: “Đau chết mất, đau chết mất…”

Phát tiết xong cô bé liền quay người lại, bỗng nhiên nhìn thấy có một điếu thuốc rơi xuống trước mặt.

Kỷ Ức ngước lên, thấy Quý Thành Dương đang tựa vào lan can tầng bốn, ra hiệu “Suỵt” với mình. Tuy họ cách nhau khá xa nhưng vẫn nhìn

https://thuviensach.vn

thấy rất rõ, cô bé ngơ ngác đứng nhìn chú út Quý biến mất rồi lát sau đi ra từ cửa chính của khu nhà.

Hôm nay chú út mặc áo sơ mi trắng… Ừm.

Kỷ Ức vô thức ghi nhớ những bộ trang phục khác nhau mà anh mặc.

"Sao thế?" Quý Thành Dương dường như đã quen với việc hỏi thăm xem cô bé con này lại gặp phải chuyện gì.

Kỷ Ức do dự đưa ngón tay quấn kín bông của mình lên, máu đã cầm được rồi, nhưng miếng bông đỏ thẫm trông cực kỳ đáng sợ. Bản thân Kỷ Ức chẳng buồn để tâm, nhưng Quý Thành Dương thì vô cùng hoảng hốt. Anh dùng hai ngón tay để giữ lấy lòng bàn tay cô bé, không dám tùy tiện gỡ bỏ lớp bông băng: "Sao lại bị thế này? Dùng cái gì mà cứa đứt tay? Nhà lại không có ai à?"

"Lúc cháu làm khung diều bị dao cứa đứt mất một miếng thịt…" Kỷ Ức vẫn thấy rất đau, "Ông bà nội đang ngủ, cháu sợ làm ông bà tỉnh giấc nên mới chạy ra ngoài."

Quý Thành Dương vốn đã cao nên giờ khi đứng nhìn xuống gương mặt đang ngước lên của Kỷ Ức, anh càng thấy Kỷ Ức nhỏ bé yếu ớt hơn.

Vốn dĩ anh ném một điếu thuốc xuống là muốn biết cô bé này có chuyện gì.

Kết quả lại là anh cúi xuống nói: "Chú đưa cháu đến bệnh viện có được không?"

Kỷ Ức lắc đầu: "Cháu không đi bệnh viện đâu."

Cô bé thật sự có chứng sợ bệnh viện ư?

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Quý Thành Dương hơi ngước lên, nhìn Kỷ Ức: "Thế thì đến phòng y tế của viện có được không?"

Có vẻ như việc hạ xuống một cấp đã khiến cho tâm lý kháng cự của Kỷ Ức giảm đi rất nhiều. Anh bế Kỷ Ức đi thẳng tới đó, cũng may những gì cần có đều đầy đủ cả, y tá lại là mẹ một bạn học nào đó của cô bé, nên đối xử với Kỷ Ức cực kỳ dịu dàng.

Kỷ Ức được tiêm và băng bó vết thương cẩn thận, xong xuôi Quý Thành Dương liền đưa cô bé về nhà. Về đến nơi, trong nhà lại chẳng có ai… Quý Thành Dương không nhẫn tâm bỏ Kỷ Ức lại một mình nên quyết định ở lại rồi lôi hết đống nguyên liệu làm diều ra.

Hai người ngồi ngoài ban công, bắt đầu làm diều.

Anh ngồi trên một chiếc ghế to hơn một chút, cách cầm dao vô cùng đẹp, anh vót trúc rất nhanh và điêu luyện, những mảnh vụn nhỏ xíu rơi hết xuống báo. Kỷ Ức ngồi trên chiếc ghế nhỏ đối diện với anh, chống tay lên cằm nghiêm túc nhìn anh vót trúc. Gương mặt anh rất trắng, mái tóc có vẻ hơi mềm mại, nên mỗi lần anh cúi đầu, tóc sẽ xòa xuống che mất đôi mắt anh.

Khi đôi mắt anh chăm chú nhìn vào thanh trúc trong tay thì chẳng còn chút nào vẻ xa cách khó gần thường ngày, thậm chí lúc này trông còn đặc biệt ôn hòa.

Đây là người mà Noãn Noãn sùng bái nhất.

Chú út biết rất nhiều thứ, từ nhỏ thành tích đã ưu tú. Ngày xưa cũng tự mình quyết định chuyện du học nước ngoài, sau đó nói là đi luôn. Hơn nữa… chú út chơi đàn giỏi tới mức các cô gái đều điên cuồng, chỉ có điều chú chẳng mấy thích trẻ con, lạnh lùng lắm.

https://thuviensach.vn

Tất cả đều là những thứ bình thường Noãn Noãn hay nhắc tới.

Anh cắt dán giấy rất nhanh và hoàn thành con diều.

Kỷ Ức nắm con diều trong tay vui mừng cực độ, vội vàng mang bút mực dùng để vẽ tranh chữ ra, định tô màu cho diều. Thấy vậy Quý Thành Dương liền mỉm cười: "Diều màu đen trắng không đẹp đâu."

Kỷ Ức do dự, cầm con diều đắn đo mãi.

"Để chú mang lên nhà rồi mai đưa xuống cho cháu, có được không?" Anh cúi xuống dịu dàng hỏi.

Cô bé đáp "Vâng" rồi đưa con diều cho anh.

Ngày hôm sau khi lấy được diều về, Kỷ Ức thấy nó đã trở thành một con bướm đầy màu sắc rất đẹp.

Kỷ Ức không biết anh dùng cái gì để vẽ, Quý Thành Dương bảo đó là màu nước, Kỷ Ức ghi nhớ rồi lại lặng lẽ thêm vào một điều trong sự sùng bái, rằng chú út Quý vẽ tranh cũng rất giỏi.

Vì con diều vẽ đẹp quá nên cô bé không nỡ mang đến trường, cuối cùng Kỷ Ức và Triệu Tiểu Dĩnh hợp tác làm một con mới. Còn con diều của Quý Thành Dương làm được Kỷ Ức cẩn thận gỡ bỏ hết khung trúc, khi chỉ còn lại một tờ giấy Kỷ Ức liền khéo léo gấp lại và cất đi thật kỹ.

Hôm đi du xuân, Triệu Tiểu Dĩnh mang diều đi thả.

Còn Noãn Noãn kéo Kỷ Ức lại thì thầm: "Tớ kể cậu nghe, Triệu Tiểu Dĩnh thích Trần Sam, anh ta đang học lớp Tám." Kỷ Ức hơi bất ngờ, nhưng

https://thuviensach.vn

phản ứng bình tĩnh hơn Noãn Noãn nhiều, chỉ nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao Triệu Tiểu Dĩnh lại thích cái cậu Trần Sam kia…

Kỷ Ức nỗ lực nhớ về cậu ta, nhưng chẳng có gì đặc biệt cả.

"À, vẫn còn một chuyện nữa." Noãn Noãn vô cùng hưng phấn kể cho Kỷ Ức nghe, "Chú út của tớ hôm trước tự nhiên mở mang đầu óc, tặng cho tớ một bộ đồ vẽ màu nước, đây là lần đầu tiên chú ấy chủ động tặng quà cho tớ đấy! Nhưng tớ thấy rất kỳ lạ, hình như bộ màu nước này đã được sử dụng rồi, khi tớ hỏi, chú lại trả lời rằng lúc mua ở cửa hàng, chú đã mở ra dùng thử… Này Kỷ Ức, lúc cậu đi mua những thứ này cũng được dùng thử trước à?"

…

"Ừm." Kỷ Ức ngẩng lên nhìn diều, "Thông thường đều sẽ dùng thử."

Mặt không đỏ nhưng tim thì đập nhanh.

Chú út Quý đã nói dối, và cô bé, cũng nói dối rồi.

Đây có được tính là một bí mật không?

https://thuviensach.vn

2
Quá nhiều chuyện cũ

Chú út Quý nhanh chóng đi học tiếp, nghe nói đến Tết mới lại về.

Thế thì chắc là đến kỳ nghỉ đông rồi.

Lúc đi học bao giờ cũng có cảm giác thời gian trôi rất chậm, đặc biệt là lúc học Tiểu học và Trung học, gần như là đếm từng ngày trôi qua như vậy. Khi kỳ nghỉ đông đến, Kỷ Ức đã có chút quên mất Quý Thành Dương rồi, cô bé bắt đầu kỳ vọng có thể đến nhà ba mẹ để nghỉ đông. Suốt một kỳ nghỉ đông dài hơn hai mươi ngày, kiểu gì mẹ cũng sẽ rảnh rỗi vài hôm và đón cô bé sang bên đó.

"Nhà" trong khái niệm của Kỷ Ức kể từ khi còn nhỏ có nghĩa là nhà của bố mẹ, nhà của ông nội, chứ chưa bao giờ có ý niệm về "Nhà mình". Nhà của ba mẹ đối với Kỷ Ức rất xa lạ, mấy tháng mới được đến một lần, nhưng mỗi lần đến cô bé vẫn cảm thấy rất thoải mái tự tại, có thể đó chính là sức mạnh của huyết thống.

Kỷ Ức ngồi xe tuyến(*) để đến nhà ba mẹ, sau đó thuận lợi tìm được đến cửa và dùng chìa khóa đeo trên cổ cẩn thận mở ra.

(*) *Những tuyến xe của viện đi theo các lộ trình khác nhau.*

Giờ này vẫn chưa có ai về.

Kỷ Ức thay dép đi trong nhà rồi mới vào bên trong, đi một lượt tất cả các phòng rồi mới đặt cặp sách xuống để bắt đầu nghiên cứu xem có những thứ

https://thuviensach.vn

gì mới mà mình chưa từng trông thấy. Cô bé xem kỹ từng thứ một, nhưng chỉ đứng nhìn chứ không dám động chạm đến. Mãi cho tới khi trông thấy hai hộp quà lớn là cà phê Nestle đặt ngoài ban công, Kỷ Ức mới chợt nghĩ đến… một mùi vị.

Mùi vị khiến cô bé mất ngủ vào đêm bị sốt.

Kỷ Ức muốn mở ra uống thử, nhưng phải đợi mẹ về nhà đã.

Nhược điểm duy nhất ở nơi này là không ai nấu cơm đúng giờ cả, bởi vì buổi trưa trong nhà chẳng có ai, nhưng trong tủ lạnh thì có đồ ăn. Kỷ Ức nhanh chóng tìm thấy một hộp cơm và rất nhiều đồ ăn đã được làm sẵn để dành cho Kỷ Ức, nhưng toàn là những món có nhiều dinh dưỡng mà Kỷ Ức không thích, nên Kỷ Ức chỉ ăn mỗi ớt xanh trộn các món ăn kèm mà mẹ rất thích ăn vào buổi sáng.

Món này cực kỳ cay, nhưng khi ăn cùng với cơm khiến Kỷ Ức cảm thấy rất vui vẻ. Đây là món mà mẹ thích, nên dĩ nhiên cô bé cũng nhất định phải thích.

Sau đó mẹ về, cuối cùng Kỷ Ức cũng tò mò hỏi, cô bé có được lấy mấy hộp cà phê đó về uống không. Dường như mẹ chẳng thấy có gì không ổn nên đồng ý luôn. Thế là ngày hôm sau khi về nhà, Kỷ Ức liền xách theo hai hộp quà màu đỏ toàn cà phê Nestle để lên xe về nhà. Trên xe cực ít người, chú bộ đội lái xe nhìn cô bé mà phá ra cười: “Tây Tây, cháu mang đi tặng ai thế?”

Tặng ai ư?

Sao mình không nghĩ ra chuyện đó nhỉ? Tặng cho chú út Quý một hộp là được mà.

Kỷ Ức mỉm cười: “Cháu tặng một hộp, còn một hộp để uống ạ.”

https://thuviensach.vn

“Đây không phải là thứ cho trẻ con uống đâu nhé.”

Kỷ Ức mím môi cười.

Chẳng có ai quản đâu.

Bởi vì cô bé phải xách rất nặng, nên chú bộ đội sau khi lái xe vào khu căn hộ liền đổi lộ trình đi ngang qua cửa tòa nhà có nhà của ông nội và dừng xe lại. Kỷ Ức nhảy xuống khỏi xe, bất kể gặp các chú dì quen biết hay nhân viên bán hàng ở siêu thị, Kỷ Ức đều chào hỏi từng người, cho dù họ đeo trên vai bao nhiêu ngôi sao hay chỉ đơn thuần là người nhà thì đối với cô bé cũng chẳng hề khác biệt.

Lúc ấy, Kỷ Ức cứ ngỡ tất cả chúng sinh đều là bình đẳng, mãi cho đến ba ngày sau xảy ra một chuyện hoàn toàn đập tan suy nghĩ này.

Cứ vào cuối tuần, Kỷ Ức và Noãn Noãn cũng sẽ có một buổi sáng đi đến cung thiếu niên Cảnh Sơn, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Kỷ Ức đi học múa, Noãn Noãn buồn chán, học mô hình máy bay và tàu thuyền…

Xe đi ngang qua một phố lớn ven sông Bắc Hà, ở đó có cửa hàng tên là Trịnh Uyên Khiết(*), sau khi kết thúc buổi học hai cô bé thường đến đó lượn lờ dạo phố một vòng rồi mới lên xe về viện. Lỗ Bì Bì và Lỗ Tây Tây(**) là tình yêu lớn của họ, đồng thời cũng là tình yêu lớn của Triệu Tiểu Dĩnh, nên cuối tuần nào, Triệu Tiểu Dĩnh cũng tiễn hai cô bé lên chuyến xe trưa đầy ngưỡng mộ, đến năm giờ chiều lại ra bến xe đứng chờ họ trở về.

(*) *Trịnh Uyên Khiết là một nhà văn Trung Quốc nổi tiếng, chuyên sáng tác truyện cổ tích cho thiếu nhi, truyện của ông được hàng trăm triệu độc giả từ trẻ con đến người lớn yêu thích, được*

https://thuviensach.vn

mệnh danh là "Phù hợp cho tất cả mọi người trong gia đình".

(**) Lỗ Bì Bì và Lỗ Tây Tây là hai anh em sinh đôi, nhân vật chính trong truyện Pipi Lu và Xixi Lu của nhà văn Trịnh Uyên Khiết. Đó là hai nhân vật truyền kỳ mà không một đứa trẻ Trung Quốc nào không biết đến.

Kỳ nghỉ đông năm nay, Kỷ Ức cuối cùng cũng nhận ra, đã đến lúc cần phải đưa Triệu Tiểu Dĩnh đi chơi rồi.

Nhân cơ hội mẹ Triệu Tiểu Dĩnh không có nhà, Kỷ Ức và Noãn Noãn hợp tác dụ dỗ mãi mới lừa được Triệu Tiểu Dĩnh lên xe tuyến. Ba cô bé trên đường đi vui mừng phát điên, cứ luân phiên nhau hát cho chú lái xe nghe. Tâm trạng hưng phấn như thế nên sau khi đến nơi, Kỷ Ức liền vui vẻ dẫn Triệu Tiểu Dĩnh đến xem nơi Kỷ Ức học.

Tuy không đẹp bằng những bức tường đỏ cây xanh như trong mùa hè, nhưng dù sao đây cũng là một thế giới khác bên ngoài viện.

Triệu Tiểu Dĩnh nhẫn nại đợi hai cô bạn thân kết thúc buổi học rồi cùng nhau đến cửa hàng. Trong cửa hàng, từ kem đánh răng đến mũ, cái gì cũng có đầy đủ, quả thực là thiên đường đối với trẻ con. Triệu Tiểu Dĩnh chăm chú xem từng thứ một.

"Bà địa chủ, nhanh trả tiền nào." Noãn Noãn thúc giục Kỷ Ức.

Bố mẹ Noãn Noãn vì sợ con gái chạy lung tung khắp nơi nên không cho cô bé một đồng nào, vì thế mỗi lần đến đây toàn do "địa chủ" Kỷ Ức thanh toán.

Kỷ Ức cũng coi đó là chuyện đương nhiên, dù sao tiền tiêu vặt của cô bé cũng chẳng biết dùng làm gì. Thế là Noãn Noãn phụ trách chọn đồ, Kỷ Ức phụ trách thanh toán. Họ mua cho Triệu Tiểu Dĩnh kem đánh răng ban ngày

https://thuviensach.vn

và ban đêm, rồi cả mũ, áo sơ mi, áo khoác, cứ tung tăng hớn hở như Tết đến, thành ra lại bị lỡ mất chuyến xe về.

Thế là… họ đành phải ngồi chuyến xe muộn để về viện.

Trên đường về, Triệu Tiểu Dĩnh đã bắt đầu thấp thỏm không yên, cô bé sợ không kịp về nhà trước khi mẹ đi làm về.

"Không sao đâu!" Noãn Noãn ôm lấy vai bạn, "Mẹ cậu thích tớ lắm, có tớ mẹ cậu sẽ không mắng đâu!"

Kỷ Ức cũng thấp thỏm lo lắng, dù sao mẹ của Triệu Tiểu Dĩnh cũng là người rất hung dữ, bà thật sự có thể đánh người.

Kết là sự việc vẫn phát triển theo chiều hướng tồi tệ nhất. Khi ba cô bé xuống xe, trời đã tối om, mẹ của Triệu Tiểu Dĩnh đã đứng chờ sẵn ở bến, mặt bà gần như trắng bệch, vừa trông thấy họ liền lao tới xách tai Tiểu Dĩnh: "Mẹ đã dặn con ở nhà làm bài tập, thế mà lại chỉ biết trốn đi chơi thôi à? Hả?"

"Dì ơi…" Kỷ Ức nhìn cảnh ấy mà cũng thấy sợ hãi.

"Dì ơi, bọn cháu chỉ muốn đưa bạn đi xem…" Noãn Noãn ra mặt, bắt đầu phụ trách ngăn cản.

Nhưng xem ra mẹ của Triệu Tiểu Dĩnh có vẻ rất lo lắng, nên chỉ mắng mỏ cô bé. Từ nhỏ Kỷ Ức đã sợ phải nhìn người khác cãi chửi nhau nên cứ đứng thần người ra, cuối cùng, khi Noãn Noãn trông thấy cánh tay Triệu Tiểu Dĩnh bị nhéo tím bầm liền không kìm được mà gào lên: "Nếu dì mà còn đánh bạn ấy nữa thì cháu sẽ mách mẹ cháu đấy!"

Tất cả mọi người đều im lặng.

https://thuviensach.vn

Một cô giáo tiểu học bị con gái của hiệu trưởng trường mắng. Mà lại còn là một lời uy hiếp rõ lồ lộ như thế… Thực ra Noãn Noãn vốn không biết những lời mình nói có ý nghĩa gì, cô bé chỉ biết rằng mẹ của Triệu Tiểu Dĩnh rất ghê gớm, nhưng lúc nào cũng rất dễ tính với mẹ mình… Cô bé cứ ngỡ rằng, chỉ cần nói thế sẽ có hiệu quả, có thể cứu được bạn thân của mình.

Nhưng hậu quả lại vô cùng đáng sợ.

“Nghe thấy chưa, nghe thấy chưa?” Mẹ Triệu Tiểu Dĩnh bắt đầu đánh mạnh vào lưng cô bé: “Mày làm sao mà sánh được với người ta? Người ta Quý Noãn Noãn có về quê ngoại cũng được ngồi chuyên cơ, còn mày thì phải ngồi xe buýt! Thậm chí còn chẳng đủ khả năng để đi tàu! Mẹ người ta nói một câu thì mẹ mày nào dám không nghe. Kỷ Ức là tiểu thiên tài, ông người ta học lên tận đại học, còn ông mày chỉ là nông dân thôi! Đã hiểu ra sự khác biệt chưa? Người ta dù chẳng biết làm gì cũng có cả đống trường quân đội chờ đón nhận, còn mày đã dốt lại không chịu học hành. Không chịu học thì cứ ở đấy mà chờ đi nhặt rác con ạ!”

Bà nói cả một chuỗi liên hoàn cứ như để cho hai cô bé nghe. Kỷ Ức nghe hiểu hết, hiểu từng chữ một, và càng nghe càng thấy buồn hơn.

Những thứ Kỷ Ức tặng cho Triệu Tiểu Dĩnh bị ném hết xuống đất, cuối cùng cô bạn cũng chẳng mang theo được gì.

Noãn Noãn tức phát khóc, cô bé ôm hết đống đồ chạy đi ném vào thùng rác bên đường.

Còn Kỷ Ức cứ đứng bần thần ở đó.

Có người lớn đến khuyên can mẹ con Triệu Tiểu Dĩnh, nhưng chẳng ai dám động vào tiểu Bá vương Noãn Noãn cả, lại có người đến xoa đầu Kỷ

https://thuviensach.vn

Ức, nói rằng dì Triệu khẩu xà tâm Phật, không phải dì ấy đang mắng hai cháu đâu…

Sau này Kỷ Ức không dám đến, không dám bước chân vào nhà Triệu Tiểu Dĩnh lần nào nữa. Thực ra Kỷ Ức rất thích nhà của họ, tuy căn nhà rất nhỏ nhưng chỗ nào cũng treo đầy các loại búp bê và những bài tập thủ công của Triệu Tiểu Dĩnh từ hồi học mẫu giáo đến nay. Hơn nữa, ngày nào mẹ Triệu Tiểu Dĩnh cũng nhắc cô bé ăn cơm, làm bài tập, đi tắm…

Rất ấm áp.

Trưa hôm sau, Kỷ Ức dậy rất muộn, lúc đang đánh răng vẫn nghĩ tới chuyện tối qua. Kỷ Ức không phân biệt được sự khác nhau giữa hai hào tiền vé xe buýt và hai tệ tiền vé tàu điện ngầm. Bởi lẽ từ xưa đến nay Kỷ Ức lúc nào cũng được đi xe tuyến miễn phí…

Kỷ Ức lặng lẽ đánh răng rồi cầm chìa khoá tủ sữa và đi xuống tầng dưới lấy sữa.

Không ngờ tuyết đã rơi.

Vừa chạy ra khỏi căn nhà có nhiệt độ là hai mươi thì bỗng nhiên đi vào một bầu trời giăng đầy tuyết trắng. Tuyết phủ xuống những bờ cỏ khô héo, phủ lên nhà để xe, những chiếc xe đạp để bên ngoài nhà để xe cũng tích một lớp dày những tuyết. Kỷ Ức để bình sữa rỗng vào trong tủ rồi lấy chiếc bình chứa đầy sữa màu trắng ra. Cô bé chợt đi ra ngoài, cúi đầu, dẫm một vòng lên bãi cỏ quanh khu nhà.

Năm ngoái vào thời điểm này, ba cô bé đang chơi đánh trận tuyết, nhưng có khi nào sau ngày hôm qua, Triệu Tiểu Dĩnh sẽ không chơi với họ nữa không?

https://thuviensach.vn

Chợt thấy trên người nằng nặng, Kỷ Ức bỗng nhiên được bao phủ bởi một làn hơi vô cùng ấm ấp.

Cô bé ngơ ngác quay đầu lại.

Kỷ Ức nhìn thấy chú út Quý đã nửa năm không gặp, vẫn đang ngậm thuốc trên môi, lẩm bẩm không rõ tiếng mà hỏi rằng: “Cúi đầu làm gì thế? Đang tìm vàng à?”

Vì anh đã cởi áo lông vũ ra để choàng cho Kỷ Ức, nên trên người lúc này chỉ còn độc chiếc áo sơ mi kẻ ca rô màu nâu sậm.

Có mấy chiếc va li lớn đặt trước cửa khu nhà, trên đó lấm tấm một lớp tuyết mỏng vừa rơi xuống.

…

Kỷ Ức bỗng nhiên nhận ra, hình dáng của anh đã thay đổi rồi, hoặc nói cách khác là cô bé đã nhìn rõ gương mặt anh hơn.

Hóa ra mắt anh hai mí.

Kỷ Ức ôm bình sữa trong tay, lắc lắc đầu.

Bởi vì nhìn thấy Kỷ Ức nên Quý Thành Dương không vội lên nhà mà đưa cô bé về trước.

Kỷ Ức đổ sữa vào nồi, đun nóng, rồi bóc quả trứng gà đã luộc sẵn ra thả vào trong nồi. Cô bé chuẩn bị xong bữa sáng cho bản thân liền mở hộp cà phê đã bóc từ trước rồi lấy cà phê và sữa tươi ra, pha cho anh một cốc. Khi mang cốc cà phê ra phòng khách, Quý Thành Dương thoáng bất ngờ, anh cúi xuống ngửi: “Cà phê ư?”

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Kỷ Ức dùng thìa chọc chọc vào quả trứng gà trong bát sữa: “Nhưng cháu pha không ngon bằng chú…”

Anh không nhịn được phải bật cười, nhấc cốc cà phê lên nhấp một ngụm, sau đó chau mày: “Khó uống thật đấy.”

Kỷ Ức tiếp tục chọc quả trứng của mình.

“Để chú dạy cháu pha nhé, nhưng cháu còn nhỏ thế này không nên uống cà phê đâu, mọi người trong nhà…” Anh định hỏi vì sao không có ai quản lý, nhưng về sau nghĩ kỹ lại, đành bỏ qua. Có hỏi cũng bằng thừa.

Anh quả thật liền đứng dậy đi vào bếp, đổ cốc cà phê đi rồi nhìn thấy hai hộp chỉ còn lại hơn nửa, anh rất kinh ngạc vì Kỷ Ức lại có thể uống được nhiều đến thế… Sau đó anh liền dạy cô bé phải dùng tỉ lệ cứ nửa thìa cà phê lại cho một thìa sữa. Thực ra nếu Quý Thành Dương uống sẽ dùng một thìa cà phê và hai thìa sữa, nhưng vì để pha cho Kỷ Ức nên anh giảm đi một nửa.

Kỷ Ức gật đầu, khẽ lẩm bẩm: “Thì ra hết nhanh như thế là vì cháu đã pha quá nhiều rồi.”

“Nếu cháu cảm thấy đắng thì cứ cho thêm đường.” Anh khoắng thìa, bỗng nhiên suy nghĩ đến việc có nên tặng Kỷ Ức một bộ cốc uống cà phê không… Nhưng một đứa trẻ thế này mà lại uống cà phê… Haizz.

“Chú có cho đường không?” Kỷ Ức chống tay lên giá, ngước lên nhìn anh.

Anh cúi xuống: “Không.”

“Thế thì cháu cũng không cho.” Kỷ Ức cảm thấy cách uống của anh nhất định là chính thống.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương bật cười, bây giờ anh mới nhớ ra định hỏi Kỷ Ức khi nãy lại gặp phải vấn đề gì mà tâm trạng có vẻ không vui: “Cháu kiểm tra không tốt à?”

Kỷ Ức hơi trề môi: “Cháu vẫn luôn đứng thứ nhất.”

“Thế thì có chuyện gì? Sao không ở nhà cho ấm mà lại chạy ra ngoài trời tuyết tìm vàng?”

“Cháu đi lấy sữa.”

Kỷ Ức suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn kể hết cho anh nghe những chuyện đã xảy ra và những lời mẹ Tiểu Dĩnh nói.

Cô bé kể mang tính trần thuật, có kèm một chút cảm xúc, là hoang mang đau lòng chứ không phải nóng nảy hấp tấp như Noãn Noãn. Quý Thành Dương dường như đã hiểu, anh quỳ xuống, đưa cốc cà phê lên môi Kỷ Ức, cô bé lại gần nhấp một ngụm.

Ừm… Hương vị quen thuộc quá.

“Mẹ bạn ấy nói đúng, cháu có thể ăn những thứ mà bạn ấy không được ăn, đến những nơi bạn ấy không thể đến, chơi những thứ bạn ấy không thể có. Đó là điều đã được quyết định ngay từ khi mới sinh ra.” Quý Thành Dương cũng ghé sát đến uống một ngụm để xóa tan cơn lạnh trong tuyết khi nãy. “Nhưng, nếu cháu tin rằng mọi người đều bình đẳng, thì cháu có thể làm được điều này. Cháu không thể ép buộc người khác, nhưng có thể ràng buộc bản thân, hoặc cháu có thể nghĩ như thế này: Ưu thế trời sinh của cháu có thể giúp đỡ cho người khác tốt hơn, đó cũng là trách nhiệm của cháu.”

Kỷ Ức cảm thấy… dường như mình hiểu hết những lời anh nói: “Cháu biết rồi, chú út Quý.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức lại ghé tới nhấp thêm một ngụm nữa: “Noãn Noãn đau lòng lắm, lát nữa về chỉ cần chú nói với bạn ấy vài câu là bạn ấy sẽ lại vui lên ngay.”

“Noãn Noãn ấy à?” Quý Thành Dương chẳng mấy để tâm, “Nó vô tư vô tâm lắm, có khi hôm nay đã quên hết rồi.”

Kỷ Ức gật đầu theo thói quen, nhưng bỗng nhớ ra: “Bạn ấy cũng không vô tâm lắm đâu, năm ngoái chú gọi điện về cho bạn ấy nhưng không nói đủ ba phút, khiến bạn ấy cứ buồn mãi.”

“Thật không?”

“Thật mà.”

“Thế để lần sau chú gọi cho nó bốn phút vậy. Chú sẽ đặt sẵn thời gian.”

… Kỷ Ức ôm cốc cà phê trong tay, theo chân anh ra phòng khách.

Bỗng nhiên, tiếng máy BB vang lên, trong lúc Kỷ Ức đang nhìn khắp nơi để tìm kiếm thì Quý Thành Dương đã đi tới bên ghế sô pha, nhấc chiếc áo lông vũ của mình lên và lôi chiếc máy ra khỏi túi áo. Sau khi nhìn vào, anh thoáng chau mày, có vẻ không được vui lắm.

Anh không nói năng gì mà cứ thế nhấc điện thoại nhà Kỷ Ức lên, định gọi thì Kỷ Ức đã đưa tay ra chặn lại.

Quý Thành Dương thoáng nhíu mày.

“Đây là điện thoại nội bộ.” Kỷ Ức nhấc một chiếc ống nghe khác đưa cho anh, “Còn đây mới là điện thoại bên ngoài.”

https://thuviensach.vn

Anh bừng tỉnh, đón lấy điện thoại rồi bấm một dãy số. Kỷ Ức ngồi xuống ghế sô pha, dựng tai lên nghe ngóng. Kỷ Ức thấy Quý Thành Dương cầm ống nghe một lúc lâu mà chẳng nói lời nào, đầu dây bên kia vang lên giọng nữ, âm lượng càng ngày càng lớn.

Cuối cùng Quý Thành Dương ném thẳng điện thoại xuống bàn, có vẻ chẳng muốn quan tâm. Anh nhấc cốc cà phê Kỷ Ức để trên bàn lên uống mấy ngụm là hết. Kỷ Ức không mở lời, cô bé không hiểu rõ tình hình nên cứ im lặng ngồi yên. Mãi một lúc sau mới thấy anh nhấc điện thoại lên: "Tôi vừa mới về nước, không cần thiết phải gặp riêng."

Đầu dây bên kia trả lời sao? Kỷ Ức không rõ.

Ngừng lại một lát, Quý Thành Dương lại trả lời: "Chuyện họp lớp các cậu làm gì cũng được, tôi không muốn tham gia tổ chức. Bảo Vương Hạo Nhiên thông báo thời gian, địa điểm cho tôi là được."

Anh dập máy, tâm trạng có vẻ bình thường.

Rất nhanh sau đó anh liền ra về.

Mấy ngày sau, Kỷ Ức đột nhiên nhận được món quà năm mới, đó là một con thỏ non.

Kỷ Ức và Noãn Noãn mỗi người được một con, chẳng biết Quý Thành Dương lấy ở đâu, đó là một con thỏ non trắng muốt, có vẻ mới sinh chưa được bao lâu. Anh còn tặng kèm cả lồng cho thỏ nữa. Noãn Noãn chơi được một buổi chiều là bỏ bê, còn Kỷ Ức rất nhẫn nại, đưa thỏ con ra ban công sưởi nắng, được một lát lại mang khăn bông ra lau móng cho thỏ.

Đến buổi chiều, cô bé tắm xong bỗng nghĩ đến việc nên tắm cho thỏ.

Nhưng tắm cho thỏ xong thì phát hiện có chuyện không ổn.

https://thuviensach.vn

Con thỏ bắt đầu run lên, hong khô lông mà vẫn run không ngừng. Lúc đầu Kỷ Ức cứ ngỡ nó bị lạnh nên mang chăn ra ủ ấm cho nó và khe khẽ dỗ dành. Nhưng càng về sau cô bé càng phát hiện ra tình hình bất ổn, con thỏ bắt đầu co giật.

Đến lúc này, Kỷ Ức sợ lắm rồi, cô bé không dám rời khỏi phòng nên nhấc điện thoại lên gọi đến nhà Noãn Noãn.

"Kỷ Ức à?" Noãn Noãn nhận ra giọng bạn, "Sao thế? Nhớ tớ à?"

"Chú út của cậu có nhà không?" Kỷ Ức hơi căng thẳng, chỉ sợ con thỏ xảy ra chuyện gì.

"Có chứ, cậu đợi chút nhé."

Điện thoại được chuyển sang tay Quý Thành Dương, giọng Kỷ Ức lập tức mất hết vẻ bình thường, thậm chí còn đi kèm cả giọng mũi: "Chú út Quý, con thỏ mà chú tặng cháu… hình như bị ốm rồi, chú có thể xuống đây xem hộ cháu không?"

Quý Thành Dương lập tức cúp máy và đi xuống nhà cô bé.

Con thỏ bé xíu ngoài run rẩy ra thì chẳng còn phản ứng gì nữa. Anh nâng con thỏ lên, vuốt ve nhúm lông vẫn còn hơi ươn ướt là lập tức hiểu ra vấn đề: "Con thỏ này mới sinh chưa lâu, chắc vì tắm vào mùa đông nên bị cảm lạnh rồi."

Kỷ Ức hoang mang, nhưng ngay sau đó sắc mặt liền trắng bệch: "Nó sắp không run được nữa rồi…"

Quý Thành Dương nhìn đôi mắt hoe đỏ của Kỷ Ức mà bỗng thấy nóng giận, chẳng biết anh đang giận mình vì đã tặng con thỏ để rồi cô bé phải đau

https://thuviensach.vn

lòng hay giận vì phản ứng của Kỷ Ức chắc chắn là đang tự trách… Anh dùng hai tay ôm lấy con thỏ, không nói một lời. Kỷ Ức hoàn toàn không phát hiện ra cơn giận của anh, cô bé càng ngày càng tự trách bản thân sao lại quá ưa sạch sẽ đến thế để rồi làm hại một chú thỏ non. Kỷ Ức thậm chí còn nghĩ đến tình huống xấu nhất, giọng nói bắt đầu run lên: "Chú út Quý…"

"Được rồi! Thỏ sẽ không có chuyện gì đâu!"

Nước mắt vẫn đang vòng quanh trong đôi mắt Kỷ Ức, nên vừa bị anh quát liền lập tức trào ra ngoài.

Anh đờ người, không biết bản thân đã làm gì. Anh đưa tay lau đi những giọt nước mắt của Kỷ Ức, những ngón tay anh lập tức ướt đẫm. Người lớn như anh quát một cô bé con để làm gì?

Anh sững sờ một lát rồi nhỏ giọng dỗ dành: "Kỷ Ức ngoan nào, chú không trách cháu đâu."

Quý Thành Dương vừa nói vừa cảm thấy con thỏ thật sự không ổn rồi.

Anh cũng chẳng nghĩ ra được cách gì, liền cởi khuy áo sơ mi sợi bông của mình ra và đặt thẳng con thỏ vào trong lòng để ủ ấm với hy vọng có thể dùng thân nhiệt của mình giúp con thỏ bình thường lại được. Dù sao cũng đang giữa mùa đông, dù trong nhà có máy sưởi ấm nhưng phải ôm một con thỏ lạnh toát trong người cảm giác cũng chẳng dễ chịu gì. Kỷ Ức rõ ràng vẫn chưa bình tâm lại, cô bé lau hết nước mắt thấy áo sơ mi của Quý Thành Dương mở toang để lộ cả da thì lại càng thấy áy náy.

Quý Thành Dương đang nghĩ lời để an ủi cô bé thì chuông cửa chợt réo vang.

https://thuviensach.vn

Anh thấy cô bé vẫn đang đỏ hoe mắt chỉ quan tâm đến chú thỏ nên đứng dậy tự ra mở cửa. Khi nhìn thấy người đứng ở bên ngoài qua lỗ mắt mèo, lông mày anh liền lập tức chau lại.

Cửa mở ra, anh còn chưa kịp nói gì thì một cánh tay gầy trắng mịn đã vươn đến nắm lấy cánh tay anh: "Quý Thành Dương, anh bỏ tôi lại nhà…" Quý Thành Dương giơ tay phải lên giữ chặt lấy tay cô gái: "Cô còn định om sòm đến bao giờ?"

Cô gái dùng sức rất mạnh, nhưng khi nhìn thấy áo sơ mi mở toang cúc của anh thì mắt lập tức đỏ hoe, cô đẩy anh ra như muốn phân thắng bại: "Kỷ Ức là ai? Anh nói cho tôi biết, tại sao trước giờ tôi không hề hay biết về người này?"

"Tô Nhan." Tay trái của Quý Thành Dương vẫn đang giữ con thỏ, tay phải thì ngăn tay Tô Nhan lại, anh nheo mắt, không thể nào kiềm chế được cơn giận dữ: "Trong đầu cô hằng ngày ngoài những chuyện nam nữ ra thì còn biết gì nữa? Đừng có…"

Tô Nhan cuối cùng cũng trông thấy Kỷ Ức, và sững lại.

Kỷ Ức đứng trong phòng khách, nhìn họ và đã ngơ ngác từ lâu.

Người con trai đi sau lưng Tô Nhan thò đầu vào nhìn thấy Kỷ Ức thì chợt nhớ ra một chuyện trong quá khứ, anh ta cười: "Tây Tây?" Người thanh niên cao to như thế…

Kỷ Ức phát hiện ra mình lại có một chút ấn tượng với người này.

Chỉ là cảm giác hơi hơi quen thuộc, cụ thể là tại sao nhỉ?

Thế là hiểu lầm được giải tỏa.

https://thuviensach.vn

Tất cả cơn giận của cô gái tên Tô Nhan kia bỗng chốc trở thành bối rối, khó xử.

Cũng may còn có người thanh niên tên Vương Hạo Nhiên, anh ta thở dài giải thích rằng sau khi Tô Nhan nghe Noãn Noãn nói Quý Thành Dương đi gặp Kỷ Ức liền mượn cớ ra ngoài tìm xuống đây, may mà anh cũng đi cùng.

"Nhưng Tô Nhan này, sao cậu cứ như đi bắt quả tang thế? Một cô bé con thế này, haizz… cậu làm cô bé sợ rồi đấy!" Vương Hạo Nhiên đóng vai người hòa giải cho cả hai bên.

Dì trẻ tuổi này… hoặc là chị này là bạn gái của chú út Quý chăng?

Nhưng xem ra lại không giống lắm.

Ánh mắt của chị ấy rất giống với ánh mắt khi các bạn nữ trong lớp theo đuổi các bạn nam…

Quý Thành Dương có vẻ cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với họ nữa, đôi mắt Tô Nhan vẫn hơi đỏ.

Kỷ Ức nghe thấy Vương Hạo Nhiên thấp giọng khuyên Quý Thành Dương: "Bao nhiêu năm rồi, cứ động đến chuyện của cậu là Tô Nhan lại hồ đồ, có phải cậu không biết chuyện đó đâu. Thôi nào thôi nào. Nhưng sao giữa mùa đông mà quần áo của cậu lại xộc xệch thế kia? Đang làm gì thế?"

Quý Thành Dương khẽ thở hắt ra rồi để cho anh ta nhìn con thỏ đang ôm trong lòng.

"Ấy, từ lúc nào cậu bắt đầu có tình thương thế?" Vương Hạo Nhiên vuốt ve con thỏ, nó lạnh như băng: "Chết rồi à?"

Kỷ Ức giật thót, vội vã nhìn sang Quý Thành Dương.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương trừng mắt nhìn Vương Hạo Nhiên.

Trực giác mách bảo Vương Hạo Nhiên rằng mình đã nói sai rồi, tuy không biết đã sai ở đâu, nhưng lập tức đổi chủ đề, anh cười tít mắt quay sang nhìn Kỷ Ức: "Tây Tây có còn nhớ anh không?"

Kỷ Ức nhìn vào mắt anh ta: "Hình như em… đã từng gặp anh rồi."

"Bé con trí nhớ tốt thật!" Vương Hạo Nhiên xoa đầu cô bé: "Lúc ấy em còn bé xíu, anh nhớ em đang ôm một con búp bê ngồi ở ban công bên ngoài kia kìa, chẳng nói lời nào. Em có nhớ không? Anh đã nói chuyện với em đấy, lúc ấy…" Anh ta không biết Kỷ Ức gọi Quý Thành Dương thế nào nên nói bừa: "… anh Quý của em cũng có mặt!"

… Cô bé dường như đã nhớ ra rồi.

Lúc ấy ba mẹ nói chiều sẽ đi nên Kỷ Ức mới nghĩ ra chủ ý bỏ nhà ra đi với mong muốn ba mẹ sẽ đón mình về nhà cùng. Nhưng đi xa thì lại sợ ba mẹ không tìm thấy, nên cô bé chỉ ôm con búp bê ưa thích nhất trốn ở ngoài ban công, thế mà đợi mãi hơn một tiếng đồng hồ cũng chẳng có ai phát hiện ra để đi tìm.

Sau đó Kỷ Ức oà khóc, và lại chủ động trở về nhà… Hình như giữa chừng có một anh cao lớn nào đó nói chuyện với cô bé, cụ thể nội dung là gì Kỷ Ức không còn nhớ rõ nữa, chỉ biết anh trai ấy có đôi mắt rất to, cứ như của con gái.

Kỷ Ức hơi ngơ ngác, nhưng thật sự chỉ nhớ ra một người đã nói chuyện với mình, chứ không nhớ rằng lúc đó còn có Quý Thành Dương.

Vương Hạo Nhiên đoán cô bé đã nhớ ra rồi: "Cuối cùng đã nhớ ra rồi hả? Còn nhỏ xíu mà đã bỏ nhà ra đi, cậu nói xem, đứa bé này sao lại khiến

https://thuviensach.vn

người lớn không an tâm vậy chứ!”

Kỷ Ức không nói gì, chỉ nhìn Quý Thành Dương.

Dường như Quý Thành Dương hiểu rõ sự khó hiểu của Kỷ Ức, nên anh gật đầu: “Đó là lần đầu tiên chú nhìn thấy cháu.”

Hoá ra… đó mới là lần đầu tiên.

Kỷ Ức lần này rất muốn nỗ lực nhớ lại xem chuyện đó xảy ra khi mình mấy tuổi.

Nhưng hồi đó Kỷ Ức nhỏ quá nên ký ức rất mơ hồ.

Cũng nhờ có hai vị khách không mời mà đến này mới khiến Quý Thành Dương tìm được lý do để mang con thỏ dường như đã chết rời khỏi nhà Kỷ Ức.

Trước khi đi, anh vẫn an ủi cô bé: “Chú nhất định sẽ khiến con thỏ khỏe lại.”

Kỷ Ức đại khái có thể đoán được kết quả cuối cùng, nhưng trước mặt hai người lạ, cô bé không khóc nữa, chỉ đáp “Vâng”, tiễn họ ra khỏi cửa, nói: “Chào dì, chào chú.” Vương Hạo Nhiên hớn hở, nhưng cuối cùng lại trách Quý Thành Dương: “Tớ cũng chỉ lớn hơn cô bé mười tuổi là cùng, sao lại bị gọi là chú rồi? Này, vai vế của cậu cũng cao quá đấy, làm cho tớ già hẳn đi rồi!”

Không biết Quý Thành Dương đang suy nghĩ gì mà chỉ nói rằng: “Cậu thích thế nào cũng được, hay là cứ bảo Kỷ Ức gọi cậu là anh rồi cậu cũng chào tớ là chú theo cô bé.”

https://thuviensach.vn

Vương Hạo Nhiên tức quá đành cười: “Này Quý Thành Dương, sao cậu nói chuyện nghe gợi đòn thế nhỉ?”

Cuối cùng, chú thỏ con cũng không thể sống lại được.

Ngày hôm sau Quý Thành Dương mang kẹo hồ lô đến cho Kỷ Ức, là táo gai bột đậu. Anh nhìn cô bé ăn mà không nói một lời nào. Kỷ Ức cũng đoán được anh định nói gì, đang ăn được nửa quả táo gai bỗng dừng lại, đưa một nửa miếng phủ đầy bột đậu ghé đến miệng anh: “Bột đậu này ngon lắm!”

Từ giờ cháu sẽ không khóc trước mặt chú nữa.

Cháu sẽ để cho những người đối tốt với cháu chỉ nhìn thấy cháu cười mà thôi.

https://thuviensach.vn

3
Cố nhân quay trở lại

Ba năm sau, Kỷ Ức và Noãn Noãn đồng thời thi đỗ vào trường Phụ Trung(*).

(*) *Tương đương với trường cấp ba, nhưng là trường chuyên trực thuộc Đại học, Cao đẳng.*

Cô được phân vào lớp Thực nghiệm Vật Lý duy nhất, bố mẹ của Noãn Noãn cũng nhờ những mối quan hệ để hai cô bé được học cùng lớp với nhau. Mẹ của Triệu Tiểu Dĩnh cũng tìm rất nhiều mối quan hệ nhưng không thành công, cuối cùng vẫn phải nhờ mẹ Noãn Noãn giúp đỡ, ngoài ra còn phải trả thêm bốn mươi nghìn tệ nữa mới có thể cho cô bé vào đây học.

Bốn mươi nghìn tệ, cũng chỉ vào được lớp bình thường.

Năm ấy, các trường cao đẳng đều phải thống nhất hình thức thu học phí, nên không còn đại học nào miễn phí nữa.

Tiền học phí bốn năm đại học cũng chẳng cần đến bốn mươi nghìn tệ, vậy mà số tiền này lại chỉ là khoản phụ thu để được vào học tại trường Phụ Trung. Triệu Tiểu Dĩnh bắt đầu trở nên thích nghe giảng, nhưng càng nghe lại càng không hiểu, áp lực tại trường Phụ Trung rất lớn nên mới học được nửa học kỳ, cô bé đã gầy nhom.

Kỷ Ức không biết nên hình dung cảm giác này như thế nào.

Khi cô còn rất nhỏ, Bắc Kinh mùa đông có rất ít rau xanh, nhà nào cũng toàn ăn rau cải, hoặc cà chua ngâm từ mùa hè. Không có máy tính, điện

https://thuviensach.vn

thoại, xe xịn; có chuồn chuồn, có thạch sùng, có những đám trẻ con tụ tập nướng khoai lang nướng khoai tây, thậm chí còn đốt lửa. Những đứa trẻ lớn lên trong thời kỳ nghèo khó, lúc nào cũng nhớ về những cuộc sống khi ấy…

Lúc ấy, hầu như con người ai cũng rất vui vẻ.

Cho dù có phiền muộn, cũng không hoàn toàn vì vấn đề tiền nong.

Sau khi vào cấp ba, Kỷ Ức quyết định học nội trú.

Nhưng đến mùa đông, cô bé mới thấy hối hận. Những buổi tập chạy buổi sáng là "phúc lợi" của riêng những học sinh nội trú. Còn những người đi học bình thường như Noãn Noãn và Triệu Tiểu Dĩnh thì may mắn hơn nhiều, không phải chịu đựng sự giày vò này.

Hôm ấy cô lại dậy muộn, khi cùng với cô bạn Ân Tình Tình ở giường trên chạy ra ngoài thì đã bị đại đội chạy buổi sang bỏ rất xa rồi.

"Kỷ Ức, cậu làm gì thế?" Ân Tình Tình kéo khóa chiếc áo lông vũ xuống, nóng bức vô cùng.

Kỷ Ức đứng bên cạnh dòng sông Hộ Thành, chống tay lên bờ tường làm bằng gạch và bùn, khẽ nói: "Tớ muốn chạy tắt qua băng." Cô cảm thấy chạy thể dục vào mùa đông là đáng sợ nhất, hoàn toàn có thể khiến cô mất nửa cái mạng này.

"Băng không chắc chắn đâu…" Tình Tình sợ hãi nói, rồi tựa vào bức tường rào nhìn xuống mặt hồ.

Mấy ông cụ đang đi giày trượt băng lượn quanh trên mặt hồ.

Xem ra có vẻ cũng khá an toàn mà.

https://thuviensach.vn

Giữa việc chạy tiếp và đi tắt qua mặt hồ, Kỷ Ức quyết đoán chọn vế thứ hai. Tình Tình là một đứa trẻ ngoan, tuy rất ngưỡng mộ Kỷ Ức nhưng vẫn cố gọi với theo dặn dò: "Cậu cẩn thận đấy, tớ sẽ đợi cậu ở chỗ điểm danh." Dứt lời cô liền chạy tiếp.

Ở chỗ này không có bậc lên xuống mà chỉ là một sườn dốc, mùa hè toàn cỏ xanh, mùa đông thì toàn các cây khô héo.

Kỷ Ức nhảy qua nhảy lại né tránh những đụn tuyết bẩn thỉu và băng vỡ để chạy đến bên hồ. Cô giơ chân dẫm nhẹ lên mặt băng, sau khi khẳng định được độ an toàn liền chạy một mạch băng qua đó. Các ông cụ đang trượt băng đằng sau lưng nhìn theo đều liên tục dặn: "Cháu gái chạy chậm thôi!" Cô quay lại làm mặt hề, đồng thời cũng không quên nhắc nhở các cụ đang trượt tuyết: "Ông ơi, các ông cũng phải cẩn thận nhé!"

Cô trèo lên bờ bên kia, trốn sau gốc cây tùng, đứng chờ các bạn cùng lớp chạy ngang qua rồi sẽ giả bộ thở dốc mệt mỏi chạy theo đằng sau cả đội. Cô đang tính toán vui vẻ thì chợt thấy có người vỗ nhẹ lên vai mình, cô lập tức ỉu xìu: "Thầy Triệu… Em sai rồi…"

Quay đầu lại, làm ra vẻ sám hối.

Nhưng vẻ sám hối… lại đông cứng trên gương mặt cô.

"Tây Tây." Người đàn ông trước mặt gọi tên cô: "Chú là Quý Thành Dương."

"Ừm… Cháu biết chứ… Chú… Quý Thành Dương." Cô khẽ gọi tên anh.

Anh vẫn giống như hồi đó, nhưng cũng có điểm khác.

Lúc còn nhỏ khi nhìn anh, cô chỉ thấy những đặc điểm bề ngoài như da rất trắng hay mắt hai mí. Còn bây giờ… khi nhìn anh, cô mới phát hiện ra

https://thuviensach.vn

anh rất trầm tĩnh, đôi mắt rất bình thản tĩnh lặng.

“Sao lại chạy ngang qua băng thế?”

“Em không muốn chạy bộ.” Kỷ Ức hơi ngại ngùng, “Nên mới chạy tắt ngang qua mặt băng.”

Anh đang định hỏi tiếp thì Kỷ Ức chợt “Suỵt” một tiếng rồi nắm lấy vạt áo kéo anh đến gần. Sau đó cô cúi người nấp sau lưng anh và gốc cây. Cô len lén nâng cánh tay Quý Thành Dương lên một chút, qua kẽ hở, cô trông thấy thanh niên chăm chỉ phấn đấu – lớp trưởng đại nhân Từ Thanh đang dẫn đầu đội thứ nhất của khối chạy đến gần.

Quý Thành Dương quay đầu lại.

Kỷ Ức lập tức làm bộ đáng thương.

Anh đành phải giả bộ như đang đứng tựa vào gốc cây để hút thuốc. Anh rút điếu thuốc ra đầy điêu luyện, châm lửa và khẽ rít vào một hơi. Mùi vị quen thuộc quá… Chẳng biết tại sao, Kỷ Ức luôn cảm thấy mùi hương cơ thể thoang thoảng hòa lẫn với mùi thuốc lá trên người anh là một thứ mùi không ai có thể tạo ra hay thay thế được. Cô khẽ hít vào một hơi, cứ như trong giây lát được quay lại mùa hè năm ấy.

“Được rồi đấy.” Giọng anh lạnh lùng, bình thản xa cách cứ như một dòng nước ngầm ở sâu dưới lòng đất.

Chỉ tiếc là chẳng có hiệu quả với cô.

Cô thở hắt ra, đứng thẳng người lên: “Anh… về lúc nào thế?”

Quý Thành Dương nhướn mày: “Sao không gọi chú út Quý nữa?”

https://thuviensach.vn

“Em đã lớn rồi mà.” Cô đảo mắt, tiếp tục quan sát phía xa, “Hơn nữa… anh cũng đâu có già đến thế.”

Rõ ràng phải gọi là anh mới đúng.

Anh cười cười, chẳng nói gì, rồi dụi tắt điếu thuốc vào thân cây tùng, sau đó ném xuống đất.

Mới hút vài hơi đã ném rồi ư? Chẳng giống anh gì cả.

Hai người họ mới nói được vài ba câu, Kỷ Ức lại kéo anh ra che cho mình. Nhưng những bạn học chạy ngang qua lần này cùng với cô và cả Quý Thành Dương đã nhận ra một sự việc thật kinh hoàng, đó là bãi cỏ khô dưới chân hai người đã bốc cháy. Kỷ Ức rú lên để lộ chỗ nấp. Cô nhìn bãi cỏ khô đang cháy ngày càng lớn mà chẳng biết phải làm sao…

Quý Thành Dương vội vã cởi chiếc áo lông vũ màu đen loại ngắn ra ném cho Kỷ Ức, sau đó dùng tốc độ cực kỳ nhanh để giật hết đám cỏ khô nối liền nhau và lấy đá, đất phủ lên trên để ngăn cách ngọn lửa và đám cỏ khô ấy.

Anh đứng đó, xắn tay áo, thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Các cô bạn cùng lớp chạy ngang qua cùng với những cô bạn cùng khối khác đều dừng hẳn lại để nhìn cảnh này. Họ không biết khởi nguồn của ngọn lửa này mà chỉ nhìn thấy một người thanh nhiên mặc áo sơ mi mỏng manh giữa mùa đông đang lao vào dập lửa. Đặc biệt là người thanh niên này trông rất anh tuấn, hoàn toàn khác với những ông chú ngày ngày vội vã đi làm mà họ gặp trên đường hay những cậu thiếu niên một là ngốc nghếch hai là quá nhiệt tình ở trường. Tóm lại, trông anh giống hệt với những người đàn ông bước ra từ phim.

https://thuviensach.vn

Ấy! Cô gái mà anh chàng ấy đang quay lại nói chuyện cùng chẳng phải là Kỷ Ức lớp Thực nghiệm đó sao?

Ánh mắt của các cô gái như rực cháy.

Kỷ Ức bị nhìn đến mức bồn chồn, cô trả áo lại cho Quý Thành Dương, cúi đầu nói: "Em đi đây, nếu không thì thầy thể dục sẽ đánh dấu em nghỉ mất!" Thế là cô liền chạy mất trước bao nhiêu ánh mắt của các cô bạn cùng lớp cùng khối kia.

Khi thầy giáo thể dục điểm danh cũng rất nghi ngờ, Kỷ Ức bình thường toàn đi bộ đến sao hôm nay lại tăng tốc đột ngột thế? May mà có lớp trưởng và cô bạn đồng cam cộng khổ giường trên nói đỡ, cô mới được điểm danh sáng nay.

Kỷ Ức vốn định hỏi thăm Noãn Noãn xem chú út của cô bạn đã về từ khi nào, nhưng không ngờ hôm nay Noãn Noãn lại nghỉ phép vì ốm.

Buổi trưa khi cô đang ăn cơm trong lớp, lớp trưởng Từ Thanh bỗng nhiên giúp cô lấy đồ ăn, hơn nữa đó còn là những món rất ngon chỉ dành riêng cho người dân tộc Hồi, cậu ta đã đặc biệt chuẩn bị mang tới cho cô.

"Tớ không ăn được nhiều thế đâu." Kỷ Ức sửng sốt.

"Chuyện đó…" Lớp trưởng bình thường rất nghiêm túc đứng đắn mà giờ lại trở nên lắp bắp: "Tớ tiện tay lấy luôn ấy mà, dù sao tớ cũng là người dân tộc Hồi. Chẳng phải mọi khi cậu với Noãn Noãn thường khen đồ ăn người Hồi ngon đó sao?"

Tiện tay?

Kỷ Ức ăn một miếng, mắt không rời lớp trưởng.

https://thuviensach.vn

“Sao hôm nay Noãn Noãn lại nghỉ học thế?” Cuối cùng lớp trưởng cũng “thuận miệng” hỏi.

“Noãn Noãn à?” Kỷ Ức chậm rãi nhai cho đến khi nuốt hết mới đáp, “Tớ không biết, tớ ở nội trú còn cậu ấy về nhà, ngoại trừ cuối tuần ra thì ít gặp nhau lắm.”

…

Lớp trưởng đi khỏi.

Cô cũng lờ mờ đoán được, cậu bạn lớp trưởng tuy gia cảnh nghèo khó nhưng rất phấn đấu vươn lên này có một chút tình cảm với Noãn Noãn. Kỷ Ức tiếp tục đọc *Fushigi Yuugi*(*) và ăn cơm. Quyển truyện này cô mượn của một người bạn cùng ký túc, có vẻ như tuổi thơ của cô đơn điệu hơn người khác nhiều, ví như bộ truyện tranh Nhật Bản về chủ đề yêu đương nhiệt huyết mà người khác say mê đắm đuối trong những năm cấp hai này, đến bây giờ cô mới được đọc.

(*) *Tên một bộ truyện tranh Nhật Bản của tác giả Yuu Watase, dịch ra tiếng Việt là* ***Cuốn sách kỳ bí****.*

Nhưng chẳng hiểu vì sao, mọi khi cô đọc truyện rất nhập tâm, vậy mà hôm nay cứ luôn thẫn thờ.

Cho đến khi chuẩn bị vào lớp, cô mới nhét thanh kẹp sách vào rồi cầm hộp cơm ra khỏi khu phòng học.

Vào thời điểm này, các bồn nước của khu lớp học đều đã đông kín. Nhưng cô biết có một chỗ, buổi trưa trung tâm nghệ thuật của trường rất ít người, chỉ sau giờ học buổi chiều mới có thành viên các nhóm nhạc dân tộc, các ban nhạc giao hưởng và vũ đoàn đến tập luyện.

https://thuviensach.vn

Nào ngờ, cô vừa mở vòi nước đã bị thầy giáo đoàn nhạc giao hưởng tóm được: "Kỷ Ức, đã mấy ngày em không đến tập rồi?"

"… Thầy Lỗ, em sắp thi cuối kỳ rồi."

Thôi xong, cô đành phải tạm thời khóa vòi nước lại.

Đây là thầy giáo của dàn nhạc giao hưởng cơ mà, sao lại quan tâm đến một thành viên của nhóm nhạc dân tộc như cô?

Thầy Lỗ lắc đầu, vẫy cô đến gần. Khi cô bước tới, thầy Lỗ liền khoác vai cô: "Lý do lý trấu. Nghe nói dạo này em mê đọc truyện đến quên ăn quên ngủ phải không?"

"Đâu có ạ." Kỷ Ức lắc đầu, dịu giọng nhỏ nhẹ nói, "Không phải đâu thầy Lỗ, em bị oan đấy. Thầy lịch sử bảo em làm bảng sự kiện theo năm rồi phô tô cho các bạn dùng làm tư liệu ôn tập mà…"

Thầy giáo bật cười.

Họ đứng trước cửa phòng luyện tập, mới nói được vài câu chợt nghe thấy tiếng đàn vang lên. Kỷ Ức rất tò mò, ai lại đến đây luyện đàn vào giờ này nhỉ? Giờ này mọi người đều đang ở trong lớp mới phải chứ? Cô thò đầu vào, phát hiện ra người đang ngồi trước chiếc đàn piano ở phía đông phòng luyện tập chính là Quý Thành Dương.

Cô thoáng sững sờ.

Chợt nghe thấy thầy Lỗ nói: "Đây là học sinh giỏi nhất mà thầy đã từng dạy."

"Anh ấy… trước kia cũng là thành viên đoàn nhạc giao hưởng của trường ạ? Em tưởng đoàn nhạc giao hưởng của trường không có phần cho

https://thuviensach.vn

piano mà?”

Thế nên rất ít người chơi chiếc đàn piano ấy, trong cả đoàn chỉ có mình anh thích nên thỉnh thoảng mới chơi.

“Trước đây có, nhưng bây giờ thì không.”

Họ đứng cách anh khá xa, thầy giáo có vẻ vẫn muốn nghe tiếp nên không gọi anh ngay.

Thế là Kỷ Ức đứng bên cạnh thầy giáo, nhìn anh và nghe anh chơi đàn. Sau cuộc gặp gỡ vội vã buổi sáng, chút bất an và nôn nóng trong đáy lòng bỗng dưng chầm chậm tan biến… Người đàn ông chơi đàn piano có thể cuốn hút đến vậy có lẽ là vì tư thế ngồi nghiêm trang, hoặc vì cảm giác những ngón tay lướt trên những phím đàn đen trắng hoàn toàn khác với phương thức diễn tấu bình thường.

Nếu lúc nhỏ cô không từ bỏ việc chơi đàn piano thì hay biết bao, biết đâu cô có thể ngồi ở chỗ đó giống anh dưới ánh sáng trắng nhạt ngày đông và diễn tấu một khúc nhạc hoàn hảo.

Nội hàm, buồn vui giấu kín không lộ ra ngoài.

Còn có chút cảm giác xa xôi ngàn dặm…

Bất kể là cách đàn của anh, hay con người anh.

Khi khúc nhạc kết thúc, anh vuốt ve những phím đàn như đầy hoài niệm rồi đứng lên và quay đầu lại. Nhìn thấy thầy giáo và Kỷ Ức, anh thoáng sững sờ, nhưng ngay lập tức nhớ ra trường Kỷ Ức học cũng chính là trường cũ của mình. Anh bước tới, đang định mở lời thì tiếng chuông báo hiệu chuẩn bị vào học chợt réo vang. Kỷ Ức mở tròn mắt: “Em vào lớp đây ạ!” Cô quay người chạy về khu lớp học, còn một phút nữa là vào giờ học rồi.

https://thuviensach.vn

Cô dùng tốc độ chạy một trăm mét để phi lên tầng bốn, mệt đến nỗi muốn nằm bẹp xuống mà vẫn không kịp.

Trên bục giảng, thầy giáo tiếng Anh đã bắt đầu viết lên bảng.

Thế là cô ôm hộp cơm chưa kịp rửa, cúi đầu luồn vào lớp ngang qua bục giảng trước mặt cả lớp chuyên Thực nghiệm và ngồi vào chỗ. Ân Tình Tình ngồi phía sau nhanh nhẹn chuyển một tờ giấy tới: Đi đâu về đấy?

Cô nhanh chóng trả lời: Đi rửa hộp cơm.

Rồi ném tờ giấy về.

Cô cố gắng kiềm chế để không nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn ra trung tâm nghệ thuật nằm phía đông dãy lớp học.

Cuối cùng cô mới cảm thấy tất cả mọi thứ bắt đầu trở nên chân thực.

Anh quay lại rồi, có… đi nữa không?

Cuối tuần, cô trở về nhà.

Noãn Noãn đắm chìm chat chit trên QQ, nhưng bị quản quá chặt nên chỉ có thể tranh thủ những dịp cuối tuần khi Kỷ Ức về mới được chơi xả láng. Thế nên Kỷ Ức vừa về đến nhà là Noãn Noãn đã đến điểm danh rồi.

“Chú út của tớ về rồi đấy!” Noãn Noãn nhìn màn hình máy tính, chẳng buồn quay đầu lại.

Cô ậm ừ, vừa đọc đề toán vừa cắn bỏ lớp vỏ táo. Cả một tập đề dày cộp đặc kín chữ và những phần chú thích cô tự thêm vào. Chỉ có điều, trông có

https://thuviensach.vn

vẻ như cô đang chăm chú học, chứ thực ra tinh thần đã hơi hơi căng thẳng, cô muốn nghe Noãn Noãn nói tiếp.

Sao lại không nói tiếp nhỉ?

Cô liếc nhìn màn hình máy tính, phát hiện ra… Noãn Noãn đang gõ dòng chữ "Tớ cũng rất nhớ cậu"…

"Noãn Noãn, cậu yêu qua mạng à?" Cô kinh ngạc hỏi.

"Suỵt, cậu nói nhỏ thôi!" Noãn Noãn quay đầu khẽ nói, "Lớp trưởng đấy."

Kỷ Ức trợn tròn mắt, chuyện này xảy ra từ bao giờ, sao cô không hề hay biết?

"Cậu ấy đang ở quán Internet, vừa làm bài tập vừa chat với tớ." Noãn Noãn nhỏ giọng nói. "Trả lời chậm thật đấy."

"Yêu sớm…" Kỷ Ức lẩm bẩm.

"Hứ, tớ đã có chứng minh nhân dân rồi nhé." Noãn Noãn quay lại cười, "Tiểu Tây Tây, nếu cậu yêu thì mới là yêu sớm nhé, cậu kém tớ hai tuổi đấy."

Lúc nhỏ không thấy có vấn đề gì, nhưng kể từ khi lên cấp ba, cách biệt tuổi tác lập tức hiện ra rất rõ ràng.

Hơn nữa kể từ khi vào cấp ba, Noãn Noãn bỗng đặc biệt thích gọi tên ở nhà của cô, và thấy cực kỳ vui về việc đó…

Kỷ Ức cúi đầu, tiếp tục gặm vỏ táo.

https://thuviensach.vn

Bởi vì nhắc đến vấn đề chứng minh thư nên Noãn Noãn cũng nhớ ngay đến kỳ nghỉ đông sắp tới và cả sinh nhật của Kỷ Ức nữa. Kỳ nghỉ đông hoặc nghỉ hè năm nào, Noãn Noãn cũng đi Thành Đô ở chơi với ông ngoại khoảng một tuần. "Tây Tây, cậu đi cùng với tớ đi." Noãn Noãn cuối cùng cũng nhận được câu trả lời của lớp trưởng nên lập tức gõ một tràng thật dài, "Vừa hay có thể tổ chức sinh nhật mười bốn tuổi cho cậu được. Mà còn có chú út của tớ đi cùng nữa." Câu cuối cùng của Noãn Noãn chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng Kỷ Ức lại khắc ghi ngay câu ấy vào đầu.

"Bọn mình sẽ đi máy bay cùng với ông ngoại nên không cần đến chứng minh thư, nhưng lúc về sẽ phải tự ngồi máy bay về, cậu nhớ nhé." Noãn Noãn cuối cùng cũng không quên nhắc nhở Kỷ Ức, "Này, đứa trẻ không có chứng minh thư kia, nhớ phải mang theo sổ hộ khẩu nhé."

Học kỳ này kết quả thi của Kỷ Ức cực kỳ tốt.

Đợi đến khi cầm được bảng kết quả trong tay, đồng thời chú hai chú ba đưa vợ về nhà ông nội ăn cơm khiến ông bà rất vui mừng, cô bèn nhắc đến chuyện muốn đi Tứ Xuyên với Noãn Noãn. Cô nói xong liền cúi đầu tiếp tục ăn cơm trong bát của mình.

"Đi Tứ Xuyên cơ à? Có cần phải hỏi ý kiến mẹ cháu không?" Thím ba thuận miệng nói, thím ấy mới được gả về đây nên vẫn chưa rõ tình hình trong nhà lắm.

Nhưng ông nội hắng giọng: "Cháu vừa nói gì cơ? Cần sổ hộ khẩu à?"

"Vâng ạ." Cô đã từng mở ra xem nên biết, hộ khẩu của mình là ở đây chứ không phải ở nhà của ba mẹ.

"Cháu cầm theo đi, nhưng nhớ phải giữ gìn cẩn thận, phải nghe lời, đừng gây rắc rối cho ba mẹ của Noãn Noãn nhé."

https://thuviensach.vn

Cô cúi đầu, khẽ "Vâng" một tiếng.

Ăn cơm xong cô lập tức gọi điện cho Noãn Noãn, một lát sau Noãn Noãn liền xách một chiếc va li màu xanh nhạt chạy xuống: "Mẹ tớ bảo cậu chưa đi xa bao giờ nên nhất định chưa có va li." Noãn Noãn nói rồi nhét vào tay cô một tờ giấy viết kín những chữ, "Ở đây đã ghi rõ những thứ cậu phải xếp vào trong va li, mẹ tớ nhờ chú út viết đấy."

Nét chữ cực kì… đặc biệt.

Thực ra, những người lớn mà cô quen biết từ nhỏ đến giờ đều viết rất đẹp.

Cô đã từng tò mò hỏi chú ba, tại sao chữ của quân nhân đều đặc biệt đẹp thế. Chú ba bật cười, trả lời đầy nghiễm nhiên rằng, thời gian rảnh rỗi chẳng có việc gì làm nên họ đều dùng để luyện chữ… Sau này khi cô vào lớp Thực nghiệm, thấy rất nhiều bạn học giỏi khối tự nhiên viết chữ đều không được cứng cáp rắn rỏi, cô liền hiểu là vì mọi người quá bận học hành, bận làm bài tập.

Chữ của Quý Thành Dương thiếu đi nét cứng cỏi của người lính nhưng lại thêm phần ôn hòa thoải mái.

Chẳng phải người đời vẫn nói "Nét chữ nết người" đó sao? Sao chẳng giống anh gì cả…

"Áo lông vũ, găng tay, mũ…" Mỗi món đồ đều được viết riêng một dòng. Cô đọc lần lượt từng thứ sau đó nhìn thấy dòng cuối cùng, "…Băng vệ sinh."

Trời ơi.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức cầm tờ giấy mà bỗng chốc thấy nóng bỏng tay. Cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đập "Thình thịch thình thịch" trong lồng ngực.

Tờ giấy này do Noãn Noãn mang tới, liệu bạn ấy đã đọc được chưa nhỉ? Kỷ Ức bỗng thấy thấp thỏm không yên, và còn cực kỳ ngại ngùng xấu hổ nữa. Lúc cô tự mình đi mua những thứ này đều phải tranh thủ lúc siêu thị ít người mới dám đến thanh toán. Thậm chí nếu thấy người ở quầy thu ngân là con trai cô cũng sẽ lặng lẽ đứng chờ ở đằng xa lâu thật lâu, cho đến khi thấy có nữ giới đến thay ca mới dám tới thanh toán…

Thế mà anh cứ thế viết ra…

Mà còn là viết cho cô nữa…

Cả buổi tối Kỷ Ức cứ băn khoăn mãi vì chuyện này, thậm chí cô còn mơ đến cả đống chuyện hồi nhỏ, và cứ nhớ đi nhớ lại tình cảnh lúng túng khi lần đầu tiên đi mua băng vệ sinh. Ngày hôm sau, cô bò dậy khỏi giường, nhìn tờ giấy đó một lúc lâu, nhưng cuối cùng vẫn đặt nó vào trong ngăn kéo có chứa con diều năm xưa và khóa lại.

Dù sao đi chăng nữa, tất cả những thứ này đều là quà mà người khác tặng cho cô.

Hơn nữa… cũng không thể để cho người khác nhìn thấy được.

Kể từ khi sắp xếp xong va li, cô mới phát hiện ra mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Cô đã xếp hết tất cả những quần áo và đồ đạc mà bình thường thích mặc thích dùng vào trong va li, vì khó khăn lắm mới xếp gọn nên cô không muốn mở va li ra nữa, nên đành phải nhẫn nhịn chịu đựng cho tới ngày khởi hành.

Cô đeo ba lô đợi Noãn Noãn đến gọi mình, nhưng cô lại nhìn thấy Quý Thành Dương.

https://thuviensach.vn

“Trong ba lô đựng nhiều đồ thế?” Quý Thành Dương liếc nhìn chiếc ba lô căng phồng của cô, cảm thấy rất khó hiểu.

Rõ ràng có va li, tại sao trong ba lô vẫn còn chất nhiều đồ thế?

“Bài tập ạ.” Cô cúi đầu nói, “Toàn là đề Toán cả.”

Tại sao vừa nhìn thấy anh, cô lại nghĩ đến tờ giấy kia nhỉ…

Đợi đến khi anh xách chiếc va li xuống lầu giúp, Kỷ Ức mới biết rằng, chuyến đi này chỉ có ông ngoại của Noãn Noãn, mẹ Noãn Noãn, Quý Thành Dương, Noãn Noãn và cô.

Gió phía Bắc thổi rất mạnh khiến mái tóc ngắn của cô rối tung.

“Tiểu Tây Tây, tóc mái của cậu rối hết rồi, không xinh đẹp gì cả.” Noãn Noãn tâm trạng cực tốt giúp cô sửa lại tóc mái, “Bọn mình chuẩn bị đi chinh phục Thành Đô rồi! Mà…” Noãn Noãn thấp giọng, “Lúc nãy tớ nghe thấy mẹ và chú út nói chuyện với nhau, chú út sẽ đi khu du lịch Yading(*) ở Hạt Thành đấy. Tớ nhất định sẽ mặt dày làm nũng bám theo chú út, bắt chú phải đưa bọn mình cùng đi mới được.”

(*) Yading là một thôn nằm ở hạt Đạo Thành (âm Hán Việt là Á Đinh, tiếng Anh là Aden Scenic Area), phía Tây Nam Tứ Xuyên là một trong những khu bảo tồn quốc gia đẹp nhất đất nước, thu hút rất nhiều du khách nước ngoài tới ngoạn cảnh, ghi lại những khoảnh khắc đẹp, nhất là khi thu về. Tại đây có ba ngọn núi thần của người Tạng, mỗi ngọn núi đại diện cho một vị Bồ Tát.

Hạt thành Yading ư?

Nghe cứ như tên một thành phố châu Âu ấy.

Kỷ Ức chưa kịp hỏi kỹ thì đã phải lên xe cùng với mọi người.

https://thuviensach.vn

Họ đi thẳng tới sân bay và lên máy bay rất thuận lợi, không gặp phải bất cứ trở ngại nào. Trên máy bay chỉ có mấy chú mấy bác mặc quân phục, họ đồng loạt đứng dậy chào hỏi ông ngoại của Noãn Noãn. Có một bác tuổi khá cao nhìn thấy Quý Thành Dương thì hơi sững lại, nhưng ngay sau đó liền mỉm cười: "Đây là cậu Út nhà họ Quý phải không?" Quý Thành Dương dường như cũng có quen với bác đó nên mỉm cười lễ phép và gọi một tiếng "Trưởng bối".

Noãn Noãn muốn ngồi cạnh chú út nhưng bị mẹ kéo đi nên cuối cùng đành phải nhìn về phía Quý Thành Dương đầy tiếc nuối. Cô bé quay sang nói với Kỷ Ức lúc này đang định ngồi riêng một mình rằng: "Cậu nhanh qua ngồi cạnh chú út đi, cho chú đỡ chán."

…

Ngồi với cô anh mới thấy chán chứ.

Cô đi tới ngồi xuống bên cạnh Quý Thành Dương, vừa mở ba lô định mang bài tập ra đọc tiếp thì cô nhận thấy anh đưa tay sang giúp cô cài khóa an toàn lại.

"Thôi đừng đọc bài nữa, dễ bị say máy bay lắm đấy." Giọng anh vang lên ngay trên đỉnh đầu cô rất khẽ, "Đợi đến khi cất cánh được nửa tiếng rồi xem sau."

Cô gật đầu.

"Tất cả những đề bài này đều là bài tập nghỉ đông mà thầy giáo giao cho cậu ấy." Noãn Noãn nãy giờ vẫn nhìn chăm chăm về hướng này lập tức lên tiếng giải thích, "Mười bạn đứng đầu lớp cháu đều bị thầy giáo gọi đến văn phòng, thầy giáo sẽ chỉ dạy riêng cho từng người, sau đó giao cho tất cả rất nhiều bài tập. Đến lớp trưởng lớp cháu đứng đầu lớp mà cũng bị thầy mắng

https://thuviensach.vn

suốt, thầy bảo rằng môn Hóa là vớ vẩn nhất trong tất cả các môn, nếu bạn ấy học không tốt thì sẽ bị loại ra khỏi lớp Thực nghiệm. Bạn ấy đứng đầu lớp cơ đấy, thế mà vẫn bị mắng, người khác làm sao có thể sống nổi đây…"

"Lớp trưởng lớp con à?" Mẹ Noãn Noãn hồi tưởng lại, "Có phải cậu bé rất cao mà lúc cười trông rất đáng yêu không?"

Noãn Noãn bỗng sững lại, thấp thỏm né tránh chủ đề có liên quan đến lớp trưởng: "Còn môn Kỷ Ức tệ nhất là Toán, cậu ấy bị mắng tận nửa tiếng. Lớp Thực nghiệm bọn cháu đáng thương lắm, học kỳ một phải học hết giáo trình lớp Mười, học kỳ hai đã là giáo trình lớp Mười một rồi, chú út ơi, chú giảng cho Kỷ Ức đi."

Mẹ Noãn Noãn cười: "Sao con nói cứ như thể con không học cùng lớp với Kỷ Ức thế? Sao không bảo chú út giảng bài cho con luôn?"

"Chú út có giảng con cũng không hiểu mà." Noãn Noãn dụi dụi đầu vào cánh tay của mẹ, "Mẹ à, con có học kém mẹ cũng không ghét bỏ con đâu, phải không ạ?"

Mẹ Noãn Noãn cười rất bất đắc dĩ: "Học không giỏi thì sau này con chỉ có thể vào được lớp dành cho con em trong trường quân đội thôi."

"… Con không chịu đâu, con không muốn sáng nào cũng phải dậy tập luyện đâu…"

…

Noãn Noãn nói hơi khoa trương, Kỷ Ức tuy bị mắng cũng chẳng có được nhiều cảm nhận như bạn mình.

Mãi cho tới khi máy bay vừa cất cánh, cô mới biết "say máy bay" mà Quý Thành Dương nhắc tới khi nãy là có thật. Cô và Noãn Noãn tối hôm

https://thuviensach.vn

trước đều không ngủ được mấy vì quá đỗi hưng phấn, nên lúc này cả hai đều bị say.

Noãn Noãn nằm nghiêng trong lòng mẹ và nhanh chóng ngủ thiếp đi, không còn đùa nghịch ồn ào nữa.

Các chú các bác khác đều đùa nói, tiểu Bá vương cuối cùng cũng chịu yên tĩnh một lát rồi. Kỷ Ức ôm gối nhắm tịt mắt, muốn tìm một tư thế phù hợp nhất để ngủ. Nhưng bỗng có một bàn tay ấm áp chạm vào mặt cô và kéo cô sang dựa vào vai Quý Thành Dương. Cô giật bắn mình không dám mở mắt ra, mà cứ giả như đang ngái ngủ để dựa vào vai anh.

"Ngủ ngoan nhé." Cô nghe thấy anh nói, lần này giọng anh vang lên rất gần, rất rất gần.

Cô không đáp, mà cứ thế ngủ thiếp đi trong sự khó chịu vì say máy bay.

Cô ngủ không sâu lắm, giữa chừng hình như cảm thấy anh đắp thêm cho mình một chiếc chăn nữa. Kết quả của chuyện đó là chỉ một lát sau cô đã nóng tới mức lòng bàn tay đẫm mồ hôi, trong lúc đang mơ màng, cô thò tay ra nắm khẽ vào cổ tay áo sơ mi của anh, định nói "Nóng quá". Nhưng cô chưa kịp nói thành lời đã lại rơi vào một giấc mộng khác.

Mẹ Noãn Noãn quay sang nhìn rồi phì cười: "Mặt Tây Tây đỏ bừng rồi kìa, em ủ con bé kín quá đấy."

Quý Thành Dương cúi xuống kiểm tra thật kỹ mặt Kỷ Ức, quả nhiên cô bé đã nóng tới mức mặt hơi hơi đỏ rồi.

Anh đưa tay sờ trán Kỷ Ức thấy ướt đẫm mồ hôi.

…

https://thuviensach.vn

Lúc nào anh cũng được khen rằng cả IQ và EQ(*) đều cao, nhưng cứ gặp phải Tây Tây là… dường như lúc nào cũng phạm sai lầm.

(*) *IQ: Chỉ số thông minh trí tuệ, viết tắt của hai chữ Intelligence Quotient. EQ: Chỉ số thông minh cảm xúc, viết tắt của Emotion intelligence Quotient.*

Anh chỉ muốn đối tốt với cô bé hơn một chút, nhưng lại không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con. Quý Thành Dương gỡ chiếc kính nửa gọng màu vàng xuống, khẽ day trán mà không kìm được nụ cười. Anh nới lỏng đai an toàn trên người Kỷ Ức một chút, gấp tay ghế giữa hai người lại, đặt gối xuống chân mình rồi để cô bé nằm xuống.

Anh vốn định bỏ bớt một chiếc chăn đang đắp trên người Kỷ Ức ra, nhưng sau khi đắn đo bèn quyết định chỉ lật ra một nửa.

"Ừm, tôi cũng đang định nhắc cậu đấy." Mẹ Noãn Noãn hình như cũng thấy rất thú vị, bà cũng giả vờ khen mấy câu, "Nếu bỏ chăn ra ngay sẽ bị cảm lạnh, lần này cậu đã ra dáng chú rồi đấy."

Ngay buổi tối hôm vừa đến Thành Đô, Quý Thành Dương đã bắt đầu chuẩn bị để ngày hôm sau đi luôn.

Noãn Noãn làm đúng theo những gì đã nói, cô bạn dùng tất cả mọi cách để năn nỉ van lơn, cuối cùng cũng khiến mọi người phải đau đầu mà đồng ý để Quý Thành Dương dẫn cô và Kỷ Ức đi cùng.

"Sẽ bị say độ cao(*) đấy." Mẹ Noãn Noãn cố gắng hết sức để khuyên ngăn.

(*) *Say độ cao hay còn gọi là say núi cấp tính (tiếng Anh: Acute mountain sickness; AMS; âm Hán Việt là Phản ứng cao nguyên), là ảnh hưởng bệnh lý của độ cao đối với con người, do tiếp xúc đột ngột với môi trường có áp suất riêng phần của khí oxy thấp ở độ cao lớn; thường là trên 2.400 mét (8.000 feet). Khó xác định được cá nhân nào có thể bị say độ cao, vì không có các yếu tố đặc*

https://thuviensach.vn

trưng thể hiện mối tương quan với một sự nhạy cảm đối với chứng say độ cao. Tuy nhiên, hầu hết đều có thể lên đến độ cao 2.400m mà không gặp trở ngại gì.

"Không sao ạ." Noãn Noãn vừa xuýt xoa vừa ăn canh Ma Lạt(*), "Ông ngoại đã đồng ý rồi mà mẹ, ông sẽ cử bác sĩ và những binh lính có nhiều kinh nghiệm đi cùng bọn con."

(*) Canh Ma Lạt là một món ăn đường phố truyền thống của Trung Quốc, bắt nguồn từ Tứ Xuyên nên thường rất cay. Đây là một món ăn gần giống với lẩu. Các món ăn sẽ được gắn vào que xiên và nhúng vào nồi nước dùng tùy theo sự lựa chọn của khách hàng.

Những khuyên giải cuối cùng đã chính thức thất bại.

Kỷ Ức cũng ăn đến mức nước mắt giàn giụa, cay quá đi mất, sau đó cô nhìn Noãn Noãn đầy khâm phục.

… Quả là quá khí phách, đúng là sức chiến đấu lấy một chọi mười.

Sáng sớm hôm sau, mới năm giờ mà họ đã lên xe rời khỏi Thành Đô. Hai cô bé ngủ suốt dọc đường đi, đến tận bữa trưa mới tỉnh, sau khi ăn một chút, Noãn Noãn liền bắt đầu tóm lấy tay Quý Thành Dương lắc lắc để làm nũng hoặc sẽ lén lút dùng điện thoại di động của mình nhắn tin cho lớp trưởng Từ Thanh. Những lúc Noãn Noãn nghịch điện thoại, Kỷ Ức sẽ nói chuyện với Quý Thành Dương.

Cô nói chuyện với anh ư? Phải nói là anh nói chuyện với cô mới đúng.

Kỷ Ức nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ khẽ nói: "Không khí bên ngoài chắc chắn là tuyệt lắm."

"Đúng là rất tuyệt." Chú lái xe góp lời, "Nhưng cũng lạnh lắm đấy. Hai cô bé con phải nhớ giữ gìn sức khỏe, hôm nay xe sẽ lên ngày càng cao, chỉ sợ đến tối hai đứa không chịu nổi thôi."

https://thuviensach.vn

“Say độ cao ạ?” Mẹ của Noãn Noãn đã từng nhắc tới.

“Đúng rồi, say độ cao đấy.” Chú lái xe cười, “Nhưng đoàn chúng ta có rất nhiều bác sĩ kinh nghiệm, nên sẽ khá hơn những nhóm người đi du lịch tự phát nhiều.”

Cô gật đầu.

Cô định hỏi điểm đến của họ có chỗ chơi hay không nhưng sợ chú lái xe thấy phiền nên im lặng không nói gì nữa.

Nhưng chú lái xe lại rất thích nói chuyện, chú còn giải thích rất kỹ, rằng có những người bình thường thể chất rất yếu đuối nhưng sau khi lên đến vùng cao lại chẳng có vấn đề gì, còn những người bình thường khỏe mạnh thì dễ đổ bệnh lắm.

Cô nghe mà nghĩ đến việc bản thân mình bình thường rất hay bị ốm, nhưng Noãn Noãn thì vốn rất khoẻ mạnh.

Cô thò đầu ra phía trước, vỗ vỗ lên người Quý Thành Dương lúc này đang ngồi ở ghế phụ thì chợt phát hiện ra anh đang nhắm mắt. Kỷ Ức sợ làm anh tỉnh giấc nên len lén thu tay về, nhưng chợt bị anh nắm tay giữ lại: “Sao thế? Đói à? Hay khát nước?”

Cô ngượng ngùng lắc đầu: “Không ạ.”

Quý Thành Dương buông tay cô bé ra: “Hay là muốn đi vệ sinh?”

Cô bé càng ngại hơn, lắc đầu mạnh mẽ: “Không, không ạ.”

“Khó chịu à? Có chóng mặt không? Hay không thở được?”

https://thuviensach.vn

"…" Kỷ Ức cười đáp, "Không ạ, em chỉ muốn hỏi xem anh có khỏe không thôi."

Thế mà lại kéo theo một loạt câu hỏi thế này.

Rõ ràng Quý Thành Dương không hề chú tâm nghe chú lái xe nói chuyện nên không hiểu lắm câu hỏi của Kỷ Ức. Nhưng ánh mắt anh bỗng có chút thay đổi, cô chưa kịp nhìn sâu vào mắt anh thì chợt nghe thấy Noãn Noãn hỏi lớn: "Sao lại không có tín hiệu thế này?"

Chú lái xe vội vàng giải thích, dù sao nơi này cũng không phải là Thành Đô nên chuyện tín hiệu lúc được lúc mất là hoàn toàn bình thường. Hơn nữa cũng sắp vào đến vùng núi rồi, lúc ấy tín hiệu còn kém hơn nhiều.

Sắc mặt Noãn Noãn lập tức thay đổi, cô bạn chỉ muốn vừa đi chơi vừa có thể nhắn tin, gọi điện cho lớp trưởng.

Nào ngờ hy vọng ấy đã bị đập tan rồi.

Buổi tối lúc đi ngủ, Noãn Noãn không chịu nổi nữa, cô bé trằn trọc mãi trên giường.

Kỷ Ức đang ngủ mơ màng nên bị cô làm thức giấc.

"Nghe nói ngày mai sẽ đến nhà họ hàng của chú út, ngày kia mới đến được Đạo Thành, tớ không chịu được nữa, không chịu nổi chuyện không liên lạc được với Từ Thanh mấy ngày liền."

"Cậu cứ coi như đang tiết kiệm tiền cho lớp trưởng đi." Kỷ Ức ngáp rồi khẽ nói, "Cứ nhắn tin gọi điện nhiều thế này thì dù cậu ấy có nhận làm thêm hai công việc thì cũng chẳng đủ tiền đâu." Noãn Noãn cảm thấy lạnh nên rúc chân vào trong chăn của Kỷ Ức rồi gác thẳng lên chân cô.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức lạnh đến mức nghiến răng nghiến lợi, cô dùng tay ủ ấm chân cho bạn, “Chân cậu lạnh thế.”

“Tớ biết làm thế nào được, tớ nhớ cậu ấy mà.” Noãn Noãn tiếp tục nói, “Điện thoại di động của cậu ấy là do tớ dùng tiền riêng mua tặng, khó khăn lắm cậu ấy mới chịu nhận đấy. Cậu ấy còn nói bao giờ tiết kiệm đủ tiền sẽ trả cho tớ… Tiền cước điện thoại cậu ấy cũng nhất quyết không cần tớ trả giúp.”

Bất kể ai thuộc giới tính nam cũng đều không chịu nhận đâu.

Cô suy nghĩ một lát là lại thiếp đi.

Noãn Noãn bỗng đánh thức cô, nói: “Tây Tây này… ngày kia là sinh nhật cậu, cậu ăn mừng với chú út tớ thôi có được không?”

“Hả?” Cô không hiểu ý bạn mình.

“Cậu chẳng dễ dàng gì mới được đến đây một lần, nếu không đi Yading thì tiếc lắm.” Noãn Noãn tự mình quyết định, “Ngày mai tớ sẽ giả vờ bị say độ cao có được không? Cậu giúp tớ che giấu nhé, bảo là tớ đã khó chịu cả buổi tối hôm nay rồi.”

“Nhưng bác sĩ có thể xác định được mà?” Tuy vị đại tiểu thư này đã giả bệnh thành tinh rồi.

“Bác sĩ thì xác định được chuyện gì?” Noãn Noãn khẳng định nói, “Tớ cứ nói là tớ khó chịu đấy, họ nào dám không đưa tớ quay về Thành Đô?”

“Thực ra có phải hoàn toàn mất tín hiệu đâu? Thỉnh thoảng vẫn có mà.”

“Tớ muốn bất kỳ lúc nào cũng có cơ, Tây Tây…” Noãn Noãn thật sự đã mắc bệnh tương tư rồi.

https://thuviensach.vn

"… Thế tớ quay về cùng với cậu nhé?"

"Đừng, cậu đi chơi để mừng sinh nhật mà, tớ nói cho cậu biết, nơi đó cực kỳ, cực kỳ đẹp đấy!" Noãn Noãn nhớ lại những lời của chú út, "Nơi ấy được bao quanh bởi núi tuyết, dưới chân núi tuyết là ngôi làng nhỏ, ấm áp như mùa xuân, và rất nhiều loài động vật nữa…"

"Linh dương này, nai này, còn có cả gà lôi nữa…" Kỷ Ức tiếp lời, "Và cả những ngôi chùa cổ."

Tất cả những điều này chú lái xe đều đã nói cho cô nghe, khiến cô cảm thấy háo hức vô cùng.

Kết quả là cô đã lần đầu tiên chiến thắng được lý trí, ngày hôm sau lúc ngủ dậy, Noãn Noãn thành công lừa gạt được mọi người và được đưa về Thành Đô, còn cô thì ở lại.

"Kỷ Ức không quay về thật à?" Quý Thành Dương sờ trán của Noãn Noãn, anh cũng không xác định được cháu gái mình có bị say độ cao thật không. Anh quay đầu lại hỏi Kỷ Ức.

Phải kiên trì, kiên trì mới có thể nhìn thấy núi tuyết, thảo nguyên, lá đỏ và các dòng suối…

Kỷ Ức nhìn anh, khe khẽ đáp "Vâng".

Thế là Quý Thành Dương lại đồng ý cho Kỷ Ức đi cùng.

Khi chiếc xe lên đường đi tiếp, anh vẫn còn đang suy nghĩ xem quyết định của mình liệu có chính xác không, dù sao Kỷ Ức cũng là con gái nhà khác, mà sau đây họ sẽ phải liên tục đi lên cao, nếu xảy ra chuyện gì thì thật

https://thuviensach.vn

sự rất khó nói với nhà họ Kỷ… Nhưng khi nhìn thấy Kỷ Ức cứ hớn hở dí mũi sát vào cửa kính ngắm khung cảnh bên ngoài, anh bỗng thấy nhẹ lòng.

Dù sao đoàn cũng có bác sĩ, sẽ chẳng có vấn đề gì nghiêm trọng quá đâu.

Đường ngày càng khó đi, vì toàn là những con đường vòng quanh núi.

Chú lái xe vừa lái vừa nói: “Chú nghe nói ở đó đang đăng ký di sản tự nhiên thế giới gì đó thì phải, biết đâu chỉ mười năm nữa thôi nơi này lại thành danh lam thắng cảnh, đến lúc ấy chắc chắn đường sẽ đẹp hơn bây giờ nhiều.”

Kỷ Ức những tưởng sẽ được nhìn thấy những căn nhà của người dân tộc Tạng mà cô hay được nghe kể, nhưng Quý Thành Dương lại nói với cô, nơi họ đến vào tối nay không phải là Đạo Thành. Lúc này Kỷ Ức mới nhớ ra, Noãn Noãn đã từng nói rằng tối nay họ sẽ tới nhà một người họ hàng của Quý Thành Dương.

Xem ra có vẻ Noãn Noãn cũng không biết người họ hàng này, chắc là người nhà họ ngoại của Quý Thành Dương.

Khi mặt trời sắp lặn, họ cuối cùng cũng đến một thôn trấn nhỏ.

Xe men theo con phố cổ để vào trong thôn, con đường được hình thành từ những phiến đá dài các loại nên hơi xóc. Cô nhìn ra ngoài qua lớp cửa kính, chỉ thấy những bức tường và cánh cửa gỗ màu đỏ, cùng với những chiếc đèn lồng đang đong đưa. Sau khi rẽ ngang dọc mấy lần, xe họ tiến vào một con đường đất, đi thêm một đoạn là thấy một con lạch nhỏ cùng với đồng cỏ bát ngát.

Cuối cùng xe cũng dừng lại, chú lái xe hỏi Quý Thành Dương xem có phải chỗ này không, nhưng anh không hề trả lời ngay.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức xuống xe đi theo Quý Thành Dương, hai người bước qua cổng và vào trong sân một ngôi nhà. Họ vừa mới đi vào liền nghe thấy tiếng chó sủa gâu gâu. Trời ơi… Cô nhìn con chó đen cực kỳ to lớn trước mặt mà thấy chân mình bủn rủn.

Quý Thành Dương giơ tay kéo cô ra sau lưng.

"Tiểu Hắc!" Một bà cụ lên tiếng quát con chó, sau đó bà vén rèm vải đi ra.

Khi bà cụ nhìn thấy đám người thì thoáng sững sờ, sau đó quan sát thật kỹ càng Quý Thành Dương rồi hai mắt bỗng mở tròn. Thậm chí cô có thể trông thấy nước mắt ứa ra từ khóe mắt bà. "Dương Dương, có phải là Dương Dương đó không?..."

Quý Thành Dương thưa và gọi "Bà dì(*)".

(*) *Bà dì là dì của bố hoặc mẹ, em gái của bà ngoại hoặc bà nội.*

Bà dì bước chân đã không còn được nhanh nhẹn, nhưng vẫn vội vã bước tới, không ngừng ngắm nhìn Quý Thành Dương, sau vài câu hỏi đầy kích động, cuối cùng ánh mắt bà mới dừng lại trên người Kỷ Ức, "Đây là… con cháu của họ à?"

"Không phải ạ." Quý Thành Dương phủ nhận.

Bà dì vuốt má Kỷ Ức, cô bé ngoan ngoãn không hề né tránh.

Thực ra cô mới nghĩ đến một chuyện, không biết sẽ phải xưng hô với bà như thế nào. Dù sao cô cũng vốn phải gọi Quý Thành Dương là chú, thế bà dì của chú thì phải gọi là gì nhỉ? Cô thật sự không biết.

Thế là cô nhỏ giọng gọi "Bà dì" theo Quý Thành Dương.

https://thuviensach.vn

“Đây là cô vợ nhỏ mà nhà họ Quý tìm cho cháu đấy à?”

…

Tuy khẩu âm của bà dì rất kỳ lạ, nhưng cô vẫn nghe ra câu nói này của bà nên lập tức ngơ ngác.

Quý Thành Dương cũng sững sờ, nhưng anh liền mỉm cười: “Không phải đâu ạ, đây là con gái của một gia đình khác.”

Bà dì rất khó hiểu, thế thì tại sao cô bé này cũng gọi bà là bà dì?

Nhưng bà không hỏi gì thêm mà chỉ vội vã mời mọi người vào trong nhà ngồi. Chú lái xe và các binh lính khác đều là người Tứ Xuyên nên chỉ qua vài câu xã giao là tất cả đều trở nên quen thuộc. Dường như Quý Thành Dương cũng có thể hiểu được giọng địa phương của họ, anh chỉ không biết nói thôi, nên ngồi yên bên cạnh để khều lửa.

Tối hôm ấy có rất nhiều người đến chơi, Quý Thành Dương sợ cô không quen nên bảo cô vào phòng ngồi xem ti vi.

Ti vi ở đây chẳng có nhiều kênh, Kỷ Ức đổi kênh một hồi là thấy chán ngay, nên quyết định lôi các đề bài trong ba lô ra bày đầy khắp giường. Mãi tới khi sắp đến giờ đi ngủ Quý Thành Dương mới xuất hiện, anh vừa bước vào đã trông thấy dưới ánh đèn vàng, Kỷ Ức đang cầm bút trong tay, còn miệng thì cắn chiếc nắp bút trong suốt. Có vẻ như cô bé đang bí không giải được bài.

Cô vẫn chưa cao đến một mét rưỡi, lại gầy nên khi co người nằm giữa đống đề bài, trông cô nhỏ xíu.

Bóng của cô lại càng nhỏ hơn.

https://thuviensach.vn

“Không biết giải à?” Anh đi đến ngồi xuống bên cạnh cô.

“Vâng.” Kỷ Ức đưa đề bài cho anh đầy mong chờ và chỉ vào một câu hỏi trong đó.

Anh xem qua đề bài rồi bình thản đáp: “$y \leq 0$ hoặc $y \geq 4$.”

“… Nếu không giải thích các bước thì bị không điểm.”

“Tại sao?” Quý Thành Dương đón lấy chiếc bút trong tay Kỷ Ức rồi viết các bước giải thích lên tờ giấy nháp của cô.

Anh viết rất đơn giản, anh chỉ viết đại khái những thứ có thể nghĩ ra được mà thôi.

“Em không biết… Trước đây đã có lần em bị không điểm vì không viết ra các bước làm đấy. Dù có đáp án đúng cũng chẳng có tác dụng gì.” Kỷ Ức cũng rất khổ sở, cô nhìn những dòng anh viết mà phần nào nắm được bài. Nhưng cô vẫn sẽ phải tự bổ sung rất nhiều. “Nếu đi tắt các bước giải… cũng sẽ bị trừ điểm.”

Quý Thành Dương hơi ngừng lại một chút rồi tử tế viết lại từ đầu, lần này đã kỹ càng hơn rất nhiều.

“Còn phải viết… rất nhiều câu diễn giải nữa, chứ không chỉ có công thức thôi đâu.”

“Ví dụ như?” Anh thật sự đã quên mất hồi cấp ba phải giải đề như thế nào rồi.

“Ví dụ như là,” cô nghiêm túc hướng dẫn, “câu cuối cùng này, anh không được viết là ‘Tung độ của C: $y \leq 0$ hoặc $y \geq 4$’, mà phải viết là ‘Phạm vi giá

https://thuviensach.vn

trị trên trục tung của C nằm trong khoảng $y \leq 0$ hoặc $y \geq 4$'."

…

Cuối cùng anh cũng bật cười đầy bất lực: "Có phải nếu anh vào lớp em, anh cũng sẽ bị thầy giáo phạt đứng góc lớp không?"

"… Có lẽ." Kỷ Ức thật thà đáp.

Cô đợi anh suốt buổi tối nhưng vẫn ngại không dám hỏi anh xem phòng vệ sinh ở đâu. Đến lúc này sau khi đã trò chuyện được một lúc, cô mới nhận ra mình nhất định phải đi vệ sinh nên mới ngại ngùng hỏi anh: "Anh có biết… phòng vệ sinh của nhà bà dì nằm ở đâu không?"

Quý Thành Dương thoáng sững lại, giờ anh mới nhớ ra kể từ lúc đến đây cô bé vẫn chưa hề đi vệ sinh…

Chắc là cô bé đã hết chịu nổi rồi.

Anh thầm tự trách mình rồi dẫn cô bé ra ngoài. Trên bệ xi măng có một sợi dây thừng, ở trên treo lủng lẳng một bóng đèn vàng, chiếu sáng gần hết sân. Chó cũng đã bị xích nên chắc không có vấn đề gì. Anh chỉ tay về một căn nhà tường gạch đỏ ở góc sân, bảo: "Em đi đi, anh sẽ đứng đây chờ em."

Ở đó à?

Kỷ Ức đi về phía đó, ánh đèn càng ngày càng tối, cô men theo con đường nhỏ đi tới trước bức tường gạch, ở đây tối đến mức chỉ còn mỗi ánh trăng yếu ớt hắt xuống.

Bên trong tối om om, không có cửa.

Đáng sợ quá.

https://thuviensach.vn

Nhưng Quý Thành Dương đang đứng đằng sau nhìn cô đấy.

Cuối cùng Kỷ Ức cũng đi vào trong với tâm niệm rằng "Mình không được gây thêm phiền phức, mình không được mất mặt". Đây là nhà vệ sinh kiểu cổ ở nông thôn. Cô nhanh chóng vào rồi lại vội vã chạy ra, nhưng cô chợt phát hiện ra đèn ngoài sân đã tắt ngấm, trong sân cũng chẳng có lấy một bóng người. Mới nhìn thấy thế mà tay chân cô đã lạnh toát vì sợ.

Quý Thành Dương đâu?

Chú út Quý đâu mất rồi?

Đáng sợ quá đi mất, sao nơi này lại giống khung cảnh trong những bộ phim ma thế, cũng là một ngôi nhà cũ nát với những tiếng chó sủa khe khẽ.

Không có người, chẳng có lấy một ai.

"Tây Tây?" Có giọng nói vang lên từ phía cổng gọi tên cô, sau đó cô trông thấy một bóng người đang tới gần.

Kỷ Ức quay vội người lại, sau khi nhận ra anh liền lập tức lao tới ôm chặt lấy hông anh không rời rồi vùi đầu vào chiếc áo lông dê màu đen của anh. Cô sợ đến nỗi tay chân bủn rủn: "Anh đi đâu đấy?"

https://thuviensach.vn

4
Anh ở bên cạnh em

Trong giây phút ấy, cô chỉ cảm thấy anh là chân thực nhất, là có thể nương tựa vào được.

Nỗi sợ hãi đối với bóng tối bỗng chốc được xóa tan, chỉ còn lại mùi vị đặc biệt của riêng anh, mùi thuốc hòa với mùi thơm thoang thoảng.

Anh dùng cánh tay ôm lấy Kỷ Ức rồi buông ra, khẽ nói: "Xin lỗi Tây Tây, anh vừa ra ngoài hút thuốc."

"Không sao ạ…" Kỷ Ức bỗng thấy đôi mắt đang nhìn cô chăm chú của anh còn đáng sợ hơn cả bóng tối, cô lập tức cúi xuống, lùi lại mấy bước, cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi để quay trở vào nhà. Từ đầu đến cuối cô đều không dám quay lại nhìn anh.

Sau này khi bà dì biết cô đã bị hoảng sợ mới áy náy nói rằng, khi đó bà trông thấy Quý Thành Dương ra khỏi cổng nên mới tắt đèn đi cho tiết kiệm. Bà dì vừa nói vừa vuốt tóc Kỷ Ức: "Mười bốn tuổi đã là thiếu nữ rồi, sao vẫn còn sợ tối thế?"

Kỷ Ức cực kỳ ngại ngùng, cô cởi giày trèo lên giường nằm ngủ cạnh bà dì.

Chú lái xe và các binh lính đi cùng được sắp xếp ngủ tại nhà hàng xóm, chỉ có Quý Thành Dương và Kỷ Ức là ở tại nhà bà dì. Ba người ngủ cùng trong một phòng, Kỷ Ức và bà dì nằm trên giường, còn Quý Thành Dương thì đắp chăn bông nằm trên chiếc ghế sô pha dài bằng gỗ cũ kỹ.

https://thuviensach.vn

Anh nằm gần lò sưởi, nửa đêm Kỷ Ức mơ màng tỉnh dậy, nhìn thấy bà dì đang bật đèn, rồi ra dém chăn lại cho anh.

Kỷ Ức ngồi dậy, nhìn bà đầy băn khoăn.

Bà dì mỉm cười, khẽ nói: "Bà sợ lửa bén vào chăn."

Cô khẽ gật đầu.

Bà dì tiện tay cầm chiếc áo lông vũ của Quý Thành Dương lên rồi đi lấy hộp kim chỉ.

"Lúc làm việc, bị rách." Bà dì biết cô không hiểu lắm tiếng địa phương nên cố gắng nói một cách đơn giản dễ hiểu nhất. Kỷ Ức nhìn chiếc áo lông vũ của anh, quả nhiên phát hiện ra phía dưới túi áo bên trái có một vết rách nho nhỏ. Tuy cũng may là bên trong áo lông vũ vẫn còn một lớp nữa, nhưng vết rách này thật tình trông rất xấu. Bà dì ngồi trước đèn, mỗi đường kim đều rất mất sức.

"Để cháu giúp bà nhé, bà dì." Kỷ Ức khẽ nói.

"Được thôi." Bà dì cười tít mắt, mang chiếc kim trắng và cuộn chỉ đen đưa hết cho cô.

Thậm chí cuối cùng bà còn bắt đầu hướng dẫn cô phải khâu như thế nào.

Thế là, đêm hôm ấy khi Quý Thành Dương tỉnh giấc giữa đêm, vừa mở mắt ra đã trông thấy đèn vẫn còn sáng. Anh dùng tay phải che mắt để quen với ánh sáng và nhìn thấy hai người đang ngồi trên giường. Anh vốn định hỏi xem Kỷ Ức có cần đi vệ sinh không, nhưng lại trông thấy cô bé đang cầm chiếc áo lông vũ của mình, nghiêm túc khâu từng mũi một.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều năm về sau, khi chìm ngập giữa những tiếng bom đạn đinh tai nhức óc hay nằm trên mặt đất lấm lem bùn máu, thậm chí cả khi phải đối diện với cái chết, thứ anh nhìn thấy hoàn toàn không phải thiên thần hay ác quỷ mà chỉ là hình ảnh về buổi đêm mùa đông năm 2000 này. Mùa đông năm ấy, tại một thôn làng nhỏ trên núi, trong căn phòng chỉ có thể dùng lò sưởi để sưởi ấm, dưới ánh đèn vàng mờ ảo, cô bé đã dùng từng đường kim mũi chỉ vá lại vết rách trên chiếc áo của anh.

Đó là…

Cô bé của anh, và Tổ quốc của anh.

Ngày hôm sau khi họ chuẩn bị rời đi, một cậu trai tên là A Lượng xuất hiện tại nhà bà dì.

Cậu trai có vẻ ngại ngùng, có vẻ cậu ấy chỉ lớn hơn Kỷ Ức khoảng hai, ba tuổi.

Cậu ấy đến đây là do ngưỡng mộ Quý Thành Dương, cậu thì thầm nói với anh vài câu, cậu nói, cậu muốn rời khỏi nơi đây, nhưng không phải là đi một mình, mà cậu muốn đưa tất cả mọi người trong thôn được sống một cuộc sống tốt đẹp hơn ở ngoài kia. Bà dì mỉm cười, thôn trưởng đến tiễn Quý Thành Dương cũng cười theo, ông dí tay vào trán cậu trai và nói: Thằng nhóc này ngốc lắm, thành tích đã không tốt mà còn thích mơ mộng. Thôn trưởng còn nói, sau này điều quan trọng nhất là cậu phải kiếm được tiền, lấy được vợ.

Thôn này có hơn ba nghìn người, có thể coi là một thôn lớn ở đây.

Hơn ba nghìn người, nhưng vẫn chưa bằng số học sinh tại ngôi trường Phụ Trung bé tẹo teo.

Tri thức có thể thay đổi vận mệnh, nếu không có tri thức thì...

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức đưa tay cời lửa mà nghĩ mãi không hiểu, anh trai này ngoài việc đi làm thì còn có thể ra khỏi đây bằng cách nào.

Nhưng nếu chỉ dựa vào công việc… thì có thể hoàn thành được nguyện vọng không?

Quý Thành Dương đưa tay kéo cậu trai đến trước mặt mình, nói rất rõ ràng với cậu ấy rằng: "Những người dám dũng cảm gánh vác lý tưởng của mình mới có cơ hội trở thành lý tưởng của người khác."

Cậu trai nghe anh nói mà ánh mắt bừng sáng, nhưng chỉ lát sau đã lại cảm thấy ngại ngùng: "Em chỉ muốn thay đổi bản thân, thay đổi vận mệnh của anh em bạn bè xung quanh, muốn kiếm được nhiều tiền, muốn sống tốt hơn những người khác."

Anh cười, rồi cổ vũ cậu trai một cách rất rộng lượng: "Điều đó không sai."

Cô cứ nghĩ mãi lời anh nói.

Mãi đến khi cả hai người họ đều đã lên xe, cô mới khẽ hỏi anh: "Tại sao anh không làm cho lý tưởng của cậu ấy vĩ đại hơn?"

Đó mới là tiêu chuẩn giáo dục mà họ được dạy dỗ từ nhỏ.

Cô nhìn bà dì, thôn trưởng và A Lượng đang đứng ngoài xe để tiễn họ mà bỗng thấy không nỡ rời xa bà dì, người đã dạy cô khâu vá.

Anh cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng vẫn trả lời cho câu hỏi của cô: "Em không thể đòi hỏi một người đang chịu đói phải cống hiến một cách vô tư được, có phải không? Không phải chỉ có 'giải cứu thế giới' mới được gọi là 'lý tưởng'."

https://thuviensach.vn

Cô suy nghĩ rồi khẽ đáp "Ừm".

Cô bỗng nhìn thấy ngón tay anh mân mê phía dưới túi áo bên trái, đó là vết rách mà cô đã vá lại vào đêm qua. Cô hơi ngại ngùng nói: "Bà dì bảo, nếu dùng vải để vá lên thì xấu lắm. Quần áo của anh đẹp thế này, phải khâu kín trước để vết rách không bị toạc thêm. Bao giờ về Bắc Kinh, anh mang ra hàng bảo thợ sửa cho."

Trên đường đi bỗng nhiên có tuyết rơi, họ rất ít trông thấy có xe đi từ hướng ngược lại.

Hoặc là sự thật đúng như những gì chú lái xe đã nói, đây không phải là khu thắng cảnh, nên chỉ có những thanh niên thích khám phá mới tìm đến đây. Khi đi được nửa đường, họ bắt gặp một chiếc xe bị sự cố. Chú lái xe rất tốt bụng nên đã xuống xe giúp họ xử lý. Ba cậu thanh niên trên xe xúm lại nói chuyện với Quý Thành Dương.

Nhưng… thực ra Quý Thành Dương không mấy để ý đến họ.

Mãi cho tới khi chú lái xe gọi tên Quý Thành Dương và nói với anh rằng, họ đã có thể đi tiếp được rồi, thì một trong ba cậu thanh niên bỗng tỏ ra rất kinh ngạc. Cậu ta cực kỳ hưng phấn chống tay lên cửa sổ xe, thò đầu vào nói: "Anh là Quý Thành Dương à? Quý Thành Dương ở Đông Thành phải không? Em là La Tử Hạo, em họ của Vương Hạo Nhiên. Em mới nhận được Offer của trường Penn Law(*), là đàn em chuẩn của anh ạ."

(*) *Tên đầy đủ là: University of Pennsylvania Law School - Là trường Luật trực thuộc Đại học Pennsylvania.*

Quý Thành Dương thoáng trầm ngâm: "Hình như tôi đã từng nghe Vương Hạo Nhiên kể rồi thì phải."

https://thuviensach.vn

…

Kỷ Ức nghe mà chỉ muốn phá ra cười, cô cúi xuống mím môi cười thầm.

Cậu thanh niên tên La Tử Hạo kia có vẻ rất sùng bái Quý Thành Dương nên cứ bám lấy anh nói chuyện rất lâu. Vì đám La Tử Hạo đang trên đường về nên họ rất nhiệt tình hẹn anh tụ tập sau khi quay lại Bắc Kinh… Kỷ Ức nghe họ nói mà bỗng nhiên thấu hiểu được sự sùng bái của Noãn Noãn.

Ba của Noãn Noãn từng nói rằng, mỗi nhóm bạn đều có một nhân vật là linh hồn, là trung tâm. Nhân vật này tồn tại mới có thể duy trì được cho nhóm bạn đó không bị tan rã. Lúc ấy cô cũng chỉ nghe chứ chẳng để tâm, nhưng chính giây phút này, tại nơi đây, khi nhìn thấy một cậu thanh niên khác nói chuyện với anh một cách sùng bái đến mức nào, thậm chí ngay cả hai người bạn bên cạnh cũng dùng ánh mắt ngưỡng mộ để nhìn anh, cô mới đột nhiên hiểu ra.

Chú út Quý… có lẽ chính là nhân vật trung tâm mà ba của Noãn Noãn đã từng nhắc tới.

Xe của mấy người kia cuối cùng đã tạm thời sửa xong, có thể miễn cưỡng đi được tới thành phố kế tiếp.

Lúc chia tay, Quý Thành Dương mới chợt nhớ ra một chuyện, anh hỏi: “Tôi nhớ, trong đám bạn của cậu có một người tên là Cố Bình Sinh.” La Tử Hạo lập tức mỉm cười: “Đó là anh em tốt của em.”

Hình như Quý Thành Dương cũng mỉm cười, khi chú lái xe chuẩn bị lên đường, anh ném cho La Tử Hạo một bao thuốc: “Người Hoa đều là tinh anh cả, đừng có làm mất mặt đấy nhé.”

Xe nổ máy.

https://thuviensach.vn

Thế mà La Tử Hạo lại bị câu nói này làm cho xúc động, cậu ta cũng lôi một bao thuốc trong túi áo ra ném vào trong xe qua cửa sổ: "Thuận buồm xuôi gió nhé!"

Xe bắt đầu tăng tốc, tiếp tục men theo con đường vòng quanh núi.

Những đám mây giăng kín xung quanh, đẹp tuyệt vời.

Và những người vừa gặp gỡ tình cờ kia cũng biến mất sau ngã rẽ.

Kỷ Ức nhìn thấy anh rút một điếu thuốc trong bao thuốc kia ra, cầm trên tay và châm lửa. Sau đó, anh chậm rãi phả một làn khói thuốc ra ngoài, trong ánh nắng buổi sáng.

Gió rất to, thế mà chẳng mấy chốc tuyết đã bắt đầu rơi.

Cô thấy hơi lạnh nên kéo kín khóa áo khoác lông vũ, nhưng ngay trong giây tiếp theo, Quý Thành Dương đã giúp cô đội mũ áo khoác lên: "Lạnh hả?"

Cô gật đầu: "Một chút ạ."

"Đến chiều là có thể nhìn thấy núi tuyết rồi."Anh nói.

Núi tuyết à?

Cô lập tức mong chờ.

Quá trưa, họ tới điểm nghỉ chân, nhưng bỗng thấy thời tiết ấm lên.

Khi chú lái xe nói phải tiếp tục đi sâu vào bên trong, những người ở địa phương đã thấy rất lo lắng, họ đều khuyên rằng bây giờ mà đi sẽ nguy hiểm lắm, tình hình đường xá vào thôn Yading rất xấu, rất khó điều khiển xe.

https://thuviensach.vn

“Năm ngoái đã có hai thanh niên…” Người đón tiếp thấp giọng kể chuyện cho chú lái xe nghe. Nhưng ở đây cách Yading cũng không còn xa nữa, chẳng lẽ lại bỏ cuộc như thế này?

“Có những nơi nếu được đến thăm trước khi chính thức trở thành khu du lịch cũng rất hay đấy.” Cuối cùng Quý Thành Dương vẫn quyết định đưa cô đi tiếp.

Quý Thành Dương ôm Kỷ Ức, cưỡi trên lưng ngựa men theo đường đi bộ để tiếp tục tiến vào trong núi.

Chỉ có điều con đường đất mà người và ngựa phải đi qua kéo dài sâu vào trong rừng, thậm chí họ còn phải đi ngang qua một vách núi cheo leo.

Cô dựa vào Quý Thành Dương, không dám nhìn xuống phong cảnh bên ngoài vách núi, cả gương mặt và đầu đều được quấn kín trong khăn quàng, chỉ để lộ ra đôi mắt và lắng nghe hướng dẫn viên thao thao bất tuyệt. Khi nhìn thấy núi tuyết, cô không khỏi kinh ngạc bàng hoàng. Những rừng cây rực rỡ sắc màu với sắc đỏ, sắc vàng đậm nét nổi bật giữa một rừng lá xanh. Đưa mắt nhìn ra phía xa xa sẽ trông thấy những rặng núi tuyết sừng sững…

Dường như không một bóng người.

Khắp bốn bề xung quanh cũng chỉ có duy nhất một nhóm người là chính họ mà thôi.

Họ dừng chân trên thảo nguyên, vậy mà lại trông thấy cầu vồng.

Cầu vồng này không giống với cầu vồng thường thấy ở thành phố, nó vươn ngang qua chân trời, đẹp tuyệt vời.

Kỷ Ức bỗng nhớ ra đã có lần Quý Thành Dương dùng cốc nước trên bàn tạo ra cầu vồng để an ủi cô. Còn bây giờ, cô đi cùng anh được nhìn thấy

https://thuviensach.vn

một chiếc cầu vồng thật sự, một chiếc cầu vồng bao la hùng vĩ. Cô không nén được nên gỡ bỏ khăn quàng và hít thở không khí nơi đây: "Đẹp quá."

"Ừm." Anh cười, "Đúng là rất đẹp."

Ở nơi này, chỉ có đất trời, có thể quên đi hết mọi phiền muộn.

Buổi tối khi quay lại nơi nghỉ chân, Kỷ Ức vẫn còn rất phấn khích. Nhưng cuối cùng cô vẫn thấy hơi khó chịu. Bác sĩ cùng đoàn vội vã khám cho cô, sau đó dùng một mặt nạ thở đơn giản dạy cô hô hấp.

Kỷ Ức đặt mặt nạ thở lên mũi, ngoan ngoãn học cách hô hấp. Thỉnh thoảng cô lại liếc trộm về phía Quý Thành Dương lúc này đang ngồi cời lửa.

Bởi vì có ánh lửa chiếu rọi nên ánh sáng trên người anh cứ không ngừng thay đổi. Bóng anh được kéo dài ra, khiến anh trông càng gầy hơn. Ngũ quan của anh rất rõ nét, gương mặt nhìn nghiêng của anh dưới ánh lửa trông rất đẹp.

Đặc biệt là đôi mắt bên dưới mái tóc ngắn đen bóng kia.

Đôi mắt ấy còn đẹp hơn những ngôi sao trên cao nguyên này, y như tranh vẽ vậy.

Bỗng nhiên có một đứa trẻ dân tộc Tạng chạy đến và dừng lại trước mặt Kỷ Ức để xem cô hít thở. Cô chớp chớp mắt nhìn đứa bé, dùng giọng không rõ ràng do bị ngăn cách bởi mặt nạ thở để nói: "Xin chào." Đứa bé ngoác miệng cười rồi chạy mất.

Đáng yêu quá. Cô bật cười rồi lại tiếp tục cúi xuống, hít thở.

Bởi vì bị say độ cao nên môi cô cũng trở nên rất khô.

https://thuviensach.vn

Nhất định phải nhanh chóng khỏe lại, nếu không… lần sau anh sẽ không đưa cô đi chơi nữa.

Lần sau ư? Khi nghĩ đến từ này, cô bỗng hít vào một hơi thật sâu, nhưng vì hít khí oxy vào quá sâu nên thấy hơi khó chịu.

"Tây Tây." Trước mắt cô bỗng xuất hiện đôi giày leo núi của anh. Cô ngẩng lên thấy anh đã ngồi xổm xuống, "Chúc mừng sinh nhật."

… Chơi vui quá nên cô quên mất cả sinh nhật của chính mình rồi.

Cô gỡ mặt nạ thở trong suốt xuống, nói một cách hơi yếu ớt: "Cám ơn… chú út Quý."

"Không muốn gọi chú nữa cũng không sao." Anh cười, rõ ràng anh đã nhận ra cô bé không muốn gọi mình là chú.

Anh đưa cho cô một cốc trà bơ nóng(*), nói rằng đây là đồ uống có tác dụng chữa trị cho bệnh say độ cao hay còn gọi là phản ứng cao nguyên. Còn anh thì uống rượu. Kỷ Ức tò mò nhìn rượu trắng trên tay anh, anh có vẻ như hiểu ý cô: "Đây là rượu lúa mì Thanh Khoa(**) mật ong."

(*) *Trà bơ là một thức uống đặc trưng của người Tây Tạng, nó có tác dụng làm ấm và tăng cường năng lượng cho cơ thể. Do điều kiện ở Tây Tạng rất khắc nghiệt, nên người ở đây có thể sẽ phải uống đến sáu mươi tách trà một ngày.*

(**) *Lúa mì Thanh Khoa là thức ăn chỉ có ở Tây Tạng và là lương thực chính của người dân nơi đây. Nó sinh trưởng ở khu vực có khí hậu lạnh trên cao nguyên Thanh Tạng có độ cao từ 4.200 mét đến 4.500 mét so với mặt nước biển.*

Cô rất tò mò.

https://thuviensach.vn

Anh mím môi, mỉm cười: “Em không uống cái này được.”

Trên đường trở về, rõ ràng cô đã hồi phục sức khỏe.

Khi đi vì phải đi vòng rất xa để đến thăm bà dì nên đi mất ba ngày. Nhưng lúc về thì nhanh hơn rất nhiều, chỉ khoảng một ngày rưỡi là đã gần đến Thành Đô rồi. Trên đường về, Kỷ Ức chủ yếu đều dựa vào cửa sổ xe để ngủ, thỉnh thoảng tỉnh giấc, cô sẽ xem xem Quý Thành Dương đang làm gì, rồi sau đó tiếp tục ngắm cảnh, và lại ngủ tiếp.

Những giấc mơ trên đường đều rời rạc vụn vỡ, lúc thì là cảnh bị thầy giáo mắng mỏ, lúc lại là dàn nhạc luyện tập, mọi cảnh tượng cứ liên tục thay đổi. Trước mắt cô bỗng hiện lên khung cảnh hôm ấy, khi anh ngồi chơi đàn piano trong góc phòng luyện tập, những ngón tay lướt trên phím đàn cứ lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi…

Đột nhiên có sự chấn động, cô thấy mình như đã bay lên.

Sau đó cô bị tỉnh giấc bởi cơn đau. Cô mở mắt, trong lúc mơ màng chỉ nhìn thấy một cái cổ áo sơ mi màu đen, toàn thân bị giữ chặt trong vòng tay của Quý Thành Dương, anh ôm lấy cô, bảo vệ cho cô.

Cô giật mình định cử động thì nghe anh nói: “Tây Tây, đừng vội cử động.” Dứt lời anh liền nhìn lên phía trước rồi mới chầm chậm nới lỏng vòng tay. Sau đó anh nhanh chóng kiểm tra xem cô có bị thương chỗ nào không.

“Môi bị rách à?” Anh khẽ hỏi rồi dùng ngón tay đè lên môi cô.

Giọng anh vốn dĩ đã nhàn nhạt nên những lúc cố gắng tỏ ra dịu dàng đều sẽ khiến người ta có cảm giác như được ve vuốt nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

Nhưng chính giọng nói này mới có thể kéo người ta ra khỏi mọi nỗi khủng hoảng lo lắng.

"Vâng." Tim cô đập thình thịch, chẳng hiểu đã có chuyện gì xảy ra, cô liếm môi, chắc là do cô tự cắn rách rồi.

Sau sự hỗn loạn ngắn ngủi, cuối cùng cô cũng được nhìn thấy tình trạng thảm khốc của chiếc xe này.

Khi chỉ còn khoảng hai tiếng nữa là vào đến Thành Đô, chú lái xe lại ngủ gật. Cả đầu xe đâm sầm vào dưới gầm chiếc xe tải lớn đằng trước. Chú lái xe đã kịp thời đánh tay lái nên bảo toàn được bên phía ghế lái, còn nguyên cả phần nóc xe phía trên ghế phụ bị móc toang ra vỡ tan tành. Khi cô nhìn thấy cảnh này đã vô cùng sợ hãi. Mặt chú lái xe có máu chảy ròng ròng… Sau này cô mới biết, mặt chú rách vì bị những mảnh kính vỡ sượt qua.

Cũng may là Quý Thành Dương không ngồi ở ghế phụ.

Lúc đi anh toàn ngồi ở ghế phụ, nhưng chỉ riêng ngày hôm nay anh lại ra phía sau để ngồi cùng cô.

Mọi chuyện được giải quyết rất nhanh chóng, không có bất kỳ rắc rối lằng nhằng nào. Quý Thành Dương gọi xe trước tiên để đưa lái xe và Kỷ Ức đến bệnh viện kiểm tra và băng bó. Quý Thành Dương nhất quyết yêu cầu bác sĩ phải khám cho Kỷ Ức, sau khi xác định không có bất kỳ vấn đề gì, anh mới đưa cô về nhà.

Mẹ Noãn Noãn đứng trong phòng đọc sách lo lắng vô cùng, mãi cho tới khi trông thấy Kỷ Ức, bà mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Tây Tây." Mẹ Noãn Noãn rất tự trách, bà quan sát cô thật kỹ rồi hỏi Quý Thành Dương. "Đã kiểm tra kỹ càng chưa?"

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương gật đầu.

Nhưng Kỷ Ức lại có cảm giác như thể mình đã gây rắc rối cho người khác.

Trước khi rời khỏi phòng đọc sách, cô bé đắn đo một lát rồi quay lại nói với họ: "Mọi người đừng nói với Noãn Noãn nhé."

Quý Thành Dương và mẹ Noãn Noãn nhìn cô, cô ngại ngùng nói: "Bạn ấy sẽ sợ hãi."

Tình bạn giữa cô và Noãn Noãn chính là như thế. Kỷ Ức sẽ áy náy vì đã gây rắc rối cho Noãn Noãn, nhưng Noãn Noãn cũng sẽ áy náy vì chính cô đã về nhà trước, bỏ lại bạn mình đơn độc đối đầu với nguy hiểm.

Kỷ Ức đi khỏi, Quý Thành Dương cứ nghĩ về lời cô bé nói mà ngập ngừng mãi chẳng nói nên lời.

"Cậu muốn hỏi vì sao Tây Tây lại hiểu chuyện như thế phải không?" Mẹ Noãn Noãn đoán ra được suy nghĩ của anh, "Nói ra thì hơi phức tạp. Bố mẹ cô bé vốn trong nhóm Hạ Hương Tri Thanh(*), mẹ Kỷ Ức vì muốn quay về thành phố nên mới lấy ba cô bé. Họ vốn chẳng có tình cảm gì với nhau, cứ tưởng về sau sẽ chia tay, nhưng chẳng hiểu sao lại có thai Tây Tây và sinh cô bé ra."

(*) *Hạ Hương Tri Thanh là tên gọi phong trào trí thức về nông thôn trong cuộc đại cách mạng văn hóa của Trung Quốc từ năm 1960 đến 1970. Chính phủ Trung Quốc đã tổ chức đưa rất nhiều thanh niên có học thức từ các thành phố về nông thôn (tự nguyện hoặc bị ép buộc) để định cư và lao động, đồng thời xây dựng nông trường tại các vùng quê này.*

"Ừm, sau đó thì sao ạ?"

https://thuviensach.vn

“Chỉ đẻ con ra mà không chăm chứ sao.” Mẹ Noãn Noãn thở dài, “Họ để ông nội Kỷ Ức bế cô bé về nhà nuôi. Bố của Kỷ Ức là người duy nhất của nhà họ không làm trong quân đội nên quan hệ với ông nội cô bé rất tệ. Nghe nói ông nội Kỷ Ức nhận nuôi cô bé cũng chỉ để cho tròn đạo nghĩa, chứ chăm sóc quan tâm là hoàn toàn không thể.”

Không hiểu tại sao anh bỗng nhớ đến chuyện cô bé tính toán xem phải uống thuốc như thế nào, đến thuốc hạ sốt mà cô bé cũng uống rất tùy tiện, cứ nhét bừa vào miệng uống, chỉ mong mau khỏi bệnh là sẽ không còn khó chịu nữa.

Mẹ của Noãn Noãn là một người đa sầu đa cảm, khi nhắc lại những chuyện này mắt bà liền hoe đỏ, “Cậu ít tiếp xúc với Kỷ Ức nên không biết, con bé hiểu chuyện lắm. Ngày ấy khi Kỷ Ức mới bốn, năm tuổi, chúng ta còn chưa chuyển sang ở trong khu căn hộ, con bé hằng ngày cứ ngồi trong sân quạt bếp để sắc thuốc cho bản thân. Nó ôm đồng hồ để tính giờ rồi xong xuôi sẽ đổ ra bát, để nguội và tự mình uống hết.” Mẹ Noãn Noãn cười khổ, “Tôi đã từng thấy con bé dùng kéo cắt bài thi và bài văn được đăng trên báo ra và dán tất cả những bài văn, bài thi được một trăm điểm ấy vào một quyển vở làm quà sinh nhật cho mẹ.”

… Quý Thành Dương nghe mà thấy chua xót, anh lục túi tìm bao thuốc nhưng chợt nhớ ra đã bỏ nó lại bệnh viện rồi.

“Tôi chỉ lo đến tuổi dậy thì Kỷ Ức sẽ hư hỏng nên đã từng hỏi nó rằng, cháu có giận ba mẹ không, nhưng con bé lại nói rằng ‘Dì ạ, cháu đã rất hạnh phúc rồi. Ngày xưa ông nội cháu dù phải đi chân đất cũng vẫn đỗ được vào đại học, hồi cấp hai không có tiền đóng học phí, ông phải đi bộ một ngày một đêm về nhà mới lấy được tiền học’… Đấy, cậu nói xem, nếu cứ nghĩ như thế thì tất cả trẻ con ở đất nước Trung Quốc này đều hạnh phúc hơn lũ trẻ ở Châu Phi quá nhiều, nhưng vấn đề là đâu thể so sánh như thế được?”

https://thuviensach.vn

Từ đầu chí cuối Quý Thành Dương đều không phát biểu bất kỳ ý kiến nào. Người ngoài cuộc không ai có tư cách đi phán xét cuộc đời của người khác, bởi vì không ai có thể hiểu được những chuyện mà người khác đã phải trải qua, bất kể đó là hạnh phúc hay khổ đau.

Nếu xét về mặt vật chất thì quả thật cô bé hạnh phúc hơn đại đa số trẻ con vùng núi rất nhiều.

Nhưng, cô bé sẽ mang cảm giác cô độc mà cả đời này cũng không thể nào bù đắp nổi. Và người đem lại cho cô nỗi cô độc ấy lại chính là những người thân trong gia đình cô.

Kỷ Ức đờ đẫn nói chuyện với Noãn Noãn, hai người vì quá rảnh rỗi nên lại mang tú lơ khơ ra để chơi bài kéo xe.

Gương mặt đẫm máu của chú lái xe và nóc xe bị lột tung phía trên ghế phụ cùng những mảnh kính vỡ vụn cứ liên tục hiện ra trong đầu cô.

Tuy mọi chuyện đã qua, nhưng buổi tối hôm ấy khi quay lại nhà họ Quý và ngồi đối diện với Noãn Noãn, cô vẫn chưa kịp hoàn hồn, vẫn còn sợ hãi.

Bỗng nhiên cô rất muốn được gọi điện thoại cho mẹ, nên mượn điện thoại di động của Noãn Noãn và chạy ra sân. Cô đứng dựa lưng vào tường và bấm số điện thoại nhà ba mẹ. Không có ai nghe máy, nhưng gọi vào di động của mẹ cũng không thấy nhấc máy.

Thực ra cô rất ít khi gọi điện cho mẹ, hơn nữa mỗi lần gọi tim cô cũng đập loạn nhịp.

Dường như cô cực kỳ mong chờ nghe thấy tiếng “Alô” từ đầu dây bên kia, và cũng rất sợ phải nghe thấy âm thanh này…

https://thuviensach.vn

Đối với cô, ba còn xa lạ hơn nữa, một năm ba cũng chẳng nói được với cô mấy câu.

Đầu dây bên kia từ đầu tới cuối luôn là những tiếng tít dài, không phải máy bận mà là chưa có ai nghe máy. Cô ngồi sụp xuống ở góc tường và liên tục nghịch những viên sỏi nhỏ. Bỗng nhiên cô nghe thấy giọng nói vang lên từ đầu dây bên kia: "Xin chào, xin hỏi ai gọi đấy ạ?"

Giọng nói dịu dàng ấy đã làm dịu đi sự căng thẳng sốt ruột của cô, "Mẹ ơi."

"Tây Tây?" Mẹ cô hơi kinh ngạc.

"Vâng…"

"Chơi ở Thành Đô có vui không?" Mẹ nói chuyện với cô cứ như hai người có địa vị ngang nhau, như người lớn nói chuyện với người lớn vậy.

"Có ạ…" Cô muốn nói với mẹ rằng hôm nay con bị tai nạn xe, con sợ lắm, nóc ô tô cũng bị giật tung ra, nhưng sau một hồi đắn đo, cô chỉ hỏi mẹ rằng: "Mẹ ơi, bao giờ mẹ mới về nhà ông nội thăm con?"

"Một thời gian nữa nhé."

Cô không đáp, mãi một lát sau mới nói: "Con mua đồ ăn vặt ở Thành Đô cho mẹ nhé, chẳng phải mẹ vốn rất thích ăn cay đó sao? Mẹ của Noãn Noãn nói…" Nước mắt lăn dài xuống má không thể kiềm chế nổi, cô ngồi ở đó khẽ nói, "Mẹ của Noãn Noãn bảo rằng, đồ ăn ở đây đều rất cay, ngon lắm mẹ ạ."

"Được."

"Thế con cúp máy đây, con chào mẹ."

https://thuviensach.vn

“Chào con.”

Điện thoại đã bị cúp.

Một tay cô cầm điện thoại, một tay ra sức vặn viên ngói đỏ trên tường. Viên ngói đó vì đã có tuổi nên chỉ cần khẽ vặn là sẽ rơi một đống vụn xuống đất. Mãi cho tới khi cô dồn được hết nước mắt vào trong mới chịu quay về phòng và trả điện thoại cho Noãn Noãn. Noãn Noãn cầm lấy điện thoại mà phì cười: “Sao tay cậu bẩn thế? Lớn thế này rồi cơ mà. Cậu mau mau đi tắm đi!”

Tâm trạng cô rất ủ rũ nên cũng không nói năng gì mà lấy quần áo đi tắm.

Sau khi tắm xong cô mặc đồ ngủ về phòng, nhưng lại phát hiện ra Noãn Noãn đang ngồi trên ghế lướt website chứ không chat với lớp trưởng. Trông Noãn Noãn có vẻ không được vui. Kỷ Ức vừa hỏi thăm, cô bạn đã hừ giọng: “Cậu ấy bảo không thể nhắn tin mãi như thế này được, điện thoại lại hết tiền rồi. Cậu ấy bảo tớ mau đi ngủ sớm, nhà cậu ấy cũng chẳng có mạng. Cậu bảo tối nay tớ phải làm thế nào đây?”

Cô ậm ừ nhưng vừa nghĩ đến cuộc điện thoại ban nãy là mũi lại thấy cay cay.

“Kỷ Ức, bọn mình uống rượu đi.” Noãn Noãn bỗng nhiên nhỏ giọng bảo, “Tớ muốn mượn rượu giải sầu.”

Cô im lặng một lát rồi gật đầu.

Thế là Noãn Noãn cực kỳ nhanh chóng chạy ra khỏi phòng và lôi ra được chai rượu lúa mì Thanh Khoa mà họ mới được tặng lúc chiều. Noãn Noãn ôm chai rượu giới thiệu rằng, đây là loại rượu “tuyệt đối không nặng hơn

https://thuviensach.vn

rượu gạo, uống vào hoàn toàn không bị say…", thế là hai đứa liền yên tâm ngồi uống rượu trong phòng.

Cụ thể đã thiếp đi như thế nào thì cả hai đều hoàn toàn không ý thức được.

Ngày hôm sau khi tỉnh giấc thì hai người đều đã được thay đồ và được đắp kín chăn.

…

Kỷ Ức bỗng thấy ngại ngùng, tối hôm qua cô làm sao thế, cô đang là khách tại nhà người khác cơ mà, sắc mặt của Noãn Noãn cũng lập tức xấu đi: "Thôi xong, chắc chắn là mẹ tớ đã vào đây, Kỷ Ức cậu có nhớ gì không?"

Cô lắc đầu, chẳng có chút ấn tượng nào cả.

Nhưng điều càng kỳ lạ hơn là, không một ai truy cứu chuyện này nữa. Mẹ Noãn Noãn lại tỏ ra như không hề có chuyện gì xảy ra, chỉ có lúc ăn cơm, bà nhắc bâng quơ rằng con gái không nên uống nhiều rượu, sau này ra ngoài càng không nên uống, nhất là những người có tửu lượng kém. Kỷ Ức cắm cúi ăn cơm và cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Hôm cuối cùng, Quý Thành Dương lái xe đưa Kỷ Ức và Noãn Noãn đi thăm thú xung quanh.

Kỷ Ức và Noãn Noãn ăn cay đến mức nước mắt ứa ra, nhưng cô vẫn không quên lời đã nói với mẹ, cô chỉ vào món ăn hỏi Quý Thành Dương: "Những món này có dạng đóng gói chân không không ạ?"

Anh hỏi lại: "Thích ăn lắm à? Muốn mang về nhà sao?"

https://thuviensach.vn

“Vâng.”

“Thế thì ăn nhiều thêm một chút vậy. Mấy món này không mang về được. Hơn nữa ở Bắc Kinh có lẽ cũng có những món này đấy.”

Thế ư...?

“Thế ở đây có đặc sản đặc biệt nào không ạ?” Kỷ Ức nhìn anh cực kỳ nghiêm túc, “Phải là loại cực cay nhé.”

“Lát nữa anh dẫn hai đứa đi mua.”

Kết quả là Quý Thành Dương đã thật sự dẫn họ đi mua đặc sản, sau đó là đi ăn tối. Khi thành phố đã lên đèn, Noãn Noãn nhìn những quán trà liên tục xuất hiện bên đường mà chợt cảm thấy nhất định phải đi trải nghiệm cuộc sống của người khác.

Thế là, anh chọn một nơi yên tĩnh rồi đưa hai cô bé con đi... uống trà.

Khi anh gọi trà, nhân viên phục vụ cực kỳ nhiệt tình. Đó là loại nhiệt tình thường có mỗi khi trông thấy một thanh niên sáng sủa đẹp trai. Noãn Noãn thích thú lắm, cô bạn thì thầm nói với Kỷ Ức rằng: “Trước kia mỗi lần ra ngoài với chú út hay sang Mỹ để thăm chú ấy, tớ thấy các cô gái toàn có thái độ như thế. Cậu thấy không, chú út của tớ cực kỳ hấp dẫn nhé, chú ấy càng có vẻ xa cách thì người ta lại càng muốn được đến gần nói với chú ấy vài câu. Chính là... sức hấp dẫn ấy...”

Kỷ Ức lắc đầu...

Cô không hề nghĩ rằng anh rất xa cách...

Noãn Noãn đảo mắt lườm rồi tiếp tục ôm điện thoại và nhắn tin vô độ. Kỷ Ức rất ít khi uống trà, cô nhấp một ngụm Thiết Quan Âm rồi nhìn sang

https://thuviensach.vn

tách Long Tỉnh của anh, thậm chí cô còn quan sát thật kỹ xem lá trà hai loại có gì khác nhau không.

Cô nhìn chằm chằm vào tách trà của anh.

Quý Thành Dương nhận ra suy nghĩ của cô: "Muốn uống thử không?"

"Có ạ."

Anh rót đầy tách trà của mình rồi đưa cho cô.

Cô nhấp thử một ngụm... Thực ra cũng chẳng có gì khác biệt lắm.

Cô bỗng nhớ ra một chuyện nên ghé tới gần, khẽ hỏi anh: "Tối qua... anh có biết chuyện em và Noãn Noãn uống rượu say không?"

Anh gật đầu.

"Bọn em có làm chuyện gì không hay không?" Đây mới là điều cô lo lắng nhất.

Anh thoáng im lặng, sau đó mỉm cười đầy bất ngờ, "Không đâu."

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Anh nhìn cô lấy một tờ giấy ăn và nhổ lá trà mình vừa uống phải vào đó, rồi gấp gọn ném vào gạt tàn.

Nếu một cô bé mười mấy tuổi lần đầu uống say mà chỉ ôm chặt lấy bạn khóc lóc, miệng liên tục lặp đi lặp lại câu: "Mẹ ơi con nghe lời mà..." cho đến khi giọng khản đặc cũng nhất định không chịu đi ngủ... Để rồi sáng hôm sau tỉnh dậy quên hết sạch sành sanh.

https://thuviensach.vn

Thế thì vết thương trong trái tim cô bé này rốt cuộc phải sâu tới tận đâu?

Đến mức chính cô cũng không dám chạm tới.

https://thuviensach.vn

5
Tâm tư nho nhỏ của em

Quý Thành Dương trở thành phóng viên ngoại trú tại nước ngoài.

Cô thỉnh thoảng mới được nghe một vài chuyện nhỏ nhặt của anh qua Noãn Noãn và mẹ của bạn ấy. Ở trường không có ti vi, cô chỉ có thể xem ti vi vào cuối tuần khi về nhà ông nội. Lần nào về cô cũng chăm chú xem mục tin tức, đặc biệt là khi xảy ra những sự kiện lớn ở nước ngoài thì cả buổi tối cô sẽ không chuyển kênh. Cô chỉ muốn được nghe cầu truyền thanh hoặc cầu truyền hình từ hiện trường.

Chỉ có đúng một lần, cô còn nhớ rất rõ, hôm ấy là trung tuần tháng Mười hai.

Sau khi xa cách một năm, cuối cùng cô đã nhìn thấy Quý Thành Dương trên ti vi. Cảnh quay diễn ra vào giữa đêm khuya, trong cơn mưa bão dữ dội. Quý Thành Dương mặc chiếc áo mưa màu đen đứng trong một lán che, dường như anh mới gỡ bỏ mũ xuống, nửa thân trên, thậm chí cả tóc anh cũng đang sũng nước. Anh vừa nói vừa giới thiệu hiện trường sau khi bị đánh bom ở phía sau lưng: “Tôi tin rằng, các vị khán giả xem truyền hình cũng giống như tôi, đều đã nhìn thấy kiến trúc sau khi bị tấn công bằng bom ở phía sau lưng tôi đằng kia...”

Một vụ đánh bom ư?

Kỷ Ức nghe mà bỗng thấy hoảng hốt, cô chạy đến trước tivi, nhìn anh thật kỹ, muốn xem xem liệu anh có bị thương ở đâu không.

https://thuviensach.vn

Thực ra chỉ quay nửa thân người phía trên của anh nên cô cũng chẳng thể nào nhìn rõ được.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình mà không để tâm xem anh đang nói những gì.

Cô bỗng nhận ra, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người quen xuất hiện trên ti vi. Chỉ cách một cái màn hình nhưng thực ra anh lại đang ở ngoài mặt trận cách đây hàng ngàn hàng vạn cây số.

Cô đưa tay chạm lên màn hình ti vi, vào giây phút vừa chạm tới bỗng cảm thấy xấu hổ nên vội vã thu tay về.

Trong ti vi, anh đang nói những lời kết thúc: "... Về vấn đề này, tôi tin rằng tất cả những người đang quan tâm tới vấn đề xung đột giữa Israel và Palestine đều sẽ nghĩ tới. Nhưng xem ra Hamas giờ đã trở thành biến số lớn nhất trong cục diện Trung Đông."

Hình ảnh bỗng chốc quay về với phát thanh viên và bắt đầu đưa tin về vấn đề rối ren cục diện ở Argentina.

Hôm ấy cô nhìn thấy anh.

Anh lại khác với một năm trước rồi.

Cô cũng hiểu ra "sức hấp dẫn" mà Noãn Noãn dùng để hình dung Quý Thành Dương có nghĩa là gì... Ánh mắt anh đẹp đến thế là bởi vì đằng sau đôi mắt ấy chất chứa rất nhiều suy nghĩ. Nụ cười mỉm nhẹ nhàng thoáng qua của anh, dù khẽ hay rạng rỡ cũng đều không hề có liên quan gì đến người khác.

Cứ như thể...

https://thuviensach.vn

Anh chưa bao giờ để tâm xem người khác nghĩ gì, chẳng quan tâm định nghĩa về "thành công" của người khác ra sao.

Trong buổi đêm khuya ấy, anh đứng trong cơn mưa dữ dội, mặc chiếc áo mưa màu đen dính đầy bùn đất, đi ngang qua phế tích sau vụ nổ bom... Cô tắt ti vi, đi vào bếp và mang hộp cà phê còn nguyên tem chưa bóc ra, rồi pha một tách theo đúng cách mà anh đã hướng dẫn cô nhiều năm về trước. Cô cúi đầu ghé môi vào sát thành cốc rồi nhấp một ngụm nhỏ.

Có một hơi ấm chậm rãi lan ra, thấm khắp người cô.

Tháng Năm, mùa hạ bỗng chốc ùa về.

Trong lớp thậm chí đã có người bắt đầu mặc đồng phục mùa hè, còn có người tranh thủ những lúc thầy giáo không có mặt để bật quạt.

Buồn cười nhất là, vì chưa lau dọn trước nên khi cánh quạt trần bắt đầu quay cả phòng học đều ngập trong bụi bẩn.

Lớp trưởng dở khóc dở cười, cậu đi xin phép thầy giáo cho cả lớp được tan học sớm nửa tiếng rồi ở lại với mấy bạn ủy viên lớp cùng xắn tay áo lên dọn dẹp. Kỷ Ức cất hết các đề bài phải làm vào cặp sách, đầu vẫn còn bận suy nghĩ xem đề nào đã được sử dụng trong đề thi đại học năm ngoái thì đã bị Noãn Noãn kéo ra đến cửa lớp.

Lớp trưởng đúng lúc này lại đứng thẳng dậy, đối diện với Noãn Noãn, ánh mắt cậu bạn thoáng qua nét gì đó rất khác lạ.

"Chào lớp trưởng nhé." Noãn Noãn cười.

"Ừm, chào cậu." Lớp trưởng trả lời hơi bối rối, nhưng cậu bạn cũng không quên nhắc nhở, "Về nhà đừng quên làm bài tập Hóa học nhé."

https://thuviensach.vn

“Biết rồi.” Noãn Noãn kéo Kỷ Ức, chuồn mất.

Thậm chí cô vẫn còn nhớ rất rõ, nửa năm trước, Noãn Noãn đã mô tả nụ hôn đầu tiên với lớp trưởng vào buổi tối sau giờ học thêm tại dãy phòng học như thế nào. Ấy vậy mà mới sau nửa năm, nam chính đã thay người. Lớp trưởng ngoài chuyện hơi quan tâm đặc biệt đến Noãn Noãn ra thì cũng không thấy có vẻ gì là đau khổ sau khi chia tay cả. Kỷ Ức cực kỳ sợ phải nghe những chuyện đằng sau mỗi cuộc chia tay như thế này, cô chỉ biết rằng Noãn Noãn cảm thấy tính cách hai người không hợp, nên đã chia tay trong hòa bình, chứ cũng không hỏi gì thêm.

Vì hôm nay là thứ Sáu, nên ở cổng trường có rất nhiều xe con đến đón học sinh tan trường. Noãn Noãn kéo Kỷ Ức ngồi lên một chiếc: “Đến nhà chú út tớ ở cổng Hậu khu Tâm Nhai Khẩu(*).”

(*) *Hậu là tên của một cổng thành ngày xưa trong khu Tân Nhai Khẩu tại Bắc Kinh.*

Kỷ Ức sững sờ: “Chú út của cậu à?”

Noãn Noãn hớn hở: “Phải rồi, ba hôm trước chú út về nước, nhưng tớ không nói cho cậu biết vì muốn cho cậu bất ngờ. Tớ nhịn mãi đấy. Chẳng phải cậu vốn rất thích chơi với chú út sao? Đừng tưởng tớ không biết nhé.”

... Rõ ràng thế cơ à?

Nhưng khi xe dừng lại ở trước cửa khu nhà, Noãn Noãn lại đưa cho Kỷ Ức một chùm chìa khóa, sau khi nói cho cô biết địa chỉ xong liền nháy mắt nói: “Tớ đi mua cho chú út cái gì ngon ngon hoặc quà cáp gì đó, cậu cứ lên trước đi nhé. Lúc nãy tớ gọi điện thoại mà không thấy ai nhấc máy, chắc chú út bây giờ không có nhà đâu, cậu cứ vào trong nhà, muốn ăn uống gì cũng được. Nếu như chú ấy không về thì cậu đợi tớ rồi ăn tối nhé.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức dở khóc dở cười.

Cô hoàn toàn hiểu Noãn Noãn định làm gì, kể từ sau khi chia tay với lớp trưởng, Noãn Noãn đã có một cậu bạn trai học trường khác. Vì họ gọi điện và gặp nhau quá nhiều nên bị mẹ Noãn Noãn cấm. Có lẽ chuyện hôm nay Noãn Noãn dẫn Kỷ Ức đến thăm chú út chẳng qua cũng chỉ là lý do để có thể ra ngoài mà thôi.

Nếu như chẳng có ai thật...

Có lẽ cô sẽ phải nhịn đói đến tám, chín giờ mới được đi ăn mất.

Nhưng, Noãn Noãn đưa chìa khóa nhà chú út cho một người ngoài như cô liệu có ổn không?

Cô gõ cửa, có điều chẳng có ai ra mở.

Cuối cùng cô cũng lấy chìa khóa ra để mở cửa, bước vào nhà của anh.

Đây là... lần đầu tiên Kỷ Ức vào nhà của Quý Thành Dương, nghe nói căn nhà này đại đa số thời gian đều bị bỏ không, bởi vì anh chủ yếu sống ở nước ngoài. Nhưng bây giờ tới đây, cô lại không thấy căn nhà này thiếu hơi người, chắc là thường xuyên có người đến lau dọn? Căn hộ chủ yếu được trang trí bằng màu xanh xám và trắng, cửa phòng khách và cửa ra ban công không đóng nên cô có thể nhìn thấy mặt trời đang lặn xuống ở đằng Tây.

Cô lấy dép đi trong nhà từ trong tủ giày rồi đi vào bên trong.

Nhưng cô chợt phát hiện ra cửa phòng ngủ đang mở hé.

Cô nhìn vào bên trong qua khe hở.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương đang hơi co người ôm chiếc chăn màu xanh xám ngủ mê mệt, trên chiếc sô pha trong phòng ngủ là anh bạn tên Vương Hạo Nhiên đang đắp áo ngủ rất say. Họ ngủ say thật đấy, không ai nghe thấy tiếng gõ cửa ư?

Kỷ Ức cứ thế đứng trước ngưỡng cửa, nhìn anh.

Cô bỗng nhận ra mình vẫn đang mặc bộ đồng phục xuân thu pha lẫn giữa hai màu xanh trắng, tay áo dài nên được cô xắn lên, trông hơi xấu... Nếu cô mặc bộ đồng phục váy đen trắng của mùa hè thì sẽ đẹp hơn rất nhiều.

Trong lúc đang đắn đo không biết có nên gọi anh dậy hay không thì Kỷ Ức đã ma xui quỷ khiến thế nào lại cởi áo khoác đồng phục ra, chỉ mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng và chiếc váy dài đồng phục màu xanh rồi khẽ khàng đi vào phòng. Cô đứng do dự ở giữa giường và ghế sô pha một lát rồi len lén leo lên giường và ngắm anh thật kỹ.

Lâu lắm không gặp, Quý Thành Dương.

So với hình ảnh cô nhìn thấy trên tivi nửa năm trước thì tóc anh đã dài hơn rồi, mái tóc mềm rũ xuống từ trên trán, che đi đôi mắt đang nhắm chặt. Dưới đuôi mắt trái của anh có một nốt ruồi màu ghi nhạt, có phải nốt ruồi lệ không nhỉ? Kỳ diệu quá, sao trước giờ cô không hề phát hiện ra? Kỷ Ức vuốt phía đuôi mắt mình, cô cũng có một nốt ruồi lệ ở chỗ đó.

Mẹ của Triệu Tiểu Dĩnh rất thích nghiên cứu những thứ này nên bà đã nói cho Kỷ Ức biết, nốt ruồi này là nốt ruồi lệ, nên sẽ rất hay khóc.

Từ nhỏ cô đã rất hay khóc, lẽ nào anh cũng vậy?

Hơn nữa mí mắt của anh cũng rất sâu. Gần đây cô mới biết, như thế này được gọi là mắt hai mí kiểu Châu Âu.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức nhìn ngắm anh thật kỹ càng, cứ như đang phát hiện ra một đại lục mới, vành tai anh rất đẹp nhưng cũng rất mỏng, thế nhưng... rõ ràng đây chính là tướng mặt không có phúc mà mẹ của Triệu Tiểu Dĩnh từng nhắc đến. Cuối cùng cô cũng từ bỏ việc quan sát các đường nét trên gương mặt anh và bắt đầu đưa mắt xuống dưới. Cổ áo anh mở bung ra vài cúc để lộ xương quai xanh, anh gầy quá... Gầy đến mức có thể nhìn rõ xương quai xanh thế này.

Có một sợi màu đen vòng qua cổ anh thả xuống gần bên cạnh xương quai xanh, sợi dây được luồn qua một đầu đạn màu bạc.

Dường như có một tâm tư rất nhỏ đã được cất giấu trong tim từ lâu đang dần dần lan ra, và bỗng nhiên trở thành một nỗi niềm cực kỳ kín đáo.

Chỉ là một tâm tư rất nhỏ mà thôi.

Kỷ Ức muốn len lén xuống khỏi giường, nhưng Quý Thành Dương đột ngột giơ tay ra định tiếp tục ôm chăn thì lại vơ nhầm phải cánh tay phải của Kỷ Ức đang chống xuống giường bên cạnh anh...

Trong một thoáng khi cô đang bối rối hoảng hốt thì anh cũng bừng tỉnh.

Anh giật mình buông chiếc chăn mỏng đang ôm trong tay ra rồi ngồi dậy.

“Tây Tây?” Anh hơi bất ngờ, giọng nói còn ngái ngủ nên vẫn rất mơ hồ.

Kỷ Ức xấu hổ chết đi được, cô muốn nhảy ra khỏi giường nhưng lại luống cuống đến mức ngã ra phía sau, may mà Vương Hạo Nhiên kịp thời đưa tay ra đỡ cô đứng vững: “Xem cậu làm con gái nhà người ta sợ kìa.”

Thôi xong, xấu hổ quá đi mất...

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương đứng dậy cài cúc áo, không cần hỏi anh cũng có thể dễ dàng đoán ra vì sao Kỷ Ức lại có chìa khóa nơi này, cứ như thể anh đã coi Kỷ Ức như một thành viên trong gia đình và không hề phiền lòng về việc cô bỗng nhiên xuất hiện ở đây. Anh chỉ hỏi đúng một câu khi đi vào phòng vệ sinh rửa mặt: "Noãn Noãn đâu?"

Anh vừa nói vừa dùng hai tay hất nước lạnh vào mặt.

Nước chảy xuống khỏi mặt anh, anh dùng tay phải lau qua loa, chỉ còn sót lại một vài giọt rơi xuống, lọt vào trong cổ áo...

"Bạn ấy... đi mua quà cho anh rồi."

Lý do này đến cô còn chẳng thể nào tin được... nên rõ ràng chẳng hề có sức thuyết phục đối với anh.

Quý Thành Dương cúi xuống nhìn cô một lát nhưng không những không lột trần lời nói dối này, mà còn đột nhiên hỏi một câu chẳng hề liên quan: "Năm nay Tây Tây cao lên nhiều quá nhỉ?"

"Vâng ạ." Kỷ Ức thở phào nhẹ nhõm, "Cháu cao lên sáu phân, bây giờ đã 1m55 rồi."

Đây là lần đầu tiên có người quan tâm đến vấn đề chiều cao của cô.

Dù đã cao lên nhưng cô vẫn phải ngước lên nhìn anh, chắc anh phải cao tầm 1m87 hoặc 1m88?

Trong lúc Kỷ Ức đang đoán bừa chiều cao của Quý Thành Dương thì anh và Vương Hạo Nhiên dường như đã hoàn toàn tỉnh táo, cô nhanh chóng bị hỏi xem bữa tối muốn ăn gì. "Em ăn gì cũng được ạ. À..." Kỷ Ức chợt nhớ ra ở cổng Hậu có một quán ăn người Hồi, nhưng lời chưa kịp thoát ra thì cô đã im bặt.

https://thuviensach.vn

“Nghĩ ra muốn ăn gì rồi hả?” Quý Thành Dương dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của Kỷ Ức, anh dùng ngón tay quẹt đầu mũi cô: “Không cần phải khách sáo với anh.”

Sức mạnh và cả mùi thuốc rất dịu dàng truyền từ đầu mũi đến sống mũi, vành tai cô hơi đỏ lên.

“Không phải là đồ đắt đâu ạ.” Kỷ Ức không khỏi giải thích, “Em chỉ muốn ăn đồ ăn người Hồi ở chỗ cổng Hậu thôi, món mề gà của họ ngon lắm.”

“Tây Tây!” Vương Hạo Nhiên bỗng mỉm cười, “Em dễ nuôi thật đấy!”

Thế là hai người đàn ông quyết định sẽ giải quyết bữa tối luôn tại quán ăn người Hồi ở cổng Hậu khu Tân Nhai Khẩu. Đi bộ từ căn hộ của Quý Thành Dương đến đó cùng lắm cũng chỉ hai mươi phút, đang là giờ ăn tối nên trong quán cực kỳ đông đúc náo nhiệt.

Vương Hạo Nhiên bưng ba bát canh lòng đến bàn rồi lấy đũa.

Quý Thành Dương đã mua một đĩa đồ ăn vặt đặt xuống bàn.

“Này Quý Thành Dương, sao tớ không phát hiện ra cậu giỏi chiều con gái thế nhỉ?!” Vương Hạo Nhiên nhìn các món ăn trong đĩa liền lập tức bật cười, “Chắc không phải ông chú kỳ quái này có mưu đồ bất chính đấy chứ?”

Quý Thành Dương chẳng buồn đáp lời, anh đẩy cả đĩa đồ ăn đến trước mặt Kỷ Ức. Lý do rất đơn giản, bởi vì anh mua chúng cho cô.

Một túi giấy đựng mề gà rán, bốn xiên thịt dê nướng, hai cái đường nhĩ đóa, hai cái oản đậu hoàng(*)... Nhiều thế này làm sao mà cô có thể ăn hết

https://thuviensach.vn

được đây. Kỷ Ức cúi đầu rồi lại nhìn vào bát canh lòng đặt trước mặt: "Nhiều thế này em không ăn hết được đâu!"

(*) *Các món ăn vặt nổi tiếng của Bắc Kinh.*

"Nghe thấy chưa? Tây Tây bảo không ăn hết được kia kìa." Vương Hạo Nhiên nhân cơ hội trêu trọc.

Nhưng Quý Thành Dương chẳng buồn ngước mắt lên, anh đặt chiếc thìa bằng sứ sang một bên. Vương Hạo Nhiên cười tít mắt, cứ ngỡ rằng anh sẽ đáp trả vài câu, nào ngờ vị này lại chỉ cầm que xiên bằng trúc trước mặt lên rồi cắm vào một miếng mề gà đưa cho Kỷ Ức: "Hình như anh quên không bảo họ rắc bột ớt rồi."

"Không sao ạ."

Anh đứng lên, cầm gói mề gà đi ra cửa. Thấy đông người, anh lại lấy thêm hai chiếc bánh gạo chiên ở một cửa bán đồ ăn vặt khác cùng với một lon coca lạnh. Đợi đến khi mề gà được rắc đầy đủ gia vị anh mới quay trở lại.

Vương Hạo Nhiên nhướn mày cười một tiếng.

Ý của anh ta là: Đã nói lại còn chối, đại thiếu gia ngài thật sự nuôi con gái nhà người ta như heo ư?

Quý Thành Dương coi như không nhìn thấy, anh đặt ống hút vào trong chai coca, nói với cô: "Em ăn chậm thôi, không phải vội đâu."

Kỷ Ức đáp "Vâng", cô thấy rõ hai bé trai chừng bảy, tám tuổi bàn bên đang nhìn chăm chăm vào những đồ ăn đặt trước mặt cô, sùng bái vô cùng, ánh mắt đầy ngưỡng mộ của chúng nói rằng, chị này ăn giỏi thật đấy...

https://thuviensach.vn

Cô nhận ra, bát canh lòng trước mặt Quý Thành Dương không hề được động đến.

Nói một cách chính xác thì, hầu như anh chưa ăn được gì mấy, anh mới chỉ ăn một ít bánh nướng và bánh gạo chiên.

Lúc họ ra về, Vương Hạo Nhiên cũng rất ngạc nhiên hỏi rằng, chẳng phải anh vốn là động vật ăn thịt ư? Sao mới đi cùng quân đội Palestine một thời gian mà đã thay đổi hoàn toàn rồi: "Cậu tôn trọng tôn giáo của người khác hả? Toàn dân nước họ ăn chay ư?" Vương Hạo Nhiên phỏng đoán.

"Cậu muốn biết không?" Nhưng anh chỉ cười cười.

Vương Hạo Nhiên phì cười: "Còn định vòng vo à?"

Ánh mắt của Quý Thành Dương rơi xuống chiếc cầu Đầm Tích Thủy(*) ở phía bên kia sông Hộ Thành, nơi đó đông đúc xe qua lại, ánh đèn rực rỡ: "Nếu như cậu tận mắt nhìn thấy những viên pháo bắn trúng xe tăng khiến mười mấy binh lính chết cháy đen bên trong, hoặc vị chỉ huy mấy phút trước còn đang giới thiệu tình hình chiến trận cho cậu mà bỗng chốc bị bắn tỉa, máu tuôn xối xả, hoặc..."

(*) *Tên một chiếc cầu vượt ở khu Tân Nhai Khẩu.*

"Dừng dừng, tớ hiểu rồi, nếu là tớ thì tớ cũng chẳng muốn ăn thịt nữa." Vương Hạo Nhiên quay lại nhìn Kỷ Ức đang cách họ khoảng hai bước chân phía sau lưng: "Có trẻ con mà!"

Anh cười, không nói thêm nữa.

Anh thích cười hơn trước rồi.

Kỷ Ức tiếp tục tổng kết những sự thay đổi của anh sau một năm.

https://thuviensach.vn

Tuy nghe rất máu me nhưng cô vẫn không thể kiềm chế nổi mong muốn được nghe tiếp, được biết tất cả mọi chuyện liên quan đến anh.

Cô nhìn theo dáng lưng của Vương Hạo Nhiên, lặng lẽ nghĩ, chắc không phải đêm nay người này sẽ ngủ lại nhà Quý Thành Dương đấy chứ? Vừa hay, cô mới nghĩ đến điều này thì Vương Hạo Nhiên chợt nhận được một cuộc điện thoại gấp nên về luôn.

Anh ta có vẻ rất thích Kỷ Ức nên dù đã bước chân ngồi vào xe taxi rồi mà vẫn không quên dặn: "Thành Dương, cậu đưa số điện thoại cho cô bé đi, nếu không người ta muốn tìm cậu cũng khó. Phải rồi, còn số điện thoại của tớ nữa, cho Tây Tây số của tớ nữa nhé..."

Anh đút một tay vào túi quần, tay còn lại vẫy vẫy ra hiệu cho Vương Hạo Nhiên nhanh đi đi.

Bạn của anh đã về.

Chỉ còn lại hai người họ, đi ngang qua chiếc cầu, men theo sông Hộ Thành, thả bộ trở về nhà.

Cô vốn ưa thích yên tĩnh nên không biết nói chuyện lắm, lúc ở kí túc xá cô cũng chỉ nói chuyện theo người khác thôi, dường như cứ ai nói cái gì là cô cũng có thể tiếp chuyện được vài ba lời. Nhưng nếu như để cô hâm nóng không khí thì hoàn toàn vô vọng. Nên giây phút này đây, bây giờ, khi đi bên cạnh Quý Thành Dương, cô rất nỗ lực muốn tìm chuyện để nói, nhưng hoàn toàn bất lực.

Cô liếc trộm anh mấy lần, nhưng cuối cùng cũng bị anh phát hiện.

Quý Thành Dương cúi đầu, chậm rãi mỉm cười, "Muốn nói gì với anh nào?"

https://thuviensach.vn

Cô bỗng thấy hơi lúng túng, mặt nóng bừng, bèn quay đi nhìn vào dòng xe trên cầu Đầm Tích Thủy: “Em đang nghĩ... lái xe có thích không?”

Đúng là cố tìm chuyện để nói.

“Là phương tiện giao thông nên rất khó có thể nói là thích hay không thích được.” Nhưng Quý Thành Dương vẫn nương theo ý cô để trả lời.

Cô ậm ừ.

Noãn Noãn sắp mười tám tuổi, bạn ấy sắp được đi học lái xe rồi cô vẫn còn phải đợi hai năm rưỡi nữa, lâu quá.

Phải nửa năm nữa, cô mới có chứng minh thư mà bạn bè đã sớm không còn quan tâm đến, haizzz.

Khi hai người đi tới trước nhà, cuối cùng đại tiểu thư Quý Noãn Noãn cũng đã xuất hiện, cô bạn làm bộ làm tịch lôi một chiếc hộp ra, đưa một đôi khuy măng sét(*) ánh màu xanh đậm lạnh lẽo cho Quý Thành Dương: “Chú út, chúc mừng sinh nhật chú, chúc chú càng lớn càng hơn người nhé.”

(*) *Khuy măng sét là một cặp cúc (thay cho cúc áo) dùng để cài vào áo sơ mi có cổ tay gập. Phụ kiện này thường được làm bằng các chất liệu quý như vàng, bạc hoặc titan.*

Sinh nhật ư ?

Kỷ Ức hoàn toàn ngơ ngác, một vị khách không mời như cô thậm chí còn chẳng hề chuẩn bị quà. Đã thế còn khiến anh phải giải quyết bữa tối sinh nhật cùng cô tại một nhà hàng Hồi giáo nữa chứ.

Cô rất áy náy, tối đến khi đã nằm trên giường, cô vẫn đang nghĩ không biết có nên tặng bù quà sinh nhật cho anh không. Nhưng anh cần gì thì cô

https://thuviensach.vn

hoàn toàn không hề hay biết. Ngày hôm sau khi ngủ dậy, vợ chồng bác và vợ chồng hai chú đều đến chơi theo định kỳ. Dù sao họ cũng đều sống gần đây nên chẳng đợi ở lại ăn trưa mà đã về hết rồi.

Kỷ Ức lôi cơm còn thừa trong tủ lạnh ra, lấy mấy miếng thịt với vài cọng rau cải, thêm một quả trứng rồi rang cơm lên ăn. Cô còn cho thêm vài cọng hành và rau mùi cho thơm. Khi món ăn cộp dấu họ Kỷ xong xuôi cũng là lúc kênh phim truyện bắt đầu chiếu một bộ phim hoàn chỉnh.

Cô bưng dĩa cơm ra ngoài và nhìn thấy một cảnh cực kỳ quen thuộc. Châu Tinh Trì giơ gương đồng lên nhìn thấy gương mặt khỉ của mình... Cô ngẩn ngơ nhớ đến đoạn kết bộ phim đã xem từ nhiều năm trước... Hóa ra đây chính là phần hai của *Tân Tây Du Ký* ư? Cô đã nghe rất nhiều bạn học nhắc đến nhưng chưa từng được xem trên tivi.

Khi những lời thoại kinh điển ấy trở thành hình ảnh, cô chợt phát hiện ra, mình không hề bị cảm động bởi đoạn "một vạn năm" của Châu Tinh Trì, mà lại khắc cốt ghi tâm đoạn Tử Hà tiên tử mặc sức tưởng tượng về người thương "Ý trung nhân của ta nhất định sẽ là một đấng anh hùng cái thế..." Cô bỗng nhiên thấy cảm động, cho tới tận đoạn kết khi Tử Hà tiên tử sắp chết vẫn lặp lại câu nói này khiến cô càng thêm xúc động sâu sắc, đặc biệt là lời cuối cùng: "Ta đoán đúng được mở đầu, nhưng chẳng tài nào lường được kết thúc..."

Cô xem hết phim mới nhận ra cơm rang trước mặt đã nguội ngắt, cô mới chỉ ăn được vài miếng nên đành phải đổ vào chảo đảo lại cho nóng.

Một ngày trôi qua rất nhanh, ngoài ăn cơm cô lại phải làm bài tập, mãi tới tận tám giờ tối cô mới coi như đã hoàn thành xong hết bài tập cuối tuần. Khi đứng dưới bóng đèn thu dọn sách vở, cô bỗng nhớ đến khoảng thời gian dạo bước bên bờ sông Hộ Thành vô cùng ngắn ngủi tối qua...

"Tây Tây, có điện thoại!"

https://thuviensach.vn

Cô chạy ra phòng khách, nhấc ống nghe lên.

“Làm xong bài tập rồi chứ?” Là giọng của Quý Thành Dương.

Cô sững sờ: “Quý...”

“Anh đây.” Anh khẳng định thêm lần nữa, “Làm xong chưa?”

“Rồi ạ.” Cô ôm chiếc ống nghe, thở thật khẽ.

Anh nói: “Thế thì em xuống dưới đi, đợi anh ở bến xe cũ nhé.”

Sau đó anh liền cúp máy.

Cô bỗng thấy hoảng loạn.

Vốn dĩ buổi tối có ra ngoài cũng chẳng ai quản cô, đó là chuyện rất bình thường. Nhưng sau khi nghe anh dặn dò, cô bỗng trở nên như có tật giật mình, chỉ nghĩ đến việc anh bảo cô xuống dưới, nhưng không được để cho ai nhìn thấy. Cô nhanh chóng thay chiếc váy và áo cộc tay ưa thích nhất rồi vơ lấy chìa khóa, chạy ra khỏi nhà.

Dưới sân có nhiều chú dì quen biết đang đi bộ về nhà, cô gặp ai cũng chào hỏi lễ phép rồi chạy thẳng đến bến xe cũ trong viện. Bởi vì đã có bến xe mới nên nơi đây chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, rất ít người đi ngang qua.

Chiếc xe màu đen của Quý Thành Dương đỗ trong một góc tối, cửa ghế phụ đã được mở sẵn ra. Khi cánh cửa mở ra, cô ngước lên nhìn, thấy anh đang đặt tay trên vô lăng và nhìn cô thở dốc...

https://thuviensach.vn

Cô cúi đầu, nỗ lực căn dặn bản thân: Tuyệt đối không được đỏ mặt, tuyệt đối không được nhé bạn Kỷ Ức.

Và thế là cô lên xe.

“Chúng ta đi đâu ạ?” Kỷ Ức nhìn theo hướng xe đi, có vẻ như không phải ra ngoài viện.

“Đến bãi tập dã chiến.”

“Dạ?” Kỷ Ức kinh ngạc.

Đến đó làm gì thế? Ở đó ngoài những người lính hoặc trẻ hoặc già canh gác ra thì đến đèn còn chẳng có mấy ngọn được bật đâu.

Xe mới đi tới nơi cách cổng vào khu luyện tập tầm một trăm mét là đã có lính đi ra, họ dùng đèn chao một vòng, khi xác định biển số xe của Quý Thành Dương là của viện thì lập tức hết căng thẳng ngay. Nhưng đêm hôm nếu không có sắp xếp hoặc thông báo trước mà cứ tự động lái xe tới đây như anh thì đúng là chuyện hiếm có.

Tân binh khi nhìn biển số xe chỉ biết là của viện nên định chặn họ lại để hỏi cho đúng thủ tục, nhưng những người lính lão làng thì lập tức nhận ra biển số xe này thuộc về gia đình nào nên rất tự giác nhường đường và chỉ hỏi một câu rằng có cần phải bật đèn không.

Quý Thành Dương cảm thấy không cần thiết nên cứ thế lái thẳng vào bên trong.

Xe họ đi ngang qua khu luyện tập dò khí độc, bắn tỉa, không kích...

Xe chầm chậm dừng lại tại một bãi đất có tầm nhìn rộng rãi, trong bóng tối cô chẳng thể phân biệt được biên giới, “Nào, đổi chỗ cho anh.”

https://thuviensach.vn

“Đổi chỗ ư?” Để làm gì thế?

“Anh dạy em lái xe.” Anh nói ngắn gọn.

Tất cả mọi nỗi khó hiểu suốt dọc đường đi cuối cùng đã được giải đáp.

Cô nhìn anh xuống xe, đi sang chỗ cô ngồi và mở cửa ra, cuối cùng cô cũng tiếp nhận được điều bất ngờ này.

Thế là dưới sự giám sát của Quý Thành Dương, cô đã thật sự ngồi vào ghế lái xe, cô nắm chặt chiếc vô lăng vẫn còn thoảng hơi ấm của anh.

Quý Thanh Dương có vẻ rất kiên nhẫn, anh dạy cô rất tỉ mỉ, cuối cùng khi thấy cô căng thẳng quá đỗi, bàn tay siết chặt vô lăng đến mức nổi hết gân lên, anh liền bật cười: “Em cứ coi như đang lái xe đồ chơi, ở đây đâu có ai, không sao đâu.”

Nào phải chỉ là không có người, ở đây còn không có cả đèn nữa.

Ngoài đèn xe ra chỉ có ánh trăng chiếu xuống đủ để soi rõ một vài hình dạng xa gần.

Đêm đã khuya, bốn bề vắng lặng ghê người, nếu như không có anh ngồi bên, chắc cô đã sợ khiếp vía rồi.

Nhưng có vẻ anh cũng hiểu rõ một học sinh cấp ba lo sợ điều gì, một bãi luyện tập không có bất cứ chướng ngại vật nào, không có người quan sát, không có ai bình phẩm đúng sai, không có người qua đường khiến cô bồn chồn lo lắng, chỉ có duy nhất một người phụ trách chuẩn bị tất cả mọi thứ để cô thoải mái vui chơi.

Anh lại nhắc cô đạp nhẹ chân ga để quen với cảm giác này.

https://thuviensach.vn

Sau đó anh bỗng nổ máy: “Em lái đi.”

Cô nắm chắc lấy vô lăng, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm về phía trước, thật sự cô đã lái chiếc xe “đồ chơi cỡ lớn” này đi.

“Vẫn chưa phải dừng ạ? Chưa đến lúc rẽ ạ?”

Đèn xe vẫn soi về phía trước mặt, nhưng nhìn ra xa thì chẳng thấy được gì.

Cô run như cầy sấy, nhưng anh chẳng hề để tâm: “Không sao đâu, với tốc độ bây giờ của em thì phải mười phút nữa mới đi được hết đường.”

Trong tiết trời tháng Năm, cô căng thẳng đến mức ướt đẫm mồ hôi.

Kết quả là khi đi đến hết đường, anh vừa nói một câu “Rẽ đi!”, là cô đã thành công làm chết máy.

Quý Thành Dương cười: “Em lái khá lắm.”

Dứt lời anh liền xuống xe, ra đứng hóng gió trước một lùm cây lớn ở cuối con đường này.

Thế này mà cũng là khá ư? Chết máy rồi đấy.

Cô nghiêng mặt áp xuống vô lăng, thở ra một hơi thật dài và nhìn theo dáng lưng anh, áo khoác với quần dài kiểu thể thao màu đen đơn nhất khiến cả người anh như hoà lẫn vào bóng đêm.

Gió lùa qua các lùm cây xào xạc, thấy anh quay người lại cô liền vội vã nhắm mắt giả vờ ngủ. Ngay sau đó cô nghe tiếng mở cửa xe, Quý Thành

https://thuviensach.vn

Dương hỏi cô: “Mệt rồi à?” Cô kết thúc màn giả vờ, chầm chậm mở mắt: “Em thấy hơi buồn ngủ rồi.”

Lúc họ về đã gần mười giờ. Xe men theo lối cũ để ra khỏi bãi luyện tập, bỏ lại sau lưng lễ chào của các binh lính và quay trở về nhà bằng con đường lớn chẳng có một bóng người. Anh muốn hút thuốc nên hạ cửa sổ xuống, gió đêm ấm áp không ngừng lùa vào bên trong, cuốn bay những giọt mồ hôi trên mặt cô. Cô dựa vào ghế, liếc thấy đốm lửa từ đầu điếu thuốc trên tay anh.

Anh bỗng cất tiếng: “Em còn chuyện gì muốn làm mà trước giờ không có ai làm cùng em không?”

“Chuyện muốn làm ư? Để em nghĩ xem...” Cô nghiêng người dựa vào ghế nhìn mặt anh: “Bao giờ em nghĩ ra sẽ nói cho anh biết nhé.”

Có người sẵn sàng dành thời gian để cùng cô thực hiện bất cứ chuyện gì mà cô muốn làm, và người ấy, từ đầu đến cuối duy nhất vẫn chỉ là anh. Từ khi Kỷ Ức lên mười, anh đã thực hiện nguyện vọng của cô là được quang minh chính đại ngồi trong rạp chiếu phim của viện và xem một bộ phim thuộc về riêng mình, tiếp đó, anh đã cùng cô đi ngắm núi tuyết. Còn rất nhiều, rất nhiều chuyện khác, như giúp cô cứu con thỏ đang hấp hối, thậm chí còn dùng ly nước để tạo thành hình cầu vồng cho cô.

Bởi vì những gì có được quá đỗi ít ỏi, nên lại càng trở nên quý giá.

Quý Thành Dương mỉm cười, anh vừa lái xe vừa gác tay lên thành cửa sổ xe, gẩy đi một đoạn tàn thuốc khá dài.

Con đường thẳng tắp vẫn chẳng có bất kỳ ai hay xe cộ qua lại, chỉ có ánh đèn đường dọc hai bên soi rọi, cứ như đây là một con đường không có điểm kết thúc. Thực ra cô biết rằng, chỉ cần đi hết con đường này, rẽ vài lần là sẽ đến nơi.

https://thuviensach.vn

Đến đó, cô sẽ phải nói chúc ngủ ngon với anh.

Khi họ về đến dưới nhà, cũng là lúc đèn đường đã tắt được một nửa.

Quý Thành Dương đứng cách đó hai ngã tư, nhìn bóng cô khuất dần, rồi ném đầu thuốc vào thùng rác.

"Mấy năm trước khi trông thấy Tây Tây, tớ đã nghĩ đến Lolita." Trong đầu anh chợt nhớ tới lời nói của Vương Hạo Nhiên lúc ban ngày, "Đừng nhìn tớ bằng ánh mắt đấy, tớ đâu có háo sắc đến vậy. Tớ chỉ cảm thấy rằng mỗi lần gặp là tớ lại cực kỳ muốn được chiều chuộng cô bé, chính là tâm trạng khi một người đàn ông muốn được chiều chuộng phụ nữ..."

Lolita, là tác phẩm cấm mà vào thế kỉ trước, đến những nước Âu Mỹ cũng không dám cho xuất bản.

Anh đã đọc bản in năm 1955, đó là một cuốn tiểu thuyết rất nổi tiếng của nhà văn Nga Vladimir Vladimirovich Nabokov. Đây là một tác giả vô cùng nổi tiếng trên thế giới, nhưng độ nổi tiếng ở Đại Lục thì lại không sánh được với nhà văn Tiệp Khắc Milan Kundera. Nhưng tác phẩm *Lolita* của ông thì không một ai là chưa từng biết tới. Vương Hạo Nhiên nói mà không uốn lưỡi, một cuốn sách ám ảnh như thế hoàn toàn không phù hợp để mang ra so sánh với cô.

Nhưng Quý Thành Dương thì lại nghĩ đến một bộ phim khác đã xem vào năm, sáu năm trước.

Cô giống với một diễn viên nhí trong phim, gương mặt mộc nhỏ nhắn khiến người khác khó quên. Cả hai đều đơn độc và trưởng thành sớm, đều có vẻ yếu đuối. Chỉ có điều nhân vật trong phim thì lạnh lùng nổi loạn, còn cô lại tỏa ra hơi ấm khiến người ta cảm thấy ấm áp.

https://thuviensach.vn

Một tháng trước kỳ thi học kỳ cũng là thời điểm thi đấu của dàn nhạc dân tộc.

Kỷ Ức đành phải vừa ôn bài vừa luyện tập.

Thực ra khoảng thời gian này, tất cả những học sinh tham gia thể dục thể thao, vũ đạo, giao hưởng đều phải tham gia đủ loại thi đấu chứ không phải chỉ riêng mình dàn nhạc dân tộc. Nhưng hầu hết mọi người đều không luyện tập mấy, những học sinh có năng khiếu của trường Phụ Trung vốn rất xuất sắc nên việc đạt giải quán quân cũng là chuyện như cơm bữa, họ đều có khả năng giành được suất vào thẳng đại học.

Vì thế một học sinh học hành khắc khổ như Kỷ Ức, chắc chắn là một sự tồn tại tuyệt đối hiếm có.

Sau khi cô luyện tập và thu dọn đồ đạc xong bèn nghĩ đến việc quay về lớp học để ôn bài.

Bỗng có một cô bé lớp dưới chạy vào gọi cô với vẻ mặt vô cùng quái lạ: "Kỷ Ức, chị Kỷ Ức, ngoài cổng trường có người tìm chị đấy!"

Ngoài cổng trường ư?

Kỷ Ức băn khoăn đi ra cổng, cô nhìn thấy các học sinh phụ trách trực tuần đang thầm thì to nhỏ bàn tán về bốn chiếc xe đang đỗ chênh ênh trước cổng trường.

Có xe đỗ trước cổng trường Phụ Trung vốn không phải là chuyện lạ, nhưng lạ ở chỗ người lái toàn là những thanh niên trẻ. Bốn chiếc xe này còn xếp thành một hàng nên quả thực rất khó để người khác không chú ý đến. Hơn nữa, những người này quá đỗi nổi tiếng, toàn là học sinh từ trường công có tiếng nhất.

https://thuviensach.vn

Những người có thể vào được trường công hầu hết đều là những học sinh vị thành niên mà trường học bình thường không thể quản chế được. Họ ít nhiều đều đã từng có tiền sử phạm tội, nhưng lại không nghiêm trọng đến mức phải vào trại giáo dục trẻ vị thành niên. Do đó, nơi ấy và trường Phụ Trung thật sự là địa ngục và thiên đường.

Đặc biệt là trong năm 2001, khi những tên côn đồ kiểu này vẫn là rất hiếm.

Cô nhận ra, người lái một chiếc xe trong số đó là Tiêu Tuấn, bạn trai của Noãn Noãn, và người anh em Tiểu Ninh thường xuyên đi cùng anh ta

“Tây Tây.” Phó Tiểu Ninh nói chuyện lúc nào cũng rất dịu dàng, không có lấy nửa câu bậy bạ, thậm chí còn nho nhã hơn rất nhiều học sinh của trường Phụ Trung. “Bọn anh tìm em không có chuyện gì khác đâu, em có biết Noãn Noãn đang ở đâu không?”

“Tây Tây, đến đây, bên đó nắng lắm, em qua bên này nói chuyện đi!” Tiêu Tuấn vốn rất ít lời, nhưng cư xử với cô rất lịch sự.

Người qua người lại, các học sinh trường Phụ Trung khi tránh khỏi mấy chiếc xe ấy đều lần lượt quay đầu lại, nhìn cô.

Cuối tháng Sáu, thời tiết rất nóng bức, cô đứng dưới ánh nắng mặt trời, giây phút này cô chẳng biết phải làm sao. Nếu không qua đó, đám người này sẽ chặn mãi trước cổng trường, nhưng nếu qua... cô vốn dĩ chẳng muốn bước thêm dù chỉ một bước.

“Em sao thế?” Phó Tiểu Ninh đi về phía cô.

Cô vốn định lùi lại, nhưng bỗng thấy có một bóng người đứng chắn trước mặt mình, hóa ra là lớp trưởng nghe tin nên vội chạy tới. Lớp trưởng vốn là

https://thuviensach.vn

một người có tư tưởng Cách mạng, nên cực kỳ không ưa những người như thế này: "Trường Phụ Trung không cho phép người ngoài vào, mong... bạn hợp tác lùi lại vài bước, để học sinh tan học của trường chúng tôi có đường ra."

Phó Tiểu Ninh khẽ cười, rồi "Ồ" lên một tiếng: "Tôi cũng đâu định vào trong, tôi chỉ muốn hỏi Tây Tây chút chuyện thôi."

Lớp trưởng nghe thấy hắn ta gọi Tây Tây thì cảm thấy rất khó xử, cậu thấp giọng hỏi cô: "Hai người thân nhau à?"

Kỷ Ức lắc đầu, đáp qua loa: "Tớ không thân với anh ta."

Cô khó lòng nói nổi thành lời, đặc biệt là càng khó để nói được với lớp trưởng rằng, những người này đều có liên quan với Noãn Noãn.

Cũng may, họ chỉ muốn tìm Noãn Noãn chứ không có ý định gây sự gì ở trường cô, nên đành thôi. Nhưng trước khi đi, Phó Tiểu Ninh liếc nhìn Kỷ Ức một cái rồi cười cười đầy khó hiểu.

Không biết là ai đã mang chuyện này kể cho khối trưởng, nên Kỷ Ức bị gọi đến văn phòng rồi bị khối trưởng và thầy chủ nhiệm mắng suốt một buổi tối. Đại khái nói rằng cô từ nhỏ được gửi gắm nhiều kỳ vọng, không nên tùy tiện quan hệ với những người ngoài trường, đặc biệt là lũ côn đồ xã hội ở trường công ấy, nếu không sẽ dễ xảy ra chuyện lắm.

Kỷ Ức quả thật có nỗi khổ riêng mà không dám nói, cô chỉ đáp qua loa và chịu đựng phê bình suốt cả buổi tự học tối.

Giải thích sau này của Noãn Noãn là khi ấy họ đang cãi nhau nên Noãn Noãn mới tắt máy. Noãn Noãn ôm lấy Kỷ Ức van vỉ không ngừng: "Tây Tây tốt, tớ sai rồi... Tớ nói riêng cho cậu biết nhé, chú út bảo sau khi thi học

https://thuviensach.vn

kỳ xong sẽ dẫn bọn mình đến công viên giải trí đấy, coi như đây là bồi thường của tớ dành cho cậu có được không?"

Quý Thành Dương ư? Cô thấy tim mình bỗng nhẹ bẫng rồi mềm đi.

"Cậu xem, cậu cười rồi này!" Noãn Noãn lập tức nhẹ nhõm, "Nhưng cậu cũng dễ dỗ thật đấy, chẳng phải kỳ nghỉ xuân hồi tiểu học, chúng mình đã được đi công viên giải trí rồi ư? Giờ đã lớn thế này rồi mà vẫn còn thích đi à... Ấy, đừng nhìn tớ, đừng nhìn tớ, tớ chỉ nói bừa vài câu thôi."

Cô quả thực rất mong đợi, mong đợi cực kỳ.

Còn người bạn trai côn đồ cao cấp của Noãn Noãn thì cô chẳng mấy để tâm, biết đâu chỉ vài ngày nữa là họ đã chia tay rồi. Lúc ấy cô cứ nghĩ chuyện này chỉ là một chi tiết nhỏ mà nào hay biết rằng, đây mới chỉ là bắt đầu.

Kỳ nghỉ hè cuối cùng cũng tới.

Kết quả thi học kỳ sẽ được công bố sau mười ngày nữa, đến lúc ấy sẽ có một bảng xếp hạng học sinh toàn khối.

Bởi vì họ đã mong chờ rất lâu, nên ngay hôm sau khi kỳ thi học kỳ kết thúc, Quý Thành Dương liền lái xe chở hai cô bé đến công viên giải trí Thạch Cảnh Sơn. Cô thích nơi này nhất trong những công viên giải trí tại Bắc Kinh, bởi lẽ ở đó có tòa thành trong *Truyện cổ Grim*. Mỗi lần tới đây, cô lại nhớ đến *Truyện cổ Grim* bản chữ phồn thể mà mình đã đọc khi còn nhỏ.

Noãn Noãn chơi trò trượt ống nước một lần vẫn chưa thấy đã nên lại một mình chạy đi xếp hàng chơi tiếp.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức nhìn thấy cô bạn phía xa xa đang vừa nhẫn nại đứng chờ ở cuối hàng vừa lôi điện thoại ra là đã hiểu rằng Noãn Noãn chỉ muốn kiếm cớ thoát khỏi tầm mắt của Quý Thành Dương để gọi điện nói chuyện với bạn trai mà thôi.

Cô ngồi trên chiếc ghế dài dưới bóng mát của cây cổ thụ, cởi giày và ngồi khoanh chân trên ghế. Kỷ Ức tựa cằm lên đầu gối nhìn tàu lượn siêu tốc lao qua lao lại.

Quý Thành Dương ngồi bên cạnh cô, một tay anh khoác lên thành ghế, một tay cầm chai nước khoáng lên uống.

Cô cực kỳ thích anh của ngày hôm nay, anh chỉ mặc một chiếc áo cộc tay màu đen với quần lửng thể thao, trông anh đẹp trai sáng sủa cứ như một anh sinh viên đại học.

Không đúng, anh vốn mới tốt nghiệp đại học cách đây không lâu mà.

“Tháng sau em đi New Zealand à?” Quý Thành Dương mở nắp chai uống một ngụm. Có nước đá chảy men theo thân chai rơi xuống cánh tay anh.

Kỷ Ức nhìn một tia nắng nhỏ xíu trên đầu gối, chắc tia nắng này đã len qua những vòm lá để chiếu xuống đây. “Vâng, đoàn nhạc dân tộc bọn em giành được giải nhất nên được đi New Zealand để giao lưu.” Cô ngước lên hỏi, “Ở đó có thích không ạ?”

Quý Thành Dương hồi tưởng một lát, “Cũng được, đó là một nơi rất đáng để đến thăm.”

Nếu anh đã nói là cũng được, nghĩa là nơi đó cực kỳ tuyệt vời.

Cô tiếp tục tựa cằm vào đầu gối, nhìn tàu lượn siêu tốc.

https://thuviensach.vn

Anh đã nhận ra: “Em muốn chơi à?”

“Em không dám.” Cô lè lưỡi, “Nhưng lại rất muốn được thử, Noãn Noãn vốn cực kỳ sợ độ cao nên không chịu chơi cùng em.”

Nếu để cô một mình ngồi lên đó, chắc chắn cô cũng không dám.

Quý Thành Dương bỗng vươn người sang che hết tầm nhìn của cô, cô còn đang không hiểu thì anh đã ngồi thẳng lại, trong tay cầm một chiếc chai không. Thì ra anh phát hiện cô đã uống hết nước rồi: “Anh đi mua nước, em ngồi yên ở đây chờ anh, đừng đi lung tung đấy.”

… Cô rất muốn nói rằng, cô sắp mười sáu tuổi rồi, không sợ bị bắt cóc nữa.

Anh mua nước về rất nhanh chóng, ngoài ra còn cầm thêm hai tấm vé tàu lượn siêu tốc nữa.

Cô nhìn dãy xếp hàng dài đằng đẵng của Noãn Noãn, chắc đến lúc cô quay lại thì Noãn Noãn vẫn còn đang xếp hàng nên hưng phấn đi theo Quý Thành Dương.

Nhưng đến khi đã ngồi lên tàu lượn siêu tốc và thấy thanh bảo vệ đã được hạ xuống ghì chặt vào vai mình, thì cô bỗng thấy rất sợ hãi… “Đừng sợ.” Quý Thành Dương vỗ về, “Anh ở đây mà.”

Phải rồi, anh đang ở ngay bên cạnh cô, chỉ cách có một cánh tay.

Thậm chí chỉ cần cô khẽ cử động là đã có thể chạm vào anh rồi.

Cô tự an ủi, cảm thấy tàu lượn bắt đầu chầm chậm khởi động, sau một lần chấn động liền bắt đầu di chuyển đến điểm cao nhất. Cả người Kỷ Ức

https://thuviensach.vn

như đang nằm ngửa, trong tầm mắt cô, ngoài bầu trời thì chỉ có anh.

Sống mũi cao thẳng của anh, và cả đôi mắt…

Anh bỗng chạm nhẹ vào cánh tay cô và chìa lòng bàn tay về phía cô. Kỷ Ức lập tức run rẩy đặt tay lên đó và nắm chặt lấy ba ngón tay anh. Ngay trong giây phút cô định nói rằng mình rất sợ hãi thì cả người cô đã lao thẳng xuống dưới với một tốc độ kinh hoàng.

Dốc cao đầu tiên chính là nơi cao nhất và cũng đáng sợ nhất.

Thực ra sau đó có xoay chuyển thế nào cô cũng chẳng còn cảm giác gì nữa, bởi lẽ cả người cô đã cứng đờ lại vì sợ hãi, cô chỉ còn biết nắm chặt lấy ba ngón tay anh, mắt cũng nhắm chặt không dám mở ra, bên tai là tiếng gió vù vù. Cuối cùng khi đã dừng lại, cô vẫn không hề có chút phản ứng nào, mãi cho tới khi thanh chắn bảo hiểm được nâng lên, cô chợt nghe thấy có tiếng khóc của một cô gái vang lên phía sau…

Cô mở choàng mắt, trong tầm nhìn mơ màng chỉ có nụ cười đầy thích thú của anh.

Quý Thành Dương nhìn cô đang ngồi đầy ngơ ngác, rồi lại nhìn cô gái đang khóc phía sau, sau đó anh dang tay ra, bế cô xuống khỏi ghế, rồi dắt tay cô xuống từng bậc chỗ cửa ra.

Mãi cho tới khi chạm đến mặt đất và đứng trên mặt sàn xi măng nóng rẫy, cô mới nhận ra chân mình đã mềm nhũn.

Họ đứng tại ranh giới giữa ánh nắng và bóng mát của cây, Quý Thành Dương vừa rút một điếu thuốc trong bao ra định đưa lên miệng thì Kỷ Ức chợt lẩm bẩm: “Suốt đời này em sẽ không ngồi tàu lượn nữa đâu…”

https://thuviensach.vn

Anh nghe thấy vậy liền không nhịn được mà phá ra cười rất lớn, khiến hai cô gái đi ngang qua phải ngoái lại nhìn họ đầy ngưỡng mộ.

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh bật cười thành tiếng một cách vui vẻ thế này, tiếng cười của anh rất hay.

Đồng thời, cô nhận ra mình vẫn đang nắm tay anh, siết cực kỳ chặt, cứ như khi còn nhỏ.

Cuộc du hành bằng tàu lượn siêu tốc này đã bị Noãn Noãn mang ra làm trò cười trong bữa tối hôm đó.

Sau khi Noãn Noãn trêu xong, liền quay sang nói với Quý Thành Dương lúc này đang đón lấy thực đơn từ nhân viên phục vụ: "Chú út, cháu không ăn hành, gừng, tỏi, hẹ, không ăn nội tạng động vật, không ăn thịt mỡ và thịt có bì, không ăn cả…"

"Tây Tây thì sao?"

"Sao cũng được ạ, em ăn gì cũng được." Cô nói.

"Em không có đồ nào không thích ăn à?"

Cô lắc đầu, nhưng lập tức bị Noãn Noãn tố giác: "Bạn ấy không ăn cá, cháu phải quan sát mới phát hiện ra đấy, bạn ấy trước giờ đều không bao giờ gắp cá khi ăn."

Thực ra… Cô quả thật thế nào cũng được.

Không thích ăn thì không gắp thôi, nếu người khác gắp cho cô thì ăn vài miếng cũng có chết ai.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương hoàn toàn có thể lường trước được vấn đề này: "Con gái không nên kén ăn quá, mà muốn kén cũng phải kén một cách phù hợp." Anh lật xem thực đơn rồi nói đơn giản, "Nếu em thường nhấn mạnh vào 'sự không thích', thì người khác mới quen với việc chú ý đến em, tôn trọng em, yêu thương em. Nhưng em phải nhớ kỹ, có một, hai yêu cầu đặc biệt là đủ rồi, nếu quá nhiều thì chỉ khiến người ta thấy phản cảm."

Noãn Noãn cắn đũa, chớp chớp mắt: "Chú út, đây là lần đầu tiên chú dạy bảo người khác đấy!"

Anh chẳng buồn nhìn lên: "Đây là nghệ thuật cư xử. Cháu thì hết thuốc cứu rồi, không cần phải dạy."

…

Anh gọi vài món rồi mới hỏi nhân viên phục vụ: "Ở đây có món canh nào mà đặc biệt được yêu thích không? Không phải là canh cá nhé, chúng tôi có người không ăn cá." Nhân viên phục vụ lập tức bỏ qua các món có liên quan đến cá và giới thiệu món canh hầm.

Sau khi họ gọi món xong, nhân viên phục vụ lập tức rời đi.

Lúc này Quý Thành Dương mới uống trà cho mát giọng: "Sau này có ra ngoài ăn cơm, em phải nhớ nói cho người khác biết mình không ăn cá nhé."

Kỷ Ức cắn thành chén trà, đáp: "Vâng."

Quý Thành Dương lái xe chở họ đến trước nhà, khi chuẩn bị về và Kỷ Ức đã xuống xe rồi, cô bỗng quay lại bám vào thành cửa sổ ngước lên hỏi anh: "Anh học chuyên ngành gì thế?"

Anh cười: "Thạc sỹ triết học, anh vẫn chưa có bằng, đang nghỉ học."

https://thuviensach.vn

Chuyên ngành lạ lẫm với cô, cách biểu đạt cũng không hề quen thuộc, hóa ra đại học cũng có thể nghỉ học ư?

Cuộc sống đại học sắp phải đối mặt đối với cô là vô cùng thần bí, đặc biệt là khi tồn tại một người giống như thiên tài đi trước làm gương.

Thạc sỹ... triết học à?

Sau lưng có người đi ngang qua, gọi tên cô.

Hóa ra là chú hai và thím hai. Cô quay đầu lại chào họ một tiếng, định tiếp tục hỏi anh một vài vấn đề về khối tự nhiên và khối xã hội, dù sao mười ngày nữa cô đã phải quyết định xem mình sẽ phải học khối tự nhiên hay khối xã hội rồi.

Nhưng thím hai bỗng bất ngờ đi tới, mỉm cười hỏi han Quý Thành Dương: "Tiểu Quý à? Đúng là lâu lắm không gặp rồi, nghe nói dạo này cậu rất quan tâm chăm sóc cho Tây Tây nhà chúng tôi phải không? Cảm ơn cậu nhiều nhé."

Quý Thành Dương đáp: "Có gì đâu ạ, từ nhỏ em đã biết Tây Tây nên cũng đã quen rồi."

"Phải đấy, Tây Tây chưa hiểu chuyện, từ nhỏ đã thích bám theo chú đi chơi khắp nơi." Thím hai cắt ngang lời anh đầy lịch sự, "Nhưng bây giờ đã là con gái lớn rồi, cũng phải biết e ngại chứ..." Ý của thím đã quá rõ ràng, một cô con gái lớn sắp vào lớp mười hai, ngày ngày cứ đi theo một người đàn ông trẻ chẳng thân thích gì khắp mọi nơi thì dù sao cũng không hay ho gì.

Noãn Noãn nghe thấy vậy liền cảm thấy không vui.

https://thuviensach.vn

Anh dường như thoáng sững lại, nhưng rất nhanh chóng đáp lại bằng một câu lịch sự nào đó.

Thế mà Kỷ Ức lại không hề nghe rõ, bây giờ tâm tư cô rất rối loạn, cô chỉ lo Quý Thành Dương sẽ giận nên vội vã nói tạm biệt rồi trở về nhà.

Khi cô ngồi trong phòng đeo tai nghe để làm bài tập nghe tiếng Anh thì thím hai đi vào, nói với cô một câu rất sâu xa: "Con gái lớn rồi, đừng có lúc nào cũng theo chú của người khác đi chơi như thế, ngoan nào."

Cô không nói gì, bỗng nhớ đến câu nói mà anh đã nói với A Lượng khi họ ở cái thôn nhỏ kia.

"Những người dám dũng cảm gánh vác lý tưởng của mình mới có cơ hội trở thành lý tưởng của người khác."

Anh sáu tuổi bắt đầu học đàn, muộn hơn các bạn cùng tuổi nhưng tám tuổi đã được lên sân khấu biểu diễn. Học tiểu học nhảy lớp hai lần nên chỉ mất bốn năm, mười sáu tuổi đi học ở trường Đại học Pensylvania, đến bây giờ... học thạc sỹ triết học, nhưng đang nghỉ học tạm thời.

Đồng thời, anh cũng là một ký giả chiến trường.

Nếu như hỏi cô có lý tưởng gì, thì đó chính là anh.

https://thuviensach.vn

6
Đêm ở Wellington(*)

(*) *Wellington là thủ đô của New Zealand, là vùng đô thị lớn thứ hai và là thủ đô đông dân nhất châu Đại Dương. Thành phố nằm trong khu vực Wellington tại mỏm phía Nam của Đảo Bắc, gần trung tâm địa lý của quốc gia này.*

Mười ngày sau, cô nộp nguyện vọng chia khối: Khối xã hội.

Thực ra khi kết thúc lớp Mười, tất cả học sinh đều đã được chia khối, nhưng các học sinh lớp Thực nghiệm vốn có lịch học khác với các lớp bình thường, nên học kỳ một năm lớp Mười một đã hoàn thành xong hết giáo trình của cấp ba rồi. Do vậy, vấn đề chia khối của họ được giải quyết một cách đặc biệt, phải chờ học xong lớp Mười một, các học sinh lớp Thực nghiệm mới được xác nhận nguyện vọng khối tự nhiên hay xã hội.

Cả lớp Thực nghiệm chỉ có đúng bốn học sinh chọn khối xã hội, thầy giáo thống thiết, thành khẩn thuyết phục được hai người từ bỏ ý định.

"Em đừng nghĩ rằng mình thi đạt hạng nhì các môn xã hội toàn khối rồi chọn như thế, thầy nói cho em biết, Kỷ Ức, con đường của khối xã hội hẹp lắm, ai cũng có thể học Văn được, nhưng học các môn tự nhiên mới thành tài." Thầy chủ nhiệm dạy dỗ Kỷ Ức trong văn phòng, tức đến nỗi phải liên tục uống nước, "Em còn được cộng điểm năng khiếu nữa đấy, đáng tiếc lắm! Em xem lớp trưởng kia kìa, xếp thứ nhất toàn khối môn xã hội nhưng vẫn ở lại lớp Thực nghiệm đó thôi!"

Ý cô đã quyết, nên ngay chiều hôm ấy liền dọn hết đồ đạc vào lớp học mới.

https://thuviensach.vn

Các bạn ở lớp mới đã học với nhau được một năm nên rất thân nhau, khi thấy một người đột nhiên từ lớp Thực nghiệm chuyên tự nhiên chuyển vào, ít nhiều đều có tâm lý bài xích. Nhất là khi một người của lớp Thực nghiệm lại có thành tích thi các môn xã hội xếp hạng hai như Kỷ Ức, đó thực sự là một điều mất mặt đối với những người đã học chuyên xã hội suốt một năm như họ.

Nhưng chủ nhiệm lớp lại vô cùng mừng rỡ, cuối cùng cũng giành được đứa trẻ này rồi.

Kỷ Ức khi trông thấy Triệu Tiểu Dĩnh ngồi ở hàng thứ tư trong lớp cũng mừng rỡ vô cùng, cô lập tức nháy mắt với Tiểu Dĩnh.

Sau cả tháng học bù, chuyến giao lưu văn hóa với New Zealand đã được xác định thời gian.

Cuối tháng Tám lên đường, ngày mùng Mười tháng Chín trở về.

Vì chuyện này mà tất cả các thầy cô giáo đều liên tục oán thán, họ rất sợ sẽ làm ảnh hưởng đến thời gian học tập của học sinh. Nhưng những hoạt động thế này, nhà trường vốn không hề có quyền phát ngôn, bởi lẽ đoàn còn có một số nhà nghệ thuật trẻ đi cùng, nên là một đoàn giao lưu rất lớn.

Trước khi khởi hành, cô vẫn lôi tờ giấy mà Quý Thành Dương đã viết ra để sắp xếp đồ đạc theo thói quen. Khi đã lớn và đọc lại những thứ này cô mới càng nhận ra sự chu đáo của anh, đây quả thực là một danh sách đầy đủ không sót một thứ gì. Kỷ Ức dừng lại trước khi thấy dòng cuối cùng, cô không dám nhìn lại những dòng chữ khiến mình phải đỏ mặt này, gấp kỹ tờ giấy rồi đặt vào chỗ cũ.

Hôm cô ra sân bay, trời nóng cực kỳ.

https://thuviensach.vn

Sau khi gửi hành lý xong, Kỷ Ức chỉ còn sót lại đúng một chiếc cặp sách. Khi máy bay sắp cất cánh, cô đặt cặp sách lên khoang hành lý, thì chợt thấy bạn học kéo kéo váy của mình. Cô băn khoăn hỏi: "Cậu có đồ gì cần tớ đưa lên giúp cậu à?"

"Bên kia có một anh chàng đẹp trai đang nhìn cậu đấy, anh ấy nhìn cậu lâu lắm rồi." Bạn học cùng đoàn nhạc thì thầm, "Ánh mắt anh ta cứ như tên dê xồm ấy!"

Kỷ Ức quay ra nhìn, thì chợt trông thấy một người mà cô hoàn toàn không ngờ tới.

Vương Hạo Nhiên?

Và còn cả Tô Nhan đang ngồi bên cạnh vừa nói vừa cười với anh và thò đầu ra nhìn cô.

Vương Hạo Nhiên trông thấy cô quay lại liền vẫy tay với cô và nói: "Sau khi cất cánh anh sẽ qua bên đó nhé!"

Cô không kịp phản ứng, mãi cho tới khi ngồi xuống rồi, bạn học bên cạnh mới nhỏ giọng hỏi: "Cậu quen anh ấy thật à? Tớ nhớ lúc nãy thầy nói rằng trên chuyến bay này hầu hết đều là người của đoàn giao lưu cả, chẳng lẽ anh ấy cũng là thành viên ư?"

Vương Hạo Nhiên làm gì thì cô thật sự không rõ, dù sao cũng mới chỉ gặp nhau được mấy lần.

Sau khi máy bay cất cánh, Vương Hạo Nhiên quả thật liền đi tới chỗ Kỷ Ức, và cô cuối cùng cũng biết rằng anh ấy và Tô Nhan đều là những nhà nghệ thuật trẻ đi cùng trong chuyến giao lưu lần này. "Em không biết à? Anh quen với chú út Quý của em cũng nhờ gặp nhau trong một cuộc thi mà anh ấy đã giành chiến thắng đấy!" Vương Hạo Nhiên mỉm cười giải thích:

https://thuviensach.vn

“Nhưng thua anh ấy cũng chẳng có gì mất mặt cả, chỉ đáng tiếc là, bây giờ anh ấy đã bỏ chơi đàn rồi!”

Vương Hạo Nhiên chơi đàn piano, còn Tô Nhan chơi đàn violon.

Kỷ Ức bỗng nhận ra những gì mình được học đều là những thứ mang đậm tính yêu nước, học khiêu vũ cũng là khiêu vũ dân tộc, học đàn cũng là cổ tranh... Đúng là chẳng hề có bất cứ điểm chung nào với Quý Thành Dương.

Lần này đoàn nhạc ra quân, tiết mục cũng là tập thể, không hề có mục độc tấu nào.

Thực ra kể từ sau lần chạy khỏi sân khấu đáng xấu hổ hồi mười tuổi là cô đã cực kỳ sợ phải lên sân khấu một mình. Có mấy lần, dù chỉ là những buổi dạ hội nhỏ trong khu hoặc trong trường, cô cũng đều từ chối yêu cầu độc tấu của thầy giáo. Chính vì thế, nên mỗi lần trước khi biểu diễn cô cũng đều phải nghe nhạc để giúp bản thân không bị căng thẳng, lần này CD đang phát bài *Bỗng nhiên*(*).

(*) *Tên gốc là 忽然之间 (Hốt nhiên chi gian) của Mạc Văn Úy.*

Đây là bài hát trong một album phát hành năm 1999, năm 2000 Triệu Tiểu Dĩnh mua về tặng cô làm quà sinh nhật.

Khi cô đang thẫn thờ nhìn các bạn trong đoàn nhạc hưng phấn trò chuyện hoặc căng thẳng đến nhảy cẫng lên ở phía trước và lắng nghe giọng hát khàn khàn dịu dàng của Mạc Văn Úy thì cô giáo bỗng nhiên xuất hiện trước mặt và mỉm cười: “Sao cô lại quên mất không tô son cho em nhỉ? Nếu cứ để thế này thì lên sân khấu sẽ xấu lắm!”

https://thuviensach.vn

Giao lưu diễn xuất vốn dĩ không quá nghiêm túc nhưng vẫn cần phải trang điểm, nhất là vì ánh đèn sân khấu sẽ mạnh hơn bình thường. Cô giáo tô màu son đỏ rất đậm cho Kỷ Ức khiến cô cảm thấy không hề thoải mái. Sau khi biểu diễn xong và xuống khỏi sân khấu, cô liền lập tức thay quần áo và đi đến phòng vệ sinh để rửa mặt.

Cô chạy qua góc ngoặt, thấy phòng vệ sinh gần nhất đã đông kín người.

Cô ngước lên nhìn biển chỉ dẫn và tiếp tục đi tìm một phòng vệ sinh khác. Cô quay người đi lên tầng trên, nhưng vừa mới bước lên được vài bậc cầu thang thì bất ngờ bị người khác kéo tay lại, cô hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Quay đầu lại.

Bỗng nhiên, cô chợt có cảm giác như thể mình đã đi vào cõi mộng.

Vừa hay lại đúng với lời bài hát cô vẫn đang lẩm nhẩm trong lòng: “Thế giới mà cũng có thể bỗng chốc biến mất hết chẳng còn lại gì.”

Chỉ có Quý Thành Dương.

“Biểu diễn thành công lắm.” Anh kéo cô đi xuống mấy bậc cầu thang, rồi cúi người dùng tay lau son trên môi cô đi: “Chỉ có điều, màu son đậm quá. Thẩm mỹ của thầy cô bọn em kém thật đấy.”

Ngón tay anh lem đầy màu son đỏ.

Thì ra trông xấu lắm sao? Nghe anh nói vậy khiến mặt Kỷ Ức lập tức đỏ bừng, nhưng cô vẫn lắp bắp nói không nên lời: “Anh... sao... New Zealand?”

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương cười: “Anh đến xem em biểu diễn thì bất ngờ lắm à? Có phải là lần đầu tiên đâu?”

Đương nhiên là cực kỳ bất ngờ rồi, bất ngờ hết hồn luôn ấy chứ.

Đây đâu phải là một phòng biểu diễn nào đó ở khu Thành Đông, đây là Wellington cơ mà... Cô bỗng nhớ đến Tô Nhan, lẽ nào anh đến đây để xem Tô Nhan biểu diễn? Chắc không phải đâu? Chỉ đơn thuần là giao lưu biểu diễn chứ có phải là cuộc thi quốc tế đâu mà...

Nơi họ đứng vừa hay lại là góc khuất ở tầng một.

Chẳng có ai.

Cô nhìn anh, trong đầu lướt qua vô vàn câu hỏi, còn có cả vô vàn hưng phấn, kích động và vui mừng.

Quý Thành Dương chợt nhận ra mình mới chỉ lau được một phần son đỏ trên môi cô. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt đang sáng bừng lên vì vui mừng và bờ môi vẫn còn vương lại chút son đỏ, vừa định lau hết đi cho cô nhưng bỗng thấy lưỡng lự.

Anh bỗng thấy không được tự nhiên như trước nữa.

Bởi vì cô bé ấy đã bắt đầu lớn lên rồi ư?

Quý Thành Dương đến đây, là bởi vì anh có điều kiện để làm chuyện này. Sáu năm trước ở Bắc Kinh cũng vậy, bây giờ ở Wellington cũng thế, lần trước anh mất nửa ngày, còn bây giờ cũng chỉ mất mấy ngày mà thôi. Nếu như anh muốn đi du lịch cho thư giãn thì tại sao lại không chọn nơi đây? Để cô bé có thể cảm thấy rằng bản thân được coi trọng.

https://thuviensach.vn

“Anh... thật sự đến đây vì em ư?” Giọng cô thoáng khàn khàn, nhưng không thể giấu nổi niềm vui sướng và hớn hở bên trong.

“Thật mà.” Cuối cùng anh quyết định lôi một túi giấy ăn ra đưa cho cô: “Vừa hay có thể ngắm trời nước một màu xanh thẳm.”

Một thành phố như thế này sẽ khiến anh dễ dàng quên đi những khung cảnh đầy máu me kia.

Mặt cô thoáng chốc đỏ bừng, chẳng tài nào che giấu được.

Cô chỉ có thể cúi xuống rút tờ giấy ăn ra và cứ thế gằm mặt dùng sức thật mạnh để lau môi liên tục.

Trong lúc cô vẫn đang tiếp tục chiến đấu với màu son môi mà anh không thích thì có mười mấy người đi từ tầng trên xuống, họ rất tự nhiên nhận ra Quý Thành Dương, điều bất ngờ nhất là, tất cả bọn họ đều quen Kỷ Ức. Những nhà nghệ thuật trẻ trong đoàn giao lưu lần này cùng với Kỷ Ức hóa ra đều thân quen với Quý Thành Dương.

“Quý Thành Dương, đúng là phải trăm năm chưa gặp cậu rồi đấy nhỉ, tớ vẫn còn nhớ như in hồi năm thứ tư bị cậu cướp mất ngôi quán quân đấy!” Có một người đàn ông khoác vai anh, cười cười trêu trọc, “Trong ví vợ tớ bây giờ vẫn còn gài một tấm ảnh chụp năm người chúng ta sau lần so tài năm ấy, tớ tự nhủ rằng, cậu chính là kẻ địch số một trong mối quan hệ giữa hai vợ chồng chúng tớ đấy, là nỗi đau trong tim suốt cả cuộc đời tớ!”

Sau cuộc nói chuyện, cô đã phần nào đoán ra được nguyên nhân.

Nếu là thời của anh thì những người này chắc chắn từ nhỏ đều đã tham gia các cuộc thi cấp thành phố, cấp quốc gia, hoặc những cuộc thi ở nước ngoài. Thế hệ 7x chắc chắn có điều kiện sống còn tệ hơn thế hệ 8x như cô, nên những người được học nghệ thuật từ nhỏ như họ là vô cùng ít, những

https://thuviensach.vn

người được cùng tham gia thi đấu lại càng ít hơn. Nên họ đã từ những đối thủ cạnh tranh trở thành bạn bè tốt của nhau.

Kỷ Ức đứng giữa những người đang trò chuyện vui vẻ này mà chợt có cảm giác bản thân trở thành người thừa.

Đặc biệt là khi những người này vừa mới biểu diễn xong nên vẫn còn đang mặc những bộ váy và com lê rất chính thống và nghiêm chỉnh.

Mười mấy người đang đứng trước mặt cô vốn dĩ là tâm điểm chú ý của cả đoàn trong suốt chuyến bay, đàn ông thì phong độ ngời ngời, phụ nữ thì khí chất nổi bật, nói cười rất tự nhiên thoải mái. Cho dù là bây giờ, họ vẫn khiến cho người khác cảm thấy ngưỡng mộ.

Vương Hạo Nhiên cười: "Thôi đừng đùa nữa, cậu còn chẳng bằng được tớ thì đừng có đắc ý với Thành Dương." Dứt lời, anh liền lập tức nhìn thấy Kỷ Ức, nên vội vã cúi xuống, hỏi cô rằng: "Sao em lại lau hết son đi thế? Lúc nãy anh nhìn thấy em chơi đàn cổ tranh trên sân khấu xinh đẹp lắm, cứ như người bước ra từ quốc họa ấy."

Kỷ Ức chưa bao giờ được người khác dùng những lời lẽ như vậy để khen, nhất là khi đang đứng trước mặt các tiền bối đã từng đạt được bao nhiêu giải thưởng thế này...

"Cảm ơn anh." Ngoài lời này ra, có lẽ cô thật sự cũng không biết phải nói gì nữa.

"Ấy, Vương Hạo Nhiên, tớ cảm thấy cậu nói câu này có gì đó không ổn." Tô Nhan bỗng ghé tới, "Cậu đang mưu đồ chuyện gì xấu phải không?"

"Cậu nói linh tinh gì thế? Trước nay tôi vốn có gì nói nấy mà!" Vương Hạo Nhiên vốn rất thẳng thắn, khi thấy mọi người đều nhìn về phía họ để

https://thuviensach.vn

hóng chuyện, anh liền nửa đùa nửa thật mà đáp rằng: "Đây là cô bạn gái tương lai bé nhỏ của tôi đấy!"

Tô Nhan thì biết rằng anh đúng là có ý này thật nên mỉm cười nói: "Cuối cùng cậu cũng chịu nói thật rồi đấy à?"

... Mấy người xung quanh thoáng sững lại rồi lập tức bật cười.

Kỷ Ức không ngờ đến chuyện này, nên dù đó có phải là chuyện đùa hay không cũng đều khiến cô cảm thấy căng thẳng.

Cô nhìn thấy Quý Thành Dương bị người đàn ông vừa nói khi nãy khoác vai, anh ta lại nói thêm gì đó nữa, dường như cô còn nghe thấy tiếng cười, anh nhìn về phía cô. Ánh mắt hai người giao nhau khiến cô càng thêm hoảng hốt, cô nói "Tạm biệt" rồi chạy thẳng lên lầu.

"Cậu dọa bạn gái tương lai sợ chạy mất rồi kìa!" Có người trêu chọc, "Không đúng, chẳng phải khi nãy cô bé này đang đứng cùng với Quý Thành Dương sao? Thành Dương, đó là cháu gái của cậu à?"

Quý Thành Dương kết thúc cuộc trò chuyện, anh nhìn theo Kỷ Ức chạy lên lầu rồi đáp: "Con của người quen."

Kỷ Ức trốn sau cầu thang tầng hai, nhìn họ đi khỏi.

Con của người quen...

Thực ra anh nói chẳng có gì sai, đối với anh, cô vẫn chỉ là một đứa trẻ mà. Cô thoáng chút thất vọng, nhìn theo những người dường như có vầng sáng bao trùm kia mà chợt cảm thấy nếu muốn bước tới gần họ quả là một điều khó khăn.

https://thuviensach.vn

Buổi tối hôm đó, đoàn tổ chức liên hoan, các thầy cô dẫn đoàn của trường Phụ Trung khi nhìn thấy Quý Thành Dương đều rất nhiệt tình, họ liên tục giới thiệu cho mọi người biết về người học sinh nổi tiếng của trường này. Kỷ Ức cầm dĩa nhìn ra những gốc cây đang đứng chịu gió bên ngoài thì chợt phát hiện ra anh đang đứng ngoài cửa sổ để hút thuốc... Cô kiếm cớ chạy ra ngoài cũng là lúc anh đang dập thuốc.

Ở đây lạnh thật đấy, cô co rúm người lại: "Sao anh lại đứng ở đây hút thuốc thế?"

Quý Thành Dương đáp: "Vì trong phòng cấm hút."

Anh thấy cô lạnh liền vẫy vẫy tay gọi cô lại gần. Chỗ này vừa hay là góc tường tránh gió nên cũng không có ai nhìn thấy họ.

"Ở đây nhiệt độ giữa ban ngày và ban đêm chênh lệch rất lớn, buổi tối em phải mặc ấm vào." Anh thấy cô phải ngước lên nhìn mình có vẻ mệt nên liền ngồi xuống bậc thềm để cô ngồi xuống bên cạnh, "Cô giáo em nói rằng ngày kia là thời gian hoạt động tự do, em có muốn đi đâu không?"

"Mọi người bảo chỗ này nhỏ lắm." Cô hiếu kỳ.

"Ừ." Anh đáp: "Lần sau nếu có cơ hội em có thể đến Oakland(*) chơi, ở đó cũng có nhiều đồ ăn ngon hơn."

(*) *Một thành phố của New Zealand.*

Lần sau…

Cô nhìn anh, và càng cảm thấy cái từ bình thường này trở nên rất tuyệt vời.

https://thuviensach.vn

Phía xa xa có mấy người đang ngồi ngoài trời, họ đều là những người bạn cũ của anh. Cô thấy họ thoải mái cởi mở như thế thì bỗng có chút cảm khái: "Sao anh và bạn bè của anh đều tài giỏi thế?" Cô chưa từng nghĩ rằng bản thân có thể tự tin như thế, cho dù ở bất kỳ một đất nước nào cũng có thể tự tin và thoải mái như ở nhà giống họ.

"Đâu có đâu?" Quý Thành Dương hỏi lại.

"Có mà!" Cô nhìn anh đầy nghiêm túc, đối với cô, sự tồn tại của anh quả thật rất thần kỳ.

Anh cười: "Trên thế gian này, có rất nhiều người có cuộc sống rất đặc sắc. Điều mà em nên học chỉ đơn giản là phải làm thế nào để mở được cánh cửa đó cho mình, ví dụ như…" Anh thoáng im lặng, rồi dùng những lời lẽ đơn giản dễ hiểu hơn để nói với cô: "Trên thế giới này có biết bao nhiêu trường đại học, mỗi trường hằng năm đều bồi dưỡng biết bao nhiêu nhân tài, thạc sỹ triết học hoàn toàn không phải là loại quý hiếm. Sẽ có ngày, em nhận ra rằng Quý Thành Dương cũng chỉ là một người bình thường."

Không đâu.

Cô lặng lẽ phản đối.

Không phải ai cũng có thể nói ra được những lời này, kể cả thầy giáo của lớp Thực nghiệm, cô cũng chưa từng được nghe từ thầy những lời tuy rất bình thường nhưng lại đầy sức hút như vậy. Anh nói với cô rằng, có một cánh cửa đang chờ cô đến dùng sức để mở ra.

Còn anh, đã đứng ở phía bên kia cánh cửa, và chứng minh cho cô thấy về những lời anh nói.

"Còn bọn họ…" Anh cười và nhìn về những người bạn tốt từ ngày xưa: "Em học đàn cổ tranh nên chắc cũng biết lúc luyện tập sẽ vất vả thế nào.

https://thuviensach.vn

Những người ấy, hồi nhỏ ai cũng bị đánh bị mắng mới học thành tài. Ngày qua ngày, phải có quyết tâm và sự bền bỉ mạnh mẽ hơn người khác nhiều lần mới có thể trở thành họ của ngày hôm nay."

"Anh cũng vậy à?" Cô hỏi câu hỏi mà cô đã tò mò từ khi còn rất nhỏ.

Sao anh học muộn hơn những bạn cùng tuổi mà lại có năng khiếu như thế.

"Anh ấy à?" Anh im lặng.

Cuối cùng, anh cũng không trả lời câu hỏi này.

Gió rất mạnh, anh bỗng hỏi: "Em có muốn đi ngắm biển không?"

Đương nhiên là cô muốn, nhưng ngày kia mới là thời gian hoạt động tự do mà...

"Có được không ạ?" Cô cẩn thận hỏi lại anh.

"Dĩ nhiên là được." Anh cởi áo khoác ngoài đưa cho cô: "Anh rất thân với thầy giáo dẫn đoàn của bọn em."

Câu này thì cô tin.

Hai người cứ thế đi bộ trong gió lớn cho tới khi đến bên bờ biển. Biển đêm, nhìn đến đâu cũng toàn một màu đen. Cô đứng trên bãi cát, mới chỉ nhìn thôi mà đã cảm thấy trái tim mình rộn ràng đập theo từng con sóng.

Đây là... lần đầu tiên cô trông thấy biển.

Mặc dù khi máy bay mới hạ cánh cô đã nhìn thấy, nhưng hoàn toàn khác với lúc này.

https://thuviensach.vn

Lúc này đây, cô đang đối mặt với biển.

Cô đang nhìn biển và biển cũng đang nhìn cô, quan sát lẫn nhau, làm quen với nhau.

Kỷ Ức chạy đến gần biển một cách đầy vui vẻ, rồi lại đến gần hơn nữa, cô chỉ muốn cứ thế chạy thẳng xuống. Nhưng anh gọi tên cô từ phía sau lưng, cô quay người lại, không biết anh định nói gì.

Dưới ánh trăng, Quý Thành Dương đi tới bên cô: "Em đứng ở đây ngắm là được rồi, đừng xuống nước."

Áo khoác dài tay của anh đang khoác trên người Kỷ Ức nên lúc này anh chỉ mặc một chiếc áo cộc tay. Dưới ánh trăng, cô có thể thấy rất rõ dấu vết cháy nắng trên cánh tay anh. Có lẽ là từ khi còn trên chiến trường? Cô đoán rồi quay đầu lại tiếp tục nhìn về phía biển nước mênh mông vô bờ kia, cô vẫn hơi không cam tâm, nhưng lại do dự suy nghĩ, lời anh nói nhất định không sai.

Chỉ trong chớp mắt, bỗng có sóng biển xô tới, cô đột ngột bị anh bế bổng lên.

Nước ào tới ngay ở giây tiếp theo, thấm ướt đôi giày của anh, nhưng cô không hề chạm vào nước biển.

Cô ôm lấy cổ anh theo phản xạ, tay phải nắm chặt lấy tay trái đặt phía sau gáy anh.

Sao lại ở gần anh đến thế này?

Đôi mắt ấy hàng mày ấy đang ở ngay trước mắt, lúc nào chúng cũng bị tóc anh rũ xuống che mất. Từ đáy lòng cô bỗng nổi lên một sự thôi thúc

https://thuviensach.vn

muốn được đưa tay gạt tóc ra cho anh. Nhưng cô quả thật quá đỗi căng thẳng nên chỉ có thể liên tục nắm chặt lấy cổ tay mình, cố gắng tỏ ra thản nhiên bình tĩnh, giả vờ như không muốn làm gì.

"Nước biển buổi tối lạnh lắm." Khi anh nói, cô có thể cảm thấy hơi thở của anh. "Không tốt cho sức khỏe của em."

Mắt anh lúc nào cũng rất đẹp, rực rỡ như vầng thái dương trên đỉnh núi tuyết, khiến cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Lần này anh trở về, có vẻ càng ngày càng thường xuyên đeo kính hơn. Trong ký ức của cô, nếu anh gỡ bỏ chiếc kính nửa gọng màu vàng xuống thì mắt anh sẽ càng đẹp hơn nữa...

Thế là cô lấy hết can đảm, lần đầu tiên xuôi theo ý muốn của bản thân để nhìn thẳng vào mắt anh.

Sau đó cô buông hai bàn tay đang ôm cổ anh ra và cầm lấy gọng kính của anh, giúp anh gỡ xuống.

Anh cười một tiếng.

Nhưng Kỷ Ức chỉ nhìn anh, quả nhiên, chiếc kính ấy đã che mất gương mặt hoàn chỉnh của anh, cứ như thể cố ý khiến nó trở thành một chiếc mặt nạ.

Như thế này, mới là anh khi đẹp trai nhất.

Cô đang suy nghĩ lung tung thì chợt nghĩ ra, khi anh bế cô thế này thật giống với những hành động thân mật của Noãn Noãn và bạn trai. Thỉnh thoảng vô tình, cô sẽ trông thấy Noãn Noãn và bạn trai ôm nhau, thì thầm nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương vốn định nói đùa vài câu nhưng chợt dừng lại, anh có thể cảm thấy phần mềm mại trước ngực cô đang chạm vào mình, khu vực ấy cứ phập phồng theo từng hơi thở mạnh của cô. Anh sững người một thoáng rồi lùi lại sau mấy bước, định thả cô xuống, nhưng bỗng phát hiện ra cô lại ôm lấy cổ mình.

"Chiều nay em cứ nghe đi nghe lại một bài hát, sau đó thì anh chợt xuất hiện, trùng hợp cực kỳ." Mặt cô đỏ bừng và cứ thế bất giác tuôn ra những lời mà trái tim mình muốn nói, "Đó là bài *Bỗng nhiên* của Mạc Văn Úy, lời bài hát... viết cực kỳ hay!"

Anh nghe vậy có hiểu được không? Những người đã nghe qua bài này chắc hẳn đều sẽ hiểu chứ?

Chỉ số thông minh của anh cao vậy, chắc anh sẽ hiểu được những ám chỉ như thế này chứ?

Cho dù thời gian có dừng lại, cho dù sinh mạng chỉ như cát bụi... chỉ càng khiến chúng ta thêm tin tưởng vào tình yêu.

Đây là lần đầu tiên Kỷ Ức tỏ tình trong suốt mười lăm năm qua. Thậm chí khi cô nói ra câu này, trong đầu cô đã nghĩ đến rất nhiều người, thậm chí cô nghĩ đến cả Noãn Noãn. Cô không dám tưởng tượng xem Noãn Noãn và mẹ của Noãn Noãn nếu nghe thấy cô nói những lời này liệu có sợ chết khiếp không? Người mà cô đang phải đối diện chính là chú ruột của cô bạn thân thiết nhất, điều đó còn đáng sợ hơn là việc thích những tên côn đồ như Tiêu Tuấn và Phó Tiểu Ninh.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, bất giác hít vào một hơi...

Quý Thành Dương bế cô trên tay rồi lại lùi thêm một bước để tránh những đợt sóng cứ không ngừng xô tới.

https://thuviensach.vn

“Đó là bài hát được sáng tác để tưởng niệm vụ động đất lớn ở Đài Loan.” Anh bỗng mở lời, “Khi đối mặt với thiên tai hiểm họa mới thấy sinh mạng con người quá ư yếu ớt, bỗng nhiên, trời đất tối sầm, cả thế giới trước mắt bỗng chốc biến mất, sụp đổ tan rã...”

Thế nên mới càng phải trân trọng những tình cảm bên cạnh mình. Nhưng câu này anh không hề nói với cô.

Kỷ Ức thất vọng nhìn anh, cô rất bất ngờ với hoàn cảnh ra đời của bài hát này: “Đây là bài hát vì quỹ công ích ư?”

Hóa ra những bài hát công ích cũng có thể mô tả được những tình yêu nhỏ nhặt vặt vãnh, hóa ra không phải bài nào cũng chỉ nói về những tình yêu bao la.

“Có thể coi là vậy, nhưng cũng không hẳn.” Anh đáp, “Nào, đeo kính giúp anh, chúng ta quay về thôi.”

Có lẽ anh thật sự không hiểu. Kỷ Ức tự an ủi và cẩn thận giúp anh đeo “chiếc mặt nạ” kia lên.

Cuối cùng Quý Thành Dương cũng thả cô xuống.

Cô quay về phòng khách sạn, cô bạn ở cùng phòng đã tắm xong và nằm trên giường gọi điện cho người nhà. Khi thấy cô đi vào, cô bạn liền cười cười, nhưng đó lại là một nụ cười cực kỳ quái dị: “Ra ngoài đi chơi với ai thế?” Kỷ Ức có tật giật mình lại cộng thêm tinh thần bất ổn do chuyện xảy ra khi nãy nên vớ lấy quần áo rồi chạy ngay vào phòng tắm.

Tóc chưa được sấy khô nhưng cô đã đi ra ngoài, vừa ra đến cửa cô liền nhìn thấy bạn cùng phòng đã ăn mặc rất tươm tất. Cô bạn rất hưng phấn bảo cô hãy nhanh chóng chọn một chiếc váy thật xinh đẹp. Các bạn và các nhà nghệ thuật trẻ cùng giao lưu hôm nay đã đặt chỗ ở quán bar trong khách

https://thuviensach.vn

sạn, muốn tổ chức một buổi giao lưu thật sự thoải mái giữa mọi người. Kỷ Ức vẫn đang nghĩ về chuyện của Quý Thành Dương nên không mấy bận tâm mà chỉ chọn bừa một chiếc váy liền để mặc. Cô cứ ngỡ rằng đây sẽ là một buổi tiệc mừng công truyền thống sau mỗi lần ra nước ngoài biểu diễn như mọi khi, sẽ có thầy cô giáo lên phát biểu để làm nóng không khí sau đó mọi người vui chơi một lát là xong.

Nào ngờ vừa xuống tầng dưới, cô đã thấy đây là một cảnh tượng vô cùng khác biệt.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, những người cô hầu như quen biết hoặc đang cầm ly rượu hay đồ uống trong tay, hoặc đứng hoặc ngồi để trò chuyện với nhau.

Cô ngồi xuống bên cạnh bạn mình, làm tròn trọng trách phiên dịch cho họ. Thực ra mọi người giao tiếp cơ bản đều không có vấn đề gì, chỉ thỉnh thoảng khi đang nói hăng chợt không đủ vốn từ mới có người kéo tay Kỷ Ức, hỏi nhỏ xem nên diễn đạt thế nào.

Từ đầu đến cuối luôn có âm nhạc, lúc nào cũng có người đang chơi đàn, thậm chí còn có cả người vừa biểu diễn lúc ban ngày cũng đang chơi violon.

Cô mới ngồi được một lát chợt cảm thấy bụng hơi khó chịu, thoáng có dự cảm không lành.

“Dương!” Bỗng nhiên có một giọng nữ cất lên để gọi cái tên này.

Kỷ Ức ngước lên theo phản xạ, cô trông thấy rất nhiều người đang hào hứng giơ cốc về phía người mới xuất hiện trước đám đông, cuộc gặp gỡ đón chào nhiệt liệt thế này thu hút sự chú ý của tất cả mọi người tập trung về phía đó. Là anh, chỉ có thể là anh. Vẻ mặt của những người ấy khi nhìn thấy

https://thuviensach.vn

anh không có chút nào khác biệt so với vẻ mặt của ba thanh niên trẻ họ tình cờ gặp trên con đường quanh núi năm ấy.

Nếu là cô, chắc chắn sẽ bị những ánh mắt nồng nhiệt này làm cho hư, sẽ kiêu ngạo một cách đầy nghiễm nhiên.

Mấy bạn học ngồi cạnh Kỷ Ức cũng thì thầm đầy ngưỡng mộ: "Quả nhiên là đồng môn nổi tiếng của trường Phụ Trung chúng ta, những người kia chắc đều quen anh ấy khi họ tham gia thi đấu trước kia phải không?" Lúc tối Kỷ Ức cùng anh trốn ra ngoài nên chẳng hề được nghe thầy cô giới thiệu rất kỹ về Quý Thành Dương, nên chỉ ậm ừ mấy tiếng.

Bởi vì sự xuất hiện của anh nên Kỷ Ức tự tìm cả đống lý do cho mình để ở lại đây thêm một tiếng nữa.

Trời muộn dần, ánh đèn và âm nhạc cũng dần dần trở nên sôi động như mộng như mơ, rực rỡ xa hoa. Quý Thành Dương có vẻ không thích bị kéo vào khiêu vũ trong đám đông nên anh chỉ ngồi xuống một chiếc ghế trống để trò chuyện với những người bạn tri ân ngày xưa.

Âm nhạc quá huyên náo sẽ kích thích huyết mạch trong cơ thể trào dâng.

Kỷ Ức nhìn anh lâu thật lâu, cuối cùng ma xui quỷ khiến cô né tránh các bạn học để đến gần anh. Cô dừng bước khi tới sau lưng Quý Thành Dương và nhìn cánh tay đang đặt trên bàn bar của anh. Ánh mắt cô dời xuống những ngón tay đang gõ gõ theo một nhịp tùy ý nào đó của anh. Sau đó cô chầm chậm đưa tay về phía trước, dùng đầu ngón tay chạm khẽ vào mu bàn tay anh.

Quý Thành Dương quay đầu lại.

Trong giây phút này, cô bé mà anh nhìn thấy hoàn toàn không giống với mọi khi, trong điệu nhạc nhảy sôi động này mà cô chỉ mặc một chiếc váy

https://thuviensach.vn

liền màu xanh nhạt gắn một chiếc nơ nho nhỏ. Cô đứng ở đó, tay trái căng thẳng nắm chặt lấy mu bàn tay phải.

Ánh đèn sàn nhảy rực rỡ khiến đôi mắt cô càng thêm trong suốt, bất an, thất thỏm không yên, thậm chí còn thể hiện một phần nào đó đầy mong đợi. Ở độ tuổi mười lăm lẻ chín tháng, liệu cô có thật sự hiểu rằng điều mình đang mong đợi là gì hay không?

Đúng lúc này, âm nhạc bỗng kịp thời được chuyển sang một đoạn có nhịp điệu chậm. Trong khúc nhạc sôi động được chèn vào một đoạn chuyển rất thích hợp, giúp cho những thanh niên vừa kết thúc điệu nhảy nóng bỏng có cơ hội để nhìn nhau và tiến lại gần nhau.

Trong thời điểm như thế này, tất cả mọi thứ xung quanh bỗng chốc lặng lẽ trở nên đầy ám muội.

“Em chưa về đi ngủ à?”

Kỷ Ức sực tỉnh, Quý Thành Dương hướng ánh mắt về phía sàn nhảy và nói: “Cũng muộn rồi, có chuyện gì để ngày mai nói cũng được.” Cô bỗng nhiên không nói nổi bất kỳ lời nào, giống như khi nãy lúc họ đang ở ngoài bãi biển, cô chỉ có thể giải thích một cách vô ích như vẽ rắn thêm chân: “Em đang định về thì nhìn thấy anh vào nên định qua để chúc anh ngủ ngon.”

“Anh biết.” Giọng nói của Quý Thành Dương toát lên một sự dịu dàng hiếm thấy, “Em mau về phòng đi.”

Trái tim Kỷ Ức lại chùng xuống, “Chúc anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

https://thuviensach.vn

Tại sao tự nhiên cô lại liều lĩnh được ăn cả ngã về không để nói cho anh biết tình cảm thầm kín của mình? Sau đó thì sao?

Nếu như anh từ chối thì phải làm sao? Nếu... anh không từ chối thì thế nào? Cô cảm thấy trái tim mình nôn nóng đến sắp nổ tung rồi, cô đi ra khỏi cánh cửa kính trong tiếng nhạc đã sôi động trở lại, bây giờ cô mới nhận thấy váy mình ươn ướt.

Chết rồi.

Cô len lén đưa tay kiểm tra, sau khi đã xác nhận mới lùi lại sau mấy bước đứng dựa vào tường đầy hoang mang.

Nếu như lên tầng sớm hơn một chút thì tốt, bây giờ thì phải làm sao đây? Rất nhiều bạn bè của cô đều đang ở bên trong, biết tìm ai để nhờ đi lấy quần áo cho cô? Cô quan sát xung quanh, liên tục có hai ba người ra vào cánh cửa này, nhưng không hề thấy bóng dáng bạn học nào của cô. Những người không thích chơi đều đã về phòng đi ngủ cả, những người ham vui thì chắc vẫn đang tận hưởng trong sàn nhảy kia.

Hay là, cô bắt đầu nghĩ, vào phòng vệ sinh để giặt sạch váy nhỉ.

Cho dù có phải mặc một chiếc váy bị ướt một nửa để về phòng thì cũng còn tốt hơn bây giờ hàng trăm nghìn lần.

Bao nhiêu suy nghĩ vụt qua cô mới nghĩ ra được một cách giải quyết.

Cô đang định nhân lúc xung quanh không có ai để chạy vào trong phòng vệ sinh thì trông thấy Quý Thành Dương đi ra. Anh nhìn về phía thang máy rồi lại nhìn sang phía này, có vẻ như đang tìm cô. Kỷ Ức sợ anh trông thấy vết đỏ trên váy mình nên cố gắng nở nụ cười trên gương mặt đang căng thẳng đến sắp khóc đến nơi: “Anh ra ngoài để hút thuốc à?”

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương nhìn cô chăm chú: “Sao em vẫn chưa về phòng?”

“Em đang đợi bạn, đợi họ cùng về.” Cô lùi lại phía sau một bước nhỏ, luống cuống giải thích nguyên nhân mình vẫn chưa về phòng.

Anh nhìn hành động quái dị của cô, có vẻ không tin tưởng lắm.

Cô đảo mắt, liên tục né tránh ánh mắt anh.

Cuối cùng, những người bạn cùng đoàn nhạc với cô cũng đi ra, khi họ trông thấy cô và Quý Thành Dương liền mỉm cười chào hỏi: “Chẳng phải cậu đã nói sẽ về phòng đi ngủ? Sao vẫn còn ở đây? Có muốn về cùng bọn tớ không?”

“Không cần đâu, tớ vẫn muốn ở lại đây chơi thêm một lát.” Cô không dám cử động trước mặt anh nên đành phải nhìn cứu tinh lần lượt rời xa.

Quý Thành Dương nghe những câu nói trước sau không hợp logic ấy rồi quan sát thật kỹ hành động của cô, cô né tránh anh còn một tay thì khẽ kéo gấu váy, cuối cùng anh cũng đã đoán ra. Thế là anh im lặng cởi áo khoác buộc vào phần hông cô và cứ thế ôm eo bế bổng cô lên.

“Ở đây gần biển nhưng lại được bao bọc bởi những rặng núi, anh nhớ gần đây có núi Victoria, ở đó em có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm của Wellington.” Quý Thành Dương đi về phía thang máy nhưng anh không dừng lại mà dùng khuỷu tay đẩy một cánh cửa bên cạnh ra, “Trước khi về, em có thể tranh thủ một buổi tối nào đó để đến đó chơi.” Có lẽ anh sợ cô sẽ ngại ngùng nên bắt đầu nói những chuyện chẳng liên quan.

“Núi Victoria ạ?”

Anh đáp: “Đó là một nơi rất đẹp, có một bộ phim chuyển thể từ truyện đã chọn nơi đó để quay ngoại cảnh.”

https://thuviensach.vn

“Phim gì thế?”

“The Lord of the Rings.” Anh nói, *“Chúa tể những chiếc nhẫn.”*

“Có hay không ạ?”

“Vẫn chưa chiếu, có lẽ sang năm chúng ta có thể xem ở Bắc Kinh.”

Cô lặng lẽ ghi nhớ.

Từ đầu tới cuối, cầu thang đều không có một ai, rất yên tĩnh.

Tiếng bước chân anh cũng rất rõ ràng.

Thực ra cô không quan tâm đến truyện hay phim nào đến đây dùng ngoại cảnh. Đối với Kỷ Ức, nơi đẹp nhất ở Wellington này chính là nơi đây, trong buồng cầu thang chỉ có anh và cô. Quý Thành Dương bế cô lên lầu, vừa đi vừa nói chuyện, anh sắp trở thành hướng dẫn viên chuyên nghiệp rồi.

Kỷ Ức len lén ôm cổ anh, vùi mặt mình vào chỗ xương quai xanh của anh.

Nếu như anh đã chẳng lưu tâm thì cứ giả ngốc thế này cũng được.

Tối hôm ấy khi anh nói với cô về *Chúa tể những chiếc nhẫn* thì tập một vẫn chưa được chiếu trên toàn thế giới. Nhưng sau này ba tập phim đó lại trở thành tác phẩm kinh điển khó có bộ phim nào khác có thể vượt qua được. Một bộ tiểu thuyết Anh sau nửa thế kỉ mới được một công ty Mỹ đầu tư và quay ngoại cảnh ở quê hương New Zealand của đạo diễn, và được trình chiếu khi tác giả đã qua đời được mấy chục năm. Quả thực, sức sống của văn học còn kéo dài hơn sinh mạng con người rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Cũng giống như *Truyện cổ Grim*, cũng giống như *Tứ đại danh trứ*(*) và cũng giống như *Chúa tể những chiếc nhẫn* mà anh nói.

(*) *Tứ đại danh trứ: Bộ bốn tác phẩm kinh điển của văn học Trung Quốc, gồm* ***Tam quốc diễn nghĩa***, ***Thủy hử***, ***Tây du kí*** *và* ***Hồng Lâu Mộng***.

Bởi vì Quý Thành Dương đã nhắc đến bộ tiểu thuyết này, nên về sau cô đã đặc biệt tìm mua bản dịch, thậm chí còn đọc cả bản gốc. Cô còn tìm hiểu một lượt cuộc đời và những trải nghiệm của tác giả. Khi phát hiện ra Michael White đã từng học triết học, cô liền lập tức liên tưởng đến Quý Thành Dương.

Sự yêu thích ban đầu hoàn toàn không liên quan tới chiếm hữu. Khi thích một người ưu tú xuất sắc, sức hấp dẫn là không thể tưởng tượng nổi, muốn được đọc những cuốn sách anh đã đọc, muốn đi qua những con đường anh đã đi, muốn ăn thử những món anh đã từng ăn.

Muốn trở thành một người giống như anh.

https://thuviensach.vn

7
Shape of my heart

Cô cứ ngỡ rằng khi anh nhắc đến núi Victoria nghĩa là thật sự muốn dẫn cô đến đó chơi, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu.

Ngày hôm sau Quý Thành Dương đã rời khỏi đó để đi Mỹ.

Có lẽ anh đến đó để tặng cho cuộc đời thạc sỹ của mình một lời từ biệt hoàn mỹ chăng?

Trước khi rời khỏi New Zealand, các bạn học vừa mua quà kỷ niệm vừa ca thán rằng, sắp phải rời khỏi đất nước nhìn thấy mặt trời mọc sớm nhất trên thế giới rồi, chẳng nỡ chút nào… Kỷ Ức nhớ tới buổi tối trong buồng cầu thang hôm ấy, Quý Thành Dương vừa bế cô vừa trò chuyện, khi nhắc đến khái niệm này còn đùa rằng: "Hình như, người dân ở rất nhiều nơi đều thích nói rằng chỗ của mình mới chính là nơi trông thấy mặt trời mọc sớm nhất."

Máy bay hạ cánh xuống sân bay thủ đô lúc mười giờ tối, thầy giáo dẫn đoàn bắt đầu điểm danh và nghiêm khắc yêu cầu từng người bắt buộc phải theo xe đón của trường, về đến trường mới được giải tán: "Không một ai được phép tách đoàn trước, biết chưa?" Thầy giáo dặn dò lần cuối.

"Thưa thầy, bọn em biết rồi ạ!" Mọi người lao nhao đáp.

Kỷ Ức trông thấy Vương Hạo Nhiên đứng đằng xa đang huơ tay tạm biệt mình liền lễ phép đưa tay lên vẫy.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh cô có người Hồng Kông đang nói chuyện với nhau, hình như họ đã gặp phải một chuyện đáng sợ nào đó.

Cô nghe được một lát liền lập tức tập trung lắng nghe thêm, hóa ra trên kênh vệ tinh Phượng Hoàng vừa đưa tin tòa nhà cao ốc nào đó ở New York bị máy bay đâm phải… Kỷ Ức vừa nghe thấy New York liền lập tức lo lắng, cô muốn nghe kỹ hơn nhưng những người kia đều đã đi khỏi.

Tim cô đập thình thịch, trong giây phút ấy cô chỉ nghĩ ra được ba chữ Quý Thành Dương.

"Thưa thầy, em sẽ quay lại ngay!" Cô dúi hành lý của mình vào tay bạn học rồi lập tức chạy về phía cửa mà Vương Hạo Nhiên đã đi ra, vừa chạy cô vừa cầu xin, chỉ mong anh ấy vẫn chưa đi khỏi, chỉ có anh ấy mới có thể liên lạc được sang Mỹ với Quý Thành Dương. Cô hoàn toàn không biết phải tìm anh thế nào. Cô lao ra khỏi cánh cửa kính, dựa vào trực giác của mình để đi về phía khu vực bắt taxi tìm anh giữa đám đông người qua lại. Cũng may, cô nhìn thấy Vương Hạo Nhiên đang đứng cùng mấy người bạn, dường như anh đang chờ xe tới đón.

Cô lao đến, nắm chặt lấy cánh tay Vương Hạo Nhiên: "Anh có số điện thoại của Quý Thành Dương ở bên Mỹ không? Anh có thể gọi cho anh ấy giúp em không?"

Vương Hạo Nhiên sững sờ: "Sao thế? Xảy ra chuyện gì thế?"

"Em cũng không biết!" Giọng cô run lên, "Em chỉ nghe nói bên Mỹ có vụ máy bay đâm phải cao ốc."

"Máy bay đâm vào cao ốc ư? Mỹ?" Vương Hạo Nhiên cảm thấy chuyện này rất khó tin, "Không phải chứ?" Nhưng khi thấy mắt Kỷ Ức đã đỏ hoe, anh cũng biết cô đang thật sự lo lắng: "Đâm ở đâu?"

https://thuviensach.vn

“New York.” Cô thật sự đã thấy giọng mình đang run lên.

“Tây Tây, em đừng lo, cậu ấy không ở New York mà là Philadelphia.”

Vương Hạo Nhiên bắt đầu tìm số điện thoại của Quý Thành Dương ở Mỹ và rất nhanh chóng gọi cho anh: “Đây là số điện thoại chỗ Quý Thành Dương ở tại Philadelphia, sau khi bên kia bắt máy, em cứ nói muốn tìm Yang, để anh hỏi xem có chuyện gì xảy ra!” Nói rồi Vương Hạo Nhiên liền quay sang hỏi mấy người xung quanh xem có phải đã xảy ra sự việc ly kỳ như thế không.

Kỷ Ức cầm điện thoại đứng đợi, mỗi giây trôi qua cô đều có cảm giác dài như cả thế kỷ.

Cuối cùng cũng có người bắt máy: “Hello.”

“Hello.” Kỷ Ức cảm thấy người nhận điện thoại chính là anh, nhưng vẫn chưa dám xác nhận, “May I…”

“Tây Tây?” Anh bất ngờ.

Cuối cùng trái tim cô cũng trở về được vị trí, cô cắn môi cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, nhưng giọng nói vẫn không bình thường lắm: “Em đây, em nghe nói ở New York có máy bay đâm phải tòa cao ốc… Em sợ anh đang ở trên máy bay, cũng sợ rằng, anh đang ở trong tòa cao ốc ấy, sợ anh…”

“Anh ở nhà.” Anh nói với cô một cách đơn giản và trực tiếp rằng anh đang rất an toàn, “Anh rất an toàn.”

“… Anh đừng có chạy lung tung khắp nơi!” Kỷ Ức nói xong mới chợt cảm thấy lời của mình rất ngốc nghếch, nhưng cô vẫn không kiềm chế được

https://thuviensach.vn

phải nói tiếp: “Đặc biệt là không được đi New York, nhỡ vẫn còn chuyện gì thì sao.”

“Được.” Vậy mà anh lại đồng ý những lời căn dặn của một đứa trẻ lớn sớm như cô.

Khi anh nói, cô có thể nghe thấy tiếng ti vi đang truyền hình trực tiếp hiện trường vụ tai nạn 11 tháng 9 đó. Cô đại khái có thể nghe ra vài câu, không khí có vẻ rất nghiêm trọng nhưng cô cũng không cố gắng lắng nghe nữa. Chỉ cần biết rằng anh đã được an toàn là cô thấy không còn lời nào để nói nữa rồi.

Cuối cùng cô trả điện thoại lại cho Vương Hạo Nhiên, sau khi Vương Hạo Nhiên biết Quý Thành Dương không gặp phải nguy hiểm gì liền liên tục hỏi han tình hình vụ khủng bố kia. Sau khi nghe được một lát, Kỷ Ức bỗng trông thấy các bạn học đang chạy ra khỏi cửa kính, dường như họ đang gấp rút gọi cô về đội nên cô liền vội vã vỗ vào cánh tay của Vương Hạo Nhiên: “Em về đây, cám ơn anh.”

“Em phải về rồi à?” Vương Hạo Nhiên hỏi.

Quý Thành Dương ở đầu dây bên kia nghe thấy câu này liền nói gì đó với Vương Hạo Nhiên, sau đó điện thoại lại được đưa sang cho cô.

Kỷ Ức hơi ngạc nhiên, không biết Quý Thành Dương muốn nói gì với mình nên chỉ cầm điện thoại lên nghe mà không lên tiếng.

“Khoảng hai tháng nữa anh sẽ về Bắc Kinh.” Quý Thành Dương nói, “Có lẽ là tầm đầu đông.”

“Em có thể gọi điện thoại cho anh không?”

Anh cười: “Không tiện lắm đâu, anh không ở nhà thường xuyên.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức thất vọng.

Bỗng có mấy chiếc xe lái qua trước mặt cô với tốc độ khá nhanh, mà lại khá gần. Vương Hạo Nhiên vội vã kéo cô lùi lại phía sau trong khi cô không hề tập trung nên hoàn toàn chẳng để ý đến… Cô chỉ nghĩ, anh không thích cô gọi điện cho anh.

“Anh sẽ gọi cho em.” Giọng nói của anh vang lên.

Trái tim vừa rơi xuống vực sâu thăm thẳm vạn trượng lại lập tức nhẹ bẫng bay lên.

“Ngày thường em ở trường.” Cô nói cho anh nghe tình hình mà anh vốn đã biết từ lâu, nhưng vẫn phải lặp lại, chỉ sợ anh gọi điện mà không gặp được mình. “Cuối tuần em mới về nhà, ban ngày… không có ai ở nhà hết.”

Cuối cùng cô cũng đưa điện thoại lại cho Vương Hạo Nhiên.

Sau khi về với đoàn, cô liền bị thầy giáo vừa tức vừa buồn cười mắng mấy câu.

Họ ngồi lên chiếc xe buýt của trường, sau khi thầy cô giáo nghe Kỷ Ức nói liền giục tài xế mở ti vi lên xem.

Vậy mà kênh truyền hình Trung Ương lại không hề tường thuật trực tiếp tin tức này.

Kỷ Ức gọi điện thoại cho Noãn Noãn, Noãn Noãn ở nhà vẫn chưa ngủ mà đang xem tin tức trên kênh vệ tinh Phượng Hoàng. Noãn Noãn kể rằng có hai tòa cao ốc lần lượt đổ sập xuống, đáng sợ cực kỳ. Có vẻ như truyền thông trên khắp thế giới đều đang đưa tin này, chỉ riêng kênh truyền hình

https://thuviensach.vn

Trung Ương là để lỡ. Bên ngoài cửa sổ, những du khách chưa hay sự tình vẫn lặng lẽ qua lại trong bóng đêm với dáng vẻ rất vội vã.

Kỷ Ức dựa vào cửa sổ nhìn chiếc xe đang rời khỏi sân bay. Cô nhìn những hàng cây trên vệ đường lướt qua vun vút mà tâm trạng vẫn chưa thể nào bình ổn được. Cô vẫn cảm thấy tai nạn này thật khó tin. Không chỉ cô mà tất cả thầy cô và bạn học trên xe đều cảm thấy đây cứ như một tin đồn, ai có thể tưởng tượng được rằng, một chiếc máy bay chở kín hành khách lại có thể đâm thẳng vào tòa nhà cao ốc thế kỷ tại New York? Những thứ chỉ có thể xảy ra trên phim ảnh này lại thật sự xuất hiện trong cuộc sống bình thường.

Mỗi khi có vụ tai nạn xảy ra, mọi người ai cũng sẽ cảm khái thế sự vô thường, cần phải trân trọng những người bên cạnh.

Nhưng chẳng bao lâu, tất cả lại tiếp tục phải bôn ba vì danh lợi. Người thật sự thấu hiểu được những lời này, chỉ có những ai đã mất đi người thân yêu bởi thiên tai, tai nạn… Đối với Kỷ Ức lúc này, Quý Thành Dương không ở New York, hoàn toàn không bị đe dọa là đã đủ rồi. Kỷ Ức lúc ấy không hề biết rằng ở nơi xa xôi kia, cô chỉ nghĩ đến việc thu hết can đảm để anh biết rằng cô thích anh, đến ý nghĩ "Ở bên nhau" cũng chỉ nhanh chóng lướt qua đầu, chứ đừng nói đến vấn đề sâu xa như "Trân trọng người ở bên cạnh mình."

Khi Kỷ Ức về đến trường đã là lúc đêm muộn.

Cô xách hành lý leo từng tầng lên đến phòng ký túc.

Thang máy gặp sự cố nên học sinh lớp Mười hai ở trên tầng cao nhất như cô chính là người bi thảm nhất. Lúc này đã qua giờ tắt đèn nên chỉ còn đèn ở hành lang và cầu thang. Cô đang leo thì đằng sau bỗng có người đuổi theo, giúp cô cùng khiêng va li. Kỷ Ức nhìn, đó là Triệu Tiểu Dĩnh.

https://thuviensach.vn

“Muộn thế này mà cậu mới về à?” Kỷ Ức thật sự rất kinh ngạc.

Triệu Tiểu Dĩnh sau khi lên lớp mười hai cũng xin vào ở kí túc xá để học bổ túc. Điều này thì cô biết.

“Ừ, tớ đang làm bài.” Triệu Tiểu Dĩnh cười: “Tớ còn ghi bài giúp cậu đấy!”

Kỷ Ức “À” một tiếng.

Thực ra điều mà cô nghĩ đó là cô đã học xong hết chương trình của lớp Mười hai từ lâu rồi nên cũng không cần phải ghi bài làm gì cả. Thế nhưng lời ra đến miệng lại trở thành: “Cảm ơn, cảm ơn nhé! Ngày mai tớ sẽ mời cậu ăn KFC.”

Triệu Tiểu Dĩnh liên tục nói không cần đâu, bạn từ nhỏ lớn lên bên nhau sao lại phải khách khí như thế. Kỷ Ức liền nói thẳng, ngày mai sau giờ tan học bọn mình đi ăn luôn. Khi hai người leo đến tầng cao nhất mới chia tay. Cô về phòng, nhét va li xuống dưới gầm giường rồi đánh răng rửa mặt sau đó leo lên giường. Nhưng nhắm mắt lại cô liền trông thấy Quý Thành Dương, tất cả những gì cô nghĩ đến đều là giọng nói tiếng Trung của anh trong bối cảnh thời sự trực tiếp bằng tiếng Anh.

Kết quả là sau khi tan học ngày hôm sau, cuộc hẹn hai người giữa cô và Triệu Tiểu Dĩnh đã thành công có thêm sự gia nhập của Noãn Noãn và trở thành một chuyến đi ba người.

Sau khi lên cấp ba, Triệu Tiểu Dĩnh rất ít khi đi cùng hai người họ nên lúc ăn Noãn Noãn rất ngại ngùng không biết nói gì, cũng may là cô bạn còn có điện thoại để nhắn tin.

“Cậu định không học đàn cổ tranh nữa à?” Kỷ Ức nhét một miếng khoai tây chiên đã chấm tương cà vào miệng Triệu Tiểu Dĩnh.

https://thuviensach.vn

Trường Phụ Trung cực kỳ coi trọng việc dạy dỗ học sinh, chỉ cần học sinh chịu học thì dù không có căn bản, trường cũng sẽ sắp xếp cho những tình nguyện viên trong đoàn nhạc dạy miễn phí cho học sinh. Khi mới vào trường, Kỷ Ức biết được chuyện cung cấp miễn phí nhạc khí và phòng luyện tập này, hàng tuần đều dành thời gian để dạy Triệu Tiểu Dĩnh chơi đàn cổ tranh. Chỉ tiếc là, sau này Triệu Tiểu Dĩnh không kiên trì tiếp tục được.

"Không học nữa." Triệu Tiểu Dĩnh có vẻ rất ngại. "Tớ không có năng khiếu, chỉ làm phí thời gian cậu dạy tớ suốt một năm thôi. Bây giờ trong đầu tớ chỉ toàn là thi đại học, giải đề, còn những chuyện khác chẳng dám nghĩ đến."

"Cậu đừng để mình bị áp lực nhiều quá." Noãn Noãn nói, "Cẩn thận lại hỏng thi đấy!"

…

Kỷ Ức cảm thấy vị đại tiểu thư này rất thích nói thẳng nói thật, lần nào cũng chọc thẳng vào điểm yếu của người khác. Thực ra hầu hết là Noãn Noãn đều vô tâm không để ý, nhưng mọi người đều đã trưởng thành cả, ai có thể thật sự nghe mà không nghĩ gì được đây?

Triệu Tiểu Dĩnh cúi đầu uống coca: "Tớ muốn thi vào một trường đại học thật tốt, nhưng lại cảm thấy chắc chắn mình không làm được, hoàn toàn không thể sánh được với các cậu."

Kỷ Ức né tránh vấn đề này mà chỉ giục Triệu Tiểu Dĩnh ăn bánh hamburger.

Cuối tuần về nhà, Noãn Noãn cố tình đợi Kỷ Ức và Triệu Tiểu Dĩnh cùng về. Ba người chen chúc ngồi ở hàng ghế cuối cùng, Noãn Noãn đang

https://thuviensach.vn

gọi điện thoại, Kỷ Ức thì mở máy nghe đĩa CD của bạn lên nghe. Có một bài hát tiếng Anh rất hay với nhịp điệu rất nhẹ nhàng, khiến người nghe như được trông thấy cảnh tượng: Có một bông hoa xinh đẹp rực rỡ nở rộ trong thế giới chỉ toàn một màu xám.

Cô cúi xuống nhìn tên bài hát trên máy CD-player: "Shape of my heart".

"Có hay không?" Đúng lúc này Noãn Noãn đã kết thúc cuộc gọi và cười tít mắt nói: "Lúc chú út ở nhà trước khi đi New Zealand đã xem một bộ phim, đây là bài hát chủ đề của bộ phim ấy. Chú ấy còn xem những hai lần, chắc là thích bộ phim này lắm. Nếu như chú út tớ đã thích thì chắc chắn là hay!"

Kỷ Ức vờ như vô tình hỏi: "Hay phết, phim gì thế?"

"Tên tiếng Trung hình như là…" Noãn Noãn hồi tưởng, "*'Sát thủ*(*) *không quá lạnh lùng'*, chú út bảo đây là một bộ phim cũ từ những năm 90."

(*) *Tên gốc của bộ phim là* ***Léon*** *(còn có tên* ***The Professional*** *hay* ***Léon Professional****), đây là một bộ phim tâm lí hình sự của Pháp với lời thoại bằng tiếng Anh do đạo diễn người Pháp Luc Besson viết kịch bản và đạo diễn. Các diễn viên tham gia trong phim bao gồm diễn viên Pháp kỳ cựu Jean Reno, Gary Oldman và nữ diễn viên trẻ Natalie Portman. Đây là bộ phim đầu tay của Natalie Portman. Phim được đề cử 7 giải César, trong năm 2008, tạp chí* ***Empire*** *đã xếp hạng ở vị trí 227 trong danh sách 500 phim hay nhất của mọi thời đại và đứng thứ 34 trong Top 250 phim hay nhất mọi thời đại.*

"Tớ xem được một lúc, phim xoay quanh một cô bé và một người đàn ông già. Cậu biết tớ thích các chàng đẹp trai trẻ tuổi mà, khoảng cách tuổi tác giữa họ quá lớn nên tớ xem chẳng thấy đồng cảm gì cả. Nhưng tớ vẫn cảm thấy rằng, nếu chú út của tớ đã thích thì không sai được đâu, nhất định là do tớ không biết thưởng thức thôi."

https://thuviensach.vn

Noãn Noãn tiếp tục nói, còn Kỷ Ức lặng lẽ nghe lại thêm một lần mà lòng dạ rối bời.

Đó là bộ phim như thế nào nhỉ? Về nhà cô nhất định phải xem thử mới được.

Cô nghĩ ngợi lung tung một hồi rồi lại chăm chú lắng nghe, bài hát đã gần kết thúc. Vừa hay có một câu hát lướt ngang qua tai cô: *If I told you that I loved you, you'd maybe think there's something wrong…*(*)

(*) *Nếu như mình nói yêu anh ấy, nhất định anh ấy sẽ nghĩ rằng mình có vấn đề…*

Kỷ Ức cúi xuống nhìn thời gian hiển thị màu xanh đang nhảy nhót trên vỏ đĩa CD-player mà chợt nghĩ đến một ngày mùa đông năm xưa khi anh trở về, anh đứng giữa trời tuyết nói với cô lúc ấy đang thẫn thờ: "Cúi đầu làm gì thế? Đang tìm vàng à?" Sau đó cô quay đầu lại nhìn thấy chàng thanh niên cao lớn đang đứng sau lưng, anh mặc một chiếc áo sơ mi, còn chiếc áo khoác của anh được choàng lên người cô.

Lúc ấy, cô mới có mười một tuổi.

Chắc chắn là có vấn đề gì đó nên cô mới không hề có cảm giác với những bạn nam đồng lứa, cho dù là Phó Tiểu Ninh ngầm ám thị hay cố tình thể hiện, những bức thư tình hoặc những cuộc gọi thi thoảng của các bạn nam trong đoàn nhạc, cô đều cố ý giả ngốc để bỏ qua.

"Này bạn Tây Tây, sao nghe một bài hát tiếng Anh bi thương mà trông cũng ngơ ngơ thế?" Noãn Noãn huých cô, "Đang nghĩ đến Phó Tiểu Ninh phải không? Anh ta đúng là đã dồn hết sức lực và tâm trí để theo đuổi cậu đấy, chỉ thiếu nước là lôi hết tim gan ra cho cậu xem thôi!"

Kỷ Ức nhíu mày: "Tớ không thích anh ta."

https://thuviensach.vn

“A, không thích à?” Noãn Noãn lấy làm lạ, “Vì sao thế? Anh ta được nhiều người thích lắm đấy.”

Kỷ Ức không nói gì.

“Cậu xem, mới hỏi nhiều một chút là lại im lặng rồi!”

Kỷ Ức bất lực nhìn bạn.

Lúc đầu cô cũng không bài xích hắn ta đến thế.

Mãi cho tới một lần khi cô đi hẹn hò cùng Noãn Noãn. Mấy người họ đến rạp để xem phim. Cô ăn xong kem định lấy giấy ăn ra để quấn lại thì Phó Tiểu Ninh liền tiện tay rút luôn chiếc que gỗ trong tay cô. Cô tận mắt nhìn thấy Phó Tiểu Ninh cắn chiếc que gỗ ấy vào miệng. Từ khi đó, Kỷ Ức liền cảm thấy toàn thân khó ở, nếu tránh được liền lập tức tránh.

Tối thứ Sáu.

Kỷ Ức và Noãn Noãn mượn đĩa để xem hết bộ phim này.

Đây quả thực là một tình yêu… mông lung giữa một người đàn ông lớn tuổi là sát thủ và một cô bé đã mất hết người thân. Cô đeo tai nghe, đến đoạn kết, Leon báo thù cho cô bé gái rồi nhắm mắt giữa những tiếng nổ kinh thiên động địa. Cô xem đến mức bật khóc, thậm chí còn khóc đến nỗi thở không ra hơi.

Cô có một thói quen, bị ảnh hưởng bởi sở thích màu sắc của người thầy dạy Nhập môn mỹ thuật, mỗi lần xem xong một bộ phim hoặc đọc xong một cuốn sách thì cô đều để lại một số màu sắc về những tác phẩm ấy trong tim.

https://thuviensach.vn

Bộ phim này tạo cho cô cảm giác giống hệt với bài hát chủ đề, một màu sắc rực rỡ giữa một thế giới xám ngoét.

Lúc mới xem xong cô rất buồn bã, nhưng cuối cùng vẫn băn khoăn về một vấn đề: Rốt cuộc người sát thủ ấy có yêu bé gái ấy không?

Ngày hôm sau khi đang ôn tập từ đơn, cô lại nhớ đến bộ phim này, nhưng đồng thời cũng liên tưởng đến Quý Thành Dương và bản thân… Suy nghĩ này vừa xuất hiện là cô lập tức không thể nào khống chế nổi, nó cứ lặng lẽ hòa làm một với cảnh trong phim và nhạc nền. *Shape of my heart*… Cô nhớ đến cái tên này rồi dùng bút chì vẽ một trái tim nho nhỏ lên vở, sau đó tô kín. Rồi cô lại vẽ thêm một trái tim còn nhỏ hơn ở ngay bên cạnh.

Buổi trưa thứ Bảy.

Quý Thành Dương lái xe quay về thành phố Philadelphia. Vào buổi sáng ngày Mười một tháng Chín, trước khi anh rời khỏi Philadelphia liền nhận được điện thoại của Kỷ Ức, anh cũng đồng ý sẽ không đến New York. Nhưng sau khi dập máy không lâu, anh liền ăn bánh mì nướng và uống sữa rồi rời khỏi nhà.

Tuy lần quay về Mỹ này là để kết thúc việc học hành nhưng anh vẫn giữ thói quen nghề nghiệp. Vào lúc như thế này, anh nhất định phải đến nơi gần với hiện trường nhất. Ngày hôm ấy thật sự rất hỗn loạn, không ai có thể ngờ rằng New York lại có thể bị tấn công, hơn nữa trung tâm giải pháp cấp cứu của cả thành phố New York lại nằm trong tòa nhà này. Cao ốc bị đánh sập, đồng nghĩa với việc tất cả đã tan tành.

Quý Thành Dương đi được nửa đường thì đồng nghiệp gọi cho anh, buổi họp báo đầu tiên sau khi sự việc xảy ra đã bắt đầu rồi.

…

https://thuviensach.vn

Tối hôm ấy, anh đến New York.

Buổi trưa của bốn ngày sau, bây giờ, anh đã ở Philadelphia.

Quý Thành Dương bật đèn trong phòng, muốn pha cho mình một tách cà phê nóng.

Trong đầu anh vẫn đang xoay quanh buổi họp báo chính thức tối hôm ấy. Có người ám chỉ rằng, người dân Ả Rập đang nhảy múa ăn mừng việc New York bị tấn công.Thị trưởng thành phố New York trả lời phỏng vấn rất thông minh và khéo léo, rằng chính định kiến và thù hận đã gây ra cục diện ngày hôm nay. Quý Thành Dương khi ấy ngồi nghe những câu hỏi đáp như vậy mà bỗng có một dự cảm không lành.

Sắp có chiến tranh xảy ra rồi. Đó sẽ là một thảm họa vô cùng lớn.

Anh khẽ thở hắt ra một hơi.

Ánh nắng bình yên xuyên qua cửa sổ, rơi xuống mặt sàn phòng bếp.

Bạn cùng nhà với Quý Thành Dương đi vào, thấy bộ dạng bụi bặm mệt mỏi của anh thì rất lấy làm lạ: “Thức trắng cả đêm à?”

Quý Thành Dương không phủ nhận: “Chính xác là nhiều đêm.”

Bạn cùng nhà hỏi han vài câu mới biết thì ra mấy ngày qua anh đã đến New York. Thế là hai người liền bắt đầu một cuộc thảo luận rất sôi nổi về vấn đề này, từ chính trị sang kinh tế, rồi lại nói đến việc liệu sau này dân chúng nước Mỹ có vì chuyện này mà trở nên kiêng kị sợ hãi không, rồi họ thậm chí còn bàn đến cả cuộc bầu cử tiếp theo…

Sau khi trò chuyện được hơn một tiếng, ai nấy đều không khỏi thở dài.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Quý Thành Dương chỉ quanh quẩn với trận chiến có khả năng sắp xảy ra, và những vụ nổ cùng những người dân vô tội. Anh nhìn hạt cà phê và cảm thấy không có đủ kiên nhẫn để chờ đợi tách cà phê được pha chế phức tạp nữa, thế là anh dùng loại cà phê gói để pha cho mình một cốc.

Tư thế lúc uống cà phê của anh lúc nào cũng rất đặc biệt.

Anh chỉ dùng hai ngón tay để giữ hai bên cốc cà phê, sau đó đưa lên miệng và uống từng ngụm một.

Bỗng một giọng nói rất nhỏ chầm chậm xuất hiện trong giây lát anh bắt đầu thả lỏng thư giãn, "Ngày thường em ở trường, cuối tuần mới về nhà, ban ngày… không có ai ở nhà hết." Giọng nói của cô bé cứ như một tia nắng, một ánh dương xé tan mây mù đang giăng kín trong tim anh, rồi sau đó chầm chậm thấm vào huyết mạch, làm dịu đi những mệt nhọc của mấy ngày bôn ba vất vả vừa qua.

Khi chuông điện thoại réo vang, Kỷ Ức đang pha cà phê, cô ôm cốc chạy vội làm nước nóng trào ra ngoài khiến ngón tay bị bỏng. Nhưng cô vẫn không chậm trễ một giây nào mà lập tức nhấc máy lên nghe: "Xin chào."

"Tây Tây, là anh đây, Quý Thành Dương."

"Vâng." Giọng nói của cô không kiềm chế nổi mà lập tức trở nên cực kỳ dịu dàng mềm mại, "Anh ngủ dậy rồi à?"

Quý Thành Dương thuận theo ý cô đáp bừa: "Anh ngủ dậy rồi."

"Có phải học thạc sỹ sẽ rất mệt không? Cuối tuần mà anh cũng ngủ đến mười một giờ cơ à?" Kỷ Ức nhìn chiếc đồng hồ kiểu đứng ngoài phòng khách, "Anh ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn thì anh đi ăn đi đã, em có thể chờ anh ăn xong rồi gọi điện thoại sau cũng được."

https://thuviensach.vn

Một loạt câu hỏi liên tục được tuôn ra khiến Quý Thành Dương bật cười: "Câu này phải để anh hỏi em mới đúng, em đã đói chưa?"

"Em à?" Kỷ Ức suy nghĩ, "Em giải đề đến tận bây giờ nên cũng chẳng còn thấy đói nữa."

Họ trò chuyện thêm vài câu rồi cô bắt đầu hỏi han anh về tình hình bên Mỹ.

Câu trả lời của Quý Thành Dương tương đối đơn giản, nhưng cũng không phải là cách trả lời qua loa cho có để đối đáp với trẻ con: "Đó là một cuộc tấn công khủng bố, thực ra có thể đoán được đây có lẽ không phải là sự cố khi tòa cao ốc thứ hai bị va vào."

Cô "Ừm" một tiếng, có vẻ như đang suy nghĩ.

Anh hỏi: "Em nghĩ ra chuyện gì thế?"

"Em đang nghĩ, liệu thi đại học có ra đề liên quan đến chuyện này không…" Cô thật thà đáp.

Quý Thành Dương thoáng im lặng.

Vì chuyện này mà anh đã mất ngủ nhiều ngày nên không muốn tiếp tục thảo luận trong thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi. Thà anh quan tâm hỏi han đến việc học của Kỷ Ức hoặc nghe cô kể chuyện đúng sai, chuyện khó xử hoang mang của những người bạn thân thiết bên cạnh cô còn hơn.

Kỷ Ức lấy làm lạ: "Đường dây bị ngắt rồi ư?"

"Không." Anh đổi chủ đề, "Học lớp xã hội có quen không?"

https://thuviensach.vn

“Cũng được ạ, thực ra còn nhẹ nhõm thoải mái hơn lớp Thực nghiệm nhiều.” Cô bỗng nhiên nghĩ đến Triệu Tiểu Dĩnh, “Nhưng thành tích của Triệu Tiểu Dĩnh không tốt lắm, bạn ấy lúc nào cũng nói rằng vì em thông minh hơn bạn ấy, khiến em chẳng biết phải cổ vũ bạn ấy như thế nào cả.”

“Muốn cầu cứu anh à?” Quý Thành Dương hỏi vặn lại: “Thomas Edison đã từng có câu nói về mồ hôi và cảm hứng, em đã được nghe bao giờ chưa?”

Kỷ Ức lập tức đoán: “‘Thiên tài là một phần trăm cảm hứng và chín mươi chín phần trăm mồ hôi’ phải không ạ?”

Cô đã được nghe về câu nói này nhiều rồi, nên không còn thấy được sức cảm hóa của nó nữa.

“Gần gần như thế, nhưng câu nguyên văn thì phức tạp hơn rất nhiều.” Quý Thành Dương nói, “Nhưng Triệu Tiểu Dĩnh nói cũng không sai đâu, năng khiếu quả thật rất quan trọng. Có một tác giả người Mỹ khi phân tích câu nói này của Edison đã từng nói rằng: Nếu như không có một phần trăm cảm hứng thì chín mươi chín phần trăm mồ hôi cũng chỉ là một thùng nước mà thôi.”

“…”

Anh đang phá đám đấy à?

“Nhưng, vị tác giả này cũng hơi quá lời.” Quý Thành Dương uống một ngụm cà phê, tiếp tục nói, “Nếu như những người bình thường thực sự có thể bỏ ra chín mươi chín phần trăm mồ hôi, thì dù không thể phát minh ra dòng điện một chiều như Edison, tuyệt đối có thể học được nguyên lý dòng điện một chiều. Bây giờ những thứ các em được học chỉ là những kiến thức căn bản, nói cho cùng, muốn thuần thục vận dụng cũng không khó đến thế, chẳng qua là vì không cố hết sức mà thôi.”

https://thuviensach.vn

“Ừm.” Cô đang cố gắng tiêu hóa lời anh nói.

Sau đó, cô lại không khỏi hiếu kỳ hỏi tiếp: “Anh thích Edison lắm à?”

“Không, cũng không hẳn là thích.” Quý Thành Dương nói, “Ông ấy được xây dựng như một minh tinh, nhắc đến ông ấy sẽ có khả năng thuyết phục những cô bé như các em.”

Cô cảm thấy lời anh nói lúc nào cũng khác với người khác, bị lời nói của anh dẫn dụ nên cô tiếp tục gặng hỏi: “Thế anh thích ai?”

“Leonardo da Vinci”

Da Vinci.

Cô cảm thấy mình nhất định sẽ thích Da Vinci, hơn nữa sẽ là cực kỳ yêu thích.

Cô dùng ngón tay vẽ lên cửa kính, vẽ tên anh.

Nào ngờ, đến lúc họ chuẩn bị dập máy thì Quý Thành Dương chợt quan tâm đến thành tích của cô.

“Bây giờ thành tích môn Toán của em thế nào?”

Kỷ Ức chột dạ: “Không tốt lắm.”

“Điểm tổng là bao nhiêu?”

“150.”

“Em thi được bao nhiêu?”

https://thuviensach.vn

“Khoảng trên dưới 120.”

“Thế thì hơi thấp, thi được khoảng 130 đến 140 thì sao?”

Anh bỗng nhiên đặt mục tiêu cho cô.

Kỷ Ức quyết tâm: “Được ạ.”

“Nếu đạt được điểm như thế…” Anh hơi dừng lại rồi bật cười, “Thì đến mùa đông anh về sẽ có quà cho em.”

Anh mà lại… dụ dỗ cô à.

https://thuviensach.vn

8
Từng khoảnh khắc

Ngày Quý Thành Dương về nước là thứ Năm.

Kỷ Ức ngồi trong lớp học, chỗ ngồi của cô ngay bên cạnh của sổ. Cô để chân gần với máy sưởi mà mừng thầm, cũng may năm nay mới mùng Bảy mà đã được dùng lò sưởi rồi, chẳng bù cho mọi năm, mười mấy ngày trước khi chính thức được dùng lò sưởi đều lạnh kinh khủng. Cô sợ anh bị lạnh cóng.

Tâm trạng cô rối bời, suốt cả ngày cứ ngồi lật đi lật lại bài thi môn Toán của mình.

Cô đã xem đi xem lại những bài thi gần đây, thậm chí còn xác nhận kỹ việc tất cả các bài thi đều đạt được điểm số mà anh đề ra.

Ngay khi chuông báo hết giờ vừa vang lên, cô lập tức vơ lấy cặp sách và lao ra khỏi lớp học.

Dọc đường có rất nhiều bạn cùng đoàn nhạc nhìn thấy cô, họ cứ ngỡ rằng cô đang vội chạy đến phòng luyện tập, nào ngờ cô không hề dừng chân mà cứ thế lao thẳng ra khỏi cổng trường. Không phải cuối tuần nên có rất ít xe con đậu ngoài cổng trường, cô rất nhanh chóng nhìn thấy Quý Thành Dương đang đứng bên cạnh chiếc xe đỗ ở phía bên kia đường.

Cô chạy sang chưa kịp đứng vững đã mỉm cười nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Không khống chế được nhịp tim và gương mặt đỏ bừng, thôi xong, cô không thể nào kiềm chế nổi.

Quý Thành Dương mở cánh cửa bên ghế phụ cho cô ngồi lên, rồi vòng sang đầu bên kia để lên xe và đóng cửa lại, "Tóc em dài ra rồi à?" Anh bỗng hỏi.

"Mới dài ra được một chút thôi, nên em lười đi cắt." Lần gặp lại này, cô chẳng còn dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

Thực ra lúc nào tóc cô cũng chỉ dài quá tai một chút, nếu cố gắng thì cũng có thể buộc lên được. Nhưng nếu không buộc lên thì vẫn tiện hơn… Còn lý do vì sao cô phải cố gắng để buộc được một cái đuôi tóc nho nhỏ như thế này chủ yếu là vì cô thường nghe thấy các bạn trong lớp nói rằng: Con trai thích con gái để tóc dài.

Còn Triệu Tiểu Dĩnh cũng từng nói rằng, phải thường xuyên buộc tóc thì tóc mới nhanh dài ra được.

Cho nên cô có thói quen ngày nào cũng buộc tóc lên, chỉ mong khi lên đại học sẽ có mái tóc dài tung bay.

Cô tưởng phải chờ Noãn Noãn, nào ngờ Quý Thành Dương cứ thế lái xe đi luôn.

Đây chính là… món quà đặc biệt đấy ư?

Anh dành cho cô riêng một buổi tối chỉ có hai người?

Quý Thành Dương đưa cô đi ăn, sau đó khi xe đi về phía Nhà hát Triển lãm Bắc Kinh(*), anh mới nói với cô rằng, tối nay họ sẽ đi xem một vở ba lê.

https://thuviensach.vn

(*) Tên tiếng Anh là Beijing Exhibition Theater được xây dựng năm 1954, là nơi triển lãm cỡ lớn và tổng hợp đầu tiên của Bắc Kinh do Chủ tịch Mao Trạch Đông đích thân đề tặng tên và Thủ tướng Chu Ân Lai chủ trì cắt băng khánh thành. Nhà hát Triển lãm Bắc Kinh nằm ở khu thương mại sầm uất Tây Trực Môn, vị trí địa lý ưu việt. Là nơi biểu diễn âm nhạc dân gian Trung Quốc, các vở kịch ba lê, nhạc giao hưởng…

Đi được nửa đường, Quý Thành Dương chợt nhìn thấy một cửa hàng nhỏ bên vệ đường, trên kệ kính ngoài của tiệm là kẹo hồ lô vừa làm xong. Anh cười: "Em có nhớ hồi em còn nhỏ anh từng mua kẹo hồ lô táo gai bột đậu cho em không?"

Kỷ Ức gật đầu: "Em nhớ chứ, em còn để phần cho anh rất nhiều bột đậu nữa mà!" Hơn nữa còn là nửa viên mà em ăn thừa… Kỷ Ức lặng lẽ bổ sung thêm.

"Em xuống mua giúp anh một que." Anh dừng xe, rút ví tiền của mình ra đưa cho cô.

"Anh không đi à?" Cô nghĩ, thế là cô phải đi một mình ư?

"Anh ngồi trên xe đợi em." Anh cười, "Lớn thế này rồi mà đi mua kẹo hồ lô cũng phải có người đi cùng à?"

Kỷ Ức chỉ là thuận miệng hỏi nhưng bị anh nói vậy liền cảm thấy ngại ngùng, cô vội vã mở cửa xuống xe. Nhưng khi mua mang về thì anh lại không ăn, anh nhường cho cô ăn hết sạch một mình. Tuy rằng khi cô ăn đến hai viên cuối cùng cũng thoáng có suy nghĩ liệu có nên để phần anh một viên hoặc nửa viên không… Nhưng cô cũng không còn được thoải mái tự nhiên như khi còn nhỏ nữa nên mặt lập tức đỏ bừng và cứ thế ăn hết sạch.

Nhà hát Triển lãm Bắc Kinh hôm nay rất khác biệt, nhưng cô không nói rõ được là khác ở điểm nào. Cô rất ít khi tới đây, chỉ có vài lần người trong đoàn nhạc giao hưởng được tặng vé thì cô mới được đi cùng để đến xem vài

https://thuviensach.vn

buổi biểu diễn. Cô học âm nhạc dân tộc, thậm chí đến quốc họa, thư pháp và khiêu vũ cũng thiên về các dân tộc hơn, nên không mấy thân quen với nơi này.

Cô vào trong đại sảnh nguy nga lộng lẫy, ngồi trên chiếc ghế nhung đỏ thuộc về riêng mình trong đêm nay, nghe những người ngồi sau nhắc đến những cái tên xa lạ của đoàn ba lê viện kịch Moskva như Filin và Gracheva(*), hay nói về vở kịch *Hồ thiên nga* sẽ công diễn tối nay.

(*) *Tên của các diễn viên múa ba lê nổi tiếng đã tham gia diễn vở* ***Hồ thiên nga****: Sergey Filin và Nadezhda Gracheva.*

"Đây là một vở ba lê đã được tập luyện từ hơn ba mươi năm về trước, nhưng năm ngoái mới được biểu diễn lần đầu tiên tại Nga." Quý Thành Dương ra hiệu cho cô cởi áo khoác để lát nữa không bị nóng.

"Tại sao thế?"

"Bởi vì vào thời điểm đó, chủ nghĩa xã hội Liên Xô không cho phép diễn bi kịch." Quý Thành Dương cười, "Em đã hiểu chưa?"

"Sau khi Liên Xô giải thể là được diễn ạ?" Kỷ Ức lập tức nhớ đến thời gian Liên Xô giải thể theo phản xạ, "Chẳng phải Liên Xô đã giải thể năm 91 rồi ư? Tại sao không diễn luôn từ thời điểm ấy?"

"Chuyện này thì chúng ta không thể biết được."

Cô đáp "Ừm" rồi hồi tưởng lại: "Kết thúc của Hồ thiên nga là bi kịch ạ? Sao em lại nhớ rằng nó có kết thúc tốt đẹp vẹn toàn nhỉ?"

Anh hiểu ngay: "Ý em là phiên bản truyện cổ tích hả?"

https://thuviensach.vn

“… Em cũng mới chỉ đọc bản cổ tích thôi.” Hơn nữa em còn xem cả hoạt hình cơ.

Lúc ấy cô thấy vô cùng cảm động, sau khi trải qua biết bao khó khăn và hiểu lầm, cuối cùng hoàng tử và thiên nga trắng vẫn trở về bên nhau.

“Hồ thiên nga có nhiều phiên bản lắm, hài kịch bi kịch đều có cả.” Quý Thành Dương cười, “Phiên bản trình diễn hôm nay là bi kịch.”

Có hai người đàn ông ngồi sau lưng Quý Thành Dương có vẻ cũng là người hâm mộ thực sự của ba lê, nên ngay sau khi nghe thấy Quý Thành Dương nói liền lập tức nhân cơ hội vở diễn chưa bắt đầu để thầm thì nói chuyện. Hai người ấy chỉ rõ những điểm ưu thế của từng phiên bản và đều rất mong chờ vào kết thúc vở diễn bi kịch trong tối nay, kỳ vọng phiên bản hoàn toàn mới của vũ đoàn ba lê đến từ Moskva này.

Họ thảo luận quá sôi nổi làm một cụ già ngồi bên cạnh Kỷ Ức cũng bắt đầu hồi tưởng lại khung cảnh khi đoàn ba lê này đến Trung Quốc vào năm 1959, khi ấy đội ngũ toàn ngôi sao nổi danh khắp thế giới này đã khiến người ta không thể nào quên được. Quý Thành Dương mỉm cười lắng nghe, thi thoảng đáp lời cụ già vài câu, cứ như đang trò chuyện với một trưởng bối quen biết đã lâu.

Anh ngồi bên cạnh cô, rất tự nhiên thu hút một số người có chung chí hướng và cùng nhau bàn luận về những vấn đề mà họ có hứng thú.

Đây chính là sức hấp dẫn về tâm hồn.

Còn cô cứ ngồi đấy cùng anh xem vở diễn này…

Tại sao vở diễn này lại là bi kịch nhỉ? Mà thôi, bi kịch thì bi kịch, dù sao đây cũng chỉ là một vở ba lê.

https://thuviensach.vn

Tối nay là buổi diễn đầu tiên, trước khi bắt đầu sẽ có những nhân vật quan trọng đến để chào đón các nhà nghệ thuật, sau đó sẽ ở lại cùng thưởng thức buổi diễn tối nay. Cô bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, hôm nay Quý Thành Dương về nước, liệu có phải là để đến xem vở diễn phiên bản mới của Nga này không? Hay là vì… để đưa cô đến xem?

Cô đang nghĩ vậy thì chợt thấy giữa trung tâm sân khấu đang hạ xuống một bức tranh hắc bạch thiên nga rất lớn.

Cô nghiêng đầu, nhìn anh.

Ánh sáng trên sân khấu biến hóa liên tục, phủ lên gương mặt anh một vầng sáng, khi mờ khi tỏ.

Lần này anh về, sẽ ở lại Bắc Kinh bao lâu?

Hy vọng có thể nhiều hơn hai tháng, mà dù chỉ một tháng cũng được.

Khi buổi diễn kết thúc, Quý Thành Dương vào phòng vệ sinh, Kỷ Ức đeo cặp sách đứng chờ anh trong một góc khuất không vướng người qua lại. Nào ngờ người xuất hiện trước lại là Vương Hạo Nhiên. Anh đi ngược lại với đoàn người đang đi ra phía ngoài, khi nhìn thấy Kỷ Ức anh liền vội vã len tới, vỗ lên vai cô: “Quý Thành Dương đâu?” Cô nhìn Vương Hạo Nhiên, không hiểu vì sao anh lại tới đây: “Anh ấy đang ở trong phòng vệ sinh.”

Cô đang nói thì Quý Thành Dương đi ra ngoài.

Anh vừa đi vừa đeo kính lên, sau đó anh ném chìa khóa xe cho Vương Hạo Nhiên: “Làm phiền cậu rồi.”

“Cậu còn khách sáo với tôi làm gì?” Vương Hạo Nhiên hớn hở, “Nhưng cậu phải đi khám mắt xem thế nào, sao hay xảy ra vấn đề thế?”

https://thuviensach.vn

“Tớ khám rồi, nhưng chẳng tìm ra nguyên nhân gì.”

Quý Thành Dương xoa đầu Kỷ Ức theo thói quen và ra hiệu cho cô đi về.

Kỷ Ức nghe họ nói mà cảm thấy rất lo lắng, tâm trạng lúc vừa xem xong biểu diễn giao hưởng ba lê bỗng chốc không cánh mà bay.

Vương Hạo Nhiên cười: “Thế thì cũng không thể để lâu được. Cậu đi khám tổng thể đi, dạo này cũng đừng lái xe nữa.” Anh nói dứt lời liền không kìm được đùa cợt: “Cậu cũng hay thật đấy, vừa về nước đã đi xem Hồ thiên nga. Mà cháu gái cậu đâu? Sao chỉ có mỗi mình Tây Tây thế này?”

“Nó nói hôm nay phải đi học bù.” Quý Thành Dương nói vậy nhưng Kỷ Ức không rõ đó có phải là sự thật không.

“Chẳng phải hai cô bé học cùng trường cùng khối à?”

“Bạn ấy học tự nhiên còn em học xã hội.” Kỷ Ức vội vàng bổ sung, “Bạn ấy học bận hơn em nhiều!”

Vương Hạo Nhiên không bám vào vấn đề này nữa, mà liên tục hỏi han những thu xếp sau khi về nước của Quý Thành Dương. Đương nhiên anh cũng rất quan tâm về chuyện mắt của Quý Thành Dương bỗng nhiên gặp vấn đề. Qua câu chuyện của họ, Kỷ Ức mới biết được rằng, hóa ra ngay từ khi buổi biểu diễn vừa mới mở màn, Quý Thành Dương đã bắt đầu nhìn không rõ, tình trạng này cũng từng xảy ra khi anh còn đang ở bên Mỹ, anh đã đi khám nhưng không phát hiện ra vấn đề gì.

Anh cho rằng do bản thân quá mệt mỏi, nên lập tức nghĩ đến chuyện thông báo cho Vương Hạo Nhiên đến giúp lái xe đưa Kỷ Ức về nhà.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức ngồi lên ghế lái phụ, nhìn Quý Thành Dương qua cửa sổ. Cô rất không muốn quay về nhưng kí túc xá sắp đóng cửa rồi, nên buộc phải chấp nhận làm theo sự sắp đặt của anh là về trước.

Trên đường về cô chỉ mải lo lắng suy nghĩ về Quý Thành Dương nên khi Vương Hạo Nhiên liên tục tìm chuyện để nói thì cô lại chẳng mấy để tâm.

"Tây Tây?" Vương Hạo Nhiên hết cách, "Em không muốn nói chuyện với anh đến thế sao?"

"Không phải ạ…" Kỷ Ức nghĩ Vương Hạo Nhiên là bạn thân của Quý Thành Dương nên cô đương nhiên cũng sẽ thích con người anh, yêu ai yêu cả đường đi lối về mà. "Em đang nghĩ về bài kiểm tra tự học ngày mai." Đây là lời nói dối thứ hai của cô trong buổi tối hôm nay.

Vương Hạo Nhiên bật cười.

Anh hạ cửa sổ xe xuống: "Quý Thành Dương cũng thật là, có em ngồi đây thế này sao còn hút nhiều thuốc thế, đúng là hết cách. Anh mở cửa sổ xe cho bay bớt mùi, em mặc ấm vào nhé." Anh vừa nói vừa nhìn Kỷ Ức, "Đúng rồi, kéo cả khóa áo khoác bông lên nữa."

Thực ra cô rất quen thuộc với mùi vị này.

Kỷ Ức kéo khóa áo lên, còn tâm tư lại bay về phía Quý Thành Dương.

Anh đã gọi được xe chưa nhỉ? Tối nay liệu anh có ngủ được không? Có phải sẽ rất lâu mới khắc phục được vấn đề chênh lệch múi giờ không?

Kết quả là khi họ về đến trường thì kí túc xá cũng đã đóng cửa rồi.

Kỷ Ức mặt dày gõ cửa phòng cô giáo quản lý kí túc xá, cũng may cô giáo đã quen với việc Kỷ Ức thường xuyên phải ra ngoài biểu diễn nên

https://thuviensach.vn

tưởng rằng lần này cô vừa đi tham gia một hoạt động của trường về. Cô giáo vừa mở cửa vừa nói: "Em còn nửa năm nữa là thi đại học đấy nhỉ? Sao đoàn nhạc vẫn chưa chịu tha cho em thế?" Kỷ Ức chột dạ đáp vài tiếng lấy lệ rồi ba chân bốn cẳng chạy vội lên lầu. Khi đến góc rẽ giữa tầng hai và tầng ba cô mới lôi điện thoại ra để gọi cho Quý Thành Dương.

Điện thoại vừa đổ chuông là anh đã nghe máy.

"Em về đến trường rồi." Kỷ Ức thì thầm nói với anh, "Bây giờ anh có còn thấy khó chịu không? Mắt anh có trông thấy rõ không?"

"Anh không sao." Quý Thành Dương cười, "Em mau đi ngủ đi, trẻ con phải đến buổi tự học sáng cần đi ngủ sớm."

Cô tạm yên tâm, nhưng bỗng nhớ ra một chuyện lớn: "Hỏng rồi, em quên mất không cho anh xem bài kiểm tra Toán rồi…"

Anh cười: "Anh nhìn thấy rồi, anh cũng đã để quà thưởng trong cặp sách của em. Em mau đi ngủ đi, ngủ ngon nhé."

Quà thưởng ư?

Chẳng lẽ không phải là vở Hồ thiên nga có kết thúc bi kịch ư?

Kỷ Ức nghe thấy tiếng cô giáo đi kiểm tra các phòng đang lên cầu thang nên vội vã chúc anh ngủ ngon rồi tắt máy. Cô chạy vào phòng, đặt cặp sách lên giường rồi vội vã lục tìm, quả nhiên bên trong có một thứ mới. Anh để vào đây khi nào nhỉ? Thật thần kỳ.

Cô suy nghĩ thật kỹ càng, hình như tối nay lần duy nhất cô không mang theo cặp sách bên người chính là khi anh bảo cô đi mua kẹo hồ lô thì phải… Chẳng trách mà… chẳng trách mà anh không chịu xuống xe đi mua cùng cô.

https://thuviensach.vn

Cô cúi đầu nhìn.

Đây là một cuốn sách được thiết kế vô cùng tinh xảo, nhưng lại không giống với một cuốn sách thật sự.

Dưới ánh sáng le lói của màn hình điện thoại, cô lật mở cuốn sách và phát hiện tất cả đều là những trang trắng. Chỉ có duy nhất trang đầu tiên có ba chữ "Quý Thành Dương" được anh viết tay, dưới đó là "2001.11.15". Bên góc phải cuối mỗi trang đều có số trang được anh tự tay viết.

Còn lại tất cả đều là trang trắng, anh đã tự tay đóng cuốn sổ nhật ký này ư?

Kỷ Ức ôm cuốn sổ nhật ký trên tay nằm phịch xuống giường, rồi lăn qua lăn lại mấy vòng. Ân Tình Tình giường trên không chịu nổi bèn thò đầu xuống, thầm thì oán trách: "Tổ tông ơi, ngài có định ngủ nữa hay không đấy? Bây giờ ngài sang lớp xã hội làm lãnh đạo rồi, nhưng con vẫn đang ngày ngày chịu nước sôi lửa bỏng bên lớp tự nhiên đây, ngày mai phải dậy sớm đấy, dậy sớm đấy!"

"Tớ sai rồi, tớ sai rồi mà!" Kỷ Ức vội vã chắp tay xin lỗi bạn dưới ánh trăng.

Đợi đến khi bạn giường trên đã im lặng trở lại, cô mới ôm cuốn nhật ký nằm xuống giường, tiếp tục lặng lẽ mỉm cười ngốc nghếch…

Không rõ tại sao, nhưng lần này về nước Quý Thành Dương vô cùng bận rộn.

Bận đến mức sau lần đi xem Hồ thiên nga ấy, mười mấy ngày liên tục anh không hề liên lạc với cô. Thậm chí khiến cô bắt đầu cảm thấy lo lắng

https://thuviensach.vn

hoảng hốt, có phải vì anh đã phát giác ra chuyện cô quá bám dính lấy anh nên giờ anh muốn tránh xa cô?

Hôm nay, trước mắt cô chỉ toàn là xa hoa trụy lạc, ăn chơi trác táng.

Cô cúi nhìn cốc coca trong tay, cô đã ngồi như thế trong sàn nhảy phức tạp hỗn loạn này được gần bốn tiếng đồng hồ rồi. Nếu như không phải Noãn Noãn lấy cớ tổ chức sinh nhật để lừa cô tới đây thì sao cô lại ngồi ở một nơi như thế này vào thời điểm này được?

Trước mặt cô ngổn ngang toàn những chai những cốc rượu đủ loại.

Bên cạnh cô chẳng có ai, họ đã vào sàn nhảy hết.

Đây là lần đầu tiên cô vào một nơi như thế này, bạn bè của Noãn Noãn quả thực quá phức tạp, từ sau khi vào cấp ba và xa rời đại viện nơi họ sinh sống, cô ấy bỗng chốc như vừa vượt ra khỏi lồng kính để bay vào thế giới thực. Muôn vàn màu sắc khiến Noãn Noãn hoa mắt chỉ muốn được nếm thử từng thứ từng thứ mà mình chưa bao giờ được trải qua. Đặc biệt là một người như Tiêu Tuấn, cứ huơ tay là lập tức huy động được anh em, động một tí là lại đến trước mấy cổng trường như trường Phụ Trung hoặc trường trọng điểm của khu Hải Điện(*) rồi đánh gần chết một học sinh nào đó. Đối với Noãn Noãn, Tiêu Tuấn chẳng khác nào Trần Hạo Nam trong phim *Young and Dangerous*(**)…

(*) *Hải Điện là một quận nội thành ở Bắc Kinh.*

(**)*Young and Dangerous là một bộ phim nói về xã hội đen của Hồng Kông (hay còn được gọi là* ***Người trong giang hồ****).*

Kỷ Ức cảm thấy môi mình rất khó chịu, vì ở đây không giống với khi lên sân khấu biểu diễn, lúc ấy cô phải tập trung vào việc trình diễn nên tự nhiên

https://thuviensach.vn

sẽ quên đi sự khó chịu mà son môi mang lại. Cô càng ngồi lâu càng cảm thấy khó chịu nên lôi giấy ăn trong cặp sách ra lau sạch môi mình.

Đã năm giờ sáng rồi.

Cô cảm thấy mình đã buồn ngủ đến chóng mặt.

Cô đứng dậy, định vào sàn nhảy để tìm Noãn Noãn và nói với bạn rằng nên về thôi. Cùng lắm thì về kí túc xá rồi hai người cùng nằm chung trên một chiếc giường là được, như thế vẫn còn thoải mái hơn là ở lại đây. Nhưng cô vừa mới đứng dậy liền bị kéo ngồi xuống.

Phó Tiểu Ninh nghiêng đầu mỉm cười nhìn mấy thứ trông giống như những viên thuốc ở trên bàn: "Em nhìn xem đây là thứ gì? Chỉ được nhìn chứ không được ăn đâu đấy, Tây Tây ngoan ngoãn của anh." Kỷ Ức chẳng có chút hứng thú nào và cũng không lên tiếng mà chỉ cầm coca của mình lên uống.

Phó Tiểu Ninh dùng hai ngón tay kẹp thứ đó lên rồi đưa tới trước mắt cô.

Cô không muốn nhìn cũng không được, đó là một viên thuốc nhỏ màu xanh lá, trên bề mặt còn được khắc con thú gì đó một cách cẩu thả.

Cô hướng ánh mắt vươn qua viên thuốc để nhìn vào mắt Phó Tiểu Ninh. Hắn hất cằm ra hiệu về phía những người đang ôm cột nhảy nhót điên cuồng đằng xa: "Đây gọi là thuốc lắc, nếu uống vào sẽ trở nên giống với họ. Em phải nhớ kỹ, sau này có ra ngoài chơi thì không được uống bất cứ thứ gì mà người khác đưa cho."

Hắn bỗng nhiên ném thứ đó vào cốc của cô.

Viên thuốc đó lập tức hòa tan khiến bọt đột ngột trào lên. Kỷ Ức hoảng sợ đặt chiếc cốc xuống bàn.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên cô biết về những chất gây nghiện như thế này là khi xem *Hồng Xử Phương*(*) do Châu Tấn diễn năm 1997. Hồi ấy, Châu Tấn vẫn chỉ là diễn viên chuyên đóng phim truyền hình. Trong phim, những năm tháng tươi đẹp nhất của thiếu nữ đã sụp đổ tan tành vì thuốc phiện. Cô đến giờ vẫn còn nhớ rõ những cảnh ấy, nên sinh lòng sợ hãi đối với những thứ như thế này.

(*) *Hồng Xử Phương là tên một trong những tác phẩm tiêu biểu của tác giả nổi tiếng đương đại Bế Thục Mỹ, là thành viên của Hiệp hội Tác gia Trung Quốc. Đây là một tác phẩm có ý nghĩa ẩn dụ sâu sắc về xã hội hiện thực, như một tấm gương phản chiếu cuộc sống xã hội đương thời. Tác phẩm này đã được chuyển thể thành phim truyền hình năm 1997.*

Còn hôm nay là lần đầu tiên cô tiếp xúc với nó ở cự li gần.

Trong tiết tấu sôi động buông thả, có người phụ nữ nắm chặt lấy cột biểu diễn là hậu quả trước mắt của việc sử dụng loại thuốc này. Cảnh ấy còn khiến người ta sợ hãi hơn cả việc đọc báo. “Năm ngoái anh nghỉ học ở trường công, đến một nơi khác, định bắt đầu bằng nghề cảnh sát, nhưng vì không tốt nghiệp trường cảnh sát nên đành phải theo họ sống qua ngày.” Phó Tiểu Ninh nhìn cô. “Về sau ngày nào anh cũng phải đi uống rượu đế với họ, uống đến nỗi nôn ra máu, lúc ấy mẹ anh mới mềm lòng, để anh về nhà.”

Kỷ Ức không biết nên nói gì.

Cô cảm thấy không thể tiếp tục ở lại đây nữa, lôi điện thoại ra định gọi cho Noãn Noãn để bảo bạn về trường.

Phó Tiểu Ninh đưa tay chặn cô lại: “Anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi.”

Nhưng bỗng nhiên Noãn Noãn gọi cho cô.

https://thuviensach.vn

Phó Tiểu Ninh buông tay.

Cô nhấc máy, cảm thấy đôi mắt hắn ta cứ dán chặt lên người mình, đến mức cô chỉ muốn rời đi ngay lập tức, không muốn ở lại đây thêm bất kỳ giây nào.

“Hỏng rồi, Tây Tây, cậu mau mau lấy túi cho tớ, tớ đứng ngoài cửa chính đợi cậu nhé!”

“Tớ ra ngay đây!” Cô như được giải cứu, lập tức xách túi của hai người lên rồi đi ra ngoài, Phó Tiểu Ninh bỗng giơ tay định nắm lấy cổ tay cô, nhưng cô lập tức lùi ra phía sau mấy bước như gặp phải rắn độc, suýt chút nữa đã ngồi phịch xuống bàn. Phó Tiểu Ninh thấy bộ dạng của cô như thế thì cười đầy bất đắc dĩ: “Em đi đi, lần sau đừng đến những nơi như thế này nữa.”

Thời điểm trước bình minh là tối tăm nhất, bên ngoài cực kỳ tối, tối đến mức chẳng có lấy một ngôi sao nào.

Cô xách túi chạy ra ngoài, Noãn Noãn đang đứng chờ sẵn ngoài cửa chính, gương mặt trắng bệch vì phải đứng hứng gió mạnh cấp năm, cấp sáu. Khi nhìn thấy Kỷ Ức ra, Noãn Noãn liền chạy tới ôm lấy cánh tay cô, dùng giọng nói như đang van lơn: “Tớ nói cho cậu hay, lần này xảy ra chuyện lớn rồi. Cái chị cứ theo đuổi chú út tớ từ xưa trông thấy tớ rồi, chú út tớ sắp đến đây đấy, bảo tớ đứng ngoài cửa đợi chú, không được đi đâu hết. Tớ bảo này Kỷ Ức, cậu nhất định phải nói đỡ cho tớ đấy, nếu không lần này tớ bị mẹ tớ đánh chết mất!”

Quý Thành Dương?

Kỷ Ức cũng hoảng hốt, cô ráng hết sức lau sạch son môi.

https://thuviensach.vn

Bắc Kinh tháng Mười hai, năm giờ sáng, bên ngoài Banana, hai cô gái cứ đứng như thế, không dám vào trong cũng không dám bỏ đi, chẳng dám đi bất cứ đâu mà chỉ đứng đó. Đợi đến khi Vương Hạo Nhiên và Quý Thành Dương lái xe đến thì hai người đều đã lạnh cóng đến mức gần như đã mất đi cảm giác rồi.

Hai cô gái lên xe, nhìn thấy Quý Thành Dương đang ngồi ở ghế phụ cũng không dám mở lời.

"Anh bảo, hai đứa mới mấy tuổi đầu mà đã đến nơi này để chơi rồi? Không an toàn!" Vương Hạo Nhiên nhìn Kỷ Ức qua gương chiếu hậu, giúp họ điều đình, "Lần sau anh sẽ đưa hai đứa đi Sanlitun(*) chơi, đi cùng từ đầu tới cuối, đảm bảo tuyệt đối an toàn."

(*) *Sanlitun, Hán Việt là Tam Lý Truân, là một con đường nằm ở khu Triều Dương, Bắc Kinh. Nơi này tập trung rất nhiều quán bar và còn có tên gọi là phố Bar, quán bar đầu tiên được mở tại đây là vào năm 1995.*

Noãn Noãn không dám đáp lời, cũng không dám nói chuyện với Quý Thành Dương.

Quý Thành Dương quả thật từ đầu tới cuối đều không nói một lời nào. Khi xe họ về đến dưới nhà anh, Vương Hạo Nhiên dừng xe lại và chủ động xuống xe để "ngắm mặt trời", dành cho anh không gian để dạy dỗ cháu mình. Vương Hạo Nhiên vốn định bảo Kỷ Ức cũng xuống xe, nhưng Kỷ Ức sợ Quý Thành Dương giận đến muốn khóc nên cứ ngồi yên ở đó như bị đóng đinh, không dám cử động.

Trong xe chỉ còn lại sự yên tĩnh.

Quý Thành Dương ngồi ở ghế phía trước, không nói lời nào mà chỉ lật tìm đĩa CD. Loa chầm chậm phát ra tiếng nhạc đệm piano nhẹ nhàng trôi

https://thuviensach.vn

chảy. Anh dừng tay không tìm đĩa nữa, sau đó hơi nghiêng ghế ra phía sau, nhắm mắt lại bắt đầu nghe nhạc.

Rất nhanh chóng, bài hát này chiếm đóng đến từng góc nhỏ trong xe.

Nhịp điệu không mấy quen thuộc, nhưng lại tạo cảm giác đã từng nghe thấy.

Giọng hát khàn khàn nhẹ nhàng của ca sĩ, giai điệu bi thương chầm chậm phát ra…

Áp suất trong xe bỗng chốc hạ xuống…

Hình thức chiến tranh lạnh của Quý Thành Dương khiến người ta cực kỳ thấp thỏm.

Không biết được anh đang nghĩ gì.

Noãn Noãn thấy rất sợ nên dùng khẩu hình cầu xin Kỷ Ức: Tớ đau bụng lắm, tớ phải lên lầu để đi vệ sinh. Kỷ Ức sắp khóc đến nơi rồi, rõ ràng Noãn Noãn định đẩy hết mọi chuyện lại cho cô nên vội vàng nắm chặt lấy cổ tay bạn: Không được đâu, đừng bỏ tớ lại một mình.

Noãn Noãn chắp tay, liên tục cầu xin: Hôm nay là sinh nhật tớ, cậu cứu tớ một lần thôi.

Lần đầu tiên Kỷ Ức kiên trì: Xin cậu đấy, đừng để tớ lại một mình.

Cô sợ Quý Thành Dương sẽ thất vọng, thật sự cô sợ lắm. Cô lúc nào cũng muốn mình thật hoàn mỹ, đặc biệt tốt đẹp khi xuất hiện trước mặt anh. Nhưng bây giờ lại là lúc cô tệ hại nhất. Noãn Noãn biết cô sợ thật nên liều mình quyết tâm, trông bộ dạng có vẻ nếu chết thì cùng chết.

https://thuviensach.vn

“Đã thấy đói chưa?” Bỗng nhiên, Quý Thành Dương hỏi họ trong khi vẫn đang nhắm mắt.

“Đói, đói lắm ạ!” Lập tức Noãn Noãn mềm nhũn như dê non: “Chú út muốn mắng sao cũng được, nhưng chú để cháu ăn gì đã nhé! Hay là bọn cháu lên lầu trước ạ?” Đây hoàn toàn là kế hoãn binh.

Quý Thành Dương lãnh đạm đáp: “Thế thì cứ đói đi đã.”

…

Anh không nói gì thêm nữa.

Một lát sau, Vương Hạo Nhiên đứng bên ngoài không chịu nổi nữa, liền mở cửa xe ra: “Tớ bảo, bây giờ đã sáu giờ rồi, tớ đến quán Vĩnh Hòa chỗ Tân Nhai Khẩu mua đồ ăn sáng, cậu đưa hai đứa lên nhà đi, chuyện có gì đâu, đừng bắt nạt mấy cô bé nữa!”

May mà có người nói giúp, cộng thêm Noãn Noãn liên tục ra sức làm nũng, cuối cùng Quý Thành Dương cũng đồng ý đưa họ lên nhà.

Noãn Noãn cực kỳ thông minh, vừa vào nhà liền bảo rằng mình buồn ngủ nên chui ngay lên giường trong phòng ngủ của Quý Thành Dương: “Cháu không ổn rồi, lát nữa đồ ăn sáng về chú không cần phải gọi cháu đâu nhé, cháu buồn ngủ lắm, chắc phải ngủ đến trưa mới dậy!”

Kỷ Ức biết rằng Noãn Noãn chỉ dùng việc ngủ để trốn tránh thôi.

Quý Thành Dương cũng chẳng nói gì mà đi vào bếp rót ra hai cốc nước nóng. Cô đi theo anh vào bên trong, anh liền đưa một cốc cho cô. Anh nắm chặt chiếc cốc thủy tinh trong tay, ra hiệu cho cô cầm ở thành cốc cho khỏi bị bỏng.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng Kỷ Ức đã trông thấy anh ra hiệu, nhưng trong đầu cô giờ rất hỗn loạn nên vẫn cứ ngốc nghếch cầm vào thân cốc.

Cô lập tức bị bỏng và vội vã rút tay về.

“Bị bỏng rồi à?” Quý Thành Dương kéo tay cô ra dưới vòi nước rồi xối nước lạnh vào, mùa đông nước cực kỳ lạnh, nên lập tức xóa tan cơn đau.

Nhưng cô vẫn rất muốn khóc.

Mãi tới khi Quý Thành Dương cúi xuống kiểm tra tay Kỷ Ức mới phát hiện ra mắt cô đã đỏ hoe. Cô cố gắng kìm nén nước mắt không để bản thân bật khóc, kiềm chế đến mức vùng da quanh tai cô cũng bắt đầu đỏ lên.

Trông rất ấm ức.

Kỷ Ức cố gắng ép nước mắt chảy ngược vào trong.

Cô không dám ngẩng lên nhìn anh mà chỉ nhìn chăm chăm vào khuy áo sơ mi của anh.

Trời lạnh như thế này mà anh chỉ mặc mỗi áo sơ mi và một chiếc áo khoác lông khi ra khỏi nhà, cũng chẳng mặc áo lông cừu, nhất định là vì đã quá tức giận… Kỷ Ức rất xót xa, cô nghĩ đến việc mình không cản nổi Noãn Noãn, thậm chí còn bị bạn uy hiếp dụ dỗ kéo đi chơi là lại cảm thấy cực kỳ sai trái, cô chưa bao giờ cảm thấy mình mang tội ác tày trời thế này.

“Em còn đau không?” Anh hỏi.

“Hết đau rồi.” Cô nhỏ giọng nói, “Không đau chút nào nữa.”

“Sau này có đi nữa không?”

https://thuviensach.vn

“Không đi nữa.” Mũi cô trong giây lát lại cay cay.

Thực ra cô cực kỳ ấm ức, cô thật sự không hề cố ý.

Quý Thành Dương cũng biết giận dữ, chính vào ngày hôm nay, vào giây phút này, trong căn bếp này, cô đã thật sự ý thức được điều đó.

Quý Thành Dương cầm chiếc cốc còn lại lên, đổ một nửa phần nước nóng đi rồi liên tục đổ chỗ nước nóng còn lại từ cốc này sang cốc khác. Cứ như anh đang dùng hành động đơn giản này để làm tan đi cơn giận của mình.

Cơn giận dữ khi bị một cuộc điện thoại đánh thức lúc gần năm giờ sáng, khi nghe thấy nội dung cuộc điện thoại dần dần bình ổn lại từng chút một. Anh chẳng qua cũng chỉ hai mươi tư tuổi, nếu như căn cứ theo vòng trưởng thành thông thường, thì bây giờ anh mới chỉ bắt đầu học thạc sĩ, vẫn chưa ra khỏi cổng trường. Cho dù tiến trình cuộc sống của anh nhanh hơn người bình thường rất nhiều, thì anh cũng mới chỉ có hai mươi tư tuổi. Anh vẫn chưa đủ trưởng thành, chững chạc để trở thành một người giám hộ hợp cách…

Anh không ngừng nói với bản thân rằng: Quý Thành Dương, mày đã trông thấy rất nhiều bất lực và tuyệt vọng. Mày đã từng trông thấy rất nhiều người phụ nữ Bắc Phi lôi đệm ra những rừng cây ven đường để bán thân, nhìn thấy những cái xác bị thiêu cháy, nỗi kinh hoàng và tử vong sau mỗi vụ nổ, thậm chí đã từng nhìn thấy một thành phố phồn hoa phút chốc rơi vào khủng hoảng tận thế.

Tối nay, cô mới chỉ được nhìn qua loa vào thế giới thực tế, không cần phải căng thẳng như thế.

Cô bé chỉ là đi đến một sàn nhảy rất bình thường, vào tối nay, ở Bắc Kinh, tại đất nước Trung Quốc này.

https://thuviensach.vn

“Anh biết, em sẽ không chủ động đến đó.” Anh cố gắng để giọng mình dịu dàng hơn, dù vẫn còn hơi lạnh lùng, “Xã hội này phức tạp lắm, cho dù em không chủ động đến nơi đó, nhưng em vẫn đã đi rồi. Nếu như gặp phải nguy hiểm gì thì người bị hại sẽ chỉ có một mình em mà thôi.”

Nước không còn nóng nữa, anh đặt chiếc cốc không xuống rồi đưa cốc nước ấm cho cô.

Kỷ Ức nhận ra anh đã quay mặt về phía mình nên nhỏ giọng nói: “Em sai rồi… Anh đừng giận nữa.” Cô cảm thấy rất ấm ức nhưng lại không dám giải thích. Cô muốn được như trước kia, mỗi lần cảm thấy ấm ức nhất, bất lực nhất, sợ hãi nhất là lại ôm chầm lấy anh. Nhưng cô không có đủ dũng cảm để đến gần anh hơn dù chỉ là một bước.

Quý Thành Dương nắm chặt chiếc cốc thủy tinh sững lại giây lát rồi đưa một bàn tay ra kéo đầu Kỷ Ức áp vào ngực mình.

Tay anh đặt trên đầu cô.

Kỷ Ức nghiêng đầu, lần đầu tiên cô nghe thấy tiếng tim đập của anh, bởi vì tai cô chạm vào ngực anh, từng nhịp từng nhịp đập rất mạnh mẽ, nhưng cô nhận ra rất rõ một điều rằng nhịp tim của cô nhanh hơn anh rất nhiều. Quý Thành Dương cầm chiếc cốc, cảm thấy đôi bàn tay cô vòng qua hông mình rồi ôm chặt, cả quá trình đều cực kỳ cẩn thận, rón rén.

Cũng như hồi ở Wellington.

Quý Thành Dương định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, anh đưa cốc lên uống nước, nhưng chưa được mấy ngụm thì đã nghe thấy tiếng chuông cửa. Anh vỗ nhẹ lên cánh tay cô: “Em vào gọi Noãn Noãn dậy ăn sáng đi.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức cứ như giật mình choàng tỉnh nên vội vã thu tay về và quay người rời khỏi bếp.

Nào ngờ khi Vương Hạo Nhiên vào nhà lại đi cùng với Tô Nhan.

Noãn Noãn có vẻ đã chơi mệt rồi mà lại chẳng có việc gì quan trọng nên ôm chăn trở mình một cái rồi ngủ tiếp. Kỷ Ức gọi mấy lần không có kết quả nên ra ngoài, cô nhìn thấy Vương Hạo Nhiên bày quẩy, sữa đậu nành, hai cái bánh đậu và bánh đường tam giác vào đĩa. Vương Hạo Nhiên nghe thấy tiếng động cô đi ra nên ngước lên nhìn: "Em mau qua đây ăn đi!" Anh vừa nói vừa bẻ một chiếc bánh đậu ra để ăn rồi nói: "Quý Thành Dương, hôm nay tớ có việc nên không làm tài xế cho cậu được đâu, tớ ăn xong là đi ngay đấy."

Quý Thành Dương bấy giờ mới ra khỏi bếp, anh chỉ "Ừ" một tiếng chứ không nói gì thêm.

Kỷ Ức kéo ghế ngồi xuống, Vương Hạo Nhiên lập tức bẻ chiếc bánh đường tam giác ra, đường đỏ bên trong vẫn còn nóng bỏng, bốc ra một làn hơi nhỏ, anh cứ thế đặt xuống trước mặt cô: "Con gái ăn đường đỏ tốt lắm, ra khỏi Vĩnh Hòa anh phải rẽ một đoạn mới mua được đấy. Em ăn bánh đường này đi, còn quẩy thì để dành cho Quý Thành Dương!" Trông anh hoàn toàn có dáng vẻ của đầu bếp đang kết hợp các món ăn.

Vương Hạo Nhiên vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Kỷ Ức.

Quý Thành Dương ngồi phía đối diện, bên cạnh là Tô Nhan.

Vốn dĩ hai người đàn ông đều không nhắc đến chuyện lúc sáng sớm nay nữa, nhưng Tô Nhan lại nhìn Kỷ Ức đầy nghiêm túc và bắt đầu thuyết giáo: "Chị trông mấy đứa con trai đi cùng bọn em chẳng phải tốt đẹp gì, sao chị thấy Kỷ Ức hồi bé cũng ngoan lắm mà bây giờ lớn lên lại…"

https://thuviensach.vn

“Ấy, cậu nói gì thế?” Vương Hạo Nhiên là người đầu tiên không hài lòng, “Rõ ràng Tây Tây bị người khác kéo đến đó mà!”

Tô Nhan có vẻ chẳng buồn nói chuyện với Vương Hạo Nhiên.

Hai người ở cùng đoàn nhạc nên có lịch công việc trùng nhau rất nhiều. Vương Hạo Nhiên cố ý dẫn dắt câu chuyện từ sàn nhảy sang việc đi biểu diễn ở Nga.

Kỷ Ức chỉ sợ Quý Thành Dương nghe thấy Tô Nhan nói vậy sẽ lại nổi giận, cô cầm chiếc bánh đường trong tay vừa ăn vừa liếc nhìn anh.

Quý Thành Dương không ăn gì, trước mặt anh chỉ có cốc nước ấm khi nãy, khi cô nhìn anh là lúc anh đang lục túi quần. Chỉ một hành động rất nhỏ như vậy thôi mà đã bị Tô Nhan phát hiện ra. Tô Nhan nhíu mày nói: “Sao giờ cậu chẳng rời thuốc được thế? Thiên tài thanh cao, mẫu học sinh ba tốt ngày xưa đi đâu mất rồi?”

Anh không đáp mà đứng dậy đi đến chỗ ghế sô pha, nhấc chiếc áo lông của mình lên và lấy thuốc từ trong túi áo.

Sau đó anh đi ra ngoài ban công, đóng cửa lại và hút thuốc một mình.

“Tớ không thể hiểu nổi, thuốc có phải thứ tốt đẹp gì đâu?” Tô Nhan vừa uống sữa đậu nành vừa phàn nàn.

“Đương nhiên là cậu không hiểu rồi, từ nhỏ cậu chỉ biết đi từ phòng tập này đến phòng tập khác, đến lúc lớn lên cũng chỉ biết từ phòng biểu diễn này đến sân khấu kia.” Vương Hạo Nhiên mỉm cười, nhìn Quý Thành Dương đang đứng ngoài ban công: “Tớ thấy mỗi người đều có một điểm tựa tinh thần trong tiềm thức, ví dụ như, tớ sẽ nhất định phải uống nước nên bất kỳ lúc nào cũng phải có một cốc nước trong tầm tay, chỉ cần có nước là tớ sẽ cảm thấy yên tâm. Còn Quý Thành Dương ấy hả? Có lẽ lúc nào cũng

https://thuviensach.vn

cần điếu thuốc bên mình thì khi nhìn thấy chết chóc hay xương cốt tung bay, cậu ấy mới cảm thấy yên ổn được. Cảm giác an toàn cậu có hiểu không? Đây thuộc về phạm trù dựa dẫm vào đồ vật."

"Được rồi được rồi, tớ không ăn sáng nữa!" Khi nghe thấy "xương cốt tung bay" là Tô Nhan đã thấy buồn nôn rồi, cô đặt bánh nhân đậu đỏ xuống rồi cầm sữa đậu nành đứng lên.

Tô Nhan mở cửa ban công, gọi một tiếng "Quý Thành Dương", sau đó cánh cửa nhanh chóng đóng lại.

Tô Nhan tiếp tục nói chuyện với Quý Thành Dương, Kỷ Ức ở bên trong hoàn toàn chẳng nghe thấy gì. Cô cực kỳ để tâm, muốn biết hai người đang nói chuyện gì, nhưng cô lại không thể lộ liễu trắng trợn ra nghe trộm được, nên cứ ngồi đó ăn từng miếng bánh đường mà trong lòng rối bời.

Hôm nay là thứ Sáu, cô lẽ ra phải đi học, nhưng trường Phụ Trung do tham gia vào một hoạt động của Sở Giáo dục nên các thầy cô khối Mười hai đều bị gọi đi đón tiếp các lãnh đạo của Sở, toàn thể học sinh lớp Mười hai được nghỉ học một ngày.

Vậy nên Noãn Noãn mới không vội tỉnh giấc, cho tới khi trong nhà chỉ còn lại mỗi Quý Thành Dương và Kỷ Ức thì căn nhà bỗng trở nên yên tĩnh tới mức cô càng thêm bất an.

Tối qua cô bị Noãn Noãn kéo đi quá nhanh nên trong cặp không có tài liệu ôn tập mà chỉ có bảng từ mới tiếng Anh và một cuốn vở ghi chép. Cô thực sự chẳng có việc gì làm nên bắt đầu cầm cuốn sổ từ mới ra rồi ngồi xuống ghế sô pha trong phòng khách, học thuộc từng từ một lần nữa.Sau khi đọc thuộc được mấy hàng từ mới, cô ngước lên nhìn, Quý Thành Dương vẫn đang đứng hút thuốc ngoài ban công…

Buổi trưa cứ thế trôi qua, Noãn Noãn vẫn đang ngủ rất ngon.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương cuối cùng cũng đi vào nhà: “Anh đưa em đi ăn.”

Cô cất cuốn sổ từ mới vào cặp, đứng dậy: “Để em vào gọi Noãn Noãn.”

“Không cần đâu.” Quý Thành Dương dứt khoát nói: “Chẳng phải vừa vào lớp Mười hai là nó đã như thế này rồi ư? Cứ hễ rảnh là lăn ra ngủ cả ngày.”

Câu này thì đúng là sự thật.

Thế là cả hai người để Noãn Noãn lại rồi ra ngoài, không biết tuyết đã bắt đầu rơi từ khi nào. Thậm chí còn có xu hướng rơi càng ngày càng nhiều, sau khi họ ăn trưa xong, chiếc xe của Quý Thành Dương đậu bên ngoài nhà hàng đã được phủ cả một lớp tuyết dày.

Thảo nào khi họ đang ăn trong nhà hàng đã thấy có tin tức thành phố ra kêu gọi dọn tuyết.

Đây là lần đầu tiên, xưa nay chưa từng có.

Kỷ Ức cực kỳ thích tuyết nên cô bước tới giơ tay ra hứng trước mui xe anh: “Hôm nay tuyết rơi nhiều quá!”

“Đúng là nhiều thật, nhưng hình như tuyết không rơi dày như ngày xưa thì phải!”

“Ngày xưa?” Cô hỏi, “Ngày xưa Bắc Kinh tuyết rơi dày bao nhiêu ạ?”

Quý Thành Dương khom lưng, khua tay chỉ vào chỗ bắp chân: “Lần đầu tiên anh đến Bắc Kinh, lần đầu tiên nhìn thấy tuyết thì gặp phải trận tuyết lớn dày đến từng này.” Anh đứng thẳng dậy, nói tiếp: “Lúc ấy anh mới khoảng năm, sáu tuổi. Năm 1982, 1983 gì đó.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức sinh ra vào năm 1986, Quý Thành Dương đang kể chuyện có từ trước khi cô ra đời.

“Thế tại sao bây giờ tuyết không rơi dày thế nữa ạ?”

Anh mở cửa cho cô lên xe trước: “Vì bây giờ trái đất đang nóng lên, xe tư của các gia đình ở Bắc Kinh cũng nhiều nên rất khó có thể trông thấy những trận tuyết lớn như thế ở Bắc Kinh nữa.”

Cô cứ ngỡ rằng họ sẽ về thẳng nhà luôn, nào ngờ Quý Thành Dương lại lái xe đi tới Yến Sa(*). Cô rất ít khi đến các trung tâm mua sắm, quần áo của cô lúc nào cũng được người khác mang đồ may sẵn đến cho, kích cỡ thường có một chút chênh lệch, nhưng cũng không quá nhiều. Dù sao phần lớn thời gian cô vẫn phải mặc đồng phục của trường Phụ Trung, chỉ có những khi đi biểu diễn mới phải mang thêm vài bộ đồ mặc bình thường nên cũng chẳng có nhu cầu.

(*) *Yến Sa là khu mua sắm liên hợp lớn. Phía Tây Bắc của Yến Sa chính là khu quán bar Sanlitun.*

Thế nên, cô và Quý Thành Dương tới đây bỗng chốc trở nên hoang mang ngơ ngác.

Mãi cho tới khi anh dẫn cô đến quầy dành riêng cho các nhãn hiệu thanh thiếu niên và bảo nhân viên bán hàng chọn giúp cô một bộ đồ thật đẹp, cô mới ngỡ ngàng nhận ra, anh muốn mua quần áo cho cô. Nhân viên phục vụ nhiệt tình đến mức không chê vào đâu được, thấy hai người họ cứ ngỡ là anh trai dẫn em gái đi mua quần áo nên cứ liên tục khen: “Em gái ngoài chuyện không cao như anh trai ra thì trông cũng đoan trang, cả hai anh em đều mắt to và mắt hai mí cả, chắc bố mẹ của hai người đều đẹp đúng không?”

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức sững sờ rồi liếc nhìn Quý Thành Dương.

Anh dường như không hề có ý định giải thích… Thế thì cô cũng không giải thích nữa.

Tháng Mười hai đã có một số nhãn hiệu bắt đầu bày bán trang phục mùa xuân. Quý Thành Dương cũng có ý muốn cô chọn đồ để mặc vào mùa xuân: "Đó là quà sinh nhật cho em." Anh giải thích như vậy.

Nhưng vẫn còn hơn một tháng nữa mới đến sinh nhật của cô mà.

Kỷ Ức vào phòng thử đồ để mặc chiếc áo sơ mi kẻ ca rô, khi nhìn thấy mình trong gương, cô bỗng đỏ mặt. Dáng và màu sắc của chiếc áo sơ mi kẻ này thực ra rất giống với chiếc áo anh mặc hôm nay, cả hai đều là màu xanh lá nhạt với những ô kẻ ca rô không quá to cũng không quá nhỏ. Cô mở cửa, bước ra khỏi phòng thử đồ và đi đến trước mặt anh rồi dừng lại khi còn cách anh khoảng bốn, năm bước.

Quý Thành Dương cứ như không hề phát hiện ra điều gì khác lạ mà chỉ ngắm cô thật kỹ: "Được đấy."

Quý Thành Dương rất kiên nhẫn, cộng thêm việc nhân viên bán hàng tại các quầy đều rất nhiệt tình, nên họ đã tiêu tốn đến ba, bốn tiếng đồng hồ ở Yến Sa.

Kết quả là khi họ ra khỏi Yến Sa, đã bất ngờ trông thấy ngoài đường xuất hiện cả một biển xe cộ. Cả con đường lớn giờ cứ như một bãi đỗ xe phủ đầy tuyết. Cô nhìn làn xe hai bên qua cửa sổ giờ đang bị ép phải tách ra để cho thêm một chiếc xe nữa chen vào.

Khi màn đêm bắt đầu buông xuống, xe của Quý Thành Dương vẫn đang bị tắc trên đường Tràng An, dòng xe lên đến hàng vạn chiếc vẫn đang di chuyển vô cùng khó khăn.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Noãn Noãn cũng phải thức dậy vì đói, Noãn Noãn gọi điện thoại cho Kỷ Ức, vừa xem tin tức trên ti vi, vừa nói: "Tớ thấy không ổn đâu, từ trước đến giờ tớ chưa bao giờ thấy Bắc Kinh tắc đường đến mức này, trên bản tin còn nói rằng: Nếu như các xe trên đường không thể di chuyển được thì chẳng khác nào bãi đỗ xe cả!"

"Đúng là rất khó điều khiển." Kỷ Ức thấp giọng nói, "Bọn tớ vẫn đang tắc ở trên đường Tràng An đây."

"Thế thì phải tám, chín giờ mới về được đến đây đấy nhỉ? Tớ đói chết đi được nên đã ăn sạch sành sanh những thứ còn lại của bữa sáng để trên bàn rồi!"

"Cậu vào bếp tìm xem có quả trứng nào không…" Kỷ Ức hướng dẫn bạn, "Có thể dùng lò vi sóng để làm trứng ăn."

Kỷ Ức hướng dẫn qua cách làm cho Noãn Noãn.

Sau khi dập máy, cô nhìn ra dòng xe dài hun hút bên ngoài, thậm chí đến đường dành riêng cho xe buýt bây giờ cũng đậu kín những xe.

Từng giây từng phút trôi qua, tuyết cũng đã dần dần ngừng rơi.

Đến tầm khoảng tám, chín giờ mà dòng xe vẫn chẳng có dấu hiệu di chuyển được thêm chút nào, cô trông thấy rất nhiều người xuống khỏi xe buýt ở phía đằng xa, có vẻ như họ đang chuẩn bị đi bộ về nhà hoặc tìm xem ở những chỗ khác có bắt được chiếc taxi nào không… Lần kẹt xe này quả thật nghiêm trọng quá…

Quý Thành Dương bỗng vớ lấy áo khoác từ ghế sau: "Em ở đây chờ anh, anh sẽ quay lại ngay!"

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào thì anh đã mở cửa và xuống khỏi xe. Qua màn mưa đang rơi xuống không ngừng, cô nhìn thấy anh nhanh chóng len lỏi vào giữa dòng xe và biến mất. Anh đi đâu thế? Kỷ Ức hoang mang nhìn về phía Thiên An Môn phía bên trái và suy nghĩ vấn đề này. Cô kiên nhẫn chờ đợi, mãi một lúc lâu sau thì bỗng thấy chiếc xe phía trước đã tiến lên được một đoạn.

Kỷ Ức giật bắn mình, phản ứng đầu tiên của cô là lôi điện thoại ra để gọi cho anh.

Nhưng chiếc xe phía sau dường như không thể chờ thêm được nữa mà cứ bấm còi inh ỏi ầm ĩ.

Những tiếng còi xe cùng với tiếng người mắng mỏ khiến cô luống cuống chân tay, thậm chí cô còn nghĩ đến việc có nên thử lái một đoạn hay không, dù sao cũng chỉ là di chuyển một khoảng ngắn… Nhưng may thay, đúng vào lúc này thì cánh cửa xe chợt bật mở.

Quý Thành Dương nhảy lên xe, ném một túi gì đó nóng hổi sang cho cô rồi điều khiển xe dịch lên phía trước mấy mét.

Sau đó, lại tiếp tục tắc đường.

Kỷ Ức lấy một chiếc bánh dứa ra cắn một miếng, suýt chút nữa bị bỏng lưỡi.

Lúc cô đang suýt xoa thì chợt phát hiện ra anh đang nhìn mình rất buồn cười: “Sao thế anh?” Cô lấy làm lạ.

“Em ăn đúng cái mà anh muốn ăn.” Anh khẽ ho một tiếng, thoáng lúng túng.

À, hóa ra anh thích bánh dứa.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức bỗng cảm thấy dường như có một vầng sáng trắng cực kỳ ôn hòa phủ lên người anh, như thể anh bỗng chốc trở nên sinh động hơn, bỗng trở nên dịu dàng hơn. Cô đưa chiếc bánh ghé lên môi anh đầy tự nhiên: "Thế thì anh ăn nốt chỗ còn lại đi, em mới cắn được một miếng thôi!" Vừa dứt lời cô đã nhận ra sự bất hợp lý, thói quen quá lâu rồi, cảm giác thân thiết từ khi còn nhỏ đúng là rất khó quên…

Chỉ có mấy giây mà bỗng trở nên dài vô hạn.

Mắt anh chuyển từ phía bánh dứa sang tay cô, sau đó anh buông tay phải ra khỏi vô lăng và nắm lấy tay Kỷ Ức để cắn một miếng bánh dứa, nhồm nhoàm nói: "Anh chỉ nói đùa thôi, em cứ ăn đi."

Cô rút tay về, nhìn vị trí mà anh vừa ăn một hồi lâu rồi mới tiếp tục cắn từng miếng ăn hết chiếc bánh dứa này.

Trước buổi tối hôm ấy, chưa bao giờ xảy ra vụ tắc đường nào có sức ảnh hưởng lớn như thế tại Bắc Kinh.

Tối hôm ấy, Kỷ Ức liên tục nghe đài phát thanh, tất cả các chuyến bay ở sân bay đều phải dừng lại, bởi vì một trăm phần trăm hành khách đi trên các chuyến bay hàng không dân dụng đều đến muộn. Dường như chỉ vì một trận tuyết lớn mà tình hình đường xá cả thành phố bỗng chốc triệt để phân thành hai kỷ nguyên: Trước tối hôm ấy, không một ai ngờ rằng có thể kẹt xe đến mức cực điểm bi thảm thế này, sau tối hôm ấy thì mọi người lại dần dần quen với việc coi thành phố này là bãi đỗ xe cỡ lớn.

Tối hôm ấy, rất nhiều người bị kẹt lại trên đường đều sẽ không thể quên được buổi tối ngày thứ Năm, mùng Bảy tháng Mười hai năm 2001. Rất nhiều người đều tan làm và lên xe lúc năm, sáu giờ tối nhưng tầm hai, ba giờ sáng mới về được đến nhà.

https://thuviensach.vn

Còn cô và Quý Thành Dương khi về đến nhà đã là một giờ sáng.

Noãn Noãn đã lại ngủ tiếp rồi.

Kỷ Ức đặt túi đựng quần áo xuống chiếc ghế sô pha bên cạnh giường, nhìn Quý Thành Dương yên lặng lấy quần áo sạch trong tủ ra rồi ra hiệu bằng ánh mắt bảo cô đi tắm trước. Cô nhìn theo dáng anh rời đi mà bỗng cảm thấy hôm nay quả là một ngày kỳ diệu. Lúc họ ra khỏi nhà, Noãn Noãn đang ngủ say; khi trở về Noãn Noãn cũng đang chìm sâu trong giấc ngủ, cứ như thời gian chưa hề có bất cứ thay đổi nào.

Cứ như thể cả ngày hôm nay là do họ trộm được, không có một ai biết đến.

https://thuviensach.vn

9
Sóng ngầm của sinh mạng

Trước kỳ nghỉ đông, Tiêu Tuấn mở ba cửa hàng đĩa lần lượt ở trước cổng chính trường Phụ Trung, Ngũ Đạo Khẩu và Tân Nhai Khẩu. Bản thân Tiêu Tuấn thì trông cửa hàng trước cổng trường Phụ Trung. Cửa hàng chỉ cách cổng trường khoảng chừng hai, ba trăm mét nên có rất nhiều học sinh đến đó. Dĩ nhiên Noãn Noãn cực kỳ vui vẻ và hoàn toàn ra dáng bà chủ, cứ hễ rảnh rỗi tan học là lại chạy đến cửa hàng chơi.

Cửa hàng có diện tích không rộng lắm nhưng tình hình kinh doanh cực kỳ tốt.

Chủ yếu là vì Tiêu Tuấn đã bắt đầu lăn lộn xã hội từ sớm nên cũng có nhiều nguồn hàng. Cửa hàng chủ yếu kinh doanh các đĩa gốc từ Hồng Kông và đĩa tồn(*) nhập khẩu từ nước ngoài.

(*) Đĩa tồn nhập khẩu: Khi một công ty phát hành âm nhạc nước ngoài sản xuất một số lượng đĩa nhạc lớn nhưng do một lí do nào đó không thể tiêu thụ hết được, công ty đó không thể giảm giá đĩa nhưng cũng không thể tiếp tục trả phí kho lưu trữ số đĩa tồn này nên sẽ tiến hành tiêu hủy. Do chất liệu để sản xuất vỏ đĩa đều là hàng cao cấp nên tất cả chỗ đĩa này sẽ được nhập khẩu vào Trung Quốc dưới dạng phế liệu. Tuy nhiên trong quá trình tiêu hủy, tùy vào yêu cầu của người nhập khẩu hoặc tùy vào quan hệ mà chỉ có một bộ phận đĩa tồn bị tiêu hủy hoàn toàn, một số chỉ bị rạch hoặc cắt đến vỏ đĩa bên ngoài, những chiếc đĩa này được gọi là đĩa tồn nhập khẩu. Còn một loại nữa sẽ được giữ nguyên vẹn cả vỏ lẫn đĩa được gọi là hàng nguyên kiện. Ban đầu, đĩa tồn nhập khẩu là tên gọi để chỉ những đĩa đã bị cắt hoặc rách hỏng vỏ ngoài, nhưng bây giờ còn được chỉ chung cho những đĩa nhạc bị lỗi nhưng cơ bản vẫn có thể nghe được.

https://thuviensach.vn

“Cổ điển, rock, jazz.” Mái tóc dài của Noãn Noãn được cột cao, cô bạn đứng trong cửa hàng giới thiệu cho khách rất ra dáng, “Cả hàng này đều được nhập trực tiếp từ Hồng Kông nên phải cộng thêm sáu mươi tệ phí vận chuyển nữa!”

Có người vừa cầm một chiếc đĩa lên hỏi vài câu là Noãn Noãn đã lập tức để lộ chân tướng: “Cái này à…”

Noãn Noãn nhìn về hướng Tiêu Tuấn đang uống trà cầu cứu.

Tiêu Tuấn mỉm cười rồi đứng dậy: “Đây là đĩa CD của NEU!, ngoài cửa hàng của chúng tôi ra, có đi khắp Bắc Kinh cũng không thể tìm được chiếc thứ hai đâu, một trăm bảy mươi tệ mà còn mặc cả à?”

Người kia cười: “Thôi ông chủ đừng đắc ý nữa, tôi đã nghe tiếng cửa hàng này toàn hàng độc hàng hiếm nên mới cố tình đến đây đấy!”

Kỷ Ức thấy Tiêu Tuấn và Noãn Noãn nhìn nhau mỉm cười mà bỗng cảm thấy chuyện tối hôm trước cũng chẳng đáng gì.

Cô cực kỳ thích xem hài kịch và những đoạn phim về cuộc sống hạnh phúc, bây giờ ngay bên cạnh cô lại có người diễn trực tiếp cho xem thì đương nhiên rất tuyệt.

Cô cũng từng lo lắng cho Noãn Noãn, nhà Noãn Noãn làm sao có thể chấp nhận một gia đình như gia đình Tiêu Tuấn? Nhưng nghĩ đến chuyện này cô cũng chỉ cảm thấy có chút khó khăn mà thôi, chứ không hề cụ thể hóa nó ra. Còn ít tuổi cộng thêm môi trường lớn lên quá đơn thuần khiến cô nghĩ rằng mọi vấn đề về tiền bạc hay gia cảnh là đều có thể vượt qua được giống như trong phim ảnh.

Ở độ tuổi mười lăm, mười sáu, thứ duy nhất thật sự lo lắng chính là những buổi kiểm tra liên tiếp, trời cao đất rộng cũng không thể sánh được

https://thuviensach.vn

với thành tích thi.

Những người đang đắm chìm trong tình yêu tuổi trẻ thường hay gọi nhau là vợ chồng, em nấu cho anh được bữa cơm, anh đưa em đi giặt quần áo là đã trở thành vợ chồng già đồng cam cộng khổ rồi. Nhưng sau cơn bão tố nhìn lại, sẽ thấy hầu hết chỉ là những trò chơi gia đình mà bản thân đắm đuối.

"Chị ơi, em muốn mua đĩa nhạc tặng bạn trai." Có một cô bé mặc đồng phục trường cấp hai Phụ Trung nhỏ giọng hỏi Kỷ Ức đầy e dè. "Em không hiểu lắm nên chị có thể giải thích cho em không?"

Cô bé này đã đến đây rất lâu rồi, nhưng thấy hai vị chủ cửa hàng đều toát ra ánh sáng "vợ chồng già" thì không dám chủ động hỏi thăm, nhìn Kỷ Ức đang ngồi đọc sách bên quầy thu ngân có vẻ rất thân thiện dễ gần nên lập tức ghé lại gần.

Chủ yếu là vì Kỷ Ức đang mặc đồng phục cấp ba của trường Phụ Trung, lại còn đeo cả huy chương của đoàn nhạc, mới nhìn đã biết là người tốt.

Kỷ Ức "À" một tiếng, định nói rằng mình cũng không hiểu, nhưng chưa kịp cất lời thì đã có người chen ngang: "Để anh giúp em chọn nhé!"

Phó Tiểu Ninh vươn cánh tay ngang qua vai Kỷ Ức để chọn ra mấy đĩa nhạc trên giá: "Tất cả đều là đĩa tồn được trực tiếp mang nguyên kiện từ nước ngoài về, trong nước không có đâu. Anh chọn giúp em một cái nhé, đảm bảo bạn trai em sẽ thích."

Giọng nói đặc biệt dịu dàng của Phó Tiểu Ninh khiến cô bé kia nhanh chóng tiêu tan cảm giác xa lạ và nghiêm túc lắng nghe hắn giải thích thế nào là đĩa tồn nhập khẩu và được yêu thích đến đâu. Kỷ Ức phát hiện, mới chỉ ngắn ngủi có nửa tháng mà hắn ta đã quen thuộc với việc giới thiệu các đĩa nhạc và ban nhạc khác nhau, cứ như thể hắn là một người lâu năm trong

https://thuviensach.vn

nghề. Cô đoán Phó Tiểu Ninh chắc chắn đã âm thầm bỏ ra không ít công sức nên cô không khỏi kinh ngạc và có cái nhìn mới mẻ hơn về hắn.

Kể từ lần trước, Phó Tiểu Ninh đã giữ chừng mực hơn rất nhiều, cũng ít nói chuyện với Kỷ Ức hơn và bắt đầu né tránh cô.

Khi hắn nhận số tiền từ tay cô bé kia và đưa cho Kỷ Ức để cô giúp trả tiền thừa thì chợt phát hiện ra Kỷ Ức đang mỉm cười. Phó Tiểu Ninh bỗng nhiên sững sờ, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy Kỷ Ức nở một nụ cười thân thiện đến thế với mình, mặc dù nụ cười ấy vẫn còn rất xa cách.

Kỷ Ức không mấy để tâm, cô thu dọn sách rồi nói với Noãn Noãn lúc này đang quay lưng lại rằng: "Đi ăn thôi, ăn xong tớ còn phải về tự học nữa."

Noãn Noãn không nỡ ra về nhưng vẫn dụi dụi vào ngực Tiêu Tuấn: "Em về đây, ăn xong em sẽ về nhà luôn!"

"Về thôi!" Tiêu Tuấn co ngón tay búng nhẹ vào đầu Noãn Noãn: "Học hành chăm chỉ nhé!"

Noãn Noãn lập tức đáp "Vâng" như một cô vợ nhỏ rồi kéo tay Kỷ Ức đi khỏi.

Hai người ăn xong bữa tối là Kỷ Ức liền quay lại trường học một mình.

Khi đi ngang qua phòng tập, cô trông thấy các học sinh lớp dưới trong đoàn nhạc đang chơi đàn piano, người hướng dẫn lại chính là bạn thân của cô trong đoàn nhạc. Chẳng hiểu vì sao sau khi cô lắng nghe họ chơi đàn một lát liền bất ngờ nghĩ đến bài hát cô nghe thấy trong xe của Quý Thành Dương vào buổi sáng sớm hôm ấy.

https://thuviensach.vn

Cô đi vào trong phòng tập, tranh thủ lúc các bạn lớp dưới đang nghỉ giải lao liền hỏi bạn mình: "Hôm trước tớ nghe thấy một bài hát, cậu nghĩ giúp tớ xem bài này tên là gì nhé."

Người bạn kia lập tức bật cười: "Không chắc tớ đã biết đâu đấy!"

Kỷ Ức vừa nhớ lại vừa ư ử giai điệu cho bạn nghe. Chuyện đã qua lâu lắm rồi, thế mà cô vẫn còn nhớ rất rõ.

"À, bài này à, đây là bài *Angel,* ca khúc chủ đề cho bộ phim *City of Angels,* thành phố của những thiên thần." Người bạn kia vừa viết tên bài hát vào lòng bàn tay của Kỷ Ức vừa nói, "Đĩa nhạc của phim này hay lắm đấy, còn đặc sắc hơn cả nội dung phim. Đây là một bộ phim có kết thúc bi kịch."

Lại là bi kịch… Lẽ nào anh chỉ thích xem bi kịch thôi ư?

Từ phim *Léon* đến *City of Angels,* và cả vở *Hồ thiên nga* mà họ cùng xem hôm trước nữa.

"Nếu cậu chưa xem thì có thể xem thử!" Người bạn kia có lẽ cũng rất tôn sùng bộ phim này, nên còn diễn lại lời thoại một cách đầy sinh động, "Nicolas Cage đẹp trai quá chừng, nhất là khi nói ra lời thoại cực kỳ bi thương ấy… *I would rather have had one breath of her hair, one kiss of her mouth, and one touch of her hands than an eternity without it.* Cậu nghe hiểu chứ? Hả Tiểu Kỷ Ức?"

Cô hiểu câu nói này, đây đâu phải là một câu quá ư phức tạp.

Tôi thà được ngửi mùi hương trên mái tóc cô ấy, được đặt một nụ hôn trên môi cô ấy và được chạm vào đôi tay cô ấy một lần, còn hơn là được sống vĩnh hằng.

https://thuviensach.vn

“Cũng bi thương thật đấy.” Kỷ Ức khẽ lẩm nhẩm, “Nhưng đó thật sự là bi kịch ư?”

Người bạn kia rất khoái trá: “Tớ lừa cậu làm gì, dù sao đó cũng là một bi kịch trở tay không kịp. Thiên tai vận nạn, nhìn chung đó là một kết thúc khiến người khác không thể nói nên lời, phim kết thúc như thế đấy.”

Cô ghi nhớ cái tên này.

Nhưng không hề có ý định lập tức xem bộ phim này ngay, gần đây cô nhận ra mình càng ngày càng không thích xem bi kịch, những bộ phim này khiến cô cảm thấy rất không may mắn.

Từ lần gặp trước đến nay đã khá lâu rồi, nhưng Quý Thành Dương không hề liên lạc lại với cô.

Cô từng hỏi Noãn Noãn mấy lần xem dạo này anh đang bận việc gì, nhưng do cảm giác ẩn giấu trong lòng nên cô không dám hỏi trực tiếp mà chỉ hỏi qua loa gián tiếp vài câu. Nhưng lần nào Noãn Noãn cũng trả lời rất bình thường: “Chú út của tớ á? Chú ấy đã mấy tuần không về rồi, có thể chú ấy lại ra nước ngoài chăng? Trước giờ chú ấy cũng không thường xuyên về viện mà!”

Kỷ Ức muốn tìm anh, nhưng không biết phải lấy lý do gì. Buổi tối trước hôm thi học kỳ, cô mới gửi cho anh một tin nhắn: Ngày mai em phải thi cuối kỳ rồi, đây là kỳ thi học kỳ cuối cùng của lớp Mười hai, tự nhiên em thấy tiếc những năm cấp ba quá.

Khi tin nhắn được gửi đi, cô cứ thấp thỏm không yên. Nhưng sau khi tin nhắn đã được gửi đi rồi thì lại biệt tăm chẳng có tin tức gì.

Quý Thành Dương không hề trả lời.

https://thuviensach.vn

Cũng chính từ tin nhắn ấy, mà Kỷ Ức không dám tùy tiện làm gì nữa, và mối liên lạc giữa họ cứ thế bị đứt đoạn.

Tình trạng ấy cứ tiếp diễn cho tới khi kết thúc thi cuối kỳ và bắt đầu kỳ nghỉ đông cuối cùng của cấp ba.

Ngày Hai mươi tháng Một, cuối cùng cô đã tròn mười sáu tuổi. Chiều hôm ấy, nhà cô vẫn chẳng có lấy một bóng người.

Kỷ Ức chợt nghĩ ra một lý do rất lớn, cô đã tròn mười sáu tuổi rồi, nếu bây giờ gọi điện cho anh thì chắc anh sẽ nghe điện chứ? Cô ngồi trước bàn học do dự mãi một lúc lâu rồi mới tìm số điện thoại của anh và ấn phím gọi.

Anh không tắt máy, nhưng chỉ có những tiếng tít dài chờ đợi.

Cô căng thẳng đợi, đợi mãi, bỗng nhiên điện thoại chợt kết nối được: "Tây Tây à?"

Giọng của Vương Hạo Nhiên?

Kỷ Ức sững sờ: "A, vâng ạ, em tìm Quý Thành Dương."

"Cậu ấy vào phòng vệ sinh." Vương Hạo Nhiên nói, "Em nghỉ đông rồi đấy à? Định đến bệnh viện thăm cậu ấy hả?"

Bệnh viện ư? Kỷ Ức hoàn toàn không thể tập trung, cô chỉ có một cảm giác cực kỳ không ổn, nên nhanh chóng gặng hỏi: "Anh ấy đang ở bệnh viện ạ? Viện nào hả anh?"

"301." Giọng nói của Vương Hạo Nhiên vang lên cho cô hay, "Anh hỏi cậu ấy rồi, cậu ấy bảo từ viện chỗ em có xe buýt đi thẳng đến đây đấy." Vương Hạo Nhiên hoàn toàn cho rằng cô nghiễm nhiên đã biết hết mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức không chờ anh nói hết liền gặng hỏi khu phòng bệnh và vị trí phòng.

Anh phải nhập viện ư?

Anh hoàn toàn không định nói cho cô biết ư?

Cô cơ bản không thể chờ nổi những chuyến xe buýt đã có lịch sẵn nên chạy thẳng ra ngoài bắt taxi để đến bệnh viện 301.

Cô rất hiếm khi đến bệnh viện này, hay nói cách khác là kể từ khi cô phải vào bệnh viện hữu nghị Trung Nhật lúc nhỏ thì cô liền cực kỳ ghét bệnh viện. Trong lúc tâm tư rối tung rối mù, cô không biết phải rẽ ở đâu thì lại nhận nhầm tòa nhà, sau đó lại theo người khác đi vào thang máy. Khi thang máy xuống đến tầng dưới cùng, thì trong đó chỉ còn lại mỗi mình cô.

Khi cửa thang máy lặng lẽ mở ra, nơi này vừa tĩnh lặng vừa âm u.

Cô sững sờ trong giây lát, cảm giác sợ hãi bệnh viện lập tức lan rộng khiến cô thật sự toát mồ hôi lạnh.

Ở tầng này không có ai, cô gần như phải nghiến chặt răng để đi tìm cầu thang bộ. Sau đó cô mở cửa đi vào cầu thang bộ rồi lại chạy ngược lên trên. Vừa chạy vừa sợ đến mức muốn bật khóc. Cô vốn chỉ sợ mỗi bệnh viện, ấy vậy mà lại bị lạc ở trong chính bệnh viện.

Cô chạy đến tầng một, mở cửa bước ra ngoài dường như được trở về cõi nhân gian ngay trong giây lát.

Thậm chí kể cả khi đã tìm được đúng tòa nhà và phòng bệnh chính xác mà mồ hôi lạnh trên người cô vẫn không hề giảm sút. Đặc biệt là khi tầng

https://thuviensach.vn

mà anh ở vốn chẳng có nhiều phòng, phòng nào cũng đóng cửa kín mít nên cực kỳ yên lặng.

Toàn thân cô toát lên hơi lạnh, cô chầm chậm đi vào phòng bệnh của Quý Thành Dương và sau đó nhìn thấy anh.

Hơn một tháng không gặp, anh ngồi trên ghế sô pha, bị hai y tá đứng chắn trước mặt.

Hai cô y tá mặc áo trắng đang nhỏ giọng khuyên nhủ anh: "Anh Quý, anh tuyệt đối không được hút thuốc nữa đâu, chúng tôi đã bị bác sĩ mắng rồi đấy. Còn nữa, anh không được giận dữ, bệnh của anh cực kỳ kị với việc nổi giận." Cô y tá còn lại cũng phụ họa, dè dặt đùa: "Phải đấy, lúc nãy thấy anh nổi cáu, chúng tôi đều sợ chết khiếp."

Đầu cô cứ ong ong, tất cả sự sợ hãi khi đi nhầm vào tầng dưới cùng của bệnh viện đan xen với nỗi lo lắng cho anh khiến khả năng tư duy, suy nghĩ của cô chậm hẳn. Cô thậm chí còn quên mất phải chào anh, mãi cho tới khi y tá đột nhiên phát hiện ra sự có mặt của cô: "Cô bé này đến thăm bệnh nhân hả?"

"Ưm… vâng ạ, em đến thăm anh ấy."

Y tá cười cười rồi thu dọn đồ đạc.

"Tây Tây." Anh gọi tên cô.

Y tá đứng né sang hai bên, cuối cùng Kỷ Ức cũng nhìn thấy anh. Có ánh nắng xuyên qua cửa sổ kính phủ xuống khắp phòng, rơi trên ghế sô pha, và cũng đổ lên người anh. Còn anh đang mặc quần áo bệnh nhân của viện, ngồi trên ghế sô pha với một dải băng trắng quấn kín đôi mắt.

https://thuviensach.vn

Trong giây lát, Kỷ Ức bỗng cảm thấy như có ai đó đang dùng chùy đập mạnh vào ngực cô khiến tim cô đau đến mức không thở ra hơi.

Nước mắt bỗng chốc ứa ra.

“Sao anh lại…”

“Qua đây, qua đây với anh.” Quý Thành Dương chìa tay về phía cô.

Bị giọng nói của anh chi phối, Kỷ Ức đi tới bên anh, nhìn thấy bàn tay anh đang chìa ra muốn chạm vào cô. Cô đờ đẫn đặt tay mình lên bàn tay anh, Quý Thành Dương siết thật chặt rồi kéo cô đến đứng trước mặt mình.

Từng giọt, từng giọt nước mắt còn nóng ấm rơi xuống mu bàn tay và cổ tay anh.

Anh sững lại vài giây mới nói: “Không được khóc nữa, mắt anh không sao đâu, chỉ tạm thời không nhìn thấy thôi.”

Sao có thể chỉ vì một câu nói của anh mà dừng khóc được?

Tất cả mọi người có lẽ đều đã từng khóc như thế này, một khi đã khóc là sẽ không dừng lại được, cuối cùng còn bị chính nước mắt của mình làm cho nấc nghẹn, không thể ngừng thút thít, cứ như đã phải chịu một nỗi ấm ức cực kỳ to lớn. Dù ai khuyên nhủ dỗ dành cũng chẳng có tác dụng.

Khi Kỷ Ức còn nhỏ cũng đã từng có một lần khóc như thế.

Đây là lần thứ hai.

Quý Thành Dương dỗ dành vài câu, thấy cô cứ nức nở mãi thì bỗng nhiên cảm thấy hơi nóng nảy, nhưng vẫn cố gắng áp chế: “Ngoan, đừng khóc nữa, anh phẫu thuật xong sẽ khỏi mà.”

https://thuviensach.vn

“Một… một trăm phần trăm… sẽ khỏi chứ?” Cô nức nở, nên lúc nói cũng không được liền mạch.

Cô hoàn toàn không thể nào khống chế được cảm xúc của mình.

Quý Thành Dương không phải là người quen nói dối, chính xác anh là một người có bệnh ưa đạo đức ở một mức độ nhất định nên trước giờ chưa từng nói dối. Anh bỗng nhiên yên lặng, không nói lời nào. Kỷ Ức nhìn một nửa gương mặt bên dưới lớp băng trắng của anh mà càng thấy hoảng hốt: “Anh nói cho em biết sự thật đi, có được không?”

“Trong não có một khối u đè lên dây thần kinh nên tạm thời anh không nhìn thấy gì, do vậy phải nhanh chóng thu xếp phẫu thuật.” Quý Thành Dương cuối cùng vẫn lựa chọn nói ra sự thật, “Sau khi phẫu thuật xong chắc anh sẽ khỏe lên.”

Cô hoàn toàn không ngờ rằng sẽ có thể xảy ra chuyện còn đáng sợ hơn.

Vẫn còn chuyện đáng sợ hơn thế này nữa ư? Khối u não, chỉ riêng ba chữ này thôi khi xuất hiện trên con người anh đã đủ để cô cảm thấy thật tàn nhẫn. Sao có thể là khối u? Tại sao lại là anh? Tại sao chẳng hề có chút dấu hiệu nào?...

“Liệu có phải là… ung thư không?”

“Có phải khối u ác tính hay không thì phải đợi phẫu thuật xong mới có thể xác định được.”

Quý Thành Dương rất nhanh sau đó gọi y tá đến, nhờ họ bắt giúp cô một chiếc taxi đến trước khu nhà rồi đưa cô xuống dưới. Kỷ Ức lúc đến mất hơn nửa tiếng đồng hồ vậy mà mới ở trong căn phòng này chưa đầy mười phút

https://thuviensach.vn

đã bị tiễn về. Cô không muốn về, nhưng chẳng có bất kỳ lý do nào để ở lại, nhất là khi Quý Thành Dương lại cực kỳ kiên quyết thế này.

Cô không phải người nhà của anh nên chẳng có lý do gì để ở lại.

"Ngày mai em lại đến thăm anh có được không?" Kỷ Ức nhìn anh chăm chăm.

Quý Thành Dương buông tay.

Cô đứng trước mặt anh, chỉ sợ anh sẽ lắc đầu hoặc nói một tiếng "Không".

May thay, cuối cùng anh lại gật đầu.

Kỷ Ức đi theo y tá ra khỏi phòng, nhìn thấy Quý Thành Dương lôi một điếu thuốc ra khỏi bao, nhưng không tìm bật lửa như mọi khi mà chỉ nghịch điếu thuốc trên tay. Điếu thuốc màu trắng xoay chuyển giữa hai ngón tay anh, một nửa gương mặt bị giấu kín sau lớp băng vải, cô không nhìn rõ mặt anh, lại càng không thể thấy rõ được tâm trạng anh.

Kỷ Ức không dám làm phiền anh nữa mà đi ra bên ngoài, nhưng cô chợt nắm lấy cổ tay áo của người y tá: "Khối u của anh ấy thật sự không phải u ác tính chứ?"

Vẻ mặt của y tá rất nghiêm túc: "Phẫu thuật xong mới có thể xác nhận được."

Trong lời nói của y tá, dường như không có mấy lạc quan.

Trái tim Kỷ Ức lại chùng xuống, đôi mắt đã khóc sưng giờ lại nhanh chóng hoe đỏ.

https://thuviensach.vn

Nhưng lần này cô không khóc nữa. Cô rất ít khi khóc trước mặt người ngoài nên cứ thế xuống dưới tầng với đôi mắt đỏ hoe. Cô tình cờ gặp một dì trong đại viện có người nhà nằm viện này, nhưng khác tầng với Quý Thành Dương. Khi dì ấy nhìn thấy Kỷ Ức thì lấy làm lạ, hỏi tại sao cô bỗng nhiên lại đến bệnh viện này? Suy nghĩ đầu tiên của dì ấy là người nhà Kỷ Ức đã ốm rồi.

Kỷ Ức chợt nhớ đến lời thím hai từng nói nên không trả lời thật mà chỉ đáp rằng một người bạn học của cô bị ốm nên cô đến thăm.

Nhưng dì kia khi đang nói chuyện phiếm với cô lại chủ động nhắc đến người con trai út nhà họ Quý ở tầng trên: "Đứa trẻ ấy đáng tiếc quá, vẫn còn trẻ thế này mà đã có khối u não, nghe nói rất có khả năng là khối u ác tính. Sắp Tết đến nơi rồi mà vẫn còn phải nằm viện, haizz."

Kỷ Ức chợt ngơ ngẩn nhận ra, hình như là ngày Hai mươi tư thì phải? Chẳng còn mấy ngày nữa đã là Tết rồi.

Trên đường trở về nhà, cô nhìn khung cảnh bên ngoài qua cửa kính xe, trông thấy một bà mẹ đang đạp xe đèo cô con gái nhỏ của mình.Vì gió quá lớn nên người mẹ đó phải nhảy xuống và đẩy xe đi. Khi Kỷ Ức định nhìn sang chỗ khác thì một trận gió lớn bất chợt ập đến thổi bay chiếc khăn quàng cổ của cô bé con, cô bé kêu ầm lên khiến người mẹ vội vã dừng lại, kéo chiếc khăn lại quàng cẩn thận lên cổ cô bé.

Xe taxi đi ngang qua chỗ hai mẹ con họ.

Kỷ Ức quay đầu nhìn lại, dưới ánh đèn đường, người mẹ ấy tiếp tục đẩy xe đi ngược chiều gió.

Cô cũng không rõ mình đang nhìn cái gì, cô chỉ cảm thấy muốn nhìn tiếp, đặc biệt muốn nhìn những hình ảnh khiến người khác cảm thấy hạnh phúc này.

https://thuviensach.vn

“Cô bé có sợ lạnh không?” Chú lái xe chợt nói, “Chú mở cửa sổ ra để hút điếu thuốc nhé?”

“Chú cứ hút đi ạ, cháu không sao.”

Vào giây phút chú lái xe hạ kính cửa xe xuống, có một cơn gió lạnh buốt ùa vào trong xe. Cô thấy hơi lạnh, nhưng chợt nhớ đến khu du lịch Yading của rất nhiều năm trước, anh ngồi trước đống lửa, gương mặt ánh lên màu ngọn lửa và nụ cười khi chúc mừng sinh nhật cô. Và cả đôi mắt ấy, đôi mắt còn đẹp hơn cả những ngôi sao trên bầu trời đêm vùng núi tuyết, đôi mắt ấy khi đó phản chiếu ánh lửa và cũng phản chiếu hình ảnh của cô…

Ngày hôm sau, cô thử gọi điện cho Noãn Noãn để thăm dò tình hình, nhưng hình như Noãn Noãn thật sự không hề biết gì về chuyện này.

Nhưng Quý Thành Dương lại nằm ở viện 301, đó vốn dĩ là bệnh viện dành cho quân nhân và gia quyến, người nhà họ Quý không thể nào lại không biết… Họ cố ý giấu Noãn Noãn rồi? Lẽ nào họ định đợi phẫu thuật xong, xác định bệnh tình rồi mới nói cho Noãn Noãn?

Nếu như là khối u ác tính…

Kỷ Ức không muốn nghĩ thêm mà đi thu dọn cặp sách. Cô phải đến thăm anh.

Khi ra đến cửa thay giày cô mới chợt nhớ ra hôm nay là ngày ba mẹ sẽ về nhà. Nghe nói Tết họ không có thời gian rảnh nên tranh thủ trước Tết về thăm cô.

Kỷ Ức đặt cặp sách xuống, lần đầu tiên tâm trạng rối bời đến mức quên mất cả mong chờ. Cô ngồi xuống ghế sô pha, ngơ ngẩn nhìn đồng hồ. Quả

https://thuviensach.vn

nhiên không ngoài dự đoán, ba mẹ lần lượt về nhà muộn hơn một tiếng so với thời gian đã hẹn.

Họ vẫn mua đồ ăn vặt cho cô và mấy bộ quần áo mới mặc Tết.

“Sao cháu không mặc thử xem?” Là thím hai vừa mới đến, thím không quên mỉm cười thúc giục, “Quần áo đẹp thế này cơ mà.”

Kỷ Ức nhanh chóng thay đồ đi ra ngoài cho mọi người ngắm, sau đó cô nghe thấy họ đang hàn huyên thăm hỏi nhau đầy khách sáo.

Từng giây từng phút trôi qua.

Từ sáng cho tới trưa… cô cầm điều khiển trong tay liên tục đổi kênh, cứ chuyển hết kênh này sang kênh khác không hề ngừng nghỉ, mãi cho tới khi nghe thấy mẹ nói: “Cũng đến lúc phải về rồi.” Khi mẹ cô đứng dậy thì cô cũng đứng bật dậy ngay.

Tất cả mọi người đều rất bất ngờ.

Nhưng bố mẹ cô nhanh chóng cười nói, lần sau sẽ lại về thăm con, bên ngoài gió lớn lạnh lắm, không cần phải tiễn bố mẹ.

Kỷ Ức liền đáp, cô phải đến nhà bạn để hỏi bài nên nhanh chóng xách cặp lên chạy mất. Cô phi như bay lên xe taxi, lái xe nhìn cô qua kính chiếu hậu: “Cô bé đi đâu đấy?”

“Bệnh viện 301 ạ.” Kỷ Ức áy náy nhìn về phía cổng sau.

Xe của ba cô đúng lúc này bắt đầu ra khỏi cổng sau, không hề dừng lại chút nào mà cứ thế đi thẳng.

https://thuviensach.vn

“Tết nhất thế này mà người nhà cháu phải nằm viện à?” Lái xe vừa hỏi vừa nổ máy, “Sao chỉ có một mình cháu đi thăm thế?”

“Người nhà cháu đều đã đến đó hết rồi ạ.” Kỷ Ức trả lời qua loa mấy câu.

Khi xe đến bệnh viện, Kỷ Ức trông thấy trước mặt có một chiếc xe biển quân đội đi ra mà bỗng thấy run sợ, cô nhìn kỹ, cũng may không phải là biển số xe quen thuộc. Bởi lẽ Noãn Noãn không biết chuyện nên về lý cô cũng không hề biết. Cô vì không phải người nhà của anh, lại càng không phải là bạn nên cô cứ luôn cảm thấy việc mình đến thăm anh quả là danh không chính ngôn không thuận.

Nhưng cô có trốn thế nào cũng không thể tránh hết được những người đến thăm anh.

Mấy người này trước kia đều là cấp dưới của ông nội Quý, dĩ nhiên cũng sẽ nhận ra Kỷ Ức vì từ nhỏ đến lớn cô thường xuyên xuất hiện ở nhà họ Quý. Khi cô đẩy cửa bước vào, mấy người họ cũng vừa hay đứng dậy, chuẩn bị ra về. Mấy người đàn ông trung niên đó quay ra nhìn một cô bé con là Kỷ Ức và cô cũng sững sờ nhìn họ.

“Đây chẳng phải là cháu nội của lão Kỷ đấy sao?” Có một người trong đó cực kỳ quen thuộc với cô, “Cháu là… Tây Tây, phải không nhỉ?”

Kỷ Ức đáp “Vâng” rồi lúng túng gật đầu.

Cô chỉ sợ họ sẽ hỏi thêm điều gì.

Nhưng họ không hỏi gì nữa, có lẽ vì biết quan hệ giữa hai gia đình rất thân thiết nên việc cô đến thăm Quý Thành Dương cũng là chuyện bình thường.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi họ đã ra về, trong phòng không còn ai khác, Kỷ Ức mới chầm chậm đi tới bên cạnh giường bệnh. Quý Thành Dương nghe thấy tiếng bước chân của cô bèn nói: "Tây Tây, anh hơi khát, em rót cho anh một cốc nước nhé."

Kỷ Ức gật đầu theo phản xạ nhưng bỗng nhớ ra anh không nhìn thấy nên vội vàng bổ sung một tiếng "Vâng." Cô nhanh chóng đặt cặp sách xuống ghế sô pha rồi cầm cốc thủy tinh ra chỗ bình nước và rót nửa cốc nước nóng, sau đó thêm vào một chút nước lạnh.

Cô đi tới bên giường, đặt cốc nước vào tay anh.

Quý Thành Dương uống liền mấy ngụm. Không rõ tại sao lúc nãy khi mấy người kia đến, anh lại chẳng hề có nhu cầu muốn uống nước. Đợi đến khi Kỷ Ức đến thì anh chợt cảm thấy bản thân mình đã thật sự khát rồi.

Là lòng tự tôn sao? Không muốn để người ngoài giúp mình rót nước?

Anh không khỏi chế nhạo bản thân.

Kỷ Ức nhìn anh uống đủ nước rồi mới đón lấy cốc: "Anh cứ ngồi mãi ở đây thế này liệu có thèm hút thuốc không?"

Quý Thành Dương cười cười không đáp.

Cô đặt cốc xuống, rút một gói kẹo sữa hoa quả lớn trong cặp sách ra. Những viên kẹo hình vuông này là tình yêu lớn của cô. Kẹo sữa hoa quả, viên màu xanh lá có vị táo, viên màu vàng có vị quýt, cô vô thức chọn một viên kẹo màu xanh lá rồi bóc vỏ và đưa lên sát miệng anh: "Em mang kẹo cho anh này, em nghe mọi người trong nhà em bảo, lúc chú ba cai thuốc cũng ăn kẹo, mỗi lần muốn hút lại ăn một viên…"

Cô sợ anh không tự ăn được nên kề sát ngón tay cầm kẹo lên môi anh.

https://thuviensach.vn

Vì vừa mới uống nước ấm xong nên môi anh rất mềm.

Một người tốt như thế này, tại sao lại bị bệnh chứ?

Kỷ Ức cảm thấy được hơi thở ấm nóng của anh, tim không khỏi đập thình thịch, và những ngón tay thì khẽ run lên.

"Kẹo?" Anh hỏi, phản ứng rõ ràng chậm hẳn nửa nhịp.

"Kẹo sữa hoa quả."

Quý Thành Dương cảm thấy ngón tay cô đã bắt đầu run lên, cuối cùng anh cũng mở miệng, dùng răng cắn lấy viên kẹo. Sau khi viên kẹo trôi được vào trong miệng, anh liền thuận tiện nắm lấy bàn tay Kỷ Ức, rất lạnh, đây là nhiệt độ của người vừa mới đi từ bên ngoài vào: "Tối hôm qua dự báo thời tiết nói mấy ngày tới đều sẽ có gió to và nhiệt độ thấp."

Cô thuận theo ý anh để nói tiếp: "Gió cũng to lắm, tối hôm qua khi em về nhà nhìn thấy có người không đạp được xe ngược chiều gió nên đành phải xuống đẩy xe đi."

Anh nói mà như không mấy để tâm: "Sắp đến Tết rồi, thời tiết lại xấu, em đừng chạy lung tung nữa, ngồi thêm một lát rồi về nhà đi nhé."

Cô sững sờ.

Vừa mới đến chưa đầy mười phút… mà đã phải đi rồi ư?

Cô ở đây thêm một lát cũng không được à?

Cô muốn hỏi, nhưng lại nhớ đến chuyện y tá đã nhấn mạnh không được làm anh nổi giận.

https://thuviensach.vn

Sau khi đấu tranh tư tưởng một hồi, cô vẫn phải ngoan ngoãn đáp "Vâng".

"Em ăn hết một viên kẹo rồi sẽ về." Cô ngồi trên mép giường, và cũng bóc cho bản thân một viên kẹo có cùng mùi vị với anh.

Các loại kẹo sữa trái cây đủ màu sắc, mùi vị đơn nhất, kẹo màu quả gì thì có vị tương ứng.

Kỷ Ức nhìn những cành cây phủ đầy tuyết bên ngoài cửa sổ. Cô không dám nhìn anh nhiều, chẳng rõ vì sao nhưng cứ nhìn thấy anh là cô lại thấy mũi mình cay cay, muốn khóc. Cô nhớ lúc nhỏ đến bệnh viện thăm người chú đang bị ốm một lần, hình như lúc đó cô đã khóc và bị mọi người trong nhà nói rằng khóc thì không may mắn.

Sau này cô mới hiểu, nếu như ở bệnh viện có thể không khóc thì cố gắng đừng khóc.

Ăn kẹo ngọt quá, cô cầm chiếc cốc thủy tinh anh vừa dùng để uống một ngụm nước, nghĩ một lát rồi đưa cốc nước cho anh: "Hình như kẹo hơi ngọt quá, anh có uống nước không?"

Quý Thành Dương không đáp mà bỗng nhiên xòe bàn tay ra.

Một chiếc áo sơ mi giấy bé như chiếc cúc áo nằm trong tay anh, được gấp bằng vỏ kẹo khi nãy.

Sao có thể?

Anh không nhìn thấy thì sao có thể gấp được một miếng vỏ kẹo nhỏ xíu thế này?

https://thuviensach.vn

Tuy nhỏ nhưng rất tinh xảo.

“Hồi anh khoảng sáu, bảy tuổi, mỗi lần nghỉ giải lao lúc tập đàn, vì chán không có việc gì làm nên anh thường gấp những thứ này cho qua thời gian.” Quý Thành Dương không cần nhìn thấy vẻ mặt của Kỷ Ức cũng có thể đoán được cô đang nghĩ gì, “Anh không cần nhìn cũng có thể gấp được.”

Có thể thuần thục được đến mức độ này… Hồi nhỏ anh phải thấy nhàm chán đến mức nào…

Quý Thành Dương đặt chiếc áo sơ mi giấy đó lên chiếc bàn bên cạnh rồi cười cười: “Năm mới vui vẻ.”

Anh đang giục cô về nhà.

Kỷ Ức len lén cầm thứ nhỏ bé đáng yêu kia lên: “Năm mới vui vẻ.”

Trước Tết, tất cả học sinh lớp Mười hai của trường Phụ Trung đều phải đến trường để tham gia kỳ thi thử đại học.

Khối trưởng sắp xếp kỳ thi thử vào những ngày này nhằm mục đích để tinh thần học sinh lớp Mười hai lúc nào cũng phải trong trạng thái căng thẳng cao độ, dù là Tết cũng phải thi cử giải đề, không một giây phút nào được phép thư giãn buông lỏng. Kỷ Ức hoàn toàn không có tâm trí nào trong kỳ thi thử đại học này, đến cả môn nghe tiếng Anh cô cũng liên tục lơ là, khó khăn lắm mới chịu đựng được đến buổi sáng ngày cuối cùng. Sau khi đã nộp xong bài, Kỷ Ức mới nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, quay lại nói với Triệu Tiểu Dĩnh ngồi chéo phía sau lưng cô rằng: “Tớ mời cậu đi ăn nhé?”

Triệu Tiểu Dĩnh thi không tốt nên tâm trạng rất tệ. Còn cô là vì tâm trạng xấu nên thi mới không tốt, hai người đi cùng nhau cũng chẳng biết nói gì. Kỷ Ức sánh vai cùng bạn đi ra khỏi cổng trường, nghiên cứu xem hai bên

https://thuviensach.vn

đường có món gì ăn được hay không. Buổi trưa ngày Ba mươi Tết, các cửa hàng đều đã đóng cửa từ sớm nên họ cũng chỉ có thể đến quán đồ ăn nhanh mà thôi.

Kỷ Ức thoáng ngẩn ngơ, ngay giây tiếp theo có một chậu nước đá hắt mạnh từ phía trước đến, những viên đá lạnh toát đập vào mặt cô đau điếng. Nước và đá làm nửa người cô ướt sũng.

Chậu nước đá từ trên trời rơi xuống này không những hắt vào cô mà còn vào cả Triệu Tiểu Dĩnh đang đi bên cạnh.

Cô còn chưa kịp tỉnh táo lại thì đã bị người khác đẩy một cái rất mạnh, va phải học sinh đang dắt xe đạp đi đằng sau. Tay Kỷ Ức bị bố thắng xe rạch rách chảy máu. Chỗ này bị rối hết lên vì cô, còn Triệu Tiểu Dĩnh thì bị đá ngã xuống đất: "Triệu Tiểu Dĩnh, tổ sư mày, mày với mẹ mày là một lũ đê tiện cả!"

Vương Hành Vũ, đứa em trai ngang ngược hống hách cứ thế nhổ toẹt lên người của Triệu Tiểu Dĩnh: "Con đê tiện này, mày xúi giục mẹ mày đi tìm bố tao là định tái hôn à? Mày tưởng mày là cái thá gì, chẳng qua chỉ là một đứa con gái, mày tưởng bố tao sẽ cần mày ư? Hay là cần mẹ mày? Đừng có mà nằm mơ nữa!"

Vương Hành Vũ vừa nói vừa vung nắm đấm lên.

Kỷ Ức chẳng màng đến xung quanh mà lao thẳng lên đẩy mạnh nó ra.

Bàn tay bị máu chảy xuống ướt đẫm cũng in một dấu đỏ lòm lên người nó: "Vương Hành Vũ!" Kỷ Ức lùi ra sau một bước, che chắn trước mặt Triệu Tiểu Dĩnh, "Cậu mà dám đánh người thì tôi sẽ báo cảnh sát đấy!"

"Báo cảnh sát?" Vương Hành Vũ bật cười, "Tao đánh người nhà tao mà cảnh sát cũng đòi quản chắc? Thật ngại quá, làm cho mày cũng dính nước

https://thuviensach.vn

rồi, ai bảo mày từ nhỏ cứ thích che chở cho nó cơ? Đồng cam cộng khổ à…”

Nó tiến lên một bước.

Kỷ Ức không lùi lại, máu từ cổ tay cô vẫn chảy tí tách từng giọt xuống đất.

Đằng sau lưng họ là từng tốp học sinh lớp Mười hai, những người đi phía trước đều đã dừng bước, nhưng những người ở phía sau không biết có chuyện gì đã xảy ra nên vẫn tiếp tục chen lấn… Cô muốn cầu cứu, nhưng mọi người ở phía sau đều né tránh, chẳng có một ai hảo tâm dám đứng ra đỡ Triệu Tiểu Dĩnh đứng dậy chứ đừng nói đến việc giúp cô.

“Sao nào? Định chịu đòn thay nó à? Mày tưởng đơn giản như hồi nhỏ tao bảo mày nhảy xuống hố là xong chắc?” Vương Hành Vũ bật cười, “Tao thật sự không muốn đánh mày, hà tất phải thế?” Vương Hành Vũ dường như rất thích cảm giác được nhìn xuống, hắn giơ tay nắm lấy cánh tay của Kỷ Ức, nào ngờ lại nắm phải chỗ cổ tay đang bị thương của cô.

Những giọt máu ấm nóng dinh dính dây đầy ra tay nó: “Sao lại toàn là máu thế này?”

Nó hất mạnh Kỷ Ức ra.

Tất cả học sinh ở phía sau đều lùi lại.

Kỷ Ức bị rơi vào đường cùng, tuyệt vọng cực kỳ.

Nào ngờ Vương Hành Vũ vẫn chưa kịp biểu diễn hết uy phong thì đã bị một người lao tới từ phía sau đạp cho một cái thật mạnh. Cú đạp này rất hung hiểm, khiến cả người Vương Hành Vũ co rúm lại. Không biết là ai đã báo tin cho Phó Tiểu Ninh mà hắn lập tức chạy thẳng đến đây. Cách hắn ra

https://thuviensach.vn

tay hoàn toàn không giống với bộ dạng bắt nạt bọn Kỷ Ức của Vương Hành Vũ lúc trước, mà là thật sự đánh cho đến chết. Đôi giày quân đội màu đen của hắn cứ thế nện mạnh xuống đầu Vương Hành Vũ.

Mười mấy người chạy theo sau lưng hắn ta cũng chẳng thèm hỏi lý do mà cứ thế lao vào quần ẩu. Trên mặt đất vốn đã có máu của Kỷ Ức, nhưng sau đó đến Vương Hành Vũ cũng bị đánh chảy máu mũi, máu họ lẫn vào nhau rơi xuống mặt đất tạo thành những vệt đỏ rất đáng sợ.

Những tiếng hét, sự hoảng hốt hòa lẫn vào nhau, học sinh đằng sau lưng họ không dám đứng hóng chuyện nữa mà lùi hết ra sau nhanh như thủy triều.

Sau cùng, rất nhiều thầy cô giáo dạy lớp Mười hai đều lao đến, nhưng tình cảnh này thì đến thầy cô giáo cũng không dám lao vào can ngăn.

Kỷ Ức sợ chết khiếp, mấy lần cô định kéo Phó Tiểu Ninh lại nhưng hoàn toàn không thể nào tiếp cận được trung tâm khu bạo lực.

“Tây Tây, Tây Tây!” Noãn Noãn cố hết sức đẩy các học sinh trước mặt ra, lao tới ôm lấy eo Kỷ Ức từ sau lưng rồi kéo cô ra phía sau để thoát khỏi khu vực bạo lực nguy hiểm ấy, “Cậu đừng có vào can, rất nhiều người trong số đó không biết cậu đâu, cậu sẽ bị đánh đấy! Tuyệt đối không được chen vào!” Noãn Noãn đã sợ đến mức mặt trắng bệch: “Sao lại thế này, sao lại thế này?”

Noãn Noãn nói năng lộn xộn không đầu không cuối, gắng hết sức kéo Kỷ Ức trốn ra phía sau. Cùng lúc đó, lớp trưởng lớp Thực nghiệm cũng chen qua từng tốp học sinh để chạy tới, sắc mặt cậu ta trắng bệch không còn giọt máu khi kéo Triệu Tiểu Dĩnh tránh xa khỏi chỗ đó.

Ngay sau đó Tiêu Tuấn cũng tới, thấy sự việc đã trở nên vượt quá tầm kiểm soát liền xông vào, bất kể có phải người bên mình hay không, gặp ai

https://thuviensach.vn

cũng đánh từ ngoài vào trong, mãi cho tới khi đánh giãn được đám đông ấy mới lôi được Phó Tiểu Ninh ra: "Cậu điên rồi sao? Định đánh chết người à?"

Không biết ai đã báo cảnh sát.

Chiếc xe cảnh sát rú còi ầm ĩ thu hút ánh mắt của tất cả những người đi đường đang trở về nhà, cuối cùng chiếc xe đó dừng lại trước cổng trường Phụ Trung, có ba, bốn viên cảnh sát xuống xe. Noãn Noãn sợ tái mặt, kéo Kỷ Ức chạy vào trong trường, khi chạy đến góc khuất sau khu lớp học mới dừng lại, lúc này Noãn Noãn mới quay lại ôm chặt lấy Kỷ Ức: "Không sao, không sao đâu. Có chuyện gì xảy ra thế? Sao tự nhiên lại đánh nhau? Phó Tiểu Ninh cả đời này chưa đánh nhau lần nào đâu…"

Kỷ Ức sợ chết khiếp, trước mắt cô chỉ toàn là máu.

Noãn Noãn cứ tự nói một mình rồi sau đó gọi điện cho lớp trưởng nhờ mua cồn và băng gạc để xử lý vết thương ở cổ tay cho Kỷ Ức. Vết thương đã không còn chảy máu khi được lau rửa sạch sẽ bằng dung dịch cồn trong suốt, những vết máu đỏ thẫm dần dần trôi đi. Noãn Noãn không dám cậy những cục máu đông ra, sau khi cảm thấy đã sát trùng vết thương xong, Noãn Noãn liền dùng băng quấn quanh vết thương vài vòng và buộc lại: "Chiều nay thi xong, chúng mình về nhà nhé?"

Kỷ Ức ngơ ngác nhìn Noãn Noãn, trực giác mách bảo cô rằng, lần này đã xảy ra chuyện thật rồi.

Quả nhiên, khi cô về lớp học định xin nghỉ thì thầy chủ nhiệm lớp Thực nghiệm chợt vội vã chạy đến, nhìn cô bằng vẻ mặt rất phức tạp: "Kỷ Ức, đến đây, đi với thầy đến phòng giáo viên!"

Trái tim Kỷ Ức chùng xuống, cô đi theo thầy chủ nhiệm cũ, thầy vừa đi bên cạnh cô vừa thở dài: "Cô chủ nhiệm lớp em hôm nay xin nghỉ, chẳng

https://thuviensach.vn

liên lạc được. Nghỉ hết Tết sang năm mới đến trường chắc sẽ sợ lắm. Em xem em đấy, bình thường chẳng bao giờ để xảy ra chuyện gì, mà sao bây giờ lại xảy ra chuyện lớn thế này. Em làm cho các thầy các cô sợ chết khiếp. Đây là lần đầu tiên trường Phụ Trung xảy ra một chuyện lớn thế này!"

Thầy chủ nhiệm đẩy cánh cửa phòng giáo viên mở ra.

Bên trong có hai thầy cô nữa, họ đều là giáo viên từng dạy cô khi còn ở lớp Thực nghiệm. Ngoài ra còn có hai viên cảnh sát mặc đồng phục. Hai thầy cô kia thấy cô đi vào thì đều liếc nhìn cô thêm mấy cái, có vẻ họ đều không có ý định rời đi.

Đầu óc Kỷ Ức rất mơ hồ, cô chợt nhớ ra trên quần áo của mình vẫn còn lưu lại rất nhiều vết máu.

"Em là Kỷ Ức à?" Một viên cảnh sát quan sát cô, "Chúng tôi chỉ muốn hỏi em vài vấn đề thôi."

Cô thậm chí còn quên cả gật đầu, mà chỉ nhìn vào hai viên cảnh sát kia.

"Người đánh nhau trước cổng trường em khi nãy có quan hệ gì với em không?"

Cô lắc đầu theo bản năng: "Em không biết… là sẽ có đánh nhau."

"Em không quen họ à?"

Cô không dám nói dối: "Em có quen."

"Quen thì đúng rồi!" Viên cảnh sát còn lại nhìn miếng băng quấn trên cổ tay cô, giọng nói hơi ôn hòa hơn một chút, "Lúc nãy có người báo án, chúng tôi đã bắt hết những người đánh nhau khi nãy rồi. Chiều nay em vẫn

https://thuviensach.vn

còn phải thi đúng không? Thi xong em đến đồn cảnh sát thành phố để lấy lời khai, em đến cùng với phụ huynh nhé."

Cô không biết phải trả lời thế nào, sự việc đã nghiêm trọng đến mức cần phải lấy lời khai rồi sao?

"Được rồi, em về lớp đi, nhớ đến lấy lời khai nhé!"

Kỷ Ức cứ như đang nằm mơ, khi cô quay về lớp học thì đã bắt đầu thi rồi. Cô chỉ nhớ được rằng viên cảnh sát bảo cô thi xong phải đi lấy lời khai, nên nhấc bút lên, bắt đầu làm đề. Các bạn trong lớp đều nhìn cô với ánh mắt rất kinh ngạc, nhưng sau đó họ nhanh chóng cúi xuống. Cô viết mãi viết mãi, chỉ cảm thấy cổ tay càng ngày càng đau hơn, tất cả các chữ đều dập dềnh bay bổng khiến cô không thể nhìn được rõ…

Gọi phụ huynh? Lấy lời khai? Cô có bị đuổi học không?

Cô hoàn toàn không biết mình đã viết những gì trong tờ đề này.

Phải làm thế nào bây giờ? Phải nói với bố mẹ ư? Hay là nói với ông bà nội? Vào thời điểm này, cô phát hiện ra từ "phụ huynh" đối với cô là một từ rất khó để định vị. Cô không dám nói cho bất kỳ một người thân nào, cô không thể tưởng tượng nổi nếu họ biết thì sẽ ra sao.

Ra khỏi phòng thi, cô vẫn chưa thể quyết định được. Noãn Noãn nộp bài sớm nên ngay khi chuông tan học vừa réo vang đã lao ngay vào lớp của Kỷ Ức. Thầy giáo vẫn đang thu bài trên bục giảng, khi trông thấy Noãn Noãn cô chỉ im lặng nhíu mày. Noãn Noãn chẳng buồn bận tâm mà xách cặp của Kỷ Ức lên rồi chạy luôn ra ngoài, chẳng nhìn Triệu Tiểu Dĩnh lấy một lần.

"Tớ kể với chú út rồi, chú ấy nói sẽ đến đây ngay!" Noãn Noãn dắt cô xuống lầu, vừa đi vừa nói.

https://thuviensach.vn

“Chú út của cậu á?” Lúc này Kỷ Ức mới hồi lại được chút ít ý thức.

“Lúc nãy khi tớ nộp bài sớm, thầy chủ nhiệm gọi riêng tớ ra bảo, cảnh sát yêu cầu cậu đến lấy lời khai và còn bảo cậu phải đi cùng phụ huynh. Nhưng nhà cậu có ai quản cậu đâu, mà tớ lại không dám nói cho bố mẹ tớ biết… nên tớ mới gọi cho chú út.”

Kỷ Ức vẫn chưa thể tiếp nhận được hiện thực này thì xe của Quý Thành Dương đã đến trước cổng trường.

Vết máu trên mặt đất đã được cọ rửa sạch sẽ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mờ mờ.

Vương Hạo Nhiên nhìn thấy hai cô bé liền đi tới chỗ họ với vẻ mặt rất căng thẳng. Anh kiểm tra vết thương trên người Kỷ Ức, khi trông thấy tay cô thì lập tức xót xa: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại đánh nhau với lũ côn đồ thế?”

Kỷ Ức im lặng không nói gì.

“Chú út của em đâu rồi ạ?” Noãn Noãn đang lấy làm lạ thì cánh cửa băng ghế sau chợt bật mở, Noãn Noãn vừa nhìn vào trong, sắc mặt liền lập tức thay đổi: “Chú út, chú sao thế? Mắt chú làm sao thế?”

“Lên xe đi đã!” Giọng điệu của Quý Thành Dương không ổn, nhưng vẫn nói dối hết sức trôi chảy: “Mắt chú bị tổn thương vì bị chói sáng, nghỉ ngơi vài ngày là ổn.”

Anh mặc một chiếc áo khoác màu đen và quần kaki. Ngoài lớp băng cuốn che kín mắt ra thì quả thật trông anh cứ như chỉ bị thương nhẹ, không có vấn đề gì nghiêm trọng. Kỷ Ức ngồi trên ghế lái phụ quan sát anh trong gương chiếu hậu, nỗi nhớ mấy ngày qua giờ đan xen cùng sự kinh hoàng ngày hôm nay, trở thành một cảm xúc gì đó cực kỳ phức tạp.

https://thuviensach.vn

Việc lấy lời khai không đáng sợ như cô tưởng tượng, người lấy lời khai của cô chính là hai viên cảnh sát đã đến trường lúc trước.

Chỉ là những câu hỏi theo đúng thủ tục, khi họ tiễn cô về còn nói với Vương Hạo Nhiên rằng, con gái mới mười sáu tuổi đầu, tốt nhất nên tránh xa đám côn đồ ấy. Còn nữa, tốt nhất là phải đến xin lỗi người bị hại, nếu gia đình họ truy cứu thì sẽ rất phiền phức.

Ngày Ba mươi Tết, không khí năm mới đã tràn ngập cả thành phố.

Khi đưa Kỷ Ức và Noãn Noãn về đến nhà, Quý Thành Dương bất ngờ để Vương Hạo Nhiên lái xe của mình đi: "Hôm nay tớ ở nhà ăn Tết." Vương Hạo Nhiên định nói gì đó nhưng khi nhìn sang Noãn Noãn vốn chẳng rõ chuyện thì lại đành thôi.

Quý Thành Dương đi cùng họ đến trước nhà thì chợt dừng lại: "Noãn Noãn, cháu lên nhà trước đi. Chú nói với Kỷ Ức mấy câu. Cháu nhớ, về nhà bố mẹ có hỏi gì cũng đừng trả lời."

Noãn Noãn cứ tưởng mọi chuyện đã giải quyết xong, nhưng nghe thấy Quý Thành Dương nói vậy thì lập tức thấy sợ hãi, cô bé gật đầu rồi chạy lên tầng.

"Ở đây… có chỗ nào vắng vẻ không ai nhìn thấy thì em dẫn anh qua đó có được không?" Quý Thành Dương lắng nghe tiếng bước chân xa dần của Noãn Noãn, rồi quay sang hỏi Kỷ Ức.

Kỷ Ức nhìn quanh bốn phía.

Đây là tòa nhà cuối cùng trong khu căn hộ, nằm sát với công viên của viện, mùa đông ngoài cây tùng và những bụi cây nhỏ thì những cây khác đều đã rụng hết lá, nên ở đó thường chẳng có ai qua lại. Hôm nay lại là Ba

https://thuviensach.vn

mươi Tết nên lại càng vắng vẻ hơn. Cô nắm tay Quý Thành Dương, dắt anh vào trong công viên không có tường rào bao quanh, dừng lại trước một hành lang uốn khúc.

Hôm nay gió rất mạnh, phải đến cấp năm cấp sáu. Cây tùng rùng mình ngả nghiêng trong gió.

Kỷ Ức buông tay ra, cuối cùng cô mới nói ra được những điều mình đang nghĩ: "Em xin lỗi, lúc nào em cũng chỉ gây phiền phức cho anh."

Trời đã tối, ở đây lại không có đèn, chỉ có giọng nói của Quý Thành Dương là rõ ràng: "Vết thương trên tay em có nghiêm trọng không?"

"Cũng tạm ổn," cô khẽ nói, "không đến nỗi quá đau."

Quý Thành Dương khom lưng xuống, giơ cánh tay về phía cô. Kỷ Ức thoáng sững sờ, mãi một lát sau cô mới dám tiến tới gần. Cô cảm thấy trong lòng rất khó chịu, trống rỗng, trống trải đến mức cô không biết phải nghĩ đến những điều gì. Quý Thành Dương ôm lấy cô, nhỏ giọng vỗ về: "Em đừng sợ, có anh đây, mọi chuyện rồi sẽ qua."

Kỷ Ức ôm cổ anh, rầu rĩ đáp: "Bây giờ em… không sợ nữa."

Quý Thành Dương nói tiếp: "Khi nãy anh có gọi điện thoại hỏi rồi, cậu bé đó bị đánh không nhẹ đâu. Có thể khi em về nhà, bố mẹ của cậu bé đó đã chờ sẵn ở nhà em rồi. Anh đoán bố mẹ em cũng sẽ về, hoặc là rất nhiều họ hàng nhà em cũng đã có mặt."

"Họ đến nhà em ư?" Kỷ Ức lập tức hoảng hốt.

"Có lẽ vậy." Anh không muốn lúc này còn nói những lời dễ nghe để an ủi cô, lát nữa về đến nhà, cô sẽ phải một mình đối mặt với rất nhiều chuyện không hay, anh nhất định phải để cô có sự chuẩn bị tốt nhất: "Em phải nhớ

https://thuviensach.vn

kỹ lời anh nói, em chỉ cần phải xin lỗi thôi, những chuyện còn lại để anh lo.”

Dù trước mắt Quý Thành Dương là một màu đen thăm thẳm, nhưng mọi giác quan của anh thì cực kỳ nhạy bén.

Anh có thể cảm thấy Kỷ Ức đang ôm chặt lấy mình, cô đang cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi, kìm nén sự ấm ức. Cô bé của anh, quả thật đã bị khiếp sợ rồi.

https://thuviensach.vn

10
Lý do để kiên cường

Cô mở cửa ra, thấy đèn phòng khách sáng rỡ.

Ti vi đã tắt, khi Kỷ Ức lấy chìa khóa ra mở cửa, bên trong vẫn còn rất ồn ào, nhưng đến khi cô thật sự bước vào thì trong thoáng chốc, tất cả đều trở nên yên lặng. Trong phòng khách đầy những người, người nhà họ Vương, ông nội, chú hai thím hai và cậu em họ, chú ba thím ba… còn có cả hai mẹ con Triệu Tiểu Dĩnh. Tất cả mọi người, với đôi mắt của họ đều đang hướng về phía cô.

Cô đặt cặp sách xuống đi vào bên trong, khi nhìn thấy mẹ của Vương Hành Vũ, cô định mở lời thì bà ta đã lao đến đẩy cô ngã về phía sô pha, định ra tay đánh người.

Kỷ Ức ngã ngồi xuống ghế sô pha, đờ đẫn.

“Sao chị lại có thể đánh cháu như thế?” Thím ba định ngăn bà ta lại nhưng lại bị chú ba giữ chặt lấy tay, “Anh sao thế? Dù có thế nào đi chăng nữa thì nó vẫn là con cháu nhà họ Kỷ…”

“Không ai được phép can thiệp vào chuyện của nó!”

Người có uy quyền nhất trong nhà họ Kỷ đã mở lời.

Ông nội quay người đi vào phòng làm việc, đóng sầm cánh cửa lại.

Ông đã nói thế thì chẳng ai dám can ngăn nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng ba của Vương Hành Vũ lại chủ động bước tới ngăn vợ mình lại: "Chuyện đã đến nông nỗi này, em có đánh con bé cũng chẳng có tác dụng!" Mắt của mẹ Vương Hành Vũ sưng húp, bà ta nhìn Kỷ Ức đầy căm ghét: "Con tao đã làm gì mày? Mà mày lại đi gọi một lũ lưu manh đến định đánh chết nó?" Bà ta vừa nói vừa ra sức ném một tờ giấy bị vò nát vào mắt Kỷ Ức, đó là kết quả khám.

Kỷ Ức chầm chậm đứng dậy, chân cô như dính sát vào ghế sô pha phía sau, cô không dám cúi xuống nhặt tờ giấy bị ném rơi xuống đất.

Triệu Tiểu Dĩnh đang ở trong lòng mẹ, rõ ràng trước khi Kỷ Ức về nhà, Tiểu Dĩnh cũng đã bị mắng chửi rồi. Tiểu Dĩnh nhìn Kỷ Ức với sắc mặt trắng bệch, khó khăn lắm cô bé mới thu được hết can đảm để nói nhỏ được thành câu: "Là Vương Hành Vũ định đánh cháu, Kỷ Ức muốn giúp cháu…" Nhưng mẹ của Tiểu Dĩnh lại véo mạnh vào cánh tay cô bé rồi thấp giọng mắng mỏ: "Đừng có nói năng lung tung! Lũ lưu manh ấy có quan hệ gì với con không? Hả? Sao cái gì con cũng dám nói thế?"

Mắt Triệu Tiểu Dĩnh đỏ hoe, cô bé cắn chặt môi, không dám nói thêm lời nào nữa.

Kỷ Ức vốn tưởng rằng mình vẫn còn có cơ hội để giải thích, nhưng nào ngờ cô lại phải đối mặt với một buổi hỏi cung đơn phương như thế này.

Triệu Tiểu Dĩnh có mẹ bảo vệ cho, bố mẹ Vương Hành Vũ đến đòi công bằng cho con trai, thím hai thì lo lắng con trai mình bị sợ hãi nên đưa cậu em họ của Kỷ Ức vào phòng làm việc né tránh. Chỉ có một mình Kỷ Ức ngồi trên ghế sô pha, tứ cố vô thân.

Cô muốn nói rõ đầu đuôi sự việc cho rõ ngọn ngành, nhưng chẳng ai cho cô cơ hội ấy.

https://thuviensach.vn

Ba của Vương Hành Vũ dùng giọng điệu của quân nhân, mắng mỏ Kỷ Ức ngay trước mặt tất cả mọi người. Ông nói rất rõ ràng, Vương Hành Vũ bị đánh rất nghiêm trọng, thậm chí còn phải cấp cứu, suýt nữa đã chết trên bàn mổ. Cho dù bây giờ đã qua cơn nguy kịch, nhưng vẫn phải nghỉ học để tĩnh dưỡng, có tham gia thi đại học được hay không vẫn chưa thể chắc chắn.

Ba của Vương Hành Vũ liên tục nhấn mạnh bằng lời lẽ rất đanh thép: "Chuyện này nhất định phải điều tra đến cùng, nhất là đối với thủ phạm gây ra vụ ẩu đả tập thể."

Ông ta tiếp tục nói về việc phải truy cứu như thế nào, phải bồi thường ra sao. Kỷ Ức nghe thấy rất nhiều rất nhiều, nhưng chỉ nhớ được đúng một con số, bốn trăm nghìn tệ. Giây phút cô nghe thấy con số này thì đầu óc lập tức trống rỗng, cứ như cô bị đẩy đến bên bờ vực thẳm, chân đạp vào không khí. Cô không dám dùng quá nhiều sức, không dám suy nghĩ, không dám nghĩ đến bất cứ một thứ gì.

Kinh nghiệm sống của cô hoàn toàn không đủ để ứng phó với tình cảnh này.

Bất kể đó là những lời mắng chửi của gia đình người bị hại hay một loạt những điều kiện và truy cứu hà khắc, dữ dội này.

Điều duy nhất mà cô có thể làm, chỉ là tiếp tục ngồi nghe. Hai tay để ra phía sau lưng và nỗ lực xoắn chặt lấy nhau, gắng cho đừng bật khóc.

Noãn Noãn đã từng nói, gia cảnh nhà Phó Tiểu Ninh cực kỳ khó khăn, bố mẹ cũng thường xuyên không ở với nhau. Lần này lại chỉ vì cô mà hắn ta bị nhốt trong đồn, thế mà còn phải bồi thường.

Cô vô thức nghiến móng tay vào tay mình, dù người nhà có nói thêm điều gì đi chăng nữa, cô cũng chẳng thể nghe nổi.

https://thuviensach.vn

Mãi cho tới khi ba mẹ của Vương Hành Vũ đi về, Triệu Tiểu Dĩnh mới lao tới nắm lấy tay cô định nói gì đó. Nhưng chưa kịp nói thành lời thì cô bạn đã bật khóc nức nở. Triệu Tiểu Dĩnh muốn xin lỗi, nhưng lại không có đủ dũng khí để nói trước mặt mẹ mình, nên chỉ nhìn cô mà khóc, cho tới khi bị mẹ kéo đi.

Kỷ Ức nhìn những người họ hàng ngồi trong phòng ăn đầy bàng quan, cô chẳng nói lời nào, trở về phòng.

Cô khóa cửa lại.

Ngay lập tức cô nghe thấy bên ngoài, tiếng thím ba oán trách: "Bốn trăm ngàn tệ đủ để mua một căn nhà ở ngoại ô rồi đấy. Thế mà cũng mở được miệng ra đòi."

"Có phải tiền của em đâu, em nói nhiều thế làm gì, cẩn thận làm ba nổi giận đấy!" Chú ba nói có vẻ không hài lòng.

"Tôi nói cho thím biết, chuyện này còn rắc rối nhiều. Nhà họ Vương đòi thằng lưu manh ấy bốn trăm ngàn tệ, nhưng lúc nãy họ cũng nói rồi đấy, mấy thằng lưu manh ấy có đứa nào đủ hai mươi tuổi đâu, lấy tiền đâu ra? Đến lúc đó bố mẹ thằng lưu manh ấy lại mò đến đây thôi, thím cứ đợi đấy mà xem. Ấy, xảy ra chuyện lớn thế này mà bố mẹ Tây Tây cũng chẳng về." Thím hai cũng không nhịn được, "Chúng ta có là gì đâu, năm hết Tết đến mà phải khom lưng cúi đầu suốt cả buổi tối, đúng là đen đủi. Nhanh nhanh mời ba ra ăn cơm thôi, để tôi đi đun nóng đồ ăn."

"Không về là chuyện bình thường, chị có biết lúc mẹ nó nghe điện thoại đã nói gì không? Ông cụ nghe xong tức điên người." Thím ba cũng tỏ ra bức xúc, "Xảy ra chuyện lớn thế này mà mẹ nó cũng chẳng thèm nghĩ đến việc về đây xử lý, lại còn nói, ngày xưa khi mới sinh Tây Tây ra, bao nhiêu người đã bảo bát tự của con bé khắc với bố mẹ, quả nhiên không thể tránh được!"

https://thuviensach.vn

“Là tránh không nổi mới đúng, nó mới có mười sáu tuổi, định rũ bỏ trách nhiệm chắc? Đợi thêm hai năm nữa đi đã!”

“Trông con bé có vẻ ngoan ngoãn, nào ngờ lại qua lại với bọn lưu manh. Thím bảo, người ta vì nó mà dám giết người đốt nhà thật ấy chứ, đáng sợ thật. Nói chung vẫn là lũ trẻ nhà chúng ta ngoan nhất, bình thường có nghịch ngợm nhưng chẳng bao giờ gây ra chuyện cả!” Thím hai tiếp tục cảm thán.

...

Kỷ Ức bật đèn bàn, lôi một tập đề chưa làm ra bắt đầu giải bài. Trước nay cô chưa từng biết rằng ngày sinh tháng đẻ của mình lại khắc bố mẹ.

Đèn được bật ở nấc sáng nhất.

Cô bắt đầu làm đề trắc nghiệm, từng câu từng câu, chỉ cần tốc độ, không cần chất lượng.

Không biết phải làm sao, và cũng không rõ ngày mai sẽ lại xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh sau đó, bên ngoài phòng khách vang lên tiếng ti vi, bữa cơm Tất niên theo thông lệ hằng năm đã bắt đầu. Có tiếng em họ đang kêu đói, chỉ lát sau là mọi người trong nhà bắt đầu ăn cơm. Cô nghe thấy tiếng thím ba bảo cô ra ngoài ăn cơm, nhưng bị ông nội ngăn lại: “Cho nó đói, để mà ăn năn hối lỗi!”

…

Kỷ Ức cúi đầu, tiếp tục đọc đề.

https://thuviensach.vn

Những giọt nước mắt cố gắng nhẫn nhịn cả buổi tối giờ đều ứa ra, rơi lộp bộp xuống tờ đề thi.

Cô hoàn toàn không hay biết rằng, có một người đang đứng cách cô một bức tường, từ đầu đến cuối chờ cô vượt qua được trận trách mắng đơn phương này.

Trong hành lang tối đen như mực, Quý Thành Dương đứng ở góc khuất giữa hai tầng, lắng nghe tiếng người nhà họ Vương rời đi.

Anh lôi bao thuốc trong túi ra, rút lấy một điếu, đặt nhẹ lên đầu mũi. Khi nãy anh có thể lờ mờ nghe thấy tiếng cãi nhau, tiếng khóc, có một cô bé đang khóc, nhưng không phải là Kỷ Ức.

Mùi thuốc quen thuộc khiến tâm trạng anh dần dần ổn định, cho tới khi anh hoàn toàn bình tĩnh lại.

Khi nãy trong nhà đó có bao nhiêu người? Người nhà của Kỷ Ức, bố mẹ của cậu bé kia, anh đoán, có lẽ còn có cả cô bạn thân của Kỷ Ức nữa. Đầu đuôi câu chuyện này thực ra rất đơn giản, nói cho cùng cũng chỉ là chuyện của nhà người khác, con trai đánh con gái, có dây dưa đến đâu cũng chẳng thể liên quan được đến tiền bạc và kiện tụng. Thế nhưng đối với Kỷ Ức mà nói thì đây lại là tai bay vạ gió.

Anh quá quen thuộc với quy định của trường Phụ Trung. Cho dù vụ ẩu đả này không phải do cô gây ra, nhưng chỉ cần căn cứ vào việc cô có quan hệ qua lại thân thiết với thanh niên bên ngoài trường, lại còn bị cảnh sát đến tận trường để nói chuyện đã đủ để phía nhà trường xử lý học sinh ưu tú này rồi.

Hơn nữa… đây mới chỉ là việc bên phía nhà trường.

Còn về cậu bé kia…

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương cảm thấy hơi khó chịu.

Anh bẻ gãy điếu thuốc đặt trên thành cửa sổ, ở đó đã có rất nhiều đầu thuốc bị bẻ gãy, còn có cả những sợi thuốc màu cỏ úa.

Cậu bé kia do bị ẩu đả nên toàn thân sưng phù, cánh tay phải, ống chân trái, xương sườn phải có rất nhiều chỗ gãy, lá gan bị rách, ổ bụng tụ máu… Đứa trẻ này vẫn đang trong quá trình điều trị, Vương Hạo Nhiên còn gọi điện nhờ người hỏi giúp kết quả xét nghiệm, đến bác sĩ còn cảm thán rằng may mà đưa đến bệnh viện kịp thời, nếu không thì hậu quả khó lường.

…

Quý Thành Dương bỗng nhớ đến hồi mình mới mười mấy tuổi đã từng trông thấy một bạn học sinh chết dưới lưỡi dao của lưu manh ngay trước cổng trường cấp hai. Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy một sinh mạng đầy sức sống chết trước mặt mình, khi ấy anh cũng vô cùng hoảng sợ.

Mãi một lúc lâu sau, anh mới rút điện thoại trong túi ra, sờ tìm phím số 1 và ấn thật lâu vào đó.

Do vấn đề nghề nghiệp, điện thoại của anh có rất nhiều số điện thoại. Đôi khi anh sợ không tìm thấy số điện thoại của Kỷ Ức, nên mới thiết lập chế độ quay số nhanh. Phím số 1 chính là số điện thoại của cô.

Đầu dây bên kia trả lời rất nhanh chóng.

Anh nghe thấy tiếng Kỷ Ức đáp: “A lô?” Giọng nói của cô rất khẽ, cứ như thể còn đi kèm cả giọng mũi.

“Kết thúc rồi à?” Anh khẽ hỏi.

https://thuviensach.vn

“Vâng.”

Anh đang định nói tiếp.

Bên ngoài cửa sổ chợt vang lên những tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc. Bên trái là tiếng động ngoài cửa sổ, bên phải là giọng nói của Kỷ Ức. Hai người, một người ở trong phòng riêng dưới tầng một, một người đứng ở góc cầu thang giữa tầng một với tầng hai. Bởi vì tiếng pháo quá to, nên cả hai đều yên lặng. Đợi đến khi bốn bề yên ắng, Quý Thành Dương mới hỏi: “Lúc nãy ở trên xe anh nghe thấy Noãn Noãn nói, lát nữa ở quảng trường sẽ bắn pháo hoa hả?”

Cô đáp: “Khoảng hơn mười một giờ sẽ có pháo hoa. Năm nào cũng bắn tầm một tiếng đồng hồ.”

“Anh nhớ trước khi anh ra nước ngoài du học, Bắc Kinh vẫn chưa cấm chơi pháo đâu.” Quý Thành Dương cười, “Lúc nãy Noãn Noãn mới nói cho anh biết, sau khi có lệnh cấm, viện mình năm nào cũng sẽ bắn pháo hoa tại quảng trường.”

Kỷ Ức lại “Vâng” một tiếng.

Cô không muốn nói chuyện lắm.

Thống cực vô ngôn, tiếu cực bất ngữ.(*)

(*) *Có nghĩa là khi quá đau đớn hay lúc quá vui mừng, tâm trạng đều sẽ khó nói nổi thành lời.*

Trước đây mỗi khi hai người gọi điện cho nhau, Kỷ Ức thường sẽ là người nói nhiều hơn một chút, hoặc là dặn dò hoặc là thông báo tình hình đời sống, đôi khi còn xin ý kiến của anh về những vấn đề khiến cô băn khoăn. Cô là một cô bé trưởng thành sớm, nhưng có trưởng thành sớm đến mấy thì cũng không thể là mình đồng da sắt được.

https://thuviensach.vn

Kinh nghiệm sống của cô mới chỉ có trong trường học.

Quý Thành Dương cố gắng nói chuyện với cô thêm vài câu, khi cảm thấy tâm trạng của cô có vẻ ổn định hơn tưởng tượng rất nhiều thì mới tạm an tâm.

Anh buộc phải về nhà thôi, đây là một vấn đề quá nghiêm trọng, nhưng nan giải nhất là việc anh sắp phải tiến hành phẫu thuật. Vị trí của khối u não không thuận tiện, dẫn đến việc phẫu thuật sẽ có rủi ro rất lớn. Anh vừa suy nghĩ vừa cân nhắc xem có nên dặn dò Vương Hạo Nhiên bám sát vấn đề để xử lý tình hình không. Anh, đứng trong hành lang tối om, trước mặt cũng toàn một màn đen, bỗng có tâm lý cấp thiết cần phải chuẩn bị lo liệu hậu sự. Anh chỉ sợ lên bàn phẫu thuật rồi không xuống lại được, để lại cô một mình đối mặt với quá nhiều phiền phức.

Cô mới có mười sáu tuổi, vừa mới tròn mười sáu tuổi.

Quý Thành Dương vò nát điếu thuốc cuối cùng trong tay, vo lại thành một nhúm rồi lại ném lên cửa sổ.

Hai người họ chưa nói tiếp được mấy câu thì đợt pháo hoa mừng năm mới thứ hai đã lại nổ tưng bừng.

“Có pháo hoa rồi!” Kỷ Ức lớn tiếng nói cho anh biết, trong tiếng pháo hoa nổ ồn ào bên ngoài cửa sổ, “Bên phía quảng trường bắt đầu bắn pháo hoa rồi!”

Quý Thành Dương bật cười: “Chúc mừng năm mới nhé Tây Tây.”

“Chúc mừng năm mới.”

“Tối ngủ thật ngon nhé, một năm mới đã bắt đầu rồi.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Kỷ Ức cúp máy, nhìn thời gian cuộc gọi ‘chín phút hai mươi mốt giây’.

Sau này Noãn Noãn mới kể lại, tối hôm ấy khi Quý Thành Dương trở về nhà, mọi người trong gia đình đều đã ăn xong bữa tất niên. Ông nội của Noãn Noãn được con trai thứ đón về ăn giao thừa xong lẽ ra sẽ phải tham gia hoạt động khác. Nhưng Quý Thành Dương bất ngờ về nhà và chủ động muốn được nói chuyện với ông nội của Noãn Noãn. Ông cụ rất kinh ngạc nhưng vẫn đi theo anh vào trong phòng làm việc.

Còn việc hai người nói chuyện gì trong phòng thì không một ai biết. Kể cả những người nhà họ Quý ở bên ngoài cũng vậy.

Đêm giao thừa ấy, Kỷ Ức mơ đến một số chuyện đã qua.

Trong giấc mơ, cô cứ không ngừng khóc, có người đi tới hỏi có chuyện gì, có phải bị đi lạc không, nhà cô ở đâu. Cô chỉ ra sau lưng, thực ra cánh cửa sổ này chính là của nhà cô. Người đó lại nói thêm gì đó nhưng không khuyên được cô. Mãi cho tới khi có một cậu thiếu niên đi tới đưa cho cô một cái chai nhựa nhỏ màu hồng. Hình dáng của cái chai rất đáng yêu, miệng chai được bọc bằng giấy bạc, chỉ cần xé ra là có thể mở được, trên thân chai có viết chữ “Hỷ Lạc”.

Cô bừng tỉnh, nhận ra đó chính là tình cảnh khi cô gặp Quý Thành Dương lần đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Tai bay vạ gió lần này ùa tới mạnh mẽ như một cơn lốc, sau khi đã gào thét điên cuồng và cuốn bay nhà cửa cây cối, thì sáng hôm sau lại biến mất tăm không còn dấu vết, chỉ để lại một bầu trời xanh ngắt không một gợn mây. Nghe nói, việc thuyên chuyển công tác của ba Vương Hành Vũ gặp phải trở ngại, nên đầu năm mới phải đến chúc Tết ông cụ Quý vốn chẳng mấy khi ở chơi nhà con trai cả. Hôm ấy họ nói cười vui vẻ và đều cho rằng việc trẻ con tranh cãi nhau không phải là chuyện gì quá to tát, can qua hóa thành ngọc lụa, khó khăn trong việc thuyên chuyển công tác cũng qua đó mà được giải quyết dễ dàng.

Còn về việc đúng sai thì chẳng ai muốn nhiều lời bàn luận.

Mười năm sau, khi cô đến phỏng vấn một phạm nhân vị thành niên mười bảy tuổi ở nhà tù và lắng nghe tình tiết vụ án ly kỳ ấy, cô bỗng nghĩ rằng, nếu như mùa xuân năm 2002 không có sự can thiệp của Quý Thành Dương, thì chắc Phó Tiểu Ninh cũng sẽ lâm vào tình cảnh như thế này: Ngồi trên ghế, một mặt nói những lời linh tinh chẳng có logic, một mặt liên tục nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài do mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Mùng Năm Tết, tất cả học sinh lớp mười hai phải quay lại trường học bù.

Bởi vì đây đã là học kỳ hai của lớp Mười hai, nên trường Phụ Trung dĩ nhiên sẽ yêu cầu toàn bộ học sinh phải học nội trú để có thể chuyên tâm học hành. Sáng mùng Bốn, mẹ Noãn Noãn đích thân đưa Noãn Noãn và Kỷ Ức đến trường, khi xe dừng lại trước cổng trường, bà bảo Noãn Noãn dẫn chú lái xe mang giúp hành lý của họ đưa đến kí túc xá, còn Kỷ Ức ngồi lại trên xe với mình. Lúc đầu Noãn Noãn không đồng ý, nhưng khi thấy mẹ rất nghiêm túc thì đành phải đi trước.

Khi cửa xe đóng lại, Kỷ Ức quay sang nhìn mẹ Noãn Noãn.

https://thuviensach.vn

“Tây Tây, cháu đừng căng thẳng.” Mẹ của Noãn Noãn an ủi cô, “Ông nội Noãn Noãn bảo dì nói chuyện với cháu, vừa hay dì cũng đang có ý định này.”

Kỷ Ức gật đầu, cô không đoán được nội dung nói chuyện giữa họ.

Mẹ Noãn Noãn bắt đầu kể chuyện về ông bà nội của Kỷ Ức, khiến cô không khỏi bất ngờ. Bà nội của Kỷ Ức là con dâu nuôi từ nhỏ, không được học hành, từ khi còn bé đã được gửi đến nhà họ Kỷ. Ông nội Kỷ Ức rời nhà lên Bắc Kinh đi học, bà nội Kỷ Ức ở lại một ngôi làng nhỏ tại Quảng Tây. Sau giải phóng, bà nội Kỷ Ức rời bỏ Quảng Tây để đến Bắc Kinh, cuối cùng đến năm bốn mươi tuổi mới có được một người con trai, nhưng do hai vợ chồng có trình độ văn hóa quá khác biệt nên đã ly hôn. Ông nội Kỷ Ức cưới vợ hai và đẻ thêm hai người con trai nữa.

Năm ấy khi họ ly hôn, có người vì ý kiến chính trị đối lập với ông nội Kỷ Ức nên bày mưu cho bà nội cô, để bà tới gây sự cãi lộn ầm ĩ. Cứ ngỡ rằng làm vậy có thể thay đổi được kết quả, nào ngờ cuối cùng họ vẫn phải chia tay. Thời ấy có không ít gia đình ly hôn, nhưng chỉ có nhà họ Kỷ là ồn ào nhất.

“Do đó quan hệ cha con giữa ông nội và cha cháu rất tệ.” Mẹ của Noãn Noãn nói giảm nói tránh, “Cha cháu là người duy nhất trong nhà không làm trong quân đội. Lúc bấy giờ, nếu không vào quân đội thì chỉ có thể về quê thôi. Cha cháu vì thế mới quen mẹ cháu ở Đông Bắc, họ đã phải trải qua rất nhiều khổ sở. Đến khi hai người quay về đây thì bà nội cháu lại qua đời vì bệnh tật, cha cháu cũng vì chuyện này mà đã to tiếng với ông nội cháu rất nhiều lần.”

Cha của Kỷ Ức hận ông nội vì bỏ vợ bỏ con. Ông nội Kỷ Ức cũng hận con trai bất hiếu, không biết ông đã viết giấy đoạn tuyệt quan hệ cha con

https://thuviensach.vn

bao nhiêu lần. Những việc này được mọi người giấu kín, gần đây ông nội Quý mới kể cho mẹ của Noãn Noãn nghe.

“Thế nên, Tây Tây ạ, nếu như ông nội không gần gũi với cháu thì cũng không phải là lỗi của cháu.” Mẹ của Noãn Noãn nói tiếp, “Lẽ ra những lời này không nên do dì nói ra. Nhưng dì và ông nội Noãn Noãn, cũng như chú út đều đã ở bên cạnh nhìn cháu lớn lên, cháu lại ngoan ngoãn nghe lời thế này, mọi người đều không muốn cháu bị tổn thương chỉ vì không biết rõ mọi chuyện. Mười sáu tuổi đã là con gái lớn rồi, hiểu rõ chuyện vẫn hơn là bị giấu giếm, có phải không?”

“Vâng ạ.”

“Ông nội cháu cũng già rồi, các chú thím và cháu nội đều thường xuyên ở bên cạnh nên tình cảm rất sâu sắc, những gì họ nói ông cháu đều rất tin tưởng. Cháu cũng đừng trách ông cụ, dù sao ông cũng đã già rồi, chỉ có thể hy vọng vào con cái ở bên phụng dưỡng, còn những đứa con bất hiếu thì cứ coi như chưa từng sinh ra, đó cũng là chuyện thường tình.”

Nhà họ Kỷ con cháu mãn đường, con trai thứ hai và thứ ba đều rất hiếu thuận, chăm sóc ông cụ tận tình chu đáo, là những đứa con ngoan. Dĩ nhiên những lời nói vu vơ không căn cứ thoáng qua bên tai của những người con ngoan đó sẽ khiến ông cụ hoàn toàn tưởng thật.

Các chú thím của Kỷ Ức đều cho rằng, việc Kỷ Ức sống ở đây là do cha của cô bé cố tình vì muốn có quyền đòi hỏi khi chia tài sản sau này. Dù sao quan hệ cha con cũng đã đoạn tuyệt nên cô cháu gái chính là mối liên hệ duy nhất giữa hai người họ. Những lời này, hai thím của Kỷ Ức gặp ai cũng sẽ nói, và cũng thường nhắc đến trước mặt ông nội cô bé. Lâu dần, mọi người cũng coi đó là sự thật.

Con trai trưởng và con dâu đều không tận đạo hiếu, lại thường đối nghịch với ông cụ, quả thật cũng khiến ông cụ chạnh lòng.

https://thuviensach.vn

Con người càng già thì kết cấu trí nhớ lại càng đơn giản. Họ chỉ nhớ được những người đối xử tốt và những người đối xử tệ với mình. Sáng sớm ngày mùng Một Tết, ông nội Quý và ông nội Kỷ ngồi tâm sự với nhau, khi nhắc đến tên người con trai cả là ông cụ Kỷ lập tức trở nên kích động, lớn tiếng mắng chửi, cứ liên tục chỉ ra ngoài cửa bảo Kỷ Ức cút đi càng xa càng tốt. Thấy vậy ông nội Quý cũng biết rằng chẳng còn gì có thể nói thêm được nữa.

Đây quả thật là chuyện trong nhà, người ngoài chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Những gia đình hạnh phúc lúc nào cũng giống nhau, nhưng những gia đình bất hạnh thì đều có nỗi khổ riêng.

Người không hiểu rõ thì cứ ngỡ như đang được nghe kể chuyện, câu chuyện này lồng vào câu chuyện khác. Đôi khi xem tin tức xã hội sẽ thấy, có những người không hề cùng quan hệ huyết thống lại có thể ở bên nhau kiên quyết không rời. Nhưng đôi khi, có những người cùng huyết thống với nhau lại mỗi người mỗi ngả.

Một giọt máu đào hơn ao nước lã, câu này không phải lúc nào cũng có thể dùng được.

“Người nhà có nói gì thì cháu cũng chỉ nghe là xong, không cần phải nhớ làm gì. Sau này cháu có làm gì thì cũng phải cẩn thận một chút, chờ đến lúc tốt nghiệp là ổn rồi.” Mẹ Noãn Noãn gạt những sợi tóc mái lòa xòa trước trán cho cô, “Tốt nghiệp cấp ba, vào đại học, là cháu có thể tự lập được rồi. Ông nội Noãn Noãn nhờ dì nói với cháu rằng, ông đã mất bố mẹ từ khi mới lên mười tuổi, mà vẫn có thể sống mạnh khỏe vui vẻ đến tận bây giờ, nên những chuyện này đều không đáng gì đâu.”

Kỷ Ức nhìn mẹ của Noãn Noãn: “Cháu cảm ơn dì.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức quay về kí túc xá thu dọn hành lý. Cô cất hết đồ dùng cho cả tháng vào trong thùng gỗ dưới gầm giường. Nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, vẫn kịp đi đến bệnh viện 301 một chuyến. Cô nghĩ vậy và cứ thế rời khỏi kí túc xá vào thời điểm tầng lầu kí túc xá dành cho học sinh lớp Mười hai bắt đầu đông đúc náo nhiệt.

Khi dì quản lý kí túc xá nhìn thấy Kỷ Ức liền lập tức chạy tới nhét vào tay cô một túi táo đỏ sấy khô: "Cái này ngọt lắm, bổ máu."

Kỷ Ức thấy ánh mắt của dì là hiểu rằng dì đã biết chuyện xảy ra trước Tết, muốn an ủi cô nên cảm ơn không ngớt. Kỷ Ức đón lấy túi táo cất vào trong cặp rồi vội vàng chạy mất.

Đến bệnh viện, y tá trực tầng có phòng bệnh của Quý Thành Dương nhanh chóng nhận ra Kỷ Ức nên không ngăn cản cô vào trong.

Kỷ Ức men theo hành lang đi vào bên trong, sau khi rẽ vào, cô phát hiện ra cửa phòng bệnh của Quý Thành Dương chỉ khép hờ. Dường như mỗi lần đến thăm Quý Thành Dương cô đều thấy có người đến thăm. Cô vừa định mở cửa bước vào thì chợt nhìn thấy một cô gái trẻ, tóc ngắn đang ngồi trên ghế sô pha ở gian ngoài qua khe cửa. Cô gái đó ngồi quay lưng lại với cửa và nói chuyện với Quý Thành Dương lúc này cũng đang ngồi trên ghế sô pha.

Trên chiếc ghế sô pha màu xám nhạt, cả người anh lún sâu vào trong lớp đệm êm ái của ghế sô pha, anh nghiêm túc lắng nghe khách nói chuyện, trong tay cầm chiếc cốc thủy tinh trong suốt, ngón trỏ vô thức cọ nhẹ lên thành cốc.

Ngoài hành động rất nhỏ của ngón tay ấy ra thì cả người anh đều rất yên tĩnh, tới mức như thể anh không còn thuộc về không gian này.

https://thuviensach.vn

Một người vốn đã từng đi ngang qua bom đạn, một đôi mắt vốn có thể nhìn thấu người khác, lúc này lại phải hao phí thời gian ở đây. Nhưng anh vẫn rất thản nhiên, đối với vận mệnh, anh có một sự thản nhiên vượt xa tuổi tác của bản thân.

"Tớ vẫn luôn muốn được làm một chuyên đề về Rick Atkinson(*)." Cô gái trẻ nói.

(*) *Rick Atkinson sinh ngày 16/11/1952, là một nhà văn người Mỹ đã từng được nhận giải thưởng Pulitzer về lịch sử và nghề làm báo. Ông đã từng là người đưa tin, biên tập và thông tín viên cho tờ* ***Post Washington****, trước khi chuyển sang viết về lịch sử quân đội.*

"Để tớ đoán xem các cậu định giới thiệu như thế nào nhé." Quý Thành Dương dường như rất có hứng thú với chủ đề này, ít nhất anh cũng có mong muốn được nói chuyện tiếp, "Sở trường của ông ấy là viết báo cáo văn học, ví dụ như cuốn *Sợi dây màu xám dài* về học viện quân đội Mỹ, hay mấy cuốn đề cập đến chiến tranh vùng vịnh đầu thập niên 90 như *Thập Tự Quân*, đều là những cuốn bán rất chạy."

Giọng nói của anh vẫn lãnh đạm bình tĩnh như mọi khi.

"Ừm, những chuyện này tớ đều đã tìm hiểu hết rồi. Còn gì nữa không?"

"Còn gì nữa không à?" Quý Thành Dương trầm ngâm, "Những điều tớ biết thì cậu cũng có thể tự tìm hiểu được. Con người này không những thích viết về đề tài chiến tranh, mà bản thân còn là một ký giả giỏi. Ông ta là ký giả chủ chốt của cuộc chiến vùng vịnh, phóng viên hàng đầu của tờ *Post Washington*, sau này đã trở thành phó tổng biên tập của tờ báo này."

Kỷ Ức muốn gõ cửa đi vào, nhưng lại sợ cắt ngang câu chuyện mang tính công việc giữa họ, nên cô chuyển sang đi qua đi lại trước cửa phòng.

https://thuviensach.vn

“Bố của ông ấy cũng là quân nhân.” Cô gái đó mỉm cười, có vẻ tâm trạng vô cùng vui vẻ, “Giống cậu!”

Quý Thành Dương không tiếp lời.

Anh chỉ nói tiếp: “Ông ấy đã được nhận giải thưởng Pulitzer hai lần vào năm 1982 và năm 1999. Chỉ tiếc rằng bây giờ đã là năm 2002 rồi, nếu nhắc đến chuyện đã xảy ra hai, ba năm về trước sẽ không mang lại cảm giác mới mẻ.”

“Thế nên tớ mới đến bàn bạc với cậu, để xem liệu có cách nói nào mới mẻ hơn không.”

“Mới mẻ hơn à? Ví dụ như, cậu có thể mạnh dạn đưa ra một dự đoán rằng… ông ấy sẽ giành được giải Pulitzer lần thứ ba, vì ông ấy đã hình thành được phong cách của mình, hơn nữa phong cách viết ấy lại rất hợp ý các nhà bình chọn cho giải thưởng Pulitzer.”

“Sao cậu có thể chắc chắn như thế?” Trong giọng nói của cô gái có pha lẫn ý cười, cô tiếp tục chủ đề khi nãy, “Rằng ông ấy sẽ lại giành được giải Pulitzer?”

“Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra thì tớ nghĩ, trong vòng mấy năm tới ông ấy sẽ lại đạt giải thôi!”

Kỷ Ức lắng nghe những lời này mà chợt thấy Quý Thành Dương cách mình quá xa.

Anh chuyên nghiệp, có chuyên ngành, khiến người khác phải tôn trọng. Cho dù đôi mắt đẹp của anh bị che mất thì những thần thái khi nói ra những lời này, hoặc giả chỉ là một nụ cười, cũng đã đủ để khiến người khác cảm thấy, một người đàn ông như anh… nhất định được giấu kín trong sâu thẳm trái tim của rất nhiều người.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức nghe thấy bên trong có một khoảng im lặng ngắn ngủi nên định đẩy cửa bước vào, nhưng tay vừa giơ lên đã ngừng lại.

Quý Thành Dương móc một viên kẹo từ trong túi túi áo ra, bóc vỏ rất thuần thục rồi ném viên kẹo hình vuông màu xanh sữa vào trong miệng để ăn.

“Từ khi nào cậu có thói quen ăn kẹo thế?” Cô gái trẻ kia hỏi, “Chẳng phải cậu vốn không thích đồ ngọt ư?”

…

“Sao em vẫn chưa vào trong thế?” Tiếng cô y tá bất chợt vang lên, ngay ở phía sau lưng Kỷ Ức.

Tim Kỷ Ức đập loạn, câu chuyện trong phòng đã bị cắt ngang, cô đành phải đẩy cửa đi vào.

Cô gái trẻ ngồi trên ghế sô pha quay lại nhìn Kỷ Ức, đôi mắt và nét mày của cô gái trẻ này rất giống với nữ phát thanh viên trong chuyên mục Nhân vật, chỉ có điều ở ngoài trông cô ấy không chuyên nghiệp như trên ti vi. Ở ngoài, cô ấy trang điểm nhạt trông càng gần gũi và có vẻ trẻ hơn rất nhiều.

Kỷ Ức nhớ lại cái tên mà cô đã từng nhìn thấy trên ti vi, Lưu Văn Hạ.

Lưu Văn Hạ nhìn thấy Kỷ Ức thì mỉm cười, hóa ra là một cô bé.

Vị phát thanh viên đang nổi này thấy có khách đến liền nhanh chóng nói rằng còn bận việc ở đài, sau đó lại dịu dàng oán trách mới mùng Bốn Tết mà đã phải đi làm, khiến cô ấy đến thăm bệnh mà cũng phải nói chuyện công việc với Quý Thành Dương.

https://thuviensach.vn

Y tá dịu giọng nói chuyện với Quý Thành Dương, dường như đang thông báo cho anh về thời gian biểu, mấy giờ phải làm xét nghiệm, ai sẽ đưa anh đi. Lưu Văn Hạ chăm chú lắng nghe và còn hỏi han kĩ càng, xem ra cô ấy rất quan tâm đến bệnh tình của anh.

Kỷ Ức đợi cho y tá và Văn Hạ đều đi khỏi mới cảm thấy tự nhiên hơn một chút, cô ngồi xuống bên cạnh anh: "Pulitzer là gì ạ?"

"Đó là tên người." Quý Thành Dương cười, giải thích một cách ngắn gọn hàm súc cho cô nghe, "Đây là tên của người đứng đầu ngành báo chí nước Mỹ, sau khi ông chết, họ lấy tên ông để xây dựng nên giải thưởng này, đây là giải thưởng có sức ảnh hưởng lớn trong giới báo chí nước Mỹ. Giải thưởng này đến nay đã phát triển và bao trùm rất nhiều phương diện, ví dụ như văn học hay âm nhạc…"

Cô đại khái đã hiểu rồi.

Vậy nên, Rick Atkinson mà hai người họ nhắc đến khi nãy chắc chắn là một người nổi tiếng trong giới báo chí nước Mỹ.

"Tây Tây, phiền em lấy máy tính trong ngăn bàn bên cạnh giường ra đây giúp anh." Anh bỗng nói.

Kỷ Ức nghe theo lời anh đi tìm dây cắm điện và dây mạng, sau khi lắp xong liền mở máy.

"Ngoài màn hình chính có Outlook, anh cần em trả lời giúp một email trong đó."

"Em tìm thấy rồi." Cô kích đúp chuột vào biểu tượng đó.

Màn hình nhảy ra một cửa sổ.

https://thuviensach.vn

“Mật mã là gì ạ?”

“770521.”

Kỷ Ức nhớ, đây là ngày sinh nhật của anh. Hôm ấy khi anh đi ăn với cô tại nhà hàng chỗ Tân Nhai Khẩu, anh chẳng ăn gì mấy. Anh nói bởi vì anh đã nhìn thấy quá nhiều khung cảnh máu me bạo lực, nhìn thấy thi thể của rất nhiều người rõ ràng đang sống trong thời đại hòa bình lại phải chết trong chiến trận. Do đó anh không thấy muốn ăn những món liên quan đến nội tạng này, thậm chí trong lòng anh còn rất bài trừ.

Quý Thành Dương hỏi: “Em đã mở được chưa?”

Cô như bừng tỉnh: “Mở được rồi ạ, đang tải email đến.”

Tải email tận những mười phút, hàng nghìn email chưa đọc ùn ùn gửi đến, cô nhìn thấy thông báo có thư mới không ngừng nhảy nhót bên góc trái màn hình mà chợt cảm thấy rất thần kỳ. Anh phải bận rộn bao nhiêu mới cần nhiều email qua lại thế này?

Đợi đến khi tải xong xuôi hết, Quý Thành Dương mới đọc cho cô tên một địa chỉ email: “Em nhập hai chữ cái đầu tiên thì sẽ tự động nhảy ra cái tên tương ứng, em tìm giúp anh email cuối cùng mà anh ấy gửi rồi đọc cho anh nghe.” Kỷ Ức làm theo lời anh, nhưng lại có chút lơ đãng, cô vẫn nghĩ mãi đến dãy số mật mã ấy: “Email cuối cùng của anh ấy… hỏi anh bao giờ mới quay lại.”

Quý Thành Dương hướng dẫn cô trả lời email.

Đại ý nói rằng trong thời gian này sức khỏe anh không tốt, không thể dùng máy tính được, có thể sẽ phải làm phẫu thuật. “Phẫu thuật sẽ diễn ra sau ba ngày nữa.” Quý Thành Dương dùng tiếng Anh nói cho cô viết những

https://thuviensach.vn

dòng này, “Đợi tớ khỏe lại sẽ liên hệ với cậu ngay. Nội dung trên đây là do một người bạn của tớ gửi giúp.”

Kỷ Ức sững sờ.

Ba ngày nữa sẽ phẫu thuật ư?

Chưa rõ kết quả của cuộc phẫu thuật sẽ ra sao, trong phút chốc cô bỗng cảm thấy hoảng sợ. Đó chính là cảm giác sợ hãi khi đứng trên con đường tối om, không nhìn thấy bước tiếp theo sẽ là bậc cầu thang hay hố sâu thăm thẳm. Rất bất lực, không dám đối mặt.

Cô chầm chậm gõ đến dòng chữ tiếng Anh cuối cùng, sau khi kiểm tra lại liền giúp anh ký tên Yang rồi ấn phím gửi đi.

“Đây là bạn cùng nhà với anh ở Mỹ.” Quý Thành Dương nói với cô.

Đầu óc cô rất hỗn độn, cô chỉ đáp ậm ừ.

Kỷ Ức tắt máy, đứng dậy khỏi ghế sô pha, định cất chiếc máy tính xách tay này về vị trí ban đầu.

Nhưng chưa đi được mấy bước cô đã quay lại: “Anh thật sự sẽ phẫu thuật sau ba ngày nữa ư?”

“Nếu không có bất ngờ nào thì sẽ là ba ngày sau.” Quý Thành Dương vẫn ngồi ở đó, anh giơ tay lên chạm vào vai cô, “Anh chợt nhớ ra đã quên không nói với em một chuyện.”

“Chuyện gì ạ?” Cô bỗng thấy căng thẳng, sợ anh sẽ nói về việc phẫu thuật rủi ro.

Quý Thành Dương vuốt mái tóc đen của cô.

https://thuviensach.vn

Nếu như đôi mắt anh vẫn bình thường thì trong đó nhất định sẽ chứa đầy sự dịu dàng và chiều chuộng chưa từng bị ai phát giác.

Anh dùng bàn tay chầm chậm cảm nhận độ dài mái tóc của cô và phán đoán, liệu có phải tóc cô lại dài hơn một chút rồi không. Sau khoảnh khắc im lặng, anh nói tiếp: "Anh quên mất không nói với em rằng, tập một phim *Chúa tể những chiếc nhẫn* sắp chiếu rồi, chờ anh phẫu thuật xong sẽ đi xem cùng em nhé."

"Bản tiếng Trung ạ?" Cô khẽ hỏi.

"Bản tiếng Trung thường sẽ bị cắt bớt." Quý Thành Dương cười, "Anh sẽ cùng em xem bản gốc. Nếu như không có phụ đề tiếng Trung thì anh sẽ dịch từng câu cho em nghe."

Kỷ Ức cúi đầu, cổ họng bỗng chốc nghẹn đắng: "Có lẽ em cũng có thể hiểu được… bản gốc."

Cô và anh đã từng thảo luận về bộ phim này tại địa điểm quay ngoại cảnh của nó, thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, mới chớp mắt mà bộ phim đã được công chiếu trên khắp thế giới. Hơn nữa, trong giây phút này đây, cô đã hiểu, Quý Thành Dương đang hứa với cô, hứa rằng anh sẽ sống.

https://thuviensach.vn

11
Người trong giấc mộng

Kết quả xử lý cuối cùng của trường Phụ Trung do hiệu trưởng đích thân nói cho Kỷ Ức biết: "Vốn dĩ phải xử phạt em, bảo lưu kết quả tại trường để kiểm tra, nhưng vì trước nay em luôn có học lực và hạnh kiểm xuất sắc, nên sau khi các thầy cô họp bàn đã quyết định, vẫn phải xử phạt em và thông báo trước toàn trường. Nhưng em cứ yên tâm, sẽ không bị ghi lại trong học bạ của em đâu."

Kết quả rõ ràng có phần thiên vị, không bị ghi vào học bạ có nghĩa là hoàn toàn không có ảnh hưởng gì tới tương lai của cô sau này.

Sau cơn mưa, trời nhất định sẽ sáng. Ca phẫu thuật của Quý Thành Dương cũng cực kỳ thuận lợi.

Ba ngày sau, đã có kết quả báo cáo bệnh lý, khối u não lành tính.

Lúc ấy, Kỷ Ức đang ở trong phòng tập để tiến hành những công việc bàn giao cuối cùng với thầy giáo. Ngay khi vừa nhìn thấy hai chữ "lành tính", tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tay cô phải chống vào chiếc đàn cổ tranh đã bầu bạn suốt hai năm qua, vừa thấy xót xa lại vừa mừng rỡ, cô không biết mình nên khóc vì mừng hay nên cười vì vui.

Hai ngày sau khi phẫu thuật, Quý Thành Dương được chuyển về phòng bệnh dành cho cán bộ.

https://thuviensach.vn

Thứ Bảy, trước khi đến bệnh viện thăm anh, cô đã gọi điện trước, nhưng không dám hỏi về chuyện đôi mắt. Chiều hôm ấy, khi cô mở cửa phòng bệnh của Quý Thành Dương và nhìn thấy đôi mắt anh vẫn bị băng kín, thì trái tim không khỏi chùng xuống mấy tấc: "Em đến rồi đây."

Cô y tá trẻ cũng đi vào theo để kiểm tra tình hình của Quý Thành Dương, anh nói với cô y tá rằng: "Nếu lát nữa có người đến thăm thì làm phiền cô nói với họ rằng tôi đã ngủ rồi." Y tá đồng ý, trước khi đóng cửa ra ngoài, cô ấy vẫn đang mỉm cười.

Kỷ Ức chỉ quan tâm đến việc muốn được nhìn thấy đôi mắt anh.

Cô yên lặng, không dám hỏi.

Cô sợ sẽ nghe thấy kết quả không tốt, nên không dám mở lời hỏi một chữ nào.

"Bên ngoài ánh nắng có đẹp không?" Quý Thành Dương hỏi.

"Cũng đẹp ạ, hôm nay trời quang đãng lắm." Kỷ Ức ngồi dựa bên mép giường, vì câu hỏi của anh nên phải quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, tuy ở đây chỉ có thể trông thấy những cành cây dương thụ, nhưng cô vẫn cảm thấy mùa xuân đã đến rất gần.

Bây giờ đã là cuối tháng Hai, trên đường tới đây cô đã nhìn thấy cả hoa nghinh xuân.

Quý Thành Dương nhờ cô mở máy tính và ấn vào một đường link trong email để tải tệp tin hình ảnh về. Tựa đề của tệp tin là "22 tháng 2 năm 2002, đoạn phim bài diễn thuyết của Tổng thống Mỹ Geogre W. Bush tại Đại học Thanh Hoa". Tức là ngày hôm qua ư? Hôm qua Kỷ Ức có nghe thấy thầy giáo chính trị nhắc đến việc Tổng thống Mỹ Geogre W. Bush đến Đại học Thanh Hoa.

https://thuviensach.vn

Ý của Quý Thành Dương là, nhờ cô mở đoạn phim đó lên nghe.

Kỷ Ức kéo chiếc bàn nhỏ trên giường ra và đặt máy tính xách tay lên đó, cô ngồi sánh vai với Quý Thành Dương và dựa vào giường để xem, ánh mắt cô rất nhanh chóng bị bài diễn thuyết của ông Bush thu hút, "Nếu như không phải vì phải phẫu thuật thì anh rất muốn được dẫn em đến hiện trường buổi diễn thuyết hôm qua." Quý Thành Dương nói: "Chiến tranh trong tương lai đều có liên quan đến ông ấy?"

"Tương lai bao nhiêu năm ạ?"

"Tiếp nối vụ 11 tháng 9, nước Mỹ nhất định sẽ có hành động báo thù quân sự đối với một số quốc gia khác."

Cô cảm thấy chiến tranh cách nơi này rất xa, xa đến mức cứ như là truyền thuyết.

Trên mảnh đất quê hương này, chiến tranh dường như chỉ có các bậc tiền bối được trải qua, có lẽ tương lai, hoặc tương lai sau nữa cũng sẽ không có những từ như "chiến tranh" xảy ra ở Trung Quốc. Nhưng Quý Thành Dương thì khác, anh lúc nào cũng khiến cô cảm nhận được những điều rất khác với giáo dục truyền thống.

Ví dụ như, tâm lý phản chiến của anh.

Ví dụ như, chỉ cần thường xuyên nghe anh nói chuyện, sẽ cảm thấy trên thế giới có một nơi đang phải chịu đựng nỗi đau khổ do chiến tranh. Khi đem ra so sánh với nơi đó, mới thấy được sự quý báu của hòa bình, và những khó khăn trắc trở của cuộc sống trong nền hòa bình này bỗng chốc trở nên nhỏ bé hơn rất nhiều.

"… Quốc gia nào ạ?" Cô hỏi.

https://thuviensach.vn

‘Iraq?” Quý Thành Dương đoán, giọng anh hơi trầm, cứ như một dòng nước chảy dưới nền băng giá lạnh, anh chậm rãi nói: “Hai mươi ngày trước, ông Bush đã đặt tên cho Iraq là đất nước ‘tà ác’ và chỉ trích việc họ có vũ khí mang tính sát thương quy mô lớn…”

Trong đoạn phim, ông Bush vừa nhiệt tình vừa quân tử, ông đang diễn thuyết ngoại giao trong một không gian hòa bình.

Còn Quý Thành Dương thì đang giải thích cho Kỷ Ức về cuộc chiến tranh sắp sửa nổ ra.

Nhưng anh mới chỉ nói được vài câu đã lại im lặng.

Kỷ Ức ngỡ rằng anh đang chăm chú lắng nghe xem ông Bush nói gì, nào ngờ anh bỗng nói: “Hôm nay quả thực là một ngày đẹp trời.”

“Phải đấy, trời đã âm u bao nhiêu ngày rồi…”

Kỷ Ức quay đầu lại và rồi sững sờ.

Một cảm giác mừng vui khó diễn tả thành lời trào dâng lên từ tận đáy lòng, nhấn chìm cô.

Không biết Quý Thành Dương đã gỡ bỏ băng trên mặt từ khi nào, đôi mắt của anh vẫn nguyên vẹn không một chút tổn hại. Lúc này đây, trong đôi mắt ấy chỉ phản chiếu duy nhất bóng dáng cô. Cuối cùng sau một tháng, cô mới lại được nhìn thấy một Quý Thành Dương hoàn chỉnh. Kỷ Ức quay người lại, tâm trạng của cô giống hệt với hồi mười một tuổi, khi lần đầu tiên trông thấy anh, cô đã quan sát anh qua lỗ mắt mèo. Tỉ mỉ, thấp thỏm và còn rất nhiều nỗi cảm động phức tạp rối ren.

Quý Thành Dương nhìn cô, và ngược lại, yên lặng để cho cô nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt anh lúc này vừa sắc sảo, vừa thâm trầm, đôi mắt đen, lạnh lùng, nhưng lại càng mê hoặc nhân tâm. Lớp sóng ngầm trong đáy mắt không ngừng trào dâng, khiến ngũ quan của anh cực kỳ sinh động và thanh tú…

Hai người cứ như cố nhân lâu lắm mới gặp lại, mới được trùng phùng.

Sau giây phút vui mừng, cô bỗng trào dâng rất nhiều cảm xúc, rối ren phức tạp, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Nhìn nhau quá lâu, sống mũi Kỷ Ức cay cay, nhưng gương mặt thì bắt đầu đỏ bừng nên phải quay đi trước.

Cô cúi đầu, mỉm cười.

Quý Thành Dương hỏi: "Em nghĩ ra chuyện gì thế?"

"Ừm…" Kỷ Ức ngẩng mặt lên: "Ngày anh phẫu thuật, em đã đến Ung Hòa Cung thắp hương cầu cho anh đấy."

"Sau đó thì sao?"

Giọng nói của cô rất mềm dịu, cô vẫn cười đầy ngại ngùng: "Em đang nghĩ sau khi anh gỡ bỏ lớp băng quấn thì liệu có giống với những hòa thượng ở Ung Hòa Cung hay không."

Quý Thành Dương cũng cười: "Đến lúc ra viện thì tóc anh cũng sẽ mọc dài ra một chút rồi, có lẽ sẽ càng giống những hòa thượng mới hoàn tục."

Có vậy thì anh vẫn là… hòa thượng hoàn tục đẹp trai nhất.

Dường như tâm trạng của Quý Thành Dương hôm nay rất tốt, anh nói muốn ăn mì, anh muốn ăn mì xào nước tương chính thống Bắc Kinh ở cổng

https://thuviensach.vn

Đông Trực. Kỷ Ức nghẹn họng kinh ngạc, anh định đi cả quãng đường dài già nửa thành phố Bắc Kinh chỉ để ăn một bát mì tương ư? Chưa nói đến khoảng cách mà chỉ nhìn vào tình trạng bây giờ, anh cũng không thể rời khỏi phòng bệnh này được. Tranh luận về mì tương xen lẫn với những câu hỏi của học sinh trường Thanh Hoa vang lên trong đoạn phim.

Khi đoạn phim đi đến hồi kết thì ý kiến của hai người cũng đã thống nhất. Sau khi anh ra viện, họ sẽ đi ăn bù sau.

Giờ tự học tối hôm ấy, Kỷ Ức cầm bút trong tay nằm gục xuống bàn, cô viết một hồi liền mỉm cười.

Ngòi bút nhè nhẹ lướt trên mặt giấy nháp.

Bạn cùng bàn bị dọa không hề nhẹ, vừa cúi xuống đọc đề toán của mình vừa khẽ nói: “Cậu không sao đấy chứ? Làm tớ hết hồn!” Kỷ Ức cắn đuôi bút, khẽ đáp: “Tớ thèm ăn mì xào nước tương quá, của nhà hàng chỗ cổng Đông Trực.” Bạn cùng bàn im lặng.

Triệu Tiểu Dĩnh ngồi chếch phía sau lưng Kỷ Ức, len lén chuyển cho cô một mẩu giấy.

Kể từ khi bắt đầu học bù đến nay, Triệu Tiểu Dĩnh vẫn chưa dám nói chuyện với Kỷ Ức, đến hôm nay mới thu hết can đảm định phá vỡ cục diện khó xử này. Kỷ Ức sững lại một thoáng rồi cầm tờ giấy mở ra đọc: Kỷ Ức, tớ xin lỗi!

Lời xin lỗi của Triệu Tiểu Dĩnh, cả hai người đều hiểu là về việc Tiểu Dĩnh đã để cô phải cô độc hứng chịu một mình. Kỷ Ức đã từng nói với bản thân, chỉ cần Tiểu Dĩnh nói xin lỗi trước thì sẽ tha thứ cho bạn. Cô muốn giống như Quý Thành Dương, có thể bình thản đối mặt với bất kỳ con người hay sự việc nào trong vận mệnh của mình, Quý Thành Dương đã

https://thuviensach.vn

thuận lợi trải qua cửa ải khó khăn, thì những việc như thế này cũng không đáng phải giữ mãi trong lòng.

Ngày Quý Thành Dương ra viện là thứ Bảy, cũng là ngày nghỉ duy nhất của cô trong tuần.

Cô tính thời gian, buổi sáng mới chín giờ hơn đã ra khỏi kí túc xá, nhưng vừa ra đến cổng đã bị Noãn Noãn giữ lại. Noãn Noãn đứng trước cổng kí túc xá, khoanh tay nói: "Đi đâu đấy hả? Thứ Bảy nào cũng không thấy bóng dáng đâu, chẳng có ai chơi với tớ cả!"

Kỷ Ức ậm ừ đáp qua loa: "Tớ… đi học bù mà, cô giáo Lịch sử dặn tớ cứ đến thứ Bảy là đến nhà cô để học bù."

Không biết bắt đầu từ khi nào, Quý Thành Dương trở thành bí mật của Kỷ Ức.

Ca phẫu thuật của anh, việc phục hồi của anh và cả chuyện hôm nay anh xuất viện, Noãn Noãn hoàn toàn không hề biết. Trong trái tim Noãn Noãn, chú út nhất định đang làm một chuyện khiến người khác phải ngưỡng mộ tại một nơi nào đó trên thế giới.

"Thần kỳ vậy sao? Học sinh giỏi đúng là được đãi ngộ cao." Noãn Noãn chẳng hề nghi ngờ. "Tớ quên mất không nói với cậu, Phó Tiểu Ninh nhờ tớ chuyển lời, anh ấy rất cảm ơn cậu."

Kỷ Ức nghe thấy cái tên này cảm thấy không thể không nhẫn tâm, cô chỉnh lại quai cặp trên vai, đáp: "Thế thì cậu nói với Phó Tiểu Ninh giúp tớ, tớ phải cảm ơn anh ấy mới đúng, còn nữa… sau này đừng làm bạn với nhau nữa, chúc anh ấy hạnh phúc."

Kỷ Ức không muốn xảy ra thêm chuyện gì nữa, không muốn để Quý Thành Dương có bất kỳ sự thất vọng nào, cô không được người thân chỉ

https://thuviensach.vn

bảo nên càng cần phải thận trọng vững bước trên con đường của mình. Cũng may Noãn Noãn chẳng nói thêm gì nữa, Noãn Noãn không nói cho Kỷ Ức biết chuyện Phó Tiểu Ninh cứ ngỡ rằng sự lỗ mãng của mình đã hại Kỷ Ức nên cũng cực kỳ áy náy, vì thế hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc họ không còn là bạn nữa.

Kỷ Ức đi xe điện ngầm đến Đầm Tích Thủy, tuy chỉ là một đoạn đường rất ngắn, nhưng những hạt mưa lất phất đã trở thành một cơn mưa to như trút nước. Cô cầm ô, thả bộ men theo con đường ven sông, giày và gấu quần cũng dần dần ướt đẫm.

Sau khi đi bộ khoảng hai mươi phút đến được nửa đường, cơn mưa như trút bỗng tan đi, trời lại trong xanh quang đãng.

Cô đến trước cửa nhà anh, lôi giấy ăn ra khỏi cặp sách, cúi người lau sạch bùn và cát trên đôi giày vải rồi mới gõ cửa.

Anh mới khỏi bệnh, lại là ngày đầu tiên xuất viện, chắc trong nhà anh sẽ có nhiều khách lắm.

Cửa lặng lẽ mở ra, trước mắt Quý Thành Dương liền xuất hiện một Kỷ Ức như thế này.

Vì mang theo ô, nên nửa thân trên không dính một hạt mưa, cô đeo chiếc ba lô màu xanh nhạt, chiếc quần đồng phục màu xanh bị mưa ướt hết từ đầu gối xuống đến gót chân nên đã trở thành màu xanh đậm, đôi giày vải màu trắng cũng ướt sũng. Chiếc ô dài màu xanh lam đã được thu lại, đỉnh ô chúc xuống đất.

Bên dưới có một vũng nước nhỏ.

Kỷ Ức vốn đang cúi đầu xoay chiếc ô trong tay, khi nghe thấy tiếng động liền ngước lên.

https://thuviensach.vn

Cô mỉm cười với anh, đôi mắt tít lại, niềm vui tỏa ra khắp trên đuôi mắt nét mày, để lộ một chiếc răng khểnh ở phía bên trái. Hồi nhỏ, chiếc răng khểnh của cô vẫn chưa hiện rõ như thế này, năm tháng qua đi, chiếc răng khểnh ngày càng nổi bật, chỉ cần cô mỉm cười là có thể trông thấy được, thế nhưng cô lại không hề ý thức được điều đó.

"Trong nhà anh không có khách à?" Kỷ Ức thò đầu nhìn vào trong, thấy phòng khách vắng tanh chẳng có một ai.

Quý Thành Dương chìa tay đón lấy chiếc ô trong tay cô.

Kỷ Ức lắc đầu: "Cứ để ở ngoài cửa đi ạ, mang vào thì sàn nhà của anh sẽ bị ướt mất."

Khu anh ở có thang máy, mỗi tầng lại chỉ có một căn hộ, nhà anh ở trên tầng mười bốn nên chắc chắn sẽ không có ai lấy mất ô của cô. Kỷ Ức dựa chiếc ô màu xanh bên cạnh cửa, ở góc giao giữa cửa và tường.

Chiếc ô dựng ở đó vẫn không ngừng rỉ nước.

Mười sáu tuổi có nghĩa là gì?

Là có chứng minh thư nhân dân, nhưng vẫn chỉ là vị thành niên.

Có vài lời, anh vẫn chưa thể nói với cô.

Quý Thành Dương nhìn Kỷ Ức thay sang đôi dép màu trắng, rồi đi vào phòng khách vắng vẻ. Xung quanh cô là ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào. Anh nhìn thấy trong ánh nắng có những hạt bụi li ti tung bay, một cảm giác nông nổi nôn nóng đầy ấm áp.

https://thuviensach.vn

Tháng Ba năm 2002, cô được xem tập một phim *Chúa tể những chiếc nhẫn*.

Đây là bộ phim nguyên bản tiếng Anh đầu tiên mà Quý Thành Dương xem cùng cô.

Một tháng sau, bộ phim này được công chiếu tại Trung Quốc, những người đã được xem bản gốc chưa bị cắt bớt đều nói rằng, cả tập một chỉ là bước đệm, những thứ đặc sắc đều nằm hết ở phần hai, phần ba.

Tình tiết chậm, nhân vật nhiều, quả thực chỉ để làm nền. Cô xem được một lúc chán quá liền ngủ thiếp đi.

Cô ngủ trong phòng trữ sách của Quý Thành Dương.

Cô đã đến nhà anh mấy lần nhưng chưa bao giờ vào căn phòng trữ sách này, cửa được đặt ở bức tường phía Đông trong phòng làm việc của anh, nhìn qua cứ tưởng là giá sách để các tập san, nào ngờ chỉ cần đẩy ra là sẽ thấy cả một thế giới khác.

Nếu như phòng làm việc được thiết kế mang hơi hướng hiện đại và có rất nhiều những bộ sách, tạp chí tập san, đĩa phim trong những năm gần đây; thì chỉ cần đẩy cánh cửa này ra, sẽ có cảm giác như được bước vào một thư viện cổ đại. Bốn phía đều là giá sách màu đỏ sậm, không có cửa sổ, chỉ có đèn, trên tường bên cạnh mỗi giá sách đều có riêng hai chiếc đèn. Cả căn phòng được lắp sàn gỗ, ở chính giữa được trải thảm, còn có một chiếc ghế sô pha dành cho hai người.

Cô mở đèn phía trên cao lên, nhưng cũng chỉ chiếu sáng được mười tầng giá sách phía trên cao, mười tầng phía dưới vẫn ẩn mình trong bóng tối.

Lúc ấy cô chỉ cảm thấy rất chấn động, chấn động trước vẻ đẹp của phòng trữ sách này.

https://thuviensach.vn

Con người Quý Thành Dương, bỗng trở nên gần gũi thân thuộc hơn trong thế giới của cô.

Trong ký ức của cô, chính từ ngày hôm ấy, cô thật sự đã bắt đầu chầm chậm tiến tới gần anh…

Bởi vì cô rất thích nơi này nên Quý Thành Dương liền từ bỏ phòng chiếu phim gia đình loại nhỏ và chuyển máy tính vào đây, cùng ngồi trên chiếc ghế sô pha để xem phim cùng cô. Nào ngờ, mới xem được mười mấy phút thì Kỷ Ức đã cuộn tròn trên chiếc ghế sô pha êm ái dễ chịu mà ngủ thiếp đi. Quý Thành Dương vốn đang đặt máy tính trên đùi, nhưng thấy cô đã ngủ liền khe khẽ để máy tính sang bên trái rồi nhấc đầu cô lên gối vào lòng mình.

Anh gượng gạo nghiêng người sang bên cạnh và bắt đầu kiểm tra những email được gửi đến trong suốt một tháng qua.

Tốc độ đọc email của anh cực kỳ nhanh, anh chỉ cần đọc lướt qua là sẽ nhảy ngay sang email tiếp theo, những email nào cần phải trả lời thì anh đánh dấu lại, tránh để tiếng gõ bàn phím ồn ào đánh thức cô bé đang ngủ say…

Khi Kỷ Ức tỉnh dậy, phát hiện ra mình đang gối lên chân anh nên không dám tùy tiện cử động. Nhưng con người ta chỉ cần vừa tỉnh giấc là sẽ rất khó để tiếp tục duy trì tư thế tự nhiên lúc ngủ, nên chẳng mấy chốc cô đã cảm thấy toàn thân khó chịu, chỉ muốn được cử động.

Cố kiên trì thêm kiên trì thêm…

Nhưng điểm bất lợi là khi quá tập trung sự chú ý, chân phải bị đè phía dưới của cô bị chuột rút.

https://thuviensach.vn

Cô muốn khóc mà không thể ra nổi nước mắt, nắm chặt lấy quần anh: “Em bị chuột rút!”

Quý Thành Dương vội vã đặt máy tính xuống thảm rồi đứng dậy giúp cô nắn chân phải. Anh có một đôi tay rất đẹp, đôi tay ấy lúc này đang bao bọc lấy bàn chân phải của cô: “Em đã đỡ chưa?”

Bàn tay anh ấm nóng, và cả động tác xoa bóp nhè nhẹ khiến chân cô nhanh chóng trở lại bình thường, nhưng cảm giác nhồn nhột càng khiến cô thấy khó chịu hơn.

Cuối cùng Kỷ Ức cũng không chịu nổi phải rút phắt chân về.

Quý Thành Dương nhìn cô.

“Chân em sợ nhột, động vào một chút cũng không ổn.”

Anh cười: “Chỉ có chân sợ nhột thôi à?”

“… Chỗ nào cũng sợ!”

“Anh biết rồi.” Anh nói, nhưng vẫn mỉm cười.

Anh lúc này đang mặc một chiếc áo phông dài tay màu trắng rất đơn giản, bởi vì nhiệt độ trong phòng luôn giữ vững ở mức hai mươi tư độ nên anh xắn tay áo lên đến cùi chỏ. Nếu như một người như anh vứt bỏ những lý tưởng, thì sẽ không còn những góc cạnh quá sắc sảo, đôi môi thoáng mỉm cười, mang theo sự nghịch ngợm trêu đùa.

Kỷ Ức chưa kịp phản ứng.

Đôi tay anh đã vươn tới dưới nách và phần eo của cô, cảm giác nhồn nhột tê dại ngay lập tức xâm chiếm lên não bộ. Kỷ Ức hét lên theo phản xạ,

https://thuviensach.vn

định bỏ chạy nhưng hoàn toàn không thể nào thoát ra được khỏi phạm vi khống chế của một người đàn ông là anh: "Đừng mà… Em xin anh đấy, đừng có cù em nữa…" Cô cười ra nước mắt, cuối cùng cả người cô lăn khỏi ghế sô pha rơi xuống đất nằm bẹp dưới thảm.

Đôi bàn tay phía sau lưng còn chưa kịp bế cô lên thì cô đã chạy chân đất ra khỏi phòng trữ sách mà chẳng kịp xỏ vào dép đi trong nhà.

Cô chạy đến phòng làm việc, cố ý nấp sau ghế sô pha, nhìn Quý Thành Dương bê máy tính chậm rãi ra khỏi phòng đầy cảnh giác. Mặt cô đỏ bừng, vẫn còn thở dốc, khi trông thấy Quý Thành Dương đang nhìn về phía mình liền lập tức van lơn: "Em sai rồi, em không nên ngủ quên lúc đang xem phim, anh phạt em thế nào cũng được, nhưng đừng cù em nữa!"

Đôi mắt đen của Quý Thành Dương sáng lấp lánh, anh cười: "Đồng phục của em chắc khô rồi đấy, em đi thay đồ đi, anh đưa em đi ăn."

Kỷ Ức như được giải cứu, cô ngoan ngoãn đi thay đồ.

Vì đồng phục của cô bị ướt mưa nên cô phải mặc áo phông và quần thể thao của anh. Quần áo của cô treo ngoài ban công phơi bốn tiếng đồng hồ dưới ánh nắng mặt trời sau cơn mưa, nên cũng tạm coi là đã khô. Thời tiết đầu xuân vẫn còn khá lạnh, Quý Thành Dương tiện tay vớ lấy chiếc áo khoác màu đen và một cái mũ lưỡi trai để đội.

Tóc anh mới chỉ mọc ra được một chút.

Kỷ Ức nhìn bộ dạng bây giờ của anh và hồi tưởng lại anh của ngày xưa.

Hình như đều đẹp cả mà.

Lâu lắm anh mới lái xe, hai người phải đến trạm xăng trước. Sau khi lái xe vào trạm xăng, Quý Thành Dương xuống khỏi xe, Kỷ Ức ngồi trên ghế

https://thuviensach.vn

lái phụ nhìn anh đi qua đi lại, nói chuyện, trả tiền qua lớp cửa kính phủ bụi. Đang nhìn, thì anh bỗng ghé tới, gõ cửa xe.

Kỷ Ức hạ cửa kính xe xuống.

“Em có khát nước không? Anh mua cho em đồ uống nhé.”

Cô gật đầu, nhưng nghĩ một lát liền thêm ngay một câu: “Em chỉ uống nước khoáng thôi.”

Anh mỉm cười: “Anh nhớ em cũng uống những thứ khác mà.”

“Sau này em sẽ không uống nữa.” Kỷ Ức nói, “Uống nước khoáng cho khỏe.”

Anh cười: “Thế có uống cà phê nữa không?”

Kỷ Ức lắc đầu, rất kiên quyết.

Anh đi khỏi, đến siêu thị của trạm xăng để mua hai chai nước khoáng.

Kỷ Ức mở nắp chai, nhấp một ngụm.

Hôm anh phẫu thuật, cô đến Ung Hòa Cung thắp hương, cô còn cầu nguyện với Phật Tổ, nếu Quý Thành Dương thật sự có thể khỏe lại thì cả cuộc đời này cô sẽ không uống bất cứ đồ giải khát nào nữa. Không được lừa dối thần phật, tiền bạc cũng chỉ là cát bụi, nếu cầu xin thì phải từ bỏ một thứ mà mình thật lòng yêu thích mới thể hiện được lòng thành. Cô nói được làm được, đành hẹn kiếp sau gặp lại nhé, coca, sprite, fanta, sô cô la nóng, cà phê…

Bởi vì xe quá bẩn thỉu nên anh phải đi rửa xe. Nhưng đợi đến khi mọi việc xong xuôi, hai người vốn định đi ăn món mì xào tương đen như đã hẹn

https://thuviensach.vn

thì đài truyền hình lại gọi điện tới. Lịch trình của họ đành phải thay đổi, chuyển sang đi đến đài truyền hình trước.

Cô đi theo anh vào sảnh lớn ở tầng một của đài truyền hình.

Bên cạnh có vài ba người đi ngang qua, cũng có người nhận ra Quý Thành Dương liền chào hỏi rất nhiệt tình: "Ấy, hoa khôi của đài chúng ta đã đến rồi sao?"

Quý Thành Dương chẳng buồn so đo, chỉ vẫy tay coi như chào hỏi. Kỷ Ức cảm thấy rất thú vị, lúc vào trong thang máy cô cứ liên tục muốn hỏi vì sao anh lại bị gọi là "hoa khôi"... Thế nhưng có vẻ cô vẫn thiếu một phần dũng khí để hỏi trực tiếp anh.

Quý Thành Dương dẫn cô đi vào một phòng trang điểm, nhờ một cô gái trẻ ở đó trông giúp Kỷ Ức rồi anh bỏ đi. Kỷ Ức nhìn căn phòng đầy hiếu kỳ, cô phát thanh viên không rõ của chuyên mục nào nhìn cô đầy hứng thú: "Em là học sinh trường Phụ Trung à?" Đồng phục của Kỷ Ức có thêu huy hiệu của trường Phụ Trung nên rất dễ nhận diện, cô gật đầu, có chút ngại ngùng.

Đây là lần đầu tiên cô vào đài truyền hình, có chút khác biệt với tưởng tượng.

Còn chỗ nào khác biệt thì... cô không nói rõ được, tức là một nơi cô cứ nghĩ sẽ phải cực kỳ sang trọng nhưng trong thực tế lại chẳng có gì khác so với văn phòng của thầy cô giáo ở trường, không có trang trí gì đặc biệt, chỗ nào cũng chất đầy đồ, rất bừa bãi nhưng dường như cũng theo quy tắc. Đây chỉ là một phòng trang điểm rất đỗi bình thường, những người dẫn chương trình ấy cũng đi từ đây ra, sau đó xuất hiện trước màn hình với vẻ ngoài thu hút và nghiêm túc ư?

https://thuviensach.vn

“Em ngồi đi, bây giờ còn vắng, lát nữa là đông lắm.” Cô gái trẻ mỉm cười, bảo Kỷ Ức ngồi xuống, “Đến lúc ấy mà hoa khôi đài vẫn chưa quay lại thì chị đành phải chuyển giao em cho người khác chăm sóc thôi!”

Kỷ Ức thoáng ngại ngùng: “Nếu như đông quá thì em sẽ xuống sảnh dưới tầng một chờ anh ấy, em sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của chị đâu.”

Cô gái kia cười, lục tìm hộp trang điểm của mình trong một đống đồ đặt trên bàn, sau đó mở ra và bắt đầu thuần thục tự trang điểm cho bản thân. Cô gái vừa nhìn Kỷ Ức qua gương vừa trò chuyện với cô. Kỷ Ức nhìn những chồng hộp đồ trang điểm ấy và phát hiện ra trên mỗi hộp đều được dán một bảng tên.

Cô nhận ra rất nhiều cái tên trên đó.

Đồng nghiệp của Quý Thành Dương đều rất nhiệt tình, cô gái gặp ở viện lần trước cũng thế, mà cô gái hôm nay cũng vậy, khiến Kỷ Ức rất nhanh chóng cảm thấy thoải mái. Cô dẫn chương trình này rất thích nói chuyện, mới được một lúc liền kể cho cô nghe điển tích của “hoa khôi”: “Lúc ấy buồn cười lắm, mọi người chỉ đùa nội bộ với nhau cho vui, họ đưa ảnh của mấy chục cô phát thanh viên ra để lựa chọn hoa khôi, nhưng kết quả thì có quá nhiều người tương đương nhau nên khó phân cao thấp. Ai ai cũng ngại ngùng không dám nhận đứng thứ nhất… Cuối cùng Lưu Văn Hạ đưa ảnh của Quý Thành Dương lên, thế là anh ấy liền trúng giải.”

Kỷ Ức cúi đầu mỉm cười, thật khó mà tưởng tượng ra được vẻ mặt của anh lúc được trúng giải.

“Quý Thành Dương có nhiều fan trung thành lắm, em đừng tưởng anh ấy ít xuất hiện trên ti vi mà lầm.” Cô gái kia nghĩ một lát rồi cười nói, “Trong đài có rất nhiều chuyên mục muốn mời anh ấy làm khách mời, anh ấy không ở trong nước nên khó, nhưng lúc quay về thì lại ốm. Bây giờ tốt rồi,

https://thuviensach.vn

vừa mới khỏi bệnh, quay lại là lập tức có người tìm, chắc cũng sẽ có người nhờ vả Lưu Văn Hạ nói giúp thôi.”

“Nhờ vả Lưu Văn Hạ?” Kỷ Ức lẩm nhẩm.

“Hai người họ là bạn học cấp ba với nhau và đều tốt nghiệp trường Phụ Trung cả, cuối cùng lại làm cùng trong một đài truyền hình nên quan hệ rất tốt.”

Kỷ Ức ôm chai nước khoáng trong tay, nhớ đến hôm được gặp Lưu Văn Hạ ngoài đời lần đầu tiên.

Xem ra… quan hệ của họ quả thật rất tốt.

Cô gái kia đang nói thì cảm thấy khát nên đứng dậy đi lấy nước.

Sau đó cô gái ấy kiểm tra lại quần áo của mình, cân nhắc một lát liền lôi giá là quần áo ra, và bắt đầu dùng bàn là để ủi phẳng những nếp gấp trên quần áo của mình. Kỷ Ức đứng bên cạnh, chợt cảm thấy không phải là cô ấy đang chơi với cô mà là cô đang chơi cùng với cô ấy.

Chị gái này, quả thật quá thích nói chuyện rồi…

Giữa chừng có hai người đàn ông lần lượt mở cửa đi vào rồi lại vội vã rời đi, nhưng họ đều hiếu kỳ hỏi cô bé còn mặc đồng phục này là ai.

Chị gái có trách nhiệm trông coi Kỷ Ức liền đùa cợt mà nói với họ rằng: “Đây là người của hoa khôi đài đấy!”

Câu chuyện của họ chẳng bao giờ có thể rời khỏi Quý Thành Dương được.

https://thuviensach.vn

“A, quên mất không kể cho em nghe một chuyện cực kỳ thú vị!” Cô gái lại cười, “Năm 98 có một trận lũ lụt rất lớn, Quý Thành Dương đang là ký giả thực tập, phải đến hiện trường cùng với rất nhiều ký giả khác để luân phiên đưa tin. Hồi ấy đến truyền hình trực tiếp cũng chỉ toàn quay mưa bão. Thế mà anh ấy lại dám đưa tin trong cơn bão, anh ấy cứ không ngừng nói ‘Nước lũ đã dâng đến ống chân tôi rồi’, ‘Nước lũ đã lên đến hông tôi, tình hình lũ lụt cực kỳ nghiêm trọng’, cuối cùng anh ấy lại dựa vào thân cây, nói ‘Nước lũ đã dâng đến ngực tôi rồi’… Lúc ấy, người dẫn chương trình tại đài sợ chết khiếp, chỉ lo anh ấy và anh cầm máy quay bị lũ cuốn trôi. Sau trận lũ lụt ấy, đài truyền hình đã xuất hiện mấy ký giả liều lĩnh không sợ chết, hoa khôi đài chính là một trong số đó.”

Câu chuyện thú vị người ta kể đầy sôi nổi. Nhưng Kỷ Ức nghe mà thấy rợn cả tóc gáy.

Cánh cửa bật mở.

Quý Thành Dương nhìn vào bên trong, nói: “Cảm ơn nhé.”

“Đừng khách sáo.” Cô gái đã ủi xong áo vest mà mình chuẩn bị mặc, “Xin được gửi trả nguyên vẹn!”

Đôi mắt của Quý Thành Dương ẩn dưới chiếc mũ, anh cảm ơn thêm lần nữa rồi vẫy tay với Kỷ Ức. Kỷ Ức đứng dậy vừa đi về phía anh vừa chỉnh lại ba lô trên lưng. Khi hai người họ ra khỏi cửa, cô bỗng nắm lấy tay anh.

Quý Thành Dương bất ngờ, nhưng lập tức mỉm cười.

Anh rút tay về.

Sau đó giơ ngón trỏ và ngón giữa về phía Kỷ Ức, ra hiệu cho cô nắm lấy: “Tay anh to quá, em chỉ cần nắm ngón tay là được, sẽ tiện hơn nhiều.”

https://thuviensach.vn

Tim Kỷ Ức đập thình thịch, sau đó cô chầm chậm nắm lấy hai ngón tay anh.

Hai người họ men theo hành lang để đi ra ngoài.

“Bây giờ chúng ta đi đâu ạ?” Kỷ Ức hỏi.

“Đi ăn mì xào tương đen.” Quý Thành Dương cúi mắt xuống nhìn cô, cười cười: “Chẳng phải chúng ta đã bàn rồi đó sao?”

Tối hôm ấy, sau khi kí túc xá tắt đèn, mười một cô gái ở chung phòng liền lần lượt nói về ý nguyện thi đại học của mình.

Tuy bây giờ vẫn chưa biết là sẽ thực hiện chính sách đăng ký nguyện vọng trước rồi mới thi hay là chờ đến khi có điểm mới đăng ký, nhưng điều đó vẫn không hề ảnh hưởng tới khao khát tương lai của mỗi người. Học sinh lớp Mười hai ai cũng nhiệt huyết sục sôi khi thấy bản thân sắp đạt tới một điểm mốc lớn trong cuộc đời.

“Sau này tớ muốn làm phóng viên.” Kỷ Ức bỗng nhiên thổ lộ suy nghĩ của mình khi mọi người đang trò chuyện. Tuy cô chỉ thông qua Quý Thành Dương mới có hiểu biết về công việc này, nhưng chỉ cần một mình anh cũng đã đủ để cô ý thức được thái độ sống đầy lý tưởng ấy.

Chỉ có lý tưởng, mới có thể mang lại dũng khí cho bạn khi đứng trước mọi thiên tai.

Chỉ có lý tưởng mới có thể khiến bạn đứng trong bão lũ, dù nước đã dâng đến tận ngực, mà vẫn có thể nhìn vào ống kính máy quay để tường thuật tình hình.

Chỉ có lý tưởng mới khiến bạn có thể bình thản tiến lên khi đứng trước tử thần, cho dù chỉ ngay giây sau là chỗ bạn đang đứng sẽ là điểm rơi của bom

https://thuviensach.vn

đạn, là điểm kết thúc của sinh mạng, thì bạn cũng sẽ tiến lên không hề run sợ, chỉ vì có thể mang những khung cảnh chiến tranh thế giới từ tiền tuyến đến với tất cả mọi người…

Kí túc xá toàn là các bạn cùng lớp Thực nghiệm với cô hồi trước, nên đều không có hứng thú gì với nghề phóng viên cả.

Chỉ có đúng cô bạn Ân Tình Tình ở giường trên là rất hứng thú, khi mọi người đều đã yên lặng, cô bạn liền rón rén trèo xuống chui vào trong chăn của Kỷ Ức, khẽ nói: "Tớ nói cho cậu biết nhé, tớ cực kỳ muốn trở thành phát thanh viên."

Kỷ Ức dịch sát người về phía tường để nhường chỗ cho bạn, rồi thì thầm đáp: "Hôm nay tớ vừa được gặp mấy phát thanh viên, họ đều rất bình dị dễ gần."

"Thật à?" Ân Tình Tình đầy hưng phấn.

Kỷ Ức kể đại khái cho bạn nghe, chỉ nói qua rằng được bạn dẫn đến đài truyền hình tham quan, nhưng trong đôi mắt Kỷ Ức ánh lên một sự ngưỡng mộ và tự hào, điều đó khiến Ân Tình Tình rất lấy làm thú vị, đồng thời phỏng đoán: "Kỷ Ức, cậu yêu à?"

Kỷ Ức giật mình, ngay lập tức cảm thấy tim mình đập như sấm rền, cô lắp bắp không đáp nổi thành lời.

"Chắc chắn là vậy rồi!" Ân Tình Tình thấy cô không đáp lại càng thêm chắc chắn, cô bạn ghé sát tai cô kích động nói: "Lúc tớ đi siêu thị mua đồ, trông thấy cậu xuống xe ở phía đối diện cầu vượt. Ngồi trên xe là một anh chàng rất bảnh đội mũ lưỡi trai, có đúng không? Anh ấy rất cao phải không? Anh ấy ngồi trong xe nên tớ không thấy rõ, nhưng nhất định phải cao ngang với mấy người trong đội bóng rổ trường mình. Hai người… nhất

https://thuviensach.vn

định là có gian tình, nếu không thì tại sao cậu không xuống xe ở trước cổng trường mà lại phải đi bộ qua những hai ngã tư?”

Bên tai cô là hơi thở của Ân Tình Tình phả ra khi nói, ấm ấm nhồn nhột.

Đối với học sinh cấp ba mà nói, có một người bạn trai ngoài trường đã là một tin náo động rồi, chưa nói đến việc “người bạn trai đồn đại” này có vẻ là người đã đi làm. Quả thực, chuyện này càng khiến Ân Tình Tình nhiệt huyết bừng bừng.

Bạn trai ư? Đơn phương thì đúng hơn, chẳng biết lúc nào anh sẽ kết hôn, đến lúc đó mối tình đơn phương này cũng sẽ lặng lẽ kết thúc.

Kỷ Ức huých Ân Tình Tình, ngại ngùng không dám nói tiếp: “Thôi tớ không nói chuyện với cậu nữa, cậu mau mau ngủ đi, sáng mai còn có giờ tự học đấy!”

Ân Tình Tình bật cười rồi lại leo lên giường trên.

Kỷ Ức ôm chăn, nghiêng mặt nằm nghĩ ngợi vài điều, căn phòng dần dần trở lại yên tĩnh, đến mức cô có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ quay. Từ vị trí của cô có thể nhìn thấy chiếc đồng hồ báo thức đặt trên chiếc bàn gỗ duy nhất trong phòng, kim đồng hồ có bột dạ quang lặng lẽ chỉ mười hai giờ trong bóng đêm thăm thẳm.

Cô bỗng nhắm chặt mắt lại.

Ngủ nhanh thôi, ngủ đi nào, Kỷ Ức. Đừng có suy nghĩ nhiều nữa…

Đến tháng Tư, kết quả thi thử của cô rất tốt.

https://thuviensach.vn

Để khen thưởng cho Kỷ Ức, Quý Thành Dương đưa cô đi xem một vở kịch nói của Mạnh Kinh Huy(*). Vở kịch "Tê giác đang yêu" được hưởng ứng rất nhiệt liệt, anh nói, vở kịch tiên phong này chắc chắn sẽ trở thành kinh điển: "Chúng ta đoán thử xem trong vòng mười năm tới sẽ có bao nhiêu phiên bản dựng lại từ vở kịch này nhé, nếu em đoán đúng, anh sẽ đưa em đi Đông Âu."

(*) Mạnh Kinh Huy là một đạo diễn nổi tiếng, ông là một người có sức ảnh hưởng rất lớn trong nền kịch nói Châu Á. Hiện giờ ông đang là đạo diễn Viện kịch nói Quốc gia Trung Quốc. Một số vở kịch tiêu biểu của ông là: "Tư phàm", "Cái chết bất ngờ của một người theo chủ nghĩa vô chính phủ", "Trăm năm cô đơn", "Tê giác đang yêu"...

Bốn bản, năm bản hay là sáu nhỉ? Rốt cuộc phải có bao nhiêu bản thì mới tính là bình thường? Quý Thành Dương nhìn cô tự băn khoăn.

Anh ngồi xuống chiếc ghế sô pha đơn trước mặt cô, quay lưng lại cửa sổ bằng kính màu vàng sẫm, ung dung mỉm cười.

Cuối cùng Kỷ Ức phải đầu hàng, cô thật sự không hiểu rõ chuyện này.

Quý Thành Dương cuối cùng cũng buông tha cho cô: "Anh chỉ đùa với em thôi, nếu em thật sự muốn đi Đông Âu thì không cần phải đợi đến mười năm, bao giờ em tốt nghiệp đại học, anh sẽ đưa em sang đó chơi hai tháng."

Cô gật đầu, nhưng chợt yên lặng.

Mỗi lời Quý Thành Dương nói đều đầy cám dỗ. Cứ như là một người đang thổi những bong bóng xà phòng đủ màu sắc rực rỡ dưới ánh nắng, cô muốn đưa tay ra nắm lấy nhưng lại không dám chạm vào. Anh đã hai mươi tư tuổi rồi, đã đến độ tuổi có thể kết hôn… Chắc anh sẽ có bạn gái sớm thôi phải không?

https://thuviensach.vn

Cô chợt nhớ đến tòa nhà ở đài truyền hình, nhớ đến những người đi qua đi lại, nhớ đến phòng trang điểm của các phát thanh viên, nhớ đến những gương mặt thường xuất hiện trên mục tin tức… Nhớ đến lần cô nhìn vào màn hình và chỉ chạm đến được mặt thủy tinh, chứ không phải là gương mặt của anh đang ở Pakistan cách xa hàng nghìn cây số.

Khoảng cách ấy nếu được đo đạc bằng thời gian, ít nhất cũng phải năm năm nữa.

Thứ Bảy cuối tháng Tư.

Quý Thành Dương lái xe đưa cô từ thành phố đến một nơi tên là Dương Phường ở vùng ngoại ô. Anh nói, khắp Bắc Kinh chỉ có nơi này là có món lẩu dê nhúng ngon nhất, Vương Hạo Nhiên sau khi đến đây hai lần liền cực kỳ sùng bái. Ngày xưa khi xe tư nhân vẫn còn ít, quả thực đã có rất nhiều người vì nghe danh mà từ những nơi rất xa lái xe đến đây, chỉ để ăn một nồi lẩu thịt dê lò đồng của Dương Phường.

“Có thể sau này sẽ không còn nữa.” Quý Thành Dương vừa lái xe vừa nhìn những biển chỉ dẫn màu xanh bên vệ đường để phán đoán đến đâu thì phải rẽ, “Có một số thương hiệu đồ ăn nổi tiếng được rất lâu, nhưng tiền đề là phải mở ở những nơi có giao thông thuận tiện, ở đây quả thực quá khó đi. Bây giờ ngành ẩm thực phát triển rất nhanh, đây cũng không còn là Bắc Kinh của ngày xưa nữa, chỉ vì một nồi lẩu dê nhúng gia truyền mà phải lái xe đi tận hơn một tiếng đồng hồ.”

Nhất là khi đường sá lại khó đi thế này.

Kỷ Ức im lặng bổ sung, cô nhìn những hàng bạch dương sum sê bên ngoài cửa sổ xe.

Hai bên đường liên tục xuất hiện những mảnh ruộng, những ngôi làng, những căn nhà mái bằng xa xa gần gần, cứ như thể đã đi vào một thành phố

https://thuviensach.vn

khác. Đây là lần đầu tiên cô đến vùng ngoại ô Bắc Kinh, giữa đường Quý Thành Dương phải xuống xe hỏi đường một lần, điều tức cười nhất là, sau khi hỏi xong anh còn mua đủ loại rau từ người nông dân đó để tỏ lòng cảm ơn.

"Nhiều thế ạ?" Kỷ Ức trợn tròn mắt, lẩm bẩm, "Thế này thì làm sao ăn hết được?"

Quý Thành Dương cười bất đắc dĩ rồi lái xe đi tiếp, họ nhanh chóng nhìn thấy các khu vực quân đội quan trọng, từ pháo tới binh, rồi cả viện nghiên cứu Phòng Hóa, nghe nói phía trước còn có cả viện nghiên cứu công trình và binh đoàn xe tăng… Đường quốc lộ rộng thênh thang, chẳng có nhiều xe qua lại, trên đường còn có cát bụi đất đỏ tung bay. Cuối cùng cô cũng trông thấy quán "Lẩu dê nhúng Dương Phường".

Có lẽ vì buôn bán tốt nên hai bên đường đều có một nhà hàng lớn.

Hai người họ còn ngồi trên xe thảo luận rất nghiêm túc một hồi lâu xem bên nào mới là hàng lẩu dê nhúng đầu tiên và chính thống. Cuối cùng, Quý Thành Dương chọn nhà hàng nhỏ hơn theo ký ức của mình, mãi cho tới khi hai người họ ngồi vào chỗ và hỏi thăm nhân viên phục vụ, người đó liền cười đáp, cả hai bên đều là một. Sắp tới họ chuẩn bị xây hẳn một nhà hàng năm tầng bởi vì quả thật rất đắt hàng.

Quý Thành Dương cởi áo khoác và bỏ mũ xuống.

Tóc anh đã dài ra thêm một chút, mái tóc đen bị mũ đè xuống nên trông càng mềm hơn.

Nhân viên phục vụ đặt thực đơn xuống trước mặt anh rồi lại đưa cho anh một cái bút: "Dê và bò ở đây đều do chúng tôi tự nuôi, anh nên thử, còn nước chấm cũng nên chọn loại đồ chấm gia truyền… Củ kiệu chua ngọt cũng nên gọi, cả bánh nướng nữa…"

https://thuviensach.vn

Người ta hết lời dặn dò như thể sợ anh sẽ bỏ sót mất một món ăn đặc sắc nào đó.

"Cảm ơn anh." Anh nói.

Từng đĩa đồ ăn được dọn lên, than trong lò đồng cũng được đốt đỏ rực, Quý Thành Dương gắp thịt dê thả vào bên trong, anh gắp thịt nhúng xung quanh lò đồng một vòng để cho chín đều: "Lúc nãy ở trên xe em bảo muốn thi vào khoa Tiểu ngữ(*) của Đại học Bắc Kinh phải không?"

(*) Tiểu ngữ là tên gọi chung của các ngoại ngữ không có phạm vi ứng dụng rộng rãi như tiếng Anh, mà chỉ được sử dụng ở một số ít quốc gia. Có hai cách hiểu Tiểu ngữ, cách hiểu thứ nhất là của Liên hợp quốc, Tiểu ngữ là những ngôn ngữ khác ngoài tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Trung Quốc, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Ả Rập. Còn theo cách hiểu khác là của đại chúng, ngoài tiếng Anh ra, tất cả các ngôn ngữ khác đều là Tiểu ngữ.

Kỷ Ức đáp "Vâng".

"Sao em lại muốn vào chuyên ngành không được coi trọng này thế? Em sợ không thi nổi vào trường đại học trọng điểm à?" Quý Thành Dương có chút hiểu biết về cách tuyển sinh khoa ngoại ngữ ứng dụng của các trường như Đại học Bắc Kinh, Đại học Ngoại ngữ… Nhìn chung đều là thi viết sau đó phỏng vấn, cuối cùng là tham gia thi đại học. Điểm chuẩn cuối sẽ được tính riêng so với điểm chuẩn của trường, tức là, nếu chọn những ngành như thế này thì có thể vào được các trường trọng điểm với số điểm thấp.

"Không phải ạ." Kỷ Ức cắn đũa, giải thích: "Em muốn… học một ngôn ngữ kỳ lạ nào đó, cộng thêm tiếng Anh nữa sẽ hữu dụng hơn rất nhiều." Ví dụ như trên danh sách tuyển sinh lần này có tiếng Ả rập, Myanmar, Indonesia, Philippines, Nga. Nếu như sau này cô có thể ra chiến trường giống như anh… thì chắc sẽ rất hữu dụng.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương hỏi: “Bao giờ em phải đăng ký?”

“Ngày Mười một tháng Năm.” Kỷ Ức nhớ rất kỹ, thấy thịt dê đã chín liền lập tức gắp vào bát cho anh: “Chín rồi này.”

Quý Thành Dương cũng gắp cho cô: “Em ăn nhiều vào, không phải lo cho anh.”

Hai người ăn xong lại lái xe quay về, phát hiện người họ chỉ toàn mùi thịt dê nhúng, Quý Thành Dương bèn hạ cửa sổ xe xuống. Anh cởi áo khoác, ném ra ghế phía sau, chỉ mặc mỗi chiếc áo cộc tay.

Cuối tháng Tư, lại là một ngày nắng chói, cô ngồi trên ghế trước nên cũng bị nắng chiếu đến toát mồ hôi.

Quý Thành Dương cũng cảm thấy nóng: “Em ngồi ra ghế sau đi, ngồi sau lưng anh ấy.”

Kỷ Ức ngoan ngoãn vâng lời trèo ra ghế sau ngồi, cô bám vào ghế lái xe, ghé sát đến nói chuyện với anh: “Con đường này không giống với lúc chúng ta đến phải không?”

“Con đường này sẽ đi ngang qua bảo tàng tăng thiết giáp.” Anh cười, “Nếu đi về cùng một đường, cảnh sắc nhìn thấy cũng giống hệt nhau sẽ chán lắm, phải không?”

Cô áp mặt vào lưng ghế, đáp: “Vâng.”

Xe chưa đi được bao xa thì đã bị buộc phải dừng lại.

Trước mặt họ là một cây cầu đá, lúc ấy bên cạnh những ngôi nhà ngói đỏ bên đường có đèn tín hiệu nhấp nháy, rào chắn kẻ sọc đỏ trắng chầm chậm

https://thuviensach.vn

hạ xuống, ngăn cách hai bên đường. Sắp có tàu hỏa đi ngang qua rồi, nên phải chặn các xe lại.

Con đường này vốn đã rất vắng vẻ.

Chỉ có duy nhất một chiếc xe, ngoài họ ra, không có một ai.

Nhưng người thì lại có những ba, trong căn nhà ngói đỏ bên tay phải có một ông cụ đang ngồi, và hai người họ bên trong xe.

Kỷ Ức bị cắt ngang dòng suy nghĩ, cô nhìn về hai phía đường sắt, tàu hỏa vẫn chưa đến.

Khi nãy hai người họ đang nói đến đâu rồi?

À phải, nói đến chiến trường.

"Anh có sợ không? Lúc ở trên chiến trường ấy?"

"Có chứ." Quý Thành Dương rất bình thản, anh cười, nụ cười trong ánh nắng chiếu vào từ kính cửa phía trước bỗng trở nên cực kỳ xa xăm, "Đôi khi em nhắm mắt lại sẽ nghĩ rằng, liệu có phải chỉ cần ngủ thiếp đi là sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa? Bởi vì bất kỳ lúc nào bom mìn cũng có thể rơi xuống ở đâu đó. Tại những đất nước đang xảy ra chiến tranh, không nơi nào có thể khiến người ta an giấc ngủ say."

Thật xa xăm.

Khi anh nói những lời này, anh thật sự rất xa xăm.

Cô cảm thấy mình rất hợp với câu "ếch ngồi đáy giếng". Cô chỉ có thể cảm khái trước những lời anh nói, chứ không thể thật sự đồng cảm được.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương bỗng nhiên tháo dây an toàn và ra hiệu cho cô xuống xe. Kỷ Ức không biết anh định làm gì, nhưng vẫn xuống xe đi theo anh. Hai người đi tới gần đường ray. Quý Thành Dương nhìn sang căn phòng ngói đỏ bên tay trái không người rồi dẫn cô đi sang phía đằng sau căn nhà. Ở góc độ này, ông cụ trông coi kia sẽ không thể trông thấy họ đang làm gì.

Tàu hỏa bắt đầu từ góc ngoặt tới.

Quý Thành Dương và cô đứng trên cây cầu đá, biện pháp bảo vệ được làm rất đơn giản, chỉ có một thanh lan can sắt đã lốm đốm những gỉ sét.

Cô nhìn Quý Thành Dương đầy khó hiểu, đang định hỏi thì anh đã ôm lấy cô từ phía sau, cả người cô theo quán tính áp sát vào người anh, những lời cuối cùng mà cô nghe thấy là: “Em đừng sợ, cứ nhìn tàu đi ngang qua.”

Giây phút tàu hỏa lao vụt qua, tóc và váy cô đều tung bay, đập vào mặt và chân cô khá đau.

Gió thổi cực mạnh, là cơn gió có thể cuốn bạn xuống dưới đường ray bất cứ lúc nào.

Tim cô đập ngày càng nhanh.

Nếu như không có anh, nói không chừng cô đã thật sự bị cuốn đi.

Quý Thành Dương dựa vào lan can, còn cô dựa vào anh.

Trước mặt là tàu hỏa, sau lưng là dòng sông cách mặt cầu mấy mét.

Giây phút này, máu trong người cô điên cuồng chảy, từng khoang tàu vùn vụt lao qua, tiếng ồn cực lớn gào rú bên tai, trước mặt chỉ có lớp vỏ màu đen không ngừng thay đổi, dấy lên nỗi sợ hãi và kích thích đầy khoái

https://thuviensach.vn

cảm. Khi khoang tàu cuối cùng đã đi qua, cảm xúc ấy vẫn quay cuồng không ngừng trong trái tim cô.

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, khom lưng xuống, đôi tay đặt lên eo cô và quay người cô lại đối diện với mình: "Chính là cảm giác như thế này!"

Trái tim Kỷ Ức đập điên cuồng, càng ngày càng nhanh hơn, đến lúc này cô mới thấy sợ.

Quý Thành Dương cúi đầu cười cười, nhìn cô chăm chú: "Sợ rồi hả?"

Cô "Ừm" một tiếng, chân hơi mềm nhũn.

Lại là cảm giác nôn nóng ấy, Quý Thành Dương càng ngày càng không có khả năng kháng cự đối với cô bé của mình.

Thậm chí là cả lúc này, cô nhìn anh, nỗ lực chế ngự cảm giác sợ hãi trong đáy mắt, miệng khép khép mở mở để nói một câu vô cùng đơn giản và cũng chẳng hề có chút hấp dẫn nào rằng: "Lúc nãy em hơi sợ, bây giờ đỡ hơn rồi!", mà cũng thôi thúc anh muốn được làm một chuyện gì đó.

Chỉ một sự xao động nơi đáy mắt, đã đủ để nhấn chìm ai đó xuống cả nghìn dặm, ôi tình yêu…

https://thuviensach.vn

12
Ẩn sâu trong đáy lòng

Khi Kỷ Ức tròn mười sáu tuổi, do xảy ra quá nhiều chuyện nên cô vẫn chưa có dịp nào đi làm chứng minh thư. Mãi cho tới lúc sắp phải đăng ký nguyện vọng đại học cô mới nhớ ra. Có lẽ vẫn xong kịp trước khi hết hạn đăng ký, nhưng sẽ không kịp để đăng ký ngành Tiểu ngữ Đại học Bắc Kinh. Thế là cô bất đắc dĩ phải về nhà mượn sổ hộ khẩu của ông nội thêm một lần nữa.

Từ sau khi xảy ra vụ đánh nhau tập thể, cô đã giảm thiểu số lần trở về.

Quý Thành Dương dường như hiểu hết mọi suy nghĩ của cô, tối thứ Sáu anh đích thân đưa cô về nhà, nhưng để tránh lời ra tiếng vào, anh cũng về thăm anh trai, chị dâu và Noãn Noãn. Họ đã hẹn sau hai tiếng sẽ gặp nhau ở sân trường tiểu học ngày xưa, tức là vào lúc tám giờ tối. Kỷ Ức đến đó đúng hẹn, vừa hay trông thấy Noãn Noãn đang ôm cánh tay Quý Thành Dương tiễn anh ra cửa, lưu luyến không rời, khi trông thấy dáng lưng Kỷ Ức, Noãn Noãn liền gọi: “Tây Tây.”

Kỷ Ức quay đầu lại, làm ra vẻ rất bất ngờ.

“Đã bao lâu cậu không gặp chú út của tớ rồi?” Noãn Noãn cười tít mắt, “Nhanh qua đây nói chuyện với chú đi!”

“… Chú út Quý,” Kỷ Ức rất không thoải mái, “gần đây chú có bận không?”

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương nhìn cô đầy bình thản: “Cũng hơi bận, hai đứa sắp thi đại học rồi, phải tranh thủ thời gian học hành nhé.” Anh lại đạo mạo dặn dò thêm mấy câu, chủ yếu là nói chuyện với Noãn Noãn, cuối cùng Noãn Noãn không chống đỡ được nữa liền đẩy mạnh Quý Thành Dương: “Chú đi nhanh đi, đi nhanh đi. Cháu bảo chú nói chuyện với Tây Tây cơ mà, sao lại thành hội phê bình cháu rồi?”

Kỷ Ức không nhịn được phải bật cười.

Cô trông thấy anh rút chùm chìa khóa màu đen ra, trong màn đêm, chiếc xe hú còi một tiếng khi anh mở khóa cửa. Sau đó anh ngồi lên xe, lái đi thẳng.

Noãn Noãn biết Kỷ Ức đã không còn thường xuyên về nhà ông nội ở, thấy cũng đã hơn tám giờ bèn giục cô mau mau về trường: “Trời tối lắm rồi, sáng mai tớ sẽ đến tìm cậu để nghe kể về tình hình đăng ký khoa Tiểu ngữ, giờ thì mau về đi!”

Kỷ Ức gật đầu, cô đeo ba lô đi vào trong màn đêm, cũng coi như đã thoát được thân.

Cô hơi chột dạ, đi được một lát bèn quay đầu lại, xác định Noãn Noãn đã đi vào bên trong mới dám rẽ vào vườn hoa cạnh tòa nhà.

Cô đi đường này trong bóng đêm nhất định sẽ không bị ai trông thấy, sau khi đi qua mấy hành lang ngoằn ngoèo sẽ đến chỗ vốn là trường mẫu giáo ngày xưa, mà bên cạnh trường mẫu giáo chính là trường tiểu học mà cô đã từng theo học.

Quý Thành Dương đỗ xe ở bến xe cũ, còn Kỷ Ức thì đi bộ sang, vừa hay gặp cô rẽ ra từ vườn hoa.

https://thuviensach.vn

Hai người họ đi về phía đối phương trên con đường chỉ có bùn nước dưới ánh đèn đường vắng vẻ và cùng dừng lại trước cánh cổng sắt của trường tiểu học. Không biết tại sao, khi cô đi từng bước tiến tới, cứ như đang tới gần một giấc mộng không thể thành.

Theo tình tình chạy ư?

…

Kỷ Ức nhìn những đường nét trên gương mặt anh dưới ánh đèn đường, nhìn người đàn ông đã có thể coi như có cuộc đời thành đạt này, cô ấp ủ một tình cảm quyến luyến yêu thương rất đơn thuần, là thứ tình cảm thích nhưng không dám mơ tưởng chiếm hữu. Bỗng nhiên cô rất sợ anh sẽ biết.

“Trường tiểu học này không có ai à?” Quý Thành Dương giơ tay đẩy cánh cổng sắt ra.

“Đúng vậy, em nghe nói phụ huynh đều cho rằng thầy cô giáo của trường này không giỏi nên đã gửi con đến trường khác học, vì vậy trường tiểu học này đã bị đóng cửa.”

Kỷ Ức cũng là do nghe người nhà trò chuyện mới biết.

Cánh cổng này vĩnh viễn không bao giờ khóa, nơi này trở nên hoang phế như vậy cũng là vì lý do này.

Sân trường rất nhỏ, bên tay trái là đường chạy bốn trăm mét trải dài xung quanh sân bóng rổ và mấy bàn chơi bóng bàn, xà ngang, xà kép. Ở chính giữa là sân thể thao với những cột cờ trơ trọi. Bên tay phải là một hàng những cánh cửa màu xanh lục, đó là các lớp học.

Những phòng học cũng rất nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Hồi anh còn sống ở đây, người ta vẫn chưa mở trường tiểu học và trung học cho con em bộ đội.” Quý Thành Dương vừa nhớ lại vừa nói, “Có lẽ khi ấy chẳng có ai có nhu cầu này, nên chỉ xây mỗi trường mẫu giáo. Nhưng bây giờ lại đóng cửa hết rồi, xem ra chỉ có những đứa trẻ sinh từ năm 80 trở đi mới được hưởng thụ những phúc lợi này.”

Cô suy nghĩ, cảm thấy rất thú vị: “Tức là ngay từ nhỏ, anh đã được ra ngoài học rồi ư? Thích ghê!”

“Với con trai thì cũng được,” Quý Thành Dương đáp, “nhưng con gái lúc nhỏ vẫn nên ở trong môi trường đơn giản dễ chịu thì hơn.”

Anh vừa đi vừa ngắm ngôi trường tiểu học của cô.

Tường bao xung quanh trường tiểu học của viện rất đơn giản, chỉ cao bằng một người đã trưởng thành, hơn nữa cũng chỉ được dựng bằng hàng rào sắt. Ngày xưa mỗi khi anh đi ngang qua đây đều có thể trông thấy những đứa trẻ đang trong giờ thể dục, nếu sớm hơn một chút, thậm chí còn thấy mấy chục đứa trẻ đứng trên sân, cao giọng hát quốc ca.

Lúc ấy, anh vẫn chưa cảm thấy có gì khác biệt.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ trong số đó đã từng có cả Kỷ Ức, cô bé nhỏ người, chắc chắn sẽ được đứng đầu hàng.

Kỷ Ức đi ngang qua những hàng bạch dương xanh mượt trước dãy lớp học, nhảy lên những bậc thềm: “Ở đây mỗi khối chỉ có một lớp, mỗi lớp khoảng tám, chín học sinh. Đến giờ chào cờ, toàn trường cũng chưa đủ sáu mươi người.”

Khi đi tới lớp học thứ tư, Kỷ Ức phát hiện ra những cửa sổ bên trong đều được dán kín lại bằng báo.

https://thuviensach.vn

Cô đứng trước cửa lớp học, chạm lên lỗ hổng phía trên cửa. Chỉ có lớp mà cô đã từng học mới có vết nứt như thế này. Ngón tay cô khe khẽ lướt qua, cô bỗng nhớ đến những ngày tháng vô lo vô nghĩ khi ấy. Cũng giống như lời mẹ Noãn Noãn đã kể, hồi nhỏ khi ông nội đưa Kỷ Ức đến kiểm tra vào lớp một, lúc ấy cô vẫn còn quá nhỏ, rất căng thẳng, đến mức hiệu trưởng trường tiểu học hỏi cô rằng thủ đô của Trung Quốc là nơi nào, cô liền đứng đực mặt ra, hoàn toàn là bộ dạng ngơ ngác đầu óc trống rỗng vì sợ hãi.

Cũng may, điệu nhảy Tân Cương của Kỷ Ức cuối cùng đã chinh phục được hiệu trưởng, và cô được phép nhập học. Hồi ấy quả thật cô rất ngốc nghếch, hoàn toàn không giống với những đứa trẻ bây giờ, mới mấy tuổi đầu đã biết lên mạng một cách thuần thục. Ông nội lúc ấy còn cười ha hả, bảo rằng không sao không sao, thế nhưng bây giờ… Khi nãy cô về đến nhà, ông nội có ra vào mấy lần nhưng chẳng hề nói với cô lấy một câu.

Mẹ Noãn Noãn nói quả là cực kỳ chính xác, khi già rồi, tính khí con người cũng sẽ thay đổi.

Nếu như… tình cảm giữa người với người vĩnh viễn có thể không thay đổi, mà cứ dừng lại mãi ở thời điểm tuyệt đẹp nhất thì tốt biết bao.

“Em có muốn vào trong không?” Giọng nói của Quý Thành Dương như từ trên trời truyền xuống, kéo cô quay lại với hiện thực.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt sáng lấp lánh, đầy mong chờ.

Quý Thành Dương cúi đầu, lôi một con dao quân đội của Thụy Sĩ màu đỏ có khắc chữ “Thập” nhỏ ra, nắm trong lòng bàn tay và lựa chọn sử dụng những công cụ có sẵn trên con dao ấy, ngang nhiên coi việc phá khóa nhẹ tựa lông hồng. Kỷ Ức thở thật khẽ, cô căng thẳng quan sát xung quanh, chỉ sợ có binh lính tuần tra trong viện đi ngang qua nhìn thấy cảnh này.

https://thuviensach.vn

Dường như đã tìm ra được thứ thích hợp nhất, anh cắm đầu bạc của công cụ ấy vào trong lỗ khóa.

Chỉ khoảng hai, ba giây sau liền vang lên tiếng ổ khóa chuyển động…

Quý Thành Dương rút con dao quân đội về, dùng tay giữ lấy cánh cửa và chầm chậm mở ra.

Theo đà cánh cửa mở, ánh trăng cũng chầm chậm chiếu vào căn phòng tối đen như mực.

Kỷ Ức đứng trên bậc thềm trước cửa lớp, nhìn vào cánh cửa màu xanh lục có một lỗ hổng lớn rồi lại nhìn vào căn phòng tối đen, cô thoáng sững sờ. "Tách" một tiếng, bên cạnh đã xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, nghiêng nghiêng ngả ngả bên cạnh ngón tay của Quý Thành Dương, chiếu sáng cả căn phòng.

"Mau mau tắt lửa!" Kỷ Ức kéo tay anh, hạ thấp giọng nói, "Trong trường vốn không có đèn nên tối đen, nếu như chúng ta phát ra ánh sáng để binh lính đi tuần nhìn thấy thì phiền phức lắm."

Con trai út nhà họ Quý dẫn cháu gái trưởng nhà họ Kỷ… phá khóa chui vào lớp học ở trường tiểu học…

Nếu như bị phát hiện, thì đúng là mất mặt quá chừng.

Quý Thành Dương mất một giây mới thả ngón tay cái ra.

Chiếc bật lửa lập tức tắt ngấm.

Bởi vì đã bật lửa lên suốt mấy chục giây nên cũng hơi nóng, anh ném nó qua lại trong lòng bàn tay một lúc mới nhét lại vào trong túi quần.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức đã đi vào bên trong lớp học, trong này quả thật rất tối, nên cô đành phải xé rách miếng giấy báo che cửa sổ xuống.

Chỉ tiếc là cô xé quá nhanh nên quên mất việc nơi này đã bị đóng cửa hơn nửa năm, chỗ nào cũng phủ kín những bụi. Quý Thành Dương bị sặc bụi ho đến cau mày nhíu mặt, anh kéo cô đến bên cạnh mình để tránh khỏi những hạt bụi đang tung bay.

Kỷ Ức cũng ho, cùng anh lùi lại ra cửa rồi hết sức phấn khởi chỉ vào chỗ ngồi thứ hai ở hàng đầu, nói: "Ngày xưa em ngồi ở chỗ này đấy!"

Cô có vẻ không mấy cam tâm nên oán thán, "Em ngồi ngay trước mặt thầy giáo nên có muốn ngủ cũng chẳng được, từ nhỏ tới lớn lúc nào cũng ngồi bàn đầu, chưa từng được ngồi ra phía sau."

Quý Thành Dương đánh giá thật kỹ bộ bàn ghế nho nhỏ ấy dưới ánh trăng, rồi mỉm cười, "Tại sao thế? Vì cô giáo thích em nhất à?"

"Không phải… Vì em thấp quá, nếu ngồi đằng sau thì không nhìn thấy chữ trên bảng."

Quý Thành Dương cũng cười, đáp án giống hệt với suy nghĩ của anh.

Tất cả những chuyện đã qua khi đến tai Quý Thành Dương cứ như có người đang lật lại từng trang trong album ảnh thời niên thiếu của Kỷ Ức cho anh xem, những bức ảnh đã ố vàng, nhuốm màu năm tháng, cũ kỹ xa xưa.

Anh tiếp tục quan sát, hỏi: "Hồi nhỏ em có chụp nhiều ảnh không?"

Anh nhớ hàng năm, cứ đến sinh nhật là Noãn Noãn sẽ chụp ảnh để ghi lại dấu vết trưởng thành từ nhỏ tới lớn.

https://thuviensach.vn

“Không ạ, em không thích chụp ảnh.” Kỷ Ức mỉm cười đi lên bục giảng, cô chợt phát hiện ra trong chiếc khay gỗ bên dưới tấm bảng đen vẫn còn mấy viên phấn: “Hình như… em chỉ có mỗi ảnh hồi mới biết lẫy và mấy tấm lúc ba, bốn tuổi. Tấm nào em cũng đều mặc quân phục cả, còn đội cả mũ nữa nên trông càng giống con trai.”

“Thế lúc em đi biểu diễn khi trước thì sao?” Quý Thành Dương nhớ đến lần đưa cô đi biểu diễn, vậy mà anh lại quên không chụp ảnh cho cô, “Không ai chụp cho em à?”

“Hình như là có thì phải… nhưng toàn là ảnh chụp tập thể thôi.” Cô nhặt viên phấn trong đám bụi lên, gạch một nét phẩy trên tấm bảng đen: “Chỉ có duy nhất năm anh đưa em đi biểu diễn là em nhảy điệu hai người, sau này em không nhảy thêm lần nào nữa.”

Cô vừa nói, vừa vẽ thêm một nét ngang, nhưng cô giật mình sững lại.

Đằng sau lưng, đôi mắt của Quý Thành Dương cũng lộ ra dưới chiếc mũ lưỡi trai, cả người anh đều bất động trong bóng tối, anh nhìn nét chữ cô vừa viết.

Kỷ Ức cũng ngơ ngác sững sờ.

Trời ơi, mình đang viết cái gì thế này?

Quen tay quá rồi.

Cô đã hình thành thói quen, chỉ cần cầm bút lên là sẽ viết tên anh trên giấy, cứ như đó là thói quen đã có từ khi sinh ra vậy. Thỉnh thoảng khi đi mua bút nước với Noãn Noãn, cô đều có thói quen viết chữ “Quý” để thử ngòi bút. Lần nào Noãn Noãn cũng cười trêu rằng Kỷ Ức đúng là tình yêu đích thực của cô bé, vì Kỷ Ức không viết chữ “Kỷ” trong tên mình mà lại viết chữ “Quý” trong Quý Noãn Noãn.

https://thuviensach.vn

Chỉ có cô biết rằng, chữ Quý mà cô viết là họ của anh.

Đầu phấn ngừng lại trên bảng mất mấy giây.

Cô khẽ cắn môi, vờ như không hề để tâm, rồi ném viên phấn xuống dưới chân.

Làm ơn, đừng để anh ấy trông thấy những nét cô vừa viết, làm ơn đừng… nếu như anh ấy trông thấy thì…

Suy nghĩ này cứ điên cuồng vươn lên từ một góc trong tim, và dần dần vươn rộng, siết chặt lấy trái tim cô.

Thấp thỏm và mong chờ, hai thứ cảm xúc ấy cứ giằng xé, khiến trái tim cô trở nên thật nặng nề. Trong trái tim ấy chứa đựng quá nhiều tình cảm, khiến hít thở cũng trở nên khó khăn.

“Sắp chín giờ rồi đấy.” Giọng nói của Quý Thành Dương vang lên, nói cho cô biết.

“Vâng.” Bỗng nhiên cô không dám quay người lại, thấp thỏm đến rối tinh rối mù.

Cuối cùng Quý Thành Dương đến gần và bước lên bục giảng.

Anh cũng nhặt một viên phấn màu vàng trong đám bụi, xoay trong tay, có vẻ như đang định viết gì đó. Cô nhìn anh trong ánh trăng, giữa những làn bụi bay trong ánh sáng bàng bạc ấy, tim cô đập điên cuồng, nhưng vẫn không dám nói thêm lời nào, mà chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc khuy thứ ba trên áo sơ mi của anh, rồi khẽ thở hắt ra một hơi.

https://thuviensach.vn

Cô cảm thấy tất cả mạch máu trong người đều đang chảy rần rật, không thể nào dừng lại được.

Có âm thanh của viên phấn di chuyển trên tấm bảng đen.

Quý Thành Dương không nói lời nào, anh nương theo nét phấn của cô khi nãy để viết nốt họ của mình, sau đó đầu phấn hơi nhấc lên một chút, chỉ vài nét đã hoàn thành một chữ khác. Quý Thành Dương dùng hai ngón tay xoay viên phấn nhỏ màu vàng trong tay rồi cúi xuống nhìn cô. Anh trông thấy hàng tóc mái hơi thưa trên trán cô, dường như cô vừa khẽ thở dài. Tiếng thở dài ấy có tình cảm muốn che giấu, vẻ như rất nhẹ nhưng cũng vô cùng nặng nề.

“Có phải em định viết hai chữ này không?”

Hai chữ ư?

Cô ngẩng đầu lên.

Dưới ánh trăng, trên tấm bảng đen, quả thật có hai chữ được viết bằng những nét rất đẹp và mạnh mẽ:

Là… “Quý” và “Kỷ”.

Hai chữ, “Quý” và “Kỷ”.

Cô nhận ra một sự tình cờ rất kỳ diệu, hai chữ này đều có nét phẩy và nét ngang, chỉ khác ở chỗ là một chữ phải viết hai nét đó liền nhau, một chữ phải viết tách ra. Hai chữ ấy được viết trên tấm bảng đen trong lớp học ở trường tiểu học của cô. Trên tấm bảng đen đã từng viết biết bao từ mới tiếng Anh, công thức toán học, vậy mà bây giờ chỉ có họ của anh và cô.

https://thuviensach.vn

“Ừm.” Kỷ Ức khẽ thở hắt ra một hơi, cảm thấy tim mình đập đến nhói đau, “Em… đúng là định viết hai chữ này.”

Quý Thành Dương bật cười, anh đặt viên phấn vàng vào lại trong hộp, rồi đưa tay lên.

Anh đang xem giờ.

Cô rất quen thuộc với động tác này, nên cũng bắt đầu tìm kiếm giẻ lau bảng để phối hợp với ý định của anh. Nhưng cô không tìm thấy, sao lại chỉ có phấn mà không có giẻ lau chứ? Cô quay người định lục tìm trong ngăn bàn nhưng bị Quý Thành Dương kéo lại: “Không phải lau đâu, lát nữa anh sẽ khóa cửa lại là chẳng ai nhìn thấy được.”

Không lau ư?

Nhưng mà…

Quý Thành Dương vỗ nhẹ vào lưng cô, tỏ ý rằng cô có thể đi được rồi. Kỷ Ức rất thấp thỏm, cuối cùng cô liếc nhìn lại hai chữ trên bảng thêm một lần nữa rồi mới ngoan ngoãn vâng lời anh rời khỏi phòng học này. Quý Thành Dương sập cửa lại, khóa chốt, tất cả mọi thứ xảy ra ngày hôm nay là một bí mật, được cất giấu đằng sau cánh cửa này.

Quý Thành Dương lái xe đưa cô về đến trường Phụ Trung đã là chín giờ tối.

“Anh đưa em đến cổng trường nhé!”

Kỷ Ức suy nghĩ rồi lắc đầu đáp: “Em đi bộ về trường, cầu vượt và đường ở khu này rất đông đúc, an toàn lắm.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức nhảy xuống khỏi xe, vòng sang cửa sổ xe bên phía anh để chào tạm biệt, sau đó cô đeo ba lô, một mình đi lên cầu vượt. Anh gác tay lên khung cửa sổ đã được hạ hết kính xuống, nhìn cô bước từng bậc cầu thang sơn đỏ lên cầu vượt, sau đó là chậm rãi vượt qua những sạp hàng tạp hóa, búp bê, băng đĩa, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Nhưng cũng không hẳn là nhìn thẳng về phía trước, vì cô thường xuyên quay đầu nhìn về phía này, về vị trí nơi chiếc xe của anh đỗ.

Quý Thành Dương bỏ mũ xuống, ném sang chiếc ghế lái phụ bên cạnh, những ngón tay gõ từng nhịp lên lớp vỏ kim loại bên ngoài thành xe.

Đối với những người phải trải qua mưa bom bão đạn, con đường họ phải đi qua trong một năm sẽ rất vất vả, có khi còn tương đương với mười năm cuộc sống của người bình thường, thậm chí là hai mươi năm. Anh hy vọng nhìn thấy hòa bình, hy vọng tất cả thương vong trên thế giới đều không dính dáng tới chiến tranh bom đạn, anh hy vọng sẽ có ngày những hình ảnh trong ống kính máy ảnh của mình đều chỉ là những khung cảnh giản đơn mà hạnh phúc.

Ví dụ như, giây phút này đây.

Cô bé vẫn chưa trưởng thành mà anh yêu, đang đi trên một chiếc cầu vượt rất bình thường tại Bắc Kinh, và liên tục nhìn trộm về phía anh.

Quý Thành Dương nhìn Kỷ Ức khuất bóng sau ngã rẽ mới rời đi. Nửa tiếng nữa anh phải đến đài truyền hình họp định kỳ, sau khi họp theo đúng thông lệ và đùa cợt vài câu, mọi người sẽ về chuẩn bị những công việc tiếp theo. Quý Thành Dương ra khỏi cửa, vừa xuống được hai bậc cầu thang đã bị người khác gọi giật lại.

Lưu Vãn Hạ nhanh chóng ra khỏi cửa kính, đi tới: “Trời ơi, tớ chạy theo cậu nãy giờ, gọi ba, bốn tiếng mà cậu chẳng hề nghe thấy.”

https://thuviensach.vn

Có người đi ngang qua chỗ họ đều sẽ mỉm cười chào hỏi Lưu Văn Hạ. Tính cách cô ôn hòa lại nhiệt tình, những người như thế này nếu có một gương mặt xinh đẹp đoan trang thì đến đâu cũng sẽ được hoan nghênh. Quý Thành Dương nhớ, từ hồi cấp ba, cô đã là nhà lãnh học bổng chuyên nghiệp, có điều tuy là bạn cấp ba với nhau, nhưng hai người họ không hề thân thiết.

Lưu Văn Hạ đi tới, mỉm cười kể cho anh nghe những chuyện thú vị vừa gặp phải khi nãy. Dường như bất cứ chuyện gì dưới cách miêu tả của cô cũng đều trở nên sinh động và thú vị, quả nhiên là có tư chất trời sinh để làm phát thanh viên.

“Tớ nghe nói cậu sẽ tham dự một chương trình trò chuyện?” Lưu Văn Hạ khoác túi trên tay, sánh bước cùng anh ra chỗ để xe. Quý Thành Dương rất kinh ngạc, chuyện này mới được quyết định khoảng vài tiếng đồng hồ trước thôi mà: “Tớ đúng là vừa đồng ý một chương trình, cơ bản là vì chủ đề của họ xoay quanh các phóng viên mặt trận, ngoài ra họ còn mời mấy vị tiền bối mà tớ rất kính trọng nữa.”

Lưu Văn Hạ cười: “Nhắc đến mặt trận mới nhớ, thế cậu dự định thế nào? Đâu thể cứ chạy ra chiến trường suốt đời được?”

“Tạm thời tớ vẫn chưa có dự định khác.” Việc mà anh làm vốn dĩ không cần phải lên kế hoạch nghề nghiệp lâu dài. Một khi đã lựa chọn chiến trường, có nghĩa là anh sẽ không quá cân nhắc đắn đo về những vấn đề thực tế, như lương thưởng hằng năm, hay thăng chức và vô vàn vấn đề khác.

“Đây có phải là… chủ nghĩa anh hùng được di truyền trong gia đình cậu không vậy?”

Quý Thành Dương cười.

https://thuviensach.vn

Anh chỉ về phía xe của mình: “Xe tớ đây rồi.”

Lưu Văn Hạ “À” lên một tiếng, ngỡ ngàng vì mình đã ra khỏi đài truyền hình được cả một đoạn dài thế này, đi theo anh tới tận bãi đỗ xe ở khu nhà lân cận… “Sao tớ lại đi tới đây thế này? Hôm nay tớ đâu có lái xe đi làm!” Cô cười, nhìn Quý Thành Dương đầy thẳng thắn: “Chỗ tớ định đến rất gần nhà cậu, cũng ở phía bắc đường vòng ba(*), cậu thuận đường cho tớ đi nhờ với nhé?”

(*) *Đường ở Bắc Kinh được chia thành nhiều vòng, vòng lớn ở bên ngoài, vòng càng nhỏ càng gần trung tâm.*

Quý Thành Dương không thấy có vấn đề gì, anh rút chìa khóa ra khỏi túi quần và ra hiệu cho cô lên xe.

Lưu Văn Hạ rất để tâm đến kế hoạch công việc tương lai của người bạn học này, khi xe đi trên con đường lớn rộng rãi, cô liền bắt đầu phân tích tình hình đài truyền hình mà anh chưa biết. Quý Thành Dương biết ý tốt của Lưu Văn Hạ nên cũng dễ dàng nhận ra ý tứ muốn tiến thêm một bước thoáng qua như có như không trong đáy mắt Lưu Văn Hạ mỗi khi nói chuyện với anh.

Không phải Quý Thành Dương không biết tâm tư của cô.

Có người thích từ tốn lên kế hoạch từng bước cho cuộc sống của mình, họ thường mang những thứ rất cụ thể như: Tại đô thị hòa bình thì thích tính cách điềm tĩnh hay là hướng ngoại? Bố mẹ đối phương có mạnh khỏe hay không? Họ hàng trong nhà có ai là gánh nặng, có ai nhờ vả được không? Công việc của đối phương có ổn định không, có khả năng phát triển không… để so đo tính toán lựa chọn tình yêu cho mình, hoặc, nói thẳng ra là để lựa chọn bạn đời.

Chuyện này không có gì sai.

https://thuviensach.vn

Cũng giống bây giờ, trong lúc này, anh có thể cảm thấy cô gái xinh đẹp bên cạnh đang dùng phương thức lý tính nhất để suy nghĩ về một công việc ổn định trong tương lai cho anh. Quý Thành Dương trước nay chưa hề bài xích những người theo chủ nghĩa hiện thực, nhưng anh vẫn luôn kiên trì làm một người theo chủ nghĩa lý tưởng. Thế giới này có hiện thực đến cực hạn thì cũng có lý tưởng cực hạn.

Cho dù những người theo chủ nghĩa lý tưởng chỉ có một phần mười triệu, thì ý nghĩa tồn tại của nó cũng đủ để vượt xa chiều dài sinh mạng.

…

Quý Thành Dương nhìn tình hình giao thông qua gương chiếu hậu rồi đánh vô lăng, dừng lại trước cầu Đầm Tích Thủy: "Con đường trước khu nhà tớ vắng vẻ lắm nên rất khó gọi xe, tớ thả cậu xuống đây sẽ tiện cho cậu hơn."

Lưu Văn Hạ thoáng gượng gạo, căn cứ vào tư duy của người thường, nếu như cô đã nói rằng nơi mình muốn đến rất gần với nhà anh, thì Quý Thành Dương lẽ ra nên lịch sự hỏi rõ địa chỉ, để cho đúng với phong thái đàn ông thì anh nên đích thân đưa cô về mới phải. Những suy nghĩ này lướt qua rất nhanh chóng trong đầu Lưu Văn Hạ, cô mỉm cười, cởi đai an toàn, động tác hơi chậm chạp.

Cậu bạn thiên tài hay ngồi ở hàng cuối cùng những năm cấp ba này đúng là lúc nào cũng khác biệt, ít nhất là đến bây giờ vẫn vậy.

"Nhà dì tớ ở khu này, nên tớ sẽ ngủ lại đó một đêm." Giọng nói của Lưu Văn Hạ nhẹ nhàng mềm mỏng, "Tớ nhớ đám Thượng Khoa cũng sống ở gần đây, hay là trưa mai, mấy người bạn học cũ chúng ta tụ tập đi ăn một bữa nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Ánh đèn trong xe rất ấm áp, khiến đôi mắt anh càng trở nên trong veo, sáng ngời.

Anh mỉm cười, một nụ cười thật lòng rất hiếm hoi: “Ngày mai có lẽ tớ chẳng có thời gian rảnh, tớ phải đưa bạn gái đi đăng ký nguyện vọng đại học.”

Anh cũng không rõ tại sao mình lại nói ra chuyện này. Có lẽ vì phong thái lúc xa lúc gần sợ bị nhìn thấu nhưng lại không kìm được muốn thân cận của Lưu Vãn Hạ, khiến anh bỗng cực kỳ nhớ cô bé lúc tối cũng vừa ngồi ở vị trí này, sau khi tháo dây đai an toàn và xuống xe, còn cố tình vòng sang chỗ cửa sổ bên phía anh để chào tạm biệt.

Có những sự cố ý, vô cùng kỳ diệu, nhưng lại có những sự cố tình khiến người ta cảm thấy nhàm chán đơn điệu.

Tiêu chuẩn đánh giá này không có liên quan đến bất cứ thứ gì, chỉ duy nhất liên quan đến việc người bạn yêu là ai.

Ngày hôm sau Kỷ Ức dậy rất sớm, cô đặt gương ra ngoài ban công, chải đầu rất chăm chú, kỹ lưỡng soi gương mặt mình, cuối cùng mới chầm chậm thở hắt ra một hơi. Sao cô lại căng thẳng thế này nhỉ?

Ân Tình Tình bê chậu nước và khăn mặt đi vào, thấy vậy thì rất hớn hở: “Cậu căng thẳng gì thế? Mới chỉ là đăng ký thôi mà? Đã thi thật đâu mà tim đập như sấm rền thế này?”

Kỷ Ức thở dài: “Không biết nữa.”

Lúc nói những lời này, cô cũng không chắc chắn lắm.

https://thuviensach.vn

Ngay cả khi đoàn nhạc đi biểu diễn cô cũng không thấy thấp thỏm, lo lắng thế này.

Đến tận khi đã ngồi lên xe của Quý Thành Dương, cô vẫn có cảm giác như thế, cô đưa mắt nhìn ra khung cảnh đường phố bên ngoài. Nắng vàng rực rỡ, những con người và cảnh vật cứ lướt qua ngoài cửa sổ như nước chảy mây trôi, cô áp mặt vào lưng ghế, thẫn thờ một lát thì chợt phát hiện ra một điểm khác lạ.

Cô len lén dí mũi vào lưng ghế và ngửi thấy… một mùi hương cực kỳ ngọt ngào.

Cô đã quá quen thuộc với vị trí này, nên chỉ cần một chút thay đổi cũng có thể nhận ra ngay, nhất là khi mới chỉ cách có một buổi tối. Kỷ Ức tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, cô bất giác tưởng tượng về chủ nhân của mùi hương này, tâm trạng chầm chậm trở nên suy sụp hơn.

Quý Thành Dương đỗ xe ở gần đó, định đưa cô vào trong.

“Để em tự vào.” Kỷ Ức nói, “Em thường đến đây chơi, nên biết Hồng Lầu nằm ở đâu.”

Quý Thành Dương suy nghĩ thấy cũng không có vấn đề gì: “Anh đi mua ít đồ, em tự mình vào đăng ký nhé, lát nữa anh sẽ đứng ở bên ngoài Hồng Lầu đợi em.”

Kỷ Ức đáp: “Ừm.”

Cô xuống xe, men theo con đường thẳng trước cổng để đi vào trong.

Tuy thỉnh thoảng cô vẫn đến đây chơi, nhưng bây giờ, với tư cách là một người muốn được nhập học, tâm trạng cô hoàn toàn khác hẳn. Lần đầu tiên tới đây, cô thấy nơi này không có gì khác biệt so với đại viện mình ở. Cả hai

https://thuviensach.vn

bên đều có tường rào, che kín những cảnh sắc bên trong. Hoặc có thể nói rằng, nơi này chẳng khác công viên là bao.

Nhưng đến bây giờ thì khác hẳn.

Cô muốn thông qua nơi này để có thể đến gần anh hơn một bước.

Những người đến đăng ký đã xếp thành một hàng dài, Kỷ Ức đứng ở cuối hàng, chưa đầy một phút, sau lưng đã thêm đến hai mươi mấy người.

Cô nhìn ra đằng sau rồi lại nhìn lên phía trước, bất chợt trông thấy bạn học cùng trường khác lớp tại trường Phụ Trung.

Bạn học kia trông thấy cô, phụ huynh đi cùng cũng trông thấy cô.

Kỷ Ức thuộc đoàn nhạc của trường, lại là học sinh lớp Thực nghiệm, đôi khi trong buổi họp phụ huynh toàn khối, cô sẽ được xướng tên để biểu dương khen thưởng, hầu hết các học sinh và phụ huynh cùng khối đều biết đến tên cô.

Cô bỗng thấy hoảng hốt, trong giây lát chợt nhớ ra một chuyện.

"Đó chẳng phải là học sinh gây ra vụ đánh nhau tập thể ở trường con ư?" Phụ huynh bạn học kia cúi đầu hỏi con mình, "Sao vẫn chưa bị đuổi học?", "Bạn ấy à…" Người bạn đó trả lời rất thật thà, "Mẹ nhỏ tiếng thôi, bạn ấy chỉ bị trừ điểm thi đua, nghe nói là được hiệu trưởng đặc cách."

Dì đó liền nhíu mày, có vẻ không hiểu nổi. Đúng lúc đó, có mấy vị phụ huynh đứng đằng sau lưng cũng tò mò hỏi chuyện, dì liền ngắn gọn giải thích vài câu: "Ẩu đả tập thể, đánh gần chết một học sinh, nghe bảo hôm ấy cả thầy lẫn trò đều sợ chết khiếp, trường Phụ Trung bao nhiêu năm qua nào có xảy ra chuyện bạo lực như thế bao giờ. Tôi cứ ngỡ loại học sinh như thế phải bị đuổi học từ lâu, nào ngờ trường vẫn còn giữ lại… Chẳng phải các

https://thuviensach.vn

trường đại học trọng điểm đều không nhận những học sinh có quá khứ bất hảo ư?”

Tất cả mọi ánh mắt của phụ huynh, học sinh đều hướng hết về phía cô.

Tò mò có, quan sát có, nhìn trực tiếp có mà né tránh lén lút nhìn cũng có.

Trong giây lát cô đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Hàng dài như thế này, đông người đến vậy, cô càng ngày càng cảm thấy không thể nào chịu nổi.

“Phải rồi, cho dù có đăng ký và thi đỗ thì đến lúc nhận hồ sơ vẫn sẽ bị trả lại thôi.”

Cô cúi đầu, đó không phải là sự thật, cô không đánh nhau tập thể, cô cũng là người bị hại, những điều họ nói đều không đúng… Nhưng đó lại là một sự thật khác, người bị xử phạt quả thực chính là cô.

Tay trái Kỷ Ức siết chặt lấy bàn tay phải.

Đánh nhau tập thể không phải là sự thật, nhưng cô bị trừ điểm thi đua trong hồ sơ thì đúng.

Cô quên mất điểm này nên mới đến đăng ký, cho dù có qua được kỳ thi viết thì sang đến vòng hồ sơ, trường cũng sẽ từ chối cô. Phải… đến trước khi thi đại học, cô mới được điền một bộ hồ sơ mới.

Thầy hiệu trưởng đã hứa rằng, chỉ cần cô ngoan ngoãn an phận không gây chuyện thì trước khi thi đại học, cô sẽ có một bộ hồ sơ học bạ mới và sạch sẽ. Nhưng điều đó có nghĩa là, cô đã không còn hy vọng gì đối với những chuyên ngành chiêu sinh sớm như thế này.

https://thuviensach.vn

Quá nhiều lời nghị luận và ánh mắt, quá nhiều những câu hỏi tò mò, cuối cùng khiến thầy giáo phụ trách trật tự đăng ký cũng phải đi ra để hỏi thăm tình hình.

Cô nghe thấy có người trả lời.

Cô nghe thấy thầy giáo đó "À" lên một tiếng rồi lẩm bẩm: "Học sinh với tình hình như vậy, dù có đăng ký mà hồ sơ học bạ bị ghi trừ thi đua thì trường chúng tôi quả thật cũng không thể nhận được."

Cô không thể nghe tiếp được nữa, hai tay siết chặt lấy quai ba lô khi rời khỏi đội ngũ đến đăng ký này. Cô đi men theo hồ nước không rõ tên, muốn ra khỏi đây, rời khỏi sân trường này, nhưng cô đi được một lát liền dừng lại, vì không biết phải đi về đâu.

Tiết trời tháng Năm đã xen lẫn cảm giác nóng nực đầu hạ.

Kỷ Ức không biết mình đã lạc vào nơi nào, xung quanh cô có rất nhiều thanh niên nam nữ, có người mặc áo phông cộc tay, có người mặc áo sơ mi dài tay, nhưng vì quá nóng nên cũng xắn gấu tay áo lên. Lúc này cô mới cảm thấy nóng, cô đang mặc đồng phục trường Phụ Trung, lại là đồng phục mùa thu, lưng đã ướt đẫm, trên trán cũng đầy mồ hôi.

Mãi cho tới khi cô nhìn thấy, Quý Thành Dương đi về phía mình.

"Em đăng ký xong rồi à?" Anh hỏi.

Cô nhìn anh, sống mũi cay cay. Không lên tiếng bởi vì sợ chỉ cần cất lời nói là cô sẽ lập tức òa khóc.

Quý Thành Dương rất nhạy cảm nên nhận ra sự bất ổn của cô, anh không nói gì mà chỉ nắm tay dắt cô ra khỏi đây. Anh đỗ xe ở một con đường bên ngoài cổng Nam: "Em ở đây đợi anh, không được đi đâu hết, anh đi lấy xe."

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức không lên tiếng, anh cũng không dám cử động,

Mãi một lát sau cô mới mở lời, nghẹn ngào nói: “Em chưa đăng ký, em không học Tiểu ngữ được rồi… Phải làm sao bây giờ?” Nước mắt bất giác ứa ra, cô vẫn ôm một chút hy vọng, đứng trước mặt anh, thì thầm hỏi, “Hay là chúng ta đến trường ngoại ngữ Bắc Kinh xem sao, trường đó đăng ký vào hôm nào anh có biết không… Em không tìm hiểu…”

Cô không muốn khóc, nhưng vừa nhìn thấy anh thì lại khóc.

Cô có thể không khóc trước mặt bao nhiêu người, không khóc trước mặt người nhà, nhưng chỉ cần trông thấy Quý Thành Dương là cứ như tuyến lệ của cô bị hỏng rồi, tất cả nước mắt lập tức ứa ra. Cuối cùng cô cũng hiểu ra rằng, con người vốn là như vậy, chỉ yếu đuối nhất khi đứng trước người đối xử tốt với mình.

Ở đây rất vắng người, nhưng những người qua lại thấy một cô bé đang khóc với một người đàn ông thì không khỏi liếc nhìn.

Quý Thành Dương cảm thấy trái tim mình như có một ngọn lửa không thể nói rõ thành lời, cũng không cách nào tiêu tan được: “Em ở đây đợi anh, tuyệt đối không được cử động.” Anh nhất định phải đưa cô rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng anh lại không dám rời đi.

“Vâng.” Cô đồng ý, “Em đợi anh.”

Đúng lúc đó có một chiếc xe taxi từ trong sân trường đi ra, đó là một chiếc taxi trống. Quý Thành Dương chưa kịp suy nghĩ đã vẫy chiếc taxi đó dừng lại và đưa Kỷ Ức lên xe. Anh chẳng quan tâm đến việc đi lấy xe nữa, cứ đỗ ở đấy đã, bây giờ anh phải đưa cô về nhà.

https://thuviensach.vn

Khi về đến nhà anh, Kỷ Ức vẫn chưa hề nhận ra việc Quý Thành Dương bỏ xe lại khu Hải Điện mà cứ thế đưa cô về.

Cô theo anh vào nhà, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến chuyện ngộ nhỡ vẫn còn có ảnh hưởng khác thì sao? Ngộ nhỡ đến lúc đăng ký thi đại học cũng gặp phải tình trạng này thì sao? Ngộ nhỡ, những người đó vẫn nhắc đến việc trừ điểm xử phạt thì sao?

Cô đi theo anh vào phòng trong, đặt ba lô xuống chiếc ghế sô pha cạnh cửa.

Quý Thành Dương cúi xuống, lấy đôi dép đi trong nhà mà cô thường đi ra đặt xuống cạnh chân cô. Anh ngước lên, cuối cùng cũng nhìn thấy đôi mắt của cô đã sưng lên, đỏ quạch.

Cô lẩm bẩm, muốn hỏi anh xem giờ phải làm sao.

Nhưng lời chưa thoát ra khỏi miệng thì anh đã đè lên môi cô. Cô chỉ cảm thấy "Uỳnh" một tiếng, hoàn toàn sững sờ. Trên mặt cô vẫn còn nước mắt đang ứa ra, thấm đẫm cả làn môi của hai người, Kỷ Ức ngơ ngẩn đờ đẫn, chỉ nghe thấy âm thanh như sấm rền phát ra từ lồng ngực mình. Mãi cho tới khi Quý Thành Dương nắm lấy vai cô để cô chầm chậm tách ra khỏi anh.

Cô vẫn rất đờ đẫn, cô chỉ có thể nhìn thấy mỗi Quý Thành Dương, thấy đôi mắt đen của anh cũng đang nhìn mình không chớp.

Cứ như thể anh sẽ lại tiến tới bất kỳ lúc nào.

Nhưng lại tuyệt đối không thể đến gần thêm lần nữa.

https://thuviensach.vn

13
Một khúc ca ly biệt

Tuyệt đối không thể lại gần hơn.

Quý Thành Dương cảm thấy cảm xúc lẫn trạng thái của cả cơ thể đều cực kỳ tồi tệ, tồi tệ vô cùng.

Tất cả mọi kế hoạch đều đã bị lật đổ, cảm giác nôn nóng không thể xác định ấy đã khiến anh thực hiện một việc mà anh chưa từng nghĩ mình sẽ làm trong trạng thái bất ổn nhất của bản thân. Anh đã suy nghĩ thu xếp ổn thỏa hết tất thảy mọi chuyện từ lâu, sau khi đăng ký thi xong, anh sẽ cùng cô đi dạo trong sân trường, anh không mảy may nghi ngờ chuyện Kỷ Ức có đủ khả năng để thi đỗ vào ngôi trường ấy. Thậm chí ngay khi cô nói muốn đăng ký thi Tiểu ngữ, anh đã bắt đầu liên lạc với người bạn đang làm giáo viên ở trường này… Anh đang lập kế hoạch cho cuộc sống tương lai của cô theo thói quen của bản thân.

Vội vã, dùng tất cả khả năng và quan hệ mà anh có để toàn tâm toàn ý thu xếp những chuyện này…

Nhưng anh không dám nói với cô rằng, tuần sau anh sẽ phải rời khỏi Trung Quốc.

Điểm đến là Afghanistan.

Liên quân Anh – Mỹ đã phát động "hành động tập kích" đối với Afghanistan, đồng thời cũng bắt đầu tra xét khu vực vùng núi phía Đông Nam Afghanistan. Tính đến nay, trong giới truyền thông người Hoa mới chỉ

https://thuviensach.vn

có phía Hồng Kông là đã vào được vùng chiến sự. Anh cần chuyển công tác, phải tìm thời cơ, hoặc từ bỏ công việc hiện tại để gia nhập những hãng truyền thông có thể vào được.

Thế nhưng bây giờ, ngay lúc này, tại nơi đây, điều đầu tiên mà anh cần phải giải quyết chính là vấn đề tình cảm cá nhân của bản thân.

Dưới ánh đèn hiên, Quý Thành Dương đeo chiếc kính gọng vàng, ánh mắt họ chạm vào nhau. Mắt Kỷ Ức đỏ hoe, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Cô không dám cử động mà chỉ nhìn Quý Thành Dương qua tấm mắt kính mỏng.

Sự động chạm trong mấy giây vừa rồi cứ như chỉ là ảo ảnh.

Thật không thể nào tưởng tượng nổi.

Cứ như một điều cấm kị không thể nói mà cũng không được phép hỏi.

Anh có thể trông thấy vết thương trên cổ tay cô, thời điểm ấy hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra, anh muốn xử lý thỏa đáng tất thảy mọi việc, nhưng lại quên mất điểm này. Hôm ấy, trong bóng tối, anh hỏi vết thương trên tay có nghiêm trọng không, Kỷ Ức trả lời rằng "Không đến nỗi quá đau". Vậy mà ba tháng trôi qua, tuy máu tụ đã tan, nhưng vẫn để lại một vết sẹo dài thế này.

Anh có thể nhìn thấy những quả bom rơi xuống đập tan mọi thứ ngay trước mặt, vẫn có thể tiếp tục xông lên chẳng hề chùn bước, sẽ là người đầu tiên cùng với ống kính trông thấy tình hình chiến tranh tàn khốc thê thảm. Thế nhưng, anh không muốn bất kỳ một dấu vết không tốt nào lưu lại trên người Kỷ Ức. Đó là một điều phi lý, chẳng có ai là chưa từng ấm ức, chẳng có ai suốt đời được hạnh phúc bình yên như ý. Thất bại cũng chỉ có vài loại, phải trải qua mới học được cách ứng phó, đó cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

https://thuviensach.vn

Sớm muộn mà thôi.

Nhưng đạo lý với tình cảm lúc nào cũng trái ngược nhau, cảm giác này thật quá ảo diệu, quá giày vò.

“Anh xin lỗi, Tây Tây.” Anh nén giọng mình trong cổ họng quá lâu, nén đến mức đã hơi khản.

Giọng anh khàn khàn, chiều chuộng, nhưng cũng rất dịu dàng.

Trái tim Kỷ Ức đập thình thịch, cô nhìn anh chăm chăm.

Anh sẽ nói gì? Rằng thực ra khi nãy anh chỉ là nhất thời kích động…?

“Lúc nãy anh hơi kích động.” Quý Thành Dương cứ như biết đọc nội tâm người khác, anh lặp lại đúng theo đáp án tồi tệ nhất mà Kỷ Ức thầm dự đoán. Kỷ Ức không dám lên tiếng, nước mắt vẫn đong đầy trong mắt, cảm giác như sắp sửa trào ra. Cô không dám chớp mắt, chỉ sợ sẽ làm cho nước mắt rơi xuống: “Em biết.”

Giọng cô rất nhỏ.

Quý Thành Dương quan sát sắc mặt của Kỷ Ức, biết cô đã hiểu lầm ý của anh. Anh giải phóng toàn bộ những cảm giác đã kiềm chế bấy nhiêu lâu trong lồng ngực, rồi khẽ thở hắt ra một hơi, sau đó anh buông một tay đang nắm lấy vai Kỷ Ức ra.

Anh gỡ kính xuống, dùng gương mặt chân thực nhất của mình để đối diện với cô: “Anh nói kích động là bởi vì em vẫn còn quá nhỏ. Anh muốn đợi em đủ trưởng thành, đợi đến khi em thật sự biết rằng em mong có một tình cảm như thế nào.”

https://thuviensach.vn

Có thể, cô sẽ phù hợp với những thanh niên trẻ, sức sống căng tràn, gần độ tuổi của cô.

Đến khi cô hai mươi tuổi thì anh đã gần ba mươi. Anh chứng kiến quá nhiều sinh tử, trái tim đã già nua cằn cỗi như một người ngoại tứ tuần. Thế nhưng lúc đó cô mới chỉ vừa hai mươi… Cũng bằng với tuổi anh khi họ gặp nhau lần thứ hai, anh đến đưa cô đi biểu diễn.

Một Quý Thành Dương năm hai mươi tuổi, cuộc sống mới chỉ vừa bắt đầu, có quá nhiều suy nghĩ, và cũng có thể từ bỏ rất nhiều thứ chẳng mấy quan trọng.

Mấy năm nữa khi Kỷ Ức hai mươi tuổi, tất sẽ giống như vậy thôi.

“Chúng ta giao ước với nhau nhé!” Phần lí trí còn lại cuối cùng trong Quý Thành Dương đã trói anh lại thật chặt. Anh không thể dùng tình cảm của một người trưởng thành để trói buộc Kỷ Ức: “Sau hai năm nữa, nếu như em thật sự đồng ý đón nhận anh, thì anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm cho hành động của mình khi nãy.”

Kỷ Ức kinh ngạc nhìn anh, không thể nào tin nổi.

Trong tim cô cháy bùng lên một ngọn lửa, thiêu đốt khiến huyết mạch trong cơ thể cũng trào dâng cuồn cuộn.

“Là bởi vì… phải chịu trách nhiệm ư?” Kỷ Ức vẫn băn khoăn day dứt mãi về ý nghĩa của từng từ trong câu cuối cùng mà anh nói.

“Không phải, em đừng xuyên tạc ý của anh.” Anh cười.

Chẳng mấy khi cô nổi tính khí của các cô bé con, cứ so đo mãi về cách dùng từ của anh bằng giọng nói vẫn còn đầy âm mũi nặng nề: “Anh vì lúc nãy, anh… Ừm… nên anh mới nói vậy à?” Cô muốn hỏi, gặng hỏi anh như

https://thuviensach.vn

những nhân vật nữ chính trong phim truyền hình rằng, có phải vì khi nãy anh kích động hôn cô nên mới nói rằng sẽ chịu trách nhiệm không?

Hay là bởi vì… anh cũng thích em?

Làm sao có thể hỏi được thành lời, trước khi bước qua cánh cửa này, thậm chí có muốn nghĩ đến những chuyện đó, cô cũng phải chọn lúc đêm khuya thanh vắng, đã chui vào trong chăn mới dám nghĩ. Mỗi một lần trò chuyện, mỗi một lần nắm tay, và cả những lần ôm nhau đều có những ý nghĩa, lý do riêng, khiến cô không dám nghĩ nhiều. Bởi vì họ quen nhau quá sớm, anh là chú út Quý của cô.

Nhưng vừa nãy, cô không tìm được bất kỳ một ý nghĩa, một lý do nào, không có lý do, cho nên cô hỗn loạn.

Trời xoay đất chuyển, hoa nở rộ trong lòng khiến cô không dám tin, không biết phải dùng từ gì để hình dung tâm trạng của mình lúc này. Cô chỉ có thể dốc hết sức liều lĩnh gặng hỏi anh trong tâm trạng rối bời lúc này rằng, cái "chịu trách nhiệm" mà anh nói là gì?

Quý Thành Dương rất ít khi thấy cô thế này nên cảm thấy vô cùng thú vị.

Tầng dưới có người đang chơi đàn, nghe có vẻ không được trơn tru cho lắm, có lẽ là một đứa trẻ đang tập.

Tiếng đàn bỗng nhiên im bặt, rồi bắt đầu lại từ đầu.

Quý Thành Dương nhớ tới năm mình rời khỏi ngôi làng nhỏ nằm sâu trong núi ở vùng Tứ Xuyên để đến Bắc Kinh và phản ứng khi lần đầu tiên nhìn thấy đàn piano. Lúc đầu khi mới chơi đàn anh cũng có cảm giác giống như thế này.

https://thuviensach.vn

Quãng thời gian niên thiếu ấy đã quá xa vời, năm anh đạt giải thì cô thậm chí vẫn chưa ra đời.

“Lúc anh lên tám tuổi đã giành được giải quán quân trong cuộc thi đàn piano thành phố, khi đó em vẫn chưa được sinh ra. Năm anh vào đại học, em mới lên lớp bốn. Tây Tây, chúng mình cách nhau rất nhiều năm.” Quý Thành Dương nói với cô, “Với tư cách là một người đàn ông trưởng thành, anh bắt buộc phải đợi em lớn, rồi mới có thể bắt đầu một tình cảm bình đẳng được. Đến khi nào em cảm thấy, tình cảm em dành cho anh quả thực là tình yêu chứ không phải là dựa dẫm thì hãy nói cho anh hay, hoặc em chỉ cần cho anh một dấu hiệu nào đó thật đơn giản, nói cho anh biết rằng em mong muốn điều gì.”

“Chỉ cần em muốn… là được?” Cô thậm chí đã không còn dám nhìn thẳng vào Quý Thành Dương nữa.

Tất cả mọi dũng khí đều đã được dùng để hỏi ra nghi vấn cuối cùng này.

“Chỉ cần em muốn, là được.”

Đây chính là tình yêu mà anh, Quý Thành Dương, muốn dành cho Kỷ Ức.

Tình cảm của anh, tuyệt đối không phải là toàn bộ cuộc sống, nhưng quyền lựa chọn đối với tất cả tình cảm của anh hoàn toàn thuộc về cô.

Những lời nói không hề trực tiếp, thậm chí còn mập mờ không rõ ràng này, trong ký ức của cô, chính là thời điểm mà tình cảm của cô và Quý Thành Dương chính thức bắt đầu.

Tuy rằng cô không biết ý nghĩa đằng sau mỗi từ mà Quý Thành Dương đã nói, nhưng cô có thể rất tự tin khẳng định rằng, bất kể là sau bao nhiêu

https://thuviensach.vn

năm nữa, nếu buộc phải đưa ra lựa chọn thì cô vĩnh viễn cũng chỉ có duy nhất một đáp án để trả lời.

Khi Quý Thành Dương nói hết những lời này, anh bỗng cảm thấy khó xử. Anh che miệng ho khan vài tiếng, không dám để bản thân tiếp tục lưu lại nơi đây, thế là anh đứng dậy, đeo kính rồi đi vào phòng làm việc để bản thân bận rộn chuẩn bị những đồ đạc vật dụng cần thiết.

Kỷ Ức ngồi sụp xuống đất, muốn tháo dây trên đôi giày vải của mình ra.

Từ góc độ của cô có thể trông thấy bóng dáng của Quý Thành Dương đang lục tìm tài liệu trong phòng làm việc. Cô đưa tay lên chạm vào môi mình theo phản xạ mà bỗng nhiên đỏ mặt. Đó chính là kiểu mặt đỏ bừng triệt để, không thể nào che giấu được.

Kỷ Ức cúi đầu, nhanh chóng tháo dây giày và thay đôi dép đi trong nhà, thứ duy nhất thuộc về cô trong ngôi nhà này.

Cô bỗng thấy rất vui, muốn được ăn thật nhiều món ngon như rau cải, gan xào, dạ dày chiên… Cô cảm thấy mình đang đói meo mốc, muốn được ăn một bữa thật no, sau đó bắt đầu nỗ lực phấn đấu. Bây giờ đã là tháng Năm rồi, sắp đếm ngược đến ngày thi đại học rồi, không vào được ngành Tiểu ngữ cũng chẳng sao, cô vẫn phải thi đạt hạng nhất toàn khối và vào trường tốt nhất.

Cô muốn vào đài truyền hình, hoặc tòa soạn báo. Cô muốn trở thành một phóng viên giống như anh.

Cô muốn khi chính thức ở bên anh, bất kỳ ai mỗi khi nhắc đến bạn gái của Quý Thành Dương, đều sẽ cảm thấy hai người họ yêu nhau là chuyện đương nhiên. Kỷ Ức nhất định sẽ trở thành bạn gái của Quý Thành Dương, một cô bạn gái ưu tú nhất.

https://thuviensach.vn

Về tình hình đi đăng ký hôm ấy, Quý Thành Dương cũng chỉ hỏi vài câu, khi có được câu trả lời cũng không nói thêm gì nhiều. Anh chỉ nói với Kỷ Ức rằng, tuy việc trừ điểm xử phạt bị ghi trong hồ sơ học bạ sẽ ảnh hưởng đến việc đăng ký kỳ thi chiêu sinh sớm này, nhưng nếu không xảy ra bất kỳ tình huống nào vi phạm quy định của nhà trường thì chuyện đó sẽ không ảnh hưởng đến việc thi đại học của cô.

Đây là giao ước bằng lời giữa anh và người ân sư năm xưa, hiện đang là hiệu trưởng trường Phụ Trung.

Một tuần sau, Quý Thành Dương rời khỏi Bắc Kinh.

Anh đi vào buổi tối ngay trước hôm sinh nhật mình. Tối hôm ấy, sau khi kết thúc buổi tự học tối, Kỷ Ức cầm điện thoại chạy ra ngoài sân bóng rổ để gọi cho anh, cô định đợi qua mười hai giờ sẽ là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật anh. Thế nhưng rõ ràng lúc đấy Quý Thành Dương đang ở trên máy bay, nên điện thoại sẽ phải tắt máy.

Thế nên, cô đành phải chúc mừng trước hai tiếng.

Khi đường dây được kết nối, cô nghe thấy giọng phát thanh rất riêng chỉ có ở sân bay đang dịu dàng giục mọi người nhanh chóng hoàn thành thủ tục để lên đường rời khỏi thành phố này. “Anh đã làm xong hết mọi thủ tục rồi.” Quý Thành Dương vừa nhấc máy lên là đã nói, “Anh đang ngồi uống cà phê ở, ừm, khu vực nghỉ ngơi tạm thời. Bên cạnh có hai người đàn ông trung niên và một cô gái trẻ có mang theo con nhỏ.”

Cô có thể dễ dàng hình dung ra khung cảnh ấy, khung cảnh mà anh đang ở.

“Vâng.” Kỷ Ức nhìn ra xung quanh, “Em đang ngồi trong sân bóng rổ ở trường.”

https://thuviensach.vn

“Cái sân bóng rổ không có đèn ư?”

Cô cười: “Bây giờ đã có đèn rồi, nhưng đến tối thì phải tắt.”

“Ừm.” Quý Thành Dương quá đỗi quen thuộc mọi bố cục của trường như lòng bàn tay, “Em tuyệt đối không được đi về phía bên phải sân bóng nhé, bên ấy có rất nhiều con đường nhỏ dẫn đến phòng thí nghiệm, nhà ăn… Em đi vào đó dễ làm kinh động các đôi uyên ương lắm đấy.”

Kỷ Ức cười, cô ngồi một mình dưới giá rổ, nhặt một viên đá hơi dẹt và gạch lên khoảng đất bùn trong sân.

Chẳng cần phải đi vào những con đường nhỏ làm gì, cách chỗ cô không xa cũng có hai đôi tình nhân. Hầu hết những người trở về kí túc xá đã đi ngang qua hết, chỉ còn sót lại những cặp đang yêu, gió mát trăng thanh, cây rung xào xạc, chỉ cần vào một chỗ hơi tối là có thể hôn nhau rồi… Kỷ Ức thật sự không dám ngẩng lên quan sát họ.

Cô vùi đầu vào giữa hai đầu gối, cúi xuống nhìn mặt đất.

Cô chăm chú nói chuyện với anh, viên đá trong tay chỉ vẽ bừa mấy nét chẳng theo quy tắc ý đồ gì trên mặt đất.

Bỗng nhiên, từ phía sau có một cánh tay vươn tới giật mất điện thoại của Kỷ Ức, khiến cô giật bắn người, phản xạ đầu tiên là đòi điện thoại lại. Noãn Noãn vô cùng hớn hở: “Không những không về kí túc xá ngủ mà lại ngồi ở nơi này để gọi điện thoại, tuyệt đối có vấn đề nha!” Noãn Noãn vốn chỉ định đùa, nào ngờ Kỷ Ức lại thật sự cuống cuồng đi giành điện thoại với mình. Phản xạ đầu tiên của Kỷ Ức là nhìn vào màn hình di động, cuộc gọi đã kết thúc, may quá may quá… “Ai thế?” Quý Noãn Noãn cúi xuống ghé sát tới, hỏi khẽ: “Cùng lớp cậu à?”

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức né tránh ánh mắt tò mò của Noãn Noãn, nhét chiếc điện thoại đang nằm trong tay vào túi của váy đồng phục, nhưng vẫn siết chặt lấy nó vì lo sợ, đề phòng Noãn Noãn lại giành mất. Cũng may Noãn Noãn vốn không phải là người thích tò mò quá mức vào đời tư của người khác.

Kỷ Ức và Noãn Noãn cùng nhau đi về kí túc xá.

Các học sinh lớp Mười hai là những người tự học tối muộn nhất, họ đều vội vã trở về đánh răng rửa mặt trước giờ tắt đèn, đâu đâu cũng là người, cô không tìm được cơ hội để gọi lại cho anh. Đến khi đã vệ sinh sạch sẽ xong, nằm lên giường thì đã quá giờ anh phải lên máy bay từ lâu.

Afghanistan, Taliban, 11 tháng 9.

Lúc đầu, khi cô từ New Zealand trở về và nghe được tin về vụ thảm họa 11 tháng 9 tại sân bay, liền bất chấp tất cả để đi tìm Vương Hạo Nhiên rồi liên lạc với anh lúc này đang ở tít tận bên Mỹ. Khi ấy chỉ cần biết anh vẫn an toàn là cô liền cảm thấy mọi tai nạn thảm họa đều đã qua, nhưng cô lại không thể dự đoán được rằng, cũng chính vì vụ tấn công khủng bố ấy mà một năm sau, anh lại đến một đất nước còn nguy hiểm hơn.

…

Kỷ Ức trằn trọc mãi không ngủ được, cô bỗng nhớ ra một vấn đề rất nghiêm trọng, lúc nãy nói chuyện điện thoại với anh một lúc lâu như thế mà cô không hề nói “Chúc mừng sinh nhật”. Bởi hối tiếc nên cô càng không ngủ nổi, thế là ngồi bật dậy luôn. Sắp đến ngày thi đại học, mà trong phòng lại toàn là học sinh lớp Thực nghiệm theo khối tự nhiên, bọn họ thật sự có áp lực cao hơn khối xã hội. Vì thế mà trong phòng có tổng cộng mười hai người, nhưng ngoài cô ra, tất cả mọi người đêm nào cũng ủ chăn chiếu đèn pin để bế quan tu luyện.

Cô ngồi dậy khiến cả chiếc giường tầng khẽ run lên.

https://thuviensach.vn

Bạn giường trên thò đầu ra khỏi tấm chăn mỏng, dùng đôi mắt đầy đố kị nhìn cô: “Này bạn có đề thi Toán đơn giản hơn chúng tôi kia, bạn chưa ngủ có phải vì đang nhớ bạn trai không?” Ân Tình Tình tuyệt đối là mẫu người nói thẳng điển hình, Tình Tình vừa nói xong thì tất cả mọi người liền lần lượt chui ra khỏi chăn, oán trách ông trời không công bằng.

Ánh đèn pin lay động, chiếu vào Kỷ Ức đầy ghen tị. Những lời thì thầm, những tiếng cười khẽ, những câu trêu đùa khiến thế giới nho nhỏ trong kí túc xá giữa đêm khuya bỗng chốc trở nên cực kỳ vui vẻ, ấm áp dưới ánh trăng và ánh đèn.

Kỷ Ức bị mười mấy cái đèn pin chiếu vào mặt khiến dở khóc dở cười, cô kéo chiếc chăn mỏng trùm kín đầu, thuận tiện ném lại một câu: “Nói thật lòng, đúng là tớ đang nhớ bạn trai đấy…”

Sau một thoáng yên tĩnh, những tiếng đùa bỡn ồn ào lại lập tức nổi lên, náo nhiệt vô cùng.

Cô trùm kín chăn, không trả lời các bạn nữa.

Cô thật sự đang nhớ anh.

Vừa mới từ biệt đã bắt đầu nhớ mong.

Trung tuần tháng Sáu, bắt đầu điền nguyện vọng.

Tất cả mọi người xung quanh đều đang bàn luận về chuyện này, để tránh việc cạnh tranh giữa các học sinh cùng lớp, các thầy cô giáo còn phải phụ trách tổ chức họp phụ huynh để cân đối. Ví dụ như học sinh đăng ký Đại học Sư phạm Thủ đô quá đông thì cần phải khuyên giải phụ huynh thay đổi sang các trường khác… Đăng ký nguyện vọng của Kỷ Ức rất đơn giản, chỉ có một trường một chuyên ngành.

https://thuviensach.vn

Khi thống nhất các bản đăng ký nguyện vọng, vì cô giáo không thể kiểm kê hết được nên nhờ Kỷ Ức giúp các bạn kiểm tra lại các bản đăng ký.

Những bản nguyện vọng kín đặc chữ, từ việc nhận thẳng, đến khoa chính quy loại một, khoa chính quy loại hai, sau đó là chuyên ngành… Tất cả các mục đều được cả gia đình ngồi xuống thảo luận để đưa ra quyết định thật thận trọng. Cô không biết đã phải xóa bản đăng ký không hợp lệ và viết lại cho biết bao nhiêu người, không biết đã phải dùng bút chì viết thật cẩn thận mã số trường và mã số chuyên ngành cho bao nhiêu người.

Nhưng khi đi đến chỗ của Triệu Tiểu Dĩnh thì cô bạn lại che kín tờ đăng ký nguyện vọng đại học của mình lại.

Kỷ Ức tuy lấy làm lạ nhưng cũng không tò mò.

Sự nghi vấn này mãi đến ngày mùng Mười tháng Bảy, khi cô và Noãn Noãn đi ăn mừng kỳ thi đại học đã kết thúc hoàn mỹ, Quý Noãn Noãn mới giải đáp cho cô hay: “Tớ nghe dì giúp việc nhà tớ kể, Triệu Tiểu Dĩnh hai lần thi thử đều chỉ được ba trăm điểm, chẳng hy vọng vào được trường nào. Thế nên mẹ Tiểu Dĩnh đi tìm người cha khốn kiếp của bạn ấy, định để bạn ấy vào học tại trường dành cho con em quân nhân ở Nam Kinh.”

Thảo nào, cậu ấy lại che tờ đăng ký nguyện vọng đi, có lẽ vì cũng giống Kỷ Ức, chẳng điền trường nào.

Mẹ Triệu Tiểu Dĩnh cực kỳ oán hận với việc bị bỏ rơi, thế nhưng lại chịu cúi đầu vì tương lai của con gái… Kỷ Ức cắn ống hút cắm trong cốc đồ uống bằng thủy tinh, nghĩ, hầu hết tình yêu của cha mẹ đối với con cái đều không hề có nguyên tắc, những thứ như lòng tự tôn khi đem so với tương lai của con đều chẳng đáng gì.

https://thuviensach.vn

Hai cô bé ngồi trong quán cà phê RBT bên cạnh quảng trường Đông Phương, vừa uống nước vừa nhìn ra bên ngoài qua cửa kính. Khu căn hộ cũ nằm ở trong ngõ đối diện chính là nhà của Tiêu Tuấn và ba mẹ anh ta. Bởi vì chỗ này rất gần với nhà Tiêu Tuấn, nên gần như đã trở thành phòng ăn của Quý Noãn Noãn, mấy nhân viên phục vụ đều quen biết cô.

"Sau này kết hôn rồi không được ăn uống kiểu này nữa đâu đấy, ngoan ngoãn đi chợ học cách mua thịt bò, ớt xanh rồi về nhà tự nấu. Chỉ có mấy lát thịt bò, vài miếng ớt xanh rắc thêm ít tiêu đen ăn cùng cơm trắng, đâu có đáng ngần này tiền." Tiêu Tuấn tuy trêu chọc Noãn Noãn vì ăn những thứ không những không ngon còn chẳng thiết thực như thế này, mặt khác vẫn rút tiền ra thanh toán. Quý Noãn Noãn cầm chiếc dĩa màu trắng bạc, vừa ăn vừa lúng búng tố cáo: "Món này cũng được tính là đồ ăn nhanh rồi, nếu không phải lúc nào anh cũng muốn trả tiền thì em nhất định sẽ dẫn anh đi ăn thứ ngon hơn."

Tiêu Tuấn cười: "Để vợ trả tiền à? Chuyện này anh chịu không làm được."

Họ ăn xong bữa trưa liền theo Tiêu Tuấn qua đường, men theo con ngõ nhỏ để đi vào bên trong. Tòa nhà cũ không có cửa, trên góc tường còn dán đầy những tờ quảng cáo, hầu hết đều là "Sửa chữa" hoặc "Thông tắc bể phốt".

"Nhà anh hơi nhỏ, hai người đừng chê nhé." Tiêu Tuấn đi đến tầng ba thì dừng lại và rút chiếc chìa khoá màu đồng trong túi áo ra, "Khu vực này đẹp mà nhà lại cũ, gia đình anh đang đợi họ đền bù để chuyển đi nơi khác."

Quý Noãn Noãn ôm lấy hông Tiêu Tuấn từ phía sau: "Em bảo anh nhé, sau này kết hôn, em không muốn ở cùng với ba mẹ anh đâu, ở gần cũng được, nhưng không thể ở cùng nhau."

https://thuviensach.vn

Tiêu Tuấn cười: “Dù em có muốn sống chung thì anh e ba mẹ cũng chẳng chịu nổi em đâu.”

Khi cửa mở ra, Kỷ Ức mới hiểu “nhà nhỏ” mà Tiêu Tuấn nói nghĩa là thế nào.

Chỉ có đúng một lối đi, phòng vệ sinh và bếp liền kề nhau, sau đó là một căn phòng bên trong.

Trên lối đi có một chiếc giường lò xo, chính là nơi Tiêu Tuấn vẫn ngủ mỗi ngày.

Phòng của Noãn Noãn có diện tích bằng cả căn hộ này, trong phòng còn được ngăn đôi ra để làm khu vực học riêng và khu vực để ngủ riêng, thậm chí còn bày rất nhiều đồ lưu niệm mà Noãn Noãn mang về sau mỗi chuyến du lịch từ nhỏ đến lớn. Tiêu Tuấn vào bếp lấy coca đưa cho Kỷ Ức nhưng cô lắc đầu, chỉ xin một cốc nước trắng. Anh bật ti vi và mở cửa ban công, khiến cho không gian có vẻ rộng rãi hơn một chút.

Lúc đầu cô ngồi trên ghế sô pha xem ti vi, hai người họ ra ngoài ban công thì thầm tâm sự, cô có thể nghe thấy những tiếng cười nói đầy vui vẻ. Nhưng lâu dần, không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào từ họ nữa. Cô vờ như không hề hay biết mà tiếp tục xem ti vi.

Dường như cô nghe thấy Noãn Noãn nói: “Không đâu, em không thích giường của bố mẹ anh.”

Cô càng cảm thấy không thoải mái. Cũng may hai người họ nhanh chóng rời khỏi ban công, sau khi dặn dò Kỷ Ức cứ ngồi đây xem ti vi, Tiêu Tuấn liền lôi thêm hạt dưa và khoai tây chiên ra cho cô đỡ chán. Sau đó, họ rất nhanh chóng đóng cửa phòng trong, để cô lại nơi này. Cô quá rảnh rỗi chẳng có việc gì làm nên chuyển sang kênh chuyên phát MTV để nghe nhạc.

https://thuviensach.vn

Những ca khúc hoài cổ, Đỗ Đức Vĩ đang hát *Tình nhân*.

Sau đó là Thai Chính Tiêu.

Không ngờ còn có cả bài *Không thể nào chống cự lại được dung nhan của em*…

Cô uống quá nhiều nước nên muốn đi vệ sinh, cô đứng dậy mở cửa rất tự nhiên.

Khi cánh cửa được mở ra, cô không khỏi giật mình hoảng hốt vì cảnh tượng trước mắt. Trong hành lang không đủ ánh sáng, Quý Noãn Noãn đang ngước lên, lặng lẽ đón nhận nụ hôn từ Tiêu Tuấn, cảnh ấy giống hệt những bộ phim thanh xuân mà cô từng xem. Nghe thấy tiếng mở cửa, Noãn Noãn nghiêng đầu, lẩm nhẩm oán trách: "Tây Tây, sao cậu không lên tiếng?"

Đây là lần đầu tiên Kỷ Ức nhìn thấy một nụ hôn thật sự giữa Noãn Noãn và Tiêu Tuấn.

Không rõ tại sao, trong đầu cô bỗng chốc hiện lên những khoảnh khắc khi cô và Quý Thành Dương ở bên nhau.

Tiêu Tuấn ngược lại rất trấn tĩnh, tiếp tục ngậm lấy đôi môi Noãn Noãn và mút nhẹ đầy lưu luyến khoảng nửa giây. Noãn Noãn vừa tức vừa buồn cười, đẩy Tiêu Tuấn ra. Lúc này Tiêu Tuấn mới cười hỏi Kỷ Ức: "Em định đi vệ sinh à?"

Mặt Kỷ Ức đã đỏ bừng, cô ngượng ngùng "Ừm" một tiếng. Lúc nãy nhìn quá rõ ràng nên bây giờ không sao xóa bỏ được hình ảnh ấy ra khỏi đầu…

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cô quả thật không thể nào tiếp tục bình thản ở lại đây nên đỏ mặt tía tai tìm cớ bỏ về.

Sau khi thi đại học, bỗng nhiên chẳng có bất kỳ việc gì nhất định phải làm.

Không nhất thiết phải dậy sớm, không nhất thiết phải đi học, không nhất thiết phải hoàn thành bài tập, và cũng không nhất thiết phải đối phó với các kỳ thi thử lớn nhỏ. Kỷ Ức rảnh rỗi sinh nông nổi, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại tìm đến nhà của Quý Thành Dương. Trước khi đi, anh đã chuẩn bị cho cô một chùm chìa khóa để cô thích đến lúc nào cũng được. Cô vốn nghĩ rằng, anh chưa về thì cô cũng chẳng đến đây làm gì.

Căn nhà không có Quý Thành Dương, cũng chỉ là một căn nhà thôi.

Nhưng khi cô cho chìa khóa vào trong lỗ khóa và xoay thì chợt có ảo giác rằng anh sẽ bỗng nhiên xuất hiện. Quả nhiên căn nhà này vẫn rất đặc biệt, bởi vì đây là nhà của anh.

Cô mở cửa vào nhà, bên trong yên tĩnh không có bất kỳ tiếng động nào, rèm cửa cũng được kéo kín. Kỷ Ức nghĩ một căn nhà đã bị bỏ không suốt hai tháng, chắc cũng chẳng thể sạch hơn giày là bao nên không cởi giày mà đi thẳng vào bên trong, kéo rèm cửa màu xanh đậm ra.

Sau đó cô mở cửa ban công để không khí trong lành ùa vào phòng khách.

Quả nhiên, cô nhìn thấy một lớp bụi phủ trên mặt sàn. Cô đi qua từng căn phòng, cuối cùng vào phòng ngủ của anh, khi nhìn thấy lớp phủ chống bụi bọc kín giường, cô bỗng có mong muốn được gỡ nó ra.

Cuối cùng cô cũng làm như vậy thật.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức nhớ đến hai năm trước, Quý Thành Dương đã từng say sưa ngủ ở đây vì quá mệt mỏi, bạn thân của anh thì nằm trên ghế sô pha phía đối diện. Hai người đàn ông không hề nghe thấy tiếng mở cửa mà cứ chìm sâu trong giấc ngủ. Lúc ấy, cô vẫn chưa dám nhìn thẳng vào anh, nên chỉ có thể tranh thủ lúc anh đã ngủ say để len lén bò lên giường, quan sát dáng vẻ khi đang nhắm mắt của anh.

Cô ngồi bên mép giường rồi len lén nằm xuống.

Áp mặt vào chiếc gối anh đã từng dùng, tuy nó có mùi bụi bặm vì đã lâu không được sử dụng, nhưng cô vẫn cảm thấy rất dễ chịu. Kỷ Ức nằm một lúc thấy tâm trạng vui vẻ liền xoay người, nhắm mắt lại định ngủ một lát ở đây. Thế nhưng cô lại rất nhanh chóng nhớ đến nụ hôn đầu của hai người trước khi anh đi, nụ hôn duy nhất giữa họ xảy ra trong tình trạng anh mất kiểm chế.

Kỷ Ức bỗng ngồi bật dậy, cô cảm thấy lồng ngực mình có một sự rung động lạ kỳ. Cô ngồi ở đó, chợt nghĩ đến tương lai xa xôi mà không mấy chân thực. Liệu cô và anh có hôn nhau một cách đầy tự nhiên, giống như cảnh mà cô đã nhìn thấy chiều nay… Kỷ Ức không ngờ tim mình lại đập thình thịch chỉ vì một suy nghĩ thoáng qua, cô vùi mặt vào gối. Quý Thành Dương, Quý Thành Dương, nỗi nhớ tích tụ trong lồng ngực chầm chậm tan ra hòa vào từng tế bào trên cơ thể, vào cả lục phủ ngũ tạng và lan ra khắp tứ chi.

Buổi tối khi cô về nhà ông nội, thím hai đang dọn đũa bát, trông thấy cô về liền rất ra dáng trưởng bối hỏi thăm quan tâm vài câu: Hỏi cô có cảm giác như thế nào về kỳ thi đại học diễn ra mấy hôm trước? Hỏi cô có phát huy tốt hơn bình thường không? Có môn nào thi không như ý không? “À phải rồi, Tây Tây này, cháu đăng ký trường nào thế?” Khi Kỷ Ức nói là Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, thím hai lấy làm lạ: “Sao không đăng ký Đại học Thanh Hoa?”

https://thuviensach.vn

Cô tìm bừa một lý do để trả lời rồi giúp thím dọn dẹp.

Thím hai vẫn thấy khó hiểu, bà lẩm bẩm: “Chẳng lẽ kết quả học tập của cháu lớp Mười hai bị giảm sút à?”

Cô vẫn không nói gì mà mang bát đũa đặt vào trong chậu rửa, dì giúp việc sẽ rửa dọn. Dì giúp việc trông thấy Kỷ Ức bỗng cảm thấy xa lạ, sững lại một lát mới cười hỏi: “Tây Tây đã về đấy à?” Vì ông bà cụ đều đã già, con cái lại không thể ngày ngày kề bên, nên nhà họ Kỷ đã thuê một dì giúp việc đến chăm lo ăn uống và sinh hoạt hằng ngày của các cụ. Kỷ Ức học kỳ này ít về nhà, nên không mấy thân quen cũng là chuyện đương nhiên.

Hôm chiếu trực tiếp chương trình Quý Thành Dương tham gia ghi hình trước khi đi là ngày đi học, tối nay sẽ phát lại.

Mười một giờ tối, khi dì giúp việc lau bàn và dọn dẹp lần cuối, cô liền cầm điều khiển chuyển sang kênh đó. Trong màn hình ti vi, người dẫn chương trình ngồi trên một chiếc ghế cao, đeo micro giới thiệu từng vị khách mời. Chương trình talkshow này cô đã từng xem mấy tập, khách mời lúc nào cũng mặc vest rất trang trọng khi lên chương trình, nhưng chỉ riêng tập có Quý Thành Dương thì anh và những vị khách khác đều ăn mặc rất thoải mái, nhìn qua là biết họ không phải những tinh anh sang trọng mà là những ký giả ngoại trú thường xuyên ra nước ngoài.

Đôi mắt của Quý Thành Dương rất sáng, anh mặc áo và quần dài thể thao màu đen ngồi trên ghế sô pha, khiến người khác liên tưởng đến “ngọc thụ lâm phong”, một cụm từ rất hoa lệ nhưng cũng cực kỳ hình tượng.

“Tôi nghe nói khi anh còn đi học đã đạt quán quân cuộc thi bắn súng sinh viên toàn nước Mỹ phải không ạ?” Người dẫn chương trình nhìn anh, “Ngoài chiến trường anh có từng gặp phải tình huống cực kỳ nguy hiểm đến mức cần phải cầm súng lên để tự vệ không?”

https://thuviensach.vn

Anh lắc đầu: “Tôi chưa từng cầm súng trên chiến trường. Đôi khi các binh lính sẽ đưa súng cho chúng tôi, nhưng chúng tôi chỉ đồng ý mặc áo chống đạn chứ tuyệt đối không đụng đến những thứ khác.”

“Vì sao thế ạ?” Dĩ nhiên người dẫn chương trình biết rất rõ nguyên nhân đằng sau. Nhưng để khơi gợi hứng thú của người xem, nên họ lúc nào cũng phải dẫn dắt câu chuyện.

Quý Thành Dương cười: “Vào giây phút cầm súng lên, ký giả mặt trận đã không còn là ký giả và không còn được bảo vệ nữa. Đó là điều mà mọi người đều ngầm hiểu. Vậy nên, cho dù có gặp phải tình huống nguy hiểm nhất thì chúng tôi vẫn phải kiềm chế nỗi sợ hãi muốn tự vệ lại, thứ duy nhất mà chúng tôi cầm chỉ có thể là máy ảnh chứ không phải là vũ khí.”

Khi anh nói những lời này khiến mọi người cảm thấy máu trong người sục sôi, không thể chỉ rõ ra lý do vì sao, nhưng đó chính là sức hấp dẫn nhân cách rất kỳ diệu. Dì giúp việc thấy chủ đề rất có ý nghĩa nên cũng dừng tay và nhìn lên ti vi, rồi cười nói: “Cậu này đẹp trai thật đấy, thế mà bố mẹ cậu ấy cũng nỡ lòng để cậu ấy ra chiến trường suốt như vậy sao?”

Kỷ Ức cười, tiếp tục ngắm Quý Thành Dương trong ti vi.

Đây là lý tưởng, lý tưởng của anh.

Chương trình này được quay vào tháng Năm, trên màn hình là anh của hai tháng trước… Bây giờ chắc chắn anh đã không còn như thế này nữa. Trước khi thi đại học, anh gọi điện thoại đường dài cho Kỷ Ức, còn khẽ cười kể rằng mình không tìm được chỗ để nạp điện thoại: “Mấy ngày anh không cạo râu rồi đấy, anh sờ còn có cảm giác gai gai.” Quý Thành Dương khi ấy đã nói như vậy trong điện thoại, “Lần sau về anh sẽ để em sờ thử nhé.”

https://thuviensach.vn

Lần cuối cùng Kỷ Ức quay lại trường Phụ Trung là để chụp ảnh tập thể khối mười hai.

Hai bên con đường rộng lớn đằng sau cổng chính trường Phụ Trung treo bảy, tám tấm bảng đỏ, trên đó viết tên học sinh và các trường đỗ. Trên cùng đứng vị trí thứ nhất vĩnh viễn là Đại học Thanh Hoa và Đại học Bắc Kinh. Đại học Bắc Kinh chiếm hết hai hàng, sau đó là hai hàng của Đại học Thanh Hoa, các bạn cùng lớp Thực nghiệm trước kia hầu hết đều có tên trong số này. Sau đó mới đến Đại học Nhân dân, Học viện Ngoại giao, Đại học Ngoại ngữ, Đại học Phúc Đán, Đại học Giao thông, Đại học Trung khoa Nam khai…

Không có nhiều người đăng ký Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh. Tên cô nằm ở vị trí thứ nhất. Cuối cùng cô cũng đã đạt được ước nguyện.

Mười năm sau, khi cô quay lại trường Phụ Trung, phát hiện trên những tấm bảng đỏ này có viết tên rất nhiều trường ở nước ngoài và Hồng Kông đặt trước Đại học Thanh Hoa, Đại học Bắc Kinh. Khi đó cô mới chợt bừng tỉnh hiểu rằng, không chỉ có xã hội, mà thậm chí cả phương hướng đăng ký nguyện vọng đại học của các học sinh cũng đã thay đổi. Sau mười năm, phạm vi để họ tung cánh bay cao đã ngày càng rộng hơn.

Mười năm trước khi cô thi đại học, vào thời của Quý Thành Dương, ra nước ngoài du học là một chuyện động trời.

Mười năm sau khi cô thi đại học, dường như những trường đại học trọng điểm trong nước đều không còn đáng giá nữa.

Rất nhiều bạn cùng lớp Thực nghiệm trước đây nhìn thấy cô đi qua đều cưỡng ép kéo cô lại cùng chụp ảnh với mọi người. Vị trí đứng của Kỷ Ức cũng rất kỳ ảo, bên trái là lớp trưởng, bên phải là Quý Noãn Noãn. Thầy

https://thuviensach.vn

giáo phụ trách chụp ảnh sau khi chụp liền hai tấm liền cho mọi người giải tán để chụp lớp tiếp theo. Kỷ Ức nhìn lớp trưởng, mỉm cười: "Lúc nãy tớ không để ý xem bảng tên… Cậu vào Thanh Hoa hay Bắc Đại(*) thế?"

(*) *Tên viết tắt của Đại học Bắc Kinh.*

"Trường quân sự." Lớp trưởng ngại ngần xoa mái tóc húi cua của mình: "Tớ đã đi học ở trường quân sự rồi, tớ thuộc nhóm được nhận vào trước mà!"

"Trường quân sự ư?" Lạ thật đấy.

Lớp trưởng tiếp tục cười, cậu bạn bảo Kỷ Ức đợi một lát rồi chạy đến một góc vườn hoa lấy cuốn lưu bút ra đưa cho cô: "Thiếu mỗi cậu thôi đấy!" Dứt lời, lớp trưởng còn lật mở trang trống phía sau phần Noãn Noãn đã viết: "Tớ biết hai cậu chơi thân với nhau nên cố tình để dành chỗ này cho cậu!"

Noãn Noãn cũng cười: "Phải rồi, cậu ấy đặc biệt để dành trang này cho cậu!"

Quả thật Kỷ Ức còn thấy gượng gạo hơn hai người đã từng là người yêu cũ của nhau này. Còn hai vị này thì lại quá thản nhiên…

Cô chăm chú viết một đoạn chúc phúc, đắn đo một lát liền thêm một dòng: "Lớp trưởng đại nhân trước kia của tớ, trường quân sự phân nam nữ dạy riêng đấy nhé. E là bốn năm đại học cậu sẽ phải độc thân thôi." Lớp trưởng cười, đón lấy quyển sổ rồi thở dài, nhìn theo bóng Noãn Noãn đang nói chuyện với bạn học khác rồi chợt quay sang nói với cô: "Tớ nhìn thấy bạn trai Noãn Noãn mấy lần rồi… Tớ không tiện nói, nhưng cậu nên khuyên cô ấy, tớ cảm thấy cô ấy có tương lai rộng mở, nên tìm một người tốt hơn thế." Bình thường khi lớp trưởng mỉm cười sẽ để lộ ra má lúm đồng tiền, thế nhưng lần này cậu ấy lại chỉ hơi nhếch khóe miệng.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức khẽ ho, mập mờ đồng ý cho qua chuyện.

Nếu như chuyện chia tay chỉ cần nói ra là hai người sẽ lập tức không có chút tình cảm nào với nhau nữa, cứ như hai hệ thống đồng thời ngừng hoạt động thì tốt biết bao. Chỉ tiếc là, có những người cứ đi mãi đi mãi, vẫn sẽ quay về chỗ cũ. Nếu là Quý Thành Dương, cô siết chặt chiếc bút trong tay, cô không thể tưởng tượng được việc anh sẽ không giữ lời như đã hứa. Cô cũng không tin mình sẽ yêu một người đàn ông nào khác.

Ánh nắng giữa mùa hạ chói chang, khiến cánh tay cô bỏng rát…

Cô đưa cuốn lưu bút cho lớp trưởng, dùng tay che nắng và từ biệt cậu bạn: “Tớ đi trước nhé. Lớp tớ phải chụp ảnh ở chỗ bồn hoa. Cố lên nhé, tốt nghiệp trường quân sự ra là cậu đã trở thành trung úy rồi, nếu tiếp tục học nghiên cứu sinh hệ đặc biệt ở Bắc Đại là sẽ lên thượng úy luôn đấy!”

Cô vẫn nhớ ngày hôm ấy, ở bên ngoài cổng trường, khi các thầy cô còn đang sợ chết khiếp, không dám ngăn cản, thì chỉ có mỗi Noãn Noãn và vị lớp trưởng Từ Thanh này chạy tới kéo cô và Triệu Tiểu Dĩnh ra khỏi vòng bạo lực.

Tạm biệt nhé, những đề thi liên tiếp không ngừng nghỉ, và cả những người bạn cùng lớp thân thiết đã ngày ngày bên nhau học bù, sáng tự ôn, chiều tự học!

Có vẻ Quý Thành Dương rất lo lắng, sợ Kỷ Ức không thể hòa nhập với cuộc sống đại học nên hẹn trước thời gian, gọi một cuộc điện thoại đường dài suốt hai tiếng về cho cô vào buổi tối trước ngày nhập học. Bởi vì lúc ấy đã là đêm khuya nên xung quanh cả hai người đều vô cùng yên tĩnh, Kỷ Ức sợ bị dì giúp việc thường thức dậy giữa đêm nghe thấy nên phải chui vào trong chăn lạnh(*) thì thầm nói chuyện với anh.

https://thuviensach.vn

(*) Chăn lạnh: Loại chăn mỏng, nhẹ được dùng trong phòng có sử dụng điều hòa hoặc có hơi lạnh. Chất liệu thường dùng là lông vũ hoặc tơ tằm.

"Lúc mới vào đại học, phải thiết lập quan hệ tốt với các bạn cùng phòng kí túc xá, mọi người đến từ những nơi khác nhau nên thói quen sinh hoạt cũng sẽ không giống nhau. Dần dần rồi sẽ quen thôi." Quý Thành Dương nói như đã học thuộc lòng, giọng anh có thoáng một chút mệt mỏi: "Em cũng không cần phải mang quá nhiều đồ, không tiện. Nếu em không muốn về nhà thường xuyên, thì cứ để quần áo mùa hè chưa cần dùng tới ở nhà anh. Trước khi đi anh đã dọn sẵn cho em một tủ quần áo trống không rồi đấy."

"Vâng." Kỷ Ức nằm ngửa, cô dùng đầu gối chống chiếc chăn lạnh trên người lên, tạo thành một không gian nho nhỏ. Cô liên tục đè lên chiếc chăn mỏng nhẹ hoặc dùng tay đè lên dây điện thoại.

"Tây Tây?"

"Dạ?"

"Buồn ngủ rồi à?"

"Không ạ." Cô khẽ nói, "Em đang nghe anh nói."

Cô thích nghe anh nói chuyện.

Anh nói gì cũng không quan trọng, chỉ cần là lời anh nói thì đều hay cả, thế nên cô không muốn cắt ngang lời anh nói.

Quý Thành Dương ở đầu bên kia có thể nghe thấy tiếng động phát ra khi cô dùng ngón tay cọ lên ống nói điện thoại, tiếng cười khe khẽ, hay cả lúc cô ngại ngùng nói với anh rằng "Em đang nghe anh nói". Cách thể hiện tình

https://thuviensach.vn

cảm của cô quá kín đáo e ấp, không giống như Noãn Noãn, mỗi lần nhấc điện thoại lên, con bé đều bảo: "Chú út, cháu nhớ chú rồi, chú về mau về mau!" Nhưng EQ của anh không thấp, anh có thể nghe ra nỗi nhớ mong ẩn giấu đằng sau câu nói rất đơn giản này.

Anh nằm ngửa trên chiếc giường trong một khách sạn đơn sơ, nhìn lên trần nhà khá thấp.

Quý Thành Dương đã trải đệm nằm đất được hơn một tháng, cuối cùng cũng có cơ hội nằm giường, anh đặc biệt yêu cầu chuyện này, tất cả cũng chỉ để gọi một cuộc điện thoại đêm khuya.

Trong đêm hôm nay ở tổ quốc anh, có một trái tim trẻ trung đang đập rộn ràng vì anh. Ý nghĩ này thậm chí đã đủ để anh tạm thời quên đi tất cả những điều đã nhìn thấy lúc ban ngày, những cơ thể non nớt bị bom đạn thiêu cháy, những vết thương xấu xí đầy đáng sợ, cả những gương mặt không còn nhìn rõ được ngũ quan, hay đôi mắt đã bị mù…

Quý Thành Dương dùng cánh tay che mặt, cảm thấy mắt mình đã ươn ướt.

Là một phóng viên, anh luôn không cho phép bản thân thể hiện tình cảm cá nhân khi tiến hành phỏng vấn đưa tin. Anh cần phải nắm bắt được tâm trạng, cảm xúc của người được phỏng vấn một cách chân thực nhất, chứ không phải là để sự thương cảm của mình ảnh hưởng đến họ. Thế nhưng bây giờ, khi ở trong căn phòng tối đen này và lắng nghe giọng nói mà anh nhớ thương nhất từ tận đáy lòng, anh bỗng thấy xúc động.

"Anh ngủ rồi à?" Kỷ Ức nhỏ nhẹ hỏi, cứ như sợ mình sẽ đánh thức anh.

"Hơi buồn ngủ." Cảm xúc trong anh đang biến động, anh không muốn làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô đêm nay.

https://thuviensach.vn

“Thế thì anh mau ngủ đi.” Giọng nói của Kỷ Ức càng khẽ khàng hơn, “Đằng nào nãy giờ em cũng phải căng thẳng sợ bị dì giúp việc nghe thấy.” Cô chu đáo nói ra lý do mình cũng muốn dập máy để anh có thể yên tâm chấm dứt cuộc điện thoại.

Anh thuận nước đẩy thuyền, chúc cô ngủ ngon.

Sau khi đặt ống nghe xuống, cảm xúc của Quý Thành Dương cũng dần dần ổn định.

Anh bắt đầu nhớ lại đoạn phỏng vấn lúc ban ngày, cô bé khoảng bốn, năm tuổi ấy nói với anh rằng, cô bé bị thương là vì muốn đến nhặt những thứ mà máy bay thả xuống. Lúc ấy anh thấy rất lạ, anh hỏi vì sao cô bé lại muốn đi nhặt những thứ máy bay ném xuống một cách tùy tiện như thế, cô bé liền trả lời ngây thơ rằng: “Trước kia thường có máy bay thả đồ ăn xuống.”

Quý Thành Dương chợt hiểu ra.

Trước kia, thỉnh thoảng một vài nước phương Tây sẽ thả thực phẩm và đồ dùng xuống.

Nhưng bây giờ, sau khi cuộc chiến này đã bắt đầu, những thứ ném xuống chỉ có bom mìn. Còn những người dân nghèo kia vẫn ôm hy vọng, cứ ngỡ rằng những thứ vũ khí chết người ấy chính là những bao thực phẩm cứu trợ…

Anh sắp về nước rồi.

Nhiều nhất là khoảng một tháng nữa.

https://thuviensach.vn

14
Ký ức vẫn thức

Tháng đầu tiên sau khi vào đại học quả nhiên giống với những gì Quý Thành Dương đã nói, vì chưa kịp thích ứng sự mới mẻ này cộng thêm rất nhiều cảm giác khó nói thành lời, thế giới bỗng nhiên như được mở ra, khiến người ta có chút hoảng loạn. Có điều Kỷ Ức đã học nội trú từ cấp ba nên cô rất nhanh chóng hòa nhập với môi trường đại học. Vì phải làm quen với cách lên lớp mới mẻ, với những tiết học chung bỗng nhiên xuất hiện cùng rất nhiều những buổi tọa đàm cho tân sinh viên, nên thời gian cứ thế gấp gáp trôi qua.

Cuốn lịch đặt trên bàn học của cô đã lật qua trang mới rất nhanh chóng.

Tuần nghỉ lễ Quốc khánh tháng Mười, Quý Thành Dương sẽ về.

Anh chọn về vào thời điểm này vì không muốn cô phân tâm chuyện học hành, nhưng họ sẽ lại phải thích ứng với kì nghỉ người đông như nêm. Khi cô đến sân bay cũng vừa hay vào giờ cao điểm của buổi chiều, Kỷ Ức gần như không thể tìm được chỗ đứng ở cửa đón, cuối cùng quyết định không chen chúc với đám đông nữa mà đi sang chỗ trống ở gần đó. Cô ngước lên nhìn bảng chỉ dẫn, chờ đợi máy bay hạ cánh.

Thời gian trở nên thật chậm, cực kỳ chậm.

Trên mặt chiếc đồng hồ đeo ở cổ tay cô, đến kim chỉ giây cũng di chuyển chậm đến mức khiến người ta phải sốt ruột.

Máy bay đã hạ cánh.

https://thuviensach.vn

Cô gọi vào di động của anh, nhưng luôn trong trạng thái không có người nghe máy.

Chắc anh đi cùng với đồng nghiệp? Hay là đang lấy hành lý nên không để ý đến điện thoại trong túi áo? Kỷ Ức đứng bên cạnh chiếc cột trụ lớn, chầm chậm từng bước dùng chân để đo độ dài bề mặt sân bay.

Mỗi bước, cô đều đặt mũi chân sau áp sát vào gót chân trước, liên tục như vậy cho qua thời gian.

Một đám đông đi ra, tổng cộng có bốn chiếc máy bay cùng hạ cánh nên các hành khách gần như ra ngoài cùng lúc với nhau. Cô ngó nghiêng một hồi, nhưng căn bản chẳng thể nào nhìn rõ gương mặt của bất kỳ ai trong đám đông nên cúi đầu tiếp tục gọi điện thoại.

"Quý Thành Dương, cậu làm gì thế? Không bắt xe à?" Bỗng nhiên từ đằng xa có một người kêu lớn.

Cô quay phắt đầu lại, lập tức nhìn thấy một người sát ngay cạnh bên.

Anh xuất hiện hoàn toàn bất ngờ, khiến nỗi sốt ruột khi chờ đợi của cô bỗng chốc trở thành căng thẳng.

Tim đập thình thịch.

Quý Thành Dương vẫn mặc chiếc áo ngoài và quần dài màu đen, nhẹ nhàng khoan thai đứng trước mặt cô, vẻ mặt thoáng qua một chút bất đắc dĩ, hiển nhiên là anh vốn định dành cho Kỷ Ức một sự bất ngờ, thế mà lại bị đồng nghiệp làm bại lộ. Anh quay lại, vẫy tay với đồng nghiệp: "Cậu bắt xe về trước đi, không cần đợi tớ đâu."

https://thuviensach.vn

Bạn đồng nghiệp nhìn về phía này đầy hiếu kỳ, nhìn cô gái bị Quý Thành Dương che khuất, rồi bỗng bật cười: "Được lắm, tiểu biệt thắng tân hôn, cậu cứ tiếp tục đi, tớ về trước nhé!"

Người đó kéo hành lý đi khỏi.

Kỷ Ức bị câu "Tiểu biệt thắng tân hôn" ấy làm cho càng thêm ngượng ngùng.

Cô siết chặt điện thoại trong tay, đứng yên tại chỗ nhìn anh quay đầu lại, thấy anh nguyên vẹn trước mặt mình. Kỷ Ức nhìn Quý Thành Dương, chợt cảm thấy Quý Thành Dương cứ như mặt trời chói chang giữa mùa hè khiến cô không dám nhìn thẳng, khiến những người, những tạp âm đằng sau lưng bỗng chốc trở nên thật mờ nhạt, chỉ làm nền cho anh.

Quý Thành Dương đặt hành lý của mình sang bên cạnh, mỉm cười, thẳng thắn mà trực tiếp dang rộng cánh tay về phía cô, Kỷ Ức cũng không còn do dự mà rảo bước tới lao vào lòng anh. Cô vùi mặt vào chiếc áo khoác màu đen đầy bụi bặm do đi đường dài, vùi thật sâu vào ngực anh và ôm lấy hông anh.

Cô rất nhanh chóng bị anh ôm trọn vào vòng tay vững chãi của mình: "Anh vừa ra khỏi cửa là đã nhìn thấy em rồi. Tây Tây, hôm nay em rất xinh đẹp."

Đây là… lần đầu tiên, anh khen cô.

Khi anh kéo hành lý đi ra khỏi cửa, liền nhìn thấy một cô bé mặc chiếc váy dài màu xanh đen đang cúi đầu sốt ruột gọi điện thoại. Cả một mảng màu xanh đậm nhẹ nhàng tung bay trong gió theo bước chân cô, khiến anh không thể nào rời mắt đi được. Dáng người mà Quý Thành Dương vẫn hằng mong nhớ đó chính là lý do thật sự khiến anh có thể bình an thiếp ngủ trong biết bao đêm bom đạn tung trời.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức vừa ngồi vào taxi liền kể cho anh về trường đại học của mình, Quý Thành Dương chăm chú lắng nghe, một lát sau, anh chợt bảo lái xe đi thẳng đến trường của cô. Kỷ Ức giật mình: "Không về nhà ạ?"

"Anh muốn thấy nơi em sẽ học trong bốn năm tới." Quý Thành Dương nói.

"Ừm." Kỷ Ức mím môi mỉm cười, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Quý Thành Dương đã về rồi, anh thật sự đang ngồi bên cạnh cô, cảm giác này quả thật tuyệt vời quá.

Anh kéo hành lý đi theo cô vào trong ngôi trường đại học của cô, ngắm nhìn cảnh trí xung quanh. Kỷ Ức vừa giới thiệu cho anh, vừa nghĩ ra một chuyện: "Trường em nổi tiếng có nhiều mỹ nhân đấy, nằm trong nhóm hai trường có nhiều mỹ nhân nhất tại đây là Đại học Nhân dân và Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh."

"Ồ, vậy sao?" Quý Thành Dương đáp, "Bởi vì tỉ lệ sinh viên nữ nhiều hơn hả?"

"Có lẽ… là vậy." Cô quay người lại, tiếp tục đi từng bước dẫn đường cho anh, nhưng không thể kiềm chế được khóe môi khẽ nhếch lên vì niềm vui. Cô sợ nếu bị anh nhìn thấy sẽ ngại ngùng nên liên tục dẫn anh đi ngắm nghía những cảnh vật trong trường mà cô đã tương đối quen thuộc. Bởi vì kì nghỉ Quốc khánh rất dài nên giờ không có nhiều người, chỉ có vài học sinh ở lại trường không về nhà. Hai người giải quyết bữa tối trong nhà ăn của trường, Kỷ Ức mua cho Quý Thành Dương suất cơm với thịt xào hành tây và gà sốt cà ri. Còn cô thì ăn thịt xào măng và trứng chưng cà chua.

https://thuviensach.vn

Cô bảo anh ngồi chờ, còn mình thì đích thân đi lấy cơm đặt xuống trước mặt anh.

Sau đó cô lại đi bê phần cơm thứ hai.

Lúc ăn cơm, Kỷ Ức nhặt hết trứng và thịt của mình sang cho anh, lại nhìn anh bỏ mũ lưỡi trai xuống đặt trên va li hành lý, cúi đầu cầm đũa ăn cơm. Anh rất cao, khi ngồi xuống lập tức khiến cho không gian xung quanh trở nên nhỏ bé chật hẹp. Kỷ Ức chống cằm, nhìn anh: "Trước khi vào đại học, em không hề biết rằng cơm đem lèn lại rồi đặt đồ ăn lên trên thì gọi là cơm đắp." Kỷ Ức khẽ nói, "Thú vị thật đấy!" Cái gì cũng rất mới mẻ.

Chính là những thứ nhỏ nhặt như thế này.

Cô nói với Quý Thành Dương, trong mấy cô bạn ở kí túc xá có người thuộc dân tộc thiểu số, ngày nhập học họ còn mặc cả trang phục dân tộc đến. Cô kể với anh rằng mình đã cố tình đến khoa tiếng Ả Rập, muốn thấy người trước kia thường dẫn chương trình thiếu nhi nhưng lại không thành. Quý Thành Dương vừa nghe cô nói vừa nếm thử những món mà bình thường cô vẫn ăn: "Làm xong giấy thông hành đi Ma Cao chưa?"

"Xong rồi ạ." Cô đáp rồi cúi đầu xuống ăn trứng chưng cà chua, chua chua ngòn ngọt.

"Thế ngày mai chúng ta xuất phát nhé."

Quý Thành Dương thấy cô ăn rất nghiêm túc tỉ mỉ liền dừng lại nhìn cô thêm một lát nữa, tuy chỉ có thể thấy tóc mái rủ xuống cùng đầu mũi và động tác cầm đũa đang tăng tốc để ăn nhanh hơn nhưng anh vẫn cảm thấy rất thỏa mãn. Anh nhớ lúc đang ngồi trên máy bay về đây, có hai bạn đồng nghiệp ngồi nói chuyện với nhau. Hai người đàn ông cùng thảo luận về một nữ phóng viên duy nhất còn nam tính hơn cả nam giới trong chuyến đi lần này, nói một hồi câu chuyện bắt đầu chuyển sang vấn đề về phụ nữ. Rồi nói

https://thuviensach.vn

chuyện tại sao phụ nữ lúc nào cũng cảm thấy không an toàn và lo nghĩ linh tinh, ví dụ như lúc đàn ông đang nỗ lực phấn đấu thì họ cứ lằng nhằng mãi vấn đề có yêu hay không. Lúc đó, họ cũng hỏi Quý Thành Dương, Quý Thành Dương từ nhỏ tới lớn lúc nào cũng giữ thái độ bàng quan, trân trọng nhưng không quá gần gũi, anh rất thẳng thắn nói rằng mình không hề hiểu phụ nữ. Thực ra ngoài khả năng ý thức được ai có ý định gần gũi với mình ra, thì anh hoàn toàn không hiểu những chuyện khác.

Nhưng, anh nghĩ, khi cảm thấy tâm trạng của Kỷ Ức đang thấp thỏm không yên, anh nhất định sẽ không thể không để tâm. Cô có lẽ cũng sẽ không giống với những gì họ nói, khi anh mệt mỏi trở về nhà mà bỗng lôi những chuyện mâu thuẫn từ nhiều ngày trước ra để tranh luận lại từ đầu.

Cuộc sống… vẫn còn rất dài.

Cứ từ từ sẽ đến.

Chuyến đi Hồng Kông lần này, không hẳn là lần đầu hai người họ đi du lịch cùng nhau.

Tuyệt đối khác với Wellington và Yading Hạt Thành, chuyến đi lần này còn ẩn giấu một tình cảm rất kín đáo bí mật, nên mọi thứ đều phải rất cẩn thận. Nhưng Quý Thành Dương ngoài việc dặn cô đừng nói cho người khác biết ra thì có vẻ rất thản nhiên. Kỷ Ức thật sự đã làm tốt công tác bí mật, lúc ngồi trên máy bay còn nhìn xung quanh xem liệu có gặp phải người quen không.

Đợi đến khi đặt chân đến Tsim Sha Tsui, cô mới thật sự an tâm.

“Lần đầu tiên em đến đây là đi biểu diễn cùng với đoàn nhạc.” Kỷ Ức nhìn ra bãi biển bên ngoài cửa sổ phòng mình và Hồng Kông ở đối diện, “Bọn em ở Hồng Kông, nhưng bây giờ em quên mất tên khách sạn là gì rồi, chỉ nhớ đối diện có bãi tha ma nên buổi tối chẳng dám mở cửa sổ. Nếu nhìn

https://thuviensach.vn

những bia mộ ấy vào ban ngày sẽ thấy hình dáng của chúng đều khác nhau, cái cao cái thấp, trông rất lạ.” Quý Thành Dương cảm thấy rất thú vị nên lắng nghe, cô bé nhìn thấy bia mộ mà cũng liên tưởng đến được cảm giác thần bí, đúng là một lứa tuổi tuyệt đẹp, đối với bất kỳ chuyện gì cũng tràn đầy nhiệt huyết và háo hức.

Phòng của cô và Quý Thành Dương ở cạnh nhau, trước đó hai người họ đã đi ăn tối và vào phòng anh chơi một lát, cô dùng laptop của anh để lên mạng, còn Quý Thành Dương ngồi trên ghế sô pha xem ti vi.

Chẳng hiểu tại sao cô lại nghĩ đến việc vào QQ, lập tức Quý Noãn Noãn liền gửi tin nhắn đến: *Ngày mai tớ đến trường cậu rồi đi ăn nhé?*

Noãn Noãn cứ ngỡ Kỷ Ức ở lại trường không về nhà.

Kỷ Ức giật nảy mình: *Tớ không có ở trường, đi du lịch với bạn rồi.*

Quý Noãn Noãn im lặng một lát mới đáp: *Thế đợi cậu về rồi gặp sau vậy, đi chơi vui vẻ nhé!*

Giọng điệu của Noãn Noãn có gì đó không ổn.

Kỷ Ức gặng hỏi thêm mấy câu, nhưng Noãn Noãn chỉ bảo đợi cô về rồi nói chuyện sau.

Cô tắt QQ, suy nghĩ một lát, đoán Noãn Noãn chắc tìm mình vì chuyện sắp phải ra nước ngoài. Dù sao lần thi đại học này, kết quả của Noãn Noãn cũng không tốt, chỉ có thể vào được một trường đại học bình thường, mọi người trong nhà chờ Noãn Noãn học xong năm thứ nhất sẽ đưa cô ra nước ngoài du học. Noãn Noãn đã từ chối, nhưng chẳng có lý do nào đủ mạnh để không đi.

https://thuviensach.vn

“Ngủ sớm đi em, mai chúng ta phải dậy sớm đấy.” Quý Thành Dương tắt ti vi.

Căn phòng bỗng nhiên yên lặng, Kỷ Ức đáp “Vâng”, rồi tắt máy tính đi, sau đó mang đến đặt lên bàn. Cô quay đầu lại, nhìn thấy anh đi vào phòng tắm, mở vòi nước ở bồn rửa mặt và hất nước lạnh lên mặt, sau đó dùng tay phải lau đi phần lớn nước trên mặt mình. Kỷ Ức đứng ở cửa phòng tắm nhìn anh.

Anh nhìn vào gương, phát hiện ra cô đang đứng sau lưng.

Đây là căn phòng trong khách sạn đầy xa lạ, không phải là nhà của Quý Thành Dương.

Môi trường xa lạ, đặc biệt lại là khách sạn thường khiến sự hấp dẫn giới tính trở nên rất mạnh mẽ, nhất là khi… Kỷ Ức đứng dựa vào tường, dưới ánh đèn vàng của phòng tắm, đôi mắt cô trở nên sáng lấp lánh. Cô vẫn không thể tin được rằng hai người họ thật sự đã đi du lịch với nhau như thế này, nên lúc nói chuyện, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn vì những chộn rộn sục sôi trong lòng: “Em phải đặt chuông báo thức mấy giờ ạ?”

“Chín giờ, khoảng tầm đấy.”

Cô cười: “Thế thì chẳng cần đặt chuông nữa, bảy giờ là em tỉnh rồi.”

“Giờ giấc ăn ngủ lành mạnh thế cơ à?” Anh nghiêng người lấy khăn mặt trên giá phía bên phải xuống, đó là một chiếc khăn bông màu xanh đậm.

Cô phát hiện ra, thói quen này của anh rất giống mình.

Chẳng cần biết là sẽ đi đâu, nhưng khi ra khỏi nhà nhất định phải mang khăn mặt của mình theo mới cảm thấy dễ chịu, cả ga giường và vỏ chăn nữa… Nhưng điểm này thì Quý Thành Dương không mấy kén chọn. Quý

https://thuviensach.vn

Thành Dương lau sạch nước trên mặt và tay rồi treo khăn lên. Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy đôi mắt cô, anh cuối cùng cũng cảm thấy hơi bất lực, nên dùng giọng nói thoáng mệt mỏi trêu cô: "Vẫn chưa đi ngủ à? Hay là muốn sờ râu anh?"

Thế mà anh vẫn còn nhớ chuyện này.

Vành tai Kỷ Ức lập tức đỏ ửng, cô quay đầu nhìn về phía chiếc khăn mặt, tự viện lý do cho mình: "Em mới phát hiện ra anh với em có thói quen giống nhau, đi đâu cũng sẽ mang theo khăn mặt của mình." Quý Thành Dương hơi sững lại: "Làm vậy cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, có một thứ gì đó quen thuộc với mình khi ở trong hoàn cảnh xa lạ, ít ra cũng khiến con người ta có cảm giác an toàn." Anh vừa nói vừa bước lên phía trước một bước, hơi cúi xuống, ra hiệu cho cô có thể sờ thử xem sao.

Kỷ Ức trong một thoáng ngỡ ngàng đã thật sự đưa tay lên sờ thử.

Tuy nhìn không thấy có gì khác biệt, nhưng râu đã bắt đầu mọc lên. Cô đưa tay lên chạm vào, có cảm giác gai gai ở đầu ngón tay, nhưng không khó chịu mà cứ như một dòng điện rất nhỏ, hơi tê tê, hơi… Cô giật mình rút tay về: "Sáng nay… anh không cạo râu à?"

Kỷ Ức giấu bàn tay ấy ra sau lưng, liên tục cọ cọ các đầu ngón tay đầy căng thẳng, như thể làm vậy sẽ khiến bản thân bình tĩnh lại được, thế nhưng thứ cảm giác tê rần từ đầu ngón tay truyền qua mạch máu vào thẳng trong tim ấy quá khó rũ bỏ. Cô cảm thấy tai mình càng nóng hơn, nhưng đâu chỉ đơn thuần là nóng, mọi thứ trước mắt cô bỗng trở thành những hình ảnh màu trắng mờ ảo.

Mờ ám quá.

"Cạo rồi, bây giờ nhìn không rõ, nhưng chạm vào sẽ cảm thấy." Giọng nói của Quý Thành Dương cũng thoáng khàn khàn, "Sáng mai ngủ dậy nếu

https://thuviensach.vn

không cạo thì em sẽ nhìn thấy đấy.”

Trời ơi.

Tại sao giữa đêm khuya cô lại ở đây thảo luận với anh về chuyện cạo râu cơ chứ.

Kỷ Ức có chút hoảng loạn, cô nói phải về đi ngủ rồi vội vã chạy ra khỏi phòng của anh.

Nào ngờ vừa sập cửa lại cô liền phát hiện ra mình đã để quên chìa khóa phòng ở trên bàn trong phòng anh, nên bắt buộc phải quay lại gõ cửa. Quý Thành Dương mở cửa ra, nhìn cô. “Chìa khóa phòng.” Kỷ Ức đưa mắt qua khe giữa anh và cánh cửa, nhìn vào chiếc bàn thủy tinh đặt trước ghế sô pha, “Chìa khóa phòng em ở trên bàn của anh.” Quý Thành Dương không nói gì, anh vào lấy cho cô rồi nhìn cô bỏ trốn lần thứ hai.

Anh giữ cửa, nghe thấy tiếng cô quẹt khóa mở và sập cửa rồi mới an tâm trở vào phòng.

Quý Thành Dương ngồi xuống ghế sô pha, kéo chiếc áo khoác của mình lại gần. Anh lôi bao thuốc và bật lửa ra khỏi túi áo, nhanh chóng châm một điếu và rít một hơi thật sâu, ép hết những sục sôi vì sự đụng chạm ngắn ngủi khi nãy ra khỏi cơ thể.

Thi thoảng anh cũng tính đến chuyện bỏ thuốc, nhưng chẳng có lý do nào đủ lớn để anh hoàn thành được chuyện này. Có lẽ về sau khi thật sự ở bên Tây Tây, phải quan tâm đến cảm giác của cô khi họ hôn nhau hoặc nghĩ cho sức khỏe của cô, anh chắc sẽ dễ dàng từ bỏ thói quen hình thành từ nhiều năm này. Quý Thành Dương dùng ngón áp út trên bàn tay đang cầm thuốc gõ nhẹ lên thái dương, bật cười vì ý nghĩ lạ lùng này.

https://thuviensach.vn

Để tiện dẫn cô ra ngoài chơi, Quý Thành Dương quyết định ở lại thành phố hải cảng Tsim Sha Tsui này.

Ngày hôm sau, anh dự định sẽ bắt taxi đến công viên Hải Dương, nhưng bị Kỷ Ức phản đối: "Em muốn đi tàu điện ngầm và xe buýt." Đối với yêu cầu này của cô, Quý Thành Dương chẳng có ý kiến gì, dù sao chỗ họ ở giao thông rất thuận tiện, đi bằng tàu điện ngầm hay xe buýt cũng chẳng có gì khó khăn. Mỗi lần anh đến đây công tác cũng đều lựa chọn tàu điện ngầm làm phương tiện đi lại.

"Chúng ta đi đến trạm Kim Chung," Kỷ Ức vào trong xe, việc đầu tiên là ngẩng lên nhìn lộ trình, "sau đó ra cửa B." Tối qua cô đã tra cứu rất kĩ các tuyến đường.

Lần trước đến đây vì không chuẩn bị trước nên ba, bốn giờ chiều mới tới nơi, phần lớn thời gian đều dùng để mò đường, chính vì thế cô mới bỏ lỡ màn biểu diễn cá heo. Nhưng lần này chắc chắn sẽ không bị lỡ nữa.

Cô giữ lấy lan can bằng cả hai tay, đầu hơi ngửa lên trên, nhỏ giọng nói chuyện với Quý Thành Dương.

Từ sau khi vào đại học, không còn lệnh cấm xõa tóc nữa, tóc cô cũng dài ra khá nhiều. Lúc này, mái tóc mềm xõa xuống vai, tôn lên gương mặt thanh tú của cô.

Cô vốn rất gầy nhưng mặt lại rất bụ bẫm như trẻ con. Người có gương mặt như thế này trông rất trẻ.

Nhưng cô bé có gương mặt vẫn còn non nớt này lại mặc một chiếc váy liền màu xanh da trời đầy chín chắn, trên eo còn có một chiếc thắt lưng vải xanh đậm. Bộ đồ này trên người Kỷ Ức chỉ khiến người ta liên tưởng đến một cô gái chưa thực sự trưởng thành đang mặc trộm đồ của mẹ để có thể hẹn hò với người mình yêu.

https://thuviensach.vn

Tuy bộ trang phục không phù hợp với độ tuổi của cô, nhưng Quý Thành Dương vẫn cảm thấy rất đẹp.

Anh nắm tay vịn bằng một tay, khi cúi xuống trò chuyện sẽ liên tục quan sát mọi cử chỉ của cô thật kĩ càng.

Anh không biết lần này về có thể ở bên cô bao lâu, thậm chí anh còn lo rằng, lần sau trở về, cô bé của anh đã đột nhiên lớn bổng, trở thành người lớn. Anh sẽ bỏ lỡ mất quá trình trưởng thành đầy tươi đẹp của cô.

"Anh đang suy nghĩ chuyện gì à?" Kỷ Ức khẽ hỏi.

Quý Thành Dương lắc đầu, khẽ đáp: "Không, anh nghĩ đến cá heo." Đôi mắt sáng đen nhánh của anh nhìn cô.

Cô bật cười: "Chúng ta nhất định sẽ đến đó kịp buổi biểu diễn trưa."

Quý Thành Dương không đáp, bây giờ mới có chín giờ sáng, công viên còn chưa mở cửa.

Họ xuống khỏi tàu ngầm và chuyển sang xe buýt. Cô kéo Quý Thành Dương, không để anh lên chiếc xe sắp chuyển bánh mà ở lại đứng đầu hàng, cô muốn được ngồi hàng ghế đầu tiên ở tầng trên cùng của xe buýt cùng với anh, để có tầm mắt giống với lái xe.

"Vị trí đó cực kỳ không an toàn." Quý Thành Dương nhắc nhở.

"Không sao đâu, có anh mà." Kỷ Ức cười.

Câu trả lời này… Nếu xảy ra chuyện thì có ai cũng vô dụng, nhưng đối với cô mà nói, từ nhỏ tới lớn, chỉ cần có Quý Thành Dương thì chẳng có gì đáng sợ nữa cả.

https://thuviensach.vn

Hôm ấy, Kỷ Ức được ngồi ở hàng đầu trên xe buýt hai tầng theo đúng ước nguyện, điều khiến cô càng thêm hạnh phúc là bên cạnh còn có Quý Thành Dương. Cô nắm lấy tay vịn ở phía trước cửa kính, len lén liếc nhìn anh, trong tầm mắt cô có cả những tòa cao ốc và Quý Thành Dương. Anh ngồi bên cạnh cô, với chiều cao của mình, anh rất khó duỗi thẳng được chân trong không gian nhỏ hẹp này, một chân đành phải duỗi ra ngoài lối đi. Tư thế ấy khiến Quý Thành Dương trông cực kỳ nam tính. Tính kĩ ra, anh cũng mới hai mươi lăm tuổi.

Thực ra… tuổi của cô và anh cách nhau không quá xa, hai mươi lăm tuổi, mới chỉ là độ tuổi đang làm nghiên cứu sinh ở trường đại học mà thôi.

Cô tiếp tục quan sát anh, phát hiện từ sau cuộc phẫu thuật não lần trước, anh rất thích đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen khi ra khỏi cửa.

Anh cũng không còn thích mặc áo sơ mi như trong trí nhớ của cô nữa, hầu hết chỉ mặc áo phông đen rồi khoác thêm một chiếc áo ngoài cũng màu đen, hoặc đôi khi là màu nâu đậm, nói chung là kiểu màu mà đi trong đám đông thì sẽ không thể nào nhận ra nổi.

Kỷ Ức bỗng thấy hiếu kỳ: “Vì sao anh càng ngày càng thích mặc đồ đen thế?”

Quý Thành Dương quay đầu nhìn cô, cười khẽ mấy tiếng: “Phải trả lời em như thế nào bây giờ nhỉ?”

“Khó nói đến thế sao?” Cô cũng cười.

“Thói quen dần dần tạo thành.” Quý Thành Dương gác tay trái lên ghế cô ngồi, có ánh nắng chiếu vào từ khung cửa kính phía trước, anh thấy cô bị nắng chiếu chói đến mức phải nheo mắt lại liền cởi mũ lưỡi trai ra đội lên đầu cô: “Đây chính là nhược điểm của việc ngồi hàng đầu.”

https://thuviensach.vn

Mũ hơi to nên Kỷ Ức bỗng cảm thấy tầm nhìn đột nhiên tối sầm, cô đành phải đưa tay lên chỉnh lại mũ.

Trong giây phút ấy, cô ngửi thấy mùi hương độc đáo chỉ của riêng Quý Thành Dương từ mũ tỏa ra.

Tại sao lại độc đáo thì cô cũng chẳng nói rõ được, nói chung, chỉ có mùi thuốc lá thoang thoảng này mới là mùi của anh. Còn mùi của người khác thì chỉ là của người khác, chẳng có gì đặc biệt.

Kỷ Ức nhấc cao mũ lên, thúc giục anh: "Khi nãy anh vẫn chưa nói hết."

"Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là mọi người đều biết, trên chiến trường càng không nổi bật càng tốt, nhưng lại không được giống với màu quân phục của các nước, thế nên lúc ở đó, anh thường mặc đồ màu đen và màu xám." Quý Thành Dương nói những chuyện này rất điềm nhiên, cứ như một bác sĩ đang mô tả làm thế nào để cứu được một bệnh nhân trên bàn mổ. Hầu hết các bác sĩ thường chỉ nói một cách rất đơn giản qua loa rằng "Hôm nay lại cứu được một người", nhưng đối với những người bình thường thì những giây phút ấy lại ẩn chứa biết bao nhiêu nguy hiểm và căng thẳng lo lắng.

Đằng sau lưng họ có một bà mẹ trẻ hỏi anh xem có thể cho con mình đứng lên phía trước để tầm nhìn của bé được mở rộng không, Quý Thành Dương vui vẻ đồng ý và bế bé trai ngồi lên chân mình. Kỷ Ức nhìn cảnh ấy mà chợt nhớ đến cảnh anh bế cô lúc nhỏ, lúc ấy cô đã khoảng mười một, mười hai tuổi, vì nhỏ người nên chiều cao cân nặng có lẽ lại khá giống với cậu bé con mới khoảng tám, chín tuổi này…

Lúc ấy, Quý Thành Dương bao nhiêu tuổi nhỉ? Cô thầm nhẩm tính, cũng mới hai mươi thôi.

https://thuviensach.vn

Cũng chẳng lớn hơn độ tuổi của Quý Noãn Noãn bây giờ là mấy.

Cô vừa nghĩ, ánh mắt liền bắt đầu liếc lung tung.

Quý Thành Dương cúi đầu nhìn cậu bé con ngồi trong lòng mình với đôi mắt sáng lấp lánh, mà cũng nghĩ đến chuyện tương tự như cô vừa nghĩ. Mới chớp mắt mà đã năm, sáu năm trôi qua. Anh tuyệt đối không thể nào ngờ rằng năm, sáu năm trước vào cái ngày hôm ấy, mình đưa một cô bé lên sân khấu biểu diễn mà lại nảy sinh ra một điệu tình cảm triền miên đến tận bây giờ.

Lúc ấy, Kỷ Ức bao nhiêu tuổi nhỉ? Chắc tầm mười một, mười hai.

Tay nhỏ, người cũng nhỏ, cô bé mặc một bộ trang phục dân tộc Tạng được may đo vừa khít người, đeo đồ trang sức trên đầu, khi đứng sau tấm màn đỏ của sàn diễn, hai bàn tay cô nắm chặt lại thành nắm đấm. Lúc ấy, anh không biết phải làm thế nào để cô bớt căng thẳng, thậm chí còn nghĩ rằng, sao tự nhiên mình lại dính phải một chuyện kỳ lạ linh tinh như thế này, vừa mới nghỉ hè về nước đã phải chăm sóc cho con nhà người khác.

Quý Thành Dương thấy cô bé bị nắng chiếu vào nên liên tục cúi đầu tránh né, nhưng đôi mắt bên dưới chiếc mũ lưỡi trai vẫn liên tục liếc nhìn các biển quảng cáo hai bên đường. Cô bé đã lớn rồi, bên dưới đầu mũi thanh tú là đôi môi hơi cong lên, mái tóc đen bóng buông xuống vai. Tóc cô rất mềm, anh còn nhớ lúc ngồi nói chuyện phiếm với những người ở đài truyền hình đã từng phân tích tính cách con người qua mái tóc. Họ nói rằng cô gái nào sợi tóc càng nhỏ càng mềm thì hầu hết đều là những người có tâm tư rất tinh tế, tính cách cũng tương đối dịu dàng.

Tính cách của Kỷ Ức quả thật cũng rất dịu dàng, đôi khi còn dễ xấu hổ và hơi luống cuống.

https://thuviensach.vn

“Bên kia, bên kia, nghĩa trang.” Kỷ Ức nâng chiếc mũ lưỡi trai lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, cô nắm lấy cổ tay anh, nói, “Lần đầu đến Hồng Kông em ở bên này này.” Cô chỉ về nghĩa trang phía bên phải, rồi lại quay đầu nhìn về những tòa nhà cũ phía bên trái.

Quý Thành Dương cười: “Em ghi nhớ lần đầu tiên kĩ thật đấy!”

“Lần đầu tiên nào em cũng ghi nhớ rất rõ ràng.” Kỷ Ức nói với anh, “Anh không vậy sao?”

Quý Thành Dương sững lại rồi môi anh cong lên theo một góc không hề nhỏ, Kỷ Ức lập tức hiểu ra. Cô mở tròn mắt nhìn anh, mặt hơi hơi nóng. Anh nhìn cô đầy hứng thú, chuyển cậu bé trai ngồi sang chân trái, rồi đưa bàn tay phải được rảnh rỗi lên búng nhẹ vào trán cô.

Anh đang thầm thừa nhận rằng suy nghĩ của mình và cô là hoàn toàn y hệt nhau.

Kỷ Ức đè mũ xuống thật thấp, lần này mặt cô thật sự đã đỏ bừng, đến vùng da đằng sau tai cũng bị lan ra màu hồng nhạt.

Khi đến trạm, lúc cậu bé chào hai người, nói rằng tạm biệt chú, tạm biệt chị.

Một người đàn ông như Quý Thành Dương thì chẳng mấy quan tâm đến những tiểu tiết như thế này, anh còn chào lại và vẫy tay với cậu bé nữa, nhưng Kỷ Ức lại có một chút bận tâm. Cô nhìn theo dáng lưng anh đang đứng rút ví ra ở cổng soát vé mà đã thấy gấp gáp không thể chờ đợi được, chỉ muốn nghe người khác gọi mình là “dì”, như thế cô mới được ngang bằng như anh.

Hôm ấy, cô và Quý Thành Dương thực sự đã đến kịp buổi biểu diễn cá heo.

https://thuviensach.vn

Chỉ muộn có mười mấy phút mà tất cả những chỗ ngồi râm mát đều đã chật kín, hai phần ba khán đài chịu nắng chiếu gay gắt thì không một bóng người. Kỷ Ức thoáng do dự, nhưng Quý Thành Dương đã kéo tay cô men theo các bậc cầu thang từ khán đài xuống bên dưới. Nếu những hàng ghế đằng sau đều đã hết chỗ thì ngồi ở hàng đầu tiên chịu nắng cũng được.

Quý Thành Dương chính là một con người có thể đưa ra quyết định trong một giây dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào, những chuyện thế này căn bản không cần phải suy nghĩ. Nhưng khi ngồi xuống cô cứ cảm thấy là lạ, khu vực khán đài phải chịu nắng chiếu chỉ có mỗi hai người họ…

Đằng sau có biết bao đôi mắt đang chằm chằm nhìn về phía họ trước khi các diễn viên chính của buổi diễn bắt đầu xuất hiện…

Âm nhạc nổi lên.

Cô ngồi xuống chiếc ghế nhựa bỏng rát, ăn một miếng kem bắt đầu tan chảy dưới ánh nắng gắt. Kỷ Ức chớp mắt, hàng lông mi khe khẽ lay động, bỗng nhiên cô khẽ hỏi Quý Thành Dương: “Trước kia anh đã đến đây chưa?”

“Đến rồi.” Anh cười, “Đúng một lần, nhưng là chuyện từ hồi nhỏ, trước khi đến Bắc Kinh anh đã đi Hồng Kông một lần.”

Khoảng năm 1982, 1983 ư?

Thật là xa xôi…

Cô ăn hết cái kem trong tay bằng tốc độ nhanh nhất.

“Lúc ấy đã có cá heo chưa?”

https://thuviensach.vn

Anh ậm ừ một tiếng như có như không rồi suy nghĩ một hồi: “Anh còn nhớ, hình như đã từng nhìn thấy một người phụ nữ tóc xù hôn một con vật dưới nước.” Ký ức mơ hồ lắm…

Kỷ Ức vẫn muốn hỏi tiếp nhưng đã nhìn thấy rất rõ dưới làn nước có vài cái bóng đang bơi đến, sau đó hai chú cá heo bỗng nhiên nhảy bật lên, lấp lánh ánh nước khiến tất cả những người chứng kiến đều không khỏi kêu lên đầy mừng rỡ.

Những khán giả sau lưng đều rất kích động và lần lượt chạy lên phía trước. Cá heo đáng yêu như thế này đương nhiên đến xem càng gần càng tốt.

“Đáng yêu quá, đáng yêu quá…”

Giọng nói của Kỷ Ức rất ít khi kích động và hưng phấn như thế này, hai bàn tay cô nắm chặt lấy cổ tay phải của anh. Đôi mắt đen của Quý Thành Dương liền quay sang hướng này, vì ánh nắng quá chói chang nên lông mày anh nhíu lại, anh hơi nheo mắt nhìn cô. Khi cô cười, khoé miệng cong lên rất dịu dàng, gương mặt mang cả nét ngây thơ và trưởng thành khiến cô trông rất xinh đẹp.

Kỷ Ức xem những chú cá heo biểu diễn, liên tục lắc tay anh.

Chỗ dành cho khán giả ở đây rất nhỏ, anh bất đắc dĩ phải đặt hai cánh tay chống lên chân mình, trông cứ như đang đứng tấn, không mấy dễ chịu, nhưng lại liên tục bị cô lắc lắc, sau đó lại chăm chú lắng nghe cô nói. Anh xem cá heo biểu diễn một lát rồi chợt suy nghĩ một vấn đề, một cô gái đáng yêu như cô, liệu có bạn học nam cùng tuổi nào bày tỏ muốn được hẹn hò hoặc theo đuổi không? Sau đó sẽ giúp cô giữ chỗ ngồi khi lên lớp, tan học sẽ giả vờ tình cờ cùng cô đến nhà ăn, ăn cơm hoặc đến thư viện cùng đọc sách?

https://thuviensach.vn

“Tây Tây.”

Kỷ Ức đáp lời.

“Ở đại học…”

Hỏi thế nào nhỉ? Có bạn học nam nào thích em không ư?

Ánh mắt của Kỷ Ức chuyển từ phía cá heo sang để nhìn anh, chờ anh nói tiếp.

Nhưng Quý Thành Dương lại quay ra nhìn cá heo, đôi mắt ẩn sau chiếc kính, từ góc độ này chỉ có thể nhìn thấy hàng lông mày dày của anh: “Ở đại học… đã quen chưa?” Anh là phóng viên chuyên nghiệp, quá thuần thục kĩ năng thay đổi câu hỏi bất thình lình như thế này.

Cuộc sống ở đại học ư?

Kỷ Ức dường như chẳng hề phát hiện ra điều gì khác lạ, cô nghiêm túc suy nghĩ một lát, bắt đầu báo cáo với anh diễn biến tâm lý kể từ khi nhập học đến nay giữa những tiếng cười và vỗ tay xung quanh: “Nhập học cứ như đi đánh trận, dường như chuyện gì cũng vội vã; vội vã đi lấy sách, vội vã làm quen với kí túc xá và lớp học, còn phải làm quen với mọi người, lúc nào cũng sợ rằng không theo kịp bước chân của người khác, bởi lẽ mỗi người đều rất xuất sắc. Em thấy điểm số của họ… đều rất cao…”

Núi cao còn có núi cao hơn, cô thật sự sợ rằng tất cả mọi người đều đã thích ứng hết, còn cô thì vẫn đang hoảng loạn.

Khóe môi Quý Thành Dương có một nụ cười.

Anh cảm thấy nếu mình hỏi tiếp thì cô sẽ chẳng có tâm trạng để xem biểu diễn nữa.

https://thuviensach.vn

“Xem cá heo đi!” Anh kịp thời chỉnh sửa câu chuyện đi chệch hướng này.

Kỷ Ức hơi khó hiểu, nhưng chỉ đáp “Vâng.”

Cũng may là bắt đầu có người huấn luyện xuất hiện để trình diễn cùng nên rất nhanh chóng thu hút ánh mắt của cô. Nhưng cô vẫn cảm thấy, Quý Thành Dương khi nãy có chút gì đó… kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

15
Sự quyến luyến của số mệnh

Khi chuyến du lịch Hồng Kông kết thúc, Kỷ Ức đặc biệt xin một tờ tiền Hồng Kông có giá trị nhỏ từ Quý Thành Dương để làm kỷ niệm.

Cô dùng bút đen viết lại khoảng thời gian của chuyến du lịch lên tờ tiền: 02/10/2002 – 06/10/2002.

Tuy rằng Quý Thành Dương và cô vẫn duy trì khoảng cách như đã định ban đầu, nhưng cô vẫn âm thầm nhận định rằng, đây chính là chuyến đi du lịch xa đầu tiên của họ sau khi mối quan hệ đã thay đổi.

Sau khi trở về, Noãn Noãn dường như chẳng còn bất kỳ tâm sự gì nữa, dù Kỷ Ức có gặng hỏi thế nào cũng chỉ đáp qua loa. Cô cứ có cảm giác không tốt lắm, nhưng Noãn Noãn quyết không chịu nói nên đành thôi.

Trong ký ức của Kỷ Ức, cô từng cho rằng năm 2002 là một năm có rất nhiều thiên tai trở ngại, nhưng sau kì nghỉ Tết năm 2003, cô lại cảm thấy rằng, so với những tai họa từ trên trời rơi xuống thì những tai họa do con người gây nên chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cuối năm 2002, Quý Thành Dương đi Nga, do sự kiện con tin Moskva hồi tháng Mười nên vấn đề của nền cộng hòa Chechnya tại Moskva một lần nữa lại leo thang.

Khi anh quay trở về đã là sau Tết, sau Tết âm lịch, ở Trung Quốc bỗng nhiên nảy sinh một trận dịch rất lớn.

Cái tên “SARS” chỉ trong giây lát đã được lan truyền khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Lúc đầu anh không cảm thấy gì, nhưng khi máy bay vừa hạ cánh, khung cảnh đến người đi đường còn phải đeo khẩu trang khiến anh nhận ra trận dịch này rất nghiêm trọng. Anh về đài truyền hình, thấy tất cả mọi người đều đang phân chia nhiệm vụ, có người hỏi "Ai đến Đại học Hàng không Bắc Kinh xem tình hình không?", Quý Thành Dương vừa bỏ mũ xuống liền đội lại luôn: "Để tôi!"

Lưu Văn Hạ đúng lúc đó đi vào, vừa nghe thấy vậy liền cuống cuồng giữ anh lại: "Đã có người đi rồi, chủ nhiệm đang tìm cậu đấy, cậu qua chỗ chủ nhiệm trước đi đã." Quý Thành Dương vẫn chưa biết rõ tình hình, nghe thấy cô bạn học cũ nói vậy liền quay người đi về phía phòng chủ nhiệm. Sau khi vào phòng và ngồi xuống nói chuyện, anh mới nắm rõ được tình hình nghiêm trọng đến mức nào.

Đại học Hàng không Bắc Kinh là khu vực bệnh dịch trọng điểm, rất nhiều bệnh viện cũng là khu bệnh trọng điểm, nhiều trường học bị đóng cửa tạm thời, tất cả các đại viện khu quân đội đều đóng cửa, đến những xe chuyên chở rau sạch cũng bị cấm ra vào, rất nhiều doanh nghiệp đóng cửa cho nhân viên nghỉ phép…

Tất cả các con đường vào Bắc Kinh đều bị phong tỏa.

Tất cả các nước đều có lệnh cấm, tất cả các chuyến du lịch hoặc công tác đến Trung Quốc đều bị hủy bỏ…

Bệnh dịch lần này khiến một người lãnh đạm bình tĩnh như Quý Thành Dương cũng không khỏi kinh hoàng.

Truyền nhiễm qua đường không khí và nước bọt.

Chỉ riêng con đường truyền nhiễm đã đủ khiến người nghe phải biến sắc.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta có phóng viên đến phỏng vấn tại bệnh viện Hiệp Hòa nhưng bây giờ bị cách ly rồi, tư liệu của cô ấy được gửi đến qua email. Cậu xem xem có thể phỏng vấn qua điện thoại để bổ sung cho đầy đủ không.” Chủ nhiệm nói với anh.

Quý Thành Dương nhận nhiệm vụ xong liền ra khỏi phòng làm việc của chủ nhiệm, anh suy nghĩ một lát rồi gọi cho cậu em họ của Vương Hạo Nhiên. Lần trước khi Kỷ Ức xảy ra chuyện, Quý Thành Dương cũng thông qua mối quan hệ này để nhận được sự giúp đỡ từ Cố Bình Sinh và lấy được bệnh án của cậu bé kia. Đây là sư đệ có binh pháp xuất sắc nhất trong trí nhớ của Quý Thành Dương, mẹ cậu ấy là bác sĩ tại Hiệp Hòa.

Nào ngờ, khi liên hệ được với Cố Bình Sinh, thì anh ta lại đang ở tại Hiệp Hòa.

“Tình hình ư?” Giọng Cố Bình Sinh hơi khàn, dịu giọng nói, “Tình hình rất nghiêm trọng, còn nghiêm trọng hơn bất kỳ một báo cáo nào. Cũng chẳng có gì để nói cả, bây giờ những bác sĩ hoặc y tá mà anh có thể phỏng vấn rất có khả năng sẽ nhanh chóng trở thành liệt sĩ.”

Quý Thành Dương siết chặt điện thoại trong tay, anh chợt nhớ đến khi mình được phỏng vấn năm đó cũng đã từng nói một câu tương tự. Cái nghề kí giả mặt trận này, chỉ cần có quả bom nào rơi nhầm chỗ là tên mình sẽ được đưa vào lịch sử ngay.

Nào ngờ, người thanh niên trẻ ở đầu dây bên kia lại mỉm cười trước: “Anh hỏi đi, tôi sẽ trả lời.”

Hai người họ rất ít khi gặp mặt, nhưng đều ngưỡng mộ nhau.

Đó là một cuộc điện thoại rất ngắn, bác sĩ Cố vội vã cúp máy, anh ta đang “đánh trận”, chỉ có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi của mình để nhận một cuộc điện thoại như thế này, mô tả tình hình tiền tuyến.

https://thuviensach.vn

Đây là một căn bệnh dịch rất đáng sợ, có thể cướp đi sinh mạng con người, số người chết đang gia tăng nhanh chóng.

"Số lượng tử vong chính xác ư?" Cố Bình Sinh vừa mệt vừa thở dài đầy nuối tiếc, không trả lời vị sư huynh của mình.

Quý Thành Dương ném điện thoại vào trong túi áo, nhìn tấm kính trước mặt, ở đó phản chiếu hình ảnh của anh.

Anh đang chờ cô phóng viên bị cách ly gửi tài liệu đến nên đang rất rảnh rỗi, đi một vòng rồi vào một phòng trang điểm vẫn còn người. Có lẽ tất cả mọi người đều đang đi tìm đồng nghiệp để chuyện trò nên trong phòng có khoảng bảy, tám người. Quý Thành Dương vừa đi vào liền có người đẩy sang cho anh một phần cơm trưa dư ra: "Hoa khôi đài, tiểu nhân giữ suất cho ngài đấy!"

Tất cả mọi người bật cười, trêu chọc hoa khôi cũng là một thú vui trong lúc vất vả.

Bắc Kinh là vùng bệnh dịch trọng điểm, hằng ngày đều có tin tức báo cáo số người bị truyền nhiễm ở từng khu, ai ai cũng cảm thấy bất an. Nhưng những người làm nghề phóng viên thì vẫn lo lắng nhất cho người nhà của mình: "Không biết chừng chỉ cần ra ngoài mua rau là đã bị truyền nhiễm rồi, kể cả không bị, chỉ cần đã tiếp xúc với người bị SARS là lập tức bị nhốt lại để cách ly ngay." Có người oán trách sự bất công của việc cách ly.

"Phải đấy, nghe nói ở trường trọng điểm của bệnh dịch có nguyên một lớp bị cách ly, lỡ như trong số đó đúng là có một người bị còn những người khác đều mạnh khỏe thì sẽ vì bị nhốt chung một chỗ mà nhiễm bệnh hết."

"Chẳng còn cách nào khác, bệnh truyền nhiễm đều phải xử lý như thế, hy sinh thiểu số, đảm bảo cho đa số." Có một người phụ nữ cười khổ, "Ngày

https://thuviensach.vn

xưa những làng bệnh phong cũng như vậy mà!”

Quý Thành Dương tách đôi đũa dùng một lần ra, cọ nhẹ hai chiếc đũa và lắng nghe mọi người trò chuyện. Một lát sau Lưu Văn Hạ đi vào, cô vốn định lấy đồ nhưng khi nhìn thấy Quý Thành Dương cũng ở đây liền nhanh chóng lôi một chiếc khẩu trang mới cứng chưa bóc tem ra đưa cho anh: “Ở ngoài chỉ bán loại có một lớp vải thôi, không có tác dụng, lát nữa cậu ra ngoài thì đeo cái này vào.”

Bao nhiêu người nhìn vào đều bị tình cảm tinh tế của nữ phát thanh viên xinh đẹp cá tính này làm cho cảm động, chẳng biết là ai đã huýt sáo trêu: “Văn Hạ, khẩu trang của tôi chẳng tìm thấy đâu, dù sao Quý Thành Dương cũng nổi tiếng là không sợ chết, hay cô đưa cho tôi luôn cho rồi!”

“Thôi cậu ăn cơm đi!” Lưu Văn Hạ cười rồi đặt khẩu trang lên đùi Quý Thành Dương và đi khỏi.

Quý Thành Dương ăn xong rồi cầm chiếc khẩu trang lên quan sát một hồi, cuối cùng anh ném lên bàn. Anh thật sự chẳng hề đeo bất cứ đồ bảo vệ nào mà cứ thế ra khỏi đài truyền hình. Anh mới hỏi thăm được thời gian này Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh vẫn chưa đóng cửa, anh muốn đến thăm Kỷ Ức, cô bé vẫn chưa biết anh đã vội vã quay lại Bắc Kinh.

Kỷ Ức đang ở trong phòng kí túc xá nghịch khẩu trang của mình, cô có vẻ không muốn nói chuyện mấy.

“Quảng Châu cũng thế mà Hồng Kông cũng vậy, đến Bắc Kinh cũng không thoát… Con chẳng dám xem thời sự nữa.” Bạn học đang gọi điện về nhà, “Mẹ nếu bị sốt thì tuyệt đối đừng vội đến bệnh viện nhé, nếu đến đó thì cả nhà sẽ bị cách ly đấy, bây giờ tất cả những điểm khám đều là một trong những nơi phải né tránh, vào đó là không ra được nữa đâu.”

https://thuviensach.vn

Bạn học cùng phòng kí túc của Kỷ Ức là người Quảng Châu, ngày nào cô bạn cũng gọi về nhà, cho dù không gọi thì người nhà cũng sẽ gọi đến, bởi vì Bắc Kinh là vùng bệnh dịch trọng điểm. Nói chuyện được một lát, cô bạn học lại nhắc nhở thêm lần nữa: "Mẹ phải nhớ kĩ lời con nói khi nãy đấy, tuyệt đối không đến bệnh viện, rất nhiều bác sĩ và người đến khám bệnh đều bị lây nhiễm khi ở bệnh viện đấy." Cô bạn cuộn tròn trên ghế, dặn dò kĩ lưỡng, "Ở chỗ con nhiều trường bị đóng cửa lắm, không sao đâu ạ, tất cả mọi người đều không ai ra ngoài cả, nên chẳng có nguồn truyền nhiễm nào đâu…"

Kỷ Ức rót một cốc nước nóng, trông cô có vẻ khá mệt mỏi, suýt chút nữa thì va phải chiếc ghế bên cạnh.

May mà cô bạn đang gọi điện thoại đỡ được cô. Cô đặt chiếc cốc xuống bàn, sau khi ngồi một lát, chưa uống được mấy ngụm đã mặc áo khoác, thu dọn cặp sách và rời khỏi kí túc xá. Thực ra trong sân trường vẫn có rất nhiều người không đeo khẩu trang, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đeo một chiếc khẩu trang y tế đơn giản. Bởi lẽ cô cảm thấy mình hơi sốt, thậm chí còn có xu hướng ngày càng nặng hơn.

Cô không dám ở lại kí túc xá, sợ mọi người trong kí túc xá đều sẽ bị cách ly.

Nhưng đến lúc lấy quần áo đi khỏi thì lại chẳng có chỗ nào để đi.

Cô đứng trước cổng trường do dự, suy nghĩ xem nên đi đâu để ở một đêm, nếu như chỉ là sốt thông thường thì chỉ cần qua một đêm là sẽ hết, nhưng nếu thật sự là SARS thì… đến lúc đó rồi tính tiếp vậy. Kỷ Ức không dám nghĩ về giả thuyết này, nhưng cô biết mình phải xác định được liệu có đúng là đã mắc bệnh hay không. Hôm nay là thứ Sáu, nhưng ở cổng trường không có đông người ra vào như mọi khi, lúc cô ra khỏi trường còn bị yêu cầu phải kí tên mình lên một quyển vở ở ngoài cổng trường.

https://thuviensach.vn

Nào ngờ, cô vừa mới đi ra ngoài đã nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đang đỗ ở cách đó không xa, hình dáng thân quen đã lâu không gặp ấy xuống khỏi xe. Quý Thành Dương hiển nhiên đã trông thấy cô, anh khóa xe rồi bước đến gần cô. Nhưng Kỷ Ức lại vô thức lùi lại ra sau một bước, khi anh chỉ còn cách cô khoảng mấy bước chân, cô bỗng lên tiếng: "Anh đừng lại gần đây!"

Đôi mắt của Quý Thành Dương lộ ra dưới chiếc mũ màu đen, trong đôi mắt anh phản chiếu hình ảnh Kỷ Ức đang đeo khẩu trang: "Sao thế em?"

Kỷ Ức kéo nhẹ dây chiếc khẩu trang của mình rồi sau đó siết chặt hai quai ba lô đeo trên lưng: "Em bị sốt rồi… sợ sẽ lây cho anh!"

Quý Thành Dương bỗng nhiên nhíu mày, anh rảo bước đến gần: "Em bị sốt à?"

Kỷ Ức không kịp né tránh đã bị anh nắm lấy cổ tay. Quý Thành Dương cảm thấy nhiệt độ cơ thể cô quả thật đã tăng cao mà tim lập tức đập liên hồi. Anh đưa tay định sờ lên trán Kỷ Ức nhưng cô thật sự rất cuống cuồng: "Em không dối anh đâu, em bị sốt thật mà, anh đứng cách em xa một chút. Đừng chạm vào em, không được chạm vào bất kỳ đâu hết, nếu như em bị SARS thì sẽ lây đấy…"

Quý Thành Dương vốn nào có suy nghĩ sâu sắc như thế này, nghe thấy cô cuống cuồng muốn né tránh, anh mới nhận ra vấn đề. Kỷ Ức đang định nói tiếp thì anh đã siết chặt lấy tay cô và kéo cô ngồi vào xe. Cô thật sự đã rất lo lắng, đôi mắt to tròn trợn nhìn anh, muốn xuống xe nhưng Quý Thành Dương đã nhanh chóng khóa cửa lại.

Kỷ Ức thật sự bất lực, hơn nữa vì đang sốt nên hoa mặt chóng mày, sau khi tinh thần bị kích động thì lại càng thêm yếu ớt.

https://thuviensach.vn

Cô cảm thấy cổ họng mình đau rát, chẳng còn sức để nói chuyện nữa, nhưng vẫn cố bảo anh rằng: “Em không dối anh đâu, nếu như em bị SARS thật, thì bây giờ anh ngồi cùng trong một chiếc xe với em sẽ có khả năng bị lây đấy…”

Quý Thành Dương chẳng hề nghe những lời liên miên dông dài của cô về sự nguy hiểm của vấn đề, anh đưa tay chạm vào trán cô, dùng cảm giác để phán đoán xem có phải cô sốt rất nghiêm trọng hay không. Anh đã thấy cô từ nhỏ tới lớn đã bị sốt và phải uống thuốc không biết bao nhiêu lần, biết cô bẩm sinh đã có sức đề kháng kém hơn người bình thường, lúc nhỏ lại liên tục uống thuốc chống viêm họng mà không hạn chế số lượng… “Em bắt đầu sốt từ lúc nào? Đã thử đo nhiệt độ cơ thể chưa? Đến bệnh viện khám chưa?”

Kỷ Ức dựa đầu vào thành ghế, lẩm bẩm: “Em không dám đến bệnh viện, ngộ nhỡ không phải SARS thì cũng sẽ bị cách ly… Em nghĩ nếu chỉ là sốt thông thường thì đến mai là khỏi thôi… Nếu như ngày mai mà cũng chưa khỏe thì…”

Câu nói này đã khiến Quý Thành Dương bừng tỉnh.

Lúc nãy khi gọi điện cho bác sĩ Cố, đối phương cũng đã nói rằng, vào thời điểm này bệnh viện chính là nơi nguy hiểm nhất, nếu không thật sự phải đến thì đừng đến, có nhiều trường hợp bị sốt chỉ cần uống thuốc sẽ khỏe lại sau một đêm, không phải là viêm phổi cấp tính SARS, không cần phải đến khám ở bệnh viện để rồi bị cách ly.

Những người bị cách ly có tỉ lệ nhiễm bệnh rất cao, như thế càng không an toàn.

“Anh nhất định phải chú ý cẩn thận.” Bác sĩ Cố nhắc nhở, “Tuyệt đối đừng để bị sốt, nếu như bị sốt cứ ở nhà quan sát một ngày, chứ đừng tùy tiện đưa đến bệnh viện khám, nếu cuối cùng bị lây nhiễm khi ở trong phòng

https://thuviensach.vn

cách ly thì oan uổng lắm. Bây giờ vẫn chưa có thuốc và phương pháp điều trị có hiệu quả… Chỉ mong có thể nhanh chóng tìm ra.”

Quý Thành Dương đánh vô lăng, đi về hướng nhà mình, anh dù sao cũng đã được nhắc nhở trực tiếp thì tạm thời cứ đưa cô về nhà uống thuốc điều trị như bị ốm sốt cảm thông thường, rồi quan sát một tối là điều hợp lý hơn. Quý Thành Dương đặt cả hai tay lên vô lăng, liếc nhìn sang Kỷ Ức lúc này vẫn đang cố gắng thuyết phục anh: “Anh đưa em về nhà uống thuốc ngủ một giấc cái đã, sau khi em ngủ dậy anh sẽ đo nhiệt độ xem em có giảm sốt không.”

Tóc mái của Kỷ Ức hơi rẽ đôi, phần mặt không được khẩu trang che kín đỏ bừng đúng biểu hiện của người đang bị sốt. Cô đấu tranh nội tâm một lát rồi khẽ ậm ừ đáp. Cô chẳng thể nào thuyết phục được Quý Thành Dương tránh xa mình ra, nên đành phải bỏ cuộc. Cô nhắm mắt lại, có một sợi dây sâu trong trái tim chầm chậm giãn ra, cảm giác sợ hãi cũng dần dần mờ nhạt.

Kết quả là, hôm ấy, cô thật sự đã ở lại nhà anh.

Không ngờ lần đầu tiên cô ngủ lại nhà Quý Thành Dương lại vì lý do bị sốt không dám ở kí túc xá. Chuyện này e là cũng chỉ có thể xảy ra trong thời điểm này. Nhà Quý Thành Dương không có phòng cho khách nên cô ngủ trên giường của anh, nửa đêm cô cũng bắt đầu toát mồ hôi, sốt cao đến mức ý thức cũng trở nên mơ hồ, mỗi lần tay cô vươn ra khỏi chăn là anh lại nhẫn nại đặt tay cô vào lại trong chăn.

Từ đau đầu dữ dội đến ngủ thiếp đi.

Khi cô tỉnh giấc, trời đã sáng, tuy rèm cửa đã được kéo kín nhưng vẫn có ánh nắng xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào bên trong. Cô lần tìm chiếc đồng hồ đeo tay đặt trên kệ cạnh giường, đã mười giờ rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng toàn thân cô vẫn rất đau nhức.

Kỷ Ức chống tay, thuận theo thành giường để ngồi dậy, cô sờ lên trán, cảm thấy vẫn còn sốt. Vẫn chưa hạ sốt… suy nghĩ này khiến tâm trạng cô trở nên tối tăm kinh hoàng, cô nghĩ đến những tin tức mình đã nghe được trong suốt một tháng vừa qua. Kỷ Ức vòng tay ôm lấy đầu gối ngồi suy nghĩ một lát rồi vơ lấy áo khoác của mình và mặc vào.

Cô vẫn chưa kịp xuống khỏi giường thì Quý Thành Dương đã đi vào phòng.

Anh bưng theo bát cháo vừa mới nấu xong và một đĩa nhỏ đựng dưa chuột muối, còn tiện tay cầm theo chiếc cặp nhiệt độ. “Lúc nãy anh cảm thấy dường như em lại sốt, nào, đo nhiệt độ trước rồi ăn sáng.” Quý Thành Dương ngồi xuống bên cạnh giường, đặt bát cháo và đĩa đồ mặn lên chiếc kệ đầu giường, anh không kéo rèm cửa ra mà lại bật đèn đầu giường lên.

Cô ngồi tựa lưng vào đầu giường không đáp, khi Quý Thành Dương đưa chiếc cặp nhiệt độ về phía cô, cô cũng không đón lấy: “Em đang sốt, không cần đo nhiệt độ nữa đâu…”

Nước mắt bắt đầu dâng lên ngập tràn trong đôi mắt, không thể kiềm chế được. Cô cúi đầu xuống cố gắng che giấu: “Hôm qua nếu anh không đến tìm em thì tốt rồi!”

Anh khẽ khàng cắt ngang: “Đo nhiệt độ.”

Giọng nói của cô ngày càng nhỏ đi, cô lẩm bẩm: “Nếu như em thật sự bị SARS, thì chắc chắn anh đã bị lây rồi, lây nhiễm qua cả đường không khí và nước bọt, anh ở gần em thế này, chắc chắn không thể tránh nổi.”

“Tây Tây.” Một lần nữa, anh cắt ngang.

https://thuviensach.vn

“Lát nữa em sẽ tự đến bệnh viện một mình!” Cô nức nở, “Anh tuyệt đối không được đi cùng em, anh sẽ bị nhốt lại đấy!”

“Tây Tây.” Giọng nói của Quý Thành Dương rất thấp, anh muốn ngăn những suy nghĩ phiến diện của cô lại.

“Biết đâu anh lại không bị sốt, chỉ cần qua vài ngày là sẽ ổn…”

Kỷ Ức cúi đầu, cô liên tục dùng tay xoắn mép chăn lại, cô cảm thấy mình nản chí cùng cực, chỉ toàn gây ra rắc rối cho anh. Nếu như cô thật sự đã bị SARS thì phải làm sao, làm sao đây… Chiếc vỏ chăn màu xanh đậm bị cuộn lại thành một đống trong tay, cô nghĩ đến những con số tử vong đáng sợ mà ngày càng sợ hãi. Cứ nghĩ đến việc Quý Thành Dương có thể sẽ bị lây là cô lại bắt đầu tự trách, hai cảm xúc suy sụp này quấn lấy nhau khiến dạ dày cô cũng bắt đầu quặn đau, đến mức khiến cô chỉ muốn khóc, nước mắt cô lã chã rơi xuống không thể kiềm chế được.

Có những ngón tay chạm vào mặt Kỷ Ức, lau đi những giọt nước mắt: “Em sẽ không sao đâu, đừng suy nghĩ linh tinh.”

Đúng vào lúc cô định nói tiếp thì bàn tay ấy đã nâng cằm cô lên, Quý Thành Dương trực tiếp dùng hành động để đập tan hết những lời tự trách và áy náy của cô. Những ngón tay anh đan vào mái tóc dài hơi ướt vì sốt cao cả buổi tối của cô đầy tự nhiên, anh nâng cằm cô đến gần hơn, và lần này anh thật sự đang hôn cô.

Hoàn toàn chẳng hề bận tâm cô có đang sốt hay không.

Hoặc hoàn toàn chẳng hề suy nghĩ đến việc liệu cô có đúng là bị SARS không, liệu anh có bị lây nhiễm vì nụ hôn này không.

Kỷ Ức cảm thấy một nụ hôn rất nhẹ nhàng trên môi, cô nắm chặt lấy cổ áo phông của anh trong cơn bối rối quay cuồng. Đầu lưỡi của anh tách đôi

https://thuviensach.vn

môi mềm mại của cô ra, và thử tìm kiếm đầu lưỡi của cô, họ nhẹ nhàng quấn lấy nhau. Sự tiếp xúc hoàn toàn xa lạ và dịu dàng này khiến cả người Kỷ Ức cứ như bừng lên.

Cô chẳng hề chống cự mà chỉ đón nhận.

Đến những đầu ngón tay cũng trở nên mềm nhũn.

Bàn tay anh chạm vào tai cô rồi trượt xuống dưới, nhẹ nhàng vuốt ve. Cảm giác tê rần đờ đẫn khiến cô run lên không thể kiềm chế được, nước mắt vẫn còn đọng lại trên gương mặt, lăn xuống, hơi mặn, cả hai người đều nếm được mùi vị này. Dần dần, Quý Thành Dương bắt đầu làm cho cảm giác quấn lấy nhau giữa họ sâu đậm hơn, sâu vào đến tận trong cổ họng. Kỷ Ức bị anh hôn đến mức mất hết mọi nhận thức, không thể thở nổi.

Suốt quá trình, cô chỉ mơ mơ màng màng, nhưng lại cảm thấy rất muốn khóc.

Đó là những giọt nước mắt khi cực kỳ hạnh phúc.

Đây là nụ hôn đầu tiên của hai người.

Quý Thành Dương cảm thấy mình sắp đắm chìm trong sự ngoan ngoãn dịu dàng của cô, khiến anh gần như cố chấp muốn nụ hôn này sâu hơn. Khi tất cả đã có sự bắt đầu, ta sẽ phát hiện ra kết quả đáng sợ của việc tình cảm bị tích trữ quá lâu. Anh mê đắm cảm giác này, bàn tay ve vuốt vành tai cô, những đường nét trên gương mặt nghiêng, và cổ…

Kỷ Ức bị cảm giác vuốt ve quá đỗi xa lạ này kích thích, toàn thân cô run lên, và co người lại phía sau.

Chỉ mỗi động tác né tránh nhỏ xíu này thôi cũng đủ để khiến Quý Thành Dương dừng hết mọi hành động lại.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng anh cũng nhận ra mình đang khao khát muốn được tiếp tục làm gì, anh vội vã thả người trong vòng tay mình ra, chầm chậm kéo dài khoảng cách giữa họ thêm một chút: “Đo nhiệt độ trước đã, được không em?”

Kỷ Ức khẽ thở dốc, ngơ ngác mở tròn mắt nhìn anh, một giây sau, cô lại cúi xuống tránh ánh mắt sâu thẳm mà đầy cảm xúc của anh, sau đó nhìn xuống chiếc chăn mỏng đắp trên người: “Vâng…”

Cô nghe thấy tiếng nhịp tim mình đập điên cuồng, ánh mắt cũng dao động.

Quý Thành Dương nhấc cái nhiệt kế lên đưa vào người cô qua cổ áo, chiếc nhiệt kế mát lạnh bị nhét vào dưới nách cô: “Nếu như em thật sự mắc phải bệnh SARS, thì bây giờ anh nhất định cũng đã bị lây nhiễm. Em đừng sợ, anh sẽ luôn ở bên em.”

Kỷ Ức cảm thấy cả người cô như đang bừng bừng cháy, cô chẳng nhớ nổi mình đã đo nhiệt độ và ăn cơm uống thuốc như thế nào.

Lúc Quý Thành Dương vào bếp để rửa bát, cô nằm nghiêng xuống cái gối mà anh đã từng dùng, nhắm mắt lại, hồi tưởng cảm giác chân thực khi họ hôn nhau vừa nãy. Thuốc anh mang cho cô uống có thành phần gây buồn ngủ, trái tim cô cứ như đang bị thiêu cháy, không rõ là vì sự ngại ngùng muộn màng hay vì sốt cao mãi không hạ nên chầm chậm thiếp đi.

Tối hôm ấy, cô hạ sốt.

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng cô cũng được tắm nước nóng dưới sự cho phép của Quý Thành Dương. Từ tối hôm qua cô đã không thể nào chịu nổi mùi mồ hôi rất nồng của cơ thể mình sau khi đã hạ sốt. Sau khi đã tắm rửa

https://thuviensach.vn

sạch sẽ và mặc lên người bộ quần áo thể thao màu hồng nhạt lần trước để lại trong tủ quần áo của anh, Kỷ Ức đi dép lê và ra ngoài phòng khách.

Quý Thành Dương nằm trên ghế sô pha nhắm mắt nghỉ ngơi, anh nghe thấy tiếng cô đi vào phòng, mệt mỏi đến mức chẳng muốn mở mắt ra. Anh dùng giọng nói chậm rãi bình thản không hề mất sức và cũng không có chút che đậy nào để nói cho cô biết rằng trong bếp có bữa sáng mình đã làm từ hôm qua, cô có thể bỏ vào lò vi sóng để hâm nóng lên rồi ăn. "Dù không muốn cũng phải cố mà ăn một ít." Anh nói vậy.

Quý Thành Dương đã tắm từ lúc ba, bốn giờ sáng khi mệt mỏi nhất. Anh mặc trên người một chiếc áo sơ mi dài tay màu đen từ thời đại học, tay áo xắn lên một chút, tay trái chống lên trên tay ghế sô pha, đầu tựa vào cánh tay, có vẻ như anh nằm không mấy thoải mái, muốn quay người sang để gối vào cánh tay bên kia và ngủ thêm một lát.

Trong không khí, Quý Thành Dương đã thấy cảm giác ấm áp của riêng phái nữ hòa lẫn trong hương thơm của loại sữa tắm mà anh quen thuộc nhất.

"Có phải anh mệt mỏi lắm không?" Kỷ Ức chầm chậm tiến đến gần ghế sô pha, dịu giọng hỏi anh.

Lông mi của Quý Thành Dương khẽ động đậy, nhưng vì anh vẫn thấy rất mệt nên không hề mở mắt ra.

Kỷ Ức mím môi, mỉm cười.

Không phải ai cũng trải qua những chuyện như thế này, trong giai đoạn cao điểm, những triệu chứng mắc phải lại vô tình giống hệt căn bệnh chết người kia, cô thực sự đã vô cùng tuyệt vọng. Rồi lại giống như nhận được phiếu khám bệnh chính xác sau khi chẩn đoán lầm… Bây giờ cô cảm thấy mọi thứ đều tuyệt đẹp, thậm chí còn thấy được ngồi ở đây ngắm nhìn anh là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời này.

https://thuviensach.vn

“Phải.” Anh trả lời cô, có vẻ khá hứng thú, “Bị em giày vò nên mệt.”

“… Lúc sốt chắc em làm khổ anh nhiều lắm?” Kỷ Ức hơi áy náy, nhưng cô vẫn khẽ giọng phản bác, “Uống thuốc xong em lại ngủ mà…”

Quý Thành Dương thực sự đã mệt rồi, mọi cơ bắp trên người anh đều đau nhức, mỏi nhừ.

Áp lực suốt một, hai ngày qua khiến anh còn mệt mỏi hơn cả những lần ba ngày ba đêm không ngủ khi còn ở chiến trường. Lúc ấy, điều giúp anh trụ vững chính là tinh thần nghề nghiệp; nhưng lần này, thứ giúp anh trụ vững lại không phải tình yêu, mà là nỗi sợ hãi.

Nỗi sợ hãi ấy bắt nguồn từ việc anh sợ rằng cuộc sống của mình từ bây giờ sẽ thay đổi, nhưng thay đổi thành thế nào thì vẫn chưa thể đoán ra được.

Một ẩn số khiến người ta khủng hoảng.

May thay, bây giờ, lúc này đây, vẫn chưa có bất kỳ thứ gì thay đổi.

Anh hít thở thật khẽ, cứ như đã chìm vào giấc ngủ sâu, Kỷ Ức nhìn anh, như thể nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

“Nhanh ăn sáng đi em.” Cuối cùng anh cũng không kiềm chế được nụ cười, mở lời thúc giục cô. Sau đó Quý Thành Dương cảm thấy mùi thơm nơi cánh mũi ngày càng gần hơn, trong giây phút mở choàng mắt ra, anh thấy đôi môi cô chạm vào môi mình.

Kỷ Ức rất nhanh chóng tách ra, cô cảm thấy mình sắp bị bệnh tim, chỉ riêng một động tác như thế này thôi mà đã phải âm mưu đến tận mấy phút, khiến tất cả sức sống vừa mới hồi phục được của cô dường như đều cạn kiệt.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương yên lặng.

Mười mấy centimet là một khoảng cách cực kỳ nguy hiểm, nhất là khi hai người vừa mới vượt qua một lần sợ bóng sợ gió, người này dồn hết tâm sức lo lắng cho sức khỏe, thậm chí là tính mạng của người kia mà nói, thì thật sự quá nguy hiểm.

Anh thậm chí còn thấy cảm giác này không hề dễ chịu chút nào.

Kỷ Ức dốc hết can đảm nhìn chăm chú vào mắt anh.

Đây là dũng khí to lớn nhất của cô rồi, Kỷ Ức ngỡ rằng mình có thể nói được thành lời, rằng, Quý Thành Dương, từ nhỏ đến giờ em đã thích anh rồi. Còn nữa, thực ra từ giờ đến hai năm nữa vẫn còn rất nhiều tháng nữa, nhưng… tiếc là dù chỉ một chữ cô không thể nói nổi thành lời. Cô cắn chặt môi dưới, nhìn anh đầy mong chờ.

Nếu như lần này cô thật sự mắc phải bệnh SARS thì giờ này cả hai người đã phải ở trong bệnh viện. Hoặc cô đã trở thành một trong số những người tử vong đang không ngừng tăng lên.

Có một vài chuyện, không cần phải quá cố chấp. Anh nghĩ.

Quý Thành Dương ngầm thở dài rồi kéo cô lại gần, ôm vào trong lòng.

Hoàn toàn không bị kích động bởi những giọt nước mắt không ngừng của cô, trong tim cũng không có cảm giác bất lực và bức bối vì cô khóc, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được cơ thể mềm mại và tuyệt vời của người con gái nằm trong vòng tay mình. Cảm giác này hoàn toàn khác với lần anh bế cô đến bệnh viện băng bó vết thương lúc nhỏ, cũng hoàn toàn khác với buổi đêm ở New Zealand khi anh bế cô lên tránh những đợt sóng biển.

https://thuviensach.vn

Nhưng vào giây phút bế cô từ dưới đất lên ngồi vào lòng, Quý Thành Dương mới hoàn toàn triệt để ý thức được cảm giác của anh đối với cô, đó là sự khao khát ham muốn của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

Đó là lằn ranh cảm xúc đã được nuôi dưỡng rất nhiều năm, được đúc kết bằng thời gian quyến luyến rất dài.

Anh hôn lên môi cô đúng như ước nguyện, dùng cảm giác của lần thử đầu tiên để tiếp tục tìm tòi khám phá… Chỉ có điều hành động thử nghiệm muốn được thân mật hơn này đã đủ để khiến anh hoàn toàn nuốt trọn hết tất cả hơi thở của cô.

Không giống, hoàn toàn không giống với tối qua.

Kỷ Ức hoàn toàn bị mê hoặc bởi nụ hôn của anh, bất giác thuận theo ý thức và mọi hành động của anh để áp sát vào người Quý Thành Dương. Tuy có rất nhiều điều còn bỡ ngỡ nhưng cô vẫn muốn trao tặng hết mọi thứ mà anh mong muốn.

Trong căn phòng tĩnh lặng, hai người vốn đã yêu nhau từ rất lâu trong thế giới riêng của mình, dường như đều đắm chìm vào một vòng xoáy mà cả hai đều không muốn thoát ra. Quý Thành Dương hôn cô sâu thật sâu, cảm nhận được sự bỡ ngỡ và ngại ngùng của cô, cũng cảm nhận được đôi chân thon dài cùng thân thể mềm mại ấy đang dính sát trên người mình.

“Tây Tây…” Tay anh không ngừng vuốt ve sống lưng cô.

Cơ thể của Kỷ Ức đang nỗ lực đón nhận anh.

“Tây Tây…” Anh gọi tên cô.

Cô mơ màng ngơ ngác, hoàn toàn không biết mình đã trả lời chưa.

https://thuviensach.vn

Cô khẽ run lên, cảm nhận được bàn tay ấm nóng của anh men theo làn da trượt về phía trước. Có tiếng mở khóa áo khe khẽ, anh kéo mở chiếc áo thể thao của cô, từ bên trong, áo lót của cô bị mở ra, chỉ thấp thoáng che được phần ngực nổi lên. Thậm chí anh đã có thể nhìn thấy những cảnh sắc thoắt ẩn thoắt hiện bên trong.

Quý Thành Dương cúi xuống áp trán vào phần ngực mềm mại của cô, nghe thấy tiếng mình khe khẽ thở ra một hơi.

Trong lồng ngực anh có âm thanh rất lớn.

Cơ thể anh sắp bung ra những sự xung động nguyên thủy nhất, sự ham muốn được thân mật được chiếm hữu cùng cực này khiến một người vốn đã ở bên cạnh chăm sóc cho Kỷ Ức từ nhỏ như anh không thể nào nói nổi thành lời, không tài nào tiếp tục được. Nhưng Kỷ Ức không hề hay biết, cô thậm chí còn không ý thức được sự thay đổi trên người Quý Thành Dương, cơ thể cô cứ như không còn thuộc về bản thân, toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Mồ hôi trên cơ thể cô khiến cả người anh càng thêm đắm chìm sâu hơn vào trong nỗi ham muốn.

Nếu tiếp tục thì thật sự sẽ khó khăn lắm.

Quý Thành Dương chỉnh quần áo cô lại, sau đó dùng cả hai tay nâng mặt cô lên, đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu như để hút hết tất cả không khí và ý thức trong cô: “Tây Tây… anh yêu em!”

Đây là lần đầu tiên Kỷ Ức nghe thấy sự đáp lại cho tình cảm của mình một cách mạnh mẽ như thế này, giọng nói của anh dũng cảm hơn cô, kiên định hơn cô, không hề có chút hoài nghi, cũng không hề chứa đựng sự thấp thỏm về tương lai. Đầu óc cô quay cuồng, mắt hoa lên. Toàn thân không

https://thuviensach.vn

còn chút sức lực nào, cô dựa vào ngực anh, mặc anh ôm lấy mình vào lòng thật chặt.

Quý Thành Dương nhanh chóng ngồi dậy, anh nhìn cô một cái thật kĩ rồi đứng dậy làm cơm trưa cho cô. Kỷ Ức vẫn ngồi đó bần thần một hồi, sau đó mới đi tìm dép của mình, định vào bếp theo anh. Nhưng khi cúi xuống lấy dép, cô mới chợt ý thức được việc khóa áo thể thao của mình đã bị kéo xuống, đến áo lót bên trong cũng chỉ còn mắc trên cánh tay…

Trong bếp, có âm thanh bát đũa bằng sứ va vào chậu rửa bằng inox.

Kỷ Ức hoảng loạn bối rối vòng tay ra sau lưng gài lại khóa áo lót, kéo khóa áo lên trong tiếng nước chảy xối xả ấy.

Cô không dám theo anh vào bếp nữa mà chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc giường mình đã ngủ suốt hai ngày qua một cách thẫn thờ. Sau đó cô vội vã gỡ vỏ chăn và ga giường ra, trên đó chỉ toàn vết tích đã ngủ lại của cô, đều ướt đẫm mồ hôi do cô bị sốt… Cô ôm đống vải màu xanh đậm ấy lên và đi vào phòng tắm, nhét vào máy giặt, nhưng chẳng hề tìm thấy bột giặt.

Cô đành phải chầm chậm đi đến bên cửa bếp, khẽ hỏi: “Bột giặt ở đâu?”

Quý Thành Dương đang rửa nồi, bát đĩa đũa thìa tích trữ suốt hai ngày qua, thậm chí anh còn rửa cả những đồ vẫn chưa dùng đến, tất cả bát đũa còn lại trong kệ đều bị anh lôi ra hết. Anh cầm giẻ rửa bát, tay dính đầy bọt xà phòng, ngước lên nhìn cô, thoáng sững sờ: “Ngoài ban công!” Nhưng sau đó anh rất nhanh khựng lại, nói: “Có lẽ là dùng hết rồi!”

Mái tóc ngắn của anh trông có vẻ hơi rối do khi nãy bị toát mồ hôi, sau đó lại dùng tay vuốt qua loa. Anh xả nước nóng ra để rửa bát, hơi nóng bốc lên khiến các đường nét trên gương mặt trông càng thêm thanh tú.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn cô, dường như vẫn đang suy nghĩ xem có còn chút nào dự trữ hay không.

“Em đi mua!” Kỷ Ức lập tức cụp mắt xuống, ánh mắt hạ xuống dưới một chút, nhìn vào chân anh nói, “Em sẽ về ngay thôi!”

Cô nói xong liền vội vã đi khỏi.

Khi Quý Thành Dương nghe thấy âm thanh sập cửa, vẻ mặt anh thoáng qua một chút lạ lùng. Cuối cùng anh cũng nghĩ ra, trong nhà dường như vẫn còn túi bột giặt mới chưa mở đang đặt trong góc nào đó ngoài ban công, nếu như cô cho anh thêm một phút thì anh có thể sẽ nhớ ra và nói cho cô hay. Tiếc là Kỷ Ức lại ngượng ngùng bối rối nên không thể chờ được.

Quý Thành Dương mím môi, mỉm cười tự chế nhạo bản thân. Anh lúc này quả thật rất giống với một cậu nhóc mới lớn đang ngây ngô đắm chìm trong tình đầu tuyệt đẹp. Ánh mắt anh không giây phút nào là không bám theo Kỷ Ức, cho dù cô không ở bên cạnh thì cũng không hề ảnh hưởng đến việc hình ảnh cô ngập tràn trong đầu óc anh.

Quý Thành Dương chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại như thế này. Chỉ có thể nói rằng anh đã đánh giá bản thân quá cao.

Khoảng cách tuổi tác là một sự cám dỗ rất lớn.

Quý Thành Dương, tình cảm của mày đối với Kỷ Ức có phải bắt nguồn từ sự cám dỗ này không?

Trong những ngày tháng mà trước mắt chỉ có bóng tối, Quý Thành Dương đã từng dùng thái độ lạnh lùng nhất, lí trí nhất để kiểm tra vấn đề này. Đối với mệnh đề tình yêu, đàn ông thường bị lên án là đồ máu lạnh, chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, không kháng cự được cám dỗ hoặc không coi tình yêu là trọng tâm. Có thể nói, khi xã hội thay đổi từ chế độ

https://thuviensach.vn

mẫu hệ sang chế độ phụ hệ, qua quá trình phát triển lâu dài suốt mấy ngàn năm qua, quả thật đã khiến đàn ông so với phụ nữ thì coi trọng những thứ khác hơn là tình cảm.

Sự tồn tại của những suy nghĩ khách quan này không thể nói lên được rằng, trong trái tim người đàn ông không có hình bóng người phụ nữ mà họ muốn hết lòng che chở.

Khi Quý Thành Dương đang học đại học đã từng bàn luận với bạn cùng phòng về vấn đề này. Anh đặt ra một giả thiết, nếu người mình yêu không nhìn thấy ánh sáng thì liệu ta có chấp nhận chia sẻ đôi mắt của mình để cô ấy được thấy ánh mặt trời hay không?

Lúc ấy chỉ đơn thuần là một giả thiết nhạt nhẽo, nhưng nhiều năm trôi qua, khi trở về tổ quốc, anh lại tìm thấy đáp án cho tình cảm của mình trong bóng tối tuyệt đối. Khi đôi mắt không thể nhìn thấy, anh đã nghe thấy tiếng Kỷ Ức thổn thức bên cạnh. Điều mà anh nghĩ đến khi đó là, nếu như đôi mắt này thật sự không thể nhìn thấy được nữa, thậm chí mất cả tính mạng… thì anh vẫn mong những khó khăn trắc trở mà cô bé phải chịu sẽ ít đi một chút.

Sau khi suy nghĩ này qua đi, Quý Thành Dương cuối cùng nhận ra, anh đã trả lời được câu hỏi mà chính mình đặt ra nhiều năm về trước.

Anh đang thỏa thuận với ông trời, dùng đôi mắt của mình để đổi lấy việc Kỷ Ức được an ổn trưởng thành dưới ánh nắng mặt trời.

Tuy lúc đầu mệnh đề mà anh đặt ra có hơi hà khắc và cực đoan, nhưng điểm quan trọng nhất của giả thiết này là: Khi ta thay đổi từ ích kỉ trở thành vô tư, nghĩa là đã bắt đầu một tình yêu chân chính và khắc cốt ghi tâm.

Cho dù anh có hiểu được tình yêu này đã bắt đầu như thế nào hay không, nhưng kể từ ngày cô gặp nạn tứ bề khốn đốn ấy, khi cô lao vào lòng anh tìm

https://thuviensach.vn

kiếm một sự an ủi ngắn ngủi, anh đã xác định được rằng tình cảm mà mình dành cho Kỷ Ức, chính là tình yêu.

Trong ký ức của Quý Thành Dương, mùa xuân năm 2003 có rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Tháng Ba, anh quay về từ Nga, dịch SARS đang nhanh chóng lan rộng tại Bắc Kinh, Quảng Châu và Hồng Kông, tình yêu của anh và cô đã âm thầm bắt đầu trong thời điểm đầu xuân lạnh lẽo ấy.

Ngày hai mươi, liên quân Anh - Mỹ cuối cùng đã phát động hành động quân sự đối với Iraq. Nếu như chiến tranh Afghanistan vẫn còn bị một lớp màn che phủ thì chiến tranh Iraq đã là hành động báo thù quân sự thực sự. Bởi vì bệnh SARS đang lan rộng tại Trung Quốc nên thủ tục xuất cảnh của Quý Thành Dương gặp phải một số vấn đề, dù chiến tranh đã nổ ra, anh vẫn phải tạm thời ở lại trong nước làm một người rảnh rỗi.

Trong thời gian đó, bố của Quý Thành Dương phải trải qua một cuộc phẫu thuật lớn. Khi nằm trên giường bệnh, trước mặt tất cả con trai con gái, ông đã yêu cầu Quý Thành Dương phải từ bỏ công việc hiện tại, nhưng anh chỉ im lặng không đáp.

“Tối nay em có muốn ăn gà Kung Pao(*) không?” Quý Thành Dương hỏi qua điện thoại.

(*) *Tên đầy đủ là: 宫保鸡丁, đây là một món ăn truyền thống nổi tiếng của Tứ Xuyên, Trung Quốc. Nguyên liệu bao gồm: Thịt gà, bí ngòi, ớt chuông đỏ, ớt khô, gừng, tỏi băm, đậu phộng (lạc), rượu trắng, dầu hào, dấm đen, dầu mè, nước luộc gà.*

Anh thật sự rất rảnh rỗi, khi những người khác đều trốn trong nhà để tránh dịch thì riêng anh lại đang đẩy xe lượn trong siêu thị gần như không một bóng người. Vì ít khách đến mua sắm nên các mặt hàng cũng rất ít ỏi, trong tủ đông dài mấy mét chẳng có được mấy hộp đồ ăn.

https://thuviensach.vn

“Được ạ!” Giọng nói của Kỷ Ức vang lên, hơi thở cô hơi gấp gáp, có lẽ cô vừa mới chạy ra khỏi phòng học để đến lớp học kế tiếp. “Anh có thể mua nhiều lạc một chút không? Em thích ăn lạc trong món gà Kung Pao lắm.”

“Không vấn đề.” Quý Thành Dương đáp, “Anh mua đồ xong sẽ đến đón em.”

“Hôm nay phải muộn hơn một tiếng, em vừa bị tăng thêm một tiết nữa.”

“Không sao, anh có thể ngồi trong xe đọc tài liệu.”

Sau khi cúp máy, anh tiếp tục mua sắm.

Nhưng siêu thị quá thiếu thốn hàng hóa như thế này quả là không xứng với hai chữ “mua sắm”.

Chỉ vỏn vẹn có vài phút mà anh lại có hai cuộc điện thoại nữa, một là của anh hai, tức bố của Quý Noãn Noãn. Trong điện thoại, anh hai cực kỳ kích động, Noãn Noãn đã bỏ học liên tục rất nhiều ngày, thường xuyên không tìm thấy đâu. Anh hai và chị dâu sau khi bàn bạc có vẻ đã quyết sẽ đưa Noãn Noãn ra nước ngoài du học trước dự định, gặp đúng lúc có bệnh dịch nên đành phải hoãn lại. Thế nhưng họ vẫn rất không an tâm, muốn nhờ Quý Thành Dương khuyên bảo giúp. “Nó rất ngưỡng mộ cậu, còn hơn cả ngưỡng mộ người cha quân nhân như anh!” Anh hai nói, “Cậu có còn nhớ lúc nhỏ, nó lúc nào cũng thích nắm tay cậu và nói rằng muốn đổi bố không?”

Anh vẫn nhớ, nhưng anh là một người đàn ông chưa kết hôn chưa có con cái, thực sự không biết phải nói chuyện với một cô bé đang ở tuổi thanh xuân như thế nào, nhất là khi phải bàn luận về chuyện tình cảm và tương lai.

https://thuviensach.vn

Người xuất thân từ gia đình quân đội thường không có thói quen trò chuyện nhiều qua điện thoại, sau khi nói rõ sự việc họ liền cúp máy.

Cuộc điện thoại thứ hai có thể coi là tin tốt lành, chuyện sang Iraq đã có tiến triển. Quý Thành Dương đặt hết đồ ăn vừa mua vào cốp xe rồi đi thẳng đến đài truyền hình, tình cờ gặp mấy phóng viên phụ trách mục tin chính trị đương thời. Họ đều đã từng là phóng viên ngoại trú nên đều quen biết nhau cả, bèn dừng lại trò chuyện vài câu.

Những người đó cũng bị hoãn khá nhiều lịch trình do ảnh hưởng của dịch bệnh, ở trong nước chẳng có việc gì làm nên đang hỗ trợ đồng nghiệp chạy tin chuyên đề SARS. Có người đang làm chủ đề "Cấm đoán nơi trường học" tại các trường đại học và cao đẳng lớn, anh bạn này đã chụp được rất nhiều cặp tình nhân đang tâm sự quyến luyến nhau qua dây hàng rào sắt.

Đó đều là những mối tình non nớt, trong tình hình bệnh dịch nguy hiểm này, trong những nỗi sợ hãi hoảng sợ này, họ càng không ngần ngại thể hiện mong muốn được gần bên nhau. "Cậu xem, mấy cặp tình nhân này đúng là chẳng hề sợ chết!" Anh bạn phóng viên mở những tấm ảnh chụp được trong máy ra cho Quý Thành Dương xem: "Tôi trông thấy bao nhiêu cặp mang đồ ăn vặt đến cho nhau, thậm chí còn có những đôi hôn nhau qua hàng rào sắt nữa chứ!"

Những người này đều là phóng viên chính trị, cùng một kiểu người với Quý Thành Dương.

Nói thẳng ra, những phóng viên chính trị của Trung Quốc này, một khi đã ra đến chiến trường là lập tức sẽ tự động trở thành kí giả mặt trận, thường ngày sẽ chạy tin về chính trị các nước. Họ đều đã được mở rộng tầm mắt và được nhìn thấy những cảnh sinh ly tử biệt. Đối với họ, chỉ có những tình cảm thật sự trong hoàn cảnh gần như đường cùng này mới thật sự chinh phục được người khác.

https://thuviensach.vn

Trong từng bức ảnh, những gương mặt phơi phới thanh xuân đầy xa lạ cứ liên tục lướt qua.

“Đợi đã.” Quý Thành Dương bỗng lên tiếng, “Cho tôi xem lại tấm ảnh trước đó nào!”

Quay lại bức ảnh trước đó, anh không nhìn thấy cặp tình nhân trẻ tuổi đang ôm nhau trong khung hình, mà chỉ nhìn thấy một thiếu nữ đứng ở gần đó, cô đang quay mặt nhìn về cặp tình nhân này…

“Bức ảnh này được đấy, cô bé kia vừa hay quay đầu lại nhìn về phía đôi tình nhân, nên tôi chụp lại ngay!”

“Gửi tấm này vào email cho tôi nhé!” Quý Thành Dương gõ nhẹ ngón tay lên gương mặt nhìn nghiêng của thiếu nữ, “Mà thôi, anh vào văn phòng của tôi một lát đi, tiện chuyển ảnh cho tôi luôn.”

Anh bạn phóng viên kia bật cười: “Có chuyện gì mà phải vội thế? Tấm ảnh này có liên quan gì đến cậu vậy?”

Ánh mắt của Quý Thành Dương rất sâu sắc, anh mỉm cười đầy kín đáo nhưng phong độ cực kỳ: “Cậu không những phải đưa ảnh cho tôi, mà còn phải xóa cả ảnh gốc đi nữa.”

“Hả?”

“Người cậu chụp là bạn gái của tôi.” Anh thẳng thắn.

...

Anh bạn phóng viên kia sững sờ nhìn sang hai người đứng cạnh, ba người họ lập tức xúm vào săm soi bức ảnh thêm một hồi, dường như đến

https://thuviensach.vn

lúc này mới hiểu được điều Quý Thành Dương nói nghĩa là gì. Một trong số họ giơ tay ra khoác lên vai Quý Thành Dương: "Thằng ranh này được lắm, khá đấy!" Tuy cảm khái như thế, nhưng mọi người vẫn có cảm giác rằng đó là lời nói dối. Dù sao Quý Thành Dương cũng quá nổi tiếng trong ngành này, nhưng dường như anh lại chẳng mấy khi liên quan đến phụ nữ, tạo cho người khác cảm giác rằng đây là con người không đến gần nữ sắc.

Ví như khi đàn ông ngồi tám chuyện với nhau khó tránh được những chuyện đùa vô thưởng vô phạt về giới tính, nhưng Quý Thành Dương trước nay không hề tham gia. Thỉnh thoảng khi mọi người tụ tập, có ý ghép đôi làm mối, những người độc thân cũng đều rất phối hợp để thử xem có ai thích hợp và muốn hẹn hò hay không, thế nhưng Quý Thành Dương lại là ngoại lệ.

Ấy vậy mà bây giờ lại có một cô bạn gái là sinh viên đại học trên trời rơi xuống.

Ừm, hóa ra tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi.

Kỷ Ức đi trong tòa thư viện, hỏi thăm xem ở đâu có bản đồ thế giới, khi tìm đến giá bày theo hướng dẫn thì phát hiện ra ở đó có ba bản khác nhau, cuối cùng chọn loại to nhất. Thanh toán xong và bước ra bên ngoài thì nhận được điện thoại của Quý Noãn Noãn, vừa nhét bản đồ thế giới vào trong ba lô, cô vừa ấn phím nghe: "A lô, Noãn Noãn à?"

"Tây Tây." Giọng nói của Quý Noãn Noãn có chút nghẹn ngào, cô bạn lạnh lùng gọi tên cô, "Tớ hỏi cậu một chuyện."

"Sao thế?" Cô nhận ra có điều không ổn.

"Cậu sống chung với chú út của tớ à?"

https://thuviensach.vn

Câu hỏi của Noãn Noãn cứ như một quả mìn bỗng nhiên ném xuống đáy hồ, lập tức đập tan tất cả mọi sự bình yên tĩnh lặng.

Tim cô như thắt lại: "Không, bọn tớ không sống chung với nhau."

Thực ra họ đúng là đang sống cùng nhau, nhưng là vì Quý Thành Dương không muốn Kỷ Ức ở lại trong kí túc xá, tránh tiếp xúc rộng với mọi người nên mới bảo cô tạm thời ở lại nhà anh. Thế nhưng cô không biết phải giải thích như thế nào.

Giọng nói của Quý Noãn Noãn run lên, cô bạn đã khóc: "Tớ đang ở nhà chú út, tớ nhìn thấy quần áo của cậu ở đây, lẽ nào là tớ nhìn nhầm ư?"

"Quý Thành Dương sợ tớ ở lại trường sẽ phải tiếp xúc với quá nhiều người, nên bảo tớ tạm thời ở lại đó, bọn tớ không sống chung với nhau…"

"Ai cho phép cậu gọi chú ấy là Quý Thành Dương?"

"Noãn Noãn." Kỷ Ức cảm thấy tim mình cũng bắt đầu đau đớn, "Cậu bình tĩnh nghe tớ từ từ giải thích, cậu phải tin tớ…"

"Kỷ Ức, cậu có phải là con người không? Sao cậu có thể ở cùng với chú út của tớ?" Noãn Noãn thổn thức, không hề muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào, cô bạn chỉ muốn chất vấn, chất vấn vì sao Kỷ Ức lại làm như vậy, "Cậu là bạn thân nhất của tớ, sao cậu có thể ở cùng với chú út của tớ? Cậu điên rồi sao? Có phải cậu đã điên rồi không?"

"Tớ luôn thích anh ấy, anh ấy cũng thích tớ…"

"Đừng có nói với tớ những chuyện như thế! Chú út của tớ điên rồi, cậu cũng điên rồi! Từ nhỏ cậu đã gọi chú ấy là chú, làm sao có thể sống chung với chú ấy được… Cậu đáng sợ quá đấy Kỷ Ức, cậu không hề quan tâm đến tớ, cậu đã từng nghĩ đến tớ chưa? Từ nhỏ tớ đã sùng bái ngưỡng mộ chú út,

https://thuviensach.vn

còn hơn cả sùng bái bố tớ… Cậu căn bản chẳng hề nghĩ đến tớ…” Quý Noãn Noãn bắt đầu nói năng không đầu không đuôi, cô bạn khóc đến mất cả tiếng, “Sao cậu có thể sống chung với chú út của tớ?”

Quý Thành Dương trong trái tim Noãn Noãn là một người có lý tưởng đáng ngưỡng mộ và nhân cách không chê vào đâu được.

Tuyệt đối không thể có bất kỳ nhược điểm nào, không thể giống với bất kỳ ai.

Nhưng Noãn Noãn lại phát hiện ra Quý Thành Dương và Kỷ Ức yêu nhau, chú út của mình sống chung với một cô gái ở bậc cháu, cô gái này lại chính là bạn thân nhất của cô. Bị người mình tôn kính nhất và bạn thân nhất đồng thời phản bội, lừa dối; tín ngưỡng trong giây lát đã bị sụp đổ hoàn toàn, dường như có một cơn đại hồng thủy ồ ạt dâng lên cuốn phăng tất cả ý chí và lí trí của cô. Còn hơn cả trời sập.

Kỷ Ức không thể thốt nên lời, nước mắt trào ra khó kiềm chế nổi.

Cô cứ đứng ở ngay cửa chính của hàng sách, luống cuống không biết phải làm sao. Cứ như có ai đó đưa tay vào dưới xương sườn, bóp nghẹt trái tim cô. Cô chưa bao giờ thấy Quý Noãn Noãn như thế này, tất cả mọi lời giải thích mà cô đã từng nghĩ đến đều vô dụng. Kỷ Ức đã tưởng tượng ra biết bao nhiêu cách mà Quý Noãn Noãn sẽ phản ứng, cô sợ nhất chính là phản ứng như thế này, nỗi phẫn nộ chân thực nhất.

Kỷ Ức không còn lời nào, thậm chí cô cũng không dám lặp lại lời mình đã nói, rằng mình yêu Quý Thành Dương, cô sợ sẽ làm Noãn Noãn kích động.

Sự bùng nổ mất kiềm chế của Noãn Noãn nằm ngoài dự liệu của cô, cô chưa bao giờ nghe thấy Noãn Noãn khóc đến mức này, cảm giác yếu đuối

https://thuviensach.vn

và tuyệt vọng bị sụp đổ trong một giây ấy khiến Kỷ Ức cảm thấy mình chính là kẻ tội đồ đã phản bội lại tình bạn.

Kẻ tội đồ tuyệt đối.

"Tây Tây, sao cậu có thể ở bên cạnh chú út của tớ, cậu có bao giờ nghĩ cho tớ chưa?"

Noãn Noãn khóc đến mức hoàn toàn sụp đổ, cô chỉ có thể lặp đi lặp lại câu này.

Điện thoại của Kỷ Ức dần dần tiêu hao hết pin và hoàn toàn ngắt máy.

Mặt cô đẫm nước mắt khi nhìn xuống màn hình điện thoại tối thui, cô chạy ra khỏi tòa nhà ấy, muốn gọi taxi, nhưng trong thời điểm này, xe taxi vốn là một thứ xa xỉ. Cô chạy qua rất nhiều con đường, nhưng chỉ nhìn thấy một chiếc xe taxi duy nhất đã có người. Cô chạy theo xe rất lâu, mãi cho đến khi chiếc xe khuất bóng.

Cuối cùng cô chạy đến hết sức mới hoang mang ngơ ngác rồi chầm chậm ngồi sụp xuống bên cạnh đường.

Câu chất vấn cuối cùng của Noãn Noãn không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu cô, Noãn Noãn khóc đến mức giọng nói yếu ớt mà nói với cô rằng: "Cậu căn bản chẳng hề nghĩ đến tớ, Kỷ Ức, cậu căn bản chưa bao giờ nghĩ đến tớ…"

Từng lời nói của Noãn Noãn cứ hiện lên, đâm thẳng vào tim cô như những lưỡi dao sắc nhọn.

Cô chưa từng nghĩ đến Noãn Noãn, tình cảm này luôn được cô che giấu từ đầu đến cuối, được cô coi như một bí mật. Tất cả mọi chuyện bùng nổ quá nhanh, không hề nằm trong phạm vi tưởng tượng của cô. Cô vẫn luôn

https://thuviensach.vn

gọi anh là "Quý Thành Dương", không chịu gọi anh là "chú út Quý" nữa, cô vẫn luôn âm thầm đấu tranh với bí mật nhỏ này, bỏ qua việc anh là bậc cha chú của cô, bỏ qua chuyện anh là chú út mà cô bạn thân thiết từ nhỏ Noãn Noãn vẫn luôn kính yêu coi trọng nhất. Bởi vì cô vẫn luôn tin rằng, tình yêu đơn phương này của cô sẽ chầm chậm biến mất khi cô lớn lên.

Thậm chí cô còn từng nghĩ rằng, sẽ có ngày cô đến tham dự lễ cưới của Quý Thành Dương, khi anh bị những người bạn bè thân thiết đến chung vui chuốc rượu, cô sẽ nói với anh rằng, Quý Thành Dương, em vẫn luôn thích anh, từ khi còn nhỏ, em đã bắt đầu coi anh là mục tiêu và thần tượng duy nhất của em.

Tất cả những điều này cô đều đã tưởng tượng ra hết rồi.

…

Nhưng mọi thứ đều đã thay đổi.

Tất cả đều bắt đầu phát triển theo chiều hướng hạnh phúc. Cô yêu anh, đắm chìm trong tình cảm mà cô đã từng không dám mong đợi, quên đi bản chất thật sự của vấn đề. Vai vế của họ không giống nhau, từ nhỏ họ đã coi nhau như người nhà, anh là chú của cô, nhưng cuối cùng lại không thể kiềm chế được mà thay đổi mối quan hệ này thành tình yêu nam nữ.

Đối với bất kỳ ai, sự thay đổi này cũng là một điều khó mà chấp nhận nổi, thậm chí họ còn suy tưởng đến những thứ bẩn thỉu nhất…

Tất cả những sạp báo, những tòa nhà xung quanh cô đều đã đóng cửa, trên đường cũng chẳng còn có mấy người qua lại.

Kỷ Ức vì khi nãy quá xúc động nên giờ có chút hoang mang. Cô gắng sức trấn an chính mình, đi tìm trạm xe buýt gần nhất. Lúc cô ngước lên nhìn biển chỉ dẫn tại trạm, nước mắt vẫn vòng quanh trong đôi mắt. Kỷ Ức

https://thuviensach.vn

không ngừng cầu khẩn, nhanh chóng tìm ra lộ trình của mình, cũng may ở đây có rất nhiều xe đi về phía nhà của Quý Thành Dương. Cuối cùng, sau khi đổi xe hai lần, cô xuống tại một bến gần với cầu Đầm Tích Thủy.

Khi cô đi đến con đường nhỏ nơi có khu nhà mà Quý Thành Dương đang ở, bỗng nhiên, có ánh đèn xe chiếu thẳng về phía cô.

Xe phanh gấp trước mặt cô.

Kỷ Ức sững sờ khựng lại, nhìn ngược lại ánh sáng từ đèn xe, cô trông thấy Quý Thành Dương xuống xe, đi về phía cô không nói một lời. Đôi mắt sâu của anh không kiềm chế nổi sự phẫn nộ: “Tại sao em tắt máy? Tại sao em không gọi cho anh trước để báo cho anh biết em đang ở đâu?”

https://thuviensach.vn

16
Cùng dưới một mái nhà

Quý Thành Dương khom người xuống, hai tay anh siết chặt vai cô, muốn tiếp tục nói với cô rằng, cô không thể bướng bỉnh tùy hứng, muốn tắt máy là tắt máy, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không thể giải quyết vấn đề theo cách này được.

Trước mắt cô là gương mặt của Quý Thành Dương.

Bởi vì ánh đèn chiếu sáng nên cơn giận của anh càng thể hiện rõ, cô thấy rất sợ hãi.

"Vì sao em không gọi trước để báo cho anh biết em đang ở đâu?"

"Điện thoại của em hết pin rồi." Kỷ Ức khẽ giải thích, "Điện thoại của em hết pin chứ không phải tắt máy. Em cũng không thấy những cửa hàng có điện thoại công cộng, chỉ có các bốt điện thoại dùng thẻ thôi, không có thẻ IC sẽ không thể dùng các bốt điện thoại ấy được… Em không gọi được xe, ngoài đường chẳng có xe taxi… Có lẽ do dịch SARS, taxi cũng chẳng ra đường kiếm ăn nữa, em mới phải đợi xe buýt…"

Ánh đèn xe chiếu vào khiến gương mặt cô trở nên trắng bệch, sau đó cô bỗng nói: "Noãn Noãn biết chuyện rồi, bạn ấy rất giận dữ."

Trái tim Quý Thành Dương vẫn luôn bị rất nhiều những phỏng đoán không tốt ám ảnh.

https://thuviensach.vn

Anh vừa mới nghe điện thoại của Noãn Noãn liền vội vã quay về, sau khi khuyên nhủ và đưa cô cháu gái đang khóc thê thảm của mình về trường thì lại chẳng thể tìm thấy Kỷ Ức. Nói đúng hơn là từ sau thời điểm nhận được điện thoại của Noãn Noãn, khi vẫn còn đang ở đài truyền hình, anh đã chẳng thể tìm thấy cô.

Anh không có cách nào kiềm chế được.

Thậm chí cho đến khi cô giải thích xong, anh cũng không thể nào làm cho áp lực tích tụ suốt hai tiếng qua tiêu tan.

"Anh biết, anh đã nói chuyện với nó về chuyện này!" Quý Thành Dương hạ giọng nói, "Chúng ta về nhà rồi nói tiếp."

"Vâng."

Họ đã đứng ở chỗ cách cổng khu nhà của Quý Thành Dương không xa, nên Kỷ Ức không lên xe cùng anh nữa mà đứng đợi anh trước cầu thang bên ngoài gara ngầm. Quý Thành Dương siết chặt chìa khóa trong tay, đi lên các bậc cầu thang. Anh thấy ánh trăng mờ ảo đang bao lấy thân hình Kỷ Ức, cô mặc một chiếc áo khoác thể thao đỏ có mũ trông khá dày dặn, chiếc quần dài màu trắng mỏng manh, tóc xõa xuống, trông rất trong sáng ngây thơ.

Cô đang yên lặng đợi anh.

Quý Thành Dương nghĩ đến những lời Noãn Noãn nói khi lao vào lòng anh khóc nức nở. Anh đã là một người đàn ông trưởng thành hai mươi sáu tuổi, tất cả những chuyện đó anh đã từng suy nghĩ cân nhắc đến rất kĩ càng, nên cũng chẳng có gì quá kinh ngạc. Thế nhưng Kỷ Ức thì khác, cô vẫn chưa đủ trưởng thành, anh cũng chưa kịp nói chuyện với cô thật kĩ càng về những chướng ngại trong tương lai, thì cô đã bất ngờ bị chỉ trích, bị tổn tương.

https://thuviensach.vn

Trách nhiệm chính đáng lẽ ra phải thuộc về anh, chẳng phải sao?

Quý Thành Dương khẽ cười, anh đi ra khỏi cầu thang tối tăm, đón lấy ánh trăng.

Kỷ Ức vốn cứ tưởng rằng sau khi trở về nhà anh sẽ nói chuyện ngay với cô, nhưng Quý Thành Dương chỉ dùng tay ra hiệu bảo cô đi tắm đã. Cô đành phải nhanh chóng tắm rửa thay một bộ đồ mặc ở nhà và đi ra ngoài, nhìn thấy Quý Thành Dương đang cúi người lấy một số đồ ăn từ trong tủ lạnh ra ngoài.

Kỷ Ức đi đến gần, có thể ngửi thấy mùi chất khử trùng thoang thoảng trong không khí.

Trong khoảng thời gian này, Quý Thành Dương rất chú ý đến việc khử trùng trong nhà. Cứ về đến nhà là anh lau dọn một lượt, cả quần áo hai người họ mặc hằng ngày cũng phải nhét vào máy giặt giặt sạch sẽ ngay lập tức. Quần áo lẫn mùi bột giặt cũng đỡ, ít nhất không bị lưu lại mùi thuốc khử trùng.

Nhưng trong nhà thì khác hẳn.

Ban đầu cô không mấy ưa mùi này, nhưng dần dần cũng bắt đầu quen. Lúc này đây, cảm giác quen thuộc ấy khiến tim cô bình an thêm vài phần. Quý Thành Dương bắt đầu nấu nướng.

Tiếng máy hút mùi vang lên, anh làm nóng nồi rồi đổ lạc ra. Món ăn vốn dự tính là gà Kung Pao rất nhanh chóng trở thành món lạc Kung Pao chỉ vì một câu nói "thích ăn lạc" của Kỷ Ức, còn thịt gà bỗng chốc trở thành thứ phụ gia.

Anh dùng đũa gắp một miếng đưa cho cô: "Nếm xem!"

https://thuviensach.vn

Đây là câu đầu tiên anh nói với cô kể từ khi về nhà, chỉ có đúng hai chữ.

Kỷ Ức khẽ há miệng ra, cắn lấy viên lạc đã được chiên giòn, cô nhìn anh, Quý Thành Dương vẫn đang giận dữ, anh không hề che giấu sự lạnh lùng trong ánh mắt và gương mặt. Dường như ánh mắt anh đâm xuyên vào trong tim cô, nhìn thấy những mạch máu đang lưu chuyển và cử động, nên cô trở nên rất không thoải mái.

"Có ngon không?"

"Ừm…"

"Em không thấy hơi quá lửa à?" Anh hỏi.

"Hình như có một chút." Quả thực có hơi quá lửa.

Quý Thành Dương tự gắp cho mình một viên, nếm thử: "Cũng tạm, vẫn ăn được."

Cô ậm ừ đáp một tiếng.

Nhưng anh lại tắt bếp: "Thôi, chúng ta ăn lẩu, chiều nay anh đã mua rất nhiều đồ."

Kỷ Ức lại đồng ý, thực ra ăn lẩu cũng không tồi.

Cô đang nghĩ vậy thì hai cánh tay của Quý Thành Dương đã nắm lấy cánh tay cô, anh hơi cúi xuống: "Có phải anh muốn ăn gì thì em cũng sẽ ăn nấy không? Sao em lại không có ý kiến riêng của mình thế?"

Cô thoáng sững sờ: "Em cũng khá thích ăn lẩu, anh thích thì mình ăn thôi, có sao đâu?"

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương nhìn vào mắt cô, im lặng một lát, nói: “Tây Tây, em có biết nhược điểm lớn nhất của em là gì không?”

Nhược điểm?

Kỷ Ức suy nghĩ một hồi, rồi thẳng thắn nói: “Em quá coi trọng cách nhìn nhận của người khác!”

Quý Thành Dương cười: “Hơn nữa em cũng quá coi trọng tình cảm. Em và Noãn Noãn đều sống rất thật, lôi hết tâm can mình ra để đối xử với những người thân cận. Nhưng nó ngoài nóng trong lạnh, đừng thấy hôm nay nó khóc như trời sập mà nghĩ nó yếu đuối, thực ra nó không đến nỗi thế đâu. Em thì khác, ngoài lạnh trong nóng, trông em có vẻ rất bình thản, nhưng tâm tư thì quá sâu sắc, quá coi trọng tình cảm.”

Lông mi của Kỷ Ức chầm chậm lay động và cụp xuống.

Đúng thế.

Có lẽ vì cô thiếu thốn nên mới coi trọng những thứ này. Tình thân, tình bạn, tình yêu. Chỉ cần người khác dành cho cô một chút, là cô đã có thể ghi nhớ rất kĩ càng, từng lớp từng lớp tích lũy đè nặng trong tim theo năm tháng, chỉ hận một nỗi không thể đáp trả lại cho họ gấp mười lần.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ ràng chuyện hồi mười một tuổi. Có lần ở nhà Quý Noãn Noãn, hai người đang ngủ cùng nhau thì nửa đêm cô dậy đi vệ sinh, bỗng đến kì kinh nguyệt. Lúc Kỷ Ức ngồi trên bồn cầu ngơ ngác nhìn chiếc quần lót, suy nghĩ xem có nên về nhà hay không thì Quý Noãn Noãn đã lôi băng vệ sinh từ chiếc kệ đặt trong phòng vệ sinh ra và ngồi sụp xuống trước mặt cô.

https://thuviensach.vn

Noãn Noãn vừa ngáp vừa xé vỏ chiếc băng vệ sinh ra, dính chặt vào quần lót của cô: "Cả thiên hạ này chỉ có mình tớ không ghét bỏ cậu thôi!" Noãn Noãn thật sự chẳng hề ghét bỏ cô chút nào. Sau khi dính cẩn thận xong Noãn Noãn mới đi rửa tay, cô bạn buồn ngủ đến mức mắt díp cả lại: "Sao tớ lại chỉ muốn đối tốt với cậu thế nhỉ? Đáng sợ thật, sau này nếu tớ lấy chồng, chắc chồng tớ cũng sẽ nghĩ rằng tớ là đồng tính mất…"

Nửa năm sau, khi Kỷ Ức nhắc lại chuyện này, Noãn Noãn đã quên hết sạch sẽ, cô bạn sững lại một lát rồi bật cười ha hả: "Thế thì cậu chỉ cần nhớ phải đối tốt với tớ là được, sao lúc ấy tớ lại không kỳ thị cậu nhỉ? Đáng sợ thật đấy!"

Nhưng Kỷ Ức thì ghi nhớ rất rõ ràng.

Mỗi lần cô nhớ lại đều thấy rất cảm động, cô đã thề suốt cuộc đời này sẽ đối tốt với Noãn Noãn.

Bóng của hai người hòa vào nhau, hắt xuống nền gạch trắng của phòng bếp, cứ như một vết mực đen đã bị nước làm cho nhạt màu.

"Không cần phải tự kiểm điểm." Quý Thành Dương khẽ nói, cắt ngang suy nghĩ của cô, "Mỗi người có một quá trình lớn lên không giống nhau, tính cách cũng trăm nghìn khác lạ là chuyện rất bình thường. Coi trọng tình cảm là chuyện tốt, em có thể luôn bên cạnh, giúp đỡ bạn khi gặp khó khăn, nhưng không cần thiết phải làm theo những điều Noãn Noãn mong muốn chỉ vì sở thích của nó."

Kỷ Ức ngước mắt lên.

Quý Thành Dương khẽ cười: "Noãn Noãn coi anh là thần tượng, hy vọng anh điểm nào cũng hoàn mỹ. Tuy anh rất yêu thương bao bọc nó, nhưng yêu cầu vô lý này thì không thể nào thỏa mãn cho nó được. Anh là một người

https://thuviensach.vn

đàn ông bình thường, có ưu điểm, ắt phải có khuyết điểm.Có những lúc đứng đắn thì sẽ phải có khi không nghiêm chỉnh, anh không hoàn mỹ."

Quý Thành Dương ngừng lại một lát rồi nói tiếp: "Hôm nay là chỉ trích từ Noãn Noãn, ngày mai có thể sẽ là bố mẹ em, người nhà em, ngày kia có thể sẽ là hàng xóm… Ví dụ như dì ở phòng cấp cứu trong đại viện nhà chúng ta, khi em còn nhỏ, dì ấy thấy anh đưa em đi tiêm phòng uốn ván, nhất định sẽ cho rằng lương tâm của Quý Thành Dương không tồi. Nhưng nếu như dì ấy nhìn thấy anh và em đang ôm hôn nhau thì nhất định sẽ thấy rất sợ hãi. Dì ấy sẽ nghĩ rằng, cái thằng Quý Thành Dương này đạo đức bại hoại, cô bé kia đang gọi mày là chú mà mày lại nhân lúc cô bé còn nhỏ chưa hiểu chuyện đã ra tay rồi."

Những chuyện anh nói đều là sự thật, nhưng ngôn từ anh dùng thì thật là nhẹ nhõm thoải mái.

"Họ cũng là bề trên của anh, anh cũng rất tôn trọng họ. Nhưng anh không thể từ bỏ em chỉ vì những suy nghĩ của họ." Quý Thành Dương nói thẳng, "Anh đã không rượu chè cờ bạc, cũng không trăng hoa đa tình, đến bạn gái cũng chưa từng có lấy một ai, cả tâm hồn và thân thể đều rất mạnh khỏe, quá khứ trong sạch, tại sao anh lại không thể yêu Kỷ Ức được? Chỉ bởi vì cô ấy lúc nhỏ gọi anh một tiếng chú ư? Chỉ bởi vì khi anh quen cô ấy, cô ấy vẫn chỉ là một cô bé con ư? Chỉ bởi vì anh lớn hơn cô ấy chín tuổi?"

Cách nói chuyện của Quý Thành Dương quá đỗi thú vị, làm Kỷ Ức bật cười.

"Khi em còn chưa quen biết anh, tính cách của anh đã như thế này rồi, bất kỳ ai cũng đừng nên nghĩ anh quá hoàn mỹ, em cũng đừng, bởi vì anh không làm được điều đó. Em cũng thế, Tây Tây ạ, chúng ta không hề làm bất kỳ chuyện xấu hay chuyện gì sai trái, không cần phải quan tâm đến suy nghĩ của tất cả mọi người, cũng không cần đau lòng vì những lời ong tiếng ve, đừng cảm thấy tình cảm giữa anh và em thật sự có vấn đề. Em phải tin

https://thuviensach.vn

anh, không có vấn đề gì hết, hoàn toàn không có, tình cảm của chúng ta vô cùng tốt, bây giờ tốt đẹp, sau này sẽ còn tốt đẹp hơn nữa.”

Kỷ Ức không kìm được mà bật cười.

Cô thật sự mỉm cười, cảm thấy Quý Thành Dương hôm nay rất khác biệt.

Khác ở điểm nào thì cô không nói rõ ra được.

Dáng người Quý Thành Dương cao như thế này nên khi phải khom người xuống bàn đá để nấu nướng và để nói chuyện với cô một lúc lâu thì cảm thấy khá khó chịu. Đã nói hết những điều cần nói và cô cũng đã cười, anh liền đứng thẳng người lên. Nhưng anh dường như lại nghĩ ra chuyện gì đó nên rất nhanh chóng bổ sung thêm một câu quan trọng nhất: “Còn nữa, anh không yêu chỉ để yêu thôi, chuyện hao tâm tổn trí như vậy anh chỉ cần một lần là đủ rồi. Anh đã dùng cả mười phần trái tim mình để bắt đầu chuyện này, thì sẽ làm đến cùng.”

Anh kết luận đầy chắc chắn, giọng nói cũng chứa đầy cảm giác rất riêng biệt của anh: “Chúng ta nhất định sẽ kết hôn.”

Kết hôn.

Kết hôn…

Kỷ Ức cảm thấy trái tim mình sắp nổ tung.

Cô thấy hơi choáng váng, gương mặt bất giác bị từ “kết hôn” này nhuộm thành màu đỏ bừng.

Anh im lặng mất mấy giây, sau đó chợt siết chặt một cánh tay của cô và cúi đầu, dùng môi mình chạm vào môi cô.

https://thuviensach.vn

Ban đầu anh chỉ muốn an ủi vỗ về, nhưng khi chạm vào rồi thì lại như một ngọn lửa không thể nào khống chế nổi. Anh ngậm lấy đôi môi cô trong miệng mình và cắn thật khẽ, trút hết mọi lo lắng nôn nóng khi không tìm thấy cô ban nãy vào trong nụ hôn này. Kỷ Ức cảm thấy môi mình thoáng nhói đau, cô khẽ rên một tiếng, muốn né tránh nhưng cánh tay bị siết chặt và kéo hẳn vào trong lòng anh.

Khi hai người họ rời nhau ra, môi dưới của Kỷ Ức đã hơi sưng lên, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn chăm chú vào anh.

Không biết trong đầu cô đang suy nghĩ những gì, cô bỗng nhiên quay người, rảo bước ra khỏi bếp…

Quý Thành Dương nhìn theo dáng người cô biến mất, nghe tiếng bước chân có thể thấy cô ấy đã quay vào phòng ngủ.

“Chú và cháu chỉ cách nhau có sáu tuổi rưỡi, miễn cưỡng có thể coi là người cùng trang lứa, Noãn Noãn, cháu hãy lí trí đối với chuyện của chú một chút.” Trong đầu anh hiện lên những lời anh đã nói với Quý Noãn Noãn lúc ban chiều, “Cháu đừng dùng cách làm tổn thương chú để đền đáp cho sự yêu thương chiều chuộng mà chú đã dành cho cháu biết bao năm qua.”

Đây là lần đầu tiên anh dùng cách nói chuyện theo kiểu người lớn đối với Quý Noãn Noãn.

Anh có thể hiểu được sự chấn động khi Quý Noãn Noãn bỗng nhiên phát hiện ra người bạn thân nhất đang yêu chú ruột của mình, hơn nữa, Noãn Noãn đã phát hiện ra mọi chuyện dưới hình thức “sống chung”, một khía cạnh quá đỗi không trong sáng, quả thật là một chuyện rất khó để đối mặt.

Nhưng anh không cho rằng Noãn Noãn sẽ không hiểu được chuyện này, cô bé chỉ cần thêm một chút thời gian thôi.

https://thuviensach.vn

Là một người đàn ông, anh đã suy nghĩ kĩ về tất cả những chướng ngại và phản ứng có thể xảy ra trên mọi phương diện trước khi mối tình của họ bắt đầu, đồng thời cũng đã nghĩ đến mọi phương pháp để ứng phó với từng tầng trở ngại. Đợi Kỷ Ức trưởng thành đến tuổi kết hôn, sự "khó xử ngại ngùng" của mối quan hệ này cũng sẽ tự tiêu tan đi phân nửa.

Điều mà anh cần cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Quý Thành Dương nếm lại món lạc rang.

Mùi vị không tồi, rất giòn và cũng rất thơm, nhưng quả thật hơi quá lửa.

Quý Thành Dương nhíu mày, ánh mắt hơi sâu hơn một chút, vẻ mặt khá là gợi cảm.

Anh đang băn khoăn không biết nên tiếp tục làm món gà Kung Pao hay là chuẩn bị lẩu. Nhưng khi nghĩ nếu ăn lẩu sẽ dễ dàng khiến hai má cô đỏ lựng, cả trán và má đều long lanh những giọt mồ hôi là anh liền vui vẻ quyết định. Quý Thành Dương bọc màng bọc đồ ăn lên trên đĩa lạc rồi bỏ vào tủ lạnh, sau đó bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu để làm lẩu.

Người thông minh có điểm tốt, nhưng cũng có điểm khó xử.

Khi Quý Thành Dương cầm con dao nhỏ gọt khoai tây trong bếp thì chợt nhìn thấy Kỷ Ức đi vào. Anh lập tức hiểu ra cô vào phòng ngủ để làm gì, cô đã lặng lẽ thay một bộ đồ ở nhà có màu sắc đẹp hơn.

Quý Thành Dương đã từng nhìn thấy bộ quần áo này khi giúp cô dọn dẹp tủ đồ, thực ra hầu hết các bộ đồ ở nhà của cô đều chỉ khác nhau về màu sắc, nhưng riêng bộ này là có màu tím, rất đặc biệt, rất ấn tượng.

Cho nên…

https://thuviensach.vn

Anh đại khái có thể đoán được tâm tư Kỷ Ức đang thay đổi như thế nào.

Quả là "Người phụ nữ nào cũng muốn mình đẹp trong mắt người yêu".

Kỷ Ức đến gần, khe khẽ tựa cằm lên cánh tay anh, chăm chú nhìn anh gọt khoai, anh nghiêng đầu nhìn sang, thấy đôi mắt cô dường như đang ngấn nước, cô có vẻ đang quan sát rất chăm chú nên cơ thể cũng tự nhiên ghé sát đến người anh. Tóc cô vẫn còn hơi ươn ướt, chạm vào cánh tay anh, lúc gần lúc xa, khe khẽ lướt qua.

Hồi Quý Thành Dương học cấp ba, thi thoảng cũng có vài cô bạn cư xử với anh như thế này, ví dụ như sẽ cầm sách đến nhờ anh giải hộ đề gì đó hoặc là sẽ đến gần để nói chuyện, có đôi khi khoảng cách không kiểm soát tốt, họ có thể chạm vào tóc của đối phương. Nhưng khi ấy anh chẳng hề có nhiều cảm tưởng như lúc này, thậm chí đôi khi còn cố tình nhắc nhở: "Tương đối rồi đấy, các bước tiếp theo cậu có thể hỏi bạn phụ trách môn học xem sao." Sau đó anh sẽ xách cặp đứng dậy đi ra sân bóng rổ hoặc đến phòng tập luyện của đoàn nhạc.

Lúc ấy, anh cũng ở độ tuổi của Kỷ Ức bây giờ, thời thanh xuân của anh phần lớn thời gian đều đã được dùng để nỗ lực vươn lên, chẳng có tâm trạng nào để chú ý xung quanh. Tình yêu, vào giai đoạn ấy của cuộc sống, chẳng phải là một thứ thiết yếu. Sau này đến Mỹ, phương thức biểu đạt tình cảm không còn kín đáo truyền thống như của Trung Quốc nữa, chuyện khiến Quý Thành Dương bối rối nhất cũng chỉ xảy ra vào thời gian đầu khi tham gia tụ tập, anh bị mấy cô gái tóc vàng mới quen nói được với nhau vài câu "Hello" đã sờ vào vùng đùi trong, hoặc là được các cô bạn học người Hoa trực tiếp đề nghị được cùng anh về nhà.

Anh chỉ do dự đúng một lần, trong bữa tiệc từ biệt sau khi đạt được học vị đại học.

https://thuviensach.vn

Đó là một cô bạn đi cùng chuyến bay tới Mỹ với anh, họ quen nhau đã được bốn năm, cô ấy lớn tuổi hơn anh một chút. Tối hôm đó, vì anh mới nhận được điện thoại về việc báo cáo thực tập nên vội vã vơ lấy áo khoác và rời khỏi căn nhà đang náo nhiệt tưng bừng, cô gái đuổi theo, dùng cách thức e ấp kín đáo nhất hỏi anh rằng: "Bây giờ tớ đang có hai cơ hội việc làm, một trong số đó là ở lại thành phố này, cậu cảm thấy, tớ có 'xứng đáng' ở lại đây và tiếp tục đợi cậu không?"

Cách biểu đạt kín đáo kiểu Trung Quốc.

Sau khi nghe đối phương nói hết câu này, Quý Thành Dương nhìn vào đôi mắt xinh đẹp dịu dàng ấy và trông thấy quá nhiều sự mong đợi ở bên trong. Anh thoáng do dự trong khoảng vài ba giây rồi từ biệt cô ấy và lái xe đi khỏi.

Anh nghĩ, đó là lần đầu tiên anh thấy cảm động vì tình cảm e ấp của một người con gái, lần đầu tiên có suy nghĩ "không nỡ từ chối", nhưng cũng chỉ do dự khoảng vài ba giây là đã bình tĩnh lại rồi.

Vì lý do gì nhỉ? Vì cô bé con bốn tuổi rưỡi mà anh gặp khi mới mười ba tuổi ấy sao?

Đối với anh vào thời điểm ấy, đó là không thể là câu trả lời.

Nhưng sau tất cả, Thượng đế thật sự đã mang lại cho anh đáp án này.

Chính vào mùa hè năm ấy, anh đã đi Syria.

Khi anh quay về Trung Quốc liền gặp lại Kỷ Ức, khi đó cô mười một tuổi.

Đây chính là điểm mạnh của người thông minh, anh có thể phân tích một cách rất hợp lý rằng điều mình cần ở mỗi thời điểm là gì. Nhưng khi người

https://thuviensach.vn

con gái mà mình yêu dùng những ngôn ngữ cơ thể mà đến chính cô cũng không hề hay biết để thể hiện rằng cô ấy yêu mình…

Thì anh không thể không có bất kỳ phản ứng nào.

Thậm chí tâm trí anh đã sớm hoảng loạn rối bời…

Ánh mắt Quý Thành Dương dừng lại ở đầu mũi dao, khẽ gọt từng lớp vỏ rơi xuống thùng rác. Có một phần vỏ khoai bị ra ngoài, "Rơi ra rồi kìa!" Kỷ Ức cười, cúi người xuống nhặt và ném vào trong thùng rác, "Anh có cần em giúp gì không?"

"Không cần đâu." Quý Thành Dương cúi đầu, khẽ chạm cằm vào trán cô, "Em rửa tay rồi vào đọc sách một lát đi, tiện sấy khô tóc luôn thể."

"Vâng." Kỷ Ức cười.

Tuy tay nghề nấu nướng của Quý Thành Dương không đạt đến cấp bếp trưởng, nhưng cũng thuần thục. Hơn nữa lẩu vốn cũng chẳng cần phải chuẩn bị quá nhiều, khoảng đến lúc phát thời sự là họ đã bắt đầu ăn rồi. Lúc nhỏ khi Kỷ Ức còn ở nhà, ông nội cô ngày nào cũng xem thời sự, sét đánh cũng không thay đổi. Bây giờ khi cô đang ở tạm nhà Quý Thành Dương, thi thoảng anh cũng sẽ xem một lát.

Nồi lẩu nóng sốt, âm thanh từ bản tin thời sự khiến căn phòng bỗng chốc được lấp đầy cứ như một ngôi nhà ấm áp.

Kỷ Ức thích ăn các loại rau cải, cô cũng thích bỏ tất cả vào cùng một lúc. Trước kia thỉnh thoảng đi ăn cùng bạn học, cô thường bị họ trêu đùa rằng cô cứ như đang ăn canh Ma Lạt chứ không phải là ăn lẩu.

Nhưng Quý Thành Dương thì chẳng thấy vấn đề gì, sự thật là, bất luận Kỷ Ức có làm gì thì bây giờ trong mắt anh cũng chẳng hề chi. Anh sẽ thấy

https://thuviensach.vn

những điều ấy đáng yêu, thú vị, vô cùng tốt… Chỉ thi thoảng nhắc nhở cô một câu rằng, thịt vừa mới cho vào được một lát, đừng có vội gắp rau ăn ngay.

Ăn được nửa chừng, Kỷ Ức bắt đầu cảm thấy nóng, hai má cô ửng hồng, cô liên tục phải lấy khăn ăn để lau mồ hôi. Quý Thành Dương không kìm được mỉm cười, anh dùng bàn tay cầm đũa che miệng, khẽ ho vài tiếng để che dấu.

Ánh mắt của Kỷ Ức chầm chậm xao động, cô nhìn anh nhưng không hiểu rõ lắm tại sao anh cười.

Tối hôm ấy, khi Quý Thành Dương tắm rửa xong, anh mặc một chiếc áo dài tay và quần thể thao đi ra khỏi phòng tắm thì chẳng thấy Kỷ Ức đâu. Sau khi đi một vòng quanh nhà, anh chợt phát hiện ra trong phòng trữ sách đằng sau phòng làm việc có ánh đèn. Anh đẩy cửa bước vào, nhìn thấy chiếc đèn ở giữa phòng trữ sách cùng một số chiếc đèn khác ở tầng dưới của các kệ sách đều được bật sáng, Kỷ Ức ngồi trên thảm, bên cạnh là vài ba quyển sách đang mở rộng.

“Em phát hiện ra, anh thích viết một vài lời trong những cuốn sách đã đọc.” Kỷ Ức giơ quyển sách trong tay lên rồi lấy ra một thanh đánh dấu trang. “Bút tích của Leonardo da Vinci cũng là một tài sản quý báu, ông thích dùng cách viết ngược từ phải qua trái, mỗi một chữ cái viết trên giấy đều bị ngược, cần phải đặt một tấm gương lên trên giấy mới có thể nhận ra ông đang viết cái gì.”

Quyển sách mà cô mở ra là *Truyền kỳ Leonardo da Vinci*.

Quý Thành Dương đích thực có thói quen này, nhưng quyển sách ấy anh đã đọc từ rất lâu nên chẳng còn nhớ mình từng viết những gì.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng anh cuối cùng cũng hiểu rằng Kỷ Ức đang làm gì, cô đang tìm kiếm dấu vết mà anh để lại trong từng cuốn sách ở phòng trữ sách này, cô tìm kiếm một Quý Thành Dương mà cô không hiểu rõ khi còn rất nhỏ.

Cô vẫy tay.

Quý Thành Dương đến gần, khoanh chân ngồi xuống bên cạnh cô.

“Anh xem này, anh còn viết những chữ ngược nữa!”

Kỷ Ức đưa thanh đánh dấu trang đến trước mặt anh.

Những thứ mà anh thấy hứng thú và hiểu biết thật sự là quá nhiều.

Cũng giống như chuyện anh thích Leonardo da Vinci.

Để có thể hiểu rõ hơn về Quý Thành Dương, cô bất ngờ cũng say mê nhà khoa học ấy.

Leonardo da Vinci, một thiên tài bẩm sinh toàn diện độc nhất vô nhị: hội họa, điêu khắc, thiên văn, vật lý, kiến trúc, thủy lợi, cơ khí, sinh vật cổ, y học, thậm chí là cả công trình quân sự… Cô cứ ngỡ mình đã hiểu đủ về Leonardo da Vinci, còn biết rằng ông là con riêng, là một người theo đuổi tình yêu đồng giới, thậm chí cả những chuyện tào lao bên lề khác.

Nhưng khi nhìn thấy những bút kí khi đọc sách của Quý Thành Dương, cô phát hiện, mình thực ra không hiểu rõ một cách sâu sắc.

Kỷ Ức lại lôi một thanh đánh dấu trang ra nói tiếp: “Phương Tây có người cho rằng, Thượng đế che giấu những quy luật khoa học tự nhiên trong bóng tối, cho nên Newton mới xuất hiện và chiếu sáng màn đêm, mang những quy luật khoa học tự nhiên ấy phơi bày ra trước mặt mọi người, thế nên Newton chính là sứ giả của Thượng đế. Nhưng Leonardo da

https://thuviensach.vn

Vinci lại là một người mà Thượng đế không tài nào dò đoán được, sự ra đời của ông đã định là để phơi bày những thứ mà Thượng đế chưa từng nói cho bất kỳ ai. Có lẽ những quy tắc ấy đến Thượng đế cũng không muốn cho con người biết!"

Kỷ Ức đọc rất nghiêm túc.

Nhưng Quý Thành Dương càng nghe càng thấy bối rối, đây là suy nghĩ của anh hồi mười tám, mười chín tuổi ư? Là những chuyện anh nghĩ trong đầu khi ở độ tuổi tương đương với Kỷ Ức bây giờ ư?

Kỷ Ức vẫn định lôi thêm ra xem có thanh đánh dấu trang nào thú vị hơn không, cô dùng những ngón chân chọc vào chân Quý Thành Dương: "Anh tìm giúp em đi, em sợ tự tìm không được đầy đủ!" Cô đi chân trần ngồi trên tấm thảm, móng chân cô cứ như những chiếc vỏ sò dưới ánh đèn sáng chói như ánh nắng, hồng nhạt đầy khỏe mạnh. Có lẽ do thích đi giày thể thao hoặc giày vải nên phần da trên chân cô rất mềm mại, cứ như thể được ngâm trong sữa bò.

Quý Thành Dương cụp mắt xuống, nhìn thấy những ngón chân cô đang tiếp tục chọc vào anh.

"Anh đang nghĩ gì thế?" Kỷ Ức ngẩng lên hỏi anh, giọng nói cô thoáng chút khó hiểu.

"Đang nghĩ về em." Anh thẳng thắn nói.

"Nghĩ gì về em?" Kỷ Ức chú ý thấy anh đang nhìn xuống chân cô nên ngại ngùng thu chân về.

"Nhiều lắm." Trong giây phút này, quả thật trong đầu Quý Thành Dương có rất nhiều suy nghĩ thoáng qua, anh nhận ra cảm xúc của mình càng ngày càng dễ xáo động, bởi vì cô gái đang đứng trước mặt này đây.

https://thuviensach.vn

“Ồ.”

Kỷ Ức nhìn vào mặt anh mà chợt nhận ra, anh tối hôm nay đặc biệt đẹp trai. Cô nhớ đến khi anh còn đang ở Afghanistan, cô đã từng xem buổi phỏng vấn quay trước đó của anh trên ti vi, lúc anh ấy đang giảng giải tại sao phóng viên mặt trận không thể cầm súng lên để tự vệ được… Các mạch máu chầm chậm lưu động dưới làn da, mang theo nhiệt độ đến bỏng người. Trong giây phút yên lặng ngắn ngủi, cô chuyển từ ngồi sang tư thế của một con mèo, bò đến trước mặt của Quý Thành Dương bằng đầu gối và tay.

Thực ra có đôi khi, cô cũng có những tế bào không an phận.

Cứ như lúc chạy đường dài trong mùa đông, cô dám nhảy xuống lớp băng đóng trên mặt hồ một mình để chạy ngang qua đó nhằm tránh sự giám sát của thầy giáo. Cô lúc này cũng vậy.

“Quý Thành Dương.” Cô khẽ gọi tên anh.

Ánh mắt của Quý Thành Dương lưu luyến trên đôi môi đỏ hồng của cô, ậm ừ đáp.

Tạm thời anh vẫn chưa muốn nói cho cô biết rằng, nếu cô dùng tư thế này ở trước mặt anh thì anh có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ bên trong cổ áo của cô.

Khi đối diện với bạn gái của mình, anh chẳng hề có ý định làm chính nhân quân tử.

“Lúc nãy anh nói, trước kia anh chưa từng có bạn gái à?”

“Đúng vậy.” Anh khẽ cười, “Trước kia chưa bao giờ có.”

https://thuviensach.vn

“Vậy nên,” Kỷ Ức khẽ cắn nhẹ môi dưới, sau một thoáng do dự mới hỏi tiếp, “anh và em đều là… nụ hôn đầu.”

“Phải.” Anh tiếp tục cười, “Nụ hôn đầu.”

Các cô gái lúc nào cũng thích hỏi những chuyện này.

Trước kia anh cảm thấy điều này tương đối vô nghĩa, dù sao hôn cũng chỉ là sự quấn quýt của môi và lưỡi, nói trắng ra thì những chuyện tình ái như thế này không có gì đa dạng mấy. Nhưng trong giây phút này đây, khi nhìn thấy nụ cười cực kỳ thỏa mãn trên khóe môi Kỷ Ức, anh bỗng cảm thấy chuyện này thực ra cũng rất ý nghĩa trên một mức độ nào đó.

Nhiệt độ cơ thể đang lặng lẽ tăng lên, cô cảm thấy tấm thảm dưới lòng bàn tay mình trở nên mềm mại và dịu dàng.

Trước khi yêu Kỷ Ức, quá khứ của Quý Thành Dương hoàn toàn trắng trơn, chưa từng có một cô gái nào, chỉ riêng suy nghĩ này thôi đã đủ để khiến cô bay bổng. Dù sao xét về khía cạnh cách biệt tuổi tác giữa họ, thì khả năng này là cực kì thấp. Kỷ Ức chầm chậm tiến đến gần anh, lần đầu tiên chủ động hôn lên môi anh. Quý Thành Dương đưa tay giữ lấy chiếc eo thon nhỏ của cô.

Anh rất hưởng thụ việc Kỷ Ức chủ động hé mở chiếc miệng nhỏ xinh và đưa đầu lưỡi đến với anh. Thậm chí anh còn nhận thấy cô đang học theo cách anh đã làm, chầm chậm quyện chặt lấy đầu lưỡi và thần trí của anh. Trái tim anh âm thầm bị đốt cháy lên một ngọn lửa ham muốn, nhưng anh cố tình lờ đi và hưởng thụ niềm vui khi cô chủ động.

Nhưng Kỷ Ức lại bắt đầu cuống, cô buông anh ra, nhíu mày trách cứ: “Sao anh… chẳng có chút phản ứng nào thế?”

https://thuviensach.vn

“Ồ?” Quý Thành Dương cố tình không hiểu, “Em muốn anh có phản ứng như thế nào?”

Chỉ một câu hỏi như vậy đã đủ khiến Kỷ Ức bối rối vô cùng.

Cô nhanh chóng bò dậy, định bỏ đi, nhưng vẫn không quên vớ lấy quyển sách cũ kĩ kia, bỏ Quý Thành Dương lại một mình trong phòng trữ sách. Quý Thành Dương mỉm cười, đúng là tự mang đá đến ném vào chân mình, anh vò mái tóc ngắn một cách tùy ý rồi đứng dậy, nhưng là để quay vào phòng tắm một lần nữa.

Khi Kỷ Ức trở về phòng ngủ và ném mình lên giường, cô chợt nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, cô cứ ngỡ rằng mình đã nghe nhầm.

Nhưng khi lắng nghe thật kĩ thì đích thực là âm thanh tắm rửa. Sao anh lại đi tắm nữa nhỉ?

Cô không hề hay biết rằng lúc này trong phòng tắm, Quý Thành Dương đã tắt hẳn vòi nước nóng, để mặc cho dòng nước lạnh lẽo của vòi hoa sen xối xuống người mình. Nước tuôn xuống từ vai anh đến hông rồi đôi chân dài. Phương pháp tự hạ nhiệt độ hiệu quả nhất cũng đồng thời cực đoan nhất, Quý Thành Dương chống hai tay vào tường, nhắm mắt lại.

Trong đầu anh vẫn là hình ảnh Kỷ Ức quỳ xuống trước mặt, phong cảnh bên trong cổ áo hiện lên rõ mồn một. Quá ư tuyệt vời.

“Anh lại tắm đấy à?” Giọng nói của Kỷ Ức vang lên từ sau hai cánh cửa, cô hỏi anh vì vẫn không dám chắc chắn.

“Anh đang tắm, phòng trữ sách nóng quá nên toát mồ hôi, khó chịu lắm!”

…

https://thuviensach.vn

Phòng trữ sách nóng lắm sao?

Kỷ Ức thoáng ngơ ngác rồi đi khỏi.

Đến nửa đêm hôm đó, Quý Thành Dương đã chính thức cảm vì tắm nước lạnh vào đầu xuân. Ngày hôm sau anh đến đài truyền hình, đeo một chiếc khẩu trang y tế màu xanh nhạt. Lúc nói chuyện với đồng nghiệp còn chủ động né tránh. Mọi người trong phòng họp nhìn thấy Quý Thành Dương, đều có cảm giác "anh hùng cuối cùng cũng trúng quả", họ đều không quên trêu chọc: "Không sao đâu, những người ngồi đây đều chẳng sợ chết, nếu sợ chết đã không đi làm trong thời điểm này rồi. Nhưng, quen biết nhau bao nhiêu năm qua, đây mới là lần đầu tiên tôi thấy anh bị cảm cúm đấy!"

Một người khác lập tức hùa theo: "Phải đấy, đúng là biết chọn thời điểm, hợp với tình hình thật!"

Mọi người cười nói vui vẻ, riêng Lưu Vãn Hạ lại chẳng hề tham gia đùa giỡn với mọi người, sau khi tan cuộc họp, cô mang một hộp thuốc cảm nghe nói rất hiệu quả đến đặt lên bàn làm việc của Quý Thành Dương. Phòng làm việc của Quý Thành Dương rất ít người, anh vừa mới gỡ bỏ khẩu trang, rót một cốc nước nóng, ôm chiếc cốc giữ nhiệt màu đen trong lòng bàn tay từ chối ý tốt của Lưu Vãn Hạ: "Tớ có mang theo thuốc rồi."

"Thì cứ giữ lấy, mang theo thuốc dự phòng cũng chẳng có gì không tốt!" Lưu Vãn Hạ nói khi nhìn vào mắt anh, "Càng ngày tớ càng cảm thấy, cậu có vài điểm vẫn y như hồi cấp ba, bao nhiêu năm rồi cũng chẳng hề thay đổi, người giỏi giả ngốc nhất chính là cậu đấy."

Quý Thành Dương thoáng sững lại, nhìn Lưu Vãn Hạ đang mỉm cười trước mặt. Anh nhớ hồi cấp ba, dường như Lưu Vãn Hạ cũng thường xuyên đến tìm anh để trao đổi những bài tập vật lý và toán. Nhưng Lưu Vãn Hạ thông minh hơn các cô bạn khác rất nhiều, cô mang đến cách giải đề riêng

https://thuviensach.vn

và cùng anh vừa thảo luận vừa viết ra giấy, đôi khi viết được một nửa sẽ dừng lại và hỏi ý kiến anh.

Lâu dần, sẽ khiến anh nói thêm được vài câu.

Lưu Văn Hạ vẫn luôn rất thông minh, cô không đời nào quên chuyện anh đã từng nói rất rõ ràng, anh đã có bạn gái.

“Tớ mang thuốc theo thật mà!” Quý Thành Dương không khỏi lặp lại thêm lần nữa.

Lưu Văn Hạ nhìn anh, hôm nay anh không mặc đồ đen mà mặc một chiếc áo sơ mi kẻ màu xanh đậm. Cô nghĩ, cô đã quen biết Quý Thành Dương rất lâu, bao nhiêu năm nay, cho dù anh có thân phận như thế nào, bất kể anh có ăn vận ra sao hay xuất hiện ở nơi nào, anh vẫn có sự ung dung tự tại riêng cộp mác Quý Thành Dương. Cảm giác bình thản và bàng quan của anh là sự quyến rũ chí mạng với bất kỳ một người phụ nữ nào.

Cô quay đi, thuận miệng nói: “Trước kia cậu đâu như vậy. Nói thẳng đến thế, thật chẳng hề giống cậu chút nào!”

Trước kia ư?

Thực ra, từ đầu đến cuối, anh chưa từng thay đổi. Chỉ có điều, trước kia anh không từ chối thẳng bằng lời mà chỉ né tránh thôi.

Quý Thành Dương nhấc hộp thuốc cảm kia lên lắc nhẹ trên tay, nghĩ đến việc Kỷ Ức đã vui vẻ như thế nào khi biết anh chưa từng có bạn gái mà chợt cảm thấy việc mình cách xa các cô gái khác trong quá khứ quả là một lựa chọn thông minh. Anh tiện tay ném hộp thuốc về phía người bạn đồng nghiệp ngồi phía sau đang “hóng hớt”, nói: “Cậu giữ lấy mà đề phòng.”

https://thuviensach.vn

Phương Hưởng cười đầy thâm thúy: “Cảm ơn nhé!” Dứt lời liền mở ngăn kéo ra cho hộp thuốc vào trong.

Quý Thành Dương tiếp tục uống nước nóng, anh lôi một hộp thuốc vỏ trong suốt từ túi áo ra. Đây là thuốc do Kỷ Ức chuẩn bị cho anh, loại vỏ túi đặc biệt, bên trong có rất nhiều túi nhỏ, gồm có thuốc hạ sốt, thuốc cảm, còn có cả vitamin nữa…

Phương Hưởng liếc nhìn: “Cái gì thế?”

“Thuốc cảm, vitamin, thuốc hạ sốt.”

“Ây dà, hoa khôi sống cẩn thận thật đấy! Tôi cứ ngỡ cậu thường xuyên ra chiến trường nên sẽ không biết tự chăm sóc bản thân cơ.”

Phương Hưởng đi tới nghiên cứu kĩ lưỡng hộp thuốc, càng nhìn càng thấy thú vị.

“Bạn gái tôi chuẩn bị đấy.” Quý Thành Dương giải thích.

“Bạn gái?” Phương Hưởng sững sờ, bây giờ mới nhận ra một chuyện, “Hôm trước nghe mọi người kể, tôi còn không tin, cậu có bạn gái thật rồi sao?”

Quý Thành Dương cười mà như không: “Sao mà không tin? Tôi có phải là hòa thượng đâu?”

“Thế thì cậu nhanh nhẹn lên, đừng có chạy tin thời sự nữa, đổi sang tin kinh tế đi, nếu không các cô gái bình thường làm sao có thể chịu đựng nổi? Cậu hết đi Afghanistan lại đến Syria, không thì sẽ là Chechnya, chẳng có chỗ nào an toàn cả!”

https://thuviensach.vn

Phương Hưởng cảm thán một hồi rồi lượn ra ngoài, đi sang phòng biên tập.

Quý Thành Dương không mấy bận tâm đến lời Phương Hưởng nói, những lời này anh đã nghe nhiều rồi nên chẳng thấy ảnh hưởng gì mấy.

Anh chỉ mở từng gói thuốc nhỏ theo lời dặn dò của Kỷ Ức và cho hết chỗ thuốc đó vào miệng. Anh chợt nghĩ rằng… nếu như trước tên có một cái nhãn riêng cũng là một chuyện tốt, ví dụ như "Quý Thành Dương: Bạn trai của Kỷ Ức" chẳng hạn. Nếu như mình có một chức danh như thế đặt ở trên bàn làm việc, có phải sẽ tiện hơn biết bao nhiêu không.

Anh nghĩ mà không khỏi mỉm cười.

Nếu như thật sự có một chức danh thật, thì cô bé của anh chắc sẽ cười suốt một tháng, thậm chí là cả một năm mất.

Tháng Năm, tình hình bệnh SARS đã có chuyển biến tốt.

Trong kì nghỉ dài mùng Một tháng Năm, Kỷ Ức nhận được điện thoại từ lớp trưởng lớp Thực nghiệm ngày xưa, Từ Thanh, giờ đang học trường quân đội. Cô vẫn còn nhớ ngày viết lưu bút cho cậu bạn ấy, mới chớp mắt mà đã một năm trôi qua. Ý của lớp trưởng cũ là, mùng Một tháng Năm, cậu ấy sẽ từ Nam Kinh trở về, chuẩn bị tổ chức một buổi họp lớp.

Kỷ Ức lúc ấy đang ăn trưa, trong hộp cơm là món trứng chưng cà chua và thịt bò sốt tiêu đen mà Quý Thành Dương nấu. Cô đồng ý rồi nghe thấy lớp trưởng hỏi: "Cậu có thể nói với Quý Noãn Noãn giúp tớ không, tớ đỡ phải gọi cho bạn ấy!"

Kỷ Ức thoáng sững lại: "Thôi cậu gọi đi…"

https://thuviensach.vn

“Sao thế?” Lớp trưởng cũ ngạc nhiên, “Chẳng phải cậu tìm bạn ấy dễ nhất sao?”

Kỷ Ức kiếm đại một lý do để từ chối, nhưng lý do đó chỉ cần nghe qua đã thấy không ổn. Lớp trưởng cũng là một người thông minh nên không gặng hỏi nhiều. Kỷ Ức rất áy náy, kỳ thực trong lòng cô vẫn luôn cảm thấy rằng có thể một ngày nào đó trong tương lai, lớp trưởng có thể chờ được đến ngày mây tan trời quang đãng, chờ được Quý Noãn Noãn mà cậu đã yêu và yêu rất sâu đậm từ năm lớp Mười.

Chỉ tiếc là, Noãn Noãn và cô đã không còn chung một đường.

Quý Thành Dương từng nói, Noãn Noãn đã đồng ý không nói chuyện của hai người họ cho bất kỳ ai trong nhà cũng như hàng xóm biết. Noãn Noãn đích thực đã làm đúng như vậy, nhưng cô bé cũng không còn bất cứ liên hệ nào trong cuộc sống của Kỷ Ức nữa. Sau khi kết thúc cuộc gọi, Kỷ Ức cúi xuống tiếp tục ăn bữa trưa Quý Thành Dương nấu, càng ăn cô càng cảm thấy chua xót, những tin nhắn cô gửi cho Noãn Noãn cứ như ném đá xuống lòng biển sâu, có lẽ Noãn Noãn cả đời này cũng sẽ không thể tha thứ cho cô.

Ngày họp lớp, lớp trưởng tập trung được đủ hai bàn, ngoài những bạn đi học ngoại tỉnh không về được ra thì hầu hết những người đang ở Bắc Kinh đều có mặt đông đủ. Thậm chí lớp trưởng còn uống bia lần đầu tiên, vui đến mức mặt mũi đỏ bừng, cậu rất phấn khởi vì dù đã tốt nghiệp một năm nhưng mọi người vẫn rất quan tâm đến người lớp trưởng này, hầu hết đều đến ủng hộ.

Trong tất cả những người có mặt, Kỷ Ức là người duy nhất chuyển sang khối xã hội, nên dĩ nhiên sau khi mọi người đã ăn uống vui vẻ tưng bừng liền bắt đầu trêu chọc cô, nói cô năm xưa phản bội tổ chức. Kỷ Ức bị trêu đến mức chẳng thể nào đối đáp nổi, nhưng lớp trưởng lại cứ tưởng mọi

https://thuviensach.vn

người nói thật nên vội vã chạy sang giúp Kỷ Ức uống đỡ bia mà mọi người liên tục chuốc: "Này các cậu, không được bắt nạt con gái nhé!"

Có một cậu bạn bật cười ha hả, đáp: "Lớp trưởng đã học đại học được cả một năm mà tư tưởng vẫn truyền thống thế? Tớ bảo nhé, lớp trưởng đại nhân, cậu là người đứng đắn nhất mà tớ đã quen trong cuộc đời này đấy, bọn tớ chỉ trêu Kỷ Ức cho vui thôi, ai nỡ chuốc cậu ấy thật!"

Lớp trưởng cười hê hê, đôi mắt đen sáng đã thoáng ý say, cậu chỉ về phía cậu bạn kia nói: "Hút thuốc không tốt đâu đấy, bỏ nhanh, không tốt thật mà, không tốt cho sức khỏe."

Mọi người bật cười.

Có cô bạn nhìn lớp trưởng, đùa: "Lớp trưởng này, mấy ngày trước tớ nghe nói, các lớp khác chẳng thể nào tổ chức họp lớp nổi, vừa tốt nghiệp là mọi người đã tan đàn xẻ nghé rồi. Thực ra bọn tớ đến đây đều vì nể mặt cậu đấy, còn không nhanh nhanh uống thêm đi?"

Lớp trưởng cười ngại ngùng, không hề từ chối và rót một ly thật đầy: "Được, uống!"

Dứt lời liền ngửa cổ, uống cạn.

Kỷ Ức nhìn cảnh ấy, nghĩ, hôm nay cậu bạn này mà không bò về nhà thì không xong với mọi người. Cô cảm thấy mọi người đùa hơi quá đà, thậm chí còn nói giúp lớp trưởng vài câu. Khi mọi người chuyển sang karaoke thì lớp trưởng đã hoàn toàn chiếm đóng phòng vệ sinh, nôn đến tối tăm mặt mũi. Lúc được mọi người đưa về phòng liền ngủ mê man luôn trên ghế sô pha, chẳng hề biết trời đất là gì.

Không biết ai nhắc đến Quý Noãn Noãn, nhưng lập tức bị người khác cắt ngang.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức biết, thực ra Quý Noãn Noãn không đến chưa chắc đã vì muốn tránh mặt cô, nhưng tính cách của cô là thế, không kiềm chế được áy náy. Cho dù việc Quý Noãn Noãn không xuất hiện chỉ có mười phần trăm là vì cô thì cô vẫn sẽ cảm thấy rất có lỗi với lớp trưởng. Dù chỉ được nhìn thấy từ xa cũng đã tốt rồi.

Lúc còn nhỏ, cười là cười thật, khóc cũng là khóc thật.

Nhưng lớp trưởng hôm nay, rõ ràng đang mỉm cười khi uống, nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy sự chua xót đằng sau nụ cười ấy. Cậu ấy bắt đầu che giấu cảm xúc thật, còn mọi người dù đều nhận ra điều ấy, nhưng cũng bắt đầu học được cách không nói thẳng ra…

Mọi người chọn bài hát và trò chuyện.

Kỷ Ức nói muốn đi mua đồ ăn vặt và đồ uống cho mọi người nên ra khỏi quán. Quán karaoke này cách trường Phụ Trung không xa. Trên đường đến đây, cô còn nhìn thấy một cánh cổng mới sửa của trường, cả cửa hàng của Tiêu Tuấn với Phó Tiểu Ninh. Nơi đó đã đổi chủ, trở thành một siêu thị nhỏ, không còn đông đúc như trước, và cũng không còn ông chủ bà chủ ân ái ngày xưa.

Đầu óc cô có chút rối loạn, quá nhiều suy nghĩ.

Cô vào siêu thị ở dưới tầng một, cầm lấy giỏ hàng và lấy bừa những đồ ăn vặt, cho đến khi suýt nữa va phải một người khác. Nói cách khác, người ấy khi nhìn thấy cô liền cố tình đứng im không cử động, chỉ dừng lại ở đó nhìn cô.

Kỷ Ức xách giỏ hàng, sững lại vài giây rồi mỉm cười: “Tình cờ thế…”

https://thuviensach.vn

Phó Tiểu Ninh cũng khẽ cười: “Anh cũng đến đây chơi, không ngờ lại gặp em!” Hắn nhìn Kỷ Ức chăm chú rồi chợt nghĩ, sao cô bé ngại ngùng dịu dàng năm xưa đã lớn đến thế này, xinh đẹp thế này rồi?

Phó Tiểu Ninh nghĩ, cũng may ngày xưa Kỷ Ức không yêu hắn.

Hắn càng ngày càng không xứng với cô.

Kỷ Ức không còn sợ tiếp xúc với hắn như trước nữa, cô xách giỏ đồ đứng nói chuyện với hắn một lát liền nghĩ đến cửa hàng đĩa nhạc ngày xưa. Phó Tiểu Ninh có vẻ rất bất ngờ: “Sao? Noãn Noãn không nói cho em biết à” Kỷ Ức lắc đầu, cô thoáng có chút dự cảm không lành.

Nhìn vẻ mặt hoàn toàn không hay chuyện của cô, Phó Tiểu Ninh thoáng chút khó mở lời: “Thanh toán cái đã!”

Kỷ Ức đặt giỏ hàng lên quầy thanh toán, người nhân viên vừa tính tiền vừa trò chuyện với Phó Tiểu Ninh, có vẻ họ rất thân quen: “Ồ, đổi người mới rồi ư?”

Phó Tiểu Ninh nhíu mày không đáp mà chỉ rút ví ra.

Kỷ Ức vội vã trả tiền, Phó Tiểu Ninh thấy cô né tránh như vậy thì không khỏi sững sờ. Anh tiện tay vớ lấy một chiếc kẹo bọc đường trên giá nhỏ bên cạnh quầy thanh toán, trả tiền và đưa cho Kỷ Ức: “Anh chỉ muốn mời em ăn thứ gì đó thôi!”

Cô thoáng do dự, nhưng vẫn đón lấy.

Sau đó họ đưa đồ ăn và đồ uống về phòng karaoke, khi Phó Tiểu Ninh từ biệt mới nói cho cô biết: “Tiêu Tuấn quá hấp tấp, quá mong kiếm được tiền nên chỉ chớp mắt đã đi nhầm đường, anh cũng chẳng thể nào khuyên được nó. Anh thấy Noãn Noãn đã chia tay với nó rất nhiều lần, chúng nó chắc

https://thuviensach.vn

cũng giày vò nhau mệt mỏi lắm rồi… Em là bạn của Noãn Noãn, em giúp anh khuyên Noãn Noãn một câu, đừng dằn vặt nhau nữa, chia tay đi thôi, người đã mắc nghiện thì không dễ dàng gì có thể quay đầu lại được."

Phó Tiểu Ninh nỗ lực nói một cách đơn giản nhẹ nhàng nhất, nhưng càng về cuối lại càng khiến cô khó lòng chấp nhận nổi.

Khi hắn đã nói hết, Kỷ Ức bỗng cảm thấy rất không chân thực, Tiêu Tuấn nhầm đường lạc lối và nghiện thuốc phiện ư? Sao cô chẳng hề hay biết gì? Lẽ nào đây chính là những chuyện mà Noãn Noãn định nói với cô khi cô đang ở Hồng Kông?

"Em đừng sợ!" Phó Tiểu Ninh đối xử với cô cứ như cô vẫn chỉ mười bốn tuổi, hắn chỉ e sẽ làm cô sợ, "Không như những gì người ta nói đâu… Kiểu gì cũng sẽ cai được thôi!" Những lời này hắn nói không mấy chắc chắn, nhưng vẫn cố gắng an ủi cô.

Kỷ Ức vẫn muốn hỏi tiếp.

Cửa phòng bật mở, lớp trưởng được người khác dìu ra ngoài, có lẽ cậu bạn lại cần phải vào phòng vệ sinh. Trong đôi mắt mơ màng, lớp trưởng có thể nhìn thấy Kỷ Ức và Phó Tiểu Ninh, không rõ cậu bạn lấy sức mạnh từ đâu mà vùng ra, kéo Kỷ Ức về phía mình.

Lớp trưởng vẫn còn nhớ, người cầm đầu vụ ẩu đả tại cổng trường năm xưa chính là người đàn ông đang đứng trước cửa phòng này.

"Anh làm gì thế? Anh lại định làm gì?" Lớp trưởng mang theo khí thế của người đã từng dẫn đầu cả lớp năm xưa, bảo vệ cho từng cá nhân trong lớp mình. Cậu bạn dìu lớp trưởng chẳng hề biết chuyện gì xảy ra: "Lớp trưởng, lớp trưởng? Cậu say rồi à?" Dứt lời liền gật đầu với Phó Tiểu Ninh, "Xin lỗi nhé, bạn tôi uống nhiều quá rồi!"

https://thuviensach.vn

Phó Tiểu Ninh dường như đã đoán ra, nên chỉ cười cười, "Không sao đâu!" Hắn liếc nhìn Kỷ Ức một cái rồi mới từ biệt: "Anh đi đây, Tây Tây."

Phó Tiểu Ninh quay đi.

Khi hắn đã đi xa, lớp trưởng không còn tinh thần bảo vệ người lớp mình nữa nên lập tức mềm nhũn ra, hoàn toàn mất đi ý thức.

Kỷ Ức đi vào phòng karaoke, mọi người liên tục cảm ơn cô vì đã mời đồ ăn vặt, cô chỉ cười cười không đáp. Cô ngồi xuống đầu chiếc ghế sô pha, mở điện thoại nhắn cho Noãn Noãn một tin rất dài, phải mất bảy tin nhắn thông thường mới gửi hết được. Kỷ Ức muốn nói với Noãn Noãn rằng, bất kể chuyện gì xảy ra thì cô vẫn là bạn của Noãn Noãn, hy vọng rằng Noãn Noãn sẽ liên lạc với cô.

Đến buổi tối, tin nhắn ấy vẫn như những viên đá chìm sâu dưới đáy biển.

Cô trở về nhà của Quý Thành Dương, anh đang thay quần áo, rõ ràng cũng vừa mới trở về nhà: "Em sao thế? Họp lớp mà về nhà lại có vẻ chán nản vậy sao?" Anh gài từng cúc áo rồi bước đến gần cô.

Kỷ Ức suy nghĩ kĩ càng, nhưng không định nói sự thật cho Quý Thành Dương: "Em định về nhà một chuyến."

Cô đã lâu lắm rồi không hề về nhà.

Cô lấy lý do học nội trú ở lại kí túc xá nên lâu lắm rồi không bước vào cánh cổng lớn của đại viện. Tất cả sinh hoạt phí hằng năm đều được bố mẹ cô chuyển khoản đến một tài khoản cố định, còn những chuyện khác chẳng bao giờ hỏi han. Việc cô không quay về ngôi nhà đã lớn lên cũng là một điều khiến mọi người đều vui. Kể từ khi vào đại học, căn phòng Kỷ Ức từng ở đã được dọn dẹp trở thành phòng cho khách. Con của chú hai và chú

https://thuviensach.vn

ba cũng lần lượt đến đó ở một thời gian. Cô trở về thành ra lại chẳng hề có chỗ đặt chân.

Thế nhưng, bây giờ, cô rất muốn quay về.

Quay về xem có tìm được Quý Noãn Noãn hay không.

"Được!" Quý Thành Dương không hỏi gì thêm, anh nhận ra cô có tâm sự, nếu như cô không muốn nói cho anh bây giờ thì đợi đến lúc cô muốn nói vậy: "Sáng mai anh sẽ lái xe đưa em về bên đó."

"Vâng."

"Anh toàn quên không hỏi em, em mua bản đồ thế giới làm gì thế?" Anh cười.

"Bản đồ thế giới?" Cô suy nghĩ một lát mới nhớ ra hôm ấy vừa mua xong bản đồ thế giới, cô liền nhận được điện thoại của Noãn Noãn. Sau đó thì sao? Cô quên béng mất đã để nó ở đâu rồi, "Anh trông thấy à? Ở đâu thế?"

"Em để trên bàn làm việc của anh, anh không biết em định dùng nó làm gì nên chẳng dám động đến." Quý Thành Dương đưa tay gạt sợi tóc dính bên má cô, "Vẫn nguyên trên bàn làm việc ấy."

Chuyện cũng đã một tháng rồi.

"Sao anh chẳng hề hỏi em?" Kỷ Ức thấy hơi kỳ lạ.

Dĩ nhiên Quý Thành Dương không thể nói rằng, vì anh thấy tâm trạng em không tốt nên cố tình tìm đề tài để nói chuyện, "Giờ mới chợt nhớ ra."

https://thuviensach.vn

Cô ngượng ngùng một lát mới khẽ nói: "Em định treo lên tường, mỗi lần anh ra nước ngoài, em sẽ ghi chú nơi anh đến làm kỷ niệm. Phải làm vậy em mới cảm thấy rằng, dù anh không ở bên cạnh em nhưng ít nhất chúng ta cũng cùng ở trên một tấm bản đồ…"

Anh nghe cô nói mà không khỏi sững sờ, trong thoáng chốc, Quý Thành Dương như nhìn thấy cô đằng sau tầng tầng lớp lớp những hình ảnh đầy thảm khốc. Bom đạn, đói khát, dân tị nạn, xác chết, vũ khí, những người mẹ bồng con, những binh sĩ ôm hôn người yêu nơi góc phố.

Câu nói của cô đã chạm vào nơi yếu đuối nhất trong đáy lòng anh, trước kia anh cũng sợ chết nhưng chỉ trong giây lát khi bom đạn rơi xuống, thân thể nảy sinh phản ứng hoảng sợ bản năng. Vậy mà lúc này đây, anh phần nhiều lại là không an tâm về Kỷ Ức. Anh chỉ sợ rằng người mình yêu sâu đậm sẽ khóc đến thiên hôn địa ám, thậm chí chẳng dám yêu ai thêm nữa…

Khả liên vô định hà biên cốt.

Do thị xuân khuê mộng lý nhân.(*)

(*) *Trích bài thơ* ***Lũng Tây Hành*** *của Trần Đào.*

Dịch nghĩa: "Đáng thương thay nắm xương bên sông Vô Định. Vẫn còn là người trong mộng xuân của khách buồng khê." Bản dịch thơ của Khương Hữu Dụng và Tương Như: "Thương thay xương cốt bờ Vô Định. Mà vẫn người trong mộng gối xuân."

Người nơi khuê phòng ấy nếu nhận được tin tử trận thì sẽ ra sao?

Anh nghĩ, cuối cùng anh cũng đã hiểu được những binh sĩ từng kinh qua những trận chiến kia cũng biết sợ mình sẽ tử trận nơi xa lạ, nhưng lại càng sợ rằng sau khi họ chết, cha mẹ sẽ chẳng còn ai nương tựa, vợ con chẳng còn người chăm lo.

https://thuviensach.vn

“Mai mấy giờ chúng ta sẽ đi?” Kỷ Ức sợ anh cảm thấy cô quá phức tạp, nên chỉ im lặng trong giât lát liền đổi chủ đề, “Sáng hay là trưa?”

Quý Thành Dương gấp cổ tay áo theo những đường nếp rất đẹp, anh hơi nheo mắt, dường như đang suy nghĩ về thời điểm thích hợp: “Còn phải xem xem em muốn về đó làm gì, cần bao nhiêu thời gian nữa.”

“Về…”

Tiếng chuông cửa bất ngờ réo vang.

Cô giật bắn người, quên mất đang định nói gì.

Tuy Quý Thành Dương đã nói trước với cô rằng, lần này trở về anh không hề nói cho Vương Hạo Nhiên và mấy người bạn khác vì sợ mọi người tình cờ gặp nhau, khiến cô cảm thấy ngại ngùng… Nhưng sau chuyện của Noãn Noãn lần trước, cô càng cẩn thận hơn, chỉ sợ có người quen nào biết cô và Quý Thành Dương đang yêu nhau rồi lại gây ra nhiều chuyện thị phi.

Trông Quý Thành Dương có vẻ rất ngạc nhiên, nhưng anh chẳng suy nghĩ nhiều mà cứ thế đi ra mở cửa.

“Đừng kinh ngạc thế!” Giọng nữ như đang mỉm cười truyền vào từ ngoài hành lang, “Tớ chỉ đại khái biết rằng cậu sống ở khu này nên hỏi bảo vệ thử xem sao, nào ngờ cậu nổi tiếng thật đấy, đến bảo vệ cũng nhớ số nhà cậu.”

Là nữ phát thanh viên đó?

Kỷ Ức nhận ra giọng nói. Cô gái này là đồng nghiệp của anh ở đài truyền hình, họ đã từng gặp nhau ở bệnh viện. Nhưng lúc ấy cô và Quý Thành Dương vẫn chưa làm rõ bất kỳ mối quan hệ nào. Bây giờ bỗng nhiên có khách đến, Kỷ Ức đứng trong phòng khách, nhất thời chẳng biết nên tiến

https://thuviensach.vn

thoái ra sao. Quý Thành Dương từng nói với cô rằng, đối với những người đã biết về quan hệ chú – cháu ban đầu của hai người thì phải đợi đến lúc cô tốt nghiệp đại học mới dần dần công bố cho họ biết. Đến lúc đó, cô cũng đã đến tuổi kết hôn, mọi ảnh hưởng đều được giảm đến mức thấp nhất. Nhưng còn đồng nghiệp của anh thì sao? Anh chưa từng nói với cô về họ.

Đặc biệt là cô phát thanh viên này, người đồng nghiệp của anh cũng coi là có quen biết cô.

Quý Thành Dương chỉ hỏi người đang đứng ngoài cửa rằng: "Cậu tìm tớ có chuyện gì gấp à?"

Giọng nói đều đều, chẳng hề có cảm xúc.

https://thuviensach.vn

17
Hai cực của thế giới

"Không có chuyện gì cả, ngày lễ tớ đến nhà dì, nghĩ ra cậu cũng sống ở gần nên thử đến tìm thôi."

Quý Thành Dương chống một tay lên mép cửa, anh bỗng cười cười, thoáng chút bất lực: "Thế thì vào nhà ngồi chơi một lát đã." Anh mở tủ giày, lấy một đôi dép trong nhà dành cho khách đặt xuống đất.

Lưu Văn Hạ đi vào, vừa mới cúi xuống để thay giày liền nhìn thấy Kỷ Ức.

Lưu Văn Hạ thoáng sững lại, cảm thấy rất quen, nhưng cũng nhanh chóng nhận ra, hóa ra chính là cô bé hôm ấy: "Chào em!"

"Chào chị." Kỷ Ức dịu dàng đáp.

Cô nghĩ một lát rồi chạy vào bếp rót một cốc nước nóng.

Cô đang định bưng ra ngoài thì chợt nhận ra đãi khách thế này thật quá đơn giản, cô đi ra phòng khách, hỏi người phụ nữ vừa mới ngồi xuống ghế sô pha rằng: "Chị muốn uống trà hay cà phê?" Khi nghe thấy câu hỏi này, Lưu Văn Hạ cuối cùng cũng nhận ra chuyện khác thường, đây là tư thái chủ nhà chứ không phải "cũng là khách" như Lưu Văn Hạ đã nghĩ lúc đầu.

"Trà đi, cảm ơn…" Cô không nhớ ra nổi tên của Kỷ Ức.

"Kỷ Ức." Kỷ Ức mỉm cười.

https://thuviensach.vn

“Ngại quá, đã lâu lắm rồi nên chị tự nhiên chẳng nhớ ra tên em.” Giọng nói của Lưu Văn Hạ dịu dàng như dòng nước, “Lần trước gặp, em vẫn còn mặc đồng phục trường Phụ Trung, em… đã tốt nghiệp cấp ba chưa?”

“Em tốt nghiệp rồi, chuẩn bị lên năm hai đại học.”

Kỷ Ức nói xong liền quay vào bếp, lát sau cô bưng một tách trà ra, đặt xuống chiếc bàn kính.

Cô đưa cho Quý Thành Dương một tách cà phê.

Lưu Văn Hạ liếc nhìn Quý Thành Dương, nhưng anh chẳng hề có biểu hiện gì khác biệt, thậm chí còn khẽ nói với Kỷ Ức rằng, nếu cô không muốn ở đây thì có thể vào phòng làm việc của anh mà đọc sách hoặc tìm bộ phim nào đó để xem, lát nữa tiễn khách xong anh sẽ vào với cô. Kỷ Ức cũng cảm thấy chẳng có chuyện gì để nói với một người phụ nữ xa lạ nên ngoan ngoãn đi vào trong.

Hai người đều có vẻ rất tự nhiên, thành ra một người khách không mời như Lưu Văn Hạ bỗng trở nên ngượng ngùng bối rối.

Khi nãy cô đang dạo phố thì chợt nghĩ đến chuyện lần trước Quý Thành Dương đưa mình về đến ngã tư, Lưu Văn Hạ cũng đã từng nghe anh nhắc đến tên khu nhà anh ở, nên cô chỉ định thử vận may. Cô tin vào duyên phận, Quý Thành Dương và cô từng là bạn học thời cấp ba, bây giờ lại cùng làm việc tại một đài truyền hình, vậy là đã có một loại duyên phận nào đó rồi. Hơn nữa cô càng tin tưởng vào sự nỗ lực, đôi khi duyên phận rất mỏng manh, cần có sự nỗ lực của con người…

Cô ngồi xuống ghế sô pha, căn cứ vào sự nhạy cảm của phụ nữ, cô nhận ra trong căn nhà này chỗ nào cũng có dấu vết của một cô gái. Thậm chí khi cô ngồi ở đây, cũng có thể trông thấy bên dưới chiếc bàn thủy tinh là một

https://thuviensach.vn

quyển giáo trình tiếng Anh năm thứ nhất đại học. Cô bối rối thu ánh mắt về, theo sự hiểu biết của cô đối với Quý Thành Dương từ trước đến nay, anh hoàn toàn không phải là loại đàn ông ỷ vào thành tựu nho nhỏ trong công việc của mình mà tìm kiếm những cô bé trẻ trung để bù đắp cho tuổi thanh xuân đã mất. Hơn nữa, cô bé này lúc ở bệnh viện có vẻ giống như thân thích của anh hơn.

Là thân thích ư?

Lưu Văn Hạ phỏng đoán, cô chầm chậm xoay chiếc cốc trong tay mình: "Không ngờ cô bé ấy đã lớn thế này rồi!" Cô cười, "Lúc gặp ở bệnh viện, cô bé vẫn còn rất nhỏ."

Anh bất ngờ mỉm cười, nói: "Phải đấy."

Câu trả lời chỉ có hai từ. Hẳn đề tài mà cô đưa ra khiến anh thấy rất khó xử.

Cô nhanh chóng thay đổi nội dung nói chuyện, bắt đầu trao đổi với anh về chuyến đi Iraq sắp phải khởi hành. Hành động quân sự của nước Mỹ đối với Iraq chỉ duy trì hơn hai mươi ngày là đã tuyên bố kết thúc, tiếp sau đây sẽ là trận chiến trường kỳ.

"Thời kỳ này là đáng sợ nhất!" Lưu Văn Hạ nói, "Bất kỳ lúc nào cũng có thể xảy ra những xung đột trong phạm vi nhỏ… Cậu suy nghĩ lại, rồi chờ tình hình chiến trận xem sao?"

Quý Thành Dương ngồi trên chiếc ghế sô pha màu xanh đậm, khi anh nói về những chuyện này thường khiến người khác cảm thấy cực kỳ lãnh đạm, những ngón tay khe khẽ mân mê những hoa văn trên chiếc cốc cà phê, anh đáp: "Loại chiến tranh phi lý như thế này có lẽ rất khó có phóng viên Mỹ nào vào trong chiến trường được, mới hơn hai mươi ngày mà đã ném xuống hơn hai ngàn quả tên lửa cùng năm trăm đầu đạn hạt nhân. Người Mỹ đúng

https://thuviensach.vn

là định cho nổ tan tành già nửa Iraq… Nhưng tất cả những số liệu này đều do Mỹ tự công bố.” Quý Thành Dương khi gặp những vấn đề này thường sẽ nói nhiều hơn, anh bỗng mỉm cười, “Thê thảm đến mức nào, chúng ta phải tự đi vào mới có thể biết được. Bây giờ là thời điểm thích hợp nhất, người Mỹ cho rằng họ đã giành được chiến thắng toàn diện, chúng ta vừa hay có thể vào xem họ để lại những gì.”

Sự thực.

Đó chính là những gì mà kí giả mặt trận theo đuổi, sự thực.

“Trận chiến này còn rất lâu mới kết thúc.” Quý Thành Dương bỗng nói.

Người Mỹ đến bao giờ mới rút khỏi Iraq? Chẳng ai biết được. Anh cũng không biết mình sẽ phải ở lại Iraq bao nhiêu lâu, lần sau về nước sẽ là khi nào.

Lưu Văn Hạ nói với anh thêm vài câu liền vội vã cáo từ. Cô bỗng cảm thấy mình thật nực cười, hấp tấp đến thăm nhưng lại xảy ra chuyện bất ngờ, hơn nữa chuyện bất ngờ này… Cô đã từng nghĩ đến chuyện có thể sẽ gặp người bạn gái mà anh đã nhắc tới nhưng cũng không đến nỗi khó xử thế này.

Quý Thành Dương tiễn cô ra đến cửa, nhìn thang máy rồi nói: “Trong nhà tớ đang có một cô bé, tớ không yên tâm để cô bé ở nhà một mình nên không tiễn cậu nữa.”

Lưu Văn Hạ siết nhẹ dây túi xách trong tay, chợt mỉm cười: “Phải rồi, trong nhà có một cô bé thường không mấy an tâm.”

Kỷ Ức trông có vẻ còn nhỏ, đang ở độ tuổi chênh vênh giữa thiếu nữ và phụ nữ, nhưng dù sao cũng chẳng còn là cô bé con khiến người khác

https://thuviensach.vn

“không an tâm” để ở nhà một mình, nhưng Quý Thành Dương lại có thể nói ra một cách đầy thản nhiên.

Cô chưa từng thấy Quý Thành Dương như thế này.

Lưu Văn Hạ bước vào chiếc thang máy vắng tanh, khi cánh cửa dần dần khép, cô nhìn thấy cánh cửa nhà Quý Thành Dương đóng lại. Cô bỗng nhiên nghĩ đến chuyện ngày xưa, hồi ấy các bạn nữ trong lớp bảo vệ người con trai tên Quý Thành Dương này lắm, nếu các cô bạn lớp khác đến hỏi thăm thì tất cả đều nhất loạt im lặng tuyệt đối không để lộ chuyện gì, thậm chí còn ngăn chặn cả những bức thư tình mà các em gái lớp dưới gửi đến.

Quý Thành Dương, là giấc mộng thiếu nữ của rất nhiều cô gái trường Phụ Trung khi ấy.

Lẽ nào, anh thật sự cũng giống với những người đàn ông bình thường khác, say đắm những mê hoặc tuổi trẻ?

Đôi khi những gì nhìn thấy, chưa chắc đã là sự thật.

Quý Thành Dương nhìn ra sự ngờ vực phỏng đoán của người bạn học cũ này, nhưng anh chẳng có ý định giải thích. Chuyện trình bày giải thích này chỉ cần làm với những người cần thiết là được rồi. Buồn vui gì, nói cho cùng cũng chỉ bản thân mình hay biết.

Quý Thành Dương đóng cửa lại, mang những chiếc cốc đã dùng trong phòng khách vào bếp, sau khi rửa sạch sẽ anh liền cho vào trong tủ sát trùng, cài đặt giờ xong mới đi vào phòng làm việc. Kỷ Ức thật sự rất nghe lời, cô đang cầm một cuốn sách nằm trên chiếc giường gần đây anh mới lắp trong phòng làm việc, cong người theo một tư thế tự nhiên rất dễ chịu.

Rõ ràng cô đã nghe thấy tiếng Quý Thành Dương bước vào, nhưng chẳng hề lên tiếng mà lật sang trang tiếp theo. Thực ra cô cũng không biết

https://thuviensach.vn

mình đang đọc những gì, cả buổi tối cô chẳng cho vào đầu nổi một chữ nào, hầu hết là vì chuyện của Noãn Noãn, phần còn lại là vì vị khách bất ngờ đang ngồi ngoài phòng khách kia. Cô suy nghĩ lung tung rất lâu, nhưng dần dần chỉ toàn là chuyện của Noãn Noãn.

Cô thậm chí còn lên kế hoạch, sau khi tìm thấy Noãn Noãn và tâm sự kĩ càng, cô hy vọng có thể giúp đỡ được cho bạn mình.

Trại cai nghiện… Trại cai nghiện của Bắc Kinh nằm ở đâu?

Cô không hề hay biết rằng, cuộc trò chuyện với Lưu Văn Hạ khi nãy khiến cho cảm giác không an tâm, thậm chí không nỡ rời xa tận sâu trong đáy lòng Quý Thành Dương trở nên mãnh liệt vô cùng. Lúc này đây, khi cô nằm trên chiếc giường mà anh vẫn thường ngủ và không hề che giấu những đường cong cơ thể, quả thực là một thử thách quá lớn đối với anh.

"Khách của anh về rồi à?" Kỷ Ức dù biết nhưng vẫn cố tình hỏi.

"Về rồi." Quý Thành Dương cũng bất lực.

Anh ngồi xuống bên cạnh Kỷ Ức, lật cuốn sách trong tay cô, chẳng biết cô lại tìm thấy cuốn sách này từ góc nào của phòng trữ sách nữa, bên gối là thanh đánh dấu trang. Kỷ Ức ậm ừ, định hỏi nhưng chẳng biết phải mở lời thế nào, ngay lúc đó cô lại nghe thấy tiếng báo tin nhắn điện thoại của Quý Thành Dương. Anh có vẻ chẳng buồn để tâm, nhưng Kỷ Ức với giác quan thứ sáu của phụ nữ liền cảm thấy tin nhắn này chắc chắn liên quan đến người khách khi nãy của anh. Cô thò tay lục tìm chiếc điện thoại di động trong túi quần anh và lôi ra ngoài.

Lưu Văn Hạ.

Màn hình điện thoại quả nhiên hiển thị cái tên này.

https://thuviensach.vn

“Chị ấy còn gửi tin nhắn cho anh này.”

Quý Thành Dương liếc nhìn gương mặt nho nhỏ của cô: “Em muốn xem thì xem đi, không phải do dự.”

Kỷ Ức lập tức mỉm cười, cô mở ra đọc: *Cô bé ở nhà cậu khi nãy, là bạn gái của cậu phải không?*

Kỷ Ức đọc kĩ từng chữ, đọc đi đọc lại hai lần rồi mới trả điện thoại lại cho anh. Quý Thành Dương nhận ra cô có vẻ không được vui, anh chẳng nói gì mà chỉ nhanh chóng gõ câu trả lời “Phải” vào chiếc điện thoại mà cô vẫn đang cầm trên tay. Sau đó anh rút điện thoại ra khỏi tay cô và ném lên chiếc ghế sô pha ở phía đằng xa.

Nhưng chiếc điện thoại không rơi đúng chỗ, nó trượt xuống khỏi ghế sô pha và rơi đánh cạch xuống dưới sàn nhà.

“Rơi rồi.” Kỷ Ức chỉ tay về phía điện thoại, khẽ nói, “Anh ném như thế thì sẽ hỏng thật đấy.”

“Từ lúc về nhà đến giờ tinh thần em có vẻ không yên, em đang suy nghĩ chuyện gì thế?” Quý Thành Dương chẳng hề bận tâm đến chuyện cô nói mà hỏi thẳng vào vấn đề, chỉ ra điểm khác thường của cô.

“Chẳng nghĩ gì cả.” Kỷ Ức giữ kín miệng, cô dụi đầu, gối lên chân Quý Thành Dương rồi ngửa mặt nhìn anh, “Chỉ là gặp lại rất nhiều bạn cũ, bỗng thấy có chút xúc động, sao em đã tốt nghiệp cấp ba rồi?”

Đúng là đến khi đã qua, mới cảm thấy cấp ba chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất.

Có áp lực, có động lực, có những cạnh tranh lành mạnh, có những tình yêu đầu đầy tươi đẹp. Tất cả đều là những thứ không gì sau này có thể bù

https://thuviensach.vn

đắp được… Cô vốn định dùng lý do này để che mắt anh, nhưng lại ngẫm ra chuyện này nên cũng không khỏi đa sầu đa cảm.

“Sau nghỉ lễ mùng Một tháng Năm, anh sẽ đi Iraq.” Quý Thành Dương bỗng nói.

Kỷ Ức sững lại, ngơ ngác nhìn anh: “Sao bây giờ anh mới nói cho em biết?”

Anh cười: “Chẳng phải anh đang báo trước cho em đó ư?”

“Chẳng hề báo trước gì cả!” Suốt buổi tối nay tâm trạng vốn đã ủ rũ của Kỷ Ức giờ đã bị anh làm cho rơi xuống vực sâu thăm thẳm, ấm ức không nói nổi thành lời, “Mấy ngày nữa là anh đi rồi, thế này mà cũng là báo trước à?”

Hơn nữa có phải là đi công tác bình thường hay đi du lịch thế giới đâu, anh đi đến nơi nguy hiểm nhất đấy chứ.

Cô chẳng hề được chuẩn bị tâm lý gì cả thì anh chợt nói với cô rằng, anh sắp phải đi rồi, phải đến Iraq, đối mặt với mưa bom bão đạn, khổ sở vô cùng. Tất cả những cảm xúc bỗng chốc trào dâng, Kỷ Ức càng thêm ấm ức, hòa lẫn với tâm trạng không muốn rời xa còn cả những lo âu…

Nào phải chỉ là vực thẳm, tâm trạng cô bây giờ chẳng khác nào đang ở dưới địa ngục.

Đôi mắt Kỷ Ức chầm chậm chớp mấy cái, cô muốn ngồi dậy khỏi chân anh.

Chính vẻ mặt ấm ức này của cô đã mạnh mẽ cắt đứt sợi dây thần kinh căng thẳng suốt buổi tối của Quý Thành Dương. Anh dùng cánh tay đè cô

https://thuviensach.vn

xuống, không để cô ngồi dậy, Kỷ Ức hơi bĩu môi, cô cảm thấy mũi mình cay cay, chẳng muốn cất lời.

Nhưng vị trí mà cánh tay anh đè xuống lại cực kì nhạy cảm.

Cả hai người đều đã nhận ra, cô không dám cử động, còn anh đang do dự, nhưng cũng chỉ là chuyện xảy ra trong vài giây, Quý Thành Dương liền buông tay ra.

Cô cứ ngỡ anh đã thả cho mình đi khỏi, cô chống hai tay xuống giường ngồi thẳng dậy: "Lần sau anh đừng như thế này nữa… Ít nhất cũng phải nói cho em biết từ trước nửa tháng." Cô khẽ nói.

Quý Thành Dương cũng biết cách xử lý của mình có vấn đề, nhưng anh thật sự chẳng tìm được thời điểm nào thích hợp. Cho dù nói với cô vào lúc nào cũng đều có kết quả giống nhau, thà để cho cô biết muộn, thời gian cô buồn bã cũng sẽ ngắn lại một chút.

Anh đến gần cô, định xin lỗi.

Nhưng khi nắm lấy cổ tay cô, cảm giác mềm mại trong lòng bàn tay khiến sự kiên trì không chịu vượt qua giới hạn của anh trong suốt thời gian qua bỗng chốc sụp đổ. Lời nói của anh biến thành hành động, anh khóa lấy đôi môi cô và hôn cô thật sâu.

Kỷ Ức vẫn đang thất thần vì tin tức anh sắp phải ra chiến trường.

Đôi mắt cô khẽ chớp chớp, nhưng rất nhanh chóng khép lại.

Quý Thành Dương cũng không hiểu mình rốt cuộc muốn như thế nào, tay anh cứ liên tục vuốt ve cổ tay, cánh tay và phần vai gầy bên dưới chiếc áo cộc tay của cô. Kỷ Ức áp sát tới gần anh, đây không còn là lần đầu tiên họ hôn nhau, hai tháng qua, hai người đã có một vài nụ hôn và những sự

https://thuviensach.vn

tiếp xúc cơ thể ngắn ngủi, nhưng đều dừng lại trong những thời điểm thích hợp.

Thế nhưng lần này cực kỳ khác biệt.

Quý Thành Dương dùng bàn tay để cảm nhận nhiệt độ cơ thể cô, anh siết chặt lấy eo cô kéo vào trong lòng, bàn tay liên tục ve vuốt sống lưng.

“Lần sau anh sẽ nói sớm cho em biết, đừng giận nữa nhé.” Anh bế cô ngồi lên chân mình.

Đến mức độ nào?

Rốt cuộc là được phép làm đến mức nào?

Tư tưởng của anh hoàn toàn bị mê hoặc bởi người trước mắt này, cô bé con, cô gái của anh. Quý Thành Dương có ham muốn được chiếm hữu không hề mới mẻ nhưng cực kỳ trực tiếp của đàn ông. Anh muốn cô trở thành người phụ nữ của mình. Anh đặt cô nằm xuống giường, cởi bỏ quần áo của cô. Đây là lần đầu tiên anh được vuốt ve từng milimet trên khắp cơ thể cô, eo, chân, trong bàn tay trong đáy mắt đều là làn da mềm mại mịn màng.

Kỷ Ức bất giác đón nhận, cơ thể cô áp sát anh.

Chất vải anh mặc trên người khẽ cọ nhẹ vào cơ thể cô, tê dại, khiến cô bỗng nhiên trở nên ngơ ngác.

Chính sự đón nhận này khiến anh ý loạn tình mê.

Quý Thành Dương cuối cùng cũng cảm nhận được sự đau khổ vì không thể giải tỏa được ham muốn. Anh đặt lên môi Kỷ Ức một nụ hôn vỗ về đầy

https://thuviensach.vn

dịu dàng rồi đứng dậy ra khỏi phòng làm việc, lát sau, cô liền nghe thấy tiếng nước chảy vang lên từ phòng tắm.

Kỷ Ức thu mình trong chiếc chăn mỏng trên giường, lắng nghe tiếng nước chảy mà cảm thấy cơ thể mình ngày càng nóng hơn. Cô chui hẳn vào trong chăn, ôm đầu gối. Trái tim cô dường như đã được lấp đầy bởi cảm giác hạnh phúc đang trào dâng.

Vừa nghe tiếng Quý Thành Dương tắm, cô vừa nghĩ, sau này biết phải làm sao đây?

Đâu thể để anh tắm mãi được?

Chiếc điện thoại dưới sàn bỗng nhiên réo vang.

Cô chạy đến nhặt chiếc điện thoại lên xem, Nguyễn Thục Bình, đó là tên của mẹ Quý Noãn Noãn. Kỷ Ức đoán, muộn thế này mà bà còn gọi điện, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng. Tim cô bỗng thắt lại, thấp thỏm cầu mong đó không phải là chuyện liên quan đến Noãn Noãn.

Cô mặc quần áo rồi cầm điện thoại đến cửa phòng tắm: "Mẹ của Noãn Noãn gọi."

Quý Thành Dương tắt vòi nước.

Kỷ Ức dựa vào tường phòng tắm, cô có thể nhìn thấy một dáng người cao lớn đang đi ra qua lớp kính thủy tinh mờ. Cánh cửa bỗng nhiên bật mở, cả người Quý Thành Dương được che phủ bởi màn khói mỏng do mới tắm nước nóng xong, anh đi chân đất bước ra ngoài.

Anh chỉ quấn tạm một chiếc khăn tắm màu xanh đậm quanh eo.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn lồng ngực trần của anh mà thoáng sững sờ, khung cảnh khi nãy lại nổi lên, đặc biệt là khi đôi mắt anh cụp xuống nhìn cô như thế này.

"Mẹ Noãn Noãn gọi." Cô nhắc lại, né tránh đối mắt với anh và nhét chiếc điện thoại vào tay anh, "Nhất định là có việc gấp, anh gọi lại mau đi." Cô nói dứt lời, liền chạy mất.

Quý Thành Dương bật cười, lúc nãy khi nhét điện thoại cho anh, những đầu ngón tay cô vô tình chạm phải lòng bàn tay anh, tê tê mềm mềm, cứ như đụng phải một nhánh cỏ đuôi chó(*) bên vệ đường.

(*) *Tên tiếng anh là Setaria viridis, thân cứng, thường mọc trong ruộng làm hại lúa.*

Anh đã cùng cô chơi những trò đó chưa nhỉ? Đã tết con thỏ cho cô chưa?

Hai người họ quen biết thực sự quá sớm, nếu có thì anh cũng chẳng thể nào nhớ rõ được.

Anh xoay điện thoại trong tay, đắn đó một lát rồi khẽ hắng giọng và gọi lại cho mẹ Noãn Noãn.

Cuộc điện thoại rất ngắn nhưng lượng thông tin thì rất lớn.

Kỷ Ức vừa mới thu dọn xong chiếc giường anh ngủ hằng đêm liền nhìn thấy Quý Thành Dương đã thay xong quần áo sạch sẽ và vơ lấy chìa khóa xe định ra ngoài: "Anh về nhà một chuyến." Anh nói vậy.

Kỷ Ức vốn đã suy nghĩ nhiều về chuyện của Noãn Noãn, nay thấy anh vội vã đi như vậy thì càng có dự cảm không lành.

Nhưng cô chưa kịp hỏi, anh đã nhặt chiếc áo khoác vứt trên ghế sô pha từ tối rồi mở cửa và đi khỏi.

https://thuviensach.vn

Anh đi chuyến này đến gần hết đêm. Kỷ Ức tiếp tục đọc sách, cô lật đi lật lại cuốn sách trong tay rồi mơ màng thiếp đi lúc nào không biết, nào ngờ không phải chính Quý Thành Dương đánh thức cô dậy mà lại là cuộc điện thoại từ anh. Kỷ Ức không bật đèn, cô nghe máy bằng giọng hơi khàn khàn.

"Tây Tây." Giọng Quý Thành Dương hơi trầm, "Em có biết bạn trai hiện tại của Noãn Noãn không? Em đã gặp cậu ta chưa?"

Kỷ Ức giật mình, lập tức tỉnh táo lại, cô im lặng vài giây liền đáp: "Em gặp rồi."

"Em có biết địa chỉ nhà của cậu ta không?"

Địa chỉ nhà ư?

Nhà của Tiêu Tuấn nằm ở trung tâm thành phố, rất dễ nhận ra, cô chỉ cần đến một lần là tuyệt đối không quên được. Nhưng cô không dám nói, không biết vì sao, nhưng trong tiềm thức cô cảm thấy không được nói cho anh.

Trái tim cô đập thình thịch, cô đáp qua loa: "Em quên rồi, em mới đến đó có một lần."

Quý Thành Dương cũng chẳng hỏi thêm gì nữa, chỉ dặn cô đi ngủ, có lẽ anh phải đến sáng mới về nhà được. Khi cuộc điện thoại này kết thúc, Kỷ Ức làm sao có thể ngủ được nữa, cô liên tục trở mình trên giường như một con cá vàng đang bị lật trong chảo. Cô càng nằm càng thấy nóng, càng nằm càng thấy bức bối khó chịu.

Trời vừa sáng, cô nghe thấy tiếng động ngoài cửa nên vội vã bật dậy khỏi giường.

Khi cô chạy vào phòng khách, Quý Thành Dương đã ném áo khoác sang một bên, anh ngồi xuống và chìm cả người vào trong ghế sô pha, mệt đến

https://thuviensach.vn

mức không muốn mở mắt ra nữa. Anh chầm chậm ngửi thấy mùi thơm dịu dàng êm ái trên người cô nên đưa tay ra.

Quý Thành Dương cảm nhận bàn tay mềm mại của cô đặt vào tay anh, nhiệt độ vừa thích hợp.

Anh nắm tay cô trong lòng bàn tay mình, chậm rãi nói cho cô nghe những chuyện đã xảy ra tối qua. Tuy anh biết cách giáo dục Noãn Noãn của gia đình có vấn đề, nhưng cũng cho rằng sẽ chẳng xảy ra chuyện gì to tát cả. Thế nhưng sự việc tối qua đã hoàn toàn lật đổ tất cả mọi nhận thức của anh, bắt đầu bằng chuyện chị dâu gọi điện nói rằng, Noãn Noãn đã ba ngày liền không đến trường, không tìm thấy nó đâu. Thế nên mới có cuộc gọi giữa đêm khuya này.

Nhưng, khi anh gọi điện thoại cho Kỷ Ức thì bố của Noãn Noãn đã đích thân tìm ra địa chỉ. Quý Thành Dương đến sau, lúc ấy Noãn Noãn đã bị đánh đến mức không thể đứng dậy nổi. Cậu trai kia cũng bị đánh đến mặt mũi máu me đầm đìa. Cũng may Quý Thành Dương xuất hiện ngăn cản, anh không nói câu nào, gạt đám lính dưới quyền của bố Noãn Noãn ra, thậm chí còn cưỡng ép đẩy bố Noãn Noãn sang một bên, bế bổng cô bé lên và đưa đến thẳng nhà ông nội Noãn Noãn. Khi anh đưa Noãn Noãn đi, cô bé đã không còn khóc nữa, chỉ ngồi im, dù bị đưa đến đâu cũng chỉ ngồi im.

Vì sợ trở về đại viện sẽ gây ảnh hưởng quá lớn, nên tất cả mọi chuyện đều xử lý ở nhà ông nội Noãn Noãn.

Suốt đêm hôm ấy, bầu không khí rất bức bối.

Lúc đầu, ông cụ cũng giận vô cùng, còn gào lên bắt bố Noãn Noãn phải về trả lời, tại sao lại ra tay nặng đến thế này, cho dù bọn trẻ có sống chung với nhau thì cũng phải bình tĩnh nói chuyện chứ không phải là ra tay. Đến cuối cùng mới biết rằng lúc bố Noãn Noãn tìm đến nơi, cậu trai kia đang lên cơn nghiện, Noãn Noãn ở bên cạnh vừa khóc vừa khuyên nhủ, khung cảnh

https://thuviensach.vn

quá đỗi kích động mới khiến bố Noãn Noãn ra tay nặng đến thế. Họ không nói gì nhiều, lập tức để mẹ Noãn Noãn đưa cô ra nước ngoài, vừa hay những thủ tục xuất ngoại cũng đã làm xong. Vốn dĩ gia đình định để đến tháng Mười nhập học mới đưa Noãn Noãn đi, nhưng vì chuyện tối qua nên mọi người đã quyết định sẽ đưa cô đi ngay.

Quý Thành Dương cố gắng dùng những câu chữ thật ngắn gọn, thật bình tĩnh để tường thuật lại chuyện đêm qua, Kỷ Ức bỗng nhiên đứng dậy, anh mở mắt, không chờ cô mở lời đã cắt ngang: "Em không gặp được Noãn Noãn đâu, vé máy bay đã đặt xong rồi, họ sẽ đi ngay."

"Chuyến bay lúc nào?" Kỷ Ức cuống cuồng nhìn anh.

"Tây Tây…" Anh miễn cưỡng nở một nụ cười để vỗ về và cũng đầy xin lỗi, "Đừng đi, chuyện này em cứ coi như không hề hay biết."

Đây là chuyện xấu trong nhà.

Và cũng là một vết thương của Quý Noãn Noãn.

Cho dù có một ngày Kỷ Ức biết được toàn bộ câu chuyện, cũng nhất định phải do Quý Noãn Noãn đích thân nói cho cô hay.

Lúc này đây, tốt nhất hãy giấu chuyện này sâu trong trái tim, đóng kín lại vô thời hạn.

Cô hiểu ý của Quý Thành Dương, hơn nữa Noãn Noãn thậm chí còn không cho cô biết chuyện Tiêu Tuấn nghiện hút, Noãn Noãn vẫn chưa vượt qua được chuyện của cô. Tiêu Tuấn, Quý Thành Dương, hai con người này chính là bí mật riêng của hai cô bé. Người bạn thân thiết lớn lên bên nhau, cười vui đùa giỡn, ngủ chung giường, đắp chung một chăn còn phải tranh đi giành lại ngày nào, giờ đây bỗng khoảng cách giữa họ cứ như hai đầu của thế giới.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, cô chỉ có thể lựa chọn nhắn tin cho Noãn Noãn: *Tớ nói chuyện với lớp trưởng có nhắc đến cậu, tớ nói với cậu ấy rằng Noãn Noãn đang giận tớ, nên mới không đến. Nhưng lần sau cậu nhất định phải cùng tớ đến tham gia họp lớp đấy nhé. À phải, lớp trưởng nói cậu nợ cậu ấy một trăm tệ, tớ đã trả giúp cậu rồi.*

Cô ngồi trên chiếc ghế sô pha trong phòng ngủ, Quý Thành Dương thật sự đã rất mệt. Chắc chắn buổi tối hôm qua vẫn còn rất nhiều chuyện, nhưng anh chẳng thể kể tỉ mỉ cho cô nghe được. Đây là lần đầu tiên Quý Thành Dương ngủ say trên chiếc giường trong phòng ngủ kể từ khi cô đến ở tại nhà anh.

Cô thất thần nhìn anh một lát mới đặt điện thoại xuống, đi rót một cốc nước nóng.

Khi quay lại, cô trông thấy trên màn hình điện thoại có một tin nhắn gửi đến.

Tim cô đập loạn nhịp.

Cô mở ra xem, quả thực là tin nhắn trả lời của Noãn Noãn:

Viện cớ càng lúc càng tệ, ở bên cạnh chú út của tớ càng ngày càng chẳng có đầu óc gì cả.

Ngữ điệu rất thoải mái, cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra, dù Noãn Noãn không thể không biết chuyện Quý Thành Dương đã tận mắt chứng kiến từ đầu đến cuối… Kỷ Ức vội vã đặt chiếc cốc thủy tinh xuống sàn nhà bên cạnh ghế sô pha, cô cầm điện thoại lên, định trả lời bạn nhưng viết tới viết lui bao nhiêu câu rồi lại xoá… Rất nhanh sau đó, điện thoại của cô lại rung lên trong lòng bàn tay.

https://thuviensach.vn

Quý Noãn Noãn gửi thêm một tin nhắn nữa: Không cần phải suy nghĩ xem nên an ủi tớ như thế nào. Ngày mai tớ bay rồi, đợi mọi chuyện xong xuôi tớ sẽ liên lạc với cậu.

Kỷ Ức đáp: Ừm, được.

Cô không dám gửi thêm bất kỳ một chữ nào, chỉ sợ khiến bạn lại suy nghĩ.

Khi bỏ điện thoại xuống, viên đá từ đầu tới cuối vẫn đang đè nặng lên trái tim cô kể từ khi Quý Thành Dương trở về lúc sáng sớm, hay nói cách khác là kể từ cuộc điện thoại cuối cùng giữa hai người, đã dần dần tan biến. Kỷ Ức khẽ khàng trèo lên giường, kéo chiếc chăn mỏng ra chui và vào lòng Quý Thành Dương. Anh ngủ rất say nhưng vẫn kéo eo cô lại gần, áp cô vào lòng, vào ngực mình và ngủ tiếp.

Nhắm mắt lại.

Trong cánh mũi toàn là mùi hương trên người Quý Thành Dương.

Tay cô, chầm chậm luồn xuống dưới ống tay áo phông của anh để chạm vào sống lưng và eo.

Phải thực sự chạm vào làn da anh như thế này cô mới cảm thấy an tâm. Hơn nữa ở trong hoàn cảnh này, những động chạm lúc ngủ phần lớn thể hiện sự dựa dẫm giữa những người yêu nhau, không hề liên quan gì đến ham muốn.

"Sao em có vẻ vui thế?" Anh lười biếng mở lời, khẽ hỏi.

"Noãn Noãn trả lời tin nhắn của em rồi, bạn ấy chắc là… không có vấn đề gì lớn." Kỷ Ức cười, cô dụi mặt vào lớp vải áo mềm mại trên người anh, "Bạn ấy trả lời em, tức là đã không sao rồi!"

https://thuviensach.vn

Anh bị cảm xúc của cô lây lan nên tâm trạng cũng trở nên sáng sủa hơn.

Quý Thành Dương dùng ngón tay nâng cằm Kỷ Ức lên, nhìn ngắm những niềm vui toát ra nơi đầu mày cuối mắt, cả chiếc răng nanh nho nhỏ lộ ra nữa. Anh cúi xuống đưa đầu lưỡi liếm nhẹ lên chiếc răng nanh và cả bờ môi mềm mại của cô.

Cuộc sống này đúng là thay đổi chỉ trong giây lát.

Càng ngày, anh càng cảm thấy, con người không phải là thần, vĩnh viễn cũng không thể nào dự đoán được bất kỳ tai nạn nguy hiểm nào. Cảm xúc này anh chỉ có khi trên chiến trường, còn bây giờ, nó bắt đầu trở nên mãnh liệt hơn trong cuộc sống của anh.

Quý Thành Dương thừa nhận anh có hơi muốn tranh thủ. Hoàn toàn tranh thủ lúc tâm trạng cô vui vẻ, dùng tình yêu bao phủ lấy cô, như chính lúc này đây.

Anh không nói với cô rằng, trước khi anh về, Noãn Noãn đã hỏi rằng tại sao anh lại ở bên Kỷ Ức, lẽ nào là mê luyến nhất thời với xuân sắc của thiếu nữ? Đáp án của anh rất trực tiếp: Những chuyện giữa anh và Kỷ Ức đã quá nhiều năm, không thể nào tái diễn được, cũng không ai có tư cách hay cơ hội để thay thế. Thế nên bắt buộc là cô gái này, bắt buộc phải yêu, và cũng bắt buộc cả một đời.

Chuyện của Noãn Noãn cũng càng khiến ông nội Noãn Noãn kiên quyết nhất định bắt anh phải ở lại trong nước, không cho phép anh được tiếp tục công việc kí giả mặt trận vừa nguy hiểm vừa không an toàn nữa. Lý tưởng và hiện thực một lần nữa xung đột dữ dội, những ký ức hồi nhỏ trước khi anh về nhà họ Kỷ đều không ngừng tuôn ra trong đáy lòng anh, trong đầu óc anh.

https://thuviensach.vn

Một bên là lý tưởng, một bên là tình cảm, không chỉ tình thân mà còn có cả tình yêu.

Trên đường trở về, anh không phải chưa cười nhạo bản thân, mày đâu phải là phóng viên mặt trận đầu tiên, và cũng không phải là người cuối cùng. Đường đường một đấng nam nhi tại sao tự nhiên lại băn khoăn những chuyện tình cảm nam nữ như thế này?

Nhưng lúc này đây, một người đàn ông dù có trái tim sắt đá đến mấy cũng sẽ bị tình yêu khiến cho mềm như nhung.

Cô gái mà tôi yêu, xin hãy tha thứ cho sự ích kỉ của tôi. Không chỉ riêng em, mà đây cũng là tình yêu đầu tiên và cũng là duy nhất mà tôi được nếm trải trong suốt cuộc đời này. Sẽ có những băn khoăn, nhung nhớ, yêu thương, dựa dẫm, và cũng sẽ có những bất an, ghen tị, bực bội, khát vọng, tất cả những cảm xúc đều bất định, đều mới mẻ, đều cuồng nhiệt.

Bởi vì yêu đậm sâu nên đã mất đi cảm giác an toàn từ rất lâu.

Trong giây phút này đây, tình yêu áp đảo tất cả mọi tư duy lý tưởng, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ kiên định nhất rằng: Nếu anh có thể sống lâu đến thế thì nhất định sẽ bên em đến đầu bạc răng long.

Sau kì nghỉ mùng Một tháng Năm, Kỷ Ức về trường, còn Quý Thành Dương rời khỏi Trung Quốc.

Lúc đi, anh nói với Kỷ Ức rằng, lần này để có thể xuất phát sớm, anh không dùng tư cách là phóng viên của đài truyền hình. Quý Thành Dương đã từ chức và cùng với một người bạn trong kí túc xá hồi đại học được mời đến làm phóng viên đặc biệt của một tòa soạn. Đây là những dặn dò rất ngắn gọn, trước nay anh vốn rất ít nói với cô về chuyện liên quan đến công

https://thuviensach.vn

việc, nguyên nhân chủ yếu là vì sợ cô càng hiểu biết nhiều thì áp lực tâm lý càng nặng nề hơn.

Thời điểm anh ra chiến trường xa xôi lần này vẫn gần sinh nhật anh như những lần trước.

Thời gian đầu khi anh mới đến Iraq, ăn ở vẫn được đảm bảo, tối hôm sinh nhật, anh đặc biệt nói chuyện điện thoại một tiếng với Kỷ Ức. Cô dặn anh, tuyệt đối không được cúp máy, sau đó đặt điện thoại lên đàn piano, chơi rất thuần thục bài Angel. Thật sự rất thuần thục, dù sao đó cũng không phải là một khúc nhạc quá khó.

Quan trọng là, trong ký ức của Quý Thành Dương, Kỷ Ức không hề được học piano một cách bài bản.

Anh cầm điện thoại, nghe cô đàn xong, sau đó lại thấy tiếng Kỷ Ức nhấc điện thoại lên, hỏi anh: "Anh thích không?" Khi nói, giọng cô hơi gấp gáp, rõ ràng đang quá căng thẳng.

"Em đặc biệt học à?"

"Ừm." Kỷ Ức khẽ đáp, "Em luyện lâu lắm đấy, chỉ sợ đàn không hay. Người dạy em còn nói, bài này rất đơn giản… Nhưng em nào đã học đàn piano bao giờ đâu… Có được không anh?"

"Không tồi." Quý Thành Dương ngồi trên cửa sổ, nhìn nơi đất khách quê người dưới ánh trăng.

Anh nhớ, nếu như không phải vì anh kiên trì lý tưởng này thì bây giờ, có lẽ bản thân đã cùng với Tô Nhan và Vương Hạo Nhiên tham gia một dàn nhạc nào đó và trở thành một nghệ sĩ trẻ. Anh vẫn còn nhớ, sau khi chụp ảnh chung ngày đạt giải, có người khen ngợi những đứa trẻ là họ, rằng sau

https://thuviensach.vn

này nhất định sẽ đứng ở nơi tập trung ánh mắt của mọi người, giành được những tràng pháo tay cùng vinh dự cao nhất.

Thế nhưng, dường như kết quả lại hoàn toàn trái ngược.

Nghề nghiệp của anh hiện giờ là nấp sau những tiêu điểm, trở thành một đôi mắt để chứng kiến tất cả những chuyện này.

"Anh có nhớ đã cho em nghe bài hát này khi nào không?" Kỷ Ức hỏi.

"Là khi nào?" Anh thật sự không còn nhớ nữa.

"Là… lần đầu tiên em đến quán bar, anh đến đón em và Noãn Noãn về nhà, lúc anh nhốt bọn em trong xe đã mở bài này." Kỷ Ức thì nhớ rất kĩ, cô còn đặc biệt xem bộ phim gốc chỉ vì bài hát này.

Giọng nói của Kỷ Ức thấp thoáng không cam tâm.

Quý Thành Dương cười, bừng tỉnh, anh không khỏi dịu giọng dỗ dành cô: "Phải rồi, anh nhớ ra rồi!"

"Anh thích bài hát này có phải vì lời của nó không?" Kỷ Ức tò mò hỏi.

"Lời bài hát à?" Quý Thành Dương hồi tưởng lại lời bài hát một lượt.

Đại khái anh có thể đoán được ý cô ám chỉ đến câu này:

In the arms of the angel ,

Fly away from here ,

From this dark, cold hotel room and the endlessness that you fear.

https://thuviensach.vn

You are pulled from the wreckage of your silent reverie ,

You are in the arms of the angel ,

May you find some comfort here.

Từ trong vòng tay của thiên thần tung bay khỏi mảnh đất này, xa rời những căn phòng khách sạn tối đen, lạnh lẽo cùng những nỗi sợ hãi khôn cùng. Kéo em ra khỏi những mảnh vụn của những mộng tưởng âm thầm. Chỉ mong em có thể tìm thấy sự vỗ về trong vòng tay thiên thần.

Nhìn vầng trăng nơi vùng đất xa lạ bên ngoài cửa sổ, anh không còn nhớ lúc đầu khi nghe thấy những lời này đã suy nghĩ những gì, hoặc anh căn bản chẳng hề có những suy nghĩ nhạy cảm đến thế. Nhưng bây giờ, khi cô hỏi, anh bỗng cảm thấy quả thật là như vậy. Tất cả những người phản đối chiến tranh trên thế giới này, có lẽ đều có nguyện vọng không thiết thực như vậy, mong muốn thế giới này có sự tồn tại của Thượng đế, của thiên thần để có thể mang những người dân thường đang liên tục rơi vào vùng bom đạn và đối diện với cái chết rời khỏi đây, rời khỏi địa ngục trần gian này.

Bởi vì có mặt trăng chiếu sáng, nên bóng anh trải xuống sàn nhà cũng rất dài, càng trở nên cao gầy hơn: "Có lẽ vậy, nhưng giờ anh quên rồi, bài hát ấy đã lâu quá rồi."

"Chúc mừng sinh nhật." Giọng Kỷ Ức đặc biệt dịu dàng.

Quý Thành Dương cười, anh cúi đầu nhìn những dấu vết lấm tấm trên cửa sổ vì năm tháng, nói: "Anh nghe thấy rồi."

"Còn nữa!" Kỷ Ức cân nhắc rất lâu, cuối cùng mới mở lời: "Em yêu anh, rất yêu!"

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên có người gõ cửa, bạn cùng phòng gọi tên anh. Gần đây họ đang đợi để phỏng vấn người Mỹ, nhưng rất khó khăn. Phóng viên các nước đều đang đóng đô ở đây để chờ đợi được phỏng vấn ngắn. Trước khi vội vã cúp máy, anh dặn Kỷ Ức rằng: "Có thể anh sẽ ngày càng ít gọi cho em hơn, khi nào tiện anh sẽ liên lạc với em qua email."

Kỷ Ức đáp "Vâng". Anh cúp máy, khi ra khỏi phòng, người bạn kia nói rằng phóng viên Pháp đã mang đến một tin, có thể có cơ hội phỏng vấn, nhưng cũng chỉ là có thể mà thôi…

Tháng Năm trôi qua, mùa hạ đến rất nhanh chóng.

Kỷ Ức học tiếng Tây Ban Nha, cô cũng nỗ lực tự học tiếng Ả Rập. Cô cảm thấy, sau này nếu muốn trở thành kí giả ngoại trú thì nhất định tiếng Ả Rập sẽ rất đắt giá. Mục tiêu của cô rất rõ ràng, phấn đấu cứ như vẫn đang học lớp mười hai. Thế nên dù hạ qua, thu đến, thu qua, đông lại tới, cô cũng chẳng có mấy cảm giác.

Email của Quý Thành Dương càng ngày càng ít.

Năm ấy, khi Bắc Kinh đón trận tuyết đầu tiên, cô thấp thỏm nhận ra, đã hai mươi ngày trôi qua anh không có bất kỳ tin tức gì. Ngày nào cô cũng gửi cho anh một email thông báo tình hình, nhưng lần nào cô cũng chỉ nhận được một email trả lời tự động như sau: "Got it, thanks. Yang."

Cảm giác thấp thỏm này đã có từ rất lâu, từ mùa hè, email của anh đã vô cùng ít, đồng thời cũng rất ngắn gọn. Anh không bao giờ trả lời thư, mà chỉ đơn giản là báo bình an.

Một đêm khuya nọ, cô nhìn email trả lời tự động trong hòm thư mà không thể chịu nổi nữa, phải gọi ngay cho Quý Noãn Noãn lúc này đang ở Anh. Bên đó đang là giờ ăn tối, Quý Noãn Noãn vừa nhai thức ăn trong

https://thuviensach.vn

miệng, vừa trốn vào trong phòng thì thầm nói chuyện với cô. Sau khi nghe câu hỏi của cô, Noãn Noãn thoáng suy nghĩ rồi đáp: "Không có chuyện gì đâu, mấy ngày trước mẹ tớ gọi điện về nhà vẫn nhắc đến chú út mà, mẹ nói rằng vẫn luôn nhận được email báo bình an của chú."

"Luôn luôn ư? Không phải là email trả lời tự động à?"

"Không đâu, nếu là email trả lời tự động thì ai chẳng nhận ra." Quý Noãn Noãn tiếp tục hạ giọng vỗ về, "Chú tớ là như thế đấy, lúc làm việc thì không còn là người nữa, cậu quen rồi sẽ ổn thôi. Lúc cậu vẫn chưa bắt đầu với chú ấy, chú ấy thường xuyên biến mất không tin tức suốt nửa năm trời, khiến ông nội liên tục nổi cáu mắng người…"

Noãn Noãn tiếp tục nói, cứ như thể cô đang chuyện bé xé ra to.

Thật sự là cô đã chuyện bé xé ra to chăng?

Kì thi cuối kì sắp đến gần, cô sợ quá nhớ Quý Thành Dương nên không dám ở lại nhà anh mà chỉ ở trong kí túc xá. Bạn cùng phòng Lục Ảnh năm nay cũng không về nhà nên cùng cô đón năm mới. Cô bạn ấy nghe nói Kỷ Ức tốt nghiệp trường Phụ Trung, hỏi cô có thể đưa cô ấy đến trường Phụ Trung thăm thú được không.

Trong kì nghỉ đông, hai người cũng không có chuyện gì quan trọng nên Kỷ Ức liền dẫn bạn về trường chơi, vừa hay gặp đúng lúc đoàn nhạc sắp phải thi đấu nên đã xếp lịch tập trung luyện tập trong kì nghỉ đông. Kỷ Ức dẫn Lục Ảnh vào trong: "Đây là đoàn nhạc giao hưởng, trước kia tớ thuộc đoàn nhạc dân tộc của trường…"

Sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc gọi tên cô.

Lưng Kỷ Ức cứng đờ, cô quay đầu lại theo thói quen, mỉm cười: "Thầy Lỗ."

https://thuviensach.vn

"Lúc nãy thầy nhìn thấy em còn định hỏi xem sao em không đi cùng đoàn nhạc đấy?" Thầy Lỗ cười, "Mất một lúc thầy mới nhớ ra là em đã tốt nghiệp rồi, năm thứ nhất hả?"

"Năm hai rồi ạ."

Thầy giáo bật cười.

Họ đứng trước cửa phòng tập, cô nghe thấy có người đang chơi đàn bên trong. Kỷ Ức ngơ ngẩn, cô cảm thấy từng mảnh ký ức bỗng chốc nối liền vào nhau, dường như đã từng có cảnh tượng giống như thế này, cô cũng đứng ở nơi đây, nói chuyện với người thầy giáo trong đoàn nhạc này, sau đó quay đầu lại liền trông thấy Quý Thành Dương đang đánh đàn piano.

Nhưng, lần này quay đầu lại, cô chỉ nhìn thấy một cậu bé còn khá trẻ.

"Học sinh này quá ưu tú, vừa hay đoàn nhạc giao hưởng muốn có thêm một người chơi đàn piano nên nhận cậu bé này vào." Sắc mặt thầy Lỗ rất vui vẻ, "Sau Quý Thành Dương, đây là học sinh suất sắc nhất mà thầy từng biết. Quý Thành Dương…" Thầy bỗng nhìn cô, "Thầy nhớ, hình như hồi em còn học ở đây, Quý Thành Dương về và nói rằng cậu ấy ở cùng một viện với em, là chú út của em à?"

"Cũng không hẳn." Kỷ Ức đáp qua loa, "Là hàng xóm đồng thời là chú ruột của bạn thân em."

Người thầy này thật lòng yêu mến Quý Thành Dương, nên bắt đầu mở rộng chủ đề nói chuyện với Kỷ Ức. Thầy gặng hỏi cuộc sống, công việc của anh sau khi tốt nghiệp, thậm chí còn quan tâm cả chuyện tình cảm nữa. Kỷ Ức càng đáp càng thấy không thoải mái, cô nhớ anh quá, từ tháng Năm đến tháng Một là đã gần tám tháng rồi, sắp đến sinh nhật cô, anh đang ở nơi đâu? Chẳng lẽ anh không có nổi thời gian để trả lời một email hay sao?

https://thuviensach.vn

Do thầy giáo hỏi quá kĩ càng, nên người bạn đại học của cô cũng lắng nghe rất chăm chú.

Sau khi Kỷ Ức trở về trường, thì tâm trạng càng thêm bất an, cô liên tục cập nhật hòm thư, muốn gửi thêm cho anh một email nữa, nhưng lại sợ anh thật sự không có thời gian để trả lời thư cho mình, nếu gửi liên tục những email không có gì quan trọng sẽ làm ảnh hưởng đến công việc của anh, đâu phải cô chưa từng nhìn thấy hòm thư điện tử ngập đầy email của anh. Cô áp mặt xuống bàn, nhắm mắt, nhớ đến buổi sáng đưa anh ra sân bay.

Buổi sáng hôm ấy, không biết có vị lãnh đạo nào cũng khởi hành nên đường cao tốc ra sân bay bị phong tỏa.

Cuối cùng cô cũng không kiềm chế được, phải gửi đi một email đặc biệt ngắn:

Ngày 20.1 là sinh nhật em rồi đấy, anh nhất định phải dành thời gian để trả lời email cho em, báo cho em anh vẫn bình an.

Tây Tây.

Ngón tay trỏ đặt trên con chuột máy tính, nhưng mãi vẫn không nhấn xuống để gửi thư đi, một lát sau, cô lại sửa:

Anh dành thời gian trả lời email cho em đi, báo bình an.

Tây Tây.

Như thế này chắc đã đủ ngắn rồi chứ nhỉ?

Cô suy nghĩ, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt liền gửi thư đi.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng nào ngờ, bức thư ấy cũng chỉ là một viên đá ném xuống biển sâu.

Đến ngày Hai mươi tháng Một, cô nhận được điện thoại của Quý Noãn Noãn, sáng sớm hôm ấy cô vẫn không từ bỏ việc cập nhật hòm thư. Quý Noãn Noãn chúc cô sinh nhật vui vẻ, đồng thời còn oán thán rằng muốn được về ăn Tết Âm lịch, muốn được ngắm pháo bông ở quảng trường. Cô ậm ừ đáp, chẳng mấy tập trung, có vẻ không hề hứng thú, không muốn nói chuyện.

Mãi đến lúc gần cúp máy, cô mới giả vờ vô tình hỏi: "Mai là Giao thừa rồi, Quý Thành Dương không chúc Tết ông nội cậu à?"

Quý Noãn Noãn bảo cô đợi, sau đó vòng vèo khéo léo hỏi mẹ, rồi mới trả lời cô: "Hình như chú ấy rất bận, nhưng tối qua đã gửi email báo bình an và chúc Tết luôn rồi. Chú ấy bận lắm, chẳng có thời gian trả lời email. Hình như tất cả đều là email được hẹn giờ gửi."

"Ừm." Kỷ Ức nhìn xuống bàn phím.

"Ngày mai cậu có về nhà không? Giao thừa chắc vẫn phải về chứ?" Quý Noãn Noãn hỏi.

"Về chứ, cháu nội về nhà chúc Tết, ít nhất cũng phải ngủ lại một tối, cùng đón Giao thừa chào tuổi mới, sáng mùng Một ăn sủi cảo rồi mới đi được!"

"Mẹ tớ bảo tớ an ủi cậu, nhưng tớ nghĩ mãi mà cũng chẳng biết phải an ủi cậu như thế nào, mãi mới nghĩ ra, không sao đâu Tây Tây, sau này cậu lấy chú út tớ thì sẽ không cần phải về đó nữa, người nhà tớ sẽ cưng chiều cậu."

Cô cười.

https://thuviensach.vn

Những lời này Noãn Noãn nói cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ bị mẹ đang ở bên ngoài nghe thấy.

Hai người tuy thi thoảng vẫn nhắc đến Quý Thành Dương, nhưng đều cực kỳ cẩn trọng, dù sao mối tình này vẫn là một bí mật có thể gây ra sóng gió lớn, là bí mật chỉ có mấy người được biết.

Sáng Giao thừa, trước khi rời khỏi kí túc xá, cô vẫn cập nhật hòm thư với tinh thần bất ổn.

Hòm thư này được đăng kí chỉ để dành riêng cho việc trao đổi thư với Quý Thành Dương, nên chỉ cần mở ra là sẽ thấy một loạt email trả lời tự động. Anh rất ít trả lời email, nhưng cô không nỡ xóa những email trả lời tự động kia đi.

Trong hòm thư, có số "1" màu đỏ nổi bật, khiến trái tim cô lập tức hồi sinh.

Cô vội vã ngồi xuống, mở email mới nhận được ra:

Chúc mừng năm mới, sinh nhật hạnh phúc!

Quý Thành Dương.

https://thuviensach.vn

18
Hai cực của sinh mạng

Năm 2002 xảy ra những thiên tai không thể nào tránh khỏi, năm 2003 đầy những thảm họa chiến tranh, cô cứ ngỡ chỉ cần những chuyện này qua đi là sẽ ổn, nào ngờ năm 2004 mới là năm khiến cô không muốn nhớ đến nhất.

Năm ấy, cô cứ luôn nghĩ đến bộ phim nước ngoài mà cô lén lút xem chỉ vì Quý Thành Dương đã xem đi xem lại hai lần.

Cô nhớ mãi đoạn đối thoại giữa Mathilda và Léon trong cảnh mở đầu phim.

Mathilda hỏi Léon rằng: "Cuộc đời này khốn khổ, hay là chỉ cần lớn lên là sẽ ổn?"

Léon rất bình thản đáp: "Vẫn luôn là như thế."

Khi Kỷ Ức nhận được điện thoại từ một người bạn học trong lớp Thực nghiệm để sắp xếp họp lớp trong kì nghỉ đông, thì tâm trạng suy sụp vì email quá ngắn ngủi của Quý Thành Dương lập tức rơi xuống vực thẳm. Cô không dám tin những gì nghe được qua điện thoại: Lớp trưởng Từ Thanh bị phát hiện mắc phải ung thư phổi giai đoạn cuối, cậu bạn học gọi báo cho cô thời gian để mọi người cùng đi thăm, nhân tiện hỏi: "Cậu có liên lạc được với Quý Noãn Noãn không?" Kỷ Ức nói, Quý Noãn Noãn đang ở Anh, không thể về được, cậu bạn khẽ thở dài, sau đó cúp máy.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên cô phải đối mặt với chuyện bỗng nhiên một người bạn của mình có tin dữ.

Kỷ Ức suy nghĩ rất lâu mà không biết phải nói với Quý Noãn Noãn như thế nào, dù sao cũng là mối tình đầu, tuy không còn yêu nữa, nhưng vẫn là bạn tốt. Người đã giữ gìn khoảng thời gian thanh xuân niên thiếu tuyệt đẹp nhất giờ đã đi đến giai đoạn cuối của cuộc đời, cô sợ Quý Noãn Noãn sẽ không thể chịu nổi, nên tạm thời chưa nói.

Ngày hẹn được thay đổi rất nhiều lần, cuối cùng lại tình cờ sắp xếp vào Mười bốn tháng Hai, ngày Lễ tình nhân. Ngày hôm ấy đâu đâu cũng ngập tràn không khí Valentine, nhưng hai mươi mấy người bạn học lúc gặp nhau đều rất lặng lẽ, có bạn thấy tinh thần mọi người đều rất sa sút, chán nản liền mua một gói kẹo để chia nhau ăn. Kỷ Ức được ném cho một viên kẹo sô cô la hình trái tim. Bạn tổ chức bỏ ra một trăm tệ, đặt xuống bàn, mọi người cũng lần lượt tự giác rút tiền ra thành một xập, sau đó họ chuyển hai lần xe buýt để đến nhà lớp trưởng.

Đây là lần đầu tiên cô đến nhà lớp trưởng, ngày xưa khi cậu ấy và Noãn Noãn yêu nhau, Noãn Noãn cũng chưa từng đến nhà cậu. Mọi người đều biết rằng đó là một thôn trong khu ngoại thành của Bắc Kinh, nhưng đến nơi mới thấy, quả thật đó là thôn.

Mùa đông, bốn bề đều hoang vu hiu quạnh trong màu nâu u ám.

Chị gái của lớp trưởng khi đón mọi người vào nhà vẫn nỗ lực mỉm cười, vì là Tết, nên trong nhà vẫn còn hạt hướng dương và hạt dưa đỏ, chị mang hết ra đặt xuống bàn. Kỷ Ức không dám đi trước, cô đợi mọi người vào nhà gần hết mới chầm chậm bước vào.

Nhà ở nông thôn đều rất rộng, hai mươi mấy người vừa ngồi vừa đứng cũng đủ để thể hiện được sự rộng rãi của căn nhà.

https://thuviensach.vn

Trong giây phút cô bước vào nhà, lớp trưởng đang đứng dậy, cậu bạn nở nụ cười vẫn rạng rỡ tươi sáng: "Đúng thật là, sao mọi người lại đến đây cả thế, ấy, cậu dạo này thế nào? Năm nay thi được chứ hả?" Lớp trưởng ngay từ hồi cấp ba đã là một người có vẻ rất chín chắn đứng đắn, sau khi đi học ở trường quân đội, cậu nói chuyện càng thêm mạnh mẽ hào sảng, các cậu bạn nam đều trò chuyện với cậu.

Nói chuyện gì ư? Trời Nam biển Bắc, đặc biệt là những người đi học ở tỉnh ngoài đều nói không ngừng nghỉ, chỉ toàn chọn những chuyện thú vị để kể.

Lớp trưởng mỉm cười lắng nghe, ngoài sắc mặt có vẻ không tốt ra thì chẳng hề giống với một người bị ung thư giai đoạn cuối.

Đến cuối cùng, có rất nhiều cô bạn không kiềm chế được nước mắt, nên phải vén rèm đi ra ngoài sân, không đành lòng, thật sự không đành lòng.

Rất nhiều hồi ức ồ ạt quay về.

Cậu bạn tổ chức cho mọi người đến thăm liền rút số tiền đã quyên góp ra, định đưa cho lớp trưởng, nhưng lớp trưởng đứng bật dậy từ chối: "Chỗ tiền này tớ không thể nhận được, lần này bị bệnh tớ không tốn tiền, toàn bộ đều do trường quân đội chi trả, nên thật sự không cần đến tiền của các cậu đâu." Lớp trưởng từ chối, chị gái cậu cũng giúp cậu từ chối, cuối cùng cậu bạn kia cuống liền nhét tiền vào trong tay lớp trưởng: "Đưa cho cậu thì cậu cứ cầm đi."

Mắt Kỷ Ức cay cay, cô lặng lẽ nghiêng người quay đi.

Mãi một lúc sau mới dồn được nước mắt ngược vào trong. Mọi người đều đang từ biệt, người thì bắt tay, người thì nói tạm biệt. Cô đợi mọi người ra gần hết mới bước tới, tay cô nhét trong túi áo, có hơi căng thẳng.

https://thuviensach.vn

Là sự căng thẳng như đang nói lời từ biệt cuối cùng.

Trong tay cô chính là viên kẹo sô cô la mà các bạn đưa cho trước khi đến đây, cô không hiểu tại sao lại lôi nó ra, đặt vào tay Từ Thanh: "Hôm nay là Lễ tình nhân đấy!" Cô ngước lên, trong mắt ngập nước mắt, tầm nhìn cũng mơ hồ không rõ ràng, "Vừa hay có kẹo sô cô la, nếu không có ai tặng cậu thì để tớ bù cho cậu!"

Lớp trưởng cúi đầu, nhìn viên kẹo sô cô la, cũng mỉm cười: "Cảm ơn nhé, Tây Tây."

Lúm đồng tiền trên má Từ Thanh không rõ như trước nữa vì gầy ốm, nhưng vẫn có thể loáng thoáng trông thấy.

Kỷ Ức cảm thấy giọng nói của cô đã hơi run lên nên liền bước tới, ôm lấy cậu: "Nghỉ ngơi dưỡng bệnh đi nhé, lần sau tớ sẽ lại đến thăm cậu!"

Cô cảm thấy cậu bạn cũng ôm lấy cô, "Được!"

Chớp mắt, nước mắt liền rơi xuống.

Cậu là người nghiêm túc vươn lên nhất thời học sinh, Kỷ Ức vẫn còn nhớ, ấn tượng đầu tiên đối với cậu hồi năm lớp mười khi đi tập quân sự là tư thế rất nghiêm chỉnh, lúc yêu Noãn Noãn thì trong sáng chung tình vô cùng, buổi sáng sau nụ hôn đầu, cậu còn mua quà tặng cho Noãn Noãn làm kỷ niệm. Cô còn nhớ, Noãn Noãn không chỉ là mối tình đầu, mà còn là bạn gái duy nhất của cậu…

Cô vẫn nhớ, lần họp lớp trước, lớp trưởng còn khuyên mọi người đừng hút thuốc.

Ấy vậy mà cậu lại là người mắc phải bệnh ung thư phổi, bỗng nhiên đã đến giai đoạn cuối?

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức vội vã cúi xuống, nỗ lực ngăn nước mắt, vờ như đang cười để nói rằng: "Tớ về đây!"

Dứt lời cô cứ thế quay người vội vã đi khỏi mà không dám ngẩng lên.

Hôm ấy sau khi về kí túc xá, Kỷ Ức khóc rất lâu, cô vẫn luôn nghĩ rằng người tốt sẽ có kết cục tốt đẹp, thế nhưng chính người lương thiện nhất, thích giúp đỡ người khác nhất, tin tưởng cuộc sống tươi đẹp nhất bên cạnh cô lại có một kết thúc như thế này. Cô khóc đến mức mắt sưng vù, nằm gục xuống bàn, viết một email rất dài cho Quý Thành Dương, nêu lên câu hỏi của mình:

Hôm nay em đi thăm một người bạn học cũ, cậu ấy là người con trai nghiêm túc, đứng đắn nhất mà em từng gặp ngoài anh. Năm ngoái buổi họp lớp của bọn em cũng do cậu ấy tổ chức. Hôm đó, cậu ấy còn khuyên rất nhiều người đừng hút thuốc, hại cho sức khỏe. Thế nhưng sau đó không lâu cậu ấy lại bị phát hiện ra đã mắc ung thư phổi giai đoạn cuối. Một người không hút thuốc, sinh hoạt lại khỏe mạnh điều độ như thế vì sao lại mắc phải bệnh ung thư phổi cơ chứ?

Ngày xưa thành tích của cậu ấy rất tốt, cậu ấy muốn tiết kiệm tiền cho gia đình nên vào học trường quân đội, em vẫn nhớ lúc kí lưu bút cho cậu ấy còn chúc cậu ấy sau khi tốt nghiệp sẽ có cơ hội về Đại học Bắc Kinh học thạc sĩ và phát triển thăng tiến sau này. Em cũng chẳng biết mình rốt cuộc đang muốn nói gì, em chỉ cảm thấy rất buồn, tại sao một người tốt như thế đã phải đi đến những bước cuối cùng của cuộc đời? Tại sao ông trời không thể công bằng hơn một chút, để những người xấu thì đoản mệnh, còn những người tốt đều sống lâu?

Anh biết không, lúc em đến thăm cậu ấy, cậu ấy vẫn rất lạc quan, cứ như thể sắp khỏi bệnh đến nơi…

https://thuviensach.vn

Bây giờ anh đang ở đâu? Tại sao anh báo bình an với tất cả mọi người, nhưng lại không trả lời em?

Có phải anh đã không còn yêu em nữa không? Hay là anh thấy em có điểm nào chưa tốt? Em gửi nhiều email cho anh quá khiến anh thấy phiền phức ư? Cho dù có chuyện gì xảy ra thì cũng xin anh hãy trả lời em.

Yêu anh,

Tây Tây.

Cô nhìn hòm thư trống không chỉ có một loạt những email trả lời tự động mà chợt cảm thấy, Quý Thành Dương cũng cách cô thật xa xôi.

Xa đến mức chẳng còn liên lạc nữa.

Tận sâu trong đáy lòng có một nỗi sợ hãi ẩn giấu, đến mức nảy sinh ra những suy đoán đáng sợ rằng anh thật sự đã gặp chuyện bất trắc, thậm chí sau khi gọi cho Noãn Noãn cô vẫn không an tâm, lần đầu tiên cô chủ động làm phiền bạn bè của anh. Tất cả bạn bè của Quý Thành Dương, ngoài cô phát thanh viên kia, đều không biết về mối quan hệ giữa họ, thế nên khi Kỷ Ức liên lạc với Vương Hạo Nhiên cũng tỏ ra không mấy bận tâm. Đầu tiên cô trò chuyện lung tung với Vương Hạo Nhiên, cuối cùng mới hỏi rằng: *Dạo này chú út Quý đang bận chuyện gì thế?*

Vương Hạo Nhiên trả lời rằng: *Quý Thành Dương? Đang ở Iraq, mấy ngày trước còn gửi email cho anh, bảo rằng cậu ta không định về nước nữa, nhờ anh giúp chăm sóc cho em và cháu gái cậu ta. Đợi bao giờ anh về anh em mình đi ăn, anh sẽ kể cụ thể cho em nghe.*

Cô đọc đi đọc lại tin nhắn của Vương Hạo Nhiên ba lần, chắc chắn rằng mình không nhìn nhầm.

https://thuviensach.vn

Anh không định về nước nữa ư?

Tại sao bỗng nhiên anh lại có suy nghĩ như thế này? Tại sao anh chưa bao giờ nói cho cô hay? Thế sau này thì sao? Sau này phải làm sao?

Trong thoáng chốc, Kỷ Ức cảm thấy trời như sắp sụp xuống, lần đầu tiên cô có cảm giác này là lúc ở bệnh viện, nhìn thấy đôi mắt Quý Thành Dương bị quấn băng trắng. Cảm giác ấy cực kỳ đáng sợ, cứ như cô bỗng chốc bị đợt sóng dữ dội xô tới chìm xuống tận biển sâu, hoàn toàn ngộp thở, không thể cử động, cơ thể cũng mất đi trọng lượng.

Cô không dám tin, gặng hỏi: *Chú ấy nói không về nước nữa ư?*

Vương Hạo Nhiên: *Cậu ta nói vậy đấy.*

Kỷ Ức không hỏi gì thêm, cô không tin.

Tuy lúc viết thư cho Quý Thành Dương cô cũng sẽ gặng hỏi rằng, có phải anh cảm thấy cô gửi email cho anh quá tình cảm, quá nhiều tâm tư thiếu nữ khiến anh thấy phiền phức không. Nhưng cô không tin rằng Quý Thành Dương lại là một người không có trách nhiệm. Anh là lý tưởng từ nhỏ đến lớn của cô, là mục tiêu cô luôn nỗ lực phấn đấu, là người mà cô muốn trở thành.

Học kì hai năm thứ hai, cuộc sống của cô ngày càng trở nên đơn giản, chỉ có học và viết thư cho Quý Thành Dương, sau đó liên tục gọi điện cho Noãn Noãn để xác nhận việc Quý Thành Dương vẫn bình an. Càng ngày cô càng khủng hoảng, nảy sinh những suy đoán rất đáng sợ rằng, liệu có phải Quý Thành Dương đã xảy ra chuyện gì hay không, những email báo bình an kia cũng chỉ là một thiết lập trả lời tự động để vỗ về mọi người mà thôi.

Noãn Noãn nghe thấy cô nói thế liền cười: “Tớ đã bảo rồi, trước khi yêu cậu, chú út của tớ vốn đã như thế, nửa năm, thậm chí là cả năm cũng chẳng

https://thuviensach.vn

có tin tức gì. Nếu có thì cũng chỉ là một email ngắn gọn gửi cho bố tớ mà thôi, đúng bốn chữ: 'Bình an, đừng lo.' Nhà tớ đã quen với chuyện này rồi… Hơn nữa, chẳng phải cậu cũng nghe cái anh Vương Hạo Nhiên ấy nói là không có vấn đề gì rồi sao? Tây Tây, đừng hoảng, không sao đâu, biết đâu ngày mai chú ấy lại xuất hiện trước mặt cậu, quỳ xuống cầu hôn thì sao?"

Kỷ Ức nhìn đơn đăng ký trao đổi sinh viên và tinh thần rất bất định.

"Nhưng ngày mai hình như không được, cậu vẫn chưa đến tuổi kết hôn theo pháp luật!" Noãn Noãn lại cười.

Khi cô thu dọn hết mọi hành lý chuẩn bị đến Hồng Kông theo chương trình trao đổi sinh viên một năm đã là giữa mùa hạ. Quý Thành Dương rời khỏi Trung Quốc đã được mười bốn, mười lăm tháng. Cô về nhà chào mọi người vừa hay gặp đúng lúc sinh nhật của cô bé em họ. Khi thím ba đưa cho cô một miếng bánh sinh nhật liền hỏi xem cô có muốn ngủ lại nhà một đêm không, bé em họ líu lo hỏi thím ba: "Chị này sẽ ở lại nhà chúng ta ạ?" Thím ba thoáng bối rối, cúi đầu nói: "Đây là chị của con đấy, đây cũng là nhà của chị ấy."

Bé em họ không mấy khi gặp cô, nhưng lại thường xuyên gặp những anh chị họ khác: "Chị Văn Văn mới là chị của con."

Kỷ Ức cũng bối rối nên vội vã ăn hết miếng bánh.

Khi cô đẩy cửa vào phòng làm việc để chào ông nội, ông nội cũng chỉ ậm ừ đáp chứ không hề nhìn cô.

Cô rời khỏi nhà, trái tim đau đớn bức bối, cô nhớ đến rất nhiều chuyện mà bản thân không muốn nhớ tới. Ngày xưa khi đăng ký nguyện vọng đại học cô cũng chỉ ghi đúng một trường một chuyên ngành, đến cô giáo cũng phải giật mình, hỏi Kỷ Ức đã bàn bạc với người nhà chưa, nhưng cô chỉ ậm

https://thuviensach.vn

ừ cho qua, từ đầu đến cuối chẳng ai hỏi gì về việc cô đăng ký nguyện vọng đại học cả.

Đến lúc cô nhận được thông báo nhập học, người nhà mới biết cô đăng ký vào đâu.

Cô bước ra khỏi hành lang, nhìn ánh nắng chói chang giữa mùa hạ thiêu đốt con đường xi măng màu xám trắng mà nhất thời không biết phải đi về đâu. Đằng sau lưng có người nhảy xuống khỏi các bậc cầu thang, tóm lấy vai cô: "Tây Tây."

Cô quay đầu, nhìn thấy Triệu Tiểu Dĩnh đã hai năm không gặp mà nhất thời không kịp định thần.

"Chẳng mấy khi tớ từ Nam Kinh về đây, sao lại tình cờ gặp được cậu thế này!" Triệu Tiểu Dĩnh đặc biệt vui vẻ, khoác tay cô: "Đến nhà tớ đi, mẹ tớ cả ngày hôm nay đều không có nhà, mai mới về cơ, tớ sẽ làm món ngon cho cậu ăn!"

Cô cũng chẳng còn chỗ để đi, nên theo Triệu Tiểu Dĩnh về nhà.

Vẫn là dáng vẻ trong ký ức hồi nhỏ của Kỷ Ức, những bức tranh vẽ tay và giải thưởng trên tường cùng những bức tranh thủ công vẫn được treo ở vị trí cũ, bởi vì đã treo quá lâu nên các góc cạnh đều đã ố vàng. Triệu Tiểu Dĩnh cầm bát bột, vừa ra sức nhào bột vừa cho thêm nước: "Mẹ tớ rất muốn ăn sủi cảo tớ làm, tớ chưa bao giờ ra sức thế này đâu, tớ nói cho cậu biết nhé, tay nghề nhào bột của tớ khá lắm đấy, tớ nhào thêm một chút nữa, cậu ăn sẽ thấy ngon hơn."

Kỷ Ức bê một chiếc ghế con đến ngồi trước mặt Triệu Tiểu Dĩnh, nhìn bạn liên tục ra sức nhào cục bột ướt đẫm nước mà bỗng cảm thấy như được quay lại thời nhỏ, khi cô vẫn là một cô bé con rất ngoan ngoãn, rất đơn thuần. Cô lúc ấy yêu ông yêu bà yêu bố yêu mẹ, bên cạnh có Quý Noãn

https://thuviensach.vn

Noãn, có Triệu Tiểu Dĩnh, đằng sau khu nhà là trường tiểu học, cách trường tiểu học khoảng mười bước về phía bên trái là trường mầm non, còn trường cấp hai thì nằm ở phía còn lại của trường tiểu học.

Cô chẳng hề hay biết gì về thế giới bên ngoài bức tường đại viện.

Chỉ biết rằng có một cung thiếu nhi, bên cạnh cung thiếu nhi có cửa hàng Trịnh Uyên Khiết.

Tối hôm ấy, cô ăn một đĩa sủi cảo nhân thìa là đầy ăm ắp mà Triệu Tiểu Dĩnh tự làm tự khen, khi trở về trường lại nhận được điện thoại của Vương Hạo Nhiên. Vương Hạo Nhiên nói rằng anh sắp kết thúc đợt lưu diễn và về nước, hỏi Kỷ Ức muốn đi ăn ở đâu. Kể từ khi Quý Thành Dương giao việc chăm sóc Kỷ Ức lại cho anh, anh liền bắt đầu thực hiện trách nhiệm này, thường xuyên liên lạc với Kỷ Ức, hỏi han tình hình học hành và cuộc sống của cô… Kỷ Ức không mấy bận tâm những chuyện này, đáp rằng ăn ở đâu cũng được.

Kỷ Ức mở hòm thư, tiếp tục viết email cho Quý Thành Dương theo thói quen hằng ngày.

Lúc mới viết được một nửa thì cô bỗng nhận được một email mới.

Cô dừng phắt lại, nhìn hộp thư đến mà bỗng thấy muốn khóc, thế nhưng cô vẫn nỗ lực kìm nén, đây là chuyện đặc biệt vui mừng, Kỷ Ức không được khóc, đừng khóc, anh cuối cùng cũng viết thư cho mày rồi. Nhưng nhỡ đó chỉ là thư rác hoặc quảng cáo thì sao…

Cô thấp thỏm mở hộp thư đến.

Là email của anh.

Tây Tây,

https://thuviensach.vn

Thời gian qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, anh không biết phải bắt đầu từ đâu, mà cũng không cần phải nói rõ nữa.

Anh bắt đầu suy nghĩ lại về mối tình của chúng ta, tuy rất khó nói ra thành lời, nhưng anh nghĩ, chúng ta nên dành cho nhau một khoảng không gian và thời gian để bắt đầu thích ứng với cuộc sống không có nhau.

Anh chuẩn bị sống ở đây lâu dài, không về nước nữa, hy vọng em có thể tiếp tục cuộc sống của mình.

Quý Thành Dương.

Tuần thứ hai sau khi Kỷ Ức đến Hồng Kông, cô nhận được một email gửi nhóm.

Tựa đề email là: Từ biệt lớp trưởng vĩnh viễn của chúng ta.

Email này, cô không mở ra, bức thư chưa đọc mang nỗi nhớ đối với cậu con trai lạc quan vui tươi ấy được đóng kín và lưu giữ ở nơi sâu nhất trong hòm thư QQ, không xóa mà cũng không dám mở ra.

Mùa hè năm 2005.

Kỷ Ức kết thúc một năm trao đổi học sinh, trước khi về, cô cùng bạn bè trong lớp đi chơi ở Tsim Sha Tsui, cả đám mười mấy người đều mặc áo phông trắng với quần dài xanh, đeo ba lô. Vì các bạn đến từ nhiều nước khác nhau nên mọi người đều dùng tiếng Anh để trò chuyện giao lưu. Khi Kỷ Ức đi đến bến tàu, cô trông thấy xe bán kem nên mua một hộp.

Ánh nắng gay gắt, cô ngồi dưới bóng râm trên con đường bên bờ sông.

https://thuviensach.vn

Cô xúc miếng kem màu da cam bỏ vào miệng, vẫn còn một năm nữa, một năm nữa là cô sẽ tốt nghiệp đại học.

Chuông điện thoại của cô réo vang, nhưng cô lười nghe.

Mãi cho tới khi người đi đến gọi sau lưng cô, thấy cô đang cúi đầu xúc từng thìa kem, tốc độ ăn có vẻ rất chậm, cô ngậm trong miệng để xua đi cơn nóng.

"Tây Tây."

Cô giật bắn mình, quay đầu lại.

Vương Hạo Nhiên cầm điện thoại trong tay nghịch, nhìn cô đầy bất lực: "Anh đã nói rằng sẽ gọi cho em vào giờ này. Sao em không nghe máy?"

Kỷ Ức dĩ nhiên đã quên béng chuyện "đã nói" này, nên cười cười đầy ngại ngần: "Nóng quá, em phơi nắng đến hồ đồ rồi!"

Vương Hạo Nhiên cũng đang ở Hồng Kông, biết cô sắp về Bắc Kinh nên hẹn thời gian, định dẫn cô đi chơi Hồng Kông.

Thực ra cũng chẳng có chỗ nào để chơi, Kỷ Ức nghĩ một hồi rồi nói, đi xem cá heo và gấu trúc nhé. Vương Hạo Nhiên cũng hoàn toàn nghe theo lời của Kỷ Ức, kể từ lần đầu tiên trông thấy cô bé ngồi ở ngoài ban công nhà khóc, anh liền cảm thấy cô bé này khiến người khác phải thương yêu. Anh bất giác nhớ mãi chuyện đó biết bao năm qua, nhưng không dám tiếp cận cô bé, sợ khoảng cách tuổi tác sẽ làm cô bé này sợ hãi, cùng lắm anh cũng chỉ dám nói với Quý Thành Dương về sự hấp dẫn của Lolita.

Kỷ Ức nói qua với bạn bè rồi cùng Vương Hạo Nhiên gọi một chiếc taxi để đến công viên Hải Dương. Trong suốt một năm sống ở đây, cô chưa từng lặp lại chuyến hành trình này, chuyến hành trình cùng với Quý Thành

https://thuviensach.vn

Dương năm ấy. Khi họ đi cáp treo lên đến đỉnh núi thì đã gần mười hai giờ, vừa kịp thời gian biểu diễn của cá heo.

Kỷ Ức dựa vào kỷ niệm lần trước để dẫn Vương Hạo Nhiên chạy đến kịp giờ biểu diễn, chạy mãi chạy mãi cô liền quên mất người ở đằng sau. Khi cô vừa thở dốc vừa đứng ở nơi cao nhất trên khán đài, cũng là lúc cá heo nhảy ra khỏi mặt nước theo tiếng nhạc cao trào. Từ ghế khán giả dậy lên những tiếng hoan hô đầy vui vẻ.

Cô nhìn cá heo không chớp mắt, ánh mắt cô cố gắng tìm kiếm nơi cô đã ngồi cùng với Quý Thành Dương, đã qua rất lâu thế mà cô vẫn có thể nhận ra ngay.

Nơi ấy, dưới ánh nắng chói chang, vẫn còn trống.

Không có ai.

Thậm chí cô vẫn còn nhớ khi ấy Quý Thành Dương nắm tay cô, trước vô vàn cặp mắt, đi vào dưới ánh nắng chói chang đến mức không mở được mắt, và ngồi xuống vị trí nóng bỏng do bị ánh mặt trời gay gắt thiêu đốt…

Khóe mắt cô cay cay, cực kỳ muốn khóc.

Hay là… đã khóc rồi?

Cô vuốt vuốt mặt, lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt.

Tình cảm trong đáy lòng sâu sắc đến thế mà lại chẳng có ai hay biết, tất cả mọi thứ chỉ có riêng mình cô ghi nhớ.

Bỗng một chiếc mũ chụp xuống đầu cô, một cây kem đã được bóc vỏ bọc đưa đến trước mặt. Vương Hạo Nhiên mua cho cô một chiếc mũ che nắng màu hồng rực in chữ OCEAN PARK kèm theo một cây kem để giải

https://thuviensach.vn

nhiệt, anh cười: “Chỗ này nắng gắt quá, nếu không đội mũ em sẽ bị say nắng mất.”

Giây phút này, trước mặt cô hiện lên một hình dáng rất quen thuộc.

Cô đón lấy cái kem và cúi xuống ăn.

“Anh nghĩ ra một chuyện!” Vương Hạo Nhiên vừa ngắm cá heo vừa chầm chậm nói, có vẻ như tâm trạng đang rất tốt, “Quý Thành Dương kết hôn rồi, nghe nói là hôn lễ trên chiến trường, lãng mạn thật đấy!”

Cô ngơ ngác ngẩng lên.

Nước mắt bỗng rơi xuống.

Ngực, cơ thể, thái dương, mắt, bỗng chốc nỗi đau lan khắp toàn thân, khiến cô không dám thở.

“Em sao thế?” Vương Hạo Nhiên vốn đang nhìn đồng hồ, thấy cô không đáp liền quay lại, thấy gương mặt cô ướt đẫm nước mắt, mắt cũng đỏ rực rất đáng sợ. Anh hoảng hốt, nắm lấy vai cô gặng hỏi: “Tây Tây, em sao thế?”

Từ căn nhà mà Quý Thành Dương từng ở phía bên kia đại dương, có một email được gửi đi từ hòm thư của anh, email này được gửi đến một loạt địa chỉ emai chỉ định từ trước, nội dung rất đơn giản nhưng lại rõ ràng:

Đã kết hôn, đừng lo.

Quý Thành Dương

Đến ngày hôm nay, chủ nhân của hòm thư này đã mất tích trên chiến trường được tròn hai năm.

https://thuviensach.vn

Đã từng có ba người sống trong căn nhà này, ngoài phóng viên tài chính kinh tế vẫn đang ở đây thì hai người phản chiến còn lại đều đã mất tích trên chiến trường Iraq. Hai người họ đều tới Iraq với tư cách là phóng viên được hẹn của một cơ quan truyền thông, nhưng sau nhiều lần bị từ chối phỏng vấn, họ quyết định từ bỏ thân phận chính thức của mình và dùng thân phận phóng viên tự do để thâm nhập vào trong lòng Iraq, vùng ven Baghdad.

Kể từ đó, không có bất cứ tin tức gì.

Người được ủy thác đã căn cứ vào những lời dặn dò trước khi đi của hai người họ để tiếp tục ở lại đây giải quyết những chuyện sau này.

Chiến tranh Iraq là cuộc chiến tranh không được thông qua cuộc họp Liên Hợp Quốc, đây thực sự là một cuộc chiến phi pháp về mặt ý nghĩa.

Từ khi nổ ra vào năm 2003 cho đến tháng Năm năm 2005, sau khi hai phóng viên mang quốc tịch Iraq đã bị bắt giữ và giết hại bởi phần tử vũ trang bất minh, thì số phóng viên tử vong tại đất nước này đã lên đến một trăm người. Đến tháng Tám năm 2005, con số phóng viên tử vong trong trận chiến này đã vượt quá tổng số phóng viên tử vong tại chiến tranh Việt Nam vào hai mươi năm trước.

Những người bạn thân yêu của tôi,

Tuy không ai ghi nhớ tên của các bạn.

Nhưng các bạn,

Là những vị vua không ngai chân chính.

https://thuviensach.vn

19
Cuộc gặp lại thiệt thòi

A person who knows why to live can bear anyhow to live.

Friedrich Nietzsche

Một người biết lý do mình sống, nhất định sẽ biết làm thế nào để sống.

***

Bốn năm sau.

"Đạo đức nghề nghiệp, và tín ngưỡng." Anh nói.

"Đạo đức nghề nghiệp, và tín ngưỡng." Người bên cạnh lặp lại như đang suy nghĩ điều gì.

Người vừa nói có một đôi mắt sáng trong sắc sảo, trên người anh mặc bộ đồ thể thao màu đen, trên sống mũi là chiếc kính gọng kim loại màu đen: "Một số nữ phóng viên cũng có gia đình và con cái, anh làm sao có thể dùng đôi mắt của thế gian để đánh giá họ được. Việc họ lao ra tiền tuyến bom đạn bị phê phán là bỏ chồng bỏ con, không có khái niệm gia đình ư? Phê phán họ không quan tâm đến đứa con ruột thịt của mình đang ngủ cách đó hàng nghìn dặm ư?"

Chủ nhân của phòng làm việc này, Thẩm Dự, nhìn người bạn cũ trước mặt mình.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông đó duỗi dài đôi chân, dựa vào lưng ghế:

“Ai ai cũng hy vọng có người dũng cảm cống hiến, nhưng lại đều mong rằng người cống hiến ấy không phải là người nhà hay người yêu của mình.”

Trong phòng họp còn có một người phụ nữ ngoại quốc có mái tóc màu trà và những nếp nhăn rõ rệt nơi đuôi mắt, tay phải của bà đã bị cắt từ khuỷu tay trở xuống và được lắp một chiếc móc kim loại để thay thế cho tay. Bà dùng chiếc móc đó giữ chặt lấy tệp văn kiện, còn tay trái thì lật giở các trang tài liệu: “Hai vị, xin đừng thần thánh hóa phóng viên chiến trường. Chúng tôi có lương cao, có kì nghỉ phép, việc chúng tôi làm cũng đều được lĩnh lương cả, và vẫn phải cho con đi học, mua nhà. Gần đây tôi đang đi xem nhà dưới sự điều khiển của bên trung gian, tiền thuê nhà thật sự rất đắt đỏ, tôi thấy, có lẽ tôi nên về Iraq định cư thì hơn.”

Bà nói tiếng Trung rất tốt, chỉ có điều một vài từ được dùng một cách rất “khó đỡ”.

Ví dụ như “sự điều khiển của bên trung gian”.

Họ đều cười.

Người phụ nữ ngoại quốc cũng cười, bà thấy rất đau đầu vì giá nhà cao chót vót của Trung Quốc. Không thể nào hiểu nổi tại sao giá nhà ở đây lại cao đến vậy, chi phí để mua được căn hộ hai ba phòng ở đây đã đủ để bà mua được một căn nhà riêng có vườn hoa ở quê nhà.

Bà đang nói thì nhận được điện thoại của bên trung gian.

“Thành Dương.” Thẩm Dự quay sang dùng giọng điệu cẩn thận, bình thường nhất để hỏi cậu bạn học cùng cấp ba một vấn đề cần tìm hiểu cấp thiết: “Cậu rốt cuộc đã trải qua mấy năm ở Iraq như thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Tớ à?” Anh nhìn đối phương đầy bình thản, chẳng hề có mấy cảm xúc, “Không làm được chuyện gì hữu dụng cả, sau khi bị bắt vào tháng Tám năm 2003, một người anh em tốt của tớ đã chết. Điều duy nhất đáng chúc mừng là tớ đã sống sót trở về.”

Kỳ nghỉ đông năm 2007, Kỷ Ức có công việc đầu tiên.

Trong thời gian chuẩn bị luận văn tốt nghiệp thạc sĩ, mỗi tuần cô đều có ba ngày phải chen vào đoàn quân đi làm để đến công ty kịp giờ, quẹt thẻ, làm việc. Cô rất may mắn vì đã tìm được việc trước khi tốt nghiệp. Dù sao tình cảnh tìm việc của nghiên cứu sinh khoa ngoại ngữ càng ngày càng tệ, tòa soạn Tân Hoa và tòa soạn Ngoại Nghiên dường như ngày càng thích tuyển sinh viên đại học hơn.

Rất nhiều người chọn làm giáo viên tiếng Anh ở các trường cấp ba để được ở lại Bắc Kinh.

“Kỷ Ức, cậu là người Bắc Kinh thì sướng rồi, cũng chẳng sợ không tìm được việc. Bao giờ tốt nghiệp, cậu cứ ở nhà một thời gian rồi tìm dần cũng được!” Đây là câu mà cô nghe thấy nhiều nhất.

Khi đối diện với những sự ngưỡng mộ này, cô chỉ giữ thái độ im lặng.

Một năm rưỡi trước, sau khi tốt nghiệp đại học và trước khi trở thành nghiên cứu sinh tại một ngôi trường khác, cô đã cắt đứt mọi liên hệ với những người từng quen biết. Lúc còn nhỏ, cô chỉ biết rằng Bắc Kinh rất lớn, nhưng trong hơn một năm qua, cô đã có khái niệm cụ thể về sự “rất lớn” này. Lớn đến mức… ta sẽ không thể nào gặp được người mình đã từng quen biết trong suốt hai mươi mốt năm qua.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức đứng trước quầy thu tiền của quán đậu tương Vĩnh Hòa, ngước lên nhìn giá các món ăn.

"Ấy, chết thật, mình quên mang ví rồi!" Sắc mặt cô bé đứng bên cạnh bỗng thoắt thay đổi, cô bé ngại ngùng nhìn Kỷ Ức, "Phải làm sao bây giờ, thưa cô giáo Kỷ? Em đi vội quá nên để quên ví tiền trên bàn rồi…"

"Không sao đâu." Kỷ Ức bị gọi là "cô giáo" cũng cảm thấy rất ngại ngùng, "Tôi có mang đây, để tôi mời."

Cô bé này cũng vừa tốt nghiệp đại học liền vào làm ở công ty nhà nước, nên ghi nhớ rất kỹ việc phải giữ thái độ tôn trọng đối với các bậc thầy cô phóng viên. Cô bé cứ liên tục xin lỗi Kỷ Ức, đợi đến khi cả hai người họ đều đã mua xong suất cơm phần và ngồi xuống bên cạnh cửa sổ để ăn, cô bé vẫn rất áy náy nói: "Công ty chúng ta có thanh toán chi phí tiếp khách đấy ạ, em thật sự không nên để cô mời, xin lỗi cô giáo Kỷ nhé, em xin lỗi."

"Không sao thật mà, tôi cũng có thể thanh toán với công ty được." Kỷ Ức buộc phải tiếp tục an ủi.

Lúc Kỷ Ức cười sẽ để lộ chiếc răng nanh nho nhỏ, khiến cô trông rất dễ gần.

Thực ra, vì cô là thực tập sinh nên chỉ có phí hỗ trợ tiền ăn, chứ không thể thanh toán với công ty được.

Bữa ăn này có hai suất cơm, đã là tiền ăn cả một tuần của cô. Trên đường trở về tòa soạn, cô phải tính toán lại các chi phí phân bố cho tiền ăn tuần này. Khi Kỷ Ức đi bộ từ bến xe buýt về đến trước tòa soạn thì bắt gặp đồng nghiệp Hà Phi Phi nhảy xuống khỏi xe taxi, trông thấy cô liền oán trách: "Sao cậu không gọi taxi thế? Nếu đi ra ngoài vì công việc thì được thanh toán mà?"

https://thuviensach.vn

“Chờ thanh toán phải mất một tháng!” Kỷ Ức buộc phải kéo chiếc khăn quàng cổ xuống một chút, để lộ một nửa gương mặt ra, “Tớ chẳng có nhiều tiền mặt, nếu đợi công ty thanh toán thì… chết đói mất!”

“Thực tập sinh là như vậy đấy!” Hà Phi Phi cảm thán, “Năm ngoái lúc tớ thực tập cũng thế, cảm thấy mình đã bi thảm mà còn phải cùng cố gắng như các phóng viên chính thức, tiền ăn lẫn tiền đi lại cũng phải tự ứng trước, sinh hoạt phí nhà cho cũng chẳng đủ tiêu.”

Hai người len vào thang máy, trong tình cảnh chen chúc thế này cũng không tiện nói chuyện tiếp.

Đây là một buổi chiều bình thường.

Bình thường như tất cả các buổi chiều hàng tuần cô phải đến công ty để làm việc khác.

Thi thoảng phải ra ngoài làm việc, hoặc ở lại họp hay chạy việc giúp các phóng viên trong văn phòng.

Điều bất thường là, khi cô ra khỏi thang máy, những tiền bối bình thường rất bận rộn làm việc nhưng giờ đều đang tụ tập thì thầm to nhỏ. Kỷ Ức đặt túi xách xuống chiếc ghế xoay màu đen, cô vừa nhấn nút mở máy tính liền nghe thấy bạn thực tập ngồi ở cabin bên cạnh nói rằng tổng biên điều hành mới đã đến nhận chức rồi, đó là một người đàn ông rất hấp dẫn.

Nghe nói bây giờ chủ biên mới đang gặp từng người để nói chuyện.

“Đã có vợ chưa?” Câu hỏi của Hà Phi Phi đúng là đơn giản mà trực tiếp.

“Không biết nữa, chị Phi Phi, chỉ có những phóng viên và biên tập chính mới được yêu cầu nói chuyện thôi, còn những thực tập sinh như chúng ta

https://thuviensach.vn

không có cơ hội đâu. Mà cũng chẳng biết sau này có được giữ lại không nữa.”

Bạn đồng nghiệp nói, con người này cũng là từ trên trời rơi xuống, ngoài tổng biên ra chẳng có ai biết lai lịch cụ thể của anh cả. Nhưng có phóng viên già đời nhận ra anh, đó là một phóng viên rất nổi tiếng từ ngày xưa.

Dù sao cũng là chức tổng biên điều hành, chỉ riêng vị trí tổng biên cũng đã đủ để chứng minh anh không thể là một người mới được.

“Anh ta từng là phóng viên mặt trận, đã trải qua chiến tranh Iraq, là một người rất nổi tiếng tại Bắc Kinh… Sếp của chúng ta đang ngồi nói chuyện với anh ta trong phòng đấy…”

Kỷ Ức đang ngồi xuống ghế, chuẩn bị mở hộp thư đến, khi nghe thấy câu nói này thì những ngón tay đang đặt trên bàn phím của cô chầm chậm dừng lại. Một phỏng đoán có hơi điên cuồng đang nhảy nhót trong đầu cô, khiến nỗi nhớ nhung mà cô đã cưỡng chế nén vào tận sâu trong đáy lòng bắt đầu bị lôi ra từng chút một.

Đồng nghiệp chưa kịp nói hết liền thấy Kỷ Ức rời khỏi cabin và sải bước về phía phòng họp. Dọc đường có người kéo cô lại để nhờ giúp sửa soạn tài liệu, nhưng nào ngờ cô cứ thế đi thẳng qua.

Cho tới khi, cô đứng trước cửa phòng họp.

Chính tại nơi này, cuối cùng cô cũng dừng bước.

Từ căn phòng họp được ngăn cách bởi bức tường trắng vọng ra tiếng nói chuyện của những người đàn ông. Cánh cửa chỉ dày khoảng bốn, năm centimet, giấu đi nội dung nói chuyện thực sự, cô chỉ có thể nhận ra đó là mấy người đàn ông.

https://thuviensach.vn

Thi thoảng còn có cả giọng nữ, dường như là nói tiếng Anh.

Cô luôn nói với bản thân mình rằng, tất cả mọi chuyện đều không phải là sự thật. Quý Thành Dương chắc chắn đã gặp phải bất trắc nào đó, nhưng cô cũng không dám đi sâu vào suy nghĩ ấy, cô dường như đã đóng băng trái tim mình lại, không muốn chạm đến chuyện này.

Nếu như người ở đây là anh, cô sẽ sợ.

Sợ những chuyện đó đều là sự thật, rằng mấy năm trước thật sự đã có một đám cưới đầy lãng mạn tại chiến trường.

Nhưng không phải anh thì cô càng sợ.

Đã mấy năm rồi, cô ngày càng sợ phải nghe thấy những sự thật tàn khốc.

Thậm chí cô còn hy vọng rằng anh đang sống ở một nơi nào đó, đừng để anh mất đi tính mạng, đừng để cho thế giới này không còn Quý Thành Dương. Kỷ Ức hít thật sâu, lồng ngực bối rối, trái tim cô cũng không ngừng nhảy lên rồi lại rơi bộp xuống.

Cô im lặng, không dám cử động.

Nếu như đẩy cửa ra mà bên trong không có anh… Thì cô sẽ nói rằng muốn gặp quản lý để xin nghỉ phép và trở về trường…

Nếu như bên trong thật sự là anh… Có chuyện trùng hợp vậy sao?

Bên cạnh có người đi ngang qua, nhìn cô đầy kỳ lạ: “Tìm sếp của em à? Ở bên trong đấy!”

Cô “Ừm” một tiếng rồi co các ngón tay lại, gõ cửa.

https://thuviensach.vn

Sau đó đẩy cửa bước vào.

Trong phòng họp có bốn, năm người, có cấp trên trực tiếp của cô, cũng có tổng biên và hai người mà cô không hề quen biết. Khi cô trông thấy người đang ngồi trên chiếc ghế xoay màu đen nhắm mắt nghỉ ngơi ở phía chéo với cửa chính thì tất cả những âm thanh, hình ảnh khác đều không còn tồn tại.

Trong tầm mắt, chỉ còn lại người đàn ông này.

Anh vẫn nổi bật như thế, cho dù bây giờ đây trông có vẻ ốm yếu rất rõ ràng, tư thế tùy tiện nhưng không mấy dễ chịu, nhưng vẫn có vẻ cao lớn hơn những người đàn ông xung quanh.

“Kỷ Ức?” Cấp trên của cô có vẻ rất bất ngờ, “Có chuyện gì thế?”

Quý Thành Dương giật mình mở choàng mắt ra tìm kiếm chủ nhân của cái tên này.

Anh chống tay lên chiếc bàn hội nghị màu trắng, chầm chậm đứng dậy khỏi chiếc ghế xoay màu đen. Anh nhìn thấy cô gái đang đứng ở cửa và cũng chăm chú nhìn anh. Mái tóc ngắn màu đen hơi quăn lên bên cạnh vành tai, khiến dung mạo mà anh đã khắc cốt ghi tâm hằng đêm mong nhớ càng trở nên rõ nét và tuyệt vời hơn. Đôi mắt vẫn luôn bình thản như hồ thu của anh cuối cùng cũng nổi lên những cơn sóng dữ dội.

Nếu anh có lý do để chống chọi, để sống tiếp khi đứng trước đống xác người, trước thi thể của bạn, khi phải chịu đựng cực hình để có thể bò ra khỏi nơi địa ngục trần gian và đứng dậy sống đến ngày hôm nay, thì lý do đó chỉ có một.

Chỉ có cô.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương đứng dậy, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng họp. Tất cả mọi người đều nhìn cô bé đang đứng ở ngoài cửa theo ánh mắt của Quý Thành Dương, chỉ thoáng qua cũng biết đó là thực tập sinh mới vào tòa soạn.

"Có chuyện gì thế, Thành Dương?" Người đàn ông mặc vest trang trọng lịch sự ngồi ở giữa bàn họp, nhìn Kỷ Ức đầy thích thú, dường như anh ta đã nghĩ ra chuyện gì đó nên vẻ mặt ngày càng trở nên quái dị.

Kể cả nữ phóng viên người ngoại quốc cũng có vẻ như đã nghĩ ra chuyện gì đó.

Kể từ giây phút nhìn thấy anh, Kỷ Ức liền thất thần.

Tay cô bất giác siết chặt lấy mép cửa, trái tim vui mừng điên cuồng, thở phào nhẹ nhõm, rồi bắt đầu suy sụp, cảm xúc ấy đã cắt đứt hy vọng cuối cùng khiến cô rơi xuống vực sâu. Cuối cùng cô cũng hiểu tất cả đều không phải là lời nói dối, chỉ có cô tự lừa dối chính bản thân mình…

Cảm xúc thay đổi quá nhanh, ánh mắt cô cũng đang dao động.

Anh còn sống, trông có vẻ rất ổn, rất ổn…

Cô dời mắt ra chỗ khác.

Quý Thành Dương ngồi quay lưng lại khung cửa sổ sát mặt đất, quay lưng lại với ánh nắng ấm áp trong ngày đông bên ngoài, nhìn cô chăm chú.

"Chú út Quý." Cô thấp giọng, nói ra những lời thoại mà cô đã tập luyện rất lâu, "Chúng ta… đã lâu lắm rồi không gặp!"

Đã bao lâu?

https://thuviensach.vn

Từ tháng Năm năm 2003 đến bây giờ là năm 2007, hôm nay, vừa tròn bốn năm, bảy tháng, bảy ngày.

Quý Thành Dương im lặng khoảng vài giây, giọng nói có chút kìm nén: "Bốn năm, bảy tháng, bảy ngày!"

Sắc mặt của mọi người đều thay đổi, họ kinh ngạc vì Quý Thành Dương có thể nói ra thời gian một cách chính xác như thế này. Nhưng họ đều tiếp tục duy trì những phỏng đoán riêng của mình, chỉ có vẻ mặt của Thẩm Dự, tổng biên tòa soạn là đơn thuần nhất. Anh cứ nghĩ rằng Kỷ Ức chính là cháu gái của Quý Thành Dương nên lập tức mỉm cười, bắt đầu giới thiệu Kỷ Ức với tổng biên điều hành Lưu Khải Phong, người đàn ông mặc vest trang nghiêm đạo mạo, và nữ phóng viên Amanda quốc tịch nước ngoài.

Khi ánh mắt chuyển về phía Quý Thành Dương thì chẳng còn chức danh nào để giới thiệu nữa: "Chú út Quý của em thì không cần anh phải giới thiệu nữa, cậu ấy đã cùng hai người này trải qua trận chiến ở Iraq, vừa mới về nước."

"Vâng, em biết ạ… Mọi người đều là anh hùng trong giới phóng viên." Kỷ Ức đáp.

Cô nhận ra cổ họng mình bắt đầu đau, cảm giác nóng rực đang thiêu đốt từ lồng ngực đến cổ họng, mỗi lời cô nói ra đều rất khó khăn. Sau khi im lặng khoảng hai, ba giây, cô nói nhỏ: "Mọi người cứ tiếp tục, em về làm việc đây ạ."

Dứt lời, cô liền biến mất sau cánh cửa đang chầm chậm khép lại.

Từ đầu tới cuối, từ khi xuất hiện đến khi đi khỏi, cô đều đứng dựa bên cánh cửa chứ không hề bước vào trong phòng họp lấy nửa bước.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương chầm chậm ngồi xuống, anh bỗng thấy rất muốn được hút một điếu thuốc.

Hồi ức ồ ạt ùa về, quá ư mạnh mẽ, thậm chí trong giây phút này, anh cũng có thể nhớ rất rõ ràng đêm mùa hạ nóng nực năm 1997, để an ủi vỗ về một cô bé con đang khóc như mưa vì không được gặp bố mẹ, anh đã dẫn cô đến rạp chiếu phim để xem một bộ phim Hồng Kông. Trong rạp chiều phim vắng hoe, ánh mắt rụt rè của cô bé gái đã được ghi lại ở những năm tháng không có tình yêu, không có chiến tranh và cũng không có sinh ly tử biệt…

Tính đến giờ phút này, đã mười năm trôi qua.

Ngoài hai người trong cuộc, không một ai biết rằng mười năm đó họ đã trải qua những chuyện gì, và bây giờ giữa họ đang bị ngăn cách bởi những thứ gì.

Sự im lặng của người trong cuộc không thể nào đập tan được sự hiếu kỳ của những người bạn thân trong phòng.

Lưu Khải Phong nới lỏng cà vạt, anh ta khoác tay lên tay ghế của Quý Thành Dương, nhìn anh đầy bất ngờ: “Nếu như tôi không nhớ nhầm thì trước khi đi Iraq, lúc chúng ta vẫn còn ở Bắc Kinh, cô bé mà tôi chụp được chính là cô ấy phải không? Chẳng phải cậu đã nói rằng cô ấy là bạn gái của cậu ư?”

Amanda cười: “Nói cho tôi biết, có phải bức ảnh anh chụp được là một gương mặt nhìn nghiêng không?”

Lưu Khải Phong ngạc nhiên: “Chị đã nhìn thấy rồi ư?”

“Nhìn thấy rồi, trong máy tính của Yang.” Amanda nói thẳng ra đáp án: “Ảnh nền máy tính!”

https://thuviensach.vn

“Bạn gái? Chẳng phải người ta gọi cậu là chú út sao?” Chủ biên cũng cảm thấy chuyện này quá bất ngờ.

Những người này đều làm về tin tức nên hiểu biết rất rộng, thế nhưng điều đó chẳng hề ngăn cản sự quan tâm của họ đối với cuộc sống riêng tư của người đàn ông này.

Dựa vào trực giác của người trưởng thành, chỉ riêng việc Quý Thành Dương giật mình đứng bật dậy ngay khi nhìn thấy cô bé kia mở cửa bước vào, là họ đã biết rằng đằng sau có vấn đề, rất có vấn đề.

Ba người họ trao đổi rất nhiệt tình, còn người phóng viên giàu kinh nghiệm phụ trách hướng dẫn Kỷ Ức đã hoàn toàn kinh ngạc bởi sự thật vừa được mọi người lôi ra này: Quý Thành Dương, một Quý Thành Dương có sự nghiệp thành công bấy lâu, lại từng có mối quan hệ yêu đương nam nữ với thực tập sinh trong nhóm của người phóng viên này.

Trước khi Kỷ Ức mở cửa, thì trong phòng họp này vốn đang thảo luận về đạo đức nghề nghiệp của những người trong ngành tin tức truyền thông hiện nay. Sau khi cô rời khỏi thì chủ đề nói chuyện lại bất ngờ chuyển sang vấn đề tình cảm cá nhân của Quý Thành Dương.

Chỉ có Quý Thành Dương từ đầu tới cuối đều không mảy may quan tâm đến bất cứ câu hỏi nào, anh im lặng giấu kín hết tất cả mọi chuyện có liên quan đến Kỷ Ức.

Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Tôi phải đi đây!”

Ba người kia đều biết rằng lần này anh được cải tử hoàn sinh, đã được cấp cứu rất nhiều lần ở nước ngoài, cũng từng phẫu thuật, hiện tại đang trong thời gian tĩnh dưỡng nên không giữ anh lại. Quý Thành Dương chống tay vào bàn đứng dậy và tạm biệt mọi người.

https://thuviensach.vn

Anh bước ra khỏi phòng họp, men theo hành lang để đi ngang qua từng cabin màu trắng. Rất lâu rồi, anh mới trở về đây, đứng dưới bầu trời tổ quốc này. Không khí làm việc bận rộn căng thẳng của ngành truyền thông khiến mọi người đều đi nhanh như gió, nhiệt độ sưởi trong tòa nhà rất nóng, khiến người ta có cảm giác ngỡ như mùa xuân sắp đến.

Ánh mắt anh kiếm tìm, muốn được nhìn thấy dáng người ấy một lần trước khi đi khỏi.

Chỉ tiếc rằng nơi này quá lớn, anh không nhìn thấy cô.

Trước khi tới đây, dù thế nào anh cũng không thể ngờ rằng anh có thể tìm thấy cô một cách dễ dàng đến vậy trong thành phố to lớn nhường này. Cô bé mà anh yêu đã biến mất không một dấu vết sau khi tốt nghiệp đại học, cô bé thậm chí còn không kể cho Noãn Noãn nghe về việc học và công việc của bản thân. Anh không thể tìm thấy bất kỳ cách nào để liên lạc với cô.

Bốn năm xa nhau, cô bé đã có một cuộc sống như thế nào? Cô đã bắt đầu cuộc sống mới chưa? Những câu hỏi ấy đã ở sâu trong đáy lòng anh quá lâu, lâu đến mức khi nãy anh quá kích động mà quên mất rằng họ đã xa nhau lâu đến vậy, mọi lời lẽ và sự tổn thương lúc chia tay đều từ anh mà ra.

Con người khi mà đang yêu đều rất tham lam, chẳng hề có nguyên tắc gì.

Lúc cận kề cái chết và không nhìn thấy hy vọng sống, anh chỉ mong Thượng đế sẽ mang hết mọi may mắn và hạnh phúc đến cho cô, để cô có thể gặp được một người tốt và tiếp tục sống yên ổn hạnh phúc. Khi có hy vọng sống, cứ nghĩ đến chuyện cô có được nhiều hạnh phúc hơn với người khác là anh lại cảm thấy cả thế giới như chìm sâu hơn vào trong bóng tối, tối hơn cả cái chết…

https://thuviensach.vn

Từ khi anh sống sót rời khỏi Iraq, từ khi anh tỉnh dậy ở Amman(*) và nghĩ đến Kỷ Ức khi đang nằm trong bệnh viện cách Iraq hơn chín trăm cây số, anh đã bắt đầu tự hỏi mình rằng:

(*) *Thủ đô, đồng thời là thành phố nổi tiếng nhất của Jordan.*

Quý Thành Dương, mày có còn tư cách gì để quay về đối mặt với cô ấy không? Có còn cơ hội để nhìn thấy cô ấy cười với mày không?

Nếu như được quay lại năm 2003 và lựa chọn lại một lần nữa, mày chọn tuyên bố mất tích hoặc báo tử hay là sẽ chia tay hoàn toàn?

Anh không biết, cho dù có quay trở về giây phút anh dặn dò đồng nghiệp vào cái ngày tháng Năm năm ấy, anh cũng không biết lựa chọn nào mới tốt hơn. Đến Thượng đế cũng không thể đoán được kết quả mang lại sau mỗi lựa chọn của con người. Anh may mắn, bởi vì anh vẫn giữ được mạng sống của mình.

So với những đồng nghiệp trong ngành đã chụp được khoảnh khắc bị trúng đạn của chính mình, thì anh đã là quá may mắn.

Sau khi ra khỏi tòa nhà, Quý Thành Dương ngồi vào trong một chiếc taxi mà tinh thần kiệt quệ, anh nhanh chóng thông báo điểm đến rồi nhắm mắt lại, dựa vào ghế để nghỉ ngơi. Gương mặt anh trắng bệch, không hề có chút sắc hồng nào, tối tăm không hề mạnh khỏe, tóc anh xòa xuống che đi đôi mắt đang nhắm chặt.

Lái xe muốn hỏi rõ hơn về lộ trình đường đi, nhưng thấy sắc mặt anh liền im lặng và đi theo con đường quen thuộc nhất.

Kỷ Ức viện lý do để rời khỏi công ty, cô lòng vòng trên con đường về học viện suốt mấy tiếng đồng hồ như người mất hồn.

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Quý Thành Dương và dáng anh đứng đằng sau chiếc bàn họp màu trắng, cùng đôi mắt anh cứ luôn hiện lên trong đầu cô.

Tuy đó đã là quá khứ rồi, và cô đã ngồi trên xe buýt được một tiếng, đã cách tòa soạn rất xa rồi, nhưng cô vẫn như người mất hồn, bất giác kháng cự lại sự thật này.

Cô rất muốn gọi một cuộc điện thoại cho ai đó ít nhiều biết về mối tình này.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô chẳng biết nói cùng ai, cũng không giữ liên lạc với bất kỳ người bạn thân nào ở đại viện, kể cả Quý Noãn Noãn. Hơn ba năm về trước, khi cô trở về từ Hồng Kông, đến người nhà cô cũng bàn tán về việc cưới xin của cậu con trai út nhà họ Quý. Ông nội Quý tuy rất không hài lòng với lễ cưới ngoài chiến trường đột ngột này, nhưng dù sao đó cũng là chuyện vui của nhà họ Quý.

Lúc ấy, cô luôn luôn có một nhầm tưởng rằng, mối tình giữa cô và Quý Thành Dương không hề có thật.

Bây giờ nhấc điện thoại lên muốn được tâm sự, thì cảm giác này liền quay lại.

Cô trở về kí túc xá, vừa kịp giờ ăn tối.

Cô bạn đại học Lục Ảnh bỗng nhiên xuất hiện, nói rằng muốn cùng đi ăn, khi họ xuất phát còn rủ thêm một cô bạn ở cùng kí túc với Kỷ Ức. Khi ba người đến nơi, cô mới phát hiện ra đây là một nhà hàng hải sản.

Trong phòng có bốn bàn, là tiệc sinh nhật của bạn trai Lục Ảnh.

Cô và bạn cùng kí túc nhìn thấy trong phòng toàn những người xa lạ thì bối rối vô cùng, họ nhìn nhau định bỏ về.

https://thuviensach.vn

“Bạn đại học của Lục Ảnh? Đừng khách sáo, mời ngồi!” Bạn trai của Lục Ảnh đang học tiến sĩ, nên cách nói năng cũng rất học thức, “Anh bảo cô ấy rủ thêm hai người nữa đấy, dù sao cũng đã đặt bốn bàn, không đủ người ăn cũng chẳng hết nổi!”

Họ vẫn đang do dự thì Lục Ảnh đã kéo vai họ ngồi xuống rồi thì thầm vào tai Kỷ Ức rằng: “Bạn trai tớ tổ chức sinh nhật, có phải người ngoài đâu, cậu sợ gì chứ. Cứ kệ họ đi, mình ăn đồ ngon của mình. Tớ đưa hai cậu đến đây là để ăn cho sướng miệng đấy!”

“Thôi kệ đi!” Cô bạn cùng kí túc cũng cười nói, “Đám học sinh nghèo như bọn mình cứ phụ trách cho đủ số người là được.”

“Yên tâm đi, anh ấy cũng không mời mấy kẻ vô công rỗi nghề ngoài xã hội đâu, tất cả đều tốt nghiệp từ tám trường của học viện cả. Kỷ Ức, mau ngồi xuống đi.”

Cô không thể nào từ chối được nên đành ngồi xuống, mỉm cười đầy ngại ngùng với chủ nhân bữa tiệc: “Chúc mừng sinh nhật.”

Từng đĩa sò, ốc móng tay các loại đã được đưa lên, dù sao đây cũng không phải một nhà hàng sang trọng gì. Không gian ồn ào náo nhiệt, mùi thơm của đồ ăn và từng chai bia màu xanh đậm khiến cô dần dần tỉnh táo trong từng tầng ký ức xa xưa.

Một cốc bia đầy bọt xuất hiện trước mặt cô.

Cô không hề quen biết với người vừa rót.

“Anh làm gì thế?” Lục Ảnh vừa nhìn thấy vậy liền cuống, “Sao anh lại rót bia cho con gái chúng tôi chứ? Chúng tôi vẫn là học sinh đấy!”

https://thuviensach.vn

“Sư muội của em à?” Người phụ trách rót bia cho bàn này vui vẻ hỏi.

“Bạn học đấy!”

“Không phải chứ, trông cô bé nhỏ hơn em nhiều!”

“Cô ấy nhỏ hơn em, mới hơn hai mươi tuổi thôi!” Lục Ảnh định đổi cốc bia trước mặt Kỷ Ức, nhưng Kỷ Ức liền chặn lại.

Kỷ Ức nhìn chiếc cốc trước mặt mình.

Cô đưa tay nắm chặt lấy nó, cứ như một người đang trong cơn khát cực điểm chợt tìm thấy nước, bất chấp tất cả cầm lên và uống cạn.

Một cốc bia đầy tràn hết sạch chỉ sau vài giây.

Mọi người ngồi quanh bàn đều sững sờ, nhưng ngay sau đó liền có người ồ lên khen ngợi.

Ở thành phố phía Bắc có không ít các cô gái biết uống rượu, mọi người cũng đã gặp rất nhiều các cô gái như Kỷ Ức, chẳng cảm thấy cô gái này có gì không ổn. Họ chỉ thấy cô đi vào đây không nói lời nào, nhưng những lúc mấu chốt vẫn rất thoải mái.

Giữa mùa đông mà uống bia lạnh, quả thật không dễ chịu gì.

Cô cầm một chiếc khăn giấy trên đĩa lên, cúi đầu lau miệng, khi ngẩng mặt lên, đôi mắt cô lấp lánh cứ như chứa đầy nước mắt do bị sặc bia gây ra. “Mau ăn thức ăn đi.” Lục Ảnh vội vã gắp đồ ăn cho cô, cứ nhìn ánh mắt là biết cô không ổn.

Tối hôm ấy cô cũng không nhớ mình đã uống bao nhiêu, đây là lần đầu tiên kể từ sau khi say hồi nhỏ, cô chạm vào những thứ có cồn. Các loại rượu

https://thuviensach.vn

khác nhau nhưng tác dụng thì tương đồng, tất cả đều làm cô say sau đó là quên hết mọi thứ. Cô chẳng hề có ấn tượng về việc mình đã về trường như thế nào, làm sao để lên được đến tầng bốn kí túc xá và được ném lên chiếc giường tầng mà bình thường cần phải leo bằng cầu thang ra sao.

Bốn giờ sáng, bụng cô quặn đau.

Cô cắn môi, chầm chậm trèo xuống khỏi giường, chân chưa tìm thấy dép đã trông thấy có một người đang khuỵu xuống trên mặt đất, không hề cử động, cứ như hồn ma.

Tim cô bỗng trống rỗng.

Cô vội vã buông tay, chân đập mạnh vào chiếc ghế sau lưng.

"Tớ đây…" Giọng nói yếu ớt, rõ ràng đó là cô bạn đã cùng đi ăn với cô, "Cậu tỉnh rồi à…?"

"Cậu sao thế?" Cô cúi người ôm chân mình và hỏi.

"Tớ đau bụng quá… đau chết đi được, chẳng có sức để leo lên giường nên đành gục tạm xuống đây một lát."

Cô thở phào nhẹ nhõm: "Bụng tớ cũng đau."

"Hay là hải sản có vấn đề? Cậu ăn ít, nhưng tớ thì ăn nhiều lắm, đi vệ sinh ba lần rồi đấy!"

Hai người không dám nói lớn vì sợ đánh thức bốn người còn lại trong phòng, họ lặng lẽ trao đổi mấy câu. Sau khi cả hai đã đau khổ chạy vào phòng vệ sinh mấy lượt, cuối cùng mới rút ra một kết luận là, chắc chắn họ đã bị ngộ độc thực phẩm rồi. Cô bạn kia nhanh chóng gọi cho bạn trai mình, nhờ anh đưa cả hai đến bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Thế là cô lần mò trong bóng tối để mặc áo lông vũ và quàng khăn rồi xuống lầu cùng bạn mình.

Năm giờ sáng ngày mùa đông, bầu trời bên ngoài đen đến mức có thể nuốt chửng tất cả mọi kiến trúc gần xa.

Kỷ Ức quấn khăn lên đến tận mũi, khó khăn lắm mới xuống được khỏi bốn tầng nhà. Khi cô đi tới cửa kí túc xá, đang định ra ngoài thì chợt bị bạn kéo lại: "Đừng nói nhé."

Cô sững lại, ngơ ngác nhìn bạn mình.

Người bạn kia ghé sát tới bên mặt cô, thì thầm khe khẽ: "Cậu nhìn người đang đứng ngoài cửa kia đi."

Ở góc tránh gió chỗ cửa ra vào kí túc xá, có một người đàn ông rất cao đang đứng. Trên tay anh là đốm lửa lập lòe, dường như anh đang hút thuốc. Ở bên đó có một chiếc đèn đã phủ đầy bụi, chiếu sáng dáng anh.

Kỷ Ức gần như vô thức lùi lại mấy bước, giấu mình sau lưng người bạn kia.

Trái tim trong lồng ngực của cô bỗng chốc thắt lại.

Cô không dám tới gần, hoàn toàn không dám đơn độc đến gần anh.

Người đàn ông ấy là toàn bộ ký ức trước khi hai mươi tuổi của cô, từng chút từng chút đều có dấu vết của anh.

"Quen thật à?" Cô bạn kia lén lút thì thầm như kẻ trộm, "Tối qua lúc tớ và Lục Ảnh đưa cậu về, người đó định bế cậu đi, làm bọn tớ sợ chết khiếp,

https://thuviensach.vn

cứ ngỡ anh ta là kẻ háo sắc cơ. Nhưng mà… trông anh ta cũng không giống kẻ háo sắc cho lắm.”

Cô nhìn anh không chớp mắt, nhưng cũng không nói gì.

“Sau đó cậu đột nhiên òa lên khóc, khóc cực kỳ ấm ức, nhất quyết không cho anh ta tới gần… Sau đó, tớ cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, nghĩ rằng có lẽ cậu có quen anh ta nên không bảo dì coi kí túc gọi bảo vệ nữa.” Cô bạn đang nói thì chợt trông thấy một thanh niên đang đạp xe rất khó khăn ngược gió đi tới, liền khẽ khàng oán trách: “Ngốc thật đấy, thời tiết thế này mà còn đi xe đạp…” Cô bạn liếc nhìn Kỷ Ức, “Cậu định thế nào?”

Kỷ Ức cúi đầu: “Tớ không đến bệnh viện nữa đâu, cậu lấy thêm một phần thuốc nữa mang về cho tớ là được.”

“Hả? Khám mà cũng nhờ người khác được ư? Cậu cũng giỏi thật đấy!”

Cô nhìn bạn đầy khẩn khiết. Cô bạn do dự một hồi, nhưng nghĩ đến chuyện tối qua đành phải gật đầu, coi như đã đồng ý.

Cô bạn đẩy cánh cửa kính, đi ngang qua Quý Thành Dương, ra vẻ như không hề hay biết gì rồi nhanh chóng ngồi lên xe đạp của cậu thanh niên kia, biến mất trong màn đêm tối mịt.

Bên tai cô là tiếng gió mùa đông lạnh lẽo.

Cô đứng trong góc khuất, nhìn ra người đang đứng bên ngoài cửa kính. Khoảng cách chỉ có mười bước chân, thậm chí cô có thể nhìn rõ anh rút bao thuốc ra khỏi túi quần và châm thuốc như thế nào. Chỉ có điều thời gian anh hút rất ít, anh cứ để mặc cho điều thuốc lặng lẽ cháy dần cháy mòn đến hết giữa những ngón tay mình.

Anh yên lặng cứ như thể sẽ mãi mãi ở cánh cửa tối tăm ấy, chờ cô.

https://thuviensach.vn

Cô không biết đã nhìn anh bao lâu, cứ như thể đây là một trận chiến trường kì đằng đẵng. Anh đang đợi cô xuất hiện, còn cô đang chờ anh rời đi. Có cô bạn ra khỏi tầng một, khi nhìn thấy Kỷ Ức đứng trong góc khuất liền hốt hoảng hét lên rồi ôm ngực oán trách: "Định giả ma à? Chẳng cử động gì hết, đêm hôm thế này sợ chết mất!"

Kỷ Ức vỗi vã cúi đầu, quay người đi lên lầu.

Suốt đêm hôm ấy cô không hề ngủ, cơn đau trong dạ dày cứ liên tục giày vò. Cô không dám lên giường nên chỉ rót một cốc nước nóng ngồi xuống ghế lặng lẽ thất thần. Cô không dám tin rằng mình thật sự đã uống rượu.

Cho dù suốt bốn năm qua là những ngày tháng không có Quý Thành Dương, cô cũng kiên quyết giữ vững ước nguyện đã cầu ở miếu. Cánh cửa bật mở, cô nhìn ra thấy cô bạn đến gần, cô bạn vừa đặt một túi và hai hộp thuốc xuống bên cạnh tay cô, vừa khẽ nói: "Tớ uống thuốc gì thì cậu uống thuốc nấy, tớ bảo bác sĩ kê cho hai phần thuốc đấy."

Kỷ Ức khẽ gật đầu, cô cầm hộp thuốc lên đọc hướng dẫn sử dụng.

"Người đó vẫn đang ở ngoài đấy." Cô bạn khẽ nói, "Hay là cậu ra gặp xem sao, người ta đứng cả đêm ngoài trời gió rồi."

Dứt lời, cô bạn liền rót nước từ bình giữ nhiệt ra để uống thuốc, rồi lên giường ngủ bù.

Kí túc lại trở về yên tĩnh.

Một ngày trời lạnh như thế này mà lại không phải lên lớp, các cô gái đều rất vui lòng tiếp tục hẹn hò với Chu Công.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức cứ xem đi xem lại hướng dẫn sử dụng thuốc in trên hộp, sau khi đọc bảy, tám lần, cô liền đứng dậy, nhanh chóng mặc áo khoác lông vũ và đi ra khỏi phòng. Kỷ Ức đẩy cửa, đi ngang qua hai nữ sinh khác, họ đang thì thầm rằng "Nhìn anh đẹp trai, anh đẹp trai kìa", rồi đi ngang qua và vào trong kí túc xá.

Kỷ Ức cúi đầu, chầm chậm đến gần Quý Thành Dương trong ánh nhìn của anh.

"Lúc nãy em nhìn thấy anh." Cô siết chặt lấy túi áo lông vũ, "Anh đến tìm em ư?"

Quý Thành Dương nhìn cô, sau khi đứng cả đêm, anh đã cảm thấy cơ thể này dường như không phải của mình nữa. Chỉ có trái tim trong lồng ngực cứ liên tục thắt lại, chỉ vì cô đến gần.

Anh cúi đầu nhìn cô: "Tây Tây."

Kỷ Ức có một giây thất thần.

Đã rất lâu rồi không có ai gọi cô như thế.

Cô nhìn xuống mặt đường đầy vết bùn dưới chân, khẽ nói: "Có chuyện gì không?"

"Tây Tây!" Giọng anh rất khàn, không biết vì những lời này quá khó khăn hay vì mệt mỏi do phải thức cả đêm, "Anh chưa kết hôn, nhưng thực sự đã phải trải qua rất nhiều chuyện… Thế nên, anh mới chia tay để làm em quên anh đi. Chuyện này quá phức tạp, anh muốn tìm một lúc nào đó, không có người ngoài để nói cụ thể với em."

Chưa kết hôn ư?

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức bị những lời ấy làm cho chấn động đến thất thần ngơ ngác.

Trong giây lát, mọi suy đoán ùa lên, dữ dội đánh vào nơi yếu đuối mềm mại nhất trong tim cô.

Cơ hơi sững sờ, giấu đi mọi cảm xúc của mình như một phản xạ có điều kiện: "Vậy ư?"

Cô thậm chí còn không phân biệt được, "Chưa kết hôn" có phải là niềm vui đối với cô hay không.

Bởi vì cô sợ rằng sẽ biết những đáp án ngoài dự liệu.

Từ trong tiềm thức, cô rất sợ phải biết nội dung cụ thể của "rất nhiều chuyện" mà anh nói rằng đã phải trải qua.

Trước mắt Quý Thành Dương hiện lên rất nhiều hình ảnh, anh bắt buộc phải gỡ kính xuống, cầm trong tay, anh vươn bàn tay còn lại ra, muốn nắm lấy vai cô.

Cô nhận ra nên lùi vội ra phía sau mấy bước: "Anh đừng như thế!"

Cánh tay của Quý Thành Dương sững lại rồi chầm chậm hạ xuống, anh bối rối nhét tay vào túi quần dài: "Anh vừa về nước hôm kia, không ngờ có thể tìm thấy em nhanh đến vậy. Em cho anh thêm chút thời gian, anh muốn được nói chuyện rõ ràng với em."

Cô cũng bối rối.

Bởi vì cô đã thấy có mấy cô gái vừa đi ra khỏi kí túc xá, họ đều không khỏi liếc về phía này, nhìn hai người.

Kỷ Ức cảm thấy mình cứ như con cá đã ra khỏi nước, cực kỳ khó chịu.

https://thuviensach.vn

Cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này.

“Hôm nay em rất bận…” Hàng trăm nghìn suy nghĩ ồ ạt xô tới khiến cô không thở nổi, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện: “Ở đây lạnh lắm… anh về đi, em còn rất nhiều chuyện phải làm, sắp tốt nghiệp rồi, em còn phải thực tập nữa, đợi bao giờ em có thời gian rảnh rồi tính.”

“Anh đợi em.” Quý Thành Dương nói, “Anh mới vừa về nước hôm kia, vẫn chưa có điện thoại, tạm thời vẫn chỉ dùng của bạn bè, để anh mua điện thoại mới…”

“Anh đừng tìm chủ biên của bọn em để hỏi thông tin gì của em nữa.” Cô chầm chậm nói từng lời để cắt ngang lời anh: “Em biết anh vào nghề từ sớm, bạn bè của anh đều là cấp trên, hoặc sẽ là đồng nghiệp dày dạn kinh nghiệm hơn em. Nếu anh cứ để cho mọi người biết quan hệ trước kia của chúng ta thì em hoàn toàn không thể nào tiếp tục công việc được.”

Kỷ Ức ngước lên nhìn anh, từ hôm qua cô đã thấy rất thấp thỏm.

“Chuyện này là do anh suy nghĩ chưa chu đáo.” Quý Thành Dương thỏa hiệp, “Xin lỗi em, Tây Tây!”

Làm sai trong quá khứ, lựa chọn sai, làm tổn thương cô, anh hoàn toàn nhận lỗi, anh sẽ dùng tất cả thời gian còn lại để bù đắp cho cô. Quý Thành Dương chỉ mong rằng, cô có thể cho anh thêm một cơ hội để bắt đầu lại từ đầu, anh không muốn mất cô lần nữa. Ai đã bẻ gãy sự tự tin và kiêu ngạo của anh? Những chuyện mà anh đã phải trải qua trong mấy năm vừa rồi khiến anh không còn mộng tưởng rằng mình có thể ích kỉ buộc cô phải làm theo lời anh nói, để cô đón nhận anh thêm lần nữa.

Cô không đáp, gần như bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương đứng ở đó hút thêm hai điếu thuốc, miễn cưỡng giúp bản thân tỉnh táo lại, rồi ra cổng trường bắt một chiếc xe taxi rồi đi thẳng đến bệnh viện. Lần này về nước, anh không chọn bệnh viện 301 mà thông qua quan hệ bạn bè để liên hệ một bệnh viện khác. Đầu năm nay, anh mới làm phẫu thuật cắt bỏ một phần gan, nên cần đến khám định kì. Lần này anh có hẹn với chủ nhiệm ngoại khoa gan của bệnh viện ấy. Đối phương đã biết rằng gia đình của bệnh nhân này rất có quyền thế, tuy biết anh đã từng là phóng viên mặt trận nhưng không ngờ tình trạng sức khỏe của anh lại phức tạp như thế.

Bác sĩ lật xem bệnh án, ông có thể thấy trạng thái tinh thần của Quý Thành Dương rất tệ, thế nên ông cố gắng rút ngắn thời gian nói chuyện trao đổi, và chỉ đặt câu hỏi về những tình huống đặc biệt.

Ví dụ như bệnh về máu của anh.

“Trong thời gian ở Iraq, tôi từng bị ép phải đến khu vực truyền nhiễm.” Quý Thành Dương trả lời ngắn gọn.

“Vì khu truyền nhiễm ư?” Bác sĩ rất kinh ngạc, vẻ mặt đầy phức tạp.

Quý Thành Dương không hề bất ngờ với phản ứng này của bác sĩ. Kể từ khi ở Amman, anh đã đổi rất nhiều bệnh viện, cho dù đó là bệnh viện lạc hậu hay những chuyên gia y học đi trước thời đại, khi họ nghe thấy khu truyền nhiễm đều có những phản ứng y hệt nhau. Nguyên nhân chủ yếu khiến con người sợ súng đạn không phải vì lực sát thương quá lớn của nó mà là bệnh truyền nhiễm mà nó tạo thành. Những đầu đạn của Mỹ sử dụng trong chiến tranh cũng vì lý do này mà khiến người ta căm hận.

Điều duy nhất đáng mừng là, anh vẫn chưa gặp phải tình hình tệ hại nhất.

Một tuần sau đó, Kỷ Ức nhận được công việc bất ngờ của tòa soạn, phải cùng Hà Phi Phi phụ trách hoạt động diễn giảng của tòa soạn kết hợp với

https://thuviensach.vn

bốn trường đại học lớn. Cuối cùng cô cũng biết vì sao có thể gặp được nhiều phóng viên chiến trường trong cùng một ngày như thế, bởi vì chủ biên của cô đã mời họ tới, trong đó có bao gồm cả Quý Thành Dương mới về nước.

Mà trường đại học của cô chính là điểm dừng chân đầu tiên.

Hà Phi Phi lái xe đưa mấy thùng tờ rơi đến trước trung tâm hoạt động sinh viên: "Cậu mang lên trước đi, bảo các sinh viên phụ trách tuyên truyền nhận, trưa nay tớ sẽ đến tìm cậu để ăn trưa, rồi chiều làm sau." Hà Phi Phi nói xong liền nhấn ga phóng đi.

Kỷ Ức gọi hai cậu đàn em trong hội học sinh tới để vác mấy thùng tờ rơi đã được in ấn cẩn thận này lên trên. Những người phụ trách đã phải chờ đợi rất lâu, giờ mở hết các thùng và đếm số lượng trông rất ra dáng, chưa đếm được bao lâu đã bị mọi người bu lại rút mất mấy tờ và mở ra xem. "Nói thật lòng, tớ khâm phục họ lắm, hồi đầu tớ muốn học báo chí, nhưng mẹ tớ cứ bảo bây giờ môi trường truyền thông không tốt nên nhất quyết không chịu, bắt tớ phải học Toán học…" Có một cô bé đàn em oán thán đầy tiếc nuối.

"Người phụ nữ này ngầu thật đấy!" Người đứng bên cạnh cô chỉ vào Amanda, "Làm tớ nhớ tới một phóng viên chiến tranh rất nổi tiếng, cũng là nữ, lúc nào cũng đeo bịt mắt như hải tặc!"

"Marie Catherine Colvin!" Có người nhớ ra tên nên nói cho cô bé đó biết.

Kỷ Ức biết trong cuốn sổ tay ấy, nhất định sẽ có một người là Quý Thành Dương, thế nên từ đầu tới cuối cô chẳng hề có đủ dũng cảm để mở ra xem.

Cô cúi đầu, giúp cô bé đàn em đang kiểm tra số lượng kia sắp xếp lại các trang tờ rơi, chẳng bao lâu liền nghe thấy có người nhắc đến tên Quý Thành Dương: "Lúc nhỏ tớ từng xem phỏng vấn của anh ấy, đẹp trai dã man, tớ

https://thuviensach.vn

vẫn nhớ lúc ấy người dẫn chương trình còn đùa rằng anh ấy là ‘hoa khôi đài’ nữa cơ. Bức ảnh này chụp không đẹp, tuyệt đối không đủ đẹp…”

Khi học đại học, những câu chuyện bàn luận về đàn ông của các cô gái rất dễ trở thành đại hội bình chọn mỹ nam.

Đến cô bé đang kiên trì làm việc cuối cùng cũng bị thu hút, cô bé rút một quyển mở ra xem, tìm đến trang có Quý Thành Dương rồi hảo tâm cùng chia sẻ với Kỷ Ức. Đó là một bức ảnh chụp ngoài trời rất đơn giản, Quý Thành Dương đội mũ, vai trái khoác một chiếc ba lô, anh cúi đầu chăm chú viết gì đó vào một quyển sổ màu đen. Sau lưng anh là những người dân đang chen chúc, có vẻ là một buổi biểu tình ở quảng trường. Chỉ có thể nhìn rõ gương mặt nghiêng của anh, thậm chí còn chẳng thấy được đôi mắt anh.

Tuy không biết anh chụp tấm ảnh này vào năm nào, nhưng Kỷ Ức có thể dễ dàng nhận ra đây là anh của trước những năm 2003. Ở đâu nhỉ? Cô không nhớ rõ, trong ký ức của cô trước khi bước vào tuổi mười bảy, anh cứ đi hết lần này đến lần khác, ngắn thì mười mấy ngày, dài có khi hàng tháng, thậm chí phải mất cả nửa năm mới về.

Lúc ấy, những đất nước đó, những cục diện này chẳng có ý nghĩa gì quá sâu sắc với cô.

Cô chỉ biết rằng rất nguy hiểm, nhưng cụ thể nguy hiểm đến đâu thì cô chưa từng được trải qua.

Hà Phi Phi đến khá muộn, đồng thời mang theo một chuyện mới hóng được: “Người dẫn chương trình hôm nay bị đột ngột thay đổi, không phải là người của tòa soạn chúng ta mà là một nữ phát thanh viên rất nổi tiếng Lưu Vãn Hạ, cậu có nghe tên bao giờ chưa?”

Cô sững lại.

https://thuviensach.vn

Lưu Văn Hạ đột nhiên đến dẫn chương trình cho một hoạt động phi lợi nhuận của đại học… là vì anh sao?

Hoạt động ngày hôm ấy, Kỷ Ức do dự mãi, cuối cùng cũng không đến.

Khi cô ăn cơm trong nhà ăn, nghe thấy có các em khóa dưới đi tham gia hoạt động này về kể rằng, phóng viên nam mà họ muốn nhìn thấy nhất thì lại không tới. Tối hôm ấy Hà Phi Phi cũng gọi điện chứng thực chuyện này: "Anh ấy đột ngột vắng mặt, mọi người đều không biết tại sao, chủ biên cũng không rõ, nhưng Amanda nói rằng, anh ấy mới giữ được mạng sống và trở về từ chiến trường, nên chắc lại bị nhốt ở trong phòng tại bệnh viện nào rồi!"

Kỷ Ức siết chặt điện thoại một hồi lâu mà không lên tiếng.

Cô tự an ủi mình rằng những chuyện đó chỉ là đùa thôi, nào ngờ anh vẫn vắng mặt tại hai buổi nói chuyện ngay sau đó.

Buổi cuối cùng diễn ra tại Đại học Hành chính Pháp luật, đây là trường duy nhất trong bốn trường không nằm trên con đường học viện, địa chỉ trường ở khu ngoại ô Xương Bình. Kỷ Ức từ chối hết mọi hoạt động trong viện rồi ngồi lên xe của Hà Phi Phi, đi từ tòa soạn đến đó, do tắc đường nên họ mất nửa tiếng đồng hồ mới tới nơi, suýt chút nữa đã bị trễ.

Khi Kỷ Ức đi vào hội trường cũng là lúc khách mời vừa ngồi xuống. Bốn bề cũng dần dần yên tĩnh trở lại.

Bên ngoài đang có tuyết rơi, nhưng trong phòng thì rất ấm áp, tuyết đọng trên giày cô cũng nhanh chóng tan thành nước, làm ướt đẫm mặt sàn dưới chân. Trái tim cô cũng chầm chậm trở về đúng vị trí ban đầu, chỗ ngồi cuối cùng bên tay phải đã có người, anh không vắng mặt. Kỷ Ức lặng lẽ len vào hàng học sinh đứng sau cùng chứ không ra hậu trường. Cô cũng không rõ tại sao mình lại tới đây, vì muốn xác nhận rằng anh vắng mặt không phải vì

https://thuviensach.vn

vấn đề sức khỏe như những lời nói đùa của người khác ư? Hay là… sợ anh bỗng nhiên lại biến mất?

Hội trường đông kín người, những người đến muộn đều nhiệt tình đứng chờ để được nghe những người phóng viên đáng kính này sẽ mang lại những bài diễn thuyết đặc sắc đến nhường nào.

Mấy năm qua Lưu Văn Hạ cũng có tiết mục tọa đàm riêng của mình, nên rất quen thuộc với việc phải đối mặt trò chuyện với khách mời như thế này. Đặc biệt là khi họ đều là đồng nghiệp đã từng làm việc trao đổi với nhau nên rất quen thuộc, nên không khí nhanh chóng trở nên sôi nổi hơn, dù mấy vị này đều mang quốc tịch khác nhau.

“Nói thật lòng, cậu có thấy sợ không?” Lưu Văn Hạ mỉm cười nhìn các vị khách mời, cô cố tình nhìn Quý Thành Dương lâu hơn một chút, đây cũng là lần đầu tiên cô trông thấy người bạn học cũ này của mình suốt mấy năm qua.

“Sợ chứ, đương nhiên là sợ rồi. Tuyệt đối đừng nghĩ rằng mọi phóng viên mặt trận đều là những người ‘máu quá hóa liều’, trong mắt chẳng có cái chết!” Phó chủ biên Lưu Khải Phong cười rồi thẳng thắn nói, “Tôi cho rằng người vào chiến trường mà không thấy sợ mới là những người không bình thường. Nhưng tôi cũng từng gặp người thật sự không sợ, mỗi người một khác, phóng viên cũng không giống nhau.”

Lưu Văn Hạ mỉm cười: “Anh thẳng thắn thật đấy!” Cô quay sang nhìn Amanda và một phóng viên người Ý khác, rồi dùng tiếng Anh rất điêu luyện để hỏi: “Những chuyện phóng viên bị bắt cóc, bị tra tấn, thậm chí là bị sát hại liên tục xảy ra, không biết mọi người có từng gặp phải hoặc có người thân quen bên cạnh phải trải qua chuyện này không? Và mọi người có kiến nghị nào dành cho những người muốn trở thành phóng viên mặt trận không?”

https://thuviensach.vn

“Nhiều lắm, chúng tôi đã gặp nhiều đến mức không còn thấy xa lạ nữa.” Nam phóng viên người Ý thoáng hồi tưởng lại, “Tôi đã từng phải báo cáo một vài trường hợp đồng nghiệp bị những binh lính nghèo uống say sát hại ngay giữa phố. Thế nên, rất nhiều phóng viên mang theo nhiều tiền trên người, để có thể giữ mạng sống trong nhiều thời điểm quyết định.”

Amanda tiếp lời: “Bây giờ có rất nhiều nơi tổ chức huấn luyện phóng viên mặt trận, rất chuyên nghiệp, có thể giúp các bạn tránh được nhiều nguy cơ sinh tử.” Amanda cười cười, nói đầy bất lực: “Có phải không, Yang?”

Trái tim của Kỷ Ức bị thắt chặt lại, không biết tại sao người phụ nữ ngoại quốc này lại đẩy vấn đề sang cho anh.

Cứ như thể anh đã từng phải trải qua nên có quyền phát ngôn vậy.

Nhưng Quý Thành Dương thì chẳng có phản ứng gì đặc biệt: “Huấn luyện rất quan trọng, đương nhiên, vận may cũng quan trọng không kém. Nếu như đen đủi gặp phải một đám lính đã cắn thuốc và cầm súng AK47 muốn bắn tung đầu các bạn thì chỉ có thể nghe theo ý trời mà thôi.” Cách anh nói chuyện rất nhẹ nhàng, khiến một số học sinh ngồi bên dưới không khỏi bật cười.

Họ đều đã chứng kiến quá nhiều cái chết, nên trong lời nói có sự điềm nhiên và khôi hài khác hẳn người thường.

Đặc biệt lại rất thu hút những sinh viên đại học nhiệt huyết bừng bừng cháy.

Bất giác hai tiếng đồng hồ đã trôi qua, buổi trò chuyện đã đi đến hồi kết.

Quý Thành Dương nói không nhiều, hoặc vì anh đã nói rõ về tình trạng sức khỏe của mình từ trước, nên Lưu Vãn Hạ không hướng các câu hỏi về phía anh nhiều.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Lưu Văn Hạ đứng dậy trước tiên: “Hãy để chúng tôi được bày tỏ sự kính trọng đối với những người phóng viên đã đi khắp Iraq, Afghanistan, Israel, Yugoslavia, Angola, Soomali, Sudan, Liberia, Sierra Leone… Chúng tôi xin cảm ơn các anh chị!”

Trong hội trường ngập tràn tiếng vỗ tay, Kỷ Ức vẫn đứng trong một góc khuất, nơi anh không thể nào nhìn thấy được.

Trong giây phút này, cô biết rất rõ ràng rằng, cho dù tình cảm với anh đã sớm kết thúc, nhưng thế giới tinh thần nơi anh đang ở vẫn rất hấp dẫn cô.

Khi hoạt động kết thúc, cô không thể không ra hậu đài giúp Hà Phi Phi sắp xếp cho các vị khách mời rời đi.

Bởi vì buổi nói chuyện cuối cùng này tổ chức ở ngoại ô nên giao thông không được thuận lợi như trong thành phố, tòa soạn phải sắp xếp sẵn xe để đưa đón các phóng viên.

Khi cô vào trong hậu đài, Hà Phi Phi đang nói chuyện phiếm với các học sinh phụ trách hoạt động lần này của trường. Khi cô bạn trông thấy Kỷ Ức liền lập tức dặn dò: “Lát nữa tớ sẽ tự lái xe, còn cậu ngồi cùng với các thầy cô, về đến Vòng ba, chúng ta sẽ kiếm một chỗ nào đó để nghỉ ăn tối.”

Kỷ Ức sững sờ: “Tớ ngồi cùng xe với họ ư?”

“Đúng thế, cậu đừng có lên xe của tớ nữa, nếu cả hai chúng ta đều không có ai ngồi cùng xe với họ thì chẳng có chút thành ý nào cả.”

Hà Phi Phi đẩy cô ra hiệu, đi nhanh lên, tuyết rơi ngày càng dày, chẳng biết đường cao tốc có tắc đường hay không.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức chẳng có lý do nào để từ chối nên đành phải chấp nhận và đi khỏi hội trường. Khi nhìn thấy chiếc xe buýt mà tòa soạn đã sắp xếp để đưa đón các phóng viên đỗ ngay bên phải hội trường, cô bèn cúi đầu đi tới, tuyết quả thật đã rơi lớn hơn lúc cô mới đến rồi. Khi cô đi tới trước cửa xe thì chiếc khăn choàng cô dùng để quấn kín che mất nửa gương mặt đã bị phủ một lớp tuyết dày.

"Người của tòa soạn à?" Lái xe hỏi cho đúng thủ tục.

Kỷ Ức gật đầu, cô bước lên hai bậc rồi kéo chiếc khăn quàng của mình xuống.

"Thế cháu kiểm tra xem đã đủ người chưa, nếu đủ rồi thì chúng ta đi luôn."

"Vâng ạ." Cô quay đầu lại.

Hơn bốn mươi chỗ ngồi, nhưng chỉ có khoảng mười người đang ngồi lẻ tẻ ở nửa đầu xe phía trước.

Vốn dĩ không cần phải điểm danh, chỉ cần nhìn qua là có thể thấy được hết mặt mọi người.

Bảy phóng viên, hai cán bộ hội học sinh trong hoạt động lần này, cùng với nữ phát thanh viên Lưu Vãn Hạ, cô ấy đang ngồi bên cạnh Quý Thành Dương, có vẻ rất kinh ngạc khi trông thấy Kỷ Ức.

"Đủ người rồi chú ạ!" Kỷ Ức nhanh chóng thu lại tầm nhìn.

Cô vừa dứt lời là xe liền khởi động, di chuyển ra khỏi trường. Cô bám vào những chiếc ghế dọc hai bên lối đi, bước ngang qua nửa đầu xe phía trước, ngang qua Quý Thành Dương và Lưu Vãn Hạ, tới hàng ghế cuối và

https://thuviensach.vn

ngồi vào góc trong cùng bên cạnh cửa sổ. Ngay khi cô vừa ngồi xuống liền trông thấy Quý Thành Dương rời khỏi chỗ và đi về phía cô.

Cô hốt hoảng, cúi đầu, định nhét tai nghe để nghe nhạc trong MP3 nhưng chợt phát hiện ra MP3 đã hết pin. Thế nhưng cô vẫn đeo tai nghe trong cơn hoảng loạn.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, chắn mất lối thoát ra ngoài duy nhất của cô.

Cô cúi đầu nghịch máy MP3 trong tay, chỉ sợ anh sẽ nói gì đó với mình. Nhưng Quý Thành Dương chỉ đè chặt chiếc mũ lưỡi trai xuống và nhanh chóng thiếp ngủ bên cạnh cô.

Chiếc xe buýt di chuyển trên con đường cao tốc Kinh Xương, nhưng tuyết bắt đầu tích lại, tài xế thấy tình hình không ổn liền trưng cầu ý kiến của mọi người và chuyển hướng lái xe ra khỏi đường cao tốc. Làm vậy khiến quãng đường đi chỉ khoảng bốn mươi lăm phút trở nên dài hơn gấp ba, bốn lần. Trong tình cảnh tuyết rơi dữ dội thế này, rất có khả năng đường sẽ tắc rất lâu.

Cũng may, tài xế là một người rất linh hoạt, ông biết mọi người trên xe đều chủ yếu là về Di Hòa Viên và học viện nên đổi lộ trình, tránh khỏi đường cao tốc.

Khi Quý Thành Dương tỉnh dậy thì xe đang đi trên một con đường vắng vẻ không mấy rộng rãi.

Đèn đường không nhiều, những hàng cây, dòng sông, ruộng đồng bên ngoài cho thấy đây rõ ràng không phải là đường số Ba.

“Tài xế đổi đường à?” Anh bỗng lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Nửa phía sau của chiếc xe chẳng có ai, chỉ có hai người nên cô không thể nào né tránh được, buộc phải trả lời cho câu hỏi của anh: “Tài xế nói rằng sợ tuyết rơi lớn thì đi cả đêm cũng không tới nơi nổi, nên vòng qua Dương Phường để đi vào đường Di Hòa Viên.”

Đây là lần thứ hai cô đi đến nơi này.

Lần đầu tiên là vào rất nhiều năm về trước, khi anh đưa cô đến đây ăn món lẩu dê nhúng chính thống nhất, khi ở bên đường ray xe lửa vắng người, anh để cô cảm nhận được sự nguy hiểm khi tàu hỏa lướt vụt qua bên người.

Khi cô nói, mắt cô nhìn chằm chằm xuống chiếc MP3 trong tay chứ không nhìn anh.

“Ngày xưa chúng ta từng đến đây, em có nhớ không?”

Cô gật đầu.

Ánh mắt anh vượt qua cô, rơi xuống màn tuyết hoang vắng bên ngoài cửa sổ, cứ như đang nhìn thấy mùa hè năm ấy. Lần đầu tiên anh lái xe đưa cô đến con đường này, hai bên đường là những hàng cây bờ ruộng, cô nhớ anh còn xuống xe hỏi đường, còn mua rất nhiều rau tươi cho người nông dân ấy để cám ơn.

Thời gian như bị kéo dài vô tận, từ ánh nắng ấm áp đến những hạt tuyết tung bay.

Bây giờ những hàng bạch dương hai bên con đường không có điểm kết thúc này đều đã trụi hết lá, chất đầy tuyết. Mặt dòng sông cũng tích đầy những tuyết, chỗ nào cũng một màu trắng xóa. Anh bỗng nhiên không nói nổi thành lời, thành phố này có trọn vẹn ký ức từ khi còn nhỏ tới lớn của cô, đồng thời cũng đã khắc ghi những năm tháng anh hăng hái nhiệt huyết nhất.

https://thuviensach.vn

Năm 2001, lần đầu tiên lái xe đưa cô đến đây anh cũng mới chỉ hai mươi tư tuổi.

Kỷ Ức thấp thỏm, ngỡ rằng anh sẽ nói thêm gì nữa.

Nhưng Quý Thành Dương không hề nói thêm bất kỳ câu nào.

Tối hôm ấy, khi xe về đến khu vực lân cận Di Hòa Viên đã là hơn tám giờ tối, họ đi mất bốn tiếng đồng hồ. Hà Phi Phi vì đi đường cao tốc Kinh Xương nên đang bị tắc giữa biển xe, cô bạn đành phải gọi điện nhờ Kỷ Ức mời mấy vị tiền bối này một bữa tại khu lân cận Di Hòa Viên.

"Tớ đưa họ đi ư?" Kỷ Ức cầm điện thoại trong tay, khẽ xác nhận, "Nhưng tớ có thuộc đường ở đây đâu, chẳng biết phải đưa họ đến chỗ nào… Hơn nữa, tớ cũng chẳng có đủ tiền để thanh toán."

"Mấy phóng viên đó quen đường, cậu thử trưng cầu ý kiến của mọi người xem họ có chỗ nào muốn đến không." Hà Phi Phi vẫn rất lạc quan, "Cứ yên tâm, đến lúc thanh toán chắc tớ cũng đã về đến nơi rồi. Nếu như vẫn không kịp… cậu thử gom tiền với mấy sinh viên phụ trách tiếp đón xem sao, mai về tớ sẽ trả tiền cho họ, dù sao cũng là khoản được thanh toán mà."

Trong khi Hà Phi Phi lạc quan vui vẻ cảm thấy đã bàn giao cụ thể xong công việc rồi thì bên phía Kỷ Ức lại thành vấn đề lớn.

Sau khi dập máy, cô đứng dậy, khẽ nói: "Em ra đằng trước nói chuyện một chút." Quý Thành Dương nhanh chóng đứng dậy, nhường đường cho cô ra ngoài. Cơ thể họ rất gần, thậm chó cô còn ngỡ rằng họ đã dính sát vào nhau. Thoáng ngơ ngác, cô đi về những hàng ghế trước để tìm hai bạn sinh viên kia bàn bạc.

https://thuviensach.vn

Tính cả Kỷ Ức thì họ cũng chỉ là ba học viên, góp tiền lại cũng chưa đủ ba trăm tệ.

Cô cảm thấy không đủ, sau khi do dự một hồi liền đi đến bên cạnh Quý Thành Dương, khẽ giọng hỏi: "Anh có biết ở gần khu Di Hòa Viên chỗ nào ăn uống được không? Bên em muốn mời nhóm phóng viên các anh ăn cơm. Nhưng đồng nghiệp của em đang bị tắc trên đường cao tốc, sợ không đến kịp, nên nhờ em tiếp đãi mọi người."

"Có phải không mang đủ tiền không?" Quý Thành Dương không đáp mà hỏi ngược lại.

"Vâng." Cô bắt buộc phải thừa nhận.

Xe xóc lên trong vài giây.

Cô bám vào thành ghé, cố gắng đứng vững.

Quý Thành Dương đứng dậy, tay phải đặt lên vai cô, thoáng dùng sức để ấn cô ngồi xuống vị trí bên cạnh. Anh bỏ mũ ra đội lại ngay ngắn và đi tới bên mấy người phóng viên kia khe khẽ trò chuyện. Tuy anh không nói to mà lại dùng tiếng Anh nhưng Kỷ Ức vẫn có thể nghe rõ một số nội dung quan trọng, anh đang nói rằng, lâu lắm rồi anh mới được gặp mấy người bạn cũ này nên muốn mời mọi người ăn cơm. Mọi người bật cười, dĩ nhiên đều rất vui vẻ đồng ý với sắp xếp này.

Thế là bữa ăn công việc tối hôm ấy đã trở thành một buổi họp mặt riêng tư quy mô nhỏ.

Có lẽ vì anh rất ít khi xuất hiện và công khai tổ chức họp mặt như thế này, nên chỉ hai tiếng sau đó là căn phòng tiệc riêng tại khách sạn đã có thêm rất nhiều người. Những hàng ghế sô pha dài xếp kín một vòng bao quanh chiếc bục bằng kính.

https://thuviensach.vn

Ở đó ngồi kín người.

Cơ thể Quý Thành Dương lún vào trong tấm nệm sô pha mềm mại, anh đang lắng nghe người khác nói chuyện, cả người toát lên sự an tĩnh, cứ như thể anh không hề thuộc về không gian này.

Cô bỗng cảm thấy khung cảnh này rất quen thuộc, Kỷ Ức ép buộc trí nhớ phải lục tìm trong quá khứ, dần dần nghĩ ra, khi anh có khối u não ảnh hưởng đến thị lực, anh cũng đã tạo cảm giác như thế này khi đối diện với nữ phát thanh viên kia.

Lúc ấy anh mới có hai mươi mấy tuổi, còn cô vẫn vị thành niên, ngưỡng mộ anh nên cảm thấy sự an tĩnh này rất thu hút, khiến người ta không thể nào rời mắt được. Bây giờ, anh ba mươi tuổi, còn cô vẫn chưa đủ hai mươi hai.

Vẫn cách xa nhau biết bao năm.

“Khi tớ đọc tờ rơi đã rất thích Quý Thành Dương.” Hai sinh viên khoa pháp luật chính trị đứng bên cạnh thì thầm trò chuyện, rồi tiện hỏi Kỷ Ức, “Nhưng tư liệu không viết đủ gì cả, chị có biết tin gì đặc biệt của anh ấy không?”

“Anh ấy… là một phóng viên ngoại trú rất nổi tiếng.” Kỷ Ức thoáng thẫn thờ, “Chị cũng không biết nhiều đâu.”

Mấy sinh viên kia cảm thấy rất nuối tiếc, họ tiếp tục thảo luận việc sẽ tìm hiểu thêm về Quý Thành Dương, xem xem có buổi tọa đàm cá nhân nào không.

Kỷ Ức vừa lắng nghe vừa khẽ nắm lấy quai ba lô, cô cảm thấy dạ dày mình đang lộn tung hết cả lên, đó là một cảm giác lo lắng rất không dễ chịu.

https://thuviensach.vn

Mãi Hà Phi Phi mới đến, cô liền lập tức đứng dậy nói: “Tớ về trường đây!”

Hà Phi Phi thấy cô cuống quýt thế thì lấy làm lạ: “Hôm nay là thứ Sáu mà ở trường cũng có việc gấp cơ à? Tớ thấy cũng muộn rồi, đợi lát nữa kết thúc tớ sẽ lái xe đưa cậu về.”

“Không cần phải phiền phức thế đâu.” Kỷ Ức cảm thấy Quý Thành Dương đang đến gần nên vội nói: “Tớ đi xe buýt cũng được!”

Cô xách ba lô rảo bước ra khỏi phòng.

Nữ nhân viên phục vụ đứng ngoài cửa chỉ đường ra thang máy cho cô.

Lúc mới đến cô đã thấy nơi này có bố cục như mê cung, tuy cô đã cố gắng nhớ đường nhưng đi mãi vẫn chẳng tìm thấy thang máy ở đâu. Cô đứng lại, muốn quay về đường cũ thì chợt nhận thấy Quý Thành Dương đã đi theo sau từ bao giờ. Có vẻ như anh biết cô đang gặp chuyện khó khăn nên không nói gì mà chỉ hơi nghiêng đầu, ra hiệu cho cô đi theo anh về phía ngã rẽ bên phải.

Hai người một trước một sau vào trong thang máy xuống dưới tầng, mãi cho tới khi họ ra đến cửa khách sạn, Kỷ Ức mới dừng lại khẽ nói: “Em về đây.”

“Em có thể cho anh số điện thoại của em không?” Quý Thành Dương cúi xuống nhìn hàng tóc lưa thưa trước trán cô, cố gắng kìm nén mong muốn được gạt những sợi tóc ngắn ấy để nhìn thật rõ gương mặt và đôi mắt cô.

Cô ngơ ngác, không hiểu vì sao anh lại không có số điện thoại của cô, bởi vì anh còn biết cả kí túc xá nơi cô ở.

https://thuviensach.vn

“Anh đã hứa với em.” Quý Thành Dương nhìn thấu tâm tư cô, “Sẽ không thông qua người thứ ba để tìm hiểu thông tin về em nữa, thế nên anh không có số điện thoại của em.”

Kỷ Ức cúi đầu, cô siết chặt lấy chiếc điện thoại trong túi áo khoác lông vũ.

Cô muốn nói rằng: *Anh đã từng hứa với em rất nhiều chuyện, mà không hề thực hiện được.*

Nhưng lời nói của cô bị nghẹn lại nơi cổ họng, chẳng thể thành lời, cuối cùng nghẹn tới tận tim, lồng ngực cô cứ như bị ai đè chặt, không thể nào hít nổi bất kỳ một nguồn không khí nào. Đến giây phút này cô mới ngỡ ngàng nhận ra, từ sự chấn động lúc ban đầu cho tới cảm giác chết lặng, cô đã dùng gần nửa tháng vừa qua chỉ để tiêu hóa sự thật này, rằng Quý Thành Dương đã thật sự trở về.

Anh thật sự đang ở trước mặt cô.

Iraq cách Trung Quốc mấy nghìn kilomet, nhưng lại có vĩ độ gần nhau trên bản đồ.

Suốt một năm trời chờ đợi anh khi ấy, cô đã nghiên cứu bản đồ thế giới rất nhiều lần, tưởng tượng xem anh đang ở vị trí nào trên ấy. Cô cũng từng dùng những ngón tay miết nhẹ lên cái tên địa danh đó, cứ như thể làm vậy sẽ khiến họ ở gần nhau hơn.

Sau này, anh thậm chí còn tước đoạt cả quyền được tưởng tượng của cô.

Quý Thành Dương đứng trước mặt cô, cảm nhận được xúc cảm trong cô đang xáo động rất dữ dội, anh muốn dang tay ôm lấy cô, nhưng cuối cùng lại không hề cử động. “Nếu không tiện thì cũng không sao.” Anh nói nhỏ, “Em có thể lưu số điện thoại của anh không?”

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức đứng im lặng, mãi một lúc sau mới rút điện thoại ra: “Anh đọc đi.”

Anh đọc một dãy số điện thoại mới.

Kỷ Ức đọc số và lưu lại chậm mất một nhịp.

Đến cuối cùng, không khí giữa cả hai người đã bối rối đến cực điểm, cũng may phó chủ nhiệm Lưu Khải Phong đến muộn và phá vỡ cục diện căng thẳng này. Kỷ Ức vừa nhìn thấy Lưu Khải Phong liền nói ngay: “Em đã nói với Hà Phi Phi rồi, em phải về trường trước ạ.”

“Không vấn đề, em cứ yên tâm về đi.” Phó chủ nhiệm đồng ý đầy thoải mái.

Kỷ Ức vội vã cáo từ rồi ra khỏi khách sạn.

Cho tới khi cô đi ra khỏi cánh cửa xoay ở sảnh khách sạn, ánh mắt Quý Thành Dương cứ mãi vương vấn bám theo cô, không một giây rời đi.

“Ánh mắt kịch tính quá đấy.” Lưu Khải Phong bật cười, khoác vai anh, “Thành Dương, tớ thấy nếu cậu cứ như thế này thì cũng chẳng nên chuyện đâu!” Gần nửa tháng nay, Lưu Khải Phong với tư cách là một gián điệp đã liên tục, kịp thời thông báo cho anh biết mọi thông tin và trạng thái công việc của cô bé thực tập này, “Trời tuyết lớn thế này sao không đưa người ta về? Chuyện tình cảm nam nữ ngay từ khi học cấp ba đã có thể dễ dàng bắt đầu quá trình đưa đón rồi, cậu cứ đưa về đi, rồi rảnh rỗi lại đến đón đi ăn cơm, có là tro cũng sẽ bùng cháy trở lại ngay thôi!”

“Gần đây sức khỏe không tốt nên không tiện lái xe.” Quý Thành Dương không nói ra đáp án thật. “Cứ vào trong đã rồi tính.”

https://thuviensach.vn

Tối hôm ấy, những người bạn cũ thường xuyên phải bay đến khắp mọi nơi trên thế giới, chỉ có thể gặp nhau nếu đi công tác cùng một địa điểm hoặc nhận được nhiệm vụ phỏng vấn giống nhau này đã chơi rất hết mình. Tất cả mọi người đều không hay biết gì về những trải nghiệm của Quý Thành Dương trong suốt mấy năm rời xa tổ quốc, anh có vẻ cũng không định kể nên chỉ đùa rằng: "Tôi lang bạt đã lâu, mười năm qua, phụ hết mọi tình thân."

Mọi người cười, đùa rằng anh đã đẹp trai hơn phần người khác thì thôi, lại còn học được chiêu cố tình bể dâu, đúng là không để cho những người đàn ông độc thân khác có đường sống mà.

Chỉ duy có Lưu Văn Hạ là biết về chuyện tình cảm trong quá khứ của anh, và cũng chỉ có mỗi Lưu Khải Phong – cấp trên của Kỷ Ức là hiểu được lời anh nói.

Tối hôm ấy, chủ trì Quý Thành Dương vì lý do sức khỏe nên phải ra về đầu tiên, cũng may ở đây chỉ toàn là những người bạn cũ trong ngành, không có cấp trên nên cũng chẳng có vấn đề gì.

Mấy ngày sau, tin anh quay trở về mới được lan truyền rộng rãi trong ngành.

Lần này anh trở về quá đường đột, không hề có thông báo trước, dĩ nhiên sẽ kéo theo rất nhiều oán trách, trong số đó cũng không thiếu những lời mời làm việc từ những người bạn, đồng nghiệp lâu năm… Có rất ít người biết chuyện anh vẫn đang trong quá trình điều trị nên đã sắp xếp ngày giờ phỏng vấn nói chuyện, Quý Thành Dương buộc phải từ chối từng lời mời một.

Mãi đến gần Tết Âm lịch, anh mới được ra viện.

Lưu Khải Phong đặc biệt gọi điện cho anh để chúc mừng năm mới, đồng thời nói cho anh biết công việc, tâm trạng của cô bé ấy rất ổn định, làm việc

https://thuviensach.vn

rất chịu khổ chịu khó, sắp được kí hợp đồng chính thức rồi.

“Năm mới vui vẻ, hy vọng rằng năm 2008 sẽ là một năm tốt đẹp!” Đối phương rõ ràng đầy hàm ý.

“Năm mới vui vẻ, hy vọng rằng năm 2008 sẽ là một năm tốt đẹp!”

Anh vừa cúp máy liền nhận được một cuộc gọi khác, khi vừa trông thấy cái tên hiển thị trên màn hình, anh thoáng ngạc nhiên.

“Về rồi đấy à?” Sau khi đường dây được kết nối, đây là câu đầu tiên từ Vương Hạo Nhiên.

“Về được hai tháng rồi.” Quý Thành Dương giải thích ngắn gọn, “Vì có chút việc riêng nên định sau Tết mới tìm cậu tụ tập.”

“Thôi, không cần phải đến sau Tết, bây giờ tớ lái xe qua gặp cậu, chắc Ba mươi Tết phải về bên nhà chứ?”

“Khoảng tầm sáu giờ sẽ về đến nơi.” Anh đáp, “Cậu cứ đến nhé, đi ăn tối luôn!”

“Ăn thì khỏi.” Vương Hạo Nhiên đáp, “Cậu đợi nhé, nếu như tớ đến sớm thì sẽ đợi cậu ở dưới nhà.”

Quý Thành Dương đồng ý.

Sau khi làm xong thủ tục xuất viện, anh còn trò chuyện với bác sĩ chủ trị một hồi lâu, khi anh ngồi lên xe trở về nhà thì trời đã tối đen.

Trên đường về, những hàng đèn nối tiếp nhau, khi đến cổng viện và trông thấy một hàng lồng đèn treo trước cửa chính, anh mới thực sự cảm thấy một chút không khí ngày Tết.

https://thuviensach.vn

Binh lính chào và để cho họ đi qua.

Khi xe đi đến góc ngoặt, anh đã trông thấy xe của Vương Hạo Nhiên, người ngồi trên ghế lái cũng đã trông thấy anh, anh ta tháo bỏ đai an toàn rồi bước xuống xe. Tài xế đoán đó là bạn của anh, nên trực tiếp xách hành lý mang lên lầu trước. Quý Thành Dương đi tới trong những cơn gió lạnh xốc tới từ khoảng trống giữa những tòa nhà, anh chưa kịp mở miệng nói gì thì đã lãnh trọn một cú đấm vào mặt.

Một cú đấm trong yên lặng, lạnh lùng, dùng hết toàn lực, khiến mắt anh hoa lên tối sầm.

Vương Hạo Nhiên nắm lấy cổ áo khoác ngoài màu đen của anh: "Hai năm trước tôi đã muốn đánh cậu rồi, mấy năm qua cậu sống ở nước ngoài có thoải mái vui vẻ không? Quý Thành Dương?" Anh cảm thấy có vị máu trào lên trong cổ họng, nhưng cố gắng kìm nén, rồi hỏi lại Vương Hạo Nhiên theo phản xạ: "Vì Tây Tây à?"

"Lúc hai người yêu nhau cô ấy mới bao nhiêu tuổi? Mười bảy? Hay mười tám? Tôi thật sự muốn cho cậu tận mắt nhìn thấy, khi cậu đá cô ấy, cô ấy có bộ dạng như thế nào!"

Quý Thành Dương đứng sững như trời trồng.

Vương Hạo Nhiên lúc này tuy trong lời nói có ý thay trời hành đạo nhưng cũng không ra tay đánh thêm nữa. Hai người họ quen nhau từ khi thi đàn hồi nhỏ, hai mươi mấy năm qua chưa từng trở mặt. Cú đấm khi nãy tuy vì hận Quý Thành Dương ra tay với một cô bé con rồi lại bỏ rơi người ta không chút nương tình, nhưng trong đó cũng có bao hàm cả tình cảm riêng tư của Vương Hạo Nhiên nữa.

https://thuviensach.vn

Ít nhất là hai năm trước, khi Kỷ Ức chưa biến mất hoàn toàn khỏi thế giới của Vương Hạo Nhiên, thì anh ta cũng có tư tình riêng.

Còn bây giờ, những tình cảm riêng tư ấy của anh cũng đã bị tháng năm bào mòn hết, chỉ còn lại sự trách móc bạn bè sống không đàng hoàng phải đạo mà thôi.

"Có đánh nữa không?" Quý Thành Dương bỗng lên tiếng.

Trong giọng nói có một thoáng mệt mỏi và bất lực.

Vương Hạo Nhiên bị sững sờ bởi sự bình tĩnh của anh nên buông tay: "Vốn định đập cho cậu một trận…"

"Được, làm đi!" Quý Thành Dương nhìn bạn, "Tranh thủ đang không có ai."

Anh thả lỏng hai tay xuống, phơi ra hết mọi nhược điểm trên cơ thể.

Nhưng Vương Hạo Nhiên lại cảm thấy bối rối, suy cho cùng, anh ta cũng chẳng có lập trường nào để làm thế. Thái độ của Quý Thành Dương khiến anh ta trở nên ngượng ngùng bối rối. Vương Hạo Nhiên xoa tay: "Thôi đi, năm hết Tết đến, tha cho cậu đấy, cũng coi như tha cho tay của tôi."

Bốn năm, nói dài không dài, nhưng cũng đủ để thay đổi cuộc đời của rất nhiều người.

Thế sự xoay vần, cảnh còn người mất, Vương Hạo Nhiên nhìn anh mà cơn giận dần dần tan biến, anh ta bỗng nhiên có cảm giác như thể đã quá nhiều năm trôi qua.

Hai người đàn ông cứ thế im lặng trong cơn gió rét buốt thấu xương.

https://thuviensach.vn

Nhưng sự yên tĩnh này cuối cùng vẫn bị Quý Thành Dương phá vỡ.

Anh đưa tay lên vỗ nhẹ vào vai của Vương Hạo Nhiên: “Cảm ơn cậu đã chăm sóc cô ấy giúp tớ, sau Tết tớ sẽ đến tìm cậu sau.” Dứt lời, anh quay người lên lầu không quay đầu lại lấy một lần.

https://thuviensach.vn

20
Người ngoài giấc mộng

Khi đi ngang qua cổng nhà Kỷ Ức, bước chân Quý Thành Dương sững lại rất rõ ràng.

Năm hai mươi mấy tuổi, anh từng mấy lần dừng bước khi đi ngang qua cánh cửa này?

Bây giờ nghĩ lại, đã là chuyện rất xa xôi.

Trong lối đi tối om, Quý Thành Dương đứng lặng lẽ. Anh lôi một bao thuốc từ trong túi áo ra, rút một điếu và khẽ đặt lên đầu mũi. Dưới ánh trăng, anh bỗng nhìn thấy trên bức tường trắng ở góc cửa sổ có một dấu vết màu đen.

Đó là dấu vết do anh để lại.

Năm Kỷ Ức học lớp Mười một, cô bị mọi người trong nhà mắng mỏ chỉ trích ngay sau bức tường kia. Lúc ấy Quý Thành Dương tạm thời không nhìn thấy ánh sáng do có khối u trong não, nên anh đã đứng đây để lắng nghe hết vở kịch ấy.

Đã đi qua quãng đường dài mấy chục nghìn kilomet…

Nhưng trái tim anh vẫn bị giam giữ tại nơi bắt đầu tình cảm với cô bao nhiêu năm qua.

https://thuviensach.vn

Về tới nhà, chị dâu thứ vừa trở về từ Anh và đang thu dọn đồ đạc, lôi ra rất nhiều quà cho mọi người trong nhà. Khi trông thấy Quý Thành Dương, chị dâu chầm chậm đứng thẳng dậy, quan sát thật chăm chú cậu em trai đã nhiều năm không gặp này: "Xem ra cũng gầy đi nhiều đấy nhỉ, thế nào? Đồ ăn vợ Tây nấu không hợp khẩu vị hả?" Chị đùa.

Quý Thành Dương tránh những chuyện quan trọng và nói vòng sang chuyện khác: "Noãn Noãn đâu ạ? Năm nay cháu không về hả chị?"

"Về chứ, nhưng sẽ muộn vài hôm, nó đi chơi với người yêu rồi!" Chị dâu thứ rất vui vẻ và thích thú nhắc đến Quý Noãn Noãn bây giờ, "Năm nay cậu sẽ ở lại Trung Quốc để ăn Tết chứ? Nhất định phải gặp nó nhé, chắc cậu cũng chẳng nhận ra nó được đâu. Chẳng biết người yêu nó có về cùng hay không, nếu về cùng thì cậu có thể gặp luôn!"

Qua lời nói của chị dâu thứ, Quý Thành Dương có thể nhận thấy Quý Noãn Noãn chắc giờ đã trưởng thành lên rất nhiều, tuổi thanh xuân nổi loạn của cô cũng chỉ là một dấu ấn trong cuộc đời. Anh còn nhớ rất rõ, hôm ấy anh đã bế Noãn Noãn ra khỏi nhà cậu con trai ấy và đưa cô bé về nhà, để cô bị ép buộc phải đối diện với những sự mắng mỏ chỉ trích của mọi người trong nhà như thế nào.

Còn bây giờ, chuyện đã qua, những việc đáng xấu hổ, những quá khứ điên cuồng đều đã trôi qua rồi.

Chị dâu thứ nói thêm vài câu rồi chợt nhớ ra một chuyện, lập tức về phòng lấy một bức thư ra, vẫy anh đi vào bếp để tránh khỏi tất cả mọi người, sau đó đưa bức thư ấy cho anh: "Đây là thư cậu nhờ tôi chuyển giúp, năm ngoái khi về đây, chị nghe nói Tây Tây đã không trở về nhà nữa nên đến trường đại học của con bé, nhưng nó đã tốt nghiệp rồi, chẳng tìm được nữa, thế nên chị vẫn chưa đưa được lá thư này cho con bé."

https://thuviensach.vn

Chị dâu thứ là một người sống rất có nguyên tắc, bà chưa bao giờ mở lá thư được nhờ chuyển giúp này dù chỉ là một lần.

Thế nên khi giao trả lại cho Quý Thành Dương nguyên vẹn, bà cũng vẫn không hề hay biết có gì bên trong. Nhưng mọi người trong nhà họ Quý đều rất tốt với Kỷ Ức, trong mắt bà, Kỷ Ức cũng là đứa trẻ mà Quý Thành Dương đã quen biết, chăm sóc từ nhỏ. Bà đoán bên trong lá thứ này có lẽ là thứ gì đó mà anh muốn tặng cho Kỷ Ức, ví dụ như sinh hoạt phí hoặc tiền mừng tuổi chẳng hạn, có lẽ là một chút bù đắp vì anh không nhẫn tâm thấy Kỷ Ức bị gia đình ghẻ lạnh.

Quý Thành Dương nhìn lá thư ấy, bất ngờ im lặng một hồi rồi mới đón lấy.

Khoảng thời gian trước Tết Âm lịch 2008, ngành tin tức vẫn rất bận rộn.

Khi tất cả mọi người đang đếm ngược đến Thế vận hội Olympic tổ chức vào tháng Tám thì phía Nam lại xảy ra bão tuyết trăm năm mới có một lần.

Trước đó, phương Nam chưa từng gặp phải trận tuyết rơi nào lớn đến vậy, cơn bão tuyết bất ngờ ập đến, không hề có báo trước. Từ ngày mùng Mười đến cuối tháng Một, số người gặp nạn đã hơn tám triệu.

Kỷ Ức vốn là thực tập sinh nên không bị cử đi phỏng vấn trực tiếp.

Nhưng vì bão tuyết nên việc vận hành trên những con đường cao tốc phía Nam gần như bị ngừng trệ. Rất nhiều phóng viên của các tòa soạn phải lưu lạc bên ngoài, không thể quay về Bắc Kinh kịp thời được. Đầu tháng Hai, Kỷ Ức chủ động đề nghị được cùng Hà Phi Phi tới An Huy, vùng thiên tai trọng điểm. Trước khi đi, trưởng nhóm còn hỏi Kỷ Ức rằng: “Hà Phi Phi vốn là người phía Nam, nếu đi thì nói không chừng còn có thể thuận tiện về

https://thuviensach.vn

nhà ăn Tết, còn nhà em ở Bắc Kinh, sắp Tết đến nơi rồi, hay là em ở lại đây đi?”

Nhưng cô rất kiên quyết, tối hôm ấy liền ngồi lên chiếc tàu hỏa đi về phía Nam.

Thiên tai đã đi đến hồi kết, nhưng vẫn gây ra ảnh hưởng rất lớn cho những đầu mối giao thông then chốt.

Chỉ trong địa phận An Huy mà hai người họ bị tắc trên đường cao tốc không biết bao nhiêu lần.

“Ở phía trước, đường bị đóng băng rất nguy hiểm, có lẽ lại xảy ra tai nạn rồi.” Hà Phi Phi ngái ngủ ngáp một cái rồi nói. Cả buổi tối Kỷ Ức cũng chưa ngủ được mấy, cô gối lên chiếc mũ áo lông vũ của mình, đôi mắt đỏ hoe nhìn bạn: “Có cần phải xuống xem sao không?”

Hà Phi Phi lắc đầu, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Kỷ Ức nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đông tuyết phủ toàn xe là xe, và cả những người ngồi trong xe đang sốt ruột chờ đợi.

Thời điểm này đang là lúc chuẩn bị Tết nhộn nhịp nhất, ai ai cũng đều sốt ruột muốn được về nhà…

Đằng sau lưng có tiếng trẻ con khóc, có lẽ vì quá mệt mỏi nên đang làm nũng với mẹ. Cô xem giờ trên điện thoại, nhận ra có nhiều cuộc gọi lỡ từ một số di động lạ nào đó, không có trong danh bạ.

Cô muốn gọi lại vào số đó, nhưng điện thoại lại tắt ngấm vì hết pin.

Đành thôi.

https://thuviensach.vn

Khi họ đến thành phố Vu Hồ thì trời đã tối mịt.

Sau khi làm xong thủ tục và vào phòng khách sạn thì cả hai người đều đã mệt lả và nằm lăn ra giường. Hà Phi Phi nhanh chóng tắm rửa đi ngủ, còn Kỷ Ức vừa sạc điện thoại vừa gõ bài trên máy tính.

"Hôm nay phóng viên của chúng tôi đã đến khu Lâm Nghiệp tỉnh An Huy, nơi đang được đánh giá là gặp tổn thất kinh tế lớn nhất và bị ảnh hưởng sâu sắc nhất do bão tuyết kể từ khi Trung Quốc mới được thành lập. Bão tuyết đã tạo nên tổn thất trầm trọng cho vùng Lâm Nghiệp tỉnh An Huy…" Cô dừng lại, lật mở các số liệu trong sổ tay của mình, vừa xem lại vừa tiếp tục gõ bài: "Tính đến ngày mùng Năm tháng Hai, đã có 240.000 động vật hoang dã chết cóng, những động vật hoang dã đã được nhà nước bảo vệ ở mức độ cấp Một, cấp Hai đã có con số tử vong lên tới…"

Cô chưa kịp gõ xong những con số cuối cùng thì bỗng nhiên, tất cả các đèn trong phòng chợt tắt phụt.

Kỷ Ức giật mình, những ngón tay đặt trên bàn phím hơi run lên một chút, cô chầm chậm hít vào một hơi và an ủi bản thân, không sao đâu, dù sao trong phòng vẫn còn có một người nữa. Cô quay đầu lại nhìn về phía Hà Phi Phi lúc này đang chìm trong giấc ngủ say, không muốn đánh thức bạn nên cô không gọi điện xuống lễ tân mà chỉ lặng lẽ đứng dậy, cầm một tấm thẻ khóa phòng rồi đi ra ngoài.

Quả nhiên, khi ra đến ngoài hành lang vẫn là một màn đêm tăm tối.

Không chỉ riêng cô, mà rất nhiều phòng khác cũng có người thò đầu ra để quan sát tình hình hành lang và những phòng bên cạnh trong hành lang tối mù mù. Nhưng rất nhanh sau đó liền có một nhân viên phục vụ đi ra khỏi cầu thang bộ, xin lỗi họ vì cầu dao ngắt điện khẩn cấp.

https://thuviensach.vn

Đây là một trong những ảnh hưởng của bão tuyết, mọi người đều rất thông cảm nên không ai nói gì mà lần lượt đóng cửa vào trong phòng.

Kỷ Ức trở về phòng, nhìn vào chiếc máy tính vẫn đang phát sáng, cô đi tới thấy pin còn đầy nên viết nốt bài luôn. Nhưng nếu bảo cô lần mò trong bóng tối để tắm thì đành chịu.

Cô vào phòng tắm định thấm ướt khăn mặt để lau mặt và tay, cô quyết định sẽ đi ngủ rồi sáng mai dậy tắm sạch sẽ sau. Nào ngờ vừa mới kịp thấm ướt khăn mặt đã nghe thấy chuông điện thoại réo vang.

Cô vội vã ném khăn mặt xuống và đi vào nhấc điện thoại lên, sao vẫn là số điện thoại lạ hồi chiều thế này?

"Xin chào! Xin lỗi ai đấy ạ?" Cô hạ thấp giọng hỏi.

Đầu giây bên kia im lặng mất vài giây rồi bất chợt vang lên một giọng nói đầy nghẹn ngào: "Tây Tây."

Giọng nói quen thuộc truyền vào tai cứ như một cơn gió lốc đập tan không gian yên tĩnh bình lặng ở nơi đây. Trong giây lát, Kỷ Ức chỉ cảm thấy mũi mình cay cay, nước mắt suýt nữa ứa ra rơi xuống: "Ừm."

Giọng nói của cô cứ như bị nghẽn lại nơi lồng ngực.

"Tây Tây, cậu đang ở đâu? Tớ đến tìm cậu!"

"Tớ đang ở An Huy." Kỷ Ức đáp, trước mắt cô đã hình thành một màn sương mỏng, "Còn cậu đang ở đâu?"

"A? Cậu đi xa thế để làm gì? Cậu định không về Bắc Kinh nữa à?"

https://thuviensach.vn

“Không phải đâu, tớ đi công tác thôi.” Nước mắt ứa ra rơi xuống đôi dép lê màu trắng, không thể nào ngăn cản nổi, “Tớ vẫn sống ở Bắc Kinh mà!” Cô trả lời Quý Noãn Noãn như thế, giọng nói dịu dàng, mềm mỏng, y như lúc còn nhỏ.

Đây là lần đầu tiên cô thực sự nói chuyện điện thoại với một người trong quá khứ kể từ khi rời khỏi nhà và đoạn tuyệt mọi liên lạc với tất cả mọi người. Hai người họ đã bắt đầu khóc ngay từ khi vừa cầm điện thoại lên, liên tục hỏi nhau một vài chuyện. Quý Noãn Noãn cũng chẳng kịp trách móc hay oán thán vì sao bạn lại bất ngờ biến mất, chỉ khóc và hỏi han cô những chuyện cực kỳ nhỏ nhặt.

Noãn Noãn khóc mãi, cuối cùng cũng chầm chậm khôi phục lại bản tính và bắt đầu bộc lộ cơn giận của mình đối với việc Kỷ Ức mất tích: “Tớ nói cho cậu biết! Đừng có tưởng rằng tớ khóc là đã tha thứ cho cậu nhé! Cậu quá đáng thật đấy, chẳng qua cũng chỉ là thất tình thôi, thất tình thì phải đến tìm tớ mà khóc chứ? Cậu chỉ cần gọi điện cho tớ thôi, nói cho tớ biết rằng chú út của tớ kết hôn, đã đá cậu là được, nhất định tớ sẽ bay về đuổi người phụ nữ kia ra khỏi nhà, có tớ cậu sao phải sợ nữa, sao cậu lại phải bỏ đi…”

Quý Noãn Noãn vừa giận vừa khóc, nhưng vì sợ người nhà nghe thấy nên giọng nói vẫn cố gắng kiềm chế.

Kỷ Ức nghe mãi, nghe mãi, những giọt nước mắt vừa kìm lại được khi nãy, giờ lại bắt đầu tuôn rơi.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh, Quý Noãn Noãn cao lớn đứng trước mặt mình vung tay dạy dỗ người khác, bộ dạng không cần lý lẽ rằng, chỉ có tớ mới được bắt nạt cậu, còn người khác không được phép động đến cậu.

“Cậu đã nghe thấy chưa? Đừng nói là bị mất kết nối nhé?”

https://thuviensach.vn

“Ừm.” Kỷ Ức khẽ đáp.

“Thế thì tốt, cậu tiếp tục nghe đây, tớ còn chưa mắng xong đâu!” Quý Noãn Noãn nghẹn ngào, giận dữ nói tiếp, “Tớ nói cho cậu hay, tớ nghe thấy Quý Thành Dương nói chuyện với bố tớ rằng chú ấy đã ly hôn rồi, ly hôn thì cậu cũng không được phép bận tâm đến chú ấy, đã nghe rõ chưa? Cái đồ tồi tệ khốn nạn này, bắt buộc phải dạy dỗ cẩn thận, không được dễ dàng bỏ qua cho chú ấy.”

Cứ như có người đang dùng kim đâm vào tim cô.

Quý Noãn Noãn không nghe thấy cô trả lời, dương như nhận ra sự thay đổi tâm lý của cô nên giọng điệu cũng trở nên mềm mỏng hơn: “Nhưng nghĩ đến chuyện của cậu với chú út… tớ vẫn rất mâu thuẫn. Tây Tây này, cậu có biết không? Hôm qua về nhìn thấy chú ấy, tớ suýt nữa đã đánh nhau với chú ấy rồi. Tớ còn nghĩ nếu như nhìn thấy người đàn bà ấy trong nhà thì nhất định phải làm loạn lên mới được. Nhưng hôm nay khi nghe thấy chú ấy nói với bố tớ rằng đã ly hôn rồi, thì suy nghĩ đầu tiên của tớ lại là cậu, nghĩ đến chuyện hai người vẫn còn cơ hội. Tớ chỉ cảm thấy rằng, chú ấy lẽ ra phải là của cậu, khó khăn lắm mới được người ta trả lại.”

Kỷ Ức không lên tiếng.

Cô không nói cho Quý Noãn Noãn biết chuyện Quý Thành Dương đã nói với cô rằng anh vốn chưa hề kết hôn.

“Số điện thoại của cậu cũng là do tớ lấy từ chỗ chú ấy, thế mà chú ấy lại có số của cậu bây giờ, điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là trong tim chú ấy nhất định vẫn còn có cậu.” Quý Noãn Noãn nói tiếp, “Nhưng không phải vội, bao giờ cậu về bọn mình gặp nhau đã rồi nói chuyện này sau.”

Câu chuyện về Quý Thành Dương liền kết thúc như thế.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức nói với Noãn Noãn, cô có lẽ sẽ trở về sau Tết, nhưng phải xem xem tình hình giao thông có thuận lợi hay không đã. Nói không chừng lại có trận bão tuyết mới thì sẽ phải lùi ngày về thôi.

Khi dập máy, điện thoại vừa sạc đầy chỉ còn lại chưa đến mười phần trăm pin.

Trong phòng vẫn đang mất điện, vẫn tối tăm như cũ và người bạn đồng nghiệp vẫn đang ngủ rất say.

Thời gian dường như dừng lại tại một điểm, mọi thay đổi về mặt không gian cũng ngưng trệ, chỉ còn sự cảm động sau khi nói chuyện điện thoại với Noãn Noãn là còn lưu lại nơi đây.

Kỷ Ức đi tới bên cửa sổ, cô chui vào đằng sau lớp rèm cửa dày sụ để nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ và thành phố chìm trong băng tuyết đang được ánh trăng ấy chiếu sáng.

Trong đầu cô lặp đi lặp lại những lời Noãn Noãn đã nói.

Số điện thoại của cô vẫn luôn nằm trong di động của Quý Thành Dương, nhưng anh vẫn vờ như không biết, từ đầu tới cuối chỉ chờ cô liên hệ với anh… Chỉ một ý nghĩ nhỏ như vậy thôi đã đủ để khiến cô quay về thời niên thiếu, cô sẽ thầm vui mừng chỉ vì một tờ danh sách những vật dụng du lịch cần thiết, chỉ vì một cái ôm của anh, thậm chí chỉ vì một lời anh nói…

Cô áp tay lên mặt kính lạnh toát, để lại một dấu tay đẫm nước, nhìn nó nhanh chóng tan biến.

Cô cầm điện thoại lên, cúi đầu chầm chậm gõ một tin nhắn: *Anh đã ngủ chưa?*

https://thuviensach.vn

Nghĩ một lát, cô xóa đi và sửa thành: *Các bạn học và các đồng nghiệp thân mến, Kỷ Ức từ An Huy xa xôi xin được gửi lời chúc mừng năm mới đến mọi người.*

Cô sửa nội dung tin nhắn thành tin nhóm nhưng chỉ gửi riêng vào số của anh.

Nhưng khi tin nhắn đã được gửi thành công thì cô lại lập tức hối hận.

Cô sợ rằng bản thân sẽ đợi tin nhắn trả lời của anh, nhưng thông thường chẳng có ai trả lời những tin nhắn gửi tập thể như thế này…

Sự hối hận chưa duy trì nổi một phút thì điện thoại cô đã xuất hiện một tin nhắn mới.

Cô mở ra, quả thật là của Quý Thành Dương:

An Huy là vùng trọng điểm thiên tai, nếu như không về kịp để ăn Tết thì cứ đợi đến khi nào giao thông thuận lợi rồi tính, an toàn là trên hết.

Năm mới an lành, Tây Tây.

Quý Thành Dương nhét điện thoại vào trong túi áo rồi đi ra khỏi căn phòng học phủ đầy bụi bặm.

Ngôi trường tiểu học này cứ bỏ không mãi như thế, chiếm giữ một góc của khu căn hộ này bao nhiêu năm qua, từ đầu tới cuối chẳng hề bị phá dỡ mà cũng chẳng có sắp xếp sửa chữa nào. Những chữ viết trên bảng không biết đã bị ai xóa bỏ, thay vào đó là một bức tranh bằng phấn kín hết bảng, đó là bức tranh vẽ một cao thủ bóng rổ. Anh nhận ra là vì lúc nhỏ Kỷ Ức rất thích xem phim hoạt hình này.

https://thuviensach.vn

Khoảng nửa tiếng trước khi nhận được tin nhắn của cô, anh vừa kết thúc một cuộc gọi để từ chối những lời mời phỏng vấn của một người bạn cũ ngày xưa. Đối phương có lẽ đoán được anh chắc hẳn gặp phải một tao ngộ không hề tầm thường trong trận chiến ấy nên hy vọng có thể sắp xếp để làm một chủ đề, thậm chí người bạn đó còn đề nghị liên hệ với nhà xuất bản hộ anh để xuất bản một tự truyện hoặc hồi ký gì đó.

Quý Thành Dương quả quyết phủ nhận suy đoán này và nói với đối phương rằng, anh có chút việc nên mới lưu lại nước ngoài thêm một thời gian, chứ không phải vì có chuyện kinh thiên động địa nào xảy ra.

Đối với anh lúc này, những trải nghiệm khiến người thân phải đau đớn này chỉ thích hợp bị chôn vùi và lãng quên hoàn toàn mà thôi.

Anh khóa cửa lớp học, khi nghe thấy tiếng khóa đóng lại, anh cảm thấy đôi mắt mình cũng hơi cay cay.

Năm ngoái, trong những ngày tháng phải đón nhận hàng loạt trị liệu về mặt tinh thần và thể xác ở nước ngoài, khoảng thời gian không tìm thấy dấu vết của Kỷ Ức, mỗi khi trông thấy một cô bé người Hoa trẻ tuổi là anh sẽ nhìn thêm vài lần, vì muốn có thêm không gian tưởng tượng thật cụ thể trong đầu để có thể tưởng tượng được những sự thay đổi của cô. Thực ra, cô chẳng hề thay đổi.

Còn anh, đã thay đổi rồi.

Ít nhất là về mặt thân thể, anh đã trở thành một loại người không thích hợp để kết hôn trong quan điểm lựa chọn bạn đời.

Vì tình hình vé rất căng thẳng nên thời gian trở về của Kỷ Ức cứ liên tục bị lùi lại, khiến cô phải ở lại An Huy nguyên cả Tết năm 2008.

https://thuviensach.vn

Hà Phi Phi không về nhà như lãnh đạo đã nói với Kỷ Ức mà ở lại cùng cô rồi trở về Bắc Kinh vào ngày mùng Năm. Trên đường, hai người trò chuyện về sắp xếp công việc sau Tết, Hà Phi Phi hào hứng nói với cô, "Về đến nơi, cậu tranh thủ thời gian đi làm thủ tục thông hành Hồng Kông, Ma Cao đi, tớ sẽ đưa cậu đến Hồng Kông chơi."

Kỷ Ức thoáng sững sờ: "Hồng Kông thì thôi tớ chẳng đi đâu!"

"Vì sao? Công tác mà, vé máy bay và khách sạn đều được thanh toán cả, cậu chỉ cần ăn cùng với tớ là được, đến lúc ấy tớ sẽ tự điền đơn xin thanh toán." Suy nghĩ của Hà Phi Phi thật vượt quá sức tưởng tượng, "Nếu cậu mua đồ thì phải tiêu tiền thôi, còn lại thì không phải lo."

"Làm giấy thông hành phiền phức lắm." Cô tìm một lý do không hẳn là lý do.

"Không phiền đâu!" Hà Phi Phi cười, "Thế sau này cậu ra nước ngoài thì sao? Hộ chiếu các kiểu còn phiền phức hơn nhiều."

"Thế thì không ra nước ngoài nữa!"

Kỷ Ức cúi đầu, mở bánh bao ra, vừa cười vừa cắn một miếng.

Hà Phi Phi kinh ngạc, cô bạn rất ít khi thấy có người không thích đi công tác công vụ thế này, đặc biệt là các sinh viên hiện nay đều rất ưa thích đi du lịch nước ngoài, nên những người giống như Kỷ Ức thật sự rất hiếm có. Cô chỉ nghĩ rằng Kỷ Ức lười và ngại phiền phức: "Đừng sợ phiền, sắp bắt đầu làm việc chính thức rồi, hộ chiếu và giấy thông hành Hồng Kông, Ma Cao đều là bắt buộc phải có, nếu không nhỡ bất ngờ bị điều động đi công tác thì cậu phải làm sao?"

Kỷ Ức ấp úng, trả lời qua loa cho xong.

https://thuviensach.vn

Đây là vấn đề khiến cô bối rối nhất, cô làm hộ chiếu quá sớm nên đã hết hạn rồi, giấy thông hành Hồng Kông, Ma Cao cũng vậy. Nhưng nếu muốn làm những thủ tục này thì cần phải có hộ khẩu của nhà ông nội. Cô thậm chí đã bắt đầu lo lắng việc chứng minh thư bị hết hạn thì phải làm sao. Những chuyện vốn rất đơn giản đối với mọi người bình thường, nhưng lại là một chuyện rất khó với cô.

Trên chuyến tàu vẫn ngập tràn không khí năm mới.

Mọi người đều nói về chuyện mùng Năm Tết là ngày đón thần Tài, nếu như không phải vì họ đang ở trên tàu hỏa thì lúc này đều đang đốt pháo rợp vang trời, đâu đâu cũng mời thần Tài. Ở quê Hà Phi Phi không có tập tục như thế này nên cô bạn lắng nghe đầy hứng thú, cô bạn còn hỏi Kỷ Ức xem có đúng như thế không. Kỷ Ức cũng ngơ ngác lắc đầu, lúc còn nhỏ năm nào cũng ăn Tết trong đại viện, tối Ba mươi Tết ngoài quảng trường cũng bắn pháo hoa, nên cô chẳng hề có chút ấn tượng gì với ngày mùng Năm Tết, thậm chí đến một người thích những chuyện này như mẹ của Triệu Tiểu Dĩnh cũng chưa từng nhắc tới.

Triệu Tiểu Dĩnh… Quý Noãn Noãn…

Dường như sự trở về của Quý Thành Dương đã ép cánh cửa phủ đầy bụi cất giấu những ký ức trong quá khứ buộc phải bật mở ra.

Tàu hỏa bị buộc phải dừng lại vài lần trên đường đi, khi hai người về đến Bắc Kinh đã là ba giờ đêm ngày mùng Bảy.

Mùng Bảy là ngày bắt đầu làm việc lại của tòa soạn, Kỷ Ức sau khi tính toán đường đi, cảm thấy nếu như cô lập tức trở về trường thì chưa ngủ được bao lâu đã lại phải bò dậy để đến tòa soạn, nên cô quyết định kéo theo hành lý đi thẳng về tòa nhà có tòa soạn của họ. Lần trước vì làm ngoài giờ nên cô cũng từng ngủ lại văn phòng, do vậy lần này cô đã rất quen thuộc, thậm chí

https://thuviensach.vn

cô còn mang bàn chải dùng một lần chưa được dùng đến mà cô đã lấy từ khách sạn ra để dùng.

Sau khi đã vệ sinh xong, khi cô nằm xuống ghế sô pha dài và đắp chiếc áo khoác lông vũ của mình lên người thì chợt nghĩ ra một chuyện.

Buổi chiều, Quý Thành Dương đã gửi tin nhắn cho cô, hỏi xem cô đã an toàn về tới Bắc Kinh chưa, nhưng cô không trả lời.

Trong căn phòng nghỉ đặc biệt yên tĩnh này, cô bỗng nhiên cảm thấy áy náy.

Có lẽ anh vẫn luôn đợi tin từ cô, đợi đến rất muộn, nhưng nếu bây giờ mới trả lời thì có phải là đã quá muộn rồi không? Cô đắn đo một hồi, cuối cùng vẫn quyết định gõ một tin nhắn rất ngắn cho anh, nói rằng cô đã về đến nơi rồi.

Nào ngờ, chuông điện thoại lại bất ngờ réo vang trong đêm khuya.

Cô bật dậy khỏi ghế sô pha, nhìn vào điện thoại mà tim đập điên cuồng. Vô vàn các câu hỏi khiến cô căng thẳng vô cùng, anh định nói gì nhỉ, có nên nghe máy không, nghe máy thì nên nói gì? Khi ý định "từ chối cuộc gọi" vừa lướt qua thì ma xui quỷ khiến cô lựa chọn "chấp nhận cuộc gọi": "Chào anh."

"Tây Tây, là anh, Quý Thành Dương."

"Em biết." Cô đáp, "Em biết đây là số điện thoại của anh."

Quý Thành Dương thoáng im lặng.

Cô tựa vào ghế sô pha, lắng nghe đầu dây bên kia, thấp thỏm chờ đợi nội dung anh sẽ nói sau một thoáng im lặng này.

https://thuviensach.vn

“Thuận lợi không?” Anh hỏi câu hỏi bình thường nhất.

Kỷ Ức ậm ừ đáp, nhưng lại sợ trả lời quá ngắn gọn sẽ khiến cả hai càng thêm bối rối, nên đành phải men theo chủ đề này để nói tiếp: “Mỗi tội giao thông không mấy thuận tiện, nhiều đường cao tốc bị phong tỏa, đến tàu hỏa còn bị ngừng lại trên đường mấy lần, thế nên em mới về đến Bắc Kinh muộn thế này.”

Đầu dây bên kia vẫn im lặng.

Cô cũng phải tiếp tục nói tiếp mà chẳng có chút ý tưởng nào: “Trận tuyết lần này thực sự rất nghiêm trọng. Lúc em tới đó, tuyết đã ngừng rơi rồi nhưng lớp băng thì đóng rất dày, nhiều người phải làm thêm giờ để phá băng cho trạm điện cao áp. Những đồng nghiệp đến đó để phỏng vấn đều nói rằng, vẫn còn rất nhiều nhân viên của các công ty điện lực vì phá băng mà đã bị ngã từ trên cao xuống, rất nhiều trường hợp cấp cứu thất bại dẫn đến tử vong…”

Những điều này đều có thể thấy trên bản tin.

Nhưng ngoài những lời này ra, cô cũng chẳng còn chủ đề nào để nói với anh nữa. Giây phút này cứ như đang lặp lại một cảnh trong quá khứ, khi cô còn nhỏ, run rẩy hoang mang cầm điện thoại gặng hỏi xem anh có an toàn hay không, rồi lắng nghe anh kể một vài chuyện. Còn bây giờ, là cô kể chuyện cho anh nghe. Chỉ có điều không còn cảm giác kinh sợ như xưa nữa.

“Trở về bình an là tốt rồi.” Quý Thành Dương cuối cùng cũng lên tiếng khi cô không còn lời nào để nói nữa.

“Anh… tại sao muộn thế này mà vẫn chưa ngủ?” Cô hỏi.

https://thuviensach.vn

“Anh đang đợi em trả lời.” Anh nói, “Anh lo em gặp chuyện gì đó.”

Kỷ Ức lập tức viện cớ: “Em toàn quên kiểm tra điện thoại, về đến văn phòng mới nhìn thấy…”

“Bây giờ em đang ở văn phòng à? Em không về trường ư?” Anh nắm ngay được trọng điểm.

“Mai phải đi làm rồi, nếu giờ này còn về trường thì muộn quá nên em đến văn phòng ngủ một lát.” Cô vừa nói, ánh mắt vừa rơi xuống góc tường, không hề có tiêu điểm, cứ như thể anh đang đứng ngay trước mặt khiến cô không dám nhìn thẳng.

“Có an toàn không? Một mình ở văn phòng à?’

“Vâng, trị an của tòa nhà này rất tốt, hơn nữa tòa soạn cũng có phòng nghỉ riêng, thi thoảng đồng nghiệp phải thức đêm làm thêm giờ đều sẽ nghỉ lại tại đây.”

“Anh nhớ hồi nhỏ em rất sợ tối, bây giờ chỉ có một mình có sợ không?”

Cô đáp: “Em đã quen một mình rồi, nghỉ hè hay nghỉ đông đều chỉ có mình em ngủ lại kí túc xá mà.”

Bốn giờ sáng ngày mùng Bảy Tết, hai người họ lại nói với nhau những chuyện linh tinh nhỏ nhặt, không hề có tư tưởng trung tâm nào, hoàn toàn không có mục đích. Và trong những lời nói chuyện này từ đầu tới cuối vẫn có một chút không khí khiến người ta cảm thấy bối rối.

Cuối cùng, Quý Thành Dương mới bảo cô rằng: “Em đi ngủ đi.”

Kỷ Ức bất ngờ, cô không nghĩ rằng cuộc nói chuyện của họ lại đơn giản thế này. Giống như lúc hai người họ vẫn chưa bắt đầu có tình cảm với nhau,

https://thuviensach.vn

anh gọi cho cô từ Mỹ chỉ để thăm hỏi tình hình gần đây của cô, đơn giản vậy thôi.

"Vâng, anh ngủ ngon." Cô không nói rõ được cảm giác của mình là gì, mà chỉ khẽ khàng đáp.

Đúng vào lúc chiếc điện thoại di động rời khỏi tai cô và chuẩn bị ngắt máy thì giọng nói của Quý Thành Dương chợt vang lên: "Tây Tây?"

Cô vội vàng cầm máy lên: "Còn có chuyện gì ạ?"

"Tết Nguyên tiêu em đã có dự định gì chưa?"

Làm sao mà có gì được, đó là ngày gia đình đoàn viên mà.

Cô hơi buồn bã: "Không ạ."

"Anh đến trường đón em, rồi chúng ta đi ăn cơm."

Tết Nguyên tiêu ư?

Kỷ Ức vẫn đang nghĩ đến ngày đó thì Quý Thành Dương đã lại thấp giọng gặng hỏi: "Có được không?"

Cô bừng tỉnh, khẽ đáp: "Vâng."

"Em ngủ đi, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Cuộc gọi kết thúc thì cũng đã gần năm giờ.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức ôm cái áo khoác lông vũ của mình và ngồi xuống ghế sô pha tiếp tục ngẩn ngơ suy nghĩ, mãi một lúc sau cô mới giật mình sực tỉnh và nhanh chóng mở lịch trong điện thoại ra để xem ngày.

Tết Nguyên tiêu, ngày Mười lăm tháng Giêng âm, thứ Tư, ngày Hai mươi mốt tháng Hai dương.

Vẫn còn chín ngày nữa.

Buổi sáng ngày Mười lăm tháng Giêng, Quý Thành Dương về đài truyền hình một chuyến để gặp gỡ các lãnh đạo trước kia tại văn phòng. Vị lãnh đạo già hy vọng anh có thể tiếp nhận vị trí phó chủ nhiệm trung tâm tin tức, chủ quản trung tâm tiết mục hải ngoại. Anh không đồng ý ngay, vị lãnh đạo liền cười: "Thế nào? Vẫn muốn ra ngoài chạy tin à?" Quý Thành Dương thoáng cười khổ: "Điều kiện sức khỏe đã không cho phép tôi tiếp tục đi chạy tin nữa rồi, nếu như liều đi thì chỉ làm ảnh hưởng đến tiến độ công việc thôi."

"Thế thì cứ suy nghĩ đi nhé!" Lãnh đạo vỗ vai anh, "Ở lại Bắc Kinh, có một công việc ổn định rồi thành gia, cũng coi như để người lớn trong nhà được an tâm!"

Khi câu chuyện kết thúc, anh rời khỏi văn phòng, tình cờ gặp mấy người đồng nghiệp vừa đi ăn trưa về. Mọi người thấy anh xuất hiện thì lập tức vây quanh anh, nồng nhiệt chào hỏi trò chuyện, nhưng khi Lưu Văn Hạ xuất hiện thì họ liền tản ra ngay. Cô phát thanh viên xinh đẹp cá tính thông minh này đã hơn ba mươi tuổi mà vẫn còn độc thân, không biết là vì điều kiện cao hay vì vẫn còn nhớ mong Quý Thành Dương.

Dù sao thì theo thói quen từ trước, việc ghép đôi hai vị này đã trở thành quán tính rồi.

https://thuviensach.vn

“Thế nào rồi? Đã đồng ý chưa?” Lưu Văn Hạ phóng khoáng tự nhiên như trước, cô thẳng thắn hỏi về ý định của anh luôn.

“Vẫn đang suy nghĩ.” Quý Thành Dương đáp ngắn gọn.

“Lần trước gặp vội vàng quá nên vẫn chưa có cơ hội để hỏi thăm cậu, nghe nói cậu đã kết hôn ở nước ngoài rồi? Có cần tớ bổ sung tiền mừng cho cậu không?” Lưu Văn Hạ hỏi xong liền nhanh chóng bổ sung: “Tớ tình cờ gặp người nhà cậu mới nghe nói thôi!” Dù sao họ cũng là bạn học hồi cấp ba, lại là đồng nghiệp đã lâu năm nên ít nhiều cũng có liên quan đến nhau.

Không giống với những đồng nghiệp vừa đùa cợt khi nãy, họ chẳng hề biết rõ tình hình của Quý Thành Dương.

Quý Thành Dương đã sớm quen ứng phó với lời nói dối này nên chỉ lắc đầu, nói với bạn rằng: “Không cần đâu, đã ly hôn rồi!”

Lưu Văn Hạ không thể giấu nổi kinh ngạc, nhìn anh.

Cái miệng danh tiếng này mà cũng có lúc lỡ lời.

Quý Thành Dương không muốn dừng lại ở chủ đề này quá lâu, nên anh viện cớ để đi khỏi. Tuy rằng anh cũng không rõ có thể làm gì cho đến năm giờ để đến trường đón Kỷ Ức.

Từ buổi trưa, Kỷ Ức đã trở nên rối loạn hoang mang, cô một mình ở trong kí túc xá chẳng biết phải làm gì. Suốt kì nghỉ đông, chỉ có mình cô ở lại phòng kí túc xá nên rất lạnh lẽo và yên tĩnh. Cả tòa nhà kí túc xá cũng chẳng có mấy người. Càng yên tĩnh thì cô càng căng thẳng, chỉ có thể mở hòm thư ra để đọc lại hết các email công việc, xem có còn việc gì mà mình chưa hoàn thành không.

Con trỏ chuột cuối cùng dừng lại ở mấy email có tiêu đề giống nhau.

https://thuviensach.vn

Là ảnh chụp của buổi nói chuyện liên trường đại học.

Cô nhận được những bức ảnh này từ trước Tết. Cô vẫn còn nhớ rất rõ, email nào chứa ảnh chụp buổi nói chuyện cuối cùng, bởi trong đó có mấy tấm ảnh chụp hình dáng của Quý Thành Dương.

Trong lúc cô đang nhớ lại thì những tệp tin đính kèm đã hoàn toàn tất việc tải xuống.

Cô mở tập tin và kích vào một tấm theo ấn tượng, đó là một bức ảnh chụp chính diện các vị khách mời ngồi trên sân khấu. Quý Thành Dương ngồi ở vị trí ngoài cùng, anh bỏ mũ xuống đặt trên chân phải, ảnh được chụp ở cự li khá xa nên không nhìn rõ ngũ quan, tuy chỉ có những đường nét mờ mờ cũng đủ để cô không thể nào rời mắt nổi. Cô ôm đầu gối, co người ngồi trên ghế, lặng lẽ nhìn anh trong bức ảnh.

Hôm nay đi ăn là vì cái gì?

Càng gần thời điểm hẹn, cô càng tăng thêm nỗi căng thẳng.

Khi Quý Thành Dương gọi điện đến và nói rằng anh sắp đến nơi, cô mới giật mình nhận ra rằng đến quần áo mình cũng chưa hề thay, thế là khoảng thời gian chuẩn bị vốn rất sung túc đã bị cô lãng phí hoàn toàn. Cuối cùng Kỷ Ức đành phải vội vàng lấy những quần áo thường mặc nhất trong tủ ra để mặc, sau đó chạy đến trước tấm gương đặt bên cạnh bồn rửa mặt, nhanh chóng dùng lược để chải đầu.

Cột tóc lên? Hay là không cột nhỉ?

Cô dùng một tay nắm lấy mái tóc đen chưa dài hẳn của mình, hoảng loạn nhìn bản thân trong gương.

https://thuviensach.vn

Ngày xưa anh thích cô buộc tóc lên… hay là thích cô xõa tóc xuống vai nhỉ?

Hình như anh chưa từng nói về chuyện đó.

…

Tay cô bỗng dưng khựng lại, cô bắt đầu có suy nghĩ khiến bản thân phải sợ hãi.

Nếu như anh tìm cô nhưng hoàn toàn không có ý muốn làm lành mà chỉ để xin lỗi thì sao? Nếu như anh chỉ muốn bù đắp những tổn thương khi ấy? Hoặc là anh vẫn chưa kết hôn, nhưng thật sự đã có bạn gái mới thì phải làm sao? Những suy đoán này cứ lần lượt xuất hiện, suy đoán nào cũng rất hợp tình hợp lý, bởi dù sao cũng đã nhiều năm rồi.

Anh đã là người đàn ông ba mươi mốt tuổi.

Trái tim háo hức khi nãy chầm chậm chìm xuống, cô không dám nghĩ tiếp mà chỉ chải qua loa mái tóc và rời khỏi kí túc xá.

Quý Thành Dương đã đổi xe mới nên cô không nhận ra. Mãi cho tới khi anh bước xuống khỏi ghế lái, cô mới ngỡ ngàng nhận ra anh đã tới nơi. Hai người lên xe và nhanh chóng ra khỏi trường học, khi con đường trước mắt càng ngày càng trở nên quen thuộc, cô mới nhận ra và chầm chậm liếc nhìn anh: “Chúng ta đang đi ra đường số Hai à?”

Quý Thành Dương đánh vô lăng, lái xe vào đường rẽ theo sau chiếc xe phía trước: “Chúng ta về nhà.”

Con đường nhỏ quen thuộc, khu nhà quen thuộc, thậm chí cả tầng hầm để xe cũng vô cùng quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Khi Kỷ Ức đi theo anh suốt con đường, ra khỏi thang máy và nhìn thấy cánh cổng lớn trước mặt thì bước chân cô chợt dừng lại. Quý Thành Dương đứng trước mặt cô, nhét chiếc chìa khóa màu bạc trong tay vào ổ khóa, mở và đẩy cửa ra.

Kỷ Ức vẫn đứng yên không cử động.

Mãi cho tới khi Quý Thành Dương cúi người, lấy đôi dép lê trong tủ giày ra cho cô, cô mới đi tới, quỳ một chân xuống, chậm rãi tháo bỏ dây giày trên đôi giày thể thao của mình. Cô cứ ngồi mọp như thế, cúi đầu, như thể vĩnh viễn cũng không thay xong giày, chẳng thể vào được bên trong.

Quý Thành Dương cuối cùng cũng phát hiện ra sự khác lạ của cô, anh đưa tay vòng xuống dưới nách cô để ôm cô vào lòng, giúp cô đứng dậy.

“Tây Tây.”

Cô ngước mắt lên, mắt đã đỏ ửng.

“Tây Tây.” Quý Thành Dương gọi tên cô, giọng nói anh rất thấp, rất chậm rãi khi nói rằng, “Anh xin lỗi.”

Dường như ngoài lời xin lỗi, anh căn bản không thể nói ra nổi bất kỳ lời lẽ, ngôn ngữ nào trong giây phút này. Tuy rằng cô không òa khóc và cũng không hề nói gì, nhưng anh vẫn nhớ rõ dáng vẻ của căn nhà này khi lần đầu tiên anh bước chân vào đây sau khi về nước. Phòng khách và phòng ngủ đã được cô dùng vỏ chăn che kín như thế nào, trên đó phủ những lớp bụi rất dày.

Còn chìa khóa vốn dĩ thuộc về cô được đặt trên tủ giày, và nó cũng bị phủ một lớp bụi dày không kém.

Tuy rằng đối với cả hai người, đây đều là mối tình đầu.

https://thuviensach.vn

Nhưng dù sao khi mất đi cô, anh cũng đã là một người đàn ông trưởng thành hai mươi bảy tuổi. Còn cô, lúc ấy mới có mười bảy tuổi, sau khi mất đi tình yêu, cô đã thu xếp gọn gàng căn phòng này và bỏ lại chìa khóa rồi bỏ đi như thế nào?

Anh đã từng không tài nào tưởng tượng nổi.

Còn bây giờ anh càng không dám tưởng tượng.

"Nơi này dường như chẳng hề thay đổi gì." Giọng cô khàn khàn, nước mắt đong đầy trong đáy mắt như thể chỉ cần chạm vào là sẽ lập tức trào ra.

Cô muốn nuốt vào trong nhưng đã bị anh nhìn thấy rồi thì phải làm sao?

Cô ngượng ngùng với trạng thái của bản thân, cúi người xuống định tiếp tục thay giày.

Bàn tay của Quý Thành Dương nắm lấy cánh tay cô: "Không cần thay nữa đâu."

Người Kỷ Ức thoáng khựng lại.

"Hôm qua hình như anh quên không mua thức ăn, trong nhà chẳng có thứ gì để nấu cho em." Quý Thành Dương nói ra lời nói dối quá dễ dàng bị phát hiện. Trong tủ lạnh chứa đầy những thực phẩm đã được chuẩn bị từ trước, nhưng anh đổi ý, anh không muốn bữa ăn tối hiếm hoi của hai người trở thành một cuộc nói chuyện đầy bối rối khó xử như thế này, có lẽ đổi một địa điểm khác sẽ khá hơn rất nhiều.

Mọi thứ đều bắt nguồn từ việc anh quá gấp rút, chỉ muốn hôm nay cô có thể cảm nhận được cảm giác gia đình, nhưng lại quên rằng nơi này đã từng

https://thuviensach.vn

chứa đựng những niềm hạnh phúc lớn lao nhất của cô, đồng thời chứa cả những nỗi đau khổ tương đương.

"Thế thì… ra ngoài ăn vậy." Cô khẽ nói.

Suốt dọc đường đến đây, cô đã không ngừng chuẩn bị tâm lý cho mình, nếu cô đã đồng ý ăn tối cùng anh thì đừng có làm chuyện gì khiến cả hai quá khó xử. Hơn nữa hôm nay còn là Mười lăm tháng Giêng, Tết Nguyên tiêu, là ngày lễ.

Kết quả vẫn là cô đã phá hỏng hết cả.

Tối hôm ấy, sau khi hai người ăn tối xong, anh đưa cô về trường.

Xe đi trên một con đường khá yên tĩnh mà Kỷ Ức không mấy quen. Cô vừa nhìn khắp bốn phía con đường, vừa đoán xem tại sao Quý Thành Dương lại quen thuộc với nơi này như vậy, mãi cho tới khi ánh mắt cô bị một chiếc xe trong bóng tối ven đường thu hút.

"Em sao thế?" Quý Thành Dương cảm thấy cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn ra phía sau.

Nhưng khi nhìn vào kính chiếu hậu thì rõ ràng chẳng có ai cả.

"Em nhìn thấy chiếc xe kia đang động đậy, có phải là có người đang ăn trộm không?" Kỷ Ức khẽ hỏi.

Quý Thành Dương chầm chậm đạp thắng xe và lùi lại một đoạn, sau khi đã xác định được chiếc xe mà cô đang nhắc đến, anh hiếm khi im lặng một hồi lâu như thế. Kỷ Ức quay đầu sang nhìn anh, anh mới hắng giọng đầy không tự nhiên, bàn tay phải đang đặt trên vô lăng chuyển thành tư thế nắm chặt: "Có lẽ không phải là trộm xe đâu."

https://thuviensach.vn

Thế thì…

Cô ngơ ngác quay lại nhìn mấy lượt, sau khi đã xác nhận được phỏng đoán của mình thì lập tức ngồi thẳng người lên, mắt cô nhìn về phía trước không hề chớp. Việc tình cờ bắt gặp này khiến cho không khí trong xe càng thêm bối rối vài phần, không chỉ là bối rối mà còn có cả chút màu sắc hường phấn mờ ám mà họ không thể nào làm ngơ.

Kết quả, hai người vốn đã ít lời thì suốt dọc đường đi còn lại đều trở nên lặng lẽ, cho tới tận khi họ đến địa điểm cuối cùng.

Quý Thành Dương nhìn những tòa nhà kí túc nằm trong bóng đêm, vì đang là kì nghỉ đông, nên những cánh cửa có sáng đèn không nhiều. Khi Kỷ Ức mở khóa đai an toàn thì nghe thấy anh hỏi: "Tầng mà em ở có nhiều người ở lại trường không?"

"Cũng không nhiều lắm."

Qua cửa kính xe có thể nhìn thấy những cơn gió bên ngoài đang điên cuồng phát tác.

Chỉ nhìn thôi cũng đã đủ để cảm thấy lạnh rồi.

Anh nghiêng đầu nhìn chiếc áo lông vũ của cô, chiếc áo này trông có vẻ quá mỏng manh, dường như không cản được gió mấy. Hơn nữa, lần trước và cả lần trước nữa họ gặp nhau, cô hình như cũng chỉ mặc chiếc áo này, không biết cô còn cái áo nào dày hơn không. Anh đang nghĩ thế thì Kỷ Ức đã nói: "Em về đây, kì nghỉ đông có ít người nên dì trông kí túc xá đóng cửa sớm."

Thực ra bây giờ mới chín giờ, còn lâu mới đến giờ đóng cửa của kí túc xá.

https://thuviensach.vn

“Anh có một chuyện, muốn hỏi ý kiến của em.” Anh bỗng nói.

Kỷ Ức ngơ ngác nhìn anh.

Anh muốn nói gì đây?

Cả buổi tối họ chẳng có một chủ đề nào nghiêm túc, thế mà đến lúc này khi sắp chia tay thì anh lại mở lời. Kỷ Ức bất giác né tránh ánh mắt anh, hơi thở của cô cũng trở nên chậm chạp, cô chỉ sợ rằng những lời anh nói tiếp theo đây có liên quan đến mấy năm ấy. Nhưng sâu trong tiềm thức, cô cũng muốn nghe anh nói, nghe anh kể rằng anh đã ở đâu, đã làm gì trong bốn năm qua, tại sao anh lại muốn chia tay với cô.

“Lần này sau khi anh về nước, anh có lẽ sẽ không làm phóng viên ngoại trú nữa.” Quý Thành Dương nói, “Trước mắt có một vài công việc đang được anh cân nhắc, một là chủ quản Trung tâm Chương trình hải ngoại ở Đài truyền hình, một là sang tòa soạn Hoàn Cầu…”

Anh nói tiếp, toàn là những nơi mà cô biết và những vị trí công việc mà cô hiểu.

“Anh vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng.” Anh đưa ra tổng kết cuối cùng cho lời mình nói, “Em có ý kiến gì không?”

“Em ư?” Kỷ Ức sững sờ, “Em không biết.”

Cô chỉ là một nghiên cứu sinh còn chưa tốt nghiệp, tuy rằng cô nghe hiểu những cái tên chức danh này, nhưng sự khác biệt giữa chúng, những việc phải làm và những được mất của mỗi công việc thì cô chẳng hề hay biết.

“Em không hiểu lắm, chắc chắn là không thể rõ bằng anh được.” Giọng cô hơi cay đắng, và cả sự căng thẳng không rõ lý do, “Chuyện quan trọng thế này anh đừng hỏi em.”

https://thuviensach.vn

“Không hiểu cũng không sao, em có thể nói cho anh nghe suy nghĩ của em bất kỳ lúc nào.”

Quý Thành Dương nhìn cô.

Nhiệt độ trong xe rất ấm áp, khiến gương mặt cô thoáng ửng đỏ.

Người trước mặt đang ở ngay trong tầm tay với.

Đây là người đã từng thuộc về, đã từng đánh mất, và cũng từng cho rằng không còn cơ hội để dành được.

Trong xe bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, không hề có dấu hiệu báo trước. Kỷ Ức vẫn muốn nói gì đó, miệng cô hơi hé mở, nhưng cô không hề phát ra một âm thanh nào. Có một thứ gì đó điên cuồng vươn ra từ tận sâu trong đáy lòng, chậm rãi lan rộng và quấn chặt lấy trái tim cô.

Cứ như thể bàn tay anh sẽ đưa lên bất cứ lúc nào và chạm vào cô.

Nhưng cũng như thế, tất cả đều chỉ là mong muốn một phía của cô.

“Anh đưa em đến trước kí túc xá.” Giọng nói của Quý Thành Dương hơi trầm thấp.

“Ừm.” Cô gật đầu, nhìn anh gỡ bỏ đai an toàn, xuống xe, rồi cô nhìn cánh cửa xe đóng lại. Mãi cho tới khi, cô nhìn anh đứng trong gió qua kính cửa xe, thấy thân hình anh gần như hòa lẫn vào bóng đêm mới chợt giật mình sực tỉnh, sau đó vội vã xuống xe.

Khi về đến kí túc xá, hai người bạn ở ngoại tỉnh đang thu dọn hành lý, đồng thời xếp đầy những đặc sản quê nhà lên kín bàn học của mỗi người. “Kì nghỉ đông năm nay khéo thật!” Một người than trách, “Hôm nay là Tết

https://thuviensach.vn

Nguyên tiêu, mai đã phải về trường để điểm danh rồi! Khổ thân đám ngoại tỉnh bọn mình, chưa kịp ăn Tết Nguyên tiêu cùng gia đình đã phải vội vã đến trường!"

Bạn cùng kí túc xá nhìn thấy Kỷ Ức đi vào, trong tay xách theo điểm tâm mà Quý Thành Dương đặc biệt chuẩn bị cho cô làm đồ ăn đêm lúc ăn tối khi nãy, liền hỏi han rất tự nhiên: "Vừa về nhà đấy à?" Kỷ Ức đáp qua loa rồi chia mấy hộp điểm tâm cho hai người kia ăn cùng. Chưa ăn được mấy miếng thì một người chợt nghĩ ra một chuyện: "À phải rồi, Kỷ Ức này, lúc nãy khi vừa về trường, tớ gặp cô Triệu đấy, cô bảo ngày mai sau khi điểm danh, cậu đến văn phòng gặp cô," Dứt lời liền phỏng đoán, "Có phải là chuyện liên quan đến công việc không?"

Cô lấy làm lạ: "Tớ đã tìm được việc từ lâu rồi mà, sắp kí hợp đồng chính thức nữa."

"Chắc chắn là công việc tốt hơn của cậu bây giờ." Bạn cùng kí túc xá nói tiếp, "Thông thường những nghiên cứu sinh tốt nghiệp trường mình kiểu gì cũng sẽ làm ở Bộ Ngoại giao này, ngân hàng này, cậu tìm việc hơi lệch, sao lại đi làm phóng viên thế?"

Sao bỗng nhiên cô lại muốn làm phóng viên nhỉ?

Câu hỏi này, ngày hôm sau khi cô giáo Triệu gặp cô cũng hỏi. Nội dung nói chuyện quả nhiên có liên quan đến công việc: "Cô đã xem bảng thành tích thi công chức của Bộ Ngoại giao rồi, có hơn ba trăm người qua điểm chuẩn thi Viết tiếng Anh, cô nhớ năm nay họ dự định tuyển tám mươi hai người, tỉ lệ một chọi bốn, em thấy mình có chắc chắn với vòng phỏng vấn không?"

Cô sững sờ: "Em sắp kí hợp đồng chính thức với tòa soạn báo rồi, chắc em không đi phỏng vấn nữa đâu ạ."

https://thuviensach.vn

Ban đầu cô tham gia thi công chức cũng chỉ để chuẩn bị, dù sao chuyện công việc khi ấy vẫn chưa được quyết định chính thức, các bạn cùng lớp tham gia thi công chức nhà nước cũng đều có suy nghĩ này.

Cô hiểu rất rõ rằng có một số công việc cần phải có bối cảnh gia đình.

Trong trường vốn dĩ đã có rất nhiều học sinh có bố mẹ là quan chức ngoại giao. Bất kể là gia cảnh hay giáo dục trong gia đình, thành tích đều nổi bật hơn cô rất nhiều.

Cô giáo còn nói thêm vài câu nữa, đại ý là thời buổi bây giờ, công chức nhà nước vẫn phù hợp với nữ giới nhất, hơn nữa các sinh viên Học viện Ngoại giao có tỉ lệ được nhận cao hơn các trường khác nhiều.

Cô giáo cực kỳ nhiệt tình, thậm chí còn nói đến việc nhà trường đứng ra giới thiệu.

“Hơn nữa em có rất nhiều đàn anh đàn chị, hoặc các sinh viên chính quy đều làm ở đó, lúc làm việc môi trường sẽ tốt hơn nhiều.” Cô giáo cười, “Còn truyền thông tin tức thì vẫn nhiều sinh viên Đại học Nhân dân, Đại học Truyền thông hơn. Mỗi trường đều có một lĩnh vực nghề nghiệp khác nhau. Em cứ suy nghĩ cho kĩ, cô nghe nói người nhà em cũng rất ủng hộ việc em vào làm ở Bộ Ngoại giao.”

Trước khi cô ra về, cô giáo đã nói những lời cuối cùng như vậy.

Những lời này từ đầu đến cuối cô không thể nào gạt ra khỏi đầu mình.

Buổi chiều, cô và Quý Noãn Noãn hẹn giờ gặp nhau. Mấy ngày Tết cô ở lại An Huy, nhưng đến khi cô về thì Noãn Noãn lại đi Tứ Xuyên, hai người họ lệch thời gian với nhau rất lâu, cuối cùng cũng có thời gian rảnh cùng nhau sau Tết Nguyên tiêu.

https://thuviensach.vn

Cô vốn định hẹn gặp Noãn Noãn ở một trung tâm mua sắm nào đó, nhưng Noãn Noãn kiên quyết đến tìm cô.

Khi xe của Quý Noãn Noãn dừng trước khu kí túc xá, cô bạn nước mắt nước mũi đầm đìa lao vào tặng cô một cái ôm kéo dài một phút rưỡi, sau đó cúi đầu dùng tay để kiểm tra chiều cao của cô rồi mỉm cười trong nước mắt: "Sao cậu vẫn thấp thế này, lần sau gặp cậu tớ không đi giày cao gót nữa, tớ bỗng nhiên có cảm giác muốn được che chở, tớ đi giày cao gót thì 1m8 cơ, còn cậu…" Noãn Noãn nhìn xuống đôi giày thể thao của cô: "Có được 1m6 không?"

Đôi mắt của Kỷ Ức vừa đỏ hoe vì cái ôm của cô bạn thì giờ cô lập tức đẩy bạn ra, tức đến phải bật cười: "Sao vừa mới gặp đã chê tớ thấp thế, tớ có định lấy cậu đâu?"

"Cậu không được gả cho tớ thì vẫn có khả năng gả cho người nhà tớ mà!" Đôi mắt to tròn đen láy của Quý Noãn Noãn không nỡ rời khỏi cô, mà cứ tiếp tục nhìn cô cảm thán: "Chỉ thương cho gen quá tốt của nhà tớ thôi!"

Cô biết Quý Noãn Noãn ám chỉ điều gì, nhưng cô né tránh và hỏi bạn muốn đi đâu.

"Cứ đưa đồ lên trên đã rồi tính tiếp!" Quý Noãn Noãn mở cốp xe, "Cho cậu biết nhé, để không bị làm phiền nên tớ mới không cho người khác đưa mình tới đây, thế nên hai chúng ta chẳng có ai giúp đâu, đành phải làm khổ sai thôi."

Cốp xe sau bị nhét kín những đồ.

Từ đồ uống đến hoa quả thậm chí có cả sản phẩm dinh dưỡng được đóng gói thành những hộp quà.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc. "… Sao cậu mang nhiều đồ thế? Không ăn hết được lại hỏng."

"Có nhiều đâu, dù sao kí túc xá của cậu cũng nhiều người, cứ coi như tặng quà lấy lòng họ cũng được!" Quý Noãn Noãn vừa nói vừa cởi bỏ chiếc áo khoác dạ màu vàng nghệ ra rồi xắn tay áo lên, bắt đầu thúc giục cô chuyển đồ.

Hai người họ vì đống đồ ăn ngập tràn một cốp xe này mà phải leo lên leo xuống năm sáu lần, cũng may trong phòng kí túc còn có hai người khác đã chạy xuống giúp đỡ do lời chào hỏi đầy nhiệt tình của Noãn Noãn thì mới chuyển được hết đồ lên. Khi Quý Noãn Noãn vào trong xe và ngồi lên ghế lái, thì cô bạn đã chẳng còn sức để giơ cánh tay lên nữa: "Thất sách rồi, Tây Tây ạ… Bọn mình tìm chỗ nào gần đây ngồi nghỉ một lát đi. Tớ gọi người đến lái xe đưa tớ về nhà."

Kỷ Ức đồng ý, chẳng hề có ý phản đối nào.

"Hay là, bọn mình luân phiên lái cũng được."

"Hả? Tớ không biết lái xe đâu!"

"Sao vẫn chưa học thế?" Quý Noãn Noãn nhìn cô đầy quái lạ, "Tiện biết bao nhiêu!"

"Học lái xe đắt lắm, tớ vẫn tiết kiệm tiền thực tập để sau này trả tiền thuê phòng khi đi làm." Cô cúi xuống cài dây an toàn, "Bao giờ có tiền thì học sau cũng được." Noãn Noãn không đáp mà chỉ nhìn cô, sau đó đưa tay sang chỉnh lại mái tóc hơi rối, động tác này giống hệt với khi họ còn nhỏ. "Tóc cậu bị rối tung rồi, chẳng đẹp nữa."

Quý Noãn Noãn quá hiểu cô, có hai vấn đề mà cô bạn không bao giờ chủ động hỏi: một là chuyện giữa cô và người nhà, chuyện thứ hai là tình hình

https://thuviensach.vn

của cô và Quý Thành Dương gần đây.

Chủ đề nói chuyện của hai người họ phần nhiều là về Quý Noãn Noãn, thậm chí còn nhắc đến cả Triệu Tiểu Dĩnh. Việc học hành, tình cảm của Quý Noãn Noãn đều nằm trong dự đoán của Kỷ Ức, còn Triệu Tiểu Dĩnh thì hoàn toàn khiến cô bất ngờ. Triệu Tiểu Dĩnh sau khi tốt nghiệp ở Nam Kinh thì trở về Bắc Kinh, vì không tìm được công việc nào lý tưởng nên bỗng nhiên quyết định vùi đầu tự học tiếng Đức ở nhà, một cô gái vốn chẳng bao giờ có chủ kiến, nay lại hạ quyết tâm, sau khi học được một năm rưỡi thì cô bạn đã thành công xin được đi Đức học.

"Lúc tớ nghe mẹ kể tớ cũng giật cả mình, con bé này có nghị lực quá!" Quý Noãn Noãn nói đến đây, lần đầu tiên thể hiện sự khâm phục chân thành nhất đối với Triệu Tiểu Dĩnh, "Điều đáng khâm phục nhất là, lần này không phải mẹ cậu ấy mà là chính cậu ấy đến tìm bố để vay tiền. Tớ nhớ hồi nhỏ, mỗi lần cậu ấy và mẹ nhắc đến người cha nhẫn tâm kia đều nghiến răng nghiến lợi. Quả nhiên là, vĩnh viễn chỉ có cuộc sống hiện thực mới có thể thay đổi con người."

"Thật tốt!" Kỷ Ức cảm thán thật lòng.

Ngày hôm sau, Kỷ Ức lại nhận được điện thoại của cô giáo Triệu thuyết phục cô đi phỏng vấn.

Khi Kỷ Ức nhận điện thoại, cô đang tìm đồ trong phòng tư liệu của tòa soạn, nhưng khi cuộc gọi kết thúc thì cô cứ như mất ký ức và quên mất mình đang cần tìm thứ gì. Cô đứng bên cạnh giá sách màu đỏ sậm, quay lưng vào cửa sổ, sau khi nghĩ một hồi, cô quyết định hỏi Quý Thành Dương xem chuyện này có liên quan gì đến anh không.

Khi gọi cho anh, cô không biết phải vòng vo thế nào nên cứ hỏi thẳng luôn.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương cũng không phải là người thích vòng vo nên anh cho cô một câu trả lời đầy chắc chắn: "Những chuyện anh có thể làm được thì không nhiều, đợi sau này khi em thực sự bước chân vào xã hội thì những việc anh có thể giúp được sẽ càng ít. Lần này anh chỉ hy vọng em có thêm một lựa chọn trong con đường tựu nghiệp. Hơn nữa Tây Tây ạ," Quý Thành Dương nói với cô "tất cả đều là những thứ em xứng đáng được nhận. Em tự mình đi thi công chức, em cũng tự mình thi vào một trường trực thuộc Bộ Ngoại giao là Học viện Ngoại giao, em đã đi trên con đường này rất tốt."

Anh đang nói với cô rằng, cô xứng đáng được tự hào.

Kỷ Ức hiểu lời anh nói.

Hơn nữa cô cũng hiểu rằng, nếu so sánh hai công việc thì bên nào sẽ đảm bảo hơn và thích hợp với tình hình hiện tại của mình hơn. Thế nhưng cô vẫn cố chấp kiên trì suy nghĩ từ nhỏ đến lớn của mình: "Nhưng, em thực sự muốn làm phóng viên."

Anh bất ngờ yên lặng, mãi một hồi lâu sau mới trả lời cô. "Chọn thứ mà em muốn."

Cuộc nói chuyện của họ kết thúc như thế.

Nhưng không ai nói tạm biệt trước.

Cô cứ ngỡ Quý Thành Dương sẽ cúp máy thì anh chợt hỏi: "Em đang ở tòa soạn hay ở trường?"

"Tòa soạn."

"Được, sau khi công việc kết thúc, đợi anh đến đón em!"

https://thuviensach.vn

21
Sao có thể bắt đầu lại từ đầu?

Cô vốn định chiều nay sẽ về trường nhưng vì lời của Quý Thành Dương nên ở lại tòa soạn và tiếp tục sắp xếp những tư liệu chưa cần dùng gấp. Từng tờ báo cũ bị cô lật giở loạt xoạt, đây toàn là những tin tức rất khó có thể tìm đọc được trên mạng, bởi vì nó đã ra đời từ rất lâu, ảnh và từ ngữ đều toát lên sự cũ kĩ.

Không rõ tại sao, nhìn những thứ này cô lại nhớ hồi còn rất nhỏ, cô ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, lật tờ báo của ông nội ra đọc: "Tin tức tham khảo", "Báo tối Bắc Kinh", cô có ấn tượng sâu sắc nhất với tên của hai tờ báo này.

Bây giờ nghĩ kĩ lại thì cô chưa từng đọc bất cứ thứ gì phù hợp với độ tuổi của mình ngoài *Truyện cổ Grim* bản chữ phồn thể.

Đó là những năm tháng tuổi thơ khi chưa gặp được Quý Thành Dương.

Sau khi gặp được anh, tất cả mọi thứ đều bắt đầu có liên quan đến anh.

Từng giây từng phút trôi qua, khi gần đến năm giờ, có người gọi điện đến phòng tư liệu bảo Kỷ Ức ra ngoài, có khách đến gặp. Cô rất bất ngờ vì không nghĩ rằng Quý Thành Dương lại đến sớm, thế là cô vội vã kí tên trên tờ đăng ký rồi ôm một chồng báo ra ngoài. Vì đi vội nên cô cũng không kịp mang báo về văn phòng mà cứ thế ôm trong tay để đến tầng hai của tòa nhà.

Đây là nơi mà các nhân viên của tòa soạn dùng để nghỉ ngơi, hoặc để đón tiếp khách.

https://thuviensach.vn

Cô đi vào trong liền bắt gặp rất nhiều đồng nghiệp và bạn của họ, sau khi chào hỏi, cô đi ngang qua tấm cửa kính và bước chân cô chợt sững lại.

Không chỉ riêng cô có phản ứng như vậy mà hầu hết tất cả mọi người đi ra đi vào khi nhìn thấy người mặc quân phục đó đều không khỏi khựng lại. Kỷ Ức không dám tới gần, đầu óc cô trống rỗng, ngơ ngác đứng như trời trồng ở cửa.

Mãi cho tới khi, người đang ngồi đó nhìn thấy cô.

Chú ba thoáng gật đầu và vẫy tay với cô.

Lúc này cô mới đi tới, đặt chồng báo xuống chiếc bàn kính và ngồi vào vị trí đối diện chú ba.

“Tây Tây, chúc mừng cháu!” Chú ba nhìn cô, “Gần đây chú mới được biết cháu đã vượt qua được kì thi công chức nhà nước và vào vòng phỏng vấn của Bộ Ngoại giao”. Từ nhỏ tới lớn, cô rất ít khi nói chuyện với người chú này, chỉ thi thoảng gặp một hai lần vào dịp lễ Tết mà thôi. Khi nghe thấy câu chúc mừng này, cô không biết phải trả lời ra sao, dường như chỉ có thể đáp lại rằng: “ Cảm ơn chú.”

Câu chuyện sau đó chủ yếu là vây quanh chuyện này.

Đại ý là, gần đây có một người bạn của chú hai nhắc đến chuyện tình cờ xem danh sách phỏng vấn và phát hiện ra có tên Kỷ Ức trong đó. Khi nghe thấy tin này, mọi người trong nhà đều rất kinh ngạc, dù sao kể từ khi tốt nghiệp cấp ba, Kỷ Ức ít về nhà, tình hình gần đây nhất mà mọi người biết đến cũng chỉ là việc cô đang học ở trường Đại học Ngoại ngữ.

Tính ra thì cũng đã là tin của nhiều năm về trước rồi.

https://thuviensach.vn

Bố của Kỷ Ức không phải là cùng một mẹ với mấy người anh em này, lại là người duy nhất không vào quân đội nên dĩ nhiên mọi người cũng không mấy thân thiết. Đối với phía ông nội Kỷ Ức mà nói, ông cụ cũng cho rằng, ông đã nuôi cháu nội học hết cấp ba cũng coi là tận hết ân nghĩa, chẳng thể để người già nuôi đến tận đại học được, thế nên mấy năm qua, mọi người cũng thầm chấp nhận sự xa cách của cô.

Đương nhiên, khi nghe tin tình hình gần đây của cô rất khá thì ông cũng vui mừng.

Thế nên mới chủ động thu thập tình hình gần đây của cô, nếu theo lời của chú ba thì là, "tiện đường" ngang qua đơn vị thực tập của cô nên ghé thăm cô. "Năm nay cháu tốt nghiệp đại học à?" Chú ba nhớ lại.

"Tốt nghiệp nghiên cứu sinh ạ." Kỷ Ức khẽ sữa lại.

"Ồ, khá lắm, Học viện Ngoại giao!" Chú ba không hề thân thuộc với những trường đại học này, chỉ tán thưởng vài câu ngoài miệng chứ thực ra không biết Học viện Ngoại giao là một trường như thế nào, "Chú nghe nói bạn học cấp một của cháu có rất nhiều người đang làm nghiên cứu sinh ở Thanh Hoa và Đại học Bắc Kinh, sau khi nhận bằng thì cấp bằng trung úy rồi. Lũ trẻ các cháu đều khá lắm."

Cô cúi đầu, uống nước khoáng.

Các bạn của cô phần lớn đều học trường quân đội, những người được định hướng sẵn từ đầu như thế hoàn toàn không có cùng thể chế giáo dục với cô. Nhưng cô lại nghĩ rằng, chú ba chẳng đời nào thấy hứng thú với với những chuyện này nên cô không giải thích.

Câu chuyện rất khô khan duy trì được nữa tiếng.

https://thuviensach.vn

Cô thấp thỏm chờ đợi nội dung thực sự của buổi gặp mặt hôm nay. Cuối cùng trước khi đi về, chú ba mới nói: "Còn nữa, chú tình cờ được biết nhà họ Quý cũng có giúp đỡ cháu trong chuyện này. Từ nhỏ đến lớn cháu đã làm phiền họ nhiều rồi, nếu như có khó khăn gì thì cố gắng mở lời với người trong nhà, người ngoài cuối cùng vẫn chỉ là người ngoài mà thôi."

Kỷ Ức dường như đã hiểu, nhưng cô vẫn thấy may mắn.

Cho đến tận bây giờ, cô vẫn không biết mình và Quý Thành Dương rốt cuộc là như thế nào. Họ từng có một tình cảm kín đáo không một ai biết đến và tình yêu ấy đã bị vùi sâu từ bốn năm trước, sau đó thì sao? Anh bỗng nhiên trở về, một lần nữa xâm nhập vào cuộc sống của cô, cô không nỡ tránh né nên cứ buông thả bản thân được gặp anh, thi thoảng cùng ăn cơm với nhau.

Có được coi là làm lành không, cô cũng không biết nữa…

Đúng vào lúc cô vẫn đang cảm thấy may mắn và muốn viện cớ cho bản thân, cứ như lúc nhỏ cô đã từng ứng phó để né tránh lời nhắc nhở đầy thiện ý của thím hai, thì chú ba lại rất thẳng thắn nói ra điều cần phải nói: "Có một vài điều sẽ tạo thành ảnh hưởng rất xấu, mà những gia đình như nhà chúng ta sẽ tuyệt đối không cho phép xảy ra. Cháu là một đứa trẻ rất hiểu chuyện, chú cho rằng biết điểm dừng là đã đủ rồi."

Dứt lời, chú ba nhìn cô một cái đầy hàm ý rồi đứng dậy ra về.

Cô sững sờ không kịp phản ứng, đứng dậy đầy ngơ ngác.

Ngay vào lúc cánh cửa mở ra, có một dáng người cao lớn mặc đồ đen, đội mũ lưỡi trai đen đi vào. Ba người họ đi ngang qua nhau nhưng chú ba và Quý Thành Dương lại đồng thời dừng bước và nhận ra nhau. Hai người họ vốn dĩ chỉ hơn kém nhau ba, bốn tuổi, cùng thế hệ và cũng có thể coi là bạn cùng tuổi.

https://thuviensach.vn

Hai nhà có quan hệ tốt như thế, lúc nhỏ ở trong một đại viện nên cũng có không ít liên quan với nhau.

Thậm chí thời đại học họ còn ngồi cùng trên một chuyến xe đưa đón của trường, từng đọ sức trên sân bóng rổ và cũng từng trò chuyện với nhau trong những bữa tiệc xã giao của các bậc bề trên.

Lúc này đột ngột trùng phùng, lại ở một nơi như thế này, nhất là khi vừa có một cuộc nói chuyện đầy ám chỉ với Kỷ Ức nên chú ba rõ ràng rất không vui, nhưng vẫn giữ lịch sự cơ bản, sau khi thăm hỏi Quý Thành Dương vài câu, chú cố tình nhắc tới lễ cưới của anh: "Thế nào? Cậu không định tổ chức lễ cưới ở trong nước một lần à? Dù sao cũng đã về đây rồi, cũng coi như là để các bậc bề trên an lòng."

Quý Thành Dương nói: "Chuyện riêng tư cũng không cần phải phiền phức đến thế. Hơn nữa, tôi cũng làm thủ tục ly hôn rồi."

Chú ba nhanh chóng liếc nhìn về phía Kỷ Ức đang đứng cách đó không xa rồi cười đầy miễn cưỡng: "Được rồi, tôi đi trước đây, lúc khác gặp nhé."

Dứt lời chú liền vỗ mạnh vào vai Quý Thành Dương.

Quý Thành Dương cùng cô rời khỏi tòa soạn cứ như chưa có chuyện gì xảy ra. Đang là giờ tan tầm, họ còn lần lượt gặp chủ biên và Hà Phi Phi lái xe đi về tại bãi đỗ xe dưới tầng hầm. Chủ biên rõ ràng biết mà còn giả vờ hồ đồ, cười hi hi ha ha bảo Quý Thành Dương cứ như ma Nhật Bản *"Lặng lẽ vào thôn, âm thầm hành sự",* sao đã dụ dỗ được nhân viên mới của tòa soạn rồi?

Còn Hà Phi Phi cứ như gặp ma, cô bạn không ngừng nói: "Chào thầy Quý, đúng là lâu lắm không gặp, không biết gần đây thầy có bận không?" Đôi mắt đảo loạn lên dán chặt vào người Kỷ Ức. Sau khi Kỷ Ức ngồi lên xe

https://thuviensach.vn

của Quý Thành Dương, cô liền nhanh chóng nhận được tin nhắn của Hà Phi Phi: *Thế này là thế nào? Mai phải trung thực báo cáo đấy nhé!*

Kỷ Ức rối như tơ vò, cô chẳng có chút sức lực nào để đối phó với những câu đùa thế này.

Chuyện vừa xảy ra khi nãy vẫn còn rất rõ nét.

Cảm giác ấy giống hệt nhiều năm trước, khi cô đứng trong phòng khách nhà ông nội, bị bao nhiêu cặp mắt nhìn vào, chất vấn, hoài nghi. Con đường số Hai trước mắt đã đông nghịt, cô nhìn qua cửa kính xe về phía biển ánh sáng được tạo thành bởi những cặp đèn xe, thậm chí quên cả hỏi xem anh định đưa cô đi đâu. Cô chỉ ngồi đó, tay trái vô thức véo những ngón tay bên phải bằng sức rất mạnh.

Những khớp ngón tay bị cô vặn đến mức trắng toát, mà cô vẫn không hề hay biết.

Cô chỉ hoang mang, đắm chìm trong dòng suy tư của chính mình.

Bỗng nhiên, tay trái bị kéo mạnh ra khiến cô sực tỉnh, ánh mắt rời khỏi biển xe bên ngoài cửa sổ để hướng về phía anh. Quý Thành Dương đã nắm lấy bàn tay cô và đặt xuống khung tự động giữa hai người.

“Tối nay anh đưa em đến gặp một người, chắc em sẽ rất vui.” Quý Thành Dương không hề hỏi cô bất cứ chuyện gì, mà ngược lại hướng chủ đề sang một khía cạnh khác nhẹ nhàng hơn, thế nhưng anh không hề có ý định buông tay.

Tay trái anh giữ lấy vô lăng còn tay phải thì nắm tay cô.

“Em có quen à?” Tất cả mọi cảm giác của cô dường như đều tập trung vào bàn tay đang bị anh nắm lấy, cô không dám cử động, giọng nói cũng trở

https://thuviensach.vn

nên thật khẽ khàng.

“Cả hai chúng ta đều quen.” Anh đáp. “Nhưng anh sợ em có thể sẽ không nhận ra người đó.”

Cô “Ồ” một tiếng, thấy anh không nói gì thêm nữa liền nhắm mắt lại và dựa vào ghế giả vờ trấn tĩnh.

Lòng bàn tay của cô chầm chậm nóng lên, tê rần, có một cảm xúc kỳ lạ mà Kỷ Ức chưa từng được nếm trải khiến cô bối rối hoang mang.

Khi đến nhà hàng, và đối diện với người con trai mặc đồ đầu bếp màu trắng đứng bên cạnh bàn, cô mất tròn một phút mới nhận ra nét quen thuộc trên gương mặt của đối phương.

Có cái gì đó trào lên từ tận sâu thẳm trong hồi ức nhưng cô tạm thời chưa nghĩ ra là đã gặp người đó ở đâu.

Cho tới khi đối phương dùng giọng địa phương để nói rằng, “Em là A Lượng.”

Cô mới bừng tỉnh nhận ra.

Đây là cậu con trai muốn được đi khỏi quê hương nghèo nàn, kiếm được nhiều tiền và thay đổi vận mệnh của mình mà cô đã gặp khi đi cùng Quý Thành Dương đến thăm bà dì năm xưa. Cô vẫn còn nhớ rất rõ, Quý Thành Dương đã nói những gì với cậu ấy, và những lời đó cũng ảnh hưởng rất lớn với cô. Kỷ Ức lúc này trở nên rất nhỏ bé so với A Lượng, ngũ quan vẫn giữ nguyên dáng vẻ khi còn nhỏ nên đối phương chỉ cần nhìn qua là đã nhận ra cô, không hề do dự.

“Trước khi bà dì qua đời đã từng nhắc đến chị!” A Lượng nói, “Bà nói rằng chị sợ tối, bà còn cười bảo rằng đáng lẽ nên để Kỷ Ức ở cùng bà vài

https://thuviensach.vn

ngày là sẽ sửa được nỗi sợ này ngay!”

Kỷ Ức cười cười đầy ngại ngùng.

Lúc ấy cô thật sự sợ tối, đi vệ sinh về không nhìn thấy Quý Thành Dương là suýt nữa đã òa khóc vì sợ rồi.

“Lát nữa em sẽ đích thân làm điểm tâm cho hai người, sủi cảo tôm, bánh cà rốt… còn gì nữa nhỉ? Ấy, em xúc động quá, đến việc mình làm được những gì cũng quên tiệt luôn!”

“Không sao đâu.” Kỷ Ức chỉ tay vào thực đơn, “Đã gọi hết rồi!”

Quý Thành Dương có lẽ cũng là lần đầu gặp lại cậu.

Từ câu chuyện của hai người, Kỷ Ức biết rằng năm ngoái khi A Lượng đến Bắc Kinh đã dùng cách liên lạc mà bà dì để lại để tìm Quý Thành Dương. Mãi cho tới bây giờ anh về nước mới có cơ hội gặp mặt lần này. A Lượng nhân lúc anh rảnh rỗi liền ngồi xuống, kể cho họ nghe, sau khi cậu tốt nghiệp trung học cơ sở đã bắt đầu đi làm, từ Ninh Hạ đến Quảng Châu, rồi Thượng Hải. Vì học vấn thấp nên cậu chuyên tâm học làm điểm tâm, thế mà cũng gầy dựng được một cơ ngơi nhỏ cho mình, nhờ đó mà đưa theo được mười mấy anh em họ của mình đến đây cùng.

A Lượng nói đầy xúc động, mặt cậu bắt đầu đỏ bừng đôi mắt cũng ngày càng sáng hơn.

Sau đó nhớ ra mình vẫn đang trong giờ làm việc, cậu mới vội vã cầm thực đơn đi chuẩn bị đồ ăn cho hai người.

Kỷ Ức nhìn theo lưng cậu, không kìm được bật cười: “Chắc chắn cậu ấy rất vui mừng!” Cô vừa nói vừa ngẩng đầu lên, phát giác ánh mắt của Quý

https://thuviensach.vn

Thành Dương đang hướng về phía mình. Cô bất giác nghĩ đến cảnh hai người họ lúc ở trên xe khi nãy mà mặt đỏ bừng lên.

Cô không ngờ rằng, trong một ngày như thế này, hai người họ còn hòa hợp hơn Tết Nguyên tiêu rất nhiều.

Buổi tối, Kỷ Ức nằm trên giường ở kí túc xá mà không thể nào ngủ nổi.

Bạn cùng phòng kí túc xá cũng nằm trên giường của mỗi người để trò chuyện, từ chuyện công việc đến chuyện tình cảm, và cứ thế mở rộng ra không giới hạn. Bỗng nhiên có người hỏi Kỷ Ức: "Kỷ Ức này, cô bạn đến tìm cậu hôm đó chắc chắn có điều kiện gia đình rất tốt phải không? Tớ thấy tên trường cô ấy tốt nghiệp, xe và túi xách đều tuyệt đối là những thứ khiến những người như tớ phải ngưỡng vọng."

Kỷ Ức ậm ừ đáp: "Nhà cô ấy cũng khá lắm."

Bạn cùng kí túc đột nhiên trở mình: "Thế cậu bảo cô ấy giới thiệu bạn trai cho, chắc chắn xung quanh cô ấy có cả đống người ổn."

Kỷ Ức nằm sấp xuống giường, mặt cô áp vào gối, bật cười một tiếng.

Đã hơn hai tiếng kể từ khi Quý Thành Dương đưa cô về.

Cô không kìm được đoán sau khi anh về sẽ làm những gì, sẽ đi những đâu, liệu có đang nghĩ đến cô không.

Vấn đề lựa chọn công việc, Kỷ Ức không hề có chút dao động nào. Đó là quyết định mà cô đã có kể từ khi còn nhỏ, giữa đêm khuya ngồi làm từng đề thi đậm mùi mực dưới ánh đèn bàn trên chiếc bàn học màu trắng

Quý Thành Dương mấy ngày sau đi Mỹ, anh nói với cô rằng, anh đi tham gia tang lễ của một người bạn.

https://thuviensach.vn

Nghe lý do của anh, cô bỗng có một cảm xúc rất buồn bã dâng lên, khiến cô nghĩ đến cậu bạn lớp trưởng thời cấp ba đã qua đời.

Trung tuần tháng Ba, Hà Phi Phi đổi chỗ ở.

Cô hỏi Kỷ Ức xem có muốn cùng thuê phòng không: "Nhà tớ thuê có hai phòng, tớ thuê một rồi, còn một phòng vẫn đang để trống, mấy hôm nay chủ nhà chắc đang tìm người thuê. Hay là cậu dọn đến thuê cùng với tớ?"

Kỷ Ức mới vừa nghĩ đến việc thuê nhà thì không ngờ đã có ngay cơ hội này: "Cuối tháng Sáu tớ mới rời trường, định tháng Năm mới đi tìm phòng."

"Tìm phòng nào có dễ dàng như thế!" Hà Phi Phi tiếp tục dụ dỗ, "Con gái lại càng phiền phức hơn. Tớ vì từng bị thiệt thòi khi thuê chung với người không quen biết nên bây giờ chỉ muốn ở cùng người quen thôi, vừa hay căn phòng đó có một phòng to một phòng nhỏ, tớ ở phòng to chịu hai phần ba tiền thuê nhà, chắc chắn còn rẻ hơn sau này cậu tự tìm nhà."

Kỷ Ức nghĩ, Hà Phi Phi nói không sai.

Mấy cô bạn cùng kí túc xá sau khi tốt nghiệp, người thì đi Thượng Hải, người thì về Quảng Châu, cũng có người ra nước ngoài, chỉ còn lại hai cô gái vốn là người Bắc Kinh nên không có nhu cầu thuê phòng. Thế nên cô vẫn luôn tìm kiếm một người có thể cùng thuê nhà vào tháng Năm, bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một cơ hội tốt như thế này, tiền thuê nhà lại kinh tế, cô chẳng do dự mấy liền đồng ý ngay.

Ngày chuyển nhà, thời tiết rất đẹp.

https://thuviensach.vn

Hành lý của Kỷ Ức không nhiều, một va li, một túi xách, đó là tất cả tài sản của cô, chỉ cần cái xe nhỏ của Hà Phi Phi là đã giải quyết xong. Nhà họ thuê ở gần đường Hòa Bình Ly, trong một tòa nhà vắng lặng và xa trung tâm, đây là tòa nhà cổ, không hề có bảo vệ hay gì cả. Cô dọn hành lý vào trong phòng, Hà Phi Phi đặt chùm chìa khóa mới đánh lên bàn ăn trong bếp, dặn dò: "Tối nay tớ còn có việc nên không về đâu. Đây là chìa khóa của cậu, cậu thích làm sao thì làm!"

Thế là, đến gần giờ cơm tối cô đã bị bạn cùng nhà bỏ rơi như thế.

Đây là một căn hộ nhỏ chưa đầy năm mươi mét vuông, vì không gian có hạn nên phòng bếp theo kiểu mở, không có phòng khách, chỉ có một bàn ăn bằng kính cho bốn người đặt bên cạnh bếp, rất nhỏ, chỉ để vừa những đồ gia dụng thiết yếu quen thuộc nhất như giường, bàn học, ghế và một cái tủ quần áo cực kỳ bé nhỏ.

Phòng của Hà Phi Phi to gấp đôi phòng cô lại có cả ban công nên rộng rãi và thoáng hơn rất nhiều.

Cô đã từng đến đây một lần và dọn dẹp phòng tương đối rồi, đồ gia dụng duy nhất mà cô thêm vào căn phòng này chính là giá sách nhỏ mấy tầng đóng ở trên đầu giường, dù sao cô cũng nhỏ người nên không thấy có vấn đề gì.

Sau khi đã thu xếp cất gọn quần áo mà cô mang tới thì có thể coi là đã hoàn toàn về nhà mới.

Cô đứng trước cửa phòng ngẩn người nhìn vào bên trong.

Tuy chỉ là một căn phòng khoảng tám mét vuông nhưng lại là không gian mà cô đã thật sự trả tiền thuê và có thể sẽ tự mình làm chủ. Cuối cùng cô đã có thể nói ra hai chữ "nhà tôi" với người khác, chứ không phải là nhà "ông nội", "nhà mẹ" hay là "trường học" nữa.

https://thuviensach.vn

Cô dựa vào ấn tượng lúc đến, rẽ bảy, tám lần mới đi ra khỏi các tòa nhà, sau khi giải quyết xong bữa tối, cô lại đi tìm xem bên đường có trạm xe buýt nào không, rồi đến siêu thị mua một số vật dụng hằng ngày. Nhưng khi quay trở về thì lại hơi lạc đường, ba mươi tòa nhà trông giống hệt nhau, trong đêm tối nhìn qua thì hoàn toàn không thể nào phân biệt nổi.

Hơn chín giờ, lại là mùa đông, trong khu này đã không còn ai qua lại, chẳng thể hỏi được ai.

Cô đành phải dừng chân, ngẩng đầu lên nhìn thật kĩ các biển hiệu tòa nhà dưới ánh đèn đường. Nhưng đèn đường ở đây cũng đã lâu năm nên ánh sáng rất kém, khiến cô vất vả lắm mới nhìn nổi.

Cô còn chưa kịp nhìn rõ thì chợt có người va phải cánh tay cô, ngay sau đó là một tiếng "rầm" rất lớn như thể có ai đó ngã xuống đất.

Túi đồ trong tay Kỷ Ức bị va phải, cô quay đầu lại theo phản xạ liền nhìn thấy cách đó không xa có một người đàn ông say rượu đang lảo đảo đứng dậy và nhấc chiếc xe đạp cũ lên khỏi mặt đất. Đêm khuya tăm tối gặp phải người như thế này thường chẳng phải chuyện hay ho gì.

Cô nhấc túi đồ lên quay người bỏ đi, ngỡ rằng có thể lập tức rời khỏi nhân vật nguy hiểm này, nào ngờ người đàn ông say kia vừa giữ xe đạp vừa lầm bầm chửi rủa đi theo cô.

Ở đây chẳng có ai và cũng cách đường lớn khá xa, căn bản chẳng thể tìm được người nào giúp.

Lòng Kỷ Ức rối bời, cô rảo bước đi vào một cánh cửa tòa nhà ở gần mình nhất.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa bằng gỗ mở rộng, không hề có biện pháp đề phòng trộm cắp nào.

Đằng sau lưng cô rõ ràng vang lên tiếng va đập khi chiếc xe đạp bị ném xuống đất và cả tiếng chân bước của người đàn ông nọ. Cô càng thấy sợ, nhanh chóng chạy lên lầu hai. Người đi theo sau vẫn bám theo cô rất sát không hề rời bước.

Dường như sợ nhà cô có người nên hắn không dám bám quá sát, nhưng cũng không nỡ từ bỏ.

Lưng Kỷ Ức lạnh toát, cô siết chặt quai túi ni lông trong tay, tim đập chân run liếc nhìn ba căn nhà bên cạnh, tiếng người nói phát ra từ phía bên phải có vẻ lớn hơn cả.

Cô lập tức giơ tay đập cửa: "Mở cửa! Tớ về rồi đây!"

Người đàn ông say xỉn đã dừng lại ở cửa tầng, và lùi lại sau mấy bước.

"Nhanh mở đi! Mệt chết mất, tớ mua nhiều đồ quá, không xách nổi nữa rồi!"

Kỷ Ức tiếp tục đập cửa, ban đầu là để tăng thêm can đảm, nhưng càng về sau thì càng cuống, cô chỉ sợ mình nghe nhầm chứ thực ra bên trong chẳng hề có ai.

Mãi cho đến khi cánh cửa chống trộm được kéo mở ra từ bên trong, ánh sáng từ trong nhà hắt ra chiếu sáng cả hành lang, và cũng chiếu sáng gương mặt trắng bệch vì căng thẳng của cô.

Bên ngoài nhanh chóng vang lên âm thanh xe đạp chuyển động, cô nghe thấy có người đã đạp xe rời đi, nỗi sợ hãi đè chặt trong lồng ngực giờ mới được giải tỏa, nhưng cô vẫn sợ vô cùng.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ ra mở cửa lấy làm lạ, cô và người đàn ông sau lưng cùng hỏi cô: “Cô tìm ai?”

Sắc mặt cô đầy hối lỗi, cô nhìn người phụ nữ ra mở cửa và cả người đàn ông sau lưng: “Xin lỗi… xin hỏi đây có phải là nhà 32 không?” Giọng cô hơi khàn, tim đập rất nhanh. Người phụ nữ trong nhà bật cười: “Không phải đâu, cô tìm nhầm rồi, làm tôi sợ hết hồn, cứ tưởng là kẻ lừa đảo nào nên nhìn qua lỗ mắt mèo mãi. Đây là nhà 28, nhà 32 ở phía đông cơ, cách đây một tòa nữa.” Người phụ nữ tuy lấy làm lạ nhưng vẫn hảo tâm chỉ đường cho cô.

”Cảm ơn chị.” Kỷ Ức thở phào, “Em mới chuyển đến khu này hôm nay… trời tối quá nên bị nhầm nhà.”

“Mới chuyển tới à? Thế thì không tìm thấy là chuyện rất bình thường. Khi chị mới chuyển tới đây cũng phải mấy ngày mới quen được.” Người phụ nữ quay lại nhìn chồng mình, “Hay là anh đưa cô ấy về đi, dù sao cũng gần đây.”

Người đàn ông nhận lời rất thoải mái, anh ta lấy áo khoác rồi đi thẳng ra ngoài.

Cô không ngờ lại gặp được người tốt thế này, sau khi được đưa về tới tòa nhà mình ở, cô liên tục nói cảm ơn rồi nhanh chóng chạy lên lầu.

Sau khi xác nhận đã khóa cửa, Kỷ Ức nhanh chóng ăn cơm, tắm, sấy khô tóc rồi thu dọn những đồ vừa mua ở siêu thị. Nhưng tính mãi đều thấy thiếu một túi đồ, cô vừa tiếc tiền vừa an ủi: “Không sao, của đi thay người, của đi thay người.” Cô vừa lẩm bẩm thì dường như nghe thấy tiếng gõ cửa.

Âm thanh không lớn, nhưng khiến cô sợ hết hồn. Cô ghé sát cửa, nhìn ra ngoài hành lang qua lỗ mắt mèo. Bởi vì bên ngoài không có đèn nên chẳng

https://thuviensach.vn

hề nhìn thấy gì.

Bỗng nhiên, cửa lại bị gõ mấy tiếng.

Cô đang bám vào cửa, cửa rung lên vì tiếng gõ khiến cô lập tức buông tay ra, cô hơi sợ hãi hỏi ra cánh cửa: "Xin hỏi ai đấy ạ?"

"Tây Tây, anh đây." Dường như sợ cô không nhận ra nên người bên ngoài cửa nhanh chóng bồi thêm một câu: "Quý Thành Dương."

Anh về rồi ư?

Kỷ Ức sững sờ.

Quý Thành Dương từng nói với cô ngày trở về, cô còn ghi lại vào tay, nhưng không phải là hôm nay.

Anh về trước hạn.

Trái tim cô vì vẫn còn nỗi khiếp sợ nên trở nên hoang mang bối rối, tuy trước khi chuyển nhà cô đã nói cho anh biết địa chỉ mới của mình, cũng đoán được rằng anh sẽ đến thăm cô, nhưng không ngờ anh lại xuất hiện không hề báo trước trong một đêm khuya khoắt có chút đặc biệt như thế này.

"Anh về rồi à?" Cô mở cửa, nhìn thấy anh đang đứng bên ngoài cửa, trong bóng tối.

"Vừa về đến nơi." Quý Thành Dương vào nhà.

Cô đáp bừa vài câu, nhưng trong đầu vẫn đang nghĩ, lúc nãy khi cô sấy tóc hình như chưa dùng lược chải lại, chắc bây giờ trông tóc rối lắm. Tư duy vẫn đang bám lấy vấn đề tóc tai có rối loạn đến mức ảnh hưởng hình

https://thuviensach.vn

tượng không, cơ thể cô đã hành động trước, cô lấy chiếc cốc thủy tinh sạch ra: "Anh uống nước không? Có cà phê, nhưng vẫn chưa có máy pha, chỉ có hai loại hòa tan thôi, còn có nước chanh và sữa chua nữa."

Rối loạn như thế.

Thậm chí quên mất việc mời anh vào phòng của mình.

Quý Thành Dương vẫn đứng bên cạnh bàn ăn thủy tinh trong bếp, đôi mắt đen chỉ có cô. Trong một không gian bếp như thế này, thân hình cao gầy của anh khiến nơi này bỗng nhiên trở nên thật chật chội.

Và sự im lặng kiệm lời của anh càng khiến cô cảm thấy bối rối.

Kỷ Ức nhận ra sự khác lạ nên khẽ giọng hỏi anh: "Anh ngồi máy bay lâu đến thế có phải là rất mệt không?"

Giọng nói của anh có hơi khàn: "Một chút."

Kỷ Ức vội vã dẫn anh vào phòng mình, cô định kéo ghế cho anh ngồi nhưng lại lập tức tự mình phủ quyết ý định đó. Ngồi trước giá sách lại càng khó chịu. Cô chỉ về phía giường, khẽ nói: "Anh ngồi trên giường đi."

Không biết vì sao, sau khi nói xong câu này, anh càng thêm yên tĩnh, cả người anh cứ như bất động tại chỗ, cứ như một cảnh trong phim bị dừng lại. Cô thấp thỏm cầm cốc thủy tinh trong tay, thì thầm: "Nếu anh mệt quá thì cứ ngủ một lát đi, bạn cùng nhà của em hôm nay không về, em có thể ngủ bên phòng cậu ấy cũng được."

Cũng chẳng biết Quý Thành Dương có nghe thấy cô nói không, sau khi nói xong cô liền chạy ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Sau khi dọn dẹp trong bếp xong, cô lại ra ngoài ban công lấy chăn đã phơi từ chiều mang vào phòng, Quý Thành Dương quả thật đã ngủ. Một người cao như thế khi nằm trên chiếc giường đơn của cô gần như đã chiếm trọn hết chỗ. Đôi mắt Kỷ Ức lộ ra từ đằng sau chiếc chăn bông để nhìn anh, cô khẽ khàng bước tới, trải chiếc chăn ra đắp lên người anh.

Động tác rất nhẹ nhàng, sợ đánh thức anh.

Nhưng khi chiếc chăn bông vừa đắp lên người, anh liền nắm lấy cổ tay cô.

Quý Thành Dương kéo cô về phía mình, ôm chặt vào lòng.

Đôi dép của cô rơi xuống bên cạnh giường, anh áp sát cơ thể cô, rất chậm, trước mặt anh là hàng lông mày gần sát, đôi mắt nhắm chặt, và hàng lông mi khẽ run lên của Kỷ Ức. Tất cả mọi thứ trước mắt đều đang nói cho anh biết rằng, Kỷ Ức cũng đang đấu tranh để chống lại những cảm xúc từ sâu trong tim.

Nhưng cơ thể cô lại thật thà thuận theo anh.

Anh chạm vào gương mặt đã ướt đẫm ấy, ý thức toàn thân Kỷ Ức đều đã phân tán, cô chỉ lặng lẽ khóc, khóc đến mức dạ dày và trái tim đều quặn thắt lại. Anh lau nước mắt cho cô, dùng những ngón tay thấm ướt nước mắt để vuốt mái tóc ngắn cùng đường nét gương mặt khi quay nghiêng của cô. Những ngón tay anh chạy dọc vành tai cô rồi trượt xuống và dừng lại: “Đừng khóc nữa, Tây Tây, em đừng khóc…”

Anh dùng môi mình để hôn lên mặt cô, sống mũi và cả mắt.

Tầm nhìn của cô bị lay động, mơ hồ, ngơ ngác nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương chưa bao giờ cảm thấy mình hoàn toàn giống một tên khốn nạn như thế này, là thứ gì đã khiến tất cả tình yêu đều trở về nguyên dạng, khiến lớp vỏ bọc kiên cường của cô trở nên yếu đuối mỏng manh đến nhường này. Chỉ một nụ hôn đã khiến cô như quay trở về với lúc mười mấy tuổi, cứ không ngừng khóc, khóc đến muốn sụp đổ chỉ vì lỡ mất thời gian bố mẹ về nhà thăm.

Còn nói gì mà về tình về lý vẫn có thể tha thứ, còn nói gì được đúng hay sai.

Tim anh bây giờ đang thắt lại từng cơn khi nhìn thấy những giọt nước mắt mà cô không thể nào kiềm chế nổi. Anh thật sự chỉ muốn quay trở về quá khứ để đập cho mình một trận trước khi bản thân không thể kiềm chế được mà bắt đầu tình yêu với cô. Quý Thành Dương hai mươi mấy tuổi, bất kể là vì lý do gì, cũng đã làm cho cô bé mà anh yêu nhất, đồng thời cũng là tình yêu đậm sâu duy nhất của anh, chịu tổn thương nặng nề.

Bỗng nhiên, mặt anh lạnh toát, anh cảm thấy bàn tay cô đang chầm chậm chạm vào gương mặt anh.

Rất tỉ mỉ, cứ như đang chạm vào những hồi ức mong manh dễ vỡ.

Trái tim anh đập rất mạnh, thậm chí anh còn không dám cử động, để mặt cô thoải mái chạm vào ngũ quan của mình.

Cho tới khi Kỷ Ức chầm chậm tiến tới gần, dùng đôi môi mình chạm vào môi anh, để anh hôn cô. Cô dùng hành động để nói với anh rằng, cô đang tin tưởng anh lại từ đầu, tuy rằng rất sợ sẽ lại đánh mất anh, nhưng vẫn muốn mang tất cả mọi thứ mà anh mong muốn cho anh.

Tất cả mọi dục vọng đều bắt nguồn từ tình yêu và nỗi nhớ bị đè nén sâu trong trái tim quá lâu.

https://thuviensach.vn

Sự chủ động của cô khiến anh không thể nào kiềm chế nổi, anh đã băng qua biển người, băng qua địa ngục chết chóc của bom đạn, cuối cùng về được tới đây, về tổ quốc của anh, về bên cô bé của anh.

Trong vòng tay anh chính là người mà anh yêu nhất.

Anh cởi bỏ chiếc áo ngoài của cô, phần hông Kỷ Ức hơi run lên vì lạnh, trong lúc ngơ ngác, cô cảm thấy cơ thể anh đang thay đổi. Cô không dám nhìn vào mắt anh mà chỉ nhắm chặt hai mắt lại, đôi hàng lông mi run lên vì căng thẳng, không thể nào kiềm chế nổi. "Tây Tây, tin anh lần cuối cùng, anh tuyệt đối sẽ không rời xa em nữa." Giọng nói của Quý Thành Dương trầm thấp, hơi khàn.

"Ừm." Cô bị nhiệt độ của chính cơ thể mình làm cho chóng mặt.

Ngực cô có cảm giác ấm nóng, ẩm ướt.

Bỗng nhiên, có một cảm giác tê dại thoáng qua khiến cô không kìm được né tránh, nhưng eo đã bị anh giữ chặt.

Quý Thành Dương dùng đầu lưỡi để vẽ quanh điểm màu hồng nho nhỏ trước ngực cô, Kỷ Ức hoàn toàn không chịu nỗi, cơ thể bất giác run lên. Đầu lưỡi anh có thể cảm thấy nơi mềm mại ấy của cô bắt đầu cứng lên, anh bất giác dùng răng giữ lấy nó mà chầm chậm mút nhẹ.

Cơ thể Kỷ Ức bắt đầu nóng lên.

Sự tiếp xúc trực tiếp đến thế khiến cả hai người đều không thể kiềm chế nổi, chỉ muốn đến gần nhau hơn.

"Đau em…" Quý Thành Dương bỗng nhiên mạnh miệng, khiến cô không khỏi kêu lên.

https://thuviensach.vn

Anh nới lỏng hơn, đặt cô nằm xuống giường, trán tựa vào ngực cô, anh cúi xuống nhìn cơ thể đang phập phồng vì thở gấp ấy. Tầm mắt Quý Thành Dương bắt đầu dịch dần xuống dưới, nhưng cô ôm lấy hông anh, không cho anh nhìn, cô khẽ khàng thì thầm: "Chăn, chăn…"

Anh thật sự muốn được nghiêm túc nhìn thật kĩ cơ thể cô, nhưng biết cô nhất định sẽ xấu hổ nên kéo chiếc chăn bị rơi xuống đất từ lâu lên đầy thoải mái và đắp lên người anh, sau đó anh dùng cơ thể che chắn cho cơ thể cô. Hơi thở anh bắt đầu nặng hơn, cô có thể nhận ra anh đang nỗ lực kiềm chế bản thân.

Giữa mùa đông, mới chỉ có mấy phút mà Kỷ Ức đã toát mồ hôi, Quý Thành Dương không kìm được bật ra tiếng cười từ trong cổ họng: "Nóng không?" Kỷ Ức đang chóng mặt nên cũng không biết nói "Nóng" nữa mà lại đáp rằng "Không".

Cô biết Quý Thành Dương tuy chưa cởi đồ nhưng đã có một nơi rất nóng bỏng đang đè lên cô.

"Tây Tây…"

Tâm hồn anh đang phơi phới, anh đặt một chân cô lên eo mình rồi cuối xuống choán lấy đôi môi cô, muốn thử xâm nhập vào bên trong.

Kỷ Ức vốn đã sợ mà giờ bỗng phải thử cảm giác này, cô đau đến mức muốn kêu lên một tiếng rồi rụt người lại.

Quý Thành Dương dừng lại, tay anh vuốt ve ngực cô, muốn phân tán sự chú ý của cô. Thế là họ cứ vừa toát mồ hôi, vừa quấn lấy nhau, vừa vuốt ve đến ba, bốn lần, nhưng vẻ mặt cô ngày càng đau khổ hơn.

Cuối cùng cứ luôn là cô né tránh theo bản năng.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương bỗng thở dài, anh khẽ cười rồi vùi đầu vào gối.

Kỷ Ức cong người nép vào trong lòng anh, nghe anh cười, không biết anh đang cười gì, vì toàn bộ ý thức của cô giờ đã đều tan tác, cô chỉ biết dựa vào anh: "Anh đợi em bình tĩnh lại… rồi thử tiếp."

Quý Thành Dương lần này thật sự bật cười, anh đè trán vào trong gối, thở ra một hơi thật dài: "Không thử nữa."

Cô vẫn đắm chìm trong ham muốn mà mình không hề hay biết, nhìn anh.

"Tây Tây, cảm ơn em." Quý Thành Dương chống tay xuống bên cạnh người cô, cài lại quần dài và hôn lên đôi mắt cô. Anh nhìn cô bé đang nằm trong bóng của anh, nhìn gương mặt đang trở nên đỏ ửng lạ thường vì thiếu không khí.

Giọng anh rất khẽ, đè nặng lên trái tim: "Cảm ơn em đã tha thứ cho anh."

Cô chạm vào gương mặt anh, nước mắt đong đầy trong đôi mắt làm mờ đi tầm nhìn: "Chỉ một lần này thôi, sau này anh đừng như thế nữa…" Nếu có thêm một lần nữa, chắc cô sẽ chẳng thể nào trụ vững nổi.

Giọng mũi của cô đặc sệt, nỗi ấm ức không thể diễn tả nổi bằng lời.

Ấm ức tích tụ trong suốt hơn bốn năm, quá nhiều, đến mức đủ để cô khóc mấy ngày mấy đêm.

Quý Thành Dương im lặng, dịu dàng hôn lên đôi mắt cô: "Không đâu, trừ phi anh chết!"

Anh chưa bao giờ nói trắng ra đến thế, cô hoảng hốt nắm lấy tay anh: "Anh mau nói 'lời trẻ con không kiêng kị' đi."

https://thuviensach.vn

Dưới ánh mắt căng thẳng nghiêm nghị của Kỷ Ức, anh hạ thấp giọng, lặp lại lời cô nói.

“Anh mau vỗ vào gối đi, vỗ lên giá sách cũng được.” Cô chỉ lên giá sách ở trên đầu hai người. Quý Thành Dương ngoan ngoãn nghe lời, vỗ lên tầng dưới của giá sách.

…

Tối hôm ấy, hai người họ nằm trên giường, thì thầm trò chuyện, Kỷ Ức cứ như được quay trở về quá khứ, cô kể cho anh nghe đủ thứ chuyện linh tinh nhỏ nhặt mà không biết chán. Cô bỏ qua những chuyện buồn, ví dụ như việc lớp trưởng qua đời, hay quan hệ không mấy vui vẻ với gia đình, chỉ kể những chuyện thú vị trong cuộc sống của cô suốt bốn năm qua.

“Năm thứ tư đại học, khi mọi người đang tìm việc thì em phải tích tiền để học nghiên cứu sinh, thế nên em đã đến công ty du lịch để làm thêm.” Kỷ Ức vừa nhớ lại vừa kể cho anh nghe, “Lúc ấy người ta không chịu thuê em, chê em không có kinh nghiệm. Thế là em đáp, em được Học viện Ngoại giao tuyển thẳng vào cao học không cần thi tuyển, cả tiếng Anh và tiếng Pháp đều rất giỏi.”

Từ nhỏ tới lớn, cô chưa bao giờ tự khen mình như thế, cho dù thi thoảng có được người khác khen thì Kỷ Ức hầu hết cũng chỉ ngại ngùng im lặng coi như thừa nhận.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy, quả nhiên chỉ có cuộc sống là có khả năng thay đổi người khác nhất.

Kỷ Ức dứt lời cố tình nhìn anh rồi khẽ khàng lặp lại: “Thật sự là được miễn thi đấy!”

Anh vạch trần cô đầy thích thú: “Em muốn anh khen em à?”

https://thuviensach.vn

"… Không phải." Cô ngại ngùng, dời mắt ra chỗ khác, cô vùi đầu xuống đè lên trán anh, nói, "Còn kém xa anh."

Quý Thành Dương thật sự đã mệt rồi.

Sức khỏe của anh không còn được như ngày xưa nữa, thậm chí còn kém xa những người bệnh đang chờ khám ở bệnh viện.

Nhưng anh không nỡ ngủ.

Anh có thể nhận ra Kỷ Ức đang rất vui.

Rốt cuộc việc được nhìn thấy cô ngượng ngùng thế này hạnh phúc đến vậy, mỉm cười đầy mong chờ, nhìn anh đã là chuyện xảy ra từ bao lâu về trước. Cơ thể nóng lên đang kề sát bên cạnh anh, cuộn trước anh, yêu thương say mê anh không hề che giấu…

"Em không hề kém hơn anh." Anh khẽ giọng, chậm rãi nói, "Tây Tây của anh, từ nhỏ đến lớn em vẫn là người xuất sắc nhất."

Trong những năm tháng trưởng thành dài dằng dặc rất khác thường này, cô vẫn có thể giữ vững được sự lương thiện từ thuở ban đầu.Vượt qua biết bao nghịch cảnh đi tới được ngày hôm nay, cô vẫn không hề che dấu tình cảm trong lòng, không hề đắn đo và sẵn sàng tin tưởng.

Anh thì có tài đức gì mà được cô đối xử thế này.

Sau đó anh ngủ thiếp đi trước, Kỷ Ức khẽ khàng xuống giường, tắt đèn đóng cửa phòng rồi lại nhẹ nhàng trèo lên giường và chui vào chăn. Cô chầm chậm áp sát vào ngực anh, tìm cho mình một tư thế dễ chịu nhất rồi ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Đêm khuya, Quý Thành Dương tỉnh giấc.

Mất ngủ trong thời gian dài khiến anh mắc phải chứng mơ ác mộng.

Trong những ngày tháng liên tục phải di chuyển giữa khu vực chiến đấu của các nước, anh đã quen rất nhiều đồng nghiệp, có những phóng viên xem mình như người ngoài cuộc, nhưng cũng có người bị ám ảnh nặng. Anh ban đầu cho rằng những vấn đề tâm lý này chẳng thể nào uy hiếp nổi bản thân, thậm chí sau khi được cứu chữa lần này, cũng chỉ có những vết thương và nguy hiểm trên cơ thể giày vò anh, chứ không phải là vấn đề tâm lý.

Thế nhưng thực tế chứng minh rằng, anh đã quá đề cao bản thân.

Sau này anh phát hiện, nếu đã tận mắt chứng kiến và trải qua việc giết chóc, thậm chí tận mắt nhìn thấy bạn thân chết bên cạnh thì quả thực… Ác mộng bắt đầu từ khi anh được cứu và kéo dài cho tới tận bây giờ. Tới lúc này đây, anh chỉ có thể lựa chọn cùng tồn tại với đoạn ký ức đó. Có lúc anh bàng hoàng tỉnh giấc giữa đêm khuya, xung quanh không hề có ánh sáng, anh sẽ lại nhìn thấy những cảnh tượng ấy.

Kỷ Ức trong vòng tay anh bỗng hít thở không tự nhiên, cô thở ngày một gấp gáp hơn, thậm chí cô còn phát ra những âm thanh khe khẽ đầy ức chế.

Quý Thành Dương đoán cô đang gặp ác mộng nên vỗ nhẹ đánh thức cô dậy, quả nhiên khi cô tỉnh dậy vẫn không thể kiềm chế những tiếng thút thít nho nhỏ. Sau khi thở dốc một hồi lâu, Kỷ Ức mới chầm chậm bình tĩnh lại. “Em gặp ác mộng.” Giọng nói nho nhỏ, vẫn còn sợ hãi của cô truyền tới từ phía ngực anh.

“Em mơ thấy gì thế?” Anh khẽ giọng hỏi.

Cô lắc đầu, không chịu trả lời.

https://thuviensach.vn

Mà chỉ chầm chậm vòng tay ôm chặt lấy anh.

https://thuviensach.vn

22
Chiều dài của thời gian

Ngày hôm sau, khi Kỷ Ức thức giấc thì đồng hồ đã chỉ ba giờ ba mươi sáu phút chiều.

Cô chui ra khỏi chăn bông, rón rén xuống khỏi giường, định tranh thủ đi tắm trong lúc anh chưa tỉnh dậy. Quý Thành Dương vẫn nằm ngủ bên cạnh cô, chưa hề có dấu hiệu thức giấc.

Trong ấn tượng thời niên thiếu của cô, anh chưa bao giờ mệt mỏi và yếu đuối đến mức này…

Cô tắm xong, mái tóc ướt sũng ra khỏi phòng tắm. Vừa đi vừa nghĩ có nên gọi anh dậy ăn gì đó hay là cứ để anh ngủ thêm một chút rồi ăn tối luôn một thể?

Kỷ Ức vẫn đang nghĩ thì chợt nghe thấy có tiếng động sau lưng.

Cùng một lúc, từ phía cửa chính cũng vang lên tiếng động. Kỷ Ức liếc thấy Hà Phi Phi cầm chìa khóa đi vào nhà: "Phía Tây Tạng xảy ra chuyện rồi…" Lời nói của cô bạn bất chợt khựng lại, cô bạn hoàn toàn bị hoảng hốt khi nhìn thấy Quý Thành Dương từ trong phòng bước ra.

Trên gương mặt của Hà Phi Phi liền xuất hiện vẻ kinh hoàng, sau kinh hoàng là ngơ ngác, dò đoán, hoang mang, bối rối… "Thầy Quý à? Tình cờ thật đấy…" Hà Phi Phi cười khan, "Gì nhỉ, tối qua em không ngủ nên buồn ngủ lắm. Hai người cứ tiếp tục, em đi ngủ đã." Hà Phi Phi ném lại một câu rồi bỏ chạy và đóng sập cửa phòng mình lại.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương thì rất thản nhiên.

Tối qua anh mặc nguyên áo sơ mi và quần dài nằm bên cạnh cô ngủ nguyên một đêm nên giờ áo sơ mi đã hơi nhăn nhúm. Thế nhưng vì anh cao, thân hình cũng đẹp nên khi mặc quần áo lên không lộ điểm xấu mà chỉ càng thêm nhàn nhã. Tóc anh vẫn đen như thế, nhưng lại mềm hơn trước rất nhiều, vừa ngủ dậy nên trông rất loạn…

Dường như anh định nói gì đó với cô, nhưng cuối cùng đã không chọn nói vào thời gian này, vào buổi chiều hôm nay.

Kỷ Ức bị đồng nghiệp kiêm bạn cùng nhà bắt gặp nên chợt có cảm giác vừa bối rối vừa ngọt ngào. Cô đưa tay vuốt phẳng những nếp gấp trên áo sơ mi của anh, lẩm bẩm: "Tối qua lẽ ra phải cởi đồ rồi mới ngủ…" Những lời còn lại không được nói ra, bởi đến bản thân cô cũng đã tự nhận ra điểm bất hợp lý trong câu nói này.

"Đúng vậy." Anh khẽ cười, "Lẽ ra phải cởi đồ mới đúng?"

Kỷ Ức biết anh cố tình, cô khẽ cắn nhẹ môi dưới, gượng gạo đổi đề tài: "Anh ngủ lâu thế rồi có còn mệt không?"

"Mệt." Anh vẫn cười, "Giường nhỏ quá, cả độ dài lẫn chiều rộng đều không phù hợp để anh ngủ. Có lẽ chủ nhà chưa từng nghĩ đến việc cho nam thuê nên mới đặt kích cỡ thế này. Diện tích phòng cũng bé quá." Anh vươn tay chạm lên phía trên khung cửa, "Anh cứ có cảm giác nếu đi lại trong nhà em kiểu gì cũng sẽ chạm phải thứ gì đó."

Anh cao như thế đương nhiên sẽ cảm thấy nhỏ rồi…

Kỷ Ức thì rất hài lòng với nhà mới của mình, cô nhìn quanh bốn phía: "Cũng được mà, em chẳng cần quá nhiều không gian, đồ đạc cũng ít, chỉ

https://thuviensach.vn

cần một góc nhỏ là đủ rồi.”

Đồ rất ít, chỉ cần một góc nhỏ đã đủ rồi.

Câu nói tương tự cô đã từng muốn nói vào hai năm trước, nhưng không hề nói ra thành lời.

Giống như tất cả sinh viên đại học năm cuối khác, trước khi nhận được thông báo chính thức về việc nhập học tại Học viện Ngoại giao, cô cũng nỗ lực tìm việc. Các buổi phỏng vấn liên tiếp nhau, từ những buổi tuyển dụng trên mạng, và cả buổi tuyển dụng quy mô lớn dành cho sinh viên đại học cô đều không bỏ qua. Trưa hôm ấy, cô cùng bạn học đi ra khỏi buổi tuyển dụng toàn quốc thì nhận được điện thoại của bố. Cô và bố vốn luôn rất xa cách, cả năm cũng chẳng nói được với nhau mấy câu. Bỗng nhiên nhìn thấy số điện thoại của ông gọi đến, cô căng thẳng đến mức tim đập thình thịch, không biết có chuyện quan trọng gì xảy ra. Cô nghe máy đầy mong đợi, chỉ mong có thể nghe thấy một câu ông hỏi rằng dạo này con tìm việc thế nào, nhưng lại rất sợ phải nghe…

Cô còn nhớ lúc ấy mình đã nhìn vào điện thoại mấy giây mới lấy hết dũng khí để nghe mấy.

“Dạo này con đang tìm việc à?” Bố cô dùng giọng nghiêm túc như đang làm việc.

“Vâng.” Cô cũng muốn giống như người bạn học bên cạnh, gọi cho bố mẹ là có thể làm nũng rằng, năm nay nhiều người tìm việc lắm, nhưng buổi tuyển dụng quy mô lớn thế này chẳng có tác dụng gì, tuyển dụng của các công ty lớn phải bảy, tám vòng, quả là muốn giày vò người ta mà, thế nhưng cô đấu tranh mãi cũng chỉ đáp đơn giản rằng: “Con cảm thấy sắp tìm được rồi…”

https://thuviensach.vn

“Ồ, thế thì tốt. Nhà ở đây của bố sắp bán đi rồi, mấy ngày tới con đến dọn đồ nhé. Đã có chìa khóa chưa?”

Cô sững sờ mắt lập tức đỏ hoe.

Đó là một số đồ đạc mà cô đã dọn ra khỏi nhà Quý Thành Dương, vì không gian ở kí túc xá có hạn, nên tạm thời gửi lại ở nhà bố mẹ. Nay bỗng nhiên được thông báo phải dọn đi, cô chợt có cảm giác như thể kể từ nay chẳng còn có nhà nữa. Cô hoang mang, ngơ ngác, không biết con đường tương lai sẽ phải đi tiếp như thế nào.

“Tây Tây?”

Cô ngơ ngác nói: “Không ạ, sau khi dọn nhà con không giữ chìa khóa cửa… Chiều nay con sẽ đến lấy đồ, bố gửi hàng xóm chìa khóa hoặc gửi đồ của con cho nhà hàng xóm, con sẽ đến lấy…”

Sau khi cúp máy, Kỷ Ức vẫn nhìn chằm chằm vào điện thoại, ngón tay của cô cứ không ngừng miết lên miếng dán màu hồng. Nhưng rất nhanh sau đó cô liền nói với bạn học rằng muốn đi mua chai nước để uống, không chờ bạn kịp trả lời, cô đã chạy đến sạp báo ở bên kia đường. Đợi đến khi nuốt được hết nước mắt vào trong, cô mới vơ bừa một chai nước khoáng và đưa tiền cho bác chủ hàng đang bận rộn sắp xếp các tờ báo…

Chính vào cuối xuân đầu hạ năm ấy, cô tra được kết quả trúng tuyển trên mạng.

Cảm giác lúc ấy là thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã có nơi dừng chân.

Lúc cô vừa mới bắt đầu học nghiên cứu sinh, mọi người ở kí túc biết cô là người Bắc Kinh nhưng chưa bao giờ thấy cô về nhà vào cuối tuần thì đều lấy làm lạ. Họ cũng hảo tâm hỏi han nhưng lần nào Kỷ Ức cũng chỉ trả lời

https://thuviensach.vn

qua loa cho xong chuyện, sau này mọi người cũng quen và không ai hỏi thêm điều gì nữa.

Kỷ Ức vừa nói chuyện với Quý Thành Dương vừa mở tủ lạnh, lấy hộp sữa Tam Nguyên vừa mua ngày hôm qua ra, định cho anh uống ít sữa trước. Nào ngờ, khi cô quay người lại thì Quý Thành Dương đã rút một chum chìa khóa từ trong túi áo ra.

Chiếc chìa khóa cửa chống trộm màu bạc là của nhà anh, đuôi chìa khóa còn có một cái móc mới, đó là một con thú bông, làm thủ công được điểm xuyến bằng những hạt thủy tinh, trông vừa nghịch ngợm lại vừa đáng yêu.

Lông mày của Kỷ Ức chầm chậm rung lên, cô yên lặng nhìn chùm chìa khóa ấy.

Anh nói: “Anh đoán em sẽ thích loại móc chìa khóa này.”

Cô không lên tiếng.

“Đưa tay cho anh.” Giọng nói của anh kiên định như thế.

Cô chậm mất một nhịp, lòng bàn tay ngửa ra, nhìn chùm chìa khóa rơi xuống lòng bàn tay mình.

“Ở đây có bàn chải mới không?” Anh cuối đầu, dùng cằm chạm vào trán cô, “Không tắm thì khó chịu lắm.”

“A, có ạ.”

Kỷ Ức về phòng lật tìm những đồ dùng hằng ngày mà cô vừa mua hôm qua, sau đó liền nghe thấy anh nói tiếp: “Tối nay về nhà anh phải thu xếp

https://thuviensach.vn

một số đồ đạc, có lẽ sẽ phải nhập viện một thời gian.” Cách dùng từ của anh có vẻ bình thản.

“Nhập viện?” Cô hoảng hốt, tay siết chặt chiếc bàn chải chưa được bóc ra, quay người lại.

“Tây Tây.” Anh khẽ gọi tên cô, muốn dùng cách này để an ủi cô.

Đầu Kỷ Ức ong ong, xuất hiện biết bao suy đoán không hay, nhưng cô không dám hỏi, và cũng không biết nên hỏi gì trước: “Anh bị làm sao, tại sao lại phải nhập viện…?

“Tây Tây.” Anh cố gắng để cô bình tĩnh hơn một chút.

“Nghiêm trọng lắm ư?” Kỷ Ức nhìn chằm chằm vào anh.

Anh yên lặng một lát, suy nghĩ xem nên nói đến mức nào: “Năm ngoái anh phải phẫu thuật, tái khám gần đây thấy không tốt lắm, cần phải nhập viện quan sát một thời gian.” Cuối cùng anh cũng không quên bổ sung thêm một câu, “Con người ăn tạp đủ thứ đồ, bị bệnh cũng chẳng có gì lạ.”

Quý Thành Dương thì thầm khuyên cô vài câu, bảo cô rằng, bác sĩ phẫu thuật chính cho anh cũng ở Bắc Kinh, vị bác sĩ ấy hiểu rõ về sức khỏe của anh nhất nên sẽ không có bất cứ vấn đề gì.”

Lòng Kỷ Ức rối như tơ vò, nhưng cô biết mình không thể không hiểu chuyện đến mức phải để một người bệnh phải an ủi. Cô cố gắng để bản thân thật thư giãn, và nói với Quý Thành Dương rằng, cô sẽ phải đến trường để gặp thầy giáo hướng dẫn, sau đó sẽ đến bệnh viện với anh.

Kỷ Ức đi đến văn phòng của thầy giáo hướng dẫn, cô nghe thấy các thầy cô đang bàn luận về chuyện ở Tây Tạng, lúc này cô mới nghĩ ra, khi về nhà câu nói “Tây Tạng xảy ra chuyện rồi” của Hà Phi Phi có nghĩa là gì. Trên

https://thuviensach.vn

con phố thương nghiệp Dousenge ở thành phố Lhasa(*) đột nhiên xuất hiện một đám người tới phá phách cướp bóc, chi nhánh của tòa soạn Tân Hoa tại Tây Tạng nằm trên con phố này cũng không thể tránh khỏi tai ương…

(*) *Lhasa: Hán Việt là Lạp Sát, là thủ đô truyền thống của Tây Tạng và hiện nay là thủ phủ của Khu tự trị Tây Tạng tại Cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Nó nằm ở chân đỉnh Gephel. Thành phố này có khoảng 255.000 người dân, là một trong những thành phố cao nhất thế giới, Lhasa theo nghĩa đen là "nơi ở của thần linh", mặc dù các tài liệu cổ tiếng Tây Tạng và các bản khắc cho thấy ban đầu nơi này được gọi là Rasa, nghĩa là "nơi của triều đình".*

Khủng hoảng đang kéo dài, mọi người đều phỏng đoán, chỉ e vì Thế vận hội mà Bắc Kinh sẽ trở thành mục tiêu tấn công kế tiếp. Dù sao vài ngày trước, những phần tử đòi độc lập cho Tây Tạng tại nước ngoài đã tấn công vào lãnh sự quán Trung Quốc tại mười mấy nước. Các sự việc này xảy ra liên tiếp nhau, có người còn nhắc đến vụ ngày 11 tháng 9 tại Mỹ, tất cả đều là bi kịch do những tín đồ cực đoan gây ra…

Có thầy giáo biết cô đang làm ở tòa soạn liền hỏi xem cô có hay tin gì mới không.

Kỷ Ức lắc đầu, cảm xúc vốn đang suy sụp giờ lại càng thêm bất ổn, cô chỉ muốn nhanh chóng trở về bên Quý Thành Dương.

Khoảng hơn bảy giờ, Kỷ Ức đến bệnh viện, cô mua bữa tối cho hai người tại nhà ăn trước cổng.

Cô tìm thấy phòng anh, vừa định gõ cửa thì chợt cô nhìn thấy bên trong có một người khách qua khung thủy tinh nhỏ trên cánh cửa. Dáng lưng ấy trông rất quen thuộc, cô chưa kịp nhớ ra đó là ai thì người này đã đứng dậy.

Cô sững sờ, là bố của Noãn Noãn.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức nhìn thấy bố của Noãn Noãn vỗ nhẹ lên vai của Quý Thành Dương, có vẻ như sắp chào tạm biệt. Quả nhiên, ngay khi cô vừa lùi lại một bước chưa biết nên đi tới để chào hỏi hay né tránh thì Quý Thành Dương đã mở cửa phòng bệnh ra.

Hai không gian bị ngăn cách bởi một cánh cửa đã nối lại với nhau như thế.

Cô đứng sững sờ ở đó như trời trồng

Bố của Noãn Noãn cũng sững lại, rõ ràng đầy bất ngờ: "Đây chẳng phải là… Tây Tây ư?"

Cô thoáng bối rối: "Chú Quý."

Dáng người nhỏ nhắn, mặc trên người chiếc quần bò màu xanh cùng áo len mỏng màu trắng, cô ngoan ngoãn ôm áo khoác đứng trước mặt bề trên. Trong mắt của bố Noãn Noãn, cô vẫn chỉ là cô bé con vốn rất thân thiết với con gái ông.

"Mấy năm gần đây cháu bận học à? Sau chẳng thấy đến thăm Noãn Noãn?" Bố Noãn Noãn nói xong mới thoáng khựng lại một chút, sau khi nhớ ra tình cảnh đặc biệt của nhà Kỷ Ức, ông liền chuyển đề tài và quay sang nhìn Quý Thành Dương: "Sao chúng ta lại tình cờ gặp nhau ở đây thế này?"

Quý Thành Dương chưa kịp trả lời thì Kỷ Ức đã buộc miệng nói: "Vâng, đúng là tình cờ ạ."

Cô dứt lời mới nhận ra mình vẫn đang xách hộp cơm trong tay nên càng cảm thấy không tự nhiên, cô giấu hộp cơm ra sau lưng.

Quý Thành Dương cúi đầu liếc nhìn cô một cái.

https://thuviensach.vn

“Ồ, ra là vậy!” Bố của Noãn Noãn cũng không hỏi gì thêm, ông dùng giọng điệu của một người anh lớn khuyên Quý Thành Dương: “Chuyện chú đã ly hôn tạm thời đừng nói với nhà vội, ông cụ sức khỏe yếu, tuổi cũng cao rồi, chỉ thích nghe tin vui, khó lòng chấp nhận những chuyện như thế này. Thành Dương, chú cũng biết đấy, vị trí của chú trong nhà chúng ta rất đặc biệt, bố cũng hi vọng chú sống tốt.”

Quý Thành Dương không nói lời nào, tiễn bố Noãn Noãn ra đến thang máy. Kỷ Ức đứng trước cửa phòng bệnh đợi anh về. Khi nãy vừa nghe thấy cuộc nói chuyện của họ, cô thoáng ngơ ngác, nhưng rất nhanh chóng liền hiểu được nguyên nhân đằng sau câu nói ấy.

Cô chầm chậm đi qua đi lại trên hành lang không có lấy một bóng người, chờ Quý Thành Dương.

Các y tá ở quầy phục vụ đằng xa đang thì thầm trò chuyện, rất xa nên chẳng thể nghe thấy họ nói gì. Một lát sau, Quý Thành Dương xuất hiện ở góc rẽ cuối hành lang. Đến lúc này cô mới chợt nhận ra, anh mặc bộ đồ bệnh nhân khoác chiếc áo đen bên ngoài, trông thật gầy yếu giữa tiết trời đầu xuân.

Lúc nãy trên đường tới đây, cô còn để tâm quan sát xem đây là phòng bệnh của khu vực nào, nhưng nơi anh ở rất đặc biệt, cô chẳng thể nhận ra được.

“Sao em không vào trong đợi anh?” Trong thoáng sững sờ, anh đã đi tới trước mặt cô.

… Cô cũng không rõ tại sao hình thành nên thói quen đứng ở một nơi cố định để chờ anh.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương mở cửa, anh có thói quen tiện tay tắt đèn khi ra khỏi phòng cho dù chỉ ra ngoài trong một khoảng thời gian rất ngắn: "Sợ tối nên không tìm thấy công tắc à?"

Anh tiện miệng hỏi rồi lần mò tìm kiếm vị trí công tắc.

Cô lẩm bẩm: "Không phải, em đã nói với anh rồi… Em không sợ tối nữa, có phải trẻ con nữa đâu!"

Tách một tiếng, rồi phòng bệnh liền bật sáng.

Đuôi mắt của Quý Thành Dương thoáng nhướn lên: "Trong mắt anh, em vẫn luôn rất nhỏ."

"Em đã hai mươi hai tuổi mấy tháng rồi."

"Ồ, vậy sao?" Anh véo nhẹ đầu mũi cô, "Anh đã ba mươi mốt rồi!"

Trên bàn có sách và máy tính đang bật. Anh dọn dẹp qua loa, còn cô thì theo sát anh. Cô lôi đồ ăn từ trong túi ni lông ra, Quý Thành Dương đón lấy và đặt từng món xuống bàn, cô chỉ việc đứng yên cạnh bàn nhìn anh lao động.

Cũng giống như lúc cô đến nhà anh ở tạm, anh cũng chưa bao giờ để cô động vào việc nhà, lần nào anh cũng đuổi cô ra: "Chẳng có việc gì mấy, không cần đến hai người làm." Tuy anh nấu cơm không hẳn là rất ngon, giặt giũ quần áo hoàn toàn nhờ vào sự trợ giúp của máy giặt, nhà cửa cũng chỉ được dọn dẹp qua loa, anh chỉ nghiêm túc dọn dẹp phòng làm việc và phòng trữ sách mà thôi…

Nhưng tất cả những việc đó đều do anh đích thân làm, chứ không bao giờ bảo cô giúp.

https://thuviensach.vn

Anh quan tâm đến việc học, thành tích, sức khỏe và tâm lý của cô. Nhìn từ một khía cạnh nào đó, thì Quý Thành Dương ngày xưa giống như một người bảo hộ của cô. Anh còn quan tâm đến sự trưởng thành của cô hơn cả bố mẹ và người thân, hoàn toàn nuông chiều cô.

Cô rửa sạch tay rồi lấy khăn bông trên giá kim loại xuống, vò nhẹ nhàng bằng nước ấm, sau đó vắt khô, định đưa cho anh lau tay. Nhưng khi tắt vòi nước đi, cô mới nhận ra Quý Thành Dương đã đứng dựa vào cửa và nhìn về phía mình.

Không nói gì mà chỉ muốn yên lặng nhìn cô.

Kỷ Ức bị anh nhìn đến mức bối rối, cô không biết anh đang nghĩ gì, đành tìm bừa một chuyện để nói, muốn phá vỡ sự yên tĩnh bất ngờ này: "Em về trường nghe thấy Tây Tạng đang có bạo động, bắt đầu từ chiều nay."

"Năm 2008 có Thế vận hội, chắc chắn sẽ là một năm không mấy bình yên." Anh rất bình tĩnh nói về những điều mình đã tìm hiểu: "Mấy ngày trước đã có một đám đông tăng nhân phất cờ Sư tử núi Tuyết tại Đại Chiêu Tự. Cùng ngày, mười bảy Lãnh sự quán Trung Quốc tại nước ngoài bị tấn công bằng bạo lực. Mọi người đều đang phỏng đoán xem còn xảy ra chuyện lớn nào nữa… Chỉ tiếc là có những sự kiện khủng bố không thể nào dự đoán trước được, ví như ngày 11 tháng 9."

Có một vài hồi ức, lặng lẽ xuất hiện.

Anh nhớ đến ngày xảy ra vụ ngày 11 tháng 9, anh đang ở Philadelphia thì nhận được điện thoại của cô. Lúc ấy cô bé của anh căng thẳng vô cùng, hết lời dặn dò anh không được đi lung tung. Anh đồng ý, nhưng ngay khi cuộc gọi kết thúc liền lập tức rời khỏi Philadelphia và một mình lái xe về New York, nơi xảy ra sự kiện này.

https://thuviensach.vn

Đây chính là điển hình của miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo của đàn ông.

“Hy vọng đừng xảy ra chuyện gì nữa.” Kỷ Ức nắm lấy những ngón tay anh, kéo cánh tay anh tới gần và giúp anh lau tay. “Thiên hạ thái bình có phải tốt không.” Cổ tay áo sơ mi của Quý Thành Dương không được cài cẩn thận nên thấp thoáng để lộ ra một vết sẹo màu đỏ sẫm.

Kỷ Ức lập tức hoảng hốt muốn mở ra để xem cho rõ.

Anh nắm lấy tay cô, không để cô lật tay áo sơ mi của mình ra.

“Là vết thương lúc còn ở Iraq sao?” Cô ngước lên, càng thêm hoảng hốt.

Quý Thành Dương cụp mắt xuống nhìn gương mặt và bàn tay đang siết chặt chiếc khăn bông của cô, rồi giải thích ngắn gọn: “Có vài vết thương do mảnh đạn, và cũng có vài vết thương do quẹt phải kim loại khi đang tránh đạn trên chiến trường.” Anh không hề nói dối, có một số vết thương quả thật đã có từ khi mới ra chiến trường phỏng vấn.

“Để em xem nào!” Cô ngẩn ngơ nhìn vào sâu bên trong ống tay áo anh. “Sớm muộn gì… cũng phải nhìn thấy mà.”

Những chuyện này quả thật đâu thể nào tránh né nổi.

“Nhìn thì được, nhưng em đừng sợ nhé!” Giọng Quý Thành Dương có hơi trầm, nhưng ngữ điệu rất nhẹ nhàng thoải mái mà bình tĩnh, “Cũng không được khóc đâu đấy!”

Cô đáp bừa rồi đặt chiếc khăn mặt bông xuống bên cạnh bồn rửa mặt.

Quý Thành Dương xắn tay áo sơ mi lên đến trên khuỷu tay. Những vết thương màu đỏ sậm trải dài khắp mặt trong cánh tay bắt đầu từ cổ tay. Vị trí

https://thuviensach.vn

của vết thương quá khủng khiếp, dễ dàng gợi nên những hình ảnh đầy bạo lực. Phần còn lại là những vết thương không theo một quy tắc trật tự nào, trải khắp bên ngoài cánh tay và khuỷu tay.

Mà đây mới chỉ là cánh tay phải.

Kỷ Ức muốn kìm chế sự cay cay trên sống mũi, nhưng lại đạt được kết quả hoàn toàn ngược lại, nước mắt cô cứ thế trào ra. Cô không dám ngẩng đầu lên mà chỉ dám nắm chặt lấy những ngón tay anh, bờ vai khẽ run lên nhè nhẹ, khóc trong lặng lẽ.

Cô không thể kiềm chế nổi, hoàn toàn không thể.

Quý Thành Dương chỉ có thể nhìn thấy mái tóc mềm mượt của cô và vành tai nho nhỏ thoắt ẩn thoắt hiện. Vành tai cô rất nhỏ lại mỏng, giống anh, theo như các cụ thường nói, những người có vành tai càng nhỏ nhắn càng mỏng thì càng không có phúc, vận mệnh nhiều biến động. Nhưng anh chẳng rơi nước mắt, cứ như thể đã dồn hết phần của hai người lên mình cô.

Quý Thành Dương kéo tay áo sơ mi xuống rồi đưa tay ôm lấy mặt cô, lòng bàn tay anh lập tức ướt đẫm.

Khóc thật rồi.

Đây có lẽ chính là… sự bất đồng nhất giữa lời nói và việc làm của phụ nữ.

“Đàn ông có sợ bị thương đâu!” Anh vén tóc cô ra và hôn lên vành tai nhỏ nhắn của cô, “Chỉ hơi khó nhìn một chút thôi.”

Đây rõ ràng đâu phải là chuyện dễ nhìn hay không…

Cô muốn gặng hỏi nhưng vành tai bỗng thoáng nóng lên như phát sốt.

https://thuviensach.vn

Vành tai nho nhỏ bị anh ngậm lấy và nhẹ nhàng dùng răng nghịch ngợm.

Cô muốn né tránh nhưng chẳng tài nào tránh nổi, môi anh trượt từ vành tai cô xuống đến bên cạnh cổ, kế đó là xương quai xanh lộ ra dưới cổ áo len. Lồng ngực cô phập phồng mạnh mẽ bởi vẫn đang thút thít khóc. Động tác của Quý Thành Dương ban đầu rất dữ dội, dần dần liền dừng lại, anh nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của cô rồi bỗng bật cười: "Quỷ khóc nhè."

Khàn khàn, bất lực, nhưng cũng rất dịu dàng.

Kỷ Ức bị sự dịu dàng của anh mê hoặc nên ngước lên nhìn vào mắt anh.

"Cứ gặp phải chuyện gì thì cứ việc khóc trước cái đã…" Quý Thành Dương lại tiến tới gần định hôn cô.

Kỷ Ức né tránh, giọng mũi của cô đậm đặc khi cố gắng hỏi: "Vẫn còn, vẫn còn bao nhiêu vết thương nữa…?"

Nào phải chỉ có nước mắt, cô mà khóc là bắt đầu nấc nghẹn, không thở nổi, đến lời nói cũng đứt quãng.

Những điểm này từ nhỏ đến lớn chẳng hề thay đổi.

"Vẫn còn bao nhiêu nữa?" Quý Thành Dương chìm vào yên lặng trong giây lát, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lừa dối hay giấu giếm, mà chỉ muốn tìm một thời điểm thích hợp để nói ra, điều gì đã khiến cô muốn nghiên cứu chân tướng sự thật thế nhỉ? Bởi vì những lời bố Noãn Noãn nói khi nãy đã kích động cô ư? Kỷ Ức nhìn vào mắt anh, cô không trông thấy bất kỳ sự biến động cảm xúc nào đằng sau đôi mắt đen ấy nên càng hoảng hốt: "Anh nhất định phải nói thật cho em biết, không được lừa em…"

https://thuviensach.vn

“Anh từng phải cắt bỏ một phần gan, chân bị gãy ba lần, sức đề kháng kém hơn người thường và cũng không được đi lại quá nhiều.” Anh dùng cách biểu đạt ngắn gọn nhất để nói cho cô biết về những chấn thương nặng nề không thể nào né tránh mà anh đã phải chịu đựng: “Thế nên sau này đừng nói là chiến trường, đến phỏng vấn trong nước bình thường anh cũng khó lòng mà thực hiện nổi.”

“Còn nữa…” Anh thoáng khựng lại vài giây và nói ra nguyên nhân khiến anh cứ lưỡng lự mãi không quyết, “Căn cứ vào chuẩn đoán của bác sĩ, khả năng có con của anh sau này là vô cùng thấp, gần như không thể.”

Trái tim cô hoàn toàn chùng xuống, đôi mắt đã khóc sưng húp giờ lại đỏ hoe: “Tại sao đến bây giờ anh mới nói cho em…”

“Lần này anh đi Mỹ lại làm kiểm tra toàn diện thêm lần nữa, đó là kết luận cuối cùng… Anh biết như thế không công bằng với em.”

Cô né tránh ánh mắt anh: “Em đang nói về việc anh bị thương, chứ không phải là… chuyện đó.”

Anh im lặng hồi lâu, đáp: “Em vẫn chưa đủ chín chắn, em không biết sự quan trọng của con cái đối với một gia đình.”

“Em muốn ở bên cạnh anh, đâu có phải là vì…” Cô thổn thức, cắn chặt môi, mặt dày tranh luận, “Vì muốn có con nên mới ở bên anh đâu.”

Kể từ khi anh về nước đến nay, cô rốt cuộc đã nghĩ những chuyện gì thế. Cô hận lắm, hận sự do dự của bản thân.

Thật sự càng nghĩ càng khóc, càng khóc lại càng nghĩ ngợi thêm.

Quý Thành Dương ôm cô vào trong lòng, bất kể là lạnh lùng ngăn cản hay dịu dàng an ủi cũng chẳng có tác dụng gì.

https://thuviensach.vn

Khi anh còn trẻ, bên cạnh đã có một cô bé lúc nào cũng thích khóc. Lúc đầu anh cảm thấy cô bé này thật yếu đuối, sau này mới biết được rất nhiều chuyện, mới hiểu được cô cần có một chỗ để xả. Khóc chính là cách thức không gây tổn thương đến bản thân và người khác hiệu quả nhất.

Anh ghét nhất là phải nhìn thấy cô khóc vì anh.

Nhưng chuyện đời đâu như mong muốn, rất nhiều nước mắt của cô đã rơi chỉ vì anh.

Cuối cùng cũng may có bạn đến thăm mới phá bỏ được cục diện mà Quý Thành Dương bất lực không có đối sách này. Vị bác sĩ từng giúp anh tiến hành phẫu thuật cắt gan ở nước ngoài vừa mở cửa ra nhìn thấy cảnh này thì thoáng sững sờ, bước chân cũng khựng lại, đứng trước cửa đầy bối rối.

Quý Thành Dương nghe thấy tiếng động vang lên từ phía cửa liền quay đầu lại.

Bác sĩ chủ trị dùng khẩu hình để hỏi anh: "Kỷ Ức à?"

Anh không đáp, coi như đã thừa nhận.

Trong đôi mắt của vị bác sĩ có nụ cười, anh ta rất muốn được nhìn thấy cô bé mà Quý Thành Dương thật lòng thương yêu có dáng vẻ như thế nào, nên ngay vào lúc Quý Thành Dương ra hiệu bằng mắt bảo anh ta đi khỏi, anh ta liền cố tình ho mạnh một cái.

Giọng nói xa lạ bỗng nhiên khiến cô sực tỉnh.

Kỷ Ức nhảy ra khỏi vòng tay anh, cô lau nước mắt, hoang mang nhìn người đàn ông xa lạ đang đứng ở cửa.

https://thuviensach.vn

Chà, vẫn là một cô bé con.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của vị bác sĩ, anh cứ nghĩ bạn gái của Quý Thành Dương chắc chắn là một cô gái có thể sánh vai bên cạnh anh, có cùng chí hướng với anh.

“Xin lỗi, đã làm phiền rồi!” Vị bác sĩ cười, hạ thấp giọng nói, “Hi, tiểu mỹ nhân, tôi là bạn của Yang, đồng thời cũng là bác sĩ của cậu ấy, gan của cậu ấy là do tôi cắt đấy!”

“Xin chào!” Cô khẽ đáp, “Cảm ơn anh.”

Khóc quá lâu nên cổ họng có vẻ không phát ra được âm thanh.

“Cảm ơn gì chứ? Cảm ơn vì tôi đã cắt bỏ gan của cậu ấy à?”

Trái tim Kỷ Ức chùng xuống, cô không đáp lại trò đùa này: “Hai người có chuyện cần bàn ư?” Cô khẽ hỏi Quý Thành Dương.

“Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, không nói chuyện gì hết.” Quý Thành Dương trả lời rồi liếc nhìn vị bác sĩ.

Người kia rất biết điều cười đùa: “Không có gì, không có gì đâu, tôi chỉ định tìm cậu ta để tán gẫu ấy mà, hai người cứ tiếp tục, cứ tiếp tục.”

Vị bác sĩ này vì Quý Thành Dương nên mới về nước và tạm thời sống tại Bắc Kinh, nhân tiện nghiên cứu giao lưu học thuật. Tối nay vì đã lấy được tất cả báo cáo nên muốn đi ăn tối với anh, tiện trao đổi bệnh tình. Nào ngờ lại được nhìn thấy người yêu trong truyền thuyết của Quý Thành Dương.

Kể ra, một cô bé gái nhỏ tuổi thế này mà có thể ở bên Quý Thành Dương biết bao năm, chắc hẳn cũng đã phải trải qua nhiều chuyện.

https://thuviensach.vn

Vị bác sĩ tưởng tượng ra một hình ảnh trong đầu, căn cứ vào sự hiểu biết của anh ta về người bạn thân thiết kiêm bệnh nhân này, thì câu chuyện của họ xảy ra vào khoảng sáu, bảy năm trước, trước khi trận chiến ở Irag bắt đầu… Trong đầu anh tiếp tục hình dung câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp này, rồi cười hi hi ha ha và chào tạm biệt họ.

Bị người khác cắt ngang thành ra lại có hiệu quả bất ngờ ngoài dự đoán.

Tất cả nước mắt của Kỷ Ức đều đã bị dồn nén hết vào bên trong.

“Anh nói với người nhà rằng trước khi về nước đã làm thủ tục ly hôn rồi. Họ vẫn chưa thể đón nhận được chuyện này.” Quý Thành Dương báo cô, “Cho anh thêm một chút thời gian nữa, tất cả mọi chuyện đều sẽ được giải quyết.”

Cô gật đầu: “Em biết.”

Lúc nãy cô nghe thấy rõ ràng những lời mà bố Noãn Noãn đã nói.

Sau khi Kỷ Ức đi về, Quý Thành Dương gọi điện cho bác sĩ nói chuyện rất lâu, nên anh cũng đi ngủ rất muộn.

Ba giờ bốn mươi phút sáng, anh tỉnh dậy và chợt có ham muốn rất mãnh liệt. Anh rất muốn hút thuốc, dùng một cách thức khác để đập tan những ký ức đen trắng đang liên tục xuất hiện trong đầu.

Buổi tối hôm anh ngủ lại nhà Kỷ Ức cũng thế, anh không ngủ nổi nhưng lại sợ đánh thức cô, nên chỉ nằm yên ngắm nhìn cô. Anh yên lặng nhìn cô suốt cả đêm, mãi cho tới khi ngoài trời có dấu hiệu sắp sáng anh mới nhắm mắt lại.

Những lúc bệnh trở nên nghiêm trọng, đến thuốc ngủ cũng rất khó khiến anh chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Bây giờ đã khá hơn nhiều rồi, thế sao tối nay vẫn nghiêm trọng thế này?

Quý Thành Dương ra khỏi phòng, đi ngang qua bàn trực y tá.

Ở đó có một cô y tá nhỏ đang nỗ lực cho mình tỉnh táo bằng việc chat chit tán gẫu, khi thấy anh đi ngang qua, cô ấy vội vã đứng dậy: "Anh Quý, sao anh lại ra ngoài thế?" Vị này là VIP trong các VIP, khắp bệnh viện này từ trên xuống dưới đều đã được dặn dò không được phép lơ là, Quý Thành Dương nói với cô ấy rằng anh muốn ra ngoài hút thuốc.

Lúc anh nói chẳng có biểu hiện gì khác, khiến người ta thấy khoảng cách rất xa xăm.

Y tá do đó cũng không dám ngăn cản anh, chỉ dặn dò kĩ lưỡng rằng anh nhất định không được đi khỏi bệnh viện quá xa, tốt nhất hãy duy trì khoảng cách trong vòng bán kính năm trăm mét đổ lại. Như thế nếu có xảy ra chuyện gì thì cũng tiện gọi người cấp cứu đưa về viện. Quý Thành Dương cũng không có ý định đi xa nên lập tức đồng ý.

Anh rời khỏi tòa nhà bệnh viện mua một bao thuốc ở cửa hàng tiện lợi bên ngoài cổng bệnh viện. Anh đứng trước thùng rác cũ kĩ, xé lớp màng bọc mỏng manh bên ngoài bao thuốc ra rồi ném vào thùng rác, sau đó anh gõ gõ phần đáy bao và lấy một điếu thuốc màu trắng ra.

Tòa nhà cấp cứu đèn đuốc sáng trưng trước mặt anh cứ liên tục có những người xa lạ ra vào, liên tục có xe dừng lại, và cũng liên tục có những chiếc xe rời đi.

Anh đứng trong bóng đêm, nhìn những chiếc xe và những con người ấy mà nỗ lực suy nghĩ rất nhiều việc những việc có liên quan đến cô.

https://thuviensach.vn

Anh nhớ đến việc từng ở trong một khách sạn nào đó tại Hồng Kông, khi vẫn chưa thực sự bắt đầu với cô, anh đã từng suy nghĩ đến sức khỏe và cảm nhận của cô mà từ bỏ thói quen hút thuốc đã hình thành biết bao năm… Nghĩ đến đấy, điếu thuốc trong tay anh chầm chậm quay trở về gói thuốc.

Không thể nào quên được những ký ức đen trắng đã cùng tồn tại với sinh mệnh.

Nhưng anh bắt buộc phải kéo bản thân thoát khỏi suy nghĩ chìm đắm trong những cảm xúc vô vọng, phải cách thật xa bóng tối.

Anh mong muốn, được sống thêm một lần nữa.

Quý Thành Dương vào viện mới được mấy hôm thì thời gian thực tập của Kỷ Ức cũng kết thúc. Căn cứ vào ý nguyện công việc mà cô đã điền cùng với khảo sát nội bộ, cô chính thức được vào nhóm tổng hợp của bộ phận biên tập tin tức quốc tế, bắt đầu xếp lịch làm việc như những nhân viên chính thức khác.

Ca sáng bắt đầu từ 8:00 đến 13:30, ca chiều từ 13:30 đến 19:30, ca đêm từ 19:30 đến 24:00. Không được nghỉ hai ngày cuối tuần nên còn bận hơn trước rất nhiều. Do tính chất đặc thù của bộ phận tin tức quốc tế nên ca đêm sẽ có nhiều công việc hơn.

Thời gian được gặp Quý Thành Dương lập tức bị rút ngắn.

Đêm hôm ấy, ca trực đêm của cô chỉ còn lại đúng mười phút cuối cùng, cô đang hiệu đính lại bản dịch của thực tập sinh, nội dung có liên quan đến xung đột Israel, Palestine. Các phóng viên ở tiền phương vẫn chưa gửi bài về, nên cô phải nghe các tin điện báo của các tòa soạn khác để lấy tin:

https://thuviensach.vn

“Tổng thống cầm quyền Mahmoud Abbas của Palestine và Thủ tướng Israel Ehud Olmet đồng ý tiến hành cuộc hội đàm lại từ đầu…”

Tay cô thoáng khựng lại.

Trong ký ức có một khung cảnh trùng hợp với lúc này.

Cuối năm 2000, tầm khoảng tám năm về trước, cô tình cờ nhìn thấy anh trong mục tin tức đêm khuya. Giữa đêm khuya trong cơn mưa bão lớn, anh mặc chiếc áo mưa màu đen dính đầy bùn đất, sau lưng anh là tàn tích của một vụ đánh bom cảm tử, anh đứng đối diện với ống kính để tóm tắt hiện trường… Cô còn nhớ rất rõ, lúc ấy cô nghe thấy “Đánh bom” liền hoảng hốt chạy ngay tới trước ti vi để quan sát thật kĩ xem anh có bị thương hay không.

Lúc ấy, anh đang ở hiện trường một cuộc xung đột Palestine.

Còn bây giờ, cô đang biên tập tin tức về trận xung đột Palestine.

Nhờ có sự trùng hợp bất ngờ đó mà khiến tin tức này bỗng trở nên bớt lạnh lẽo hơn…

Mấy chiếc đồng hồ treo trên tường đều chỉ về những múi giờ khác nhau. Tokyo, New York, Paris… Đồng hồ chỉ giờ Bắc Kinh đã đi qua con số mười hai. Cô tắt máy tính, nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc, khi chạy ngang qua hành lang cũng là lúc mấy nhân viên người nước ngoài hết giờ làm và đang tán gẫu gì đó. Kỷ Ức đi ngang qua họ xuống lầu, bước chân rõ ràng đã nhanh hơn rất nhiều, chẳng có vẻ gì là mệt mỏi sau ca làm mà như thể đã xảy ra chuyện gì đó lớn, khiến mấy người bạn đồng nghiệp nước ngoài không khỏi nhìn theo.

Khu phòng bệnh nơi Quý Thành Dương ở khá đặc biệt, ít người nên cực kỳ yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Một lần sau khi hết giờ làm ca đêm đến đây, cô đều phải đi ngang qua hành lang yên tĩnh và chào hỏi y tá trực là có thể đi thẳng vào phòng anh được. Hôm nay cô không báo trước cho anh biết chuyện mình sẽ tới, đoán chắc anh đã ngủ rồi, nào ngờ y tá lại nói với cô rằng Quý Thành Dương không có trong phòng bệnh: "Anh Quý nói muốn ra ngoài hít thở không khí, có lẽ sắp quay về rồi."

Nghe giọng điệu của y tá thì có lẽ đây không phải là lần đầu tiên.

Đối phương thấy cô có vẻ lo lắng liền bổ sung thêm một câu, hầu như những hôm cô không đến đều sẽ như thế này nên cô không cần lo lắng.

Kỷ Ức thấy y tá nói vậy mới miễn cưỡng an tâm.

Di động của anh bị ném lại trong phòng, cô ngồi tựa lưng vào ghế sô pha đợi một lát liền mơ màng ngủ thiếp đi mất. Trong giấc mộng, không biết đã qua bao lâu, cô cảm thấy có người vỗ vỗ cô trong bóng tối, thì thầm hỏi: "Em có muốn lên giường ngủ không?"

"Ừm." Ý thức của Kỷ Ức rất mơ màng khi cô trả lời.

Nhưng khi cảm thấy được bế lên, cô liền giật mình tỉnh giấc.

Hai cánh tay anh đã vòng sang ôm lấy cả cơ thể và chân cô, nhưng cô vẫn khẽ cựa quậy nói nhỏ: "Để em tự đi…"

Quý Thành Dương nhận ra ý cô muốn nói, cô sợ anh bế cô sẽ vất vả.

"Anh bế em." Trong bóng tối giọng nói của anh trở nên thật bình tĩnh. "Khi anh vẫn còn đi được thì phải chăm bế bạn gái nhiều nhiều mới không bị thiệt."

https://thuviensach.vn

Anh tự đùa rất nhẹ nhàng.

Nhưng lại khiến cô có cảm giác chua xót đau lòng.

Kỷ Ức sợ tâm trạng anh không tốt nên chẳng dám nói gì nhiều. Cô chỉ thấy cơ thể mình bỗng nhẹ bẫng rồi được anh bế lên. Mặt cô áp vào cổ anh, cô lặng lẽ đếm từng bước chân anh, cầu khấn khoảng cách có thể gần hơn một chút, cho tới khi cơ thể cô đã chạm xuống giường, trái tim lo lắng căng thẳng của cô mới bình tĩnh lại: "Anh đi đâu thế? Muộn thế này rồi còn ra ngoài."

"Không ngủ được nên ra ngoài đi dạo loanh quanh."

"Tâm trạng không tốt à?" Cô cởi bỏ giày của mình.

"Mất ngủ thành thói quen." Anh đáp ngắn gọn.

Phòng bệnh này vốn dĩ có một chiếc giường phụ, đây cũng không phải lần đầu tiên cô ngủ tại đây, chỉ không ngờ vừa mới kéo gối, Quý Thành Dương đã nghiêng người nằm xuống cạnh cô. Tuy đây là chiếc giường đã được tăng chiều rộng, nhưng hai người nằm thì vẫn tương đối chật chội. Kỷ Ức yên lặng, dựa vào lòng anh, cô vuốt ve bàn tay anh, hơi lạnh, là nhiệt độ khi vừa từ bên ngoài vào.

"Lúc nãy em đang biên tập tin tức xung đột Israel – Palestine thì nghĩ ra một chuyện." Trán cô dựa vào vị trí vai của anh, khẽ nói, "Anh có còn nhớ anh đã từng đến Trung Đông không?"

Anh thoáng hồi tưởng, "Đã đến đó mấy lần rồi."

"Lần đầu tiên em nhìn thấy anh trên ti vi là lúc anh đang ở Palestine, năm 2000 thì phải, nếu như em nhớ không nhầm…"

https://thuviensach.vn

“Hiện trường vụ đánh bom năm 2000?” Trí nhớ của Quý Thành Dương quả là hơn người.

“Ừm…” Cô khẽ lẩm bẩm, “Trí nhớ tốt thật đấy!”

Anh không bình luận gì.

Thứ mà Kỷ Ức muốn chia sẻ thực ra là một loại cảm giác, nhưng để dùng ngôn ngữ nói ra thành lời thì lại khó khăn. Cô đâu thể nào nói thẳng ra rằng, lúc ấy cô đã ngẩn ngơ đứng trước màn hình ti vi hoảng hốt quan sát anh có bị thương hay không, thậm chí còn ngốc nghếch vươn tay ra muốn chạm vào gương mặt của anh trong màn hình.

Khi tâm trạng của cô đang biến động, anh cũng không lên tiếng.

Qua một lát sau, có lẽ anh đã mệt rồi, đã ngủ rồi.

Hôn anh một cái chúc ngủ ngon vậy…

Khe khẽ thôi…

Cô chầm chậm ngước lên, chưa kịp tìm thấy mục tiêu mà bản thân muốn hôn thì đã cảm thấy trên môi mình bị thứ gì đó mềm mại ấm áp đè lên. Rõ ràng là một ý định bất ngờ từ một người, mà cứ như cả hai đã bàn bạc trước, cô không biết có phải mọi người khi hôn nhau cũng đều như vậy hay không, mỗi lần chỉ cần được anh hôn, cô sẽ có cảm giác như cả linh hồn mình bị mê hoặc, tất cả mọi ý thức mọi cảm quan đều trở nên mơ hồ.

Tay Quý Thành Dương trượt xuống nắm lấy eo cô, chỗ đó rất gầy, hõm vào bên trong.

“Buồn em.” Kỷ Ức thì thầm van lên.

https://thuviensach.vn

Cơ thể anh tối nay có một sự ham muốn và nhạy cảm ngoài dự đoán với cô. Dù sao anh cũng đã là một người đàn ông ba mươi mốt tuổi, tuy đã không còn sự kích động không thể trì hoãn như hồi hai mươi mấy, nhưng khi bên cạnh anh là cô bé mà anh đã yêu rất nhiều năm, thì đây hoàn toàn là một sự thách thức đối với ý chí.

Anh không tiến tới, nhưng cũng khó lùi.

Cô bị động, ngượng ngùng phối hợp với sự thân cận của anh.

Sự khác biệt giữa nam và nữ trong chuyện tình ái quá rõ ràng.

Đàn ông khi chưa được nếm trải mùi vị tình ái, thường nóng lòng, chộn rộn rục rịch muốn được thử, còn phụ nữ chỉ sau khi trải qua mới khát vọng đến vậy. Trước đó, những ham muốn mãnh liệt chỉ thuộc về đàn ông.

Quần áo của cô bị anh cởi ra hết, hai người họ nằm trùm kín trong chiếc chăn mỏng.

Quý Thành Dương cũng vậy, khi cùng cô giấu mình trong không gian mờ tối này, tất cả ánh sáng trong phòng đều bị ngăn cách bởi lớp chăn mỏng, anh cúi xuống dùng mũi cọ nhẹ vào ngực cô, lần này anh thực sự chậm rãi nhìn ngắm cô.

“Ngoan, để anh nhìn.”

Để anh nhìn.

Yêu cầu trực tiếp biết bao nhiêu.

Quý Thành Dương dùng phần bụng ngón tay để cảm nhận nơi sâu kín nhất trên cơ thể cô, không còn là lúc ý loạn tình mê chỉ muốn nhanh chóng đột phá lớp phòng thủ cuối cùng nữa, anh thả lỏng toàn thân để cảm nhận

https://thuviensach.vn

sự quyến rũ rất độc đáo giữa thiếu nữ và phụ nữ của cô. Mềm mại, khẽ run rẩy và đôi chân cứ liên tục muốn khép lại vì sự động chạm của anh.

Những sự cọ xát như thế này, phản ứng như thế này căn bản cũng đang khảo nghiệm chính anh.

Anh phân tán sự ham muốn của bản thân đối với nơi đang nằm trong lòng bàn tay anh. Kỷ Ức bị anh làm cho trở nên mơ màng, cả người cô nóng bừng lên cứ như không còn thuộc về mình.

Cứ như một con cá không thể nào rời nước.

Cô, cũng không tài nào thoát khỏi Quý Thành Dương.

Quý Thành Dương có thể nghe thấy tiếng tim đập ngày càng mạnh mẽ hơn trong lồng ngực mình, hô hấp của anh cũng ngày một nặng hơn. Anh dịch cằm lên trên gác vào vai cô, khàn khàn gọi tên cô. Kỷ Ức ôm lấy hông anh, cảm thấy tim mình đập nhanh đến mức sắp chết đến nơi. “Tây Tây…” Môi anh ghé sát bên tai cô, “Anh yêu em.”

Quý Thành Dương chỉ ôm cô, liên tục xoa nhẹ lên lưng và ngực rất lâu, để cô thích ứng với sự tồn tại của anh. Trên mặt Kỷ Ức đẫm mồ hôi, mãi cho tới khi cảm thấy anh đang hôn lên mắt mình, cô mới miễn cưỡng mở mắt ra và nhìn anh đầy hoang mang ngơ ngác.

Ánh mắt cô cũng đẫm những nước.

Trái tim và tinh thần Quý Thành Dương chấn động rất sâu sắc.

Tình cảm phải mạnh mẽ đến mức nào mới khiến hai người mang cả cuộc đời ra để thề nguyện.

https://thuviensach.vn

Tình yêu phải sâu sắc như thế nào mới khiến cô chưa từng cự tuyệt, hoàn toàn tin tưởng, tha thứ và toàn tâm toàn ý trao hết cho anh…

Trong không gian yên tĩnh chật hẹp, ngoài tiếng thở của người kia thì chẳng còn gì khác. Anh nhìn cô cắn chặt môi, bất kể là vì cơn đau lúc đầu hay vì sự tê dại về sau, thậm chí là những cảm giác lạ lẫm không ngừng xuất hiện khó nói thành lời vào lúc cuối cùng, cô cũng đều ngại ngần không dám rên lên. Chỉ có cơ thể không ngừng tiến tới gần, áp sát anh, người đã mang lại cho cô nỗi đau đớn và ham muốn này.

Quý Thành Dương bị mê hoặc bởi vẻ mặt của cô, anh đắm chìm trong tầng tầng lớp lớp bao bọc vừa lạ lẫm vừa ấm áp, không ngừng tấn công vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, nhìn thấy cô và chạm vào cũng chỉ là cô.

Trong mắt, dưới người, trong đáy lòng, trong sinh mệnh anh, tất cả của tất cả, chỉ là cô.

Trong trí nhớ của cô, buổi sáng hôm ấy khi tỉnh dậy, dường như cuộc đời cô đã ngừng lại ở giây phút ấy, bất kể có qua bao nhiêu năm, thì mỗi lần nhớ lại cũng rõ ràng như chính thời điểm ấy. Nhìn thấy bản thân mình mở mắt ra, lặng lẽ ngắm nhìn anh, rồi vươn tay chạm vào lớp râu mỏng mới mọc ra ở cằm anh sau một đêm.

Kỷ Ức thoáng cử động, toàn thân đều có cảm giác đau nhức nhưng không quá dữ dội. Thực ra lần thứ hai đêm qua đã không còn đau đớn quá nữa. Quý Thành Dương cũng tỉnh dậy, anh nhắm mắt tìm kiếm gương mặt cô, khi tìm thấy đôi môi nhỏ nhắn mềm mại liền khe khẽ ngậm chặt: “Em còn đau không…?”

Kỷ Ức đáp qua loa, cảm thấy nơi ấy của anh lại bắt đầu… liền lập tức né tránh: “Bây giờ đừng, đừng…”

https://thuviensach.vn

Cô hoảng hốt bỏ chạy, luống cuống xuống khỏi giường, vơ lấy quần áo bị ném trên ghế sô pha và dưới mặt đất rồi chạy vào phòng vệ sinh. Cô đóng sầm cánh cửa lại, lúc này mới nhìn thấy bản thân trong chiếc gương treo trên tường, cô thở hổn hển, mặt ngày càng đỏ hơn.

Đây là bệnh viện.

Tuy là phòng VIP đơn, nhưng dù sao cũng không phải ở nhà.

Ở một nơi như thế này mà hai người họ…

Lúc cô tắm, bàn tay men theo cơ thể, cọ rửa đi những lớp bọt xà phòng, trên người cô thấp thoáng những dấu vết tím đỏ, trước ngực, trên đùi, khi nhìn thấy những thứ ấy, cô liền nghĩ ngay đến tối qua.

Do cô không dám ra ngoài nên quá trình tắm trở nên chậm vô cùng, chậm đến mức Quý Thành Dương phải tới gõ cửa hỏi xem cô có sao không.

Lúc này Kỷ Ức mới chậm chạp mặc quần áo, lau khô tóc và đi ra ngoài.

Suốt cả ngày, ở bên cạnh anh, cô đều có cảm giác đặc biệt xấu hổ ngại ngùng.

Mỗi một hành động, một ánh mắt giữa hai người đều khiến trái tim cô lập tức mềm nhũn, Quý Thành Dương cũng chẳng khác gì, chỉ có điều anh không biểu hiện ra ngoài rõ ràng như Kỷ Ức, nhưng anh rất tự giác chú ý đến cô, từng cử động, từng cái nhíu mày, từng nụ cười, mỗi lần cúi đầu. Tất cả đều phong phú đến mức rung động lòng người.

Thứ sáu, Quý Thành Dương có lịch hẹn kiểm ra PET.

https://thuviensach.vn

Vì kết quả kiểm tra luôn không tốt, nên mấy vị chuyên gia luôn phải hội chẩn và nghiên cứu bệnh án của anh từ trước tới nay. Thậm chí họ còn hoài nghi anh mắc bệnh Lymphoma(*). Thế nên các bác sĩ mới đề nghị anh kiểm tra PET, xem xem khắp cơ thể anh có còn khối u nào nữa không, để tránh chẩn sai xót.

(*) Lymphoma là một loại bệnh ung thư hạch của hệ bạch huyết, một phần của hệ thống miễn dịch.

Khi có kết quả, cô cũng không biết đây có được tính là tin mừng hay không.

Anh cần phải phẫu thuật để cắt bỏ lá lách.

Khi đối mặt với đề nghị phẫu thuật này, Quý Thành Dương đón nhận rất thản nhiên, thậm chí đến người bác sĩ là bạn thân của Quý Thành Dương cũng an ủi Kỷ Ức rằng: "Em biết đấy, cắt bỏ lá lách không đáng sợ đến vậy đâu. Anh đã từng gặp rất nhiều bệnh nhân bị ngã từ mấy tầng cao xuống, hoặc ẩu đả tập thể khiến lá lách bị vỡ nát, họ đều phải tiến hành cắt bỏ lá lách cả, em thấy đấy, cuộc sống này vô thường lắm…"

Bất kể vị bác sĩ đó có nói thoải mái thế nào đi chăng nữa thì Kỷ Ức cũng không hề cảm thấy nhẹ nhàng.

Đợi đến khi phòng bệnh chẳng còn ai, cô mới xót xa ngồi bên cạnh giường và áp mặt vào cổ tay anh, càng nghĩ càng thấy trái tim đau nhói từng cơn, cô quay mặt sang nhìn vào vết thương trên cổ tay anh.

Nhìn được mấy giây lại không đành lòng.

Cô áp mặt vào đó, dùng cơ thể áp sát anh cứ như một con mèo con, như thể làm thế này có thể chia sẻ bớt nỗi đau đớn khổ sở của anh.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh nắng, cô cảm thấy Quý Thành Dương đang vuốt ve mái tóc mình.

“Chẳng phải bác sĩ đã nói có thể xuất viện trước khi làm phẫu thuật đấy ư? Chúng ta về nhà ở mấy ngày đi.”

Quý Thành Dương không đáp mà chỉ vỗ nhẹ vào sau phần đầu cô.

Kỷ Ức thấy hơi lạ lùng, cô ngẩng đầu lên, trong tầm mắt cô, bên ngoài cửa phòng bệnh đã có thêm mấy người, Kỷ Ức vội vã bật dậy khỏi chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, vì cuống nên lại khiến chiếc ghế đổ nhào.

Một tiếng “Rầm” vang lên, càng trở nên nhức tai trong căn phòng vốn đã yên tĩnh.

Bố mẹ của Noãn Noãn nhìn nhau rồi nhanh chóng trấn tĩnh trao đổi với nhau tình hình khiến họ kinh ngạc bàng hoàng này. Quý Thành Dương chẳng hề có vẻ gì hoảng hốt hay bất ngờ khi bị bắt gặp, anh xuống khỏi giường bệnh: “Lúc nãy chị dâu gọi, em đã nói không cần phải đến rồi mà!”

Bố của Noãn Noãn có vẻ rất nghiêm túc, dường như ông vẫn đang suy nghĩ về tình hình trước mắt và cả một loạt những ảnh hưởng sẽ xảy ra do chuyện này.

Mẹ của Noãn Noãn đã kịp phản ứng lại, bà vỗ nhẹ vào sau lưng Quý Noãn Noãn đang đứng bên cạnh, lúc này con gái bà còn kinh hoàng sợ hãi hơn cả Kỷ Ức: “Người lớn chúng ta có chuyện phải bàn, con cùng Tây Tây ra ngoài dạo phố đi, chẳng phải con muốn đi thử lễ phục đó sau? Hai đứa đi chung đi.”

Quý Noãn Noãn thoáng sững sờ, nhưng rất nhanh chóng liền ý thức được chuyện cần phải bảo vệ Kỷ Ức nên lập tức ra vẻ như không có chuyện gì, kéo tay Kỷ Ức và vội và tạm biệt bố mẹ để rời khỏi “hiện trường vụ án”.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi đã ngồi lên xe taixi, Quý Noãn Noãn mới hoàn hồn được một chút, cô bạn quay sang an ủi Kỷ Ức: "Không sao đâu, không sao đâu, có mẹ tớ ở đấy mà. Từ nhỏ mẹ tớ đã thích cậu rồi. Lúc còn ở Anh tớ đã từng thử hỏi dò mẹ mấy lần rằng, nếu như cậu mà lấy chú út thì cậu có thể ở nhà tớ cả đời. Mẹ tớ ngoài việc bảo tớ đừng có mơ giữa ban ngày ra thì cũng chẳng có phản ứng gì to tát lắm. Lần này chắc chắn mẹ sẽ đứng về phía cậu."

Noãn Noãn càng khuyên thì lòng Kỷ Ức càng rối như tơ vò, cô không ngừng nhớ lại vẻ mặt, hành động của bố mẹ Noãn Noãn khi nãy…

Anh rõ ràng biết rõ họ có thể sẽ đến, tại sao lại không nhắc nhở cô?

Cô nghĩ lung tung, rất bực bội về sự bất cẩn của bản thân, nhưng nhiều hơn thế là cảm giác thấp thỏm bất an, không hiểu nhà họ Quý biết chuyện này xong sẽ có kết quả như thế nào.

Hai người trò chuyện một lát, Quý Noãn Noãn muốn đánh lạc hướng sự chú ý của cô nên bắt đầu nói về đám cưới bất ngờ của bản thân. Noãn Noãn kể, một tuần trước bạn trai cô bất ngờ bay đến Bắc Kinh để cầu hôn. Nghe nói nhà họ Quý ngoài ông nội Quý ra thì tất cả mọi người đều rất hài lòng với chàng Hoa kiều không biết nói tiếng Trung này. Quý Noãn Noãn đã đồng ý kết hôn giữa bất ngờ và vui mừng, cô bạn đã bắt đầu chuẩn bị cho lễ cưới của mình.

"Sau cậu chẳng nói cho tớ biết thế?" Kỷ Ức nhìn bạn đầy khó hiểu.

Chuyện lớn thế này lại là chuyện vui, với tính cách của Quý Noãn Noãn lẽ ra đã phải kể cho cô đầu tiên.

"Lúc ấy tớ bị ngơ, bây giờ nghĩ lại… cũng chẳng biết có nên kết hôn hay không?" Quý Noãn Noãn có vẻ hơi né tránh, "Cậu bảo liệu tớ có hối hận

https://thuviensach.vn

không? Đồng ý nhanh đến thế.”

Kỷ Ức không hiểu rõ lắm.

Nhưng sự không hiểu này đã được giải đáp khi hai người họ đến cửa hàng đặt may lễ phục.

Cô nhìn Tiêu Tuấn, ngũ quan không mấy khác lạ nhưng khí chất thì như đã hoàn toàn đổi thành một người khác. Anh ta ngồi trong khu vực nghỉ, vừa lật xem tạp chí trên tay vừa hỏi thăm ngày cưới của Noãn Noãn. Bất kể là cách đưa tay hay vẻ mặt, thậm chí là cả lời nói cũng đều giống như một người đàn ông từng trải đã ngoài ba mươi lăm tuổi. Điều duy nhất khiến Kỷ Ức cảm thấy thân quen là sự nhẫn nại mà anh thể hiện khi Quý Noãn Noãn đề ra rất nhiều ý kiến về kiểu dáng lễ phục.

Kỷ Ức còn nhớ hồi cấp ba, cô thường đi cùng Quý Noãn Noãn đến ăn cơm tại quán gần đây để chờ Tiêu Tuấn đến đón.

Hồi ấy, Tiêu Tuấn sẽ trách Quý Noãn Noãn không biết sống, rõ ràng là món thịt bò sốt tiêu đen rất đơn giản mà lại phải trả biết bao tiền để ăn, nhưng mỗi lần trách móc xong thì đều cam tâm tình nguyện thanh toán cho Noãn Noãn.

Về sau…

“Tây Tây, trông em…” Tiêu Tuấn ngắm cô thật kĩ càng, “vẫn giống hệt hồi trước, không thích nói chuyện mấy, có phải em thấy lạ lắm không? Đã bao nhiêu năm không gặp rồi?”

“Không ạ.” Kỷ Ức cười cười, “Chỉ là có hơi bất ngờ thôi!”

Quý Noãn Noãn dưới gợi ý của chủ tiệm và thợ may đã lựa chọn vài chiếc váy có sẵn để thử màu, Kỷ Ức tinh thần bất an nhìn vào tấm gương

https://thuviensach.vn

sát mặt đất, phỏng đoán kết quả cuộc nói chuyện ấy, cô chỉ sợ Quý Thành Dương sẽ xảy ra tranh chấp với bố mẹ Noãn Noãn.

Cô không phải chưa từng nghĩ đến mối quan hệ giữa hai nhà, nhưng cô hoàn toàn chẳng có bất kỳ chủ ý nào.

Cũng chỉ vì mối quan hệ này mà cô chỉ muốn trốn tránh, đỡ phải đối mặt trực tiếp. Dù sao điều quan trọng nhất vẫn là vấn đề sức khỏe của Quý Thành Dương, còn những chuyện khác… đều có vẻ không còn nghiêm trọng nữa.

Cô thất thần nhìn vào đôi giày thể thao dưới chân mình được phản chiếu trong gương, mãi cho tới khi Tiêu Tuấn khẽ vỗ nhẹ vào ghế sô pha, cô mới nhận ra điện thoại của mình đã kêu được một lát rồi, trên màn hình thể hiện rất rõ tên của Quý Thành Dương.

Kỷ Ức đứng dậy đi tới một góc để nghe điện thoại, giọng cô tự nhiên nhỏ đi: “Anh xong rồi à?”

“Kết thúc rồi!” Quý Thành Dương thoáng khựng lại rồi đổi chủ đề: “Lúc nãy em bảo cuối tuần muốn về nhà hả?”

“Ừm.”

“Anh vừa làm xong thủ tục xuất viện tạm thời, em về sớm một chút nhé, anh sẽ về nhà đợi em.”

https://thuviensach.vn

23
Nơi sâu nhất của tháng năm

Quý Noãn Noãn rất kén chọn nên cuối cùng vẫn chẳng có bộ nào vừa ý. Lúc về, Noãn Noãn bỗng nhiên quay lại nói với Tiêu Tuấn đằng sau lưng rằng, lâu lắm rồi chưa ăn cơm với chú út nên chợt muốn đến nhà Quý Thành Dương, đành phải từ chối lời mời đi ăn tối của Tiêu Tuấn.

Cái tên Quý Thành Dương không hề lạ lẫm đối với Tiêu Tuấn, thậm chí đối với bất kỳ người yêu nào của Quý Noãn Noãn thì đây cũng là cái tên có tần suất xuất hiện cực kỳ cao. Chỉ có điều, cái tên này càng đặc biệt hơn một chút đối với Tiêu Tuấn.

Một đêm khuya vào năm năm trước, anh ta đã tận mắt nhìn thấy người đàn ông trẻ ấy bế Noãn Noãn lúc đó toàn thân đẫm máu vì bị đánh lên ngay trước mặt Tiêu Tuấn và đưa cô ấy ra khỏi cuộc đời anh ta.

Cũng chính từ ngày hôm ấy, anh ta mới thật sự nhận ra được khoảng cách giữa mình và Quý Noãn Noãn: Một trời một vực.

Trên đường về nhà, Kỷ Ức dò hỏi xem Noãn Noãn làm thế nào để liên hệ được Tiêu Tuấn, Noãn Noãn chỉ trả lời qua loa, đáp bừa rằng: “Ngẫu nhiên gặp thôi. Hôm nay mới hẹn ăn cơm lần đầu tiên, cũng chỉ vì có cậu đi cùng. Anh ấy nói muốn gặp gỡ bạn bè cũ, tớ bảo ăn cơm thì không vấn đề, nhưng phải đi thử lễ phục cưới cái đã, nào ngờ anh ta lại còn đến trước.”

Những lời sau đó, Noãn Noãn không hề nói.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức lại có thể đoán được rằng, cô bạn muốn thử xem thái độ của Tiêu Tuấn đối với việc mình kết hôn như thế nào.

Dĩ nhiên, người đàn ông bị thử thách tỏ ra rất bình thường, cứ như thể hai người họ chưa từng có bất kỳ quan hệ nào mà chỉ là bạn cũ ngày xưa. Kỷ Ức nghĩ đến Quý Thành Dương, nếu như hôm nay là cô và anh thì họ sẽ có kết cục như thế nào?

Lúc họ về đến nhà, đèn trong phòng khách khá tối, trên bàn ăn đã bày sẵn mấy món ăn phụ và cả vịt quay gọi mang đến nhà nữa. Quý Noãn Noãn không cho Kỷ Ức lên tiếng báo động cho anh mà rón rén chạy đến cửa bếp để nhìn trộm.

Đó là cảnh mà Quý Noãn Noãn chưa bao giờ được nhìn thấy.

Vị thạc sĩ triết học tốt nghiệp Pennsylvannia, thần tượng của Quý Noãn Noãn từ khi còn nhỏ xíu lúc này đang đứng bên bồn rửa màu bạc, tay phải cầm một con dao nhỏ dài rất bình thường để gọt khoai tây.

Khung cảnh được kết hợp từ một củ khoai tây và một người đàn ông cao 1m87, quả thật trông rất bất ổn.

“Chú út…” Quý Noãn Noãn dù đã hơn hai mươi tư tuổi, chiều cao cũng khá nổi bật, nhưng vẫn giống hệt như lúc hồi nhỏ, mỗi lần nhìn thấy Quý Thành Dương thì giọng nói lập tức trở nên yếu ớt, tạo cảm giác như đang làm nũng: “Chú còn biết nấu cơm cơ à?”

Không chỉ riêng Noãn Noãn mà trong cuộc sống trước đây của Quý Thành Dương, các cô gái trẻ mỗi lần gặp anh đều sẽ có phản ứng giống như vậy, cứ như thể anh chính là kiểu người khiến họ bất giác trở nên dịu dàng.

Quý Thành Dương không nhìn lên mà chỉ “Ừm” một tiếng.

https://thuviensach.vn

Anh chỉ liếc nhìn để tìm thấy Kỷ Ức ở đằng sau lưng Quý Noãn Noãn.

Quý Noãn Noãn cố tìm chuyện để tán gẫu với Quý Thành Dương vài câu, sau đó thấy mình nhạt nhẽo nên kéo tay Kỷ Ức vào phòng ngủ và dùng biểu hiện rất khoa trương để bày tỏ bất mãn: "Chú út của tớ mà lại nấu cơm cho cậu à…"

"Ừm." Kỷ Ức nhỏ giọng tranh luận, "Tớ nấu cơm khó ăn lắm, anh ấy không thích nên tự nấu."

Thực ra cũng không hẳn là khó ăn, chỉ có điều lúc ấy cô mới có mười mấy tuổi, nào đã nghiêm túc nghiên cứu ẩm thực nấu nướng đâu, đương nhiên không thể thuần thục được bằng một người đã phải tự lực cánh sinh ở nước ngoài trong thời gian dài như anh.

Quý Noãn Noãn nhìn vẻ mặt hạnh phúc được voi đòi tiên của Kỷ Ức liền đẩy luôn cô xuống giường, dùng cả tay lẫn chân để vật lộn. Hai cô gái chui đầu vào chăn mồ hôi mồ kê đầm đìa, thở dốc, cười nhìn nhau.

Noãn Noãn bỗng ghé tới gần, khẽ hỏi bên tai cô: "Thím út… chú út của cháu có phải là mặt nào cũng có thể thõa mãn được hư vinh của phụ nữ không? Kể cả chuyện trên giường?" Giọng nói của Noãn Noãn trầm thấp đầy ám muội.

Trên giường ư…

Kỷ Ức vùng vẫy muốn ngồi dậy, mặt cô đỏ bừng.

Noãn Noãn vui vẻ vô cùng, cô bạn vòng tay ra trước ngực cô thử độ lớn nhỏ: "Ừm… to hơn khi nhìn nhiều, chú út của tớ có phúc quá đi!" Cô rú lên rồi cuống cuồng bật dậy khỏi giường, lao ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Cuộc đối thoại giữa các cô gái như thế này đương nhiên Quý Thành Dương không hề biết.

Nhưng Quý Noãn Noãn hỏi về chuyện đó khiến cả buổi tối cô đều trong tâm trạng thấp thỏm bất an. Thậm chí khi Quý Thành Dương đưa bát cho cô bảo cô giúp xới cơm thì cô cũng cố tình giữ khoảng cách và né tránh bàn tay anh. Quý Thành Dương thấy hơi kỳ lạ nên nhìn cô thêm mấy cái, ánh mắt rất thuận lợi trượt từ trên mặt cô xuống đến dưới cổ áo…

"Chú út, chú xào món bí ngồi(*) này ngon thật đấy, chú chỉ cho mỗi ớt Tứ Xuyên, muối và mì chính thôi à?" Noãn Noãn hạnh phúc ăn món bí ngồi xào nóng hổi trước mặt.

(*) *Bí ngồi: Tên tiếng Anh là Zucchini, một tên gọi khác là bí mùa hè, có giá trị dinh dưỡng cao và có lợi cho sức khỏe.*

"Đại khái thế." Anh đàng hoàng đạo mạo thu lại ánh nhìn rồi quay sang hỏi Noãn Noãn: "Nghe bố mẹ cháu nói, cháu sắp kết hôn rồi?"

"A, đúng vậy, sắp rồi ạ…" Quý Noãn Noãn trả lời chẳng vui chẳng buồn, "Mẹ cháu bảo tháng Năm về Thành Đô, đưa anh ấy đến thăm ông ngoại, nếu như ông ngoại cháu không thích… thì tính sau. À phải, mẹ cháu bảo chú cũng sẽ về Thành Đô cùng cháu phải không?"

"Có lẽ, nếu như không có gì thay đổi."

Sắp xếp này quả thật nằm ngoài dự đoán của Kỷ Ức, tuy Quý Thành Dương không mắc phải bệnh nặng cần phải vào phòng cấp cứu nhưng bây giờ đã có kết quả các hạng mục kiểm tra rồi, bác sĩ cũng nói cần thực hiện phẫu thuật càng sớm càng tốt.

Thật không ngờ anh còn chuẩn bị đi Tứ Xuyên một chuyến.

https://thuviensach.vn

Buổi tối sau khi Quý Noãn Noãn ra về, cô hỏi, Quý Thành Dương mới đáp, anh muốn đi vì hai lý do. Một là năm ngoái khi bà dì mất, anh vẫn đang điều trị ở nước ngoài, đành phải nhờ mọi người trong thôn lo việc tang sự giúp, bây giờ anh đã về nước, cần phải về đó một chuyến, thu xếp những chuyện hậu sự, nhân tiện cảm ơn hàng xóm láng giềng không có quan hệ máu mủ ruột thịt kia. Lý do thứ hai là… Quý Thành Dương vuốt tóc cô, nói với cô rằng, anh muốn đưa cô về đó thêm lần nữa.

Tại sao thì anh không nói rõ.

Chuyến đi Thành Đô được ấn định vào tháng Năm.

Mười ngày sau, Kỷ Ức xin nghỉ phép với chủ nhiệm tổng hợp, chủ nhiệm vừa kí tên vào đơn xin nghỉ phép của cô vừa tiện tay đưa cho cô một phần tài liệu khác. Cô liếc nhìn qua, đó là tài liệu đăng ký làm phóng viên ngoại trú.

Chủ nhiệm xuất thân học tiếng Đức, là đàn anh tại trường đại học của cô, đó là một người rất hiền hòa thân thiện. Khi nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của Kỷ Ức, anh ta liền giải thích: “Lần này bộ phận quốc tế có bảy xuất, đó đều là các quốc gia rất khá, nhóm tổng hợp chúng ta đề cử em và Đông Hướng Hải. Trước khi trở thành phóng viên ngoại trú, hai người phải đến các nhóm các tổ để làm việc một thời gian, thậm chí phải đến cả nhóm nhiếp ảnh nữa.” Kỷ Ức siết chặt tài liệu trong tay, không đáp.

Bên cạnh có rất nhiều đồng nghiệp, cô đâu thể nào từ chối ngay lập tức được.

Nhìn sắp xếp thời gian thì sau khi cô đi Thành Đô về vẫn còn kịp trao đổi lại với chủ nhiệm.

Trước khi lên đường, tranh thủ lúc về nhà thu dọn hành lý, cô đưa cho Hà Phi Phi tiền thuê nhà của hai tháng tới, cô bạn dở khóc dở cười nhìn số

https://thuviensach.vn

tiền trong phong bì: “Cả tháng vừa rồi cậu có ở đây mấy đâu, tớ cũng ngại chẳng lấy tiền thuê của cậu nữa.” Hà Phi Phi còn tranh thủ trêu cô, “Nếu như chuyện tình cảm của cậu ổn định thì cưới luôn đi cho rồi, đỡ tốn tiền thuê nhà!”

Kể từ khi chuyển sang bộ phận biên tập tin quốc tế, Kỷ Ức rất bận rộn, đầu tiên là phải liên tục giữa tòa soạn và bệnh viện, sau này là tòa soạn và nhà Quý Thành Dương. Đôi khi cô cũng cảm thấy thuê căn phòng này đúng là lãng phí.

Vấn đề này cô từng nghĩ tới, nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Quý Thành Dương dường như cũng chưa bao giờ hỏi đến chuyện thuê chung nhà này. Việc họ sống với nhau lúc này lại giống với những ngày sáng xảy ra dịch SARS năm ấy. Tuy lúc ấy cô đang ở tại nhà Quý Thành Dương, hai người ngày đêm bên nhau nhưng cũng không hề đi đến bước cuối cùng…

“Để đến tháng sau rồi tính.” Cô đáp.

Hôm ra sân bay tình cờ gặp vị lãnh đạo đi công tác, nên đường bị cấm rất lâu. Bạn trai của Noãn Noãn nhìn những cảnh sát giao thông đang duy trì trật tự bên ngoài cửa sổ rồi nhỏ giọng nói chuyện với Noãn Noãn bằng tiếng Anh, hai người thì thầm to nhỏ, không khí vốn đang rất hòa hợp nào ngờ đến cuối cùng lại trở thành chiến tranh lạnh.

Kỷ Ức ngồi bên cạnh Noãn Noãn, huýt cùi chỏ vào người bạn: “Sao thế?”

Dù sao chàng luật sư New York này cũng không hiểu tiếng Trung nên cô cũng không cần phải cố tình nói nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Quan điểm không hợp.” Quý Noãn Noãn bực bội đáp, sau đó cô bạn vươn lên phía trước hỏi Quý Thành Dương đang ngồi ở ghế phụ, “Chú út, chú có người bạn thân thiết thì giới thiệu cho cháu đi, cháu cảm thấy cháu vẫn thích kiểu người như chú nhất!”

Kỷ Ức phì cười.

Quý Thành Dương chẳng buồn mở mắt ra: “Bạn của chú à? Có lẽ cũng đều chê cháu quan điểm sai lệch thôi!”

“Cháu nào có sai lệch quan điểm đâu? Cháu với Kỷ Ức đều xuất thân từ gia đình cách mạng cả. Cha ông đều là những người từng vác sung trên vai, từng phải chịu đạn bắn…” Noãn Noãn bô lô ba la nói một hồi cuối cùng thở dài, “Cái tên Tây nữa mùa này lần nào nói về Trung Quốc với cháu cũng khiến cháu có cảm giác bị tẩy não! Anh ta cứ tưởng những gì anh ta biết mới là sự thật. Tây Tây, lúc nãy cậu có nghe thấy không. Anh ta lại dám nói với tớ rằng vụ bạo động ở Tây Tạng đợt trước là giả, nói rằng thấy trên tờ Times viết rằng chúng ta đã nhân cơ hội để đàn áp nhân dân.”

“Tớ chẳng nghe thấy gì cả, hai người nói nhỏ thế cơ mà!” Kỷ Ức thẳng thắn.

Noãn Noãn bực bội tố cáo thêm vài câu.

“Không ít truyền thông nước ngoài có ý kiến phiến diện về Trung Quốc, vụ việc lần này không có sự chứng kiến của truyền thông nước ngoài nhưng lại xuất hiện một số lượng tin tức rất lớn, hơn nữa lại đều là những tin đồn thất thiệt.” Giọng nói của Quý Thành Dương lạnh lùng mà bình tĩnh, “Nếu chưa từng sinh sống trên mảnh đất này, những con đường tìm hiểu lại ít thì rất khó nhận ra được chân tướng của mỗi sự việc. Bạn trai cháu sinh ra ở nước ngoài, môi trường hình thành nên quan niệm, ngày xưa khi còn ở Mỹ chú cũng thường xuyên tranh luận với người khác về những chuyện này.”

https://thuviensach.vn

“Phải!” Quý Noãn Noãn chán nản, “Họ từ nhỏ đến lớn chỉ toàn đọc những tin tức này nên tư tưởng đã thành thâm căn cố đế rồi.”

Thế là câu chuyện trong xe liền từ cuộc tranh cãi về quan niệm giữa cặp tình nhân trở thành tiêu chuẩn khách quan cho các tin tức thời sự…

Tài xế cũng là một thanh niên yêu nước tiêu chuẩn, khi nghe thấy Quý Thành Dương nói về những chuyện này thì thi thoảng cũng sẽ thể hiện sự phẫn nộ của mình. Bạn trai của Quý Noãn Noãn nghe không hiểu, còn ngỡ rằng mấy người kia đang nói chuyện không liên quan đến mình. Anh ta cúi đầu nghịch chiếc Blackberry trong tay để kiểm tra email của công ty.

Bên đó, người đàn ông bị bạn gái tố cáo đang nhanh chóng gõ chữ để thu xếp công việc. Bên này, Quý Thành Dương đã nói đến ý nghĩa quan trọng của công việc phóng viên nhà báo.

“Cứ như những người ngoại quốc chưa từng chứng kiến vụ thảm sát tại Bắc Kinh, không xem các phim tài liệu lịch sử thì không thể nào tin được những hành động tàn nhẫn này. Tương tự, còn có nạn diệt chủng Rwanda(*) năm 1994, không có phóng viên nào đưa tin khách quan và cũng chẳng có ai tin rằng, chỉ khoảng một trăm ngày mà đã chết gần một triệu người.”

(*) Cộng hòa Rwanda là một quốc gia nhỏ nằm kín trong lục địa tại vùng hồ lớn Trung Đông Phi, dân số xấp xỉ 9 triệu người. Nước này nổi tiếng trên thế giới vì nạn diệt chủng dẫn tới cái chết của 1 triệu người chỉ trong 100 ngày nội chiến đẫm máu năm 1994.

“Em từng xem cuộn băng hồi ức của một phóng viên nói về hiện trường thảm sát Rwanda này.”

Kỷ Ức nhớ đến hiện trường thảm sát mà người phóng viên đó miêu tả: Dưới chân chẳng hề có đường đi, chỉ có thể dẫm lên những xác chết để tiến lên phía trước, mỗi một bước chân đều như dẫm lên những miếng bọt biển

https://thuviensach.vn

đã hút đẫm nước, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng xương cốt bị dẫm vụn vỡ không ngừng.

“Jack Picone.” Quý Thành Dương nói ra cái tên của người phóng viên mặt trận ấy.

“Ừm.” Kỷ Ức cũng nhớ cái tên này.

Quý Noãn Noãn thấy họ nói chuyện mà bản thân không hề biết thì có cảm giác bị bỏ rơi, Noãn Noãn không kiềm chế được ôm lấy vai Kỷ Ức, liên tục oán trách: “Ai lại như hai người… Tôi cũng ở cùng một đất nước với hai người đấy. Hai người đá tên Tây hóa này xuống khỏi xe đi!”

Kỷ Ức cười khẽ huýt nhẹ Noãn Noãn, nhắc bạn ngoan ngoãn ý tứ một chút.

Còn tài xế thì nghe vui đến mức chẳng còn nhớ đến việc lái xe nữa.

Chiếc xe mà họ đi vì phải chạy đường vòng để đón Kỷ Ức và Quý Thành Dương nên không cùng một tuyến đường với mẹ của Noãn Noãn. Mãi cho tới khi tất cả mọi người đã lần lượt lên máy bay, cô đứng ở lối đi giữa máy bay mới nhìn thấy mẹ của Noãn Noãn lúc này đang ngồi trên ghế lật báo ra đọc.

Kể từ hôm gặp ở bệnh viện, đây là lần gặp đầu tiên cô gặp vị trưởng bối này.

“Tây Tây!” Mẹ của Quý Noãn Noãn nhận ra họ đã lên máy bay liền ngước lên, khẽ mỉm cười, “Lúc nãy bác còn đang nghĩ, hình như lần đầu tiên cháu đến Thành Đô cũng là đi cùng với nhà bác phải không?”

Sân bay cũ, đến cảnh tượng trong khoang máy bay cũng như đã từng quen.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương ở bên cạnh Kỷ Ức, lễ độ trò chuyện với mấy vị trưởng bối đã về hưu, anh thấy Kỷ Ức vẫn thất thần liền đặt tay lên sau lưng cô, khẽ vuốt nhẹ. Kỷ Ức lúc này mới bàng hoàng sực tỉnh: "Vâng… Hồi lớp mười ạ."

"Cháu ngồi xuống đi." Mẹ Noãn Noãn mỉm cười.

"Mẹ…" Quý Noãn Noãn lên máy bay chậm hơn mấy phút, vội vã gấp rút chạy tới, "Mẹ đang đọc gì thế?" Vừa nói cô bạn vừa cầm lấy tờ báo, nhưng miệng thì không ngớt lời, "Có tin tức gì hả mẹ? Có vui không? Mẹ kể cho con nghe đi!"

Dĩ nhiên, Noãn Noãn chỉ sợ mẹ mình làm việc gì hoặc nói gì khiến Kỷ Ức khó xử.

Mẹ Noãn Noãn biết thừa ý đồ của con gái nên chỉ mắng yêu, "Thôi được rồi, con quan tâm tin tức từ bao giờ thế? Mau ngồi xuống đi."

…

Mãi cho đến lúc máy bay sắp cất cánh, Quý Thành Dương mới thoát khỏi sự quan tâm của các vị tiền bối để trở về bên cạnh cô.

Quý Thành Dương ngồi xuống, cảm thấy bàn tay Kỷ Ức len lén vòng ôm lấy cánh tay trái của mình, sự dựa dẫm không hề giấu giếm ấy khiến anh thoáng ngơ ngác, anh hơi quay đầu sang, khẽ giọng hỏi: "Em sao thế?"

Kỷ Ức lắc đầu, mỉm cười khẽ đáp: "Không có gì."

Cô rất vui.

https://thuviensach.vn

Kể từ khi người nhà tìm đến tòa soạn để nói chuyện với cô đến nay, cô chưa bao giờ vui như lúc này.

“Thế thì sao lại cười vui sướng thế? Cứ như mới nhặt được vàng.” Quý Thành Dương thông minh đến thế, làm sao có thể không biết cô cười vì chuyện gì, và vì sao cô lại bám chặt lấy anh đầy dựa dẫm như vậy.

Nhưng anh cứ thích đứng bên cạnh nhìn như thế này thôi.

Nhìn cô hơi chun mũi, khẽ đáp: “Không nói cho anh biết!”

Mỗi một chữ, mỗi một vẻ mặt đều giống như những gì anh dự đoán, không sai lệch lấy một ly.

Lần này đến Thành Đô, thân phận của Kỷ Ức khác biệt đi rất nhiều. Cũng may Quý Thành Dương không phải là một người có tính cách thoải mái, trước nay chẳng hề có những hành động thân mật hay nói gì tình cảm trước mặt người ngoài nên cũng không làm cho ông ngoại Noãn Noãn phải chú ý.

Điểm này hoàn toàn trái ngược với bạn trai của Noãn Noãn, đó tuyệt đối là một người theo chủ nghĩa lãng mạn.

“Yêu chú út của tớ có cảm giác như thế nào?” Đêm khuya, Quý Noãn Noãn nằm trên giường, vừa nhắn tin tán gẫu với bạn trai đang phải ngủ ở phòng cho khách, vừa hiếu kỳ hỏi Kỷ Ức, “Sao tớ chưa bao giờ thấy hai người thân mật nhỉ?”

Kỷ Ức nghĩ một hồi: “Chẳng có cảm giác gì… Ai mà chẳng như nhau.”

Dường như đúng là vậy, Quý Thành Dương tuyệt đối không phải là người biết nói những câu tình cảm, còn những lời sến sẩm mà cô có thể nghĩ đến cũng chẳng được là bao. Trước mặt người ngoài, anh quả thật rất

https://thuviensach.vn

đứng đắn, chỉ có đúng một lần nắm tay duy nhất ở trên hành lang tại đài truyền hình, lúc đó mới có mười bốn, mười lăm tuổi, có lẽ lúc đó nắm tay cô cũng chỉ như nắm tay một cô cháu gái nhỏ. Ôm eo bế cô cũng chỉ có đúng một lần, mà cũng vì nguyên nhân rất đặc biệt.

Thế nên khi họ rời khỏi Thành Đô và trên đường đi tới thôn, tài xế lúc rảnh rỗi còn hỏi thăm Kỷ Ức có phải mới tốt nghiệp đại học ra ngoài du lịch hay không, sao không đi cùng bạn trai? Lúc ấy Quý Thành Dương đã xuống xe và ra ngoài cho thoáng, cô sợ mọi người trong xe đều là người ở chỗ ông ngoại Noãn Noãn nên không biết có cần phải nói rõ hay không, cuối cùng chỉ ậm ừ cho qua chuyện…

Năm 2000 khi cô tới đây vẫn là giữa mùa đông.

Chớp mắt đã tám năm trôi qua.

Kỷ Ức nhìn thôn nhỏ bên ngoài cửa xe. Xe họ men theo con đường đất bằng phẳng rẽ vài lần rồi dừng lại ở cuối đường, trước căn nhà bà dì từng ở.

Cô lặng lẽ liếc nhìn Quý Thành Dương, nhưng anh chẳng hề có phản ứng gì đặc biệt.

Hai người, cùng với tài xế, bác sĩ và một người lính đi cùng xuống khỏi xe và đi vào trong sân. Có một cô bé đang ngồi trước nhà giặt quần áo đứng dậy hốt hoảng nhìn họ rồi quay lại đằng sau nói gì đó. Ngay sau đó, một người phụ nữ trung niên gạt tấm rèm bằng những dải nhựa bước ra, nhìn Quý Thành Dương giữa những người lạ rồi do dự gọi tên anh bằng giọng địa phương.

Quý Thành Dương gật đầu: “Tôi đây!”

Mắt người phụ nữ trung niên kia lập tức đỏ hoe, bà bước tới không ngừng ngắm ngía Quý Thành Dương, nói gì đó liên tục. Mọi người ở đây,

https://thuviensach.vn

trừ Kỷ Ức, đều có thể hiểu được lời người phụ nữ nói.

Chỉ có Kỷ Ức là ở bên cạnh nhìn, và đoán.

Cuối cùng khi cô theo Quý Thành Dương vào nhà, thắp hương cho bức ảnh bà dì ở trong góc, anh mới dịch cho cô nghe đoạn nói chuyện khi nãy.

Bà dì cả đời không kết hôn, chỉ có mình Quý Thành Dương là người thân duy nhất, anh sống ở Bắc Kinh có vẻ rất tốt nên bà cũng chẳng còn vương vấn ai. Trước khi qua đời, bà dì còn mời thôn trưởng đến làm chứng, nhượng căn nhà của mình cho những hộ có gia cảnh khó khăn trong thôn.

Họ cảm tạ ân đức của bà dì nên mới thờ cúng bà ở đây.

Quý Thành Dương nhìn bức ảnh, nói: "Bà dì, cháu đưa cháu dâu về rồi đây."

Kỷ Ức lúc này đang cung kính cầm hương lên bái, anh nói vậy khiến tay cô khựng lại, ngơ ngẩn.

Nhưng giọng anh chẳng hề có chút đùa cợt nào, anh cắm những nén hương mới thắp, bất chợt khiến cô có cảm giác đang vào từ đường nhận tổ quy tông… Cô còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy sau lưng náo nhiệt hẳn lên, các vị cao tuổi có tiếng trong thôn đều tập trung đông đủ cả, rất nhiều người còn mang theo con cháu đến để gặp người nổi tiếng. Quý Thành Dương quay người lại để nói chuyện với những vị tiền bối mà thật ra anh đã quên gần hết này.

Kỷ Ức đứng trước bức di ảnh thêm một lát, cô cứ cảm thấy mình cần phải nói thêm gì đó.

Cô còn nhớ năm mười bốn tuổi, khi bà dì nhìn cô nói những lời hiểu lầm ấy, hỏi Quý Thành Dương rằng cô có phải là cô dâu nhỏ của anh không.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy cô vẫn còn ngờ nghệch, chưa có tình cảm nam nữ nào với Quý Thành Dương, nên nghe hỏi vậy thì sững sờ ngay. Nhưng bây giờ nghĩ lại, chuyện này cứ như đã được chủ định từ trước và được bà cụ nói ra đầu tiên.

Cô suy nghĩ nghiêm túc một hồi lâu rồi lại nâng hương vái vái, rồi khẽ nói: "Bà dì, chúng cháu sẽ sống tốt, bà cứ an tâm nhé!"

Cô vừa dứt lời, đang định nói thêm vài câu thì tiếng anh chợt vang lên sau lưng, anh hỏi: "Sống tốt như thế nào?"

"Hả?" Kỷ Ức không hề nhận ra anh đến gần, "Nghĩa là bình an đấy!"

"Chỉ đơn giản thế thôi sao?" Anh cười.

"… Thế phải nói gì nữa ạ?" Đây là lần đầu tiên cô thắp hương cho người đã mất nên hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Quý Thành Dương giả vờ suy nghĩ: "Ví dụ như, nói anh có điểm nào không tốt với em, hy vọng bà sau này sẽ quản anh."

Kỷ Ức ngơ ngác: "… Anh đối xử với em rất tốt mà."

Điều này Quý Thành Dương vốn định nói là, sự xa cách suốt bốn năm ấy rõ ràng là lỗi của anh.

Nhưng nhìn bộ dáng cô thì chắc chắn đã quên mất chuyện này rồi.

Anh vuốt ve mái tóc của Kỷ Ức, không nói thêm gì nữa.

Dường như lần nào Quý Thành Dương về cũng có rất nhiều người đến đây, đến bữa tối, ngoài sân bày ra hẳn bốn, năm bàn, phụ nữ ít, đàn ông thì nhiều, cả già trẻ gái trai đều ăn uống rất lâu. Những binh lính và tài xế đi

https://thuviensach.vn

cùng họ đều xuất thân bộ đội, chẳng sợ gì uống rượu, nhưng uống đến nữa đêm thì say lao đảo hết cả.

Kỷ Ức ăn xong từ sớm, cô vừa ngồi nói chuyện với hai cô con gái nhỏ của một gia đình trong thôn vừa nhìn Quý Thành Dương đang bị mọi người vây quanh, chỉ sợ anh xảy ra chuyện gì. Cũng may, lần này Quý Thành Dương có đưa bác sĩ theo, đối phương liên tục thề và giải thích rằng sức khỏe của Quý Thành Dương không thích hợp để uống rượu nên anh mới may mắn chỉ phải uống khoảng hai, ba chén. Còn người bác sĩ thì bị chuốc đến không phân biệt nổi Đông Tây Nam Bắc nữa.

Đến cuối cùng, chẳng cần biết là ai, họ cứ nhìn thấy người khác là uống…

Nói tóm lại một câu là, những người nhậu tối nay đến cuối cùng chẳng còn ai đứng nổi.

Bia đỡ đạn của Quý Thành Dương nằm gục xuống bàn ngủ tít, anh liền dẫn Kỷ Ức biến mất tạm thời. Hai người nhân cơ hội mọi người không để ý liền ra khỏi cổng, men theo con đường đất đi ra ngoài rìa thôn. Xa xa là dòng sông, không có đèn đường, chỉ có ánh trăng trong vắt rơi xuống mặt nước, những gợn sóng lăn tăn khiến tít đằng xa cũng thấy những ánh trăng này được hắt lại, tất cả đều là ruộng lúa nước.

“Anh có chỗ nào thấy không khỏe không?” Kỷ Ức chầm chậm bước đi đến bên cạnh anh, hỏi.

Quý Thành Dương cười, anh giơ ngón trỏ lên đặt trên môi, làm dấu im lặng rồi ngẩng đầu lên, ra hiệu cho cô nhìn lên trên.

Chẳng biết họ đã đi ra đến vệ đường từ khi nào.

https://thuviensach.vn

Gần xa đều có rất nhiều cây cổ thụ, nhưng gốc cây mà Kỷ Ức đang đứng đối diện là to nhất, cho dù hai người như cô vòng tay ôm cũng không xuể. Quý Thành Dương dựa vào trí nhớ để tìm điểm dễ trèo lên nhất rồi giúp Kỷ Ức trèo lên cành cây, sau đó anh cũng lên theo. Thời tiết tháng Năm, lá cây đã rất xum xuê dễ dàng che kín cả hai người.

Quý Thành Dương sợ trên cây có côn trùng làm cô sợ hãi nên cởi áo khoác ra phủ lên cành cây làm nệm.

"Lúc nhỏ anh hay trèo cây à?" Kỷ Ức trong hoàn cảnh này, sợ bị người khác phát hiện nên dĩ nhiên giọng khẽ hẳn đi: "Liệu có bị gãy không…"

"Ừ, thường xuyên trèo." Quý Thành Dương bảo, "Ở đây có ngồi mấy người cũng chẳng nguy hiểm đâu."

Kỷ Ức "Ồ" một tiếng rồi vỗ lên cành cây, cô cảm thấy thú vị.

"Anh sinh ra ở đây." Giọng của Quý Thành Dương cũng khẽ khàng hơn, "Mẹ anh qua đời năm anh mới hơn một tuổi, lúc lên năm, anh được người từ Bắc Kinh đến đón."

"Thế… trước đó thì sao? Sao ông nội Quý không đến đón anh?" Cô khẽ hỏi.

"Trước đó công việc của bố anh có biến động rất lớn, ông cũng không muốn làm chuyện gì quá nổi bật, nên tất cả các con đều đăng kí hộ khẩu tại quê, mãi cho đến năm 81, 82 mới lần lượt đoàn tụ ở Bắc Kinh." Anh giải thích đơn giản, "Bố anh, cũng là ông nội Quý của em, trước giải phóng từng có một người vợ, sau này bà qua đời. Mẹ anh là vợ hai, tuổi tác của hai người cách biệt rất lớn, thế nên anh cũng kém bố của Noãn Noãn và các chú dì mà em từng gặp rất nhiều tuổi."

Kỷ Ức hiểu ra.

https://thuviensach.vn

Còn nhỏ tuổi như thế này mà đã một mình sống với bà dì, chắc chắn sẽ cảm thấy bị bỏ rơi.

Cô không có trí nhớ tốt như Quý Thành Dương nhưng vẫn nhớ, khi cô còn rất nhỏ, mỗi lần bố mẹ đến thăm cô rồi lại ra về, cô đều khóc rất thảm thiết, cảm thấy lần gặp kế tiếp cực kỳ xa vời.

"Lần trước đến đây cùng em, anh vốn định đưa bà dì đến một nơi có điều kiện kinh tế khá hơn để dưỡng lão." Anh nói tiếp, "Tuy bà cũng luôn nhận được tiền sinh hoạt phí nhưng dù sao nơi này cũng chưa phát triển."

"Bà không đồng ý ạ?" Kỷ Ức phỏng đoán.

"Đúng thế, bà chưa bao giờ rời khỏi nơi này và cũng không muốn đi."

Ánh trăng len qua kẽ lá để lại những vệt lốm đốm trên người họ.

Cuộc nói chuyện đơn giản đến đây là kết thúc.

Kỷ Ức đoán, anh nhất định sẽ rất hối tiếc vì đã không làm được một số việc thực sự để đền đáp công ơn nuôi dưỡng này. Từ nhỏ cô đã không biết an ủi người khác, chỉ quen lắng nghe, nhất là lúc này khi đối diện với Quý Thành Dương, người đàn ông mà cô đã dựa dẫm về mặt tinh thần từ nhỏ đến lớn thì cô lại càng bối rối.

Thế là cô cứ yên lặng ngồi cùng anh như thế.

Ngồi được khoảng mười mấy phút thì cô lại cảm thấy quá đỗi yên tĩnh rồi nên vắt kiệt trí óc để tìm ra được một chủ đề chả mấy quan trọng: "Tối qua em lại mơ ác mộng rồi." Tối qua nơi họ nghỉ chân là một nhà nghỉ nhỏ khá sạch sẽ, cô ngủ một mình một phòng, nữa đêm bị giật mình tỉnh giấc

https://thuviensach.vn

muốn đi tìm Quý Thành Dương nhưng lại sợ bị người khác bắt gặp nên đành phải mở mắt chờ trời sáng đầy tội nghiệp.

Quý Thành Dương cười: "Gần đây sao em cứ toàn mơ ác mộng thế."

"Em cũng không biết nữa, có lẽ vì không quen giường…"

Anh hạ giọng hỏi: "Em mơ thấy gì thế?"

Cô nhớ lại rồi miêu tả ngắn gọn vài câu, sau đó hỏi lại anh: "Anh có bao giờ mơ thấy ác mộng không?"

"Có chứ!" Anh bất giác bật cười, "Đôi khi anh cũng có những giấc mơ được lắm!"

Cô hiếu kỳ: "Mơ gì ạ?"

Anh giải thích ngắn gọn: "Về em."

Cô càng muốn hỏi hơn.

Quý Thành Dương không định cho cô cơ hội để tra hỏi, anh bắt đầu chầm chậm hôn lên sau tai và cổ Kỷ Ức, đây đều là những điểm nhạy cảm nhất của cô. Nhất là khi hôn ở một nơi như thế này, khi chân họ vẫn đang chới với giữa không trung, tuy không cao nhưng đây lại là ở bên ngoài.

Ngộ nhỡ có đứa trẻ con nào chạy đến dưới gốc cây này thì sẽ rất dễ dàng nhìn thấy họ…

Cô càng nghĩ càng thấp thỏm lo âu, chỉ tiếc là Quý Thành Dương chẳng hề bận tâm mấy chuyện này. Anh chống một tay sang bên cạnh dùng cả cơ thể mình để đè cô lên cành cây, cố tình trêu cô: "Tây Tây!"

https://thuviensach.vn

“Ừm…”

Anh thì thầm: “Có phải em rất tò mò anh sẽ mơ thấy gì không?”

“Ừm…”

“Mơ thấy…” Anh không hề nghiêm chỉnh, mà khẽ nhả ra ba chữ: “Như thế này.”

Tay anh liền men theo gấu áo của cô để trượt vào bên trong.

Đêm khuya hai người trở về căn nhà, khẽ khàng đẩy cửa đi vào căn phòng nhỏ bên trái Đông. Khi mở đèn đầu giường, cô nhìn thấy trên người anh có bảy, tám vết sưng lên vì bị muỗi cắn liền nhanh chóng chạy ra ngoài, cô nói rằng mình bị muỗi cắn nên hỏi cô bé con của gia đình kia thuốc bôi. Cô bé con lấy thuốc đưa cho cô, còn đưa thêm cả hương muỗi nữa.

Trong căn nhà này không có nhiều phòng, bốn năm người đi cùng bao gồm cả tài xế và bác sĩ ngủ trong căn phòng lớn ở phía Bắc. Còn căn phòng nhỏ này thì nhường lại cho Quý Thành Dương và Kỷ Ức, trên chiếc giường đơn và ghế sô pha đều có chăn và gối.

Cô bé con thắp hương muỗi xong liền đi khỏi, Kỷ Ức lập tức khóa cửa lại, cô ngồi khoanh chân trên chiếc giường đơn đối diện với Quý Thành Dương và bôi thuốc lên các vết thương muỗi đốt của anh: “Nhìn sợ thật đấy…” Kỷ Ức bôi thuốc rất nhẹ nhàng, chạm qua từng vết một khiến anh thấy cô cứ như đang dùng những đầu ngón tay cào nhẹ lên lòng bàn tay anh nhồn nhột, khiến anh không khỏi nảy sinh bao nhiêu ảo tưởng.

Quý Thành Dương cười rồi liếc nhìn khu vực gần xương quai xanh của cô: “Đúng là rất giống vết muỗi cắn, nếu như không nhìn kĩ.”

https://thuviensach.vn

“Giống gì cơ? Chẳng phải đều do muỗi cắn ư?” Cô đóng lọ thuốc lại, không hiểu rõ lời anh nói.

Quý Thành Dương dựa vào chiếc chăn đã được gấp gọn: “Không phải cắn, mà là… Ừm, nói có hơi phức tạp.”

Kỷ Ức không hiểu, cho tới khi ngón tay anh chạm vào cổ cô và cả xương quai xanh.

Cô nhìn theo, cuối cùng cũng hiểu.

Mới chỉ nhìn qua đã thấy đôi ba chỗ thâm tím nho nhỏ, những dấu vết riêng tư thế này đã xuất hiện như thế nào thì cô hoàn toàn không có ấn tượng, chẳng đau mà cũng chẳng nhột… Kỷ Ức cuối đầu nghịch chiếc hộp thuốc kim loại trong tay, vành tai bắt đầu đỏ ửng, nóng bừng, cô nhỏ giọng nói: “Em buồn ngủ rồi!”

Ánh sáng từ chiếc đèn đầu giường hơi mờ tối, rõ ràng bóng đèn đã được dùng trong một thời gian dài.

Anh dựa ở đó, nhìn gương mặt cô đang đỏ dần lên, nhìn những ngón tay cô khẽ xoay chiếc hộp nhỏ để che giấu sự biến động về mặt cảm xúc. Chỉ cách một cánh cửa sổ, anh có thể nghe thấy xa xa có tiếng chó đang sủa khe khẽ, không biết vì đã nhìn thấy mèo hoang hay bóng người đi vệ sinh, tiếng chó sủa ngày càng lớn, cho tới khi nữ chủ nhân dùng tiếng địa phương quát lên một tiếng mới chịu im lặng.

Kỷ Ức đang lấy làm lạ sao không nghe thấy tiếng anh đáp lại, ngây phút cô ngước mắt lên thì đèn trong phòng cũng vụt tắt.

https://thuviensach.vn

Trước khi mọi người lên xe, mẹ của A Lượng xuất hiện, kéo tay Quý Thành Dương trò chuyện rất lâu. Kỷ Ức mới ở đây được hai, ba ngày nhưng cũng có thể nghe hiểu được một vài câu đơn giản bằng tiếng địa phương, cô biết bà đang thể hiện lòng cảm ơn.

Tuy Quý Thành Dương đến cuối cùng vẫn nói cho đối phương biết rằng, anh không hề có hành động thực sự nào để giúp đỡ người thiếu niên đã bước ra khỏi thôn quê ấy, nhưng bà vẫn không ngừng cảm ơn, đồng thời còn mang một ít thịt khô và thịt trâu mà gia đình làm để đưa cho họ.

Đi được nửa đường, Kỷ Ức thấy đói, Quý Thành Dương liền bóc một gói cho cô ăn, cay đến mức nước mắt nước mũi tèm lem, cô hít hà liên tục, lúng búng nói: "Rất ngon, mỗi tội cay quá…"

Cô đang nói khe khẽ thì xe bỗng xóc mạnh một cái, khiến cô cắn phải lưỡi.

Chỗ vừa cắn phải lập tức bị vị cay kích thích, nước mắt cô tuôn rơi lã chã. Mắt cô đỏ hoe, đau đến mức chẳng nói nổi một lời, cô nhìn Quý Thành Dương đầy tội nghiệp. Quý Thành Dương gác tay lên ghế phía trước, đầu gối lên cánh tay, không kìm được phải bật cười: "Đúng là đồ mít ướt, để anh xem nào!" Anh đưa tay tóm lấy cằm Kỷ Ức, cô ngoan ngoãn há miệng và thè lưỡi ra, đang định chỉ tay vào chỗ vừa cắn rách thì anh đã ghé sát lại và dùng lưỡi quấn lấy lưỡi cô.

Hai người họ ngồi ở hàng ghế sau, lại được che bởi cánh tay anh nên quỷ không biết thần không hay.

Anh chậm rãi hôn rồi sau đó buông cô ra, bắt buộc phải thừa nhận: "Đúng là cay quá rồi!"

Nào chỉ có cay, bây giờ đến môi của cô cũng bị cay xè nóng bừng vì nụ hôn của anh rồi.

https://thuviensach.vn

Đây không phải lần đầu tiên cô đi qua những con đường núi vòng vèo như thế này, lúc ấy cô vẫn còn nhỏ tuổi, cũng chưa quen với không khí ở độ cao như thế này nên phần lớn thời gian cô đều chìm trong giấc ngủ. Nhưng lần này, cô thích chụm đầu vào cửa sổ để ngắm phong cảnh bên ngoài hơn.

Liên tục có những khúc quanh gấp một trăm tám mươi độ, nhưng tài xế tay nghề rất điêu luyện.

Quý Thành Dương muốn vội về Thành Đô gặp mấy người bạn cũ trước khi họ đi công tác nên hành trình gấp rút hơn lúc đến rất nhiều. Đến tối là họ đã về đến Thành Đô, Kỷ Ức từ chiều đã bắt đầu thấy bụng khó chịu, sau khi ăn tối xong cô chỉ có thể ôm cái túi sưởi điện mà Quý Noãn Noãn không rõ đã tìm được ở đâu rồi nằm lên giường để làm dịu đi những cơn đau bụng kinh.

Tối hôm ấy, cô nằm trên cùng một chiếc giường với Noãn Noãn, chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô tỉnh dậy, chầm chậm xuống khỏi giường mở cửa phòng ra định vào nhà vệ sinh.

Quý Thành Dương đang thì thầm trò chuyện với mẹ của Noãn Noãn trong phòng khách, nghe thấy tiếng động của anh liền đứng dậy bước tới: "Vẫn đau à?"

"Ừm…" Kỷ Ức vẫn thấy rất thấp thỏm khi trao đổi với anh về chuyện này khi ở trước mặt mẹ Noãn Noãn, cô khẽ nói, "Em đỡ hơn nhiều rồi, bình thường chỉ có ngày đầu tiên là nghiêm trọng thôi…"

Mẹ Noãn Noãn dường như cũng nhận ra sự bối rối của cô nên mỉm cười đi khỏi.

https://thuviensach.vn

“Nghe nói sau khi kết hôn sẽ khá hơn một chút.”

Kỷ Ức sững sờ: “Thật à?”

“Không biết nữa.” Quý Thành Dương thẳng thắn, “Mẹ Noãn Noãn nói vậy, anh đoán ý của chị ấy là nếu có quan hệ vợ chồng thì sẽ giảm nhẹ cơn đau một chút.”

“…” Cô hoàn toàn không tưởng tượng nổi mẹ Noãn Noãn đã thảo luận với Quý Thành Dương như thế nào về chuyện này, cô im lặng một lúc mới khẽ lẩm bẩm: “Thế thì là giả rồi…”

Quý Thành Dương cười, anh đặt tay lên xoa nhẹ bụng dưới của cô: “Hôm nay em nghỉ cho khỏe, ngày mai chúng ta sẽ đi chơi ở quanh Thành Đô, rồi ngày kia sẽ về Bắc Kinh.”

“Anh đặt vé ngày kia rồi à? Mấy giờ?”

“Chiều ngày kia, chuyến bay lúc một giờ.”

“Thế thì khoảng bốn, năm giờ là về đến nhà rồi!” Cô tính thời gian.

“Tầm đấy.” Anh đáp, “Bạn anh có một nhóm phỏng vấn ở gần Thành Đô, anh đi cùng xem thử, trưa mai sẽ về.”

Cô gật đầu: “Vâng.” Rồi nhanh chóng khẽ nói: “Không nói chuyện với anh nữa.”

Nếu nói tiếp thì hồng thủy ngập tràn mất, bắt buộc phải thay băng mới thôi…

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương thấy cô cuống quýt vào phòng vệ sinh là đã quá hiểu lý do, sau khi nhìn thấy Kỷ Ức đi khuất, anh đứng suy nghĩ một lát rồi mới rời khỏi phòng khách.

Cô lao vào phòng vệ sinh, nhanh chóng giải quyết vấn đề khẩn cấp, sau đó vặn vòi nước ấm để rửa tay dưới làn nước. Sau khi lau khô, cô bất giác áp tay lên vị trí bụng dưới, đây là nơi mà lòng bàn tay anh đã chạm vào khi nãy. Cảm giác ấy đặc biệt ấm áp. Động tác này dường như cũng rất thân quen.

Sự trùng hợp trong trí nhớ của cô bắt nguồn từ một bộ phim cổ điển xưa mà cô đã xem rất nhiều lần, đến mức có thể thuộc lòng từng câu thoại.

Khi Mathilda nói, cô đã yêu Léon, thì cô đã hình dung tình yêu như thế này: "Dạ dày của tôi cảm thấy rất ấm áp, trước kia lúc nào cũng cảm thấy có một nút thắt… nhưng bây giờ thì không còn nữa."

Ma xui quỷ khiến thế nào khiến cô lặng lẽ dịch tay lên trên một chút và nhẹ nhàng áp vào dạ dày của mình.

Lúc ấy cô không hiểu được ý nghĩa thật sự của câu thoại này, nhưng bây giờ, tuy cũng không thể giải thích được rõ ràng, nhưng cô lại có cảm giác đồng cảm.

Khi Kỷ Ức ra khỏi phòng vệ sinh thì Quý Thành Dương đã đi rồi.

Buổi chiều cô đi dạo khu trung tâm thương mại với Noãn Noãn, cô vẫn đang tự trách bản thân vì đã bỏ đi như thế mà quên không nói tạm biệt với anh và cũng quên không hỏi xem lúc nào anh về.

Cô sợ Quý Thành Dương đang làm việc nên không gọi điện mà chỉ gởi tin nhắn: *Sáng nay em quên không hỏi, khi nào thì anh về?*

https://thuviensach.vn

“Tây Tây, cái này đẹp không?” Quý Noãn Noãn vỗ vai cô, “Tập trung dạo phố nào, không được phép nhìn vào điện thoại mãi.”

“Màu xanh đẹp.” Cô dời mắt khỏi màn hình điện thoại.

“Màu xanh?” Quý Noãn Noãn vừa nói vừa đưa tay vớ lấy chiếc váy màu xanh.

Bỗng nhiên, mặt sàn dưới chân họ chợt run lên mạnh mẽ.

Hai người không rõ có chuyện gì xảy ra nên nhìn nhau, sợ hãi.

Thời gian dường như đã dừng lại trong giây phút này, là động đất thật.

Tất cả nhân viên bán hàng gần xa và những vị khách mua hàng đang sững sờ lập tức ném hết đồ đạc trong tay rồi hoảng hốt bỏ chạy. Kỷ Ức và Noãn Noãn đồng thời nắm tay nhau, Noãn Noãn nhanh mắt nhanh tay kéo cô vào trong một góc của trung tâm thương mại và quỳ mọp ở đó.

Đây là tầng bốn, chấn động rất mạnh mẽ, cảm giác như cả tòa nhà đều đang rung lên dữ dội.

Liên tục có những hàng hóa rơi xuống đất vỡ tan.

Vẫn có người đang chạy, cũng có rất nhiều người quỳ mọp trong các góc của trung tâm thương mại, giống như họ.

Cô và Noãn Noãn dựa vào nhau, áp sát vào tường, họ cứ ngỡ rằng vụ chấn động này sẽ nhanh chóng kết thúc, nào ngờ lại chẳng thấy có dấu hiệu nào sẽ dừng lại. Hai người rất nhanh chóng cảm thấy rối loạn và hoàn toàn hoảng hốt.

https://thuviensach.vn

“Không sau đâu… Hồi ở Nhật tớ cũng từng gặp phải động đất…” Quý Noãn Noãn vừa lẩm bẩm vừa không ngừng an ủi Kỷ Ức và bản thân, “Bây giờ là dữ dội nhất, đợi một lát nữa giảm nhẹ đi, là chúng ta có thể xuống bằng đường cầu thang.”

Nhưng dĩ nhiên, lần này còn nghiêm trọng hơn trận động đất mà Noãn Noãn đã gặp ở Nhật Bản…

Một lát sau, chấn động giảm đi một chút.

Mọi người đều tranh thủ cơ hội và rời khỏi chỗ ẩn nấp của mình và lũ lượt chạy xuống theo đường cầu thang bộ. Hai người họ cũng nắm tay nhau chạy ra khỏi trung tâm thương mại với tốc độ nhanh nhất, đại đa số đều chưa từng trải qua trận động đất thực sự nào. Khi hai người họ chạy xuống tầng dưới, trên mặt đất trống đã tụ tập rất đông người. Trên phố cũng có rất nhiều người, có những căn nhà bị rạn nứt, gạch bụi tung tóe khắp nơi…

Đầu Kỷ Ức rối bời, cô hoang mang nhìn vào Noãn Noãn.

Noãn Noãn cũng chẳng biết phải làm sao, hai người họ cứ thế đứng đó và nắm chặt lấy tay nhau, cảm thấy mặt đất lại bắt đầu rung lên nhưng không còn dữ dội như hồi nãy nữa.

Đám đông xung quanh đang nhốn nháo thảo luận xem liệu có còn dư chấn nữa không, Kỷ Ức chợt nghe thấy tiếng trẻ con bật khóc giữa những âm thanh huyên náo này…

Cô siết chặt lấy tay Noãn Noãn: “Chúng ta đi bộ về đi…”

Noãn Noãn gật đầu bối rối, hai người không hề quen thuộc với nơi này bắt đầu phải dựa vào trí nhớ để đi về chỗ họ ở. Những con đường họ đi ngang qua đều đứng đầy người, có rất nhiều người vẫn đang mặc đồ ngủ hoặc quấn chăn cũng đứng trên đường.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng như thế này cô chưa từng nhìn thấy.

Trong những nhận thức đã có, lần động đất gần đây nhất cũng chỉ được thấy trong cuốn băng tư liệu, chứ cô cũng không thật sự trải qua trận động đất lớn ở Đường Sơn. Những người lớn lúc nói về động đất ấy sẽ bảo rằng khi đó người sống ở Bắc Kinh cũng không dám về nhà mà lũ lượt ngủ ở bên ngoài trời khi đêm đến.

Cô siết chặt lấy chiếc điện thoại di động, cùng Noãn Noãn liên tục đi qua những đám đông và không ngừng gọi vào số của Quý Thành Dương.

Lần nào cũng đều có tín hiệu không thể kết nối được.

Chắc là không sao.

Không sao đâu.

Lúc nãy cũng không chấn động dữ dội mấy.

Tay Kỷ Ức hơi run rẩy, khiến Noãn Noãn cũng cảm nhận được: "Đừng sợ Tây Tây, chỉ là động đất cỡ nhỏ thôi. Cậu xem, chẳng phải bây giờ đã không sao rồi ư?" Noãn Noãn vừa nói thì một cơn dư chấn khác ập tới. Noãn Noãn cũng không gọi được cho bất kỳ ai, cứ như thể toàn bộ mạng di động Thành Đô đã sụp đổ rồi.

Hai người vừa đi vừa hỏi đường, mất hai tiếng mới về được đến nhà.

Lúc họ vào nhà, mẹ Noãn Noãn đang dùng máy bàn để liên lạc về Bắc Kinh, thấy Kỷ Ức và Noãn Noãn đi vào, bà liền đứng bật dậy khỏi ghế. Cả hai người họ chưa bao giờ nhìn thấy mẹ Noãn Noãn như thế này, thậm chí cả ánh mắt của mọi người trong nhà lúc nhìn họ cũng ngập tràn cảm giác may mắn, khiến Kỷ Ức vừa mới thả lỏng đã bất giác căng thẳng ngay.

https://thuviensach.vn

Ông ngoại Noãn Noãn cũng đứng dậy khỏi ghế sô pha, liên tục nói: "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi."

Tin tức đã lan tràn khắp nơi, công bố trận động đất 7.8 độ richter, Vấn Xuyên cách Thành Đô một trăm kilomet chính là trung tâm của trận động đất này. Và đến lúc này, chưa có ai tìm thấy Quý Thành Dương.

https://thuviensach.vn

24
Những mạch đập tương thông

Bạn trai của Noãn Noãn hai ngày trước đã rời khỏi Thành Đô nên may mắn đã tránh được trận động đất.

Tối hôm ấy, mẹ Noãn Noãn nhắc hai người họ tuyệt đối không được ngủ quá say, lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần ứng phó với dư chấn. Những lời dặn dò này chẳng có tác dụng thực tế nào vì Kỷ Ức hoàn toàn không thể ngủ nổi, cô cứ nhắm mắt là lại nghĩ đến Quý Thành Dương, bây giờ điện thoại của anh đã không thể nào gọi được nữa mà trực tiếp rơi vào trạng thái tắt máy.

Đêm khuya, một lần nữa xảy ra dư chấn dữ dội, tấy cả mọi người trong nhà đều di chuyển ra ngoài sân.

Cô ôm đầu gối ngồi trên chiếc ghế nhỏ, im lặng nhìn Noãn Noãn, chẳng muốn nói dù chỉ một từ. Bất lực, Kỷ Ức lúc này thấu hiểu sâu sắc hai chữ ấy. Khi những tai họa giáng xuống bên cạnh và cảm nhận khi nhìn thấy trên tin tức là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Cách đó không xa, mẹ Noãn Noãn đang ngồi trò chuyện với ông ngoại Noãn Noãn. Họ đang nói rằng năm nay có nhiều chuyện xảy ra quá, cuối tháng trước xảy ra tai nạn tàu hoả ở Sơn Đông, số người chết lên đến hàng trăm, sang tháng này chưa được nửa tháng thì Tứ Xuyên lại xảy ra động đất… Mẹ Noãn Noãn trước nay vẫn có quan hệ tốt với Quý Thành Dương nên lo lắng, cuối cùng ông cụ đã hơn tám mươi tuổi lại phải quay sang để an ủi.

https://thuviensach.vn

Ti vi ở tầng một đang mở.

Ti vi đang chiếu trực tiếp cảnh cứu nạn, Kỷ Ức nhìn chăm chú không rời, chỉ sợ anh sẽ xuất hiện trong ống kính, sợ rằng một người vừa được khiêng ra từ góc nào đó chính là Quý Thành Dương. Nhưng cô cũng hy vọng anh sẽ xuất hiện, cho dù chỉ là một dáng lưng, rằng anh bình an…

"Tây Tây." Noãn Noãn cũng lo lắng vô cùng, nhưng thấy cô như thế thì không khỏi xót xa, Noãn Noãn muốn phân tán sự chú ý của cô, "Lần này về nước, tớ đã đến thăm Từ Thanh, chị gái cậu ấy tiếp tớ."

Lời của Noãn Noãn kéo cô về với hiện thực.

Người lớp trưởng đầy nhiệt tình đã qua đời khi còn rất trẻ ấy là nỗi tiếc nuối trong lòng mỗi người bạn cấp ba cùng lớp. Sự qua đời của một người bạn thân cùng tuổi mang đến một chấn động mà chỉ có những người đã trải qua mới hiểu được. Kỷ Ức khẽ nói: "Tớ chưa đi, không dám đi, tớ chỉ đến thăm cậu ấy cùng với mọi người trong lớp trước khi cậu ấy qua đời, lúc đó trông cậu ấy vẫn còn khoẻ lắm."

"Tớ cũng không biết vì sao lại muốn đi, lúc đầu tớ cũng không dám, nhưng khi đứng trước mộ và nhìn ảnh cậu ấy, tớ cứ cảm thấy con người này dường như vẫn còn sống, hoàn toàn chẳng cảm thấy cậu ấy đã đi rồi." Noãn Noãn cũng dựa vào đầu gối, khẽ nói, "Tớ vẫn còn nhớ rất rõ, lúc yêu cậu ấy, cánh tay cậu ấy đã run lên khi ôm tớ trong nụ hôn đầu tiên, hôn xong còn nói chuyện với tớ cực kỳ ngại ngùng…"

Kỷ Ức không biết phải nói gì.

"Lúc ấy sợ học hành dở dang nên hai đứa chỉ yêu một thời gian là chia tay. Bây giờ nghĩ lại, vẫn thấy đáng tiếc." Quý Noãn Noãn thì thầm, "Nếu như cậu ấy vẫn luôn ở bên cạnh tớ rồi mới đi học trường quân đội, thì tớ tuyệt đối có thể giúp đỡ cậu ấy rất nhiều, đưa cậu ấy về Bắc Kinh, cậu ấy

https://thuviensach.vn

huấn luyện lính còn tớ làm người nhà quân nhân cũng không tệ. Chắc ông nội tớ sẽ vui nhất, người nhà đều mong tớ tìm chồng trong quân ngũ. Điều kiện gia đình cậu ấy cũng sẽ được cải thiện rất nhiều."

Đây là một giả thiết.

Kỷ Ức nhìn gương mặt quay nghiêng của Quý Noãn Noãn, nghĩ, nếu như lúc đầu Noãn Noãn không chia tay với Tiêu Tuấn thì sao? Đó sẽ là một bước ngoặt cuộc đời như thế nào? Nếu như… người bạn thân thiết nhất từ nhỏ đến lớn của cô không phải là Quý Noãn Noãn, Quý Thành Dương cũng sẽ không có cơ hội xuất hiện trong cuộc sống của cô, quá trình trưởng thành của cô sẽ như thế nào?

Lúc ban đầu, mọi người đều nghĩ rằng chỉ bắt đầu một mối tình, nhưng thứ bị ảnh hưởng lúc nào cũng là cả cuộc đời con người.

Quý Noãn Noãn chỉ muốn tâm sự chứ không hề có tư tưởng trọng tâm gì.

Kỷ Ức vừa xem tin tức vừa thì thầm trò chuyện với bạn, cô liên tục gọi vào di động của Quý Thành Dương, nhưng vẫn là âm thanh thông báo đã tắt máy. Chuông điện thoại bàn trong phòng khách cũng chưa từng ngừng reo, mọi người các nơi gọi đến hỏi thăm, mỗi lần chuông reo, Kỷ Ức đều sẽ giật mình để ý, và nghe thật kĩ xem ai gọi đến.

Một lần, hai lần… mười lần… hai mươi mấy lần.

Đến cuối cùng, cô đã không còn đếm rõ được bao nhiêu cuộc điện thoại gọi đến, nhưng khi chuông reo vang, cô vẫn nhìn không chớp mắt khi mẹ Noãn Noãn nhấc máy nghe, sau đó bà kêu lên một tiếng với đầu dây bên kia: "Cậu đang ở đâu? Có an toàn không? Cách Thành Đô bao xa?"

Kỷ Ức đứng bật dậy.

https://thuviensach.vn

Mẹ Noãn Noãn nghe điện thoại một lát, sắc mặt bà dịu đi, cuối cùng mới để lộ nụ cười đầu tiên từ tối hôm qua đến bây giờ, sau đó bà quay người, vẫy tay với Kỷ Ức "Tây Tây, đến đây!"

Cô chạy đến, cầm lấy điện thoại: "A lô?"

Tim cô đập rất nhanh khiến lồng ngực bức bối, thậm chí cô bắt đầu không nhìn rõ mọi thứ trước mắt.

"Tây Tây." Giọng nói của Quý Thành Dương truyền đến qua điện thoại, "Bây giờ anh rất an toàn."

"Anh đang ở đâu?"

"Ở Đạt Châu." Quý Thành Dương biết cô chắc chắn chưa nghe qua cái tên này, nên nhanh chóng bổ sung thêm, "Thuộc tỉnh Tứ Xuyên, nhưng không phải là khu vực chịu nạn chính. Hôm qua lúc động đất anh làm rơi mất điện thoại, hơn nữa còn bận giúp di chuyển bệnh nhân. Ở đây loạn lắm, nên bây giờ anh mới có thể gọi cho em." Anh chỉ dùng vài câu để giải quyết tất cả mọi câu hỏi.

"Anh ở bệnh viện à?" Kỷ Ức nắm bắt được trọng điểm.

"Ừ." Quý Thành Dương không né tránh mà giải thích rõ ràng hơn, "Có một đối tượng phỏng vấn đang ở trong bệnh viện này, sau động đất, ở đây rất hỗn loạn nên anh tạm thời ở lại."

Tim cô bắt đầu bình tĩnh lại.

Quý Thành Dương đứng bên ngoài cửa sổ phòng bảo vệ bệnh viện, cầm điện thoại trong tay và lắng nghe giọng nói của Kỷ Ức, cảm giác bình an trong giây phút này khiến nỗi căng thẳng cao độ suốt mười mấy tiếng đồng hồ qua đều tiêu tan hết.

https://thuviensach.vn

Động đất xảy ra quá bất ngờ, anh lúc ấy đang ở trong bệnh viện trò chuyện với hai cụ hơn một trăm tuổi. Động đất đã ập đến khiến tất cả mọi người đều sửng sốt. Y tá chạy vào, phỏng đoán rằng chắc do sự cố nổ khí ga lớn và liên tục an ủi các cụ trong những phòng bệnh này, nói rằng sẽ điều tra rõ nguyên nhân. Sau đó khi đoán được là động đất, mọi người đều hoảng hốt và di chuyển các bệnh nhân.

Những bệnh nhân khoa này rất đặc biệt, họ đều là các cụ già từ bảy mươi, tám mươi đến hơn một trăm tuổi. Hầu hết người thân đều vắng mặt, chỉ có những người chăm sóc là nữ giới nên khi giải tán bệnh nhân, họ không thể cõng nổi các cụ đành phải dùng xe lăn để đưa từng người một xuống…

Quý Thành Dương và hai người bạn của anh giúp cõng những cụ già di chuyển khó khăn, mất gần một tiếng mới đưa được những người có thể rời khỏi phòng bệnh xuống dưới tầng.

Bốn giờ chiều, tin động đất Vấn Xuyên đã được xác nhận.

Có một số người nhà bệnh nhân đã đến và bắt đầu đưa những bệnh nhân đang nghỉ ngơi trên bãi cỏ rời khỏi bệnh viện.

Tất cả các đường dây điện thoại đều xảy ra vấn đề, mạng di động cũng rơi vào tình trạng ngừng hoạt động, mãi cho tới một tiếng trước, điện thoại của bệnh viện mới liên lạc được với bên ngoài. Tất cả các máy bàn đều có y tá túc trực cầm danh sách bệnh nhân để liên lạc với người thân của từng bệnh nhân.

Anh từ đầu đến cuối cứ đứng chờ bên cạnh, cho tới khi được cầm lấy điện thoại và nghe thấy giọng cô, mới có thể an tâm.

https://thuviensach.vn

“Đợi đường được khai thông, anh sẽ lập tức về Thành Đô.” Quý Thành Dương bảo cô.

Lúc này có rất nhiều phóng viên khoẻ mạnh về thể chất, bình tĩnh về mặt tinh thần đang liên tục đi vào khu xảy ra thảm hoạ, còn anh với tình hình sức khoẻ thế này thì điều thực sự nên làm là không trở thành gánh nặng cho người khác. Kỷ Ức ở đầu dây bên kia đáp: “Vâng, chỉ cần anh ở đó an toàn thì cứ ở lại chờ thêm mấy ngày… Anh có thật sự đang ở Đạt Châu không?” Cô sợ anh nói dối mình.

“Thật mà, tin anh đi, Tây Tây, anh rất an toàn.” Anh nói ngắn gọn.

Hai người bạn phóng viên đứng bên cạnh cũng đang chờ để gọi điện báo tin bình an cho người nhà nên Quý Thành Dương nhanh chóng kết thúc cuộc gọi và đưa điện thoại cho bạn mình.

Tối hôm ấy, ba người họ rời khỏi bệnh viện.

Nguy cơ dư chấn khiến bệnh nhân trong cả toà nhà đã bỏ đi mất tám, chín phần, những người ở lại đều là những người không thể rời khỏi giường bệnh vì những căn bệnh như nhồi máu não hay suy tim… và những cụ già neo đơn không có người nhà nữa. Nhân viên y tá ở lại cũng không nhiều, từ tám giờ tối các bác sĩ và y tá liên tục phân thành những nhóm giải cứu nhỏ và rời khỏi bệnh viện, họ còn không kịp trở về nhà mà đi thẳng đến khu vực cứu nạn ở Vấn Xuyên. Ba người họ ngủ trong phòng bệnh, cùng với đối tượng phỏng vấn buổi chiều.

Đêm khuya, khi y tá đi kiểm tra phòng bệnh, phát hiện tình trạng của Quý Thành Dương không ổn nên thu xếp máy thở oxy cho anh. Hai người lính già thời kì kháng chiến được phỏng vấn thấy tình trạng sức khoẻ của Quý Thành Dương như vậy liền quay sang quan tâm hỏi han anh.

Dần dần, mấy người họ bắt đầu trò chuyện.

https://thuviensach.vn

Câu chuyện bị cắt ngang do trận động đất lúc chiều đã được bắt đầu lại giữa đêm khuya đang tràn ngập không khí thảm hoạ này.

Đây là hai người lính già kháng chiến không có người thân.

Họ xuất thân từ trường quân đội Hoàng Phố kì thứ Mười lăm và Mười bảy, đã tham gia nhiều trận chiến. Khi họ biết anh từng là phóng viên mặt trận liền nói với Quý Thành Dương rằng, khoảng giữa thế kỷ trước, họ đã từng được một phóng viên mặt trận phương Tây phỏng vấn, chủ đề này khiến ba phóng viên họ rất hứng thú… Và thế là hết chuyện này đến chuyện khác, họ bất giác đã nói chuyện đến ba, bốn giờ sáng.

Y tá đến kiểm tra phòng, nghiêm túc bảo mọi người không được nói chuyện nữa và chấm dứt cuộc trò chuyện của họ.

Hai ngày tiếp theo, Kỷ Ức tuy không còn khủng hoảng hoang mang như lúc ban đầu, nhưng vẫn rất lo lắng về hoàn cảnh của Quý Thành Dương.

Trên ti vi cứ liên tục phát những tin tức cứu nạn, số dân đã chết và những binh lính hy sinh trong quá trình cứu nạn, con số tử vong không ngừng tăng lên kích thích trái tim của mỗi người.

Trưa hôm ấy lúc ăn cơm, Noãn Noãn giữa chừng ra ngoài nghe điện thoại thì bỗng rú lên một tiếng khi đang đứng ở ngoài cầu thang.

Tiếng kêu đầy mừng vui ấy khiến Kỷ Ức lập tức buông đũa, cô hoàn toàn quên mất những người lớn bề trên đang ngồi cùng bàn mà bật dậy khỏi ghế và chạy ra khỏi phòng ăn.

Tầng một, Quý Thành Dương đặt ba lô của mình xuống sân nhà.

https://thuviensach.vn

Cổ tay áo anh bị rách một đoạn khá dài, thấp thoáng để lộ ra làn da bên trong, đế giày cũng dính đầy bùn đất.

Anh ngẩng đầu nhìn lên trong bộ dạng bụi bặm như thế.

Kỷ Ức đi dép rồi cuồng cuồng chạy xuống, dẫm lên những bậc cầu thang bằng gỗ, rõ ràng chỉ từ tầng hai mà đường xuống lại trở nên dài đến thế, dài đến mức cô hoàn toàn chẳng còn chút nhẫn nại nào mà nhảy luôn xuống khi chỉ còn hai bậc cuối cùng và lao vào lòng anh.

Xộc vào mũi cô là mùi bụi đất ám vì ở ngoài lâu ngày, đó là mùi hương xa lạ khiến sống mũi cay cay.

Nhưng sức mạnh từ cánh tay lại cực kỳ thân thuộc.

Quý Thành Dương ôm cô vào lòng, chầm chậm vuốt lưng cho cô và thì thầm trò chuyện cùng cô.

Giọng của anh rất khẽ, nên ngoài Kỷ Ức ra chẳng có ai khác nghe thấy.

Những người lớn trong nhà đi ra khỏi phòng ăn, ông ngoại Noãn Noãn nhận ra một số dấu hiệu tình cảm trong cái ôm này nên kinh ngạc hỏi han mẹ Noãn Noãn. Còn hai người đang bị chú ý thì một đã quên mất mọi thứ xung quanh, một bình tĩnh điềm nhiên đối mặt với ánh mắt của người lớn. Anh khẽ gật đầu với mẹ Noãn Noãn đang đứng ở tầng trên, ra hiệu rằng anh bình an trở về.

“Mít ướt!” Anh tiếp tục khe khẽ khuyên nhủ, “Trên người anh bẩn lắm, nếu em mà khóc nữa thì mặt sẽ lấm lem đầy bùn đất đấy.”

“Cả khó ngửi nữa.” Kỷ Ức lẩm bẩm.

“Để anh đi tắm đã rồi đến tìm em sau.” Quý Thành Dương cười.

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Cô buông anh ra và rời khỏi vòng tay anh, cuối cùng cũng nhận ra mình đang ở trong hoàn cảnh như thế nào. Quý Noãn Noãn đứng trên lầu nỗ lực biểu hiện rằng cô rất ngầu, mặt khác ôm lấy tay của ông ngoại và kéo ông vào phòng ăn tiếp tục ăn cơm.

Quý Thành Dương mệt quá rồi.

Đường trở về không mấy thuận lợi, rất nhiều đường quốc lộ và cầu đều đang sửa chữa, khi anh và hai người bạn phóng viên chia tay, anh phải đi bộ suốt bảy, tám tiếng đồng hồ mới tìm được một nơi mà giao thông chưa bị đứt đoạn.

Anh ngày xưa thường xuyên phải bôn ba như thế vì tin tức mới, nhưng đây mới là lần đầu tiên anh nghĩ hết mọi cách để về “nhà”.

Khi anh tắm rửa xong và nằm trên ghế sô pha trong phòng làm việc, Kỷ Ức dựa bên người anh, cũng nằm xuống. Người cô nhỏ, với anh chẳng khác gì một chiếc gối ôm cỡ lớn, mềm mại: “Có phải anh buồn ngủ không? Anh có muốn ngủ không? Hay là anh vào phòng cho khách mà ngủ, ngủ ở đây không thoải mái.” Liên tục mấy câu hỏi khiến cô giống một bà mẹ trẻ đang không ngừng càm ràm.

“Không buồn ngủ, chỉ mệt thôi.” Anh nhỏ giọng đáp. Tất cả các khớp trên người anh đều tê rần đau đớn, cứ nằm yên tĩnh như thế này là dễ chịu nhất, hơn hẳn việc phải phí sức di chuyển sang chỗ khác.

Anh nắm lấy tay cô: “Sao em bỗng nhiên đã lớn như thế này rồi?”

“Hả?” Kỷ Ức thoáng căng thẳng, cô ngóc đầu dậy: “Em già rồi ư?”

Quý Thành Dương phụt một tiếng, phì cười: “Là trưởng thành, chứ không phải là già.” Anh không hiểu vì sao cô lại liên tưởng đến chữ “già”,

https://thuviensach.vn

nếu tính về tuổi tác, thì cô cũng coi như đã trưởng thành rồi, nhưng trong mắt anh, cô vẫn chỉ là một cô bé con.

Chỉ có điều khi anh nắm tay cô như thế này, anh chợt nhớ rằng khi cô còn bé thì bàn tay rất nhỏ, khiến anh cảm thấy không thể nào tin được.

Quý Thành Dương bỗng chốc có chút cảm thán.

Kỷ Ức không biết anh đang nghĩ gì, cô cho rằng anh quá mệt nên không muốn trả lời. Cô ngồi thẳng người lên, dùng lòng bàn tay phải miết nhẹ lên chân anh từ đùi xuống tới mắt cá chân, lặp đi lặp lại cùng một động tác, tuy cách lớp quần áo, nhưng khiến cả người anh thoải mái hơn rất nhiều: "Em đang làm gì thế?" Anh hỏi.

"Trước kia mỗi lần Triệu Tiểu Dĩnh mệt, mẹ bạn ấy sẽ mát xa cho bạn ấy như thế này, Tiểu Dĩnh từng làm thử cho em, dễ chịu lắm." Đúng là rất dễ chịu.

Quý Thành Dương dang rộng hai cánh tay rồi đan vào nhau và gác ra sau đầu.

Trên đường đi đến Đạt Châu, hai người bạn phóng viên của anh, một đã là bố, người còn lại thì vợ đang mang thai chuẩn bị chờ sinh. Câu chuyện của hai người họ thì rất thú vị, người đã là bố thì truyền thụ từng kinh nghiệm về sự phát triển, giáo dục của trẻ nhỏ, thậm chí cả về chuyện bỉm, sữa, nhà trẻ gần khu vực sống… cho người sắp làm bố. Người sắp làm bố rất hứng thú và ghi chép lại.

Cuối cùng người đã làm bố còn cảm thán một câu: "Lúc chưa sinh ra thì không biết mình sẽ yêu thương con đến thế, sau hai năm thì thật sự chỉ cần nhìn thấy con sẽ thấy tâm trạng dễ chịu. Thật sự hiểu được câu mà mọi người hay nói, nếu sau này có tên đàn ông nào dám bắt nạt con, thì tôi quyết liều mình với nó."

https://thuviensach.vn

Hơn nữa một người đàn ông trưởng thành sẽ dùng một cụm từ rất sến súa như "công chúa bé bỏng đáng yêu" để hình dung con gái mình một cách đầy tự nhiên.

Có lẽ anh không có cơ hộ để trải nghiện cảm giác này.

Nhưng cô bé bên cạnh anh đây xuất hiện trong cuộc sống của anh từ khi mới chỉ được mấy tuổi. Lúc ban đầu, anh cũng đóng trọn vai phụ huynh, thậm chí còn bế cô đến bệnh viện để băng bó, tiêm phòng. Trải nghiệm này rất kỳ diệu. Còn nhớ những năm ấy, anh đã cảm thấy bản thân không phải là một người thích hợp với hôn nhân.

Nhân phẩm gia cảnh còn tạm ổn, nhưng suy nghĩ quá nhiều. Thế giới tinh thần của một người quá tham lam thì sẽ trở thành không thoả mãn, không chịu bị trói buộc trong những chuyện cơm áo gạo tiền đời thường. Nếu như không có Kỷ Ức, có lẽ anh sẽ là một người theo chủ nghĩa độc thân rất kiên định.

Bây giờ vẫn y như vậy.

Nếu như không phải vì Kỷ Ức thì với sức khoẻ và những gì anh đã trải qua thì anh cũng không nên làm lỡ dở người khác.

Những người bị thương do động đất liên tục được chuyển đến bệnh viện tổng khu quân đội từ Bành Châu. Thậm Phương, Miên Trúc, Đô Giang Yến, Bắc Xuyên, Vấn Xuyên, Thanh Xuyên… Số người bị thương nặng không ngừng tăng lên, phần lớn binh lính được điều trị cứu nạn ở vùng trọng điểm.

Lúc đầu phần lớn là điện thoại từ bên ngoài gọi tới để quan tâm hỏi han tình hình ông ngoại Noãn Noãn, về sau thì chủ yếu là người nhà gọi đi nhiều hơn, ông cụ không giây phút nào là không lo lắng cho các cấp dưới cũ.

https://thuviensach.vn

Ông ngoại Noãn Noãn vốn dĩ định về Bắc Kinh cùng với họ, nhưng vì động đất nên đã thay đổi lịch trình.

Noãn Noãn và mẹ cũng quyết định tạm thời ở lại cùng ông ngoại, nên cuối cùng chỉ có Quý Thành Dương và Kỷ Ức quay về Bắc Kinh. Đêm trước khi Quý Thành Dương ra về, ông ngoại Noãn Noãn và anh ở trong phòng đọc sách nói chuyện đến đêm khuya, Noãn Noãn tò mò hỏi mẹ: "Ông ngoại và chú út thì có gì để nói với nhau hả mẹ?"

Mẹ Noãn Noãn nói một câu đầy thâm thuý: "Con người chú út con có thể sẽ không được bố vợ tương lai thích, ông ấy sẽ cho rằng chú út con làm lỡ dở cuộc sống hạnh phúc của con gái mình, nhưng những người lớn tuổi đã trải qua các cuộc chiến tranh có tuổi tác cách hẳn một thế hệ thì đều thích chú ấy, và sẽ cảm thấy có tiếng nói chung."

Quý Noãn Noãn mang nguyên câu này nói lại với Kỷ Ức.

Ngày hôm sau, Kỷ Ức ngồi trên máy bay vừa lật báo vừa tò mò hỏi anh, anh nói những chuyện gì với ông cụ?

"Thì nói về… thiên tai nhân hoạ, tình hình quốc tế, dân sinh, rồi những năm tháng đã qua." Đầu Quý Thành Dương hơi nghiêng sang nhỏ giọng bảo cô, "Và cũng nói về tình yêu nữa."

Kỷ Ức khẽ chớp mắt, cô không hề che giấu dự tò mò trong ánh mắt.

"Ông kể cho anh nghe những phong hoa tuyết nguyệt thời chiến tranh, nhưng anh chẳng có gì để đáp lại, nên đành phải mang chuyện của em và anh ra để kể cho ông nghe." Quý Thành Dương giả vờ bất lực rồi khẽ thở dài, "Em đừng thấy ông ngoại Noãn Noãn có vẻ nghiêm túc lắm, nếu ông cụ mà muốn dò hỏi chuyện tình cảm của con cháu thì cũng có ngón nghề cả đấy."

https://thuviensach.vn

“Anh nói hết rồi à?” Bàn tay Kỷ Ức siết chặt tờ báo đầy căng thẳng, “Anh nói thế nào?”

Sẽ nói gì nhỉ?

Chuyện của họ trong mắt Quý Thành Dương như thế nào?

Con gái lúc nào cũng thế, họ chẳng bao giờ chán việc muốn tìm hiểu xem bản thân mình trong mắt, trong trái tim đối phương ra sao, tình cảm của hai người đã định vị như thế nào…

Đương nhiên, Quý Thành Dương không thể hiểu được phụ nữ đến mức độ này.

Anh chỉ biết rằng, Kỷ Ức rất thích nghe anh nói những chuyện này.

“Anh bảo rằng… Anh là một người đàn ông đã hơn ba mươi tuổi, sức khoẻ không tốt, tính tình cũng bình thường, có lúc rất ích kỉ, khuyết điểm không ít, ưu điểm cũng bị bản thân hoang phí hết rồi. Em thì vẫn còn nhỏ, nếu như không phải em đã quen anh từ bé, nếu như em có thể thông minh một chút thì sẽ phát hiện ra rằng, thực ra con người Quý Thành Dương cũng vậy vậy mà thôi, rất không thích hợp để kết hôn. Tóm lại, chúng ta có thể ở bên nhau là may mắn của anh.”

Đáp án nằm ngoài dự kiến.

Kỷ Ức không kịp định thần: “Anh nói như vậy thật ư…?”

“Thật chứ.” Anh cười, “Trước sau lệch khoảng vài chữ, không phải nguyên bản một trăm phần trăm, nhưng ý chính thì là như thế.”

https://thuviensach.vn

Nói thật lòng, anh không phải là một người có sở trường phân tích bản thân, lại càng khó để đưa những suy nghĩ này chuyển hoá thành lời và biểu đạt ra ngoài. Vừa hay lúc này, tiếp viên hàng không đến hỏi về bữa trưa của hai người, làm cắt ngang cuộc trò chuyện ngắn ngủi.

Nào ngờ, sau khi tiếp viên đi khỏi, Kỷ Ức vẫn nhìn anh không chớp mắt.

"Đồ ăn trên máy bay không ngon lắm, em ăn một ít đi, đợi lát nữa máy bay hạ cánh chúng ta đi tìm chỗ nào ăn trưa." Anh nói.

"Quý Thành Dương."

"Ừm?" Anh phát giác ra sự kỳ lạ của cô, trong ấn tượng của anh, cô hình như chưa bao giờ gọi anh như thế này.

"Noãn Noãn bảo em làm phù dâu cho bạn ấy."

"Nó có nói với anh."

"Em đang đắn đo…"

"Sao thế?" Anh phỏng đoán một cách hợp lý: "Em không thích bạn trai của nó à?"

"Không phải!" Hiểu lầm này lớn quá, cô vốn định nói không phải vấn đề này, nhưng mãi cũng chẳng nói ra được những gì muốn thể hiện, nên vội vã kết thúc cuộc nói chuyện, "Bạn ấy muốn cưới vào đầu thu, muộn quá."

Vẫn còn bốn năm tháng nữa, vẫn còn lâu lắm.

Nhưng cô muốn kết hôn với Quý Thành Dương trong thời gian đó, một người đã kết hôn làm sao có thể trở thành phù dâu được nữa?

https://thuviensach.vn

Rõ ràng Quý Thành Dương không lĩnh hội được suy nghĩ của cô, anh thấy cô không muốn nói chuyện tiếp, có vẻ như đang giận dỗi, thì cũng chỉ cười cười, chứ không nghĩ gì nhiều.

Kỷ Ức về đến toà soạn, muốn chủ động nói chuyện với chủ nhiệm về việc làm phóng viên ngoại trú. Dù sao những việc chiếm chỗ như thế này, nếu cô không muốn đi thì phải nhanh chóng thể hiện rõ thái độ ý đồ, tránh làm lỡ dở đối tượng được lựa chọn khác.

Nhưng cô chưa kịp có cơ hội mở lời thì chủ nhiệm đã hẹn cô đi ăn trưa, lúc ăn trưa chủ nhiệm chủ yếu hỏi han tình hình của cô khi ở Thành Đô, và cảm khái về thiên tai đột nhiên giáng xuống này. Khi bữa ăn gần đến hồi kết thúc, chủ nhiệm bỗng nói: "Trước đây tôi không nắm rõ tình hình gia đình của em, nghe nói chuyện em làm việc ở đây cũng chỉ là rèn luyện thôi, em sẽ ra nước ngoài du học sớm phải không?"

Cô không kịp phản ứng, chỉ sững sờ.

Chủ nhiệm tiếp tục nhiệt tình nói: "Làm việc ở toà soạn chúng ta là kinh nghiệp rất tốt, sau này nếu em cần thư giới thiệu thì có thể trực tiếp đến gặp tôi, hoàn toàn không có vấn đề gì. Còn nữa, trước đây tôi có nói với em về danh sách phóng viên ngoại trú, chắc là chuyện đó sẽ phải nhường lại cho người khác rồi."

Chủ nhiệm dùng vẻ mặt "nghe nói" nên cô cũng không thể nào truy hỏi được nên đành nói: "Em cũng đang định gặp anh để nói rằng trong tương lai gần em sẽ không thể nghĩ đến việc làm phóng viên ngoại trú được, bởi vì trong nhà em đang có người bệnh cần chăm sóc."

Kết quả không hẹn mà gặp.

Nhưng quá trình thì…

https://thuviensach.vn

Cô loáng thoáng có cảm giác không lành, nhưng không dám nói với Quý Thành Dương.

Kết quả kiểm tra của anh lần này sau khi trở về không tốt lắm, thời gian phẫu thuật đã được sắp xếp vào thứ Hai tới, tức là bảy ngày sau.

Trước đó, chuyện gì cũng không quan trọng.

Sau bữa trưa, cô đưa những tài liệu mà Hà Phi Phi cần đến tổ biên tập tin tức trong nước.

"Nghe nói chủ nhiệm các cậu giới thiệu cậu đi ngoại trú hả? Được lắm Kỷ Ức, cậu chuẩn bị đi đâu thế?" Hà Phi Phi lật xấp tài liệu rồi ném lên giá sách của mình và kéo tay cô: "Đừng đi Syria là được."

"Tớ từ chối rồi." Cô nói. "Không muốn đi."

"Ồ, ồ." Hà Phi Phi lập tức hiểu ý, "Đây là báo hiệu tin vui sắp đến đây."

Một câu nói khẽ như thế nhưng vẫn bị người gần đó nghe thấy, họ là những người mà Kỷ Ức đã quen từ khi còn thực tập nên lập tức xúm lại tra hỏi. Kỷ Ức bị hỏi đến ngại ngùng, nhưng Hà Phi Phi thì cứ nghĩ rằng bản thân là bà mai cho cô và Quý Thành Dương nên mỗi lần nhắc đến việc này là đều đặc biệt nhiệt tình, mấy lần cô muốn ngăn cản cũng không thành công.

Hoạt động nói chuyện của phóng viên chiến trường mà toà soạn tổ chức trước kia rất được hoan nghênh, còn những vị khách này là do mọi người cùng tận dụng hết các loại quan hệ để mời đến, danh sách khách mời cũng được tập thể cùng lựa chọn, nên dĩ nhiên đều thuộc nằm lòng lý lịch của Quý Thành Dương. Lúc này khi nghe thấy tên anh, họ đều rất kinh ngạc, thế là Kỷ Ức phải vội vã bỏ trốn.

https://thuviensach.vn

Cô rời khỏi tổ biên tập tin tức trong nước và men theo những bậc cầu thang gỗ để đi xuống dưới, nhưng bước chân bỗng dừng lại.

Cách đó không xa, người đứng quay lưng lại với cô và mặc đồ Tây nghiêm chỉnh kia…

Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh mặc đồ Tây, nên suýt nữa ngỡ rằng mình nhận nhầm người.

Quý Thành Dương đứng ở đó, nói chuyện với ba người bạn đồng nghiệp trong toà soạn, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Quảng Đông và cả tiếng bản sứ lẫn lộn bên trong. Bốn người bọn họ trò chuyện rất say sưa, tiết tấu rất nhanh, không hề có trở ngại về mặt giao lưu.

Kỷ Ức cũng từng nói chuyện với những đồng nghiệp ngoại quốc của mình, cô học chuyên ngành tiếng Anh, tiếng Tây Ban Nha là chuyên ngành thứ hai, nhưng tiếng mẹ đẻ của đối phương là tiếng Pháp, tiếng Anh rất yếu, nhưng lại biết vài câu tiếng Trung. Thế là khi hai người nói chuyện với nhau sẽ dùng đủ loại ngôn ngữ xen kẽ nhau, nói chuyện mà cứ như một cuộc tranh cãi vừa uất ức vừa bức bối…

Về phương diện này, một người có chuyên ngành ngôn ngữ lại không sánh được với thạc sĩ triết học.

Kỷ Ức nhăn mũi, hoàn toàn không thấy mình đáng xấu hổ.

Cô đứng trên bậc cầu thang lén lút nhìn một lát thì bị anh phát hiện ra. Quý Thành Dương gọi cô ra để giới thiệu với mấy người kia. Tuy đều làm việc ở cùng một nơi, nhưng chỉ riêng ở tổng bộ Bắc Kinh đã có mười một tổ quản lý, mười tổ phỏng vấn biên tập, nhân viên lên đến hàng nghìn người, thậm chí đến người của bộ phận hành chính nhân sự cũng khó lòng quen mặt tất cả mọi người được.

https://thuviensach.vn

Mọi người qua giới thiệu của Quý Thành Dương mới biết cô bé này cũng là đồng nghiệp trong toà soạn. Thế là sau khi trốn thoát khỏi vòng vây của tổ biên tập trong nước thì lại bị "quan sát" ở đây.

Cũng may, Quý Thành Dương vốn định đến đón cô nên cũng không ở lại lâu.

"Anh đưa em đi xem bữa tiệc quyên góp ủng hộ nạn nhân thiên tai." Anh thấy không còn nhiều thời gian liền bảo cô: "Em có thể về sớm mấy phút được không? Có lẽ vẫn kịp ăn cơm." Cô gật đầu rồi ra về cùng anh.

Năm xưa khi Quý Thành Dương đang làm việc, anh đến đây không ít lần nên rất thân thuộc với vị trí của các tổ nhóm. Lúc cô còn thực tập thì ngoan vô cùng, không bao giờ chạy lung tung, thành ra lại chẳng thuộc đường bằng anh. Anh vừa đi vừa nói cho cô nghe con đường nào sẽ đi đến đâu, chỗ nào dễ bắt xe, quán ăn ở đường ra nào sẽ ngon hơn.

Kỷ Ức mím môi cười, gật đầu, rồi lại gật đầu.

Cảnh này quá giống với lúc đến trường nhập học, phụ huynh của những học sinh nội trú đều phải làm rõ tường tận tỉ mỉ các vấn đề từ cơm ở đâu, mua phiếu ăn như thế nào đến tắm giặt ra sao… sau đó dặn dò con cái mình thật kĩ càng thừng điều.

Từ đầu tới cuối, cô đều liên tục nhìn trộm sang anh đang đi bên cạnh. Một Quý Thành Dương khác lạ thế này.

Cô đã quen với việc anh ăn mặc giản dị đơn giản, chưa bao giờ tưởng tượng đến việc anh sẽ mặc nghiêm chỉnh thế này. Quý Thành Dương từ đầu đến cuối đều cảm thấy ánh mắt của cô hướng về phía mình, anh thấy buồn cười nhưng không vạch trần. Mãi cho đến khi ăn xong bữa tối, hai người đến bãi để xe ngầm dưới lòng đất để lấy xe, anh cúi xuống cài dây an toàn cho cô, mới vờ như vô tình hỏi, "Tại sao em cứ nhìn anh mãi thế?"

https://thuviensach.vn

“Không nhìn anh, mà nhìn quần áo của anh.” Kỷ Ức lẩm bẩm, cô dùng ngón tay miết lên cổ áo vest của anh rồi chạm vào cà vạt. Thắt cà vạt như thế nào nhỉ? Về nhà phải lên mạng tra rồi tập luyện thật kĩ mới được, “Anh tự thắt cà vạt đấy à?”

“Không phải.”

Không phải ư?

“Anh mua mấy cái rồi nhờ mẹ Noãn Noãn thắt luôn từ đầu.” Anh cười, thậm chí còn cảm thấy cách làm này cực kỳ ổn vì rất tiện lợi, “Chưa bao giờ cởi ra, lúc nào cần đến thì đeo vào là xong.”

Cô “Ồ” lên một tiếng, mọi sự khó hiểu đã tan biến, những ngón tay vẫn mân mê cổ áo anh.

Động tác này không có bất kỳ mục đích gì, chỉ có phần muốn làm nũng nên mới dính sát lấy anh. Anh rất vui, vì đấy mới là cảm giác được yêu. Trong quá khứ, bất kể là khi nhận được thư tình hay quà cáp thời thiếu niên còn đi học hay những cô gái ở phòng bếp biểu diễn, phòng tập thường chờ đợi, cho đến khi đã trưởng thành và được tiếp xúc với những người phụ nữ hoặc kín đáo e dè, hoặc trực tiếp thể hiện mong muốn được tìm hiểu, anh đều cảm thấy phiền phức, thậm chí là chống đối. Nhưng khi đối phương là Kỷ Ức… thì từ đầu tới cuối anh chưa bao giờ cảm thấy khó chịu.

“Em thích nhìn anh mặc áo sơ mi và vest à?”

“Vâng.” Cô cười.

“Sau này ở nhà anh sẽ mặc cho em xem.” Khuỷu tay Quý Thành Dương gác lên lưng ghế của cô, anh nhìn xuống và ánh mắt dừng trên bờ môi tươi

https://thuviensach.vn

tắn đỏ hồng. Vì nghĩ đến những hình ảnh không phù hợp với thời điểm này nên nội dung trong lời nói cũng có một chút ám chỉ.

"Mặc ở nhà?"

"Mặc riêng cho em xem."

Quý Thành Dương nhìn xuống môi cô đang mấp máy mà bắt đầu suy nghĩ xem vị trí anh đỗ xe có đủ kín đáo hay không. Chiếc xe này nằm ở góc Đông Bắc của bãi đỗ xe, cách cổng ra xa nhất nên rất ít xe sẽ đi tới đây. Khi anh đã gần như xác định được khả năng bị nhìn thấy là rất thấp liền ngồi thẳng lên và vỗ vào chân mình, ra hiệu cho cô ngồi. Kỷ Ức không mấy an tâm, anh liền nói: "Chân phải không sao, chân trái mới là chân bị gãy." Cô dùng cả hai tay và chân, vất vả lắm mới leo được sang và tìm một vị trí dễ chịu trên chân anh ngồi xuống.

Trong xe phát đĩa CD mà cô đã thay trước khi đi từ Tứ Xuyên, tất cả đều là những bài hát tiếng Anh kinh điển từ xưa.

Bây giờ là bài "Right here waiting", tên tiếng Trung là "Tình này sẽ đợi". Âm nhạc bắt đầu đến cao trào, cô kéo nhẹ cánh tay anh: "Nghe đi, nghe đi!" Quý Thành Dương lấy làm lạ, nói thật những bài này đã cũ lắm rồi, người thuộc thế hệ 7x đều đã từng nghe, nhưng một người đàn ông như anh thì chẳng sâu sắc tỉ mỉ đến mức nghiêm túc lắng nghe từng lời ca trong mỗi bài hát.

Lúc này dưới sự ra hiệu của cô, lần đầu tiên anh để tâm đến đoạn cao trào của bài hát này.

Anh nghe một lát rồi ấn vào nút quay lại: "Lúc nãy anh không chú ý, để nghe thêm lần nữa."

Kỷ Ức liếc đi chỗ khác đầy mất tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Còn anh, trong lúc chờ đợi, cúi xuống rất tự nhiên và chầm chậm hôn cô. Hai người trong không gian kín đáo yên tĩnh này chẳng hề vội vã mà chỉ vừa nghe lại bài hát từ đầu vừa hôn nhau. Anh mở mắt từ đầu đến cuối, nhìn cô, nhưng đồng thời cũng để tâm xem bên ngoài liệu có ai đi ngang qua không.

Bài hát dần đi vào cao trào, cuối cùng cũng đã đến những câu mà cô muốn anh lắng nghe.

Wherever you go, whatever you do, I will be right here waiting for you.

Whatever it takes, or how my heart bearks, I will be right here waiting for you.

"Cho dù anh đi đến nơi đâu, cho dù anh có làm gì. Em sẽ mãi đợi anh ở nơi đây.

Bất kể vận mệnh có thay đổi thế nào, cho dù có phải đau đớn biết bao. Em vẫn sẽ mãi đợi anh nơi đây."

Cách thể hiện tình cảm của cô bé thường rất kín đáo, lúc đầu khi anh còn ở Iraq, bài Angel mà cô đàn bằng piano cũng như vậy. Ánh mắt Quý Thành Dương trở nên rất dịu dàng, qua tấm kính cửa xe, anh nhìn thấy có ô tô đi ngang qua, có vẻ như đang tìm chỗ đỗ, nhưng anh không hề nhắc nhở cô.

Kỷ Ức không nhìn thấy, cô vẫn cuộn trong lòng anh,

Ngẩng đầu lên, tiếp tục những nụ hôn từng chút từng chút, không mục đích cùng anh.

https://thuviensach.vn

Bữa tiệc quyên góp ủng hộ tối hôm ấy được tổ chức tại sảnh trường quay số một của đài truyền hình.

Quý Thành Dương dừng xe ở bên ngoài đài truyền hình, cùng cô đi bộ vào toà nhà qua cửa phía Tây, trên đường họ phải đi qua rất nhiều cổng kiểm tra của nhân viên bảo vệ, rẽ lòng vòng bảy, tám lần mới vào được bên trong. Lúc này, vẫn còn chưa đầy nửa tiếng nữa là bữa tiệc bắt đầu, trong sảnh trường quay toàn là nhân viên chuẩn bị. Hai người họ đi vào trong, chưa kịp tìm chỗ để ngồi xuống nghỉ ngơi thì đã có một người phụ nữ đi tới.

"Chị vẫn nhớ em." Người phụ nữ ấy mỉm cười nói với Quý Thành Dương vài câu rồi nhìn sang Kỷ Ức, "Em có còn nhớ chị không?" Kỷ Ức gật gật đầu, thoáng thẹn thùng.

Lần đầu tiên Quý Thành Dương đưa cô đến đài truyền hình đã nhờ người dẫn chương trình này chăm sóc cho cô. Chính cô ấy đã nói cho Kỷ Ức biết chuyện Quý Thành Dương được lựa chọn làm "hoa khôi đài truyền hình" và cả chuyện Quý Thành Dương khi thực tập đã nỗ lực trong vụ hồng thuỷ năm 98 mà nổi danh nữa.

"Chị nhớ lúc ấy em vẫn còn đang mặc đồng phục trường Phụ Trung cơ, chỉ là một bé con, chà, chị già rồi, già rồi!" Người phụ nữ có chút buồn vì chợt cảm thấy mình đã có tuổi, rồi vỗ vai Quý Thành Dương, "Lão Quý à, chúng ta đều đã già rồi."

Dường như người phụ nữ này không bao giờ hết chuyện để nói, cũng giống như ngày xưa.

Mãi cho tới khi mọi thứ xong xuôi chuẩn bị bắt đầu, cô ấy mới đứng dậy đi khỏi.

Đèn đuốc bắt đầu tối đi.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức nhìn theo dáng lưng đang xa dần của người phụ nữ này chợt nhớ đến một người khác, cô vờ hỏi: “Hôm nay sao không nhìn thấy Lưu Vãn Hạ? Chị ấy không đến ư?” Quý Thành Dương bật cười: “Chắc đã đến rồi.”

“Sao đến mà lại không tìm anh để chào hỏi thế?” Trong bóng tối, cô khẽ giọng hỏi.

“Không biết nữa.” Đôi mắt anh đen bóng, chứa đầy ý cười, “Có lẽ vì thấy em ở đây nên không qua chào nữa.”

Cô “Ồ” lên một tiếng, rồi lẩm bẩm: “Vì sao nhìn thấy em thì không đến nữa?”

Những câu hỏi tu từ đã biết rõ câu trả lời như thế này, rõ ràng là đang ghen.

Quý Thành Dương nhìn rõ những cảm xúc giận dỗi này của cô, nhưng anh cố tình không trả lời. Thỉnh thoảng ghen tuông cũng rất thú vị, về điểm này anh chẳng cần thầy nào dạy cũng biết. Quả nhiên, mấy phút sau Kỷ Ức liền không nhịn được phải ghé sát tới nói: “Dù gì… anh cũng không được để cô ấy đến nhà chúng ta nữa đâu.”

Hoá ra cơn ghen vì Lưu Vãn Hạ ghé qua giữa đêm từ bao năm trước vẫn chưa kết thúc.

Anh cười, vẫn không đáp lời.

Kỷ Ức lại giật cổ tay áo anh.

Anh nghiêng đầu sang, thì thầm bên tai cô: “Một tháng trước cô ấy đã kết hôn rồi, em yên tâm chưa?”

Kết hôn ư?

https://thuviensach.vn

Cô im lặng, cảm thấy hành động của mình khi nãy rất đáng xấu hổ nên ngồi thẳng người lên và nhìn thẳng về phía trước không hề chớp mắt. Lúc này Quý Thành Dương mới nhìn cô, thấy tâm trạng bực bội trong mắt cô, anh rất muốn bảo cô rằng: Trên thế giới này người phụ nữ có thể không nghĩ đến những điều kiện để chọn lựa, người phụ nữ có thể hiểu cho mọi việc làm và suy nghĩ của anh, người phụ nữ thậm chí dù bị tổn thương vẫn kiên định bắt đầu lại từ đầu, bao dung đến thế và chờ đợi người đàn ông có tên Quý Thành Dương, từ đầu đến cuối chỉ có duy nhất một người mà thôi.

Những chuyện này không phải chỉ nói miệng hay nghĩ trong đầu là có thể hoàn thành được.

Người khác, không làm được, mà cũng không có cơ hội để làm.

Thế nên, cô quan trọng tới mức nào.

Marguerite Duras(*) từng nói, *"Tình yêu không chỉ là sự thân thiết về cơ thể, không phải là một bát cơm một món ăn, mà nó là một mong muốn không bao giờ chết, là giấc mơ anh hùng trong cuộc sống mệt mỏi này."*

(*) *Marguerite Duras (04/04/1914 – 03/03/1996): Là một nhà văn và nhà sản xuất phim người Pháp.*

Còn đối với anh, định nghĩa về tình yêu đơn giản hơn rất nhiều.

Tình yêu, chính là Kỷ Ức.

https://thuviensach.vn

25
Right here waiting

Kỷ Ức nghĩ rằng, bữa trưa hôm ấy với chủ nhiệm chỉ là một hồi còi báo động, nào ngờ lại là Hồng Môn Yến.

Buổi chiều ngày hôm sau bữa tiệc quyên góp, cô được gọi đến bộ phận nhân sự. Số lần cô tới đây không nhiều, chủ yếu là những lúc cần phải ký hợp đồng thực tập và hợp đồng chính thức mới cần cô phải đích thân đến.

Khi cô vào trong, mọi người đang bàn tán về số tiền quyên góp một tỷ rưỡi tối qua, đồng thời còn thể hiện thái độ ghét bỏ về tin đồn Vương Thạch(*) của Phương Khoa không cho phép nhân viên nội bộ công ty được quyên góp quá mười tệ mỗi người, ông ta đã bị mọi người mắng chửi thậm tệ đến tối tăm mặt mũi rồi.

(*) Vương Thạch sinh năm 1951, nguyên quán Kim Trại, An Huy, Trung Quốc. Ông sinh ra tại Liễu Châu Quảng Tây. Ông đã sáng lập Công ty Trách nhiệm hữu hạn cổ phần Phương Khoa, hiện là chủ tịch Hội đồng quản trị. Tháng 3/2011 Vương Thạch học Quy hoạch thành phố và Lý luận doanh nghiệp tại Đại học Havard. Hiện ông đang giữ chức Thường vụ Hiệp hội bất động sản Trung Quốc, Uỷ viên phó chủ nhiệm Hội khai thác nhà ở thành phố và Hiệp hội nhà đất Trung Quốc, phó hội trưởng Hiệp hội nhà đất Thẩm Quyến, phó hội trưởng Hội doanh nhân thành phố Thâm Quyến.

Trong không khí tán gẫu nhẹ nhàng thoải mái này, ánh mắt cô tìm kiếm người đã gọi điện cho mình.

"Kỷ Ức?" Có người trông thấy cô đứng ở cửa liền vẫy tay, "Vào đây, chủ nhiệm vốn định nói chuyện với em, nhưng lại có việc gấp phải ra ngoài rồi.

https://thuviensach.vn

Anh ấy nhờ chị giúp em hoàn tất thủ tục nghỉ việc không lương.”

Cô sững sờ, nhất thời không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Có vài ánh mắt hướng tới, hiếu kỳ, nghiên cứu và cả những cảm xúc khác nữa.

Nhất thời, tâm điểm chú ý bị chuyển từ khoản đóng góp của Phương Khoa sang phía cô.

“Chị đã điền hết tất cả các tờ đơn cho em rồi, em chỉ cần phải kí tên nữa là xong.” Người đó đã từng hoàn thiện thủ tục thực tập cho cô nên đã quen biết cô. Chị ấy vừa nói vừa cúi đầu lôi một tệp giấy tờ mỏng ra đưa cho cô.

Và cả một chiếc bút.

Tin tức bất ngờ này khiến cô hoàn toàn không kịp phản ứng.

Kỷ Ức sững sờ đón lấy tệp giấy tờ và bút ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh, những ngón tay cô siết chặt chiếc bút quá mạnh nên các khớp bắt đầu trắng bệch. Nghỉ việc không lương mang tính cưỡng chế, hoàn toàn không có sắp xếp gì sau này.

Kể từ khi cô quyết định hoàn toàn thoát ly khỏi gia đình và bắt đầu đi phỏng vấn nghiên cứu sinh, rồi trải qua bảy tám vòng phỏng vấn, thi viết mới giành được cơ hội thực tập ở đây. Tiếp đó, ngày nào cô cũng phải tính toán tiền xe buýt, tiền ăn uống, tính toán phải làm sao để tiết kiệm được tiền thuê nhà. Cho đến bây giờ đã thuận lợi vượt qua được thời gian thực tập, trở thành một trong hai thực tập sinh được giữ lại làm việc chính thức. Cả quá trình này cô đã mất trọn ba năm.

Thế mà bây giờ, gia đình cô không cần nói chuyện trực tiếp với cô, đã có thể làm cho tất cả mọi thứ trở về điểm xuất phát.

https://thuviensach.vn

Giây phút ra khỏi phòng hành chính quản lý nhân sự, Kỷ Ức có chút hoang mang, cô nhìn hành lang hai bên cửa mà không biết phải đi về đâu. Bên cạnh có người đi ngang qua, có tiếng bước chân vội vã, hoặc tiếng hai, ba người tụm lại một chỗ thì thầm to nhỏ cười đùa. Mãi cho tới khi từ sau lưng có người đi ra, nhắc cô có thể thu dọn đồ đạc và về nhà nghỉ ngơi, thì cô mới chợt hiểu rằng mình cần phải đi thu dọn đồ đạc và ra khỏi toà nhà này.

Đồ dùng cá nhân của Kỷ Ức ở đây không nhiều, chỉ cần một chiếc hộp giấy là đã giải quyết được hết.

Khi ôm hộp giấy đi ra khỏi toà nhà, lúc này cô mới nhớ ra, ngày kia là sinh nhật của Quý Thành Dương. Trước khi bị gọi đến bộ phận hành chính nhân sự, cô còn đang nghiên cứu xem nên tặng anh quà gì, muốn anh có một sinh nhật thật ấm áp trước khi giải phẫu.

Bốn năm trước, sinh nhật cuối cùng bên anh là lúc anh đang ở Iraq.

Họ đã gọi điện thoại đường dài cho nhau, sau khi dập máy thì tất cả mọi chuyện đều trở nên tệ hơn. Kể từ đó, ngày Hai mươi mốt tháng Năm hàng năm trở thành một điểm mốc, mà hình như cứ mỗi lần đến thời điểm này đều sẽ xảy ra vài chuyện khiến quan hệ giữa hai người tệ đi…

Đầu Kỷ Ức giờ chỉ toàn những suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Cuối con đường này có một trạm xe buýt rất lớn, bảy giờ vẫn chưa phải giờ cao điểm nên không có mấy người đứng đợi xe. Cô ôm thùng đồ đạc của mình đứng dưới bảy, tám biển báo xe buýt, nỗ lực để bản thân bình tĩnh.

Không sao đâu, bây giờ cô đang phải dựa vào bản thân để tự lực cánh sinh, không còn công việc này nữa thì làm việc khác.

https://thuviensach.vn

Bất kể thế nào, cô cũng không rời xa Quý Thành Dương.

Cô vừa nghĩ thế vừa lựa chọn con đường về nhà mà cô đã lâu không đi. Nhưng khi cô nhìn thấy dấu hiệu năm sao trên cánh cổng lớn, thì chợt nhớ đến một thứ rất quan trọng: Cô không có giấy thông hành.

Kỷ Ức đang suy nghĩ xem có nên cầu cứu Quý Noãn Noãn không thì đã có người gọi vào điện thoại cô trước.

Cô đặt thùng đồ xuống dưới chân rồi nghe máy.

"Tây Tây." Giọng của Quý Thành Dương truyền tới, "Em đang ở đâu?"

"Em đang ở…" Cô do dự, có nên nói không đây.

"Không ở toà soạn à?"

Cô im lặng vài giây rồi nói thật: "Ừm."

Đầu dây bên kia cũng bất ngờ yên lặng.

Sau đó, cô nghe thấy anh nói: "Anh đang ở nhà ông nội em, bây giờ em có muốn đến đây không? Hôm nay có thể sẽ phải chính thức công khai một số chuyện."

Quý Thành Dương đứng ở ngoài ban công nhà Kỷ Ức, anh nắm điện thoại trong tay chờ đợi câu trả lời của cô.

Anh đã biết có chuyện gì xảy ra, tất cả những chuyện này đã đến sớm hơn anh dự đoán mấy ngày, làm rối loạn những sắp đặt của anh. Khi động đất xảy ra, khi anh cõng những bệnh nhân ấy ra ngoài bãi cỏ và phát hiện ra mình đánh mất điện thoại, đồng thời đường dây điện thoại cả khu đều xảy

https://thuviensach.vn

ra sự cố, không thể liên lạc được với bên ngoài, anh đã suy nghĩ rất kĩ càng, rằng sau khi thiên tai này kết thúc, anh sẽ phải giải quyết vấn đề nhà Kỷ Ức thật triệt để như thế nào.

May mắn là, mọi người trong nhà anh đều rất thản nhiên.

Ông cụ Quý sau khi biết tin, điều đầu tiên ông nói cũng là: "Một cô bé tốt biết bao nhiêu, con đừng có làm lỡ dở đời nó đấy nhé."

Trong tầm mắt của Quý Thành Dương có thể nhìn thấy trên giá phơi quần áo ngoài ban công có quần áo của một cậu bé, một số nhỉnh hơn, một số thì nhỏ hơn. Trong góc chất đầy những thùng đồ chơi, xe đạp, xe ô tô điện.

Lúc nãy khi đi ra đây, anh nhìn thấy căn phòng mà ngày xưa Kỷ Ức từng ở, bây giờ đã được sửa thành phòng đọc sách nhỏ.

Anh vẫn nhận ra anh đã từng ngồi ở góc nào trên ghế sô pha để cùng xem ti vi với cô, giúp cô băng bó vết thương khi bị ngã. Và cả tại ban công này, anh đã giúp cô làm diều. Chỉ tiếc rằng, ngôi nhà này đã không còn bất kỳ dấu vết sinh sống nào của cô.

Nếu như không phải vì giải quyết triệt để những chướng ngại giữa hai người thì anh sẽ không để cô phải đối diện với tất cả những chuyện này.

Nhưng nếu như cô không đồng ý đến thì anh cũng sẽ có cách khác.

Kỷ Ức không ngờ rằng anh cũng ở đây, khi nghe lời anh nói, cô có thể đoán được anh đến để làm gì. Trái tim trong lồng ngực vốn đã mất khả năng kiềm chế giờ lại đập càng mạnh hơn: "Em đang đứng trước cổng viện." Cô đập, "Nhưng không có giấy thông hành."

"Em đưa điện thoại cho phòng cảnh vệ đi."

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức liền đưa điện thoại.

Quý Thành Dương đọc một số điện thoại quân đội để họ gọi kiểm tra đối chiếu.

Rất nhanh sau đó, cảnh vệ cho cô đi qua.

Kỷ Ức cứ thế ôm chiếc thùng nhỏ trong tay và đi vào trong đại viện. Rẽ trái từ trục đường chính, rảo bước thêm khoảng hai mươi phút là sẽ đến khu dành cho người nhà. Khi cô đi đến trước cửa nhà ông nội thì toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi.

Cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa lớn màu đen, sau khi nhìn khoảng vài giây mới ấn chuông cửa.

Người mở cửa là thím ba, rõ ràng thím đã biết rằng cô sẽ đến nên không có biểu hiện bất ngờ nào, thím chỉ khẽ bảo cô thay dép và nhanh vào trong nhà mà thôi. Kỷ Ức đặt thùng đồ đạc vào góc rồi thay dép đi trong nhà, sau đó bước vào căn phòng đang cực kỳ yên lặng.

Trong phòng khách, có ông nội cô, ông nội Quý và Quý Thành Dương.

Những người còn lại trong nhà đều ở trong phòng khách hoặc trong phòng đọc sách và nhường lại gian chính.

Cô không lường được tình hình này nên chào lần lượt từng người: “Ông nội, ông nội Quý.”

Sau cùng ánh mắt cô mới chuyển đến anh, cô không cất tiếng, nhưng trái tim đang thấp thỏm nãy giờ nhờ trao đổi ánh mắt với anh mà dần dần bình an trở lại.

https://thuviensach.vn

“Tây Tây.” Chú ba ra khỏi phòng đọc sách, “Thím ba muốn nói chuyện trước với cháu.” Chú nhanh chóng liếc nhìn về phía thím ba, thím liền đứng dậy khỏi ghế trong phòng ăn và đưa Kỷ Ức vào căn phòng mà cô đã từng ở.

Tuy không biết rằng trước khi Kỷ Ức đến, mọi người đã nói những gì, nhưng cô có thể đoán được những điều mà thím ba sẽ nói.

Quả nhiên, khi cô ngồi xuống chiếc ghế trong phòng đọc sách nhỏ, thím ba liền bắt đầu nói cho cô nghe những lời đồn đại bóng gió trong viện: “Ông nội cháu rất giận, cháu có biết một số bà, bác trong viện khi biết chuyện này đều về nói với con cháu mình rằng: ‘Con bé Kỷ Ức chơi cùng cháu hồi nhỏ bây giờ lại yêu cái chú nhà họ Quý rồi.’ Tây Tây, từ nhỏ cháu đã rất nghe lời, là đứa trẻ khiến cả nhà yên tâm nhất, sao bây giờ tự nhiên lại không nắm vững được phương hướng trong chuyện tình cảm thế?”

Kỷ Ức không nói gì.

Thím ba cũng đã được giao nhiệm vụ, nên những lời thím nói đều đã được chuẩn bị từ trước, rất có logic.

Nói từ quan hệ giữa hai nhà, đến sự khác biệt vai vế giữa hai người, điều quan trọng nhất vẫn là Kỷ Ức đang ở độ tuổi đẹp thế này, tình cảm vẫn chưa thực sự trưởng thành, không cần thiết phải lựa chọn sớm đến thế. “Hơn nữa, Tây Tây, cháu nào đã phải chịu khổ sở thực sự đâu.” Những lời của thím ba phù hợp với quan niệm giá trị thông thường, “Chú Quý của cháu… Quý Thành Dương sức khoẻ không tốt, bây giờ mới có hơn ba mươi tuổi đầu, cuộc đời sau này còn dài lắm. Chúng ta đều vì suy nghĩ cho cháu cả, những chuyện này cháu nhất định phải nắm rõ được tình hình.”

“Cháu biết.” Cuối cùng cô cũng lên tiếng.

Thím ba sững sờ, thím có thể nhận ra thái độ của cô là có nói ngọt nhạt gì cũng không làm cô thay đổi ý định.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, câu chuyện chuyển hẳn sang một hướng khác, họ muốn đưa cô ra nước ngoài du học.

Nhưng chuyện này cũng bị cô lắc đầu từ chối.

Cuộc nói chuyện đã kết thúc do khuyên nhủ thất bại.

Kỷ Ức ra khỏi phòng, khi thím ba lắc đầu với chú ba thì ông nội của Kỷ Ức cũng nhìn thấy, ông thoáng nhíu mày, nói: "Tây Tây, về đạo lý thì ông nội không cần phải quản cháu đến bây giờ. Con cái thì phải phụng dưỡng bố mẹ, chứ nào có bố mẹ quản con cái cả đời? Chú ba cháu cũng không có nghĩa vụ phải quản cháu thay bố."

Trong lời ông nói có cảm xúc rất nặng nề.

Trong tầm mắt cô vẫn là phòng đọc sách, phòng ngủ và phòng vệ sinh đầy quen thuộc, ông nội thích mặc quần bộ đội màu xanh đậm đang ngồi trên ghế màu nâu: "Lần trước bố cháu về, ông mắng đuổi đi rồi, không biết hiếu thuận với bố mẹ, đến con cái còn chẳng buồn quan tâm." Ông nội tiếp tục nói, và thể hiện thái độ cuối cùng: "Dù bố cháu có đối xử với ông như thế, nhưng ông vẫn có tình cảm với cháu, hy vọng cháu có thể sống tốt."

Tất cả mọi người đều lắng nghe những lời này.

Có lẽ vì từ nhỏ đã lớn lên bên ông nội, nên Kỷ Ức bị ông nói đến mức sống mũi cay cay, hoàn toàn không thể bình tĩnh như lúc ở trong căn phòng nhỏ khi nãy. Lúc bước vào cửa, cô đã có cảm giác rằng mình không còn có nhà nữa. Ngày xưa lúc đi học cô ở nội trú, chỉ có cuối tuần mới về, nơi đây vẫn có một căn phòng che mưa tránh bão cho cô, nhưng bây giờ thì cô đã không còn nơi ấy nữa.

https://thuviensach.vn

Cô không biết Quý Thành Dương sẽ nghĩ như thế nào, trong căn phòng này chỉ có mình anh là người ngoài, những lời này đã trực tiếp phủ nhận anh nhưng anh vẫn thản nhiên ngồi ở đó.

"Cháu tự lập rồi, cháu có công việc rất tốt, sau này cũng tuyệt đối không dùng một đồng một hào nào của bất cứ ai trong gia đình." Kỷ Ức hạ thấp giọng, một lần nữa lặp lại suy nghĩ của mình.

Đây là câu nói nặng nhất mà cô nói với gia đình.

Lúc còn nhỏ, cô đã từng trốn mưa tránh bão ở đây, trước khi trưởng thành, người nhà cũng chưa từng ngược đãi về mặt kinh tế. Chỉ có thể nói rằng, duyên phận làm người thân quá mỏng manh nên cô vẫn rất biết ơn ông nội ngày xưa đã bế cô về nuôi dưỡng, cho cô một môi trường giáo dục tốt đẹp.

Còn Quý Thành Dương…

Trước khi tình yêu đến, những sự chăm sóc vô tư mà anh dành cho cô đều không phải nghĩa vụ của anh.

Khi cô đuổi theo bước chân của cha mẹ, mong muốn nhận được từ họ một nụ cười, thì người đàn ông tên Quý Thành Dương này đã tặng cô sự chăm sóc và bảo vệ không cần báo đáp. Nếu không có anh, cuộc đời cô đã rời khỏi quỹ đạo ngay từ khi mới mười mấy tuổi. Thế nên sự chia cách suốt bốn năm và những chuyện có thể sẽ phải đối mặt sau này, đối với cô đều không quan trọng.

"Cháu không muốn ra nước ngoài du học." Kỷ Ức khựng lại một lát để nhìn về phía Quý Thành Dương đang ngồi, "Cháu muốn kết hôn với anh ấy."

https://thuviensach.vn

Lời nói của cô chuyển đổi quá nhanh, tuy giọng nói cô rất khẽ, nhưng từng chữ đều được phát ra rất rõ ràng.

Cô thể hiện thái độ trực tiếp, khiến cả phòng khách lại chìm vào yên lặng.

Nhưng nhanh chóng, có người đã đập tan sự yên lặng khiến người khác phải bối rối này: "Chú Kỷ." Quý Thành Dương đứng dậy khỏi ghế sô pha, "Cũng như những gì cháu đã nói trước mặt bố cháu khi nãy, cháu sẽ chịu trách nhiệm về tương lai của Kỷ Ức."

Anh nói xong liền cúi xuống lấy một tệp tài liệu mở ra, đặt lên bàn uống nước trước mặt mọi người.

"Lão Kỷ này." Ông nội Quý khẽ cười, mở lời, "Nếu như giữa hai đứa nhỏ đã có chuyện như thế này, nếu phải định ai đúng ai sai thì cũng là lỗi của con trai tôi. Nói thế nào nhỉ, tuổi tác hai đứa cũng chẳng cách nhau nhiều lắm, coi như có duyên với nhau, về phía tôi thì, tôi rất thích Tây Tây, nếu như ông cho phép thì coi như nể mặt tôi, cho con bé vào nhà họ Quý."

Cô cảm thấy mặt mình nóng bừng, nóng đến đau đớn, cứ như thể đang lên cơn sốt.

Ông nội Kỷ Ức im lặng, người nhà họ Kỷ cũng không dám lên tiếng.

Qua một lúc lâu, ông cụ mới thở dài, lắc đầu: "Không biết còn có thể nói gì được nữa."

Trước khi Kỷ Ức đến, Quý Thành Dương đã nói cho hai ông cụ biết trong tệp tài liệu này có những gì. Bây giờ thấy ông nội Kỷ Ức có vẻ đã xuôi xuôi, anh liền cầm chiếc bút bi đen gài trên tập tài liệu lên và gọi Kỷ Ức lại gần.

https://thuviensach.vn

Anh đưa vào tay cô tổng cộng bốn tờ giấy viết tay.

Ngày ký tên đều khác nhau.

Năm 2001, 2003, và hai phần được kí vào hôm nay, mỗi phần đều có chữ ký của anh.

Năm 2001, trước khi anh phải phẫu thuật u não, cô bị cuốn vào sự kiện bạo lực trường học vì Triệu Tiểu Dĩnh. Lúc ấy, Quý Thành Dương đã ra mặt giải quyết, từ gia đình người bị hại đến bên phía trường học, cuối cùng cũng bình ổn được mọi thứ. Tờ giấy này do chính tay anh viết, trong đó có một số tiền để lại cho cô để cô hoàn thành việc học. Nếu như anh phẫu thuật thất bại thì số tiền này sẽ được ông nội Quý giao lại cho cô.

Năm 2003, trước khi rời khỏi Trung Quốc, anh đã để lại tất cả tài sản của mình cho cô.

Còn lại hai tờ giấy ngày hôm nay, một phần là bảo hiểm sự cố ngoài ý muốn với số tiền lớn, người thụ hưởng là Kỷ Ức; một phần nữa là lời hứa của nhà họ Quý dành cho cô: Nếu như Quý Thành Dương có bất kỳ bất trắc nào thì bất kể quan hệ giữa hai người có phải hôn nhân hay không thì tất cả mọi tài sản thuộc về Quý Thành Dương, kể cả những di sản mà anh được hưởng từ gia đình nhà họ Quý, đều sẽ được để lại cho Kỷ Ức.

Tờ cuối cùng, cần phải có chữ kí của cô.

Đây là tất cả thành ý mà Quý Thành Dương mang đến hôm nay.

Trước khi Kỷ Ức bước vào cửa ngôi nhà này, anh đã nói xong tất cả mọi chuyện.

Kỷ Ức cầm bút lên và nhìn những thứ trong tay, cô cúi xuống nhìn rất lâu, khi ngẩng đầu lên, tầm mắt cô đã nhạt nhoà. Cô chưa bao giờ kí kết

https://thuviensach.vn

những thứ như thế này, đặc biệt là với tiền đề anh sẽ qua đời và đảm bảo lợi ích cá nhân cô…

Quý Thành Dương nhìn cô, anh khẽ gật đầu, ra hiệu cho cô đừng do dự thêm nữa.

Cô quỳ mọp xuống như một đứa trẻ trước bàn uống nước, cô đặt tờ giấy xuống trước mặt. Dưới đầu bút chính là nơi cô cần phải kí tên mình, bên cạnh đó ba chữ uốn lượn: Quý Thành Dương.

Khi hạ bút xuống, trong đầu cô hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Những chuyện đã qua, lúc chia ly, và những lời hai người từng nói đều dâng lên không hề nương tình.

Cô không có kinh nghiệm yêu những người cùng lứa tuổi, bao gồm cả những cách yêu đương đại chúng nhất. Quý Thành Dương chưa bao giờ giống với những người bình thường khác xung quanh cô, anh sẽ không tự nguyện hoặc bị ép phải kể lại vì sao lại rung động lúc ban đầu và đã yêu như thế nào khi bị bạn gái gặng hỏi. Cho dù là những người con trai cùng lứa tuổi không giỏi ăn nói thì cũng sẽ có lúc phải bày tỏ trái tim mình.

Nhưng anh thì khác, anh vĩnh viễn bình tĩnh, vĩnh viễn sẽ suy nghĩ kĩ càng mọi thứ trước tiên.

Kể cả lần này, hoặc có thể nói rằng, kể từ năm cô mười lăm tuổi, anh đã thay cô suy nghĩ rất nhiều thứ.

Đầu bút chạm vào mặt giấy, cô kí tên mình.

“Kỷ Ức” và “Quý Thành Dương” đặt bên cạnh nhau, cũng như hai chữ “Kỷ” và “Quý” trên chiếc bảng đen tại trường tiểu học năm nào.

https://thuviensach.vn

Đây là kết thúc cuối cùng của câu chuyện này.

Quý Thành Dương đã dùng từng tài liệu từ năm 2001 để chứng minh cho thái độ chịu trách nhiệm cuộc đời Kỷ Ức của mình. Tuy cách làm này có hơi cưỡng chế, nhưng đây là cách giải quyết nhanh nhất mà anh có thể nghĩ tới. May mắn nhất là, bố của Quý Thành Dương từ đầu tới cuối đều ủng hộ anh, thậm chí còn đi cùng anh sang nhà Kỷ Ức, để mọi ảnh hưởng có thể xuống thấp nhất.

Anh lái xe, đưa Kỷ Ức rời khỏi đại viện.

Lá cây dương thụ hai bên đường bắt đầu xum xuê, hoàn toàn không giống với lúc anh mới về nước, xám xịt, trơ trụi. Kỷ Ức ngồi bên cạnh anh, tim cô đập thình thịch, bây giờ cô mới không ngừng nhớ lại khi nãy mình đã nói rằng muốn kết hôn với anh như thế nào, và đã kí vào những tài liệu ấy trước mắt mọi người ra sao.

Xe đi ngang qua bùng binh là bồn hoa cực lớn rồi đi vào con đường chính thẳng ra cổng.

Con đường chính đi thẳng về phía Bắc sẽ đến cánh cổng rời khỏi nơi này, nếu lái về phía Tây sẽ đến bể bơi, rẽ phải sẽ vào khu quân sự, doanh trại, toà nhà dạy học, bãi tập dã chiến, khu tập bắn vũ khí hạng nhẹ và thao trường phòng độc…

Trong đầu cô nhanh chóng vẽ nên bản đồ khu vực này, và bỗng nhiên muốn đi hết một vòng mọi nơi.

“Chúng ta đang đi đâu thế?” Cô nhìn cảnh vật bên ngoài, hỏi anh.

“Tuỳ em.” Anh cười, liếc nhìn bộ dạng bám vào cửa sổ xe của cô.

https://thuviensach.vn

“Thế chúng ta đi lái xe đi.” Cô bỗng quay đầu lại, mắt long lanh sáng bừng.

Quý Thành Dương không hề phản đối, anh nhìn đồng hồ rồi gọi mấy cuộc điện thoại, sau khi xác nhận nơi đó bây giờ không có hoạt động chính thức nào liền quay xe đưa cô đến nơi mà cô muốn đi.

Vì đã chào hỏi trước, nên binh sĩ trực liền cho họ đi qua ngay.

Xe không giảm tốc mà cứ thế lái ra khỏi đường nhựa để đi vào con đường đất mấp mô, họ đi ngang qua một thao trường tập luyện, cuối cùng dừng lại ở nơi mà họ đã từng đến.

Dưới ánh hoàng hôn.

Kỷ Ức nhảy xuống khỏi xe, cô nhìn nơi tuy đã từng đến nhưng vì đêm tối mà không thể nào ngắm hết được diện mạo này.

Đằng xa không nhìn thấy tường rào, mà chỉ thấy những lùm cây trải dài, ánh mặt trời màu đỏ cam rải xuống những lùm cây, tuy không hẳn là cảnh đẹp, nhưng cũng mang lại không khí đặc biệt cho bãi huấn luyện quân sự.

Kỷ Ức tự bước lại mấy bước rồi quay người nhìn anh, tâm trạng cô tốt đến mức không thể nào hình dung nổi.

Quý Thành Dương dường như đã nhận ra ý đồ của cô, anh nhìn bốn phía xung quanh không một ai liền dang tay về phía cô và ra hiệu cho cô có thể tuỳ ý phát huy.

Sau đó, dáng người màu trắng liền lao tới, nhào vào lòng anh.

“Lần trước anh dẫn em đến đây, có phải anh đã thích em rồi không?” Đôi mắt to tròn của cô ghé qua khe hở giữa cánh tay anh, tiếp tục nhìn mặt trời

https://thuviensach.vn

lặn, ngại ngùng hỏi.

Lần trước? Quý Thành Dương nhẩm tính thời gian: "Nếu đúng thì đạo đức của anh bại hoại thật rồi."

Lúc ấy cô khoảng mười bốn tuổi, đối với một người đàn ông hơn hai mươi tuổi như anh thì cô vẫn chỉ là một đứa trẻ, vẫn sợ tối, thích khóc, lúc nào cũng cẩn thận e dè muốn đối tốt với tất cả mọi người xung quanh để đổi lại được một chút báo đáp. Lúc ấy tại sao anh lại đưa cô đến đây học lái xe vào buổi tối thì đến anh cũng không giải thích rõ được, nhưng ít nhất khi ấy vẫn chưa phải tình yêu.

"Ở Wellington thì sao?"

"Wellington?" Quý Thành Dương tiếp tục nhẩm lại thời gian.

Ở đó xảy ra một số chuyện, anh vẫn nhớ rất rõ, cô bé này đã dùng một bài hát để ám chỉ rằng cô bé thích anh như thế nào khi anh bế cô lên để tránh chạm vào nước biển trong đêm khuya bên bờ biển ấy. Có lẽ là lần đầu tiên anh nhận ra sự dựa dẫm đối với bề trên, cô đã nảy sinh một số tình cảm với anh, những tình cảm mà đến bản thân cô cũng không hề biết rằng chúng nghiêm trọng đến mức nào.

Cũng trong đêm ấy, khi anh bế cô đi trên hành lang không một bóng người, anh có thể cảm nhận được nhiệt độ gương mặt cô khi khẽ chạm vào xương quai xanh của anh. Thế nên anh đã rời khỏi Wellington sớm chứ không đưa cô đi thăm núi Victoria như kế hoạch.

Sau này anh trở về Mỹ thì xảy ra sự kiện khủng bố 11 tháng 9 làm rung chuyển cả thế giới.

Cô không nghe được câu trả lời của anh nên ngước lên, nhìn anh đầy không chắc chắn.

https://thuviensach.vn

Từ góc này chỉ có thể nhìn thấy cằm và khoé môi hơi nhếch lên của anh, nhưng từ nụ cười này cũng hoàn toàn không thể đoán được đáp án cho câu hỏi của cô. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì vẫn là quá sớm…

Quý Thành Dương đến cuối cùng cũng không cho cô một đáp án chính xác.

Khi mặt trời đã hoàn toàn khuất sau núi, trong không gian vẫn còn nhiệt độ từ ban ngày lưu lại, thời tiết trung tuần tháng Năm đã bắt đầu nóng nực. Gió thổi qua những lùm cây xào xạc, cô tiếp tục ôm anh, tự cho mình một giả thiết làm câu trả lời.

Thôi thì để tất cả tình cảm đều bắt đầu từ năm 2001.

Lúc ấy, anh từ một người thành công trọng vọng trở thành một kẻ bình thường mất đi ánh sáng, tiền đồ chưa đoán trước được, mệnh vận khó khăn. Còn cô là lần đầu tiên phải trực tiếp đối mặt với sự lãnh đạm lạnh lùng của người nhà. Trong bóng tối, một người đã mất đi ánh sáng là anh lại dành cho cô tất cả mọi hỗ trợ…

Lúc trở về đã gần đến chín giờ.

Xe men theo con đường khi tới để ra khỏi bãi luyện tập, để lại những binh lính đang làm lễ chào lại sau lưng. Họ men theo con đường lớn để lái xe về, cũng giống như buổi tối hôm ấy, chỉ có điều người bên cạnh cô không còn vừa lái xe vừa quay ra ngoài để hút thuốc nữa.

Kỷ Ức mở cửa sổ, làn gió đêm ấm áp liên tục lùa vào bên trong.

“Anh có còn nhớ anh Vương Hạo Nhiên, bạn thân của anh không?” Cô bỗng nhiên nhớ ra một số chuyện.

https://thuviensach.vn

“Cậu ấy bây giờ đang giao lưu biểu diễn ở Đức. Có chuyện gì thế?”

“Tô Nhan thì sao?” Cô lại hỏi.

“Tô Nhan ư?” Quý Thành Dương nghĩ một lát, “Anh nhớ Vương Hạo Nhiên nói rằng, ba năm trước hai người họ đã kết hôn rồi.” Anh vẫn nhớ lúc mới về nước, anh đã bị Vương Hạo Nhiên đấm cho một cú rất mạnh ở dưới chân nhà Kỷ Ức. Một vài tuần sau đó, Vương Hạo Nhiên mới ngại ngùng nói với anh rằng, cậu ta và Tô Nhan đã kết hôn rồi.

Anh vẫn nhớ khi quen biết với Vương Hạo Nhiên và Tô Nhan là lúc mấy người họ cùng đạt giải trong trận thi đấu.

Tình bạn giữa ba người họ đã duy trì rất nhiều năm, thế nên khi biết tin này, anh đã tặng cho họ một phần quà rất lớn. Khi con người ta đến một độ tuổi nhất định sẽ phát hiện ra xung quanh mình bất kể là người có tính cách như thế nào, đã trải qua bao nhiêu chuyện, thì khi nói về tình hình hiện tại của nhau cũng đều lấy gia đình ra làm chủ đề của cuộc nói chuyện: Kết hôn, hoặc là sinh con.

“Mấy năm trước khi nhìn thấy Tây Tây, tớ đã nghĩ đến Lolita.” Trong đầu anh hiện lên câu nói của Vương Hạo Nhiên ngày xưa, “Đừng nhìn tớ bằng ánh mắt đấy, tớ đâu có háo sắc đến vậy. Tớ chỉ cảm thấy rằng mỗi lần gặp là tớ lại cực kỳ muốn được chiều chuộng cô bé, chính là tâm trạng khi một người đàn ông muốn được chiều chuộng phụ nữ…”

Có lẽ cũng chính là vì câu nói này.

Từ khi ấy anh bắt đầu biết rằng Vương Hạo Nhiên có một số suy nghĩ đối với Kỷ Ức, nhưng anh lúc đó chẳng hề quan tâm, thế nhưng đến cuối cùng chính anh lại là người không thể rời khỏi được cái tên Kỷ Ức này.

https://thuviensach.vn

Kỷ Ức vốn định kể một số chuyện liên quan đến Vương Hạo Nhiên trong bốn năm xa anh, nhưng lại bị chuyện kết hôn của Tố Nhan và Vương Hạo Nhiên làm cho sửng sốt, cô cũng quên luôn những ý định khi đặt ra câu hỏi ban đầu… rằng muốn xem xem anh liệu có khả năng "ghen" hay không.

Cô gác cánh tay lên cửa sổ, đỡ lấy cằm và đắm chìm trong những tâm trạng cảnh còn người mất này.

Rõ ràng ở độ tuổi của cô, thì vẫn chưa gặp những chuyện như thế này đủ nhiều nên vẫn có một chút khó hiểu và lạ lẫm. Ví dụ như tại sao một Tô Nhan từng thích Quý Thành Dương đến thế lại lấy Vương Hạo Nhiên?

Trong logic của cô, nếu đã từng yêu Quý Thành Dương thì sẽ chẳng có cách nào yêu người khác được nữa.

https://thuviensach.vn

Đoạn kết

Kỷ Ức nhanh chóng nhận được điện thoại từ toà soạn, giục cô quay lại làm việc.

Cô đến văn phòng, nhận một số tài liệu từ chỗ đồng nghiệp, mở ra xem, đó là những tấm ảnh mới nhất chụp vùng Trung Nam Bộ của Myanmar khi bị cơn lốc xoáy Nargis quét ngang qua. Một trận lốc xoáy, mà con số tử vong đã vượt qua một trăm ba mươi ngàn người.

Thực tập sinh đứng bên cạnh cô đưa đến những tin tức đã được dịch xong xuôi về xung đột bài ngoại ở Nam Phi, hơn sáu mươi người tử vong.

…

Tất cả đều chẳng có gì thay đổi.

Mỗi phút mỗi giây đều đang xảy ra các loại thiên tai nhân hoạ, còn cô thì phải xử lý những thông tin này, sàng lọc biên tập xong thì công bố ra ngoài, đó chính là công việc của cô.

Nhưng cuộc sống của cô…

Kỷ Ức ngồi xuống trước máy tính, cô mở màn hình, vào giây phút ấn nút mở máy, cô chợt nhớ tới giây phút bối rối mấy ngày trước.

Khi cô cùng Quý Thành Dương và ông nội Quý ra khỏi khu gia đình, cô đứng trước chiếc xe con màu đen có ông nội Quý ngồi bên trong, do dự mãi cũng không nói nổi lời từ biệt, “Bây giờ cứ gọi là ông.” Ông hiểu rất rõ sự

https://thuviensach.vn

do dự băn khoăn của cô, "Đợi sau này đến lúc cần đổi xưng hô thì cứ từ từ thích ứng."

Quý Thành Dương đã nói với cô như thế.

Tối hôm ấy, Quý Noãn Noãn gọi điện tới, một mặt chúc mừng cô đã phá vỡ mọi trở ngại và trở thành một nửa người nhà họ Quý, mặt khác lại thì thầm oán trách, mong ước kết hôn từ nhỏ tới lớn của Noãn Noãn là Kỷ Ức sẽ làm phù dâu. Để hoàn thành ước nguyện này, thậm chí Noãn Noãn đã lén lút đặt sẵn lễ phục phù dâu rồi, ấy vậy mà bây giờ kế hoạch bị phá bỏ hoàn toàn. "Mẹ tớ bảo, làm thế còn ra gì nữa, bảo thím út tương lai làm phù dâu cho con ư?" Noãn Noãn lẩm bẩm, thở ngắn than dài ở đầu dây bên kia cho tới tận khi họ cúp máy.

Vai vế hoàn toàn rối tung rồi.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại lúc cô gọi chú út Quý lần đầu tiên, thì cô căn bản sẽ không thể nào tưởng tượng được chàng trai trẻ tuổi cao hơn cô mấy chục centimet và có thể bế cô lên đặt trên cánh tay mà không cảm thấy mệt mỏi này, mười mấy năm sau sẽ không được cô gọi bằng danh xưng như thế nữa, mà chỉ đơn giản ngắn gọn bằng ba từ: Quý Thành Dương.

Cô cuối cùng cũng hiểu, những người bây giờ và tương lai biết về tình cảm giữa cô và Quý Thành Dương sẽ nghĩ như thế nào, đến cô mỗi lần nghĩ về việc thay đổi xưng hô với người nhà họ Quý cũng cảm thấy bối rối khó xử thế này chứ đừng nói gì người ngoài.

Nhưng Quý Thành Dương vĩnh viễn có thể thản nhiên đối mặt.

Anh lúc nào cũng có sự thản nhiên vượt xa tuổi tác bản thân khi đối mặt với số mệnh và những ngăn trở liên tục này. Nhưng đồng thời anh cũng có

https://thuviensach.vn

sự thản nhiên hoàn toàn không màng đến thế tục khi xác định tình cảm trong lòng mình.

Bởi vì Quý Thành Dương sắp phải phẫu thuật, nên vừa phục chức ngày đầu tiên, chủ nhiệm chỉ phân việc buổi sáng cho cô thôi. Buổi trưa cô trở về nhà, không nghe thấy bất kỳ tiếng động đi lại nào liền thay dép vào các phòng để tìm anh, vì sợ anh đang làm việc nên cô không lên tiếng gọi. Khi đi vào của phòng đọc sách, cô mới thấy cánh cửa chỉ khép hờ.

Cô bước vào.

Thông qua khe hở chưa đầy năm centimet, và nhìn thấy anh.

Anh ngồi trên tấm thảm da dê trải ngoài ban công, duỗi thẳng chân dài trong chiếc quần thể thao, anh nhắm mắt dựa ở đó nghỉ ngơi. Chân anh rất dài, vắt ngang cả cái ban công, từ góc này thậm chí có thể nhìn thấy ánh mặt trời đã chiếu vào những sợi tóc của anh như thế nào.

Chiếu sáng gương mặt nghiêng của anh.

Cô nhìn thấy bên cạnh anh có một cuộn giấy, cô đi tới mở ra xem, đây là bản đồ thế giới mà cô từng mua về để ghi lại những nơi anh đã đi. Chiếc bản đồ này cô mua trước khi anh đi Iraq, nhưng sau này vẫn để trên chiếc bàn trong phòng đọc sách, để mặc biết bao năm, bây giờ trên đó đã dính từng tờ giấy nhỏ, ghi lại rất kĩ càng mỗi một nơi anh đã đi qua và cả thời gian nữa.

“Lên đây.” Anh bế cô lên ban công, vòng cánh tay ra phía trước ôm lấy cô như ôm một cái gối ôm mềm mại nhỏ nhắn.

“Năm 97 anh đã đi Syria rồi à?” Cô cúi đầu đưa ngón tay chạm vào những nơi mà cô chưa từng tới.

https://thuviensach.vn

“Năm anh đưa em đi khiêu vũ thì mùa hè đi Syria.”

Cổ tay Quý Thành Dương chạm vào phần ngực mềm mại của cô nhưng không hề có hành động nào khác. Anh tạm thời quên đi những suy nghĩ đầy ắp trong đầu khi nãy, những kế hoạch cho tương lai của cô ngộ nhỡ phẫu thuật thất bại.

Cô hỏi từng câu, từng năm, cuối cùng dừng lại ở năm 2003.

Sau đó là năm 2007.

“Năm ngoái… anh đi Jordan à?”

Anh nói với cô: “Anh ở Iraq vận khí không tốt nên gặp phải bọn bắt cóc, khoảng năm 2007 thì được cứu ra và chuyển đến một bệnh viện ở Jordan để tiến hành điều trị.”

Trong những ngày Quý Thành Dương ở nước ngoài phải điều trị về sức khoẻ và tinh thần cũng là những ngày anh không tìm thấy Kỷ Ức. Khi anh nhìn thấy những cô gái người Hoa cùng lứa tuổi với Kỷ Ức thường phải liếc nhìn thêm mấy cái, anh muốn trong đầu óc mình có không gian tưởng tượng cụ thể hơn để tưởng tượng sự thay đổi của cô. Tóc dài hay tóc ngắn, gương mặt bụ bẫm khi còn nhỏ đã gầy đi chưa, liệu cô còn dễ khóc như trước hay không.

Những người ở thế hệ trước thường thích nói rằng, sau khi trải qua những trắc trở lớn mới thay đổi thái độ sống của một con người.

Nếu nhìn lại bao nhiêu năm đã qua, những năm tám mươi, lần đầu tiên chính là khi anh từ vùng núi chuyển về Bắc Kinh, thứ thay đổi chính là thế giới của anh, anh đã nhìn thấy một thế giới vượt qua ngoài sức tưởng tượng, anh muốn được hoà vào thế giới này, thậm chí muốn trở thành phần thiểu số kiệt suất.

https://thuviensach.vn

Năm 2001 là lần thứ hai, nếu không có lần đổ bệnh ấy thì có lẽ anh sẽ không vượt qua chướng ngại tâm lý của mình để ở bên cạnh Kỷ Ức, lần đổ bệnh ấy khiến anh càng kiên định hơn về giá trị quan nhân sinh của mình, "Thời không đãi mình", anh làm tất cả những chuyện mà bản thân muốn làm, đó chính là Quý Thành Dương của khi ấy… Ở độ tuổi hai mươi lăm, hai mươi sáu, sau khi gặp phải thử thách trắc trở, một lần nữa giành được cuộc sống mới và tình yêu, chính là độ tuổi đẹp nhất của một người đàn ông chính trực.

Anh lúc này đã không còn là một người chỉ biết dùng lời nói để bảo với Kỷ Ức rằng, "Anh không phải là một người hoàn mỹ, cũng đừng có ai nghĩ anh hoàn mỹ" nữa, mà anh đã thật sự ý thức được rằng, bản thân mình chung quy cũng chỉ là một người bình thường.

Anh quả thật không thể nào hoàn mỹ được.

Tư duy của anh dừng lại tại đó.

Kỷ Ức chuyển động cơ thể, cô quay lại để có thể nhìn thấy anh, không cần phải nói thêm bất kỳ một lời nào nữa, vì cô đã xót xa rồi, tất cả cuộc sống lưu lạc lang bạc ấy cô đều không nhẫn tâm lắng nghe thì anh đã phải trải qua như thế nào?

"Lúc anh mới về nước, em đã ra ngoài cùng bạn và uống bia." Cô bỗng thấp thỏm.

"Sau đó thì sao?" Quý Thành Dương không đoán được cô định nói gì.

"Năm anh làm phẫu thuật u não, em đã đi Di Hoà Cung thắp hương, cầu nguyện rằng chỉ cần anh mạnh khoẻ thì em sẽ không bao giờ uống bất kì thứ gì ngoài nước lọc nữa…" Cô không biết làm sao để nói tiếp, chuyện này cô đã lo lắng rất lâu đến mức sắp trở thành tâm bệnh rồi.

https://thuviensach.vn

“À, mê tín.” Anh cười.

“… Có thờ có thiêng, có kiêng có lành.”

“Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.” Anh cúi đầu dùng trán mình chạm vào trán cô. “Tuyệt đối không có bất kỳ chuyện gì đâu.”

Đây là lần nói chuyện cuối cùng giữa hai người về cuộc phẫu thuật lần này.

Ngày phẫu thuật, Kỷ Ức cầm theo một quyển từ điển dày cộp.

Cô cúi đầu nỗ lực học thuộc từ đơn.

Sau khi Quý Thành Dương đi Iraq vào năm 2003, đây là cách duy nhất để cô an ủi bản thân.

Cô luôn tự nhủ rằng phải quên đi nội dung trò chuyện giữa bác sĩ và anh tối qua, và cả những lời dặn dò theo thủ tục của bác sĩ đối với người ngoài trước khi phẫu thuật bắt đầu. Không biết bố mẹ Noãn Noãn biết được bao nhiêu, nhưng mặt mũi Noãn Noãn khi ấy trắng bệch. Còn cô, cứ thế nhìn bố mẹ Noãn Noãn cầm bút lên, kí tên mình vào những tờ giấy ấy.

Từ điển đã lật được mười mấy trang.

Thời gian cũng đang trôi qua từng phút từng giây.

Cô cảm thấy Noãn Noãn muốn nói chuyện với mình nhưng cô bạn lại chẳng hề nói lời nào.

Quyển từ điển trong tay cô bỗng bị giật mất, “Tây Tây…” Noãn Noãn gọi cô, nhưng cùng lúc cũng sờ đến cuối trang giấy, ở đó đã bị những ngón

https://thuviensach.vn

tay cô đâm rách, nhăn nhúm, gập lại thành một lớp rất dày.

“Cậu cầm giúp tớ một lúc, tớ vào phòng vệ sinh.” Cô đứng dậy, phát hiện ra chân mình mềm nhũn.

Nhưng lại sợ người nhà họ Quý ngồi bên cạnh nhận ra nên cô gắng gượng đi về phía trước mấy bước mới tìm lại được cảm giác đi bộ. Phòng vệ sinh ở tầng này không lớn, tuy người không đông nhưng vẫn phải chờ một lúc khá lâu. Khi cô ra ngoài thì phát hiện đèn phòng phẫu thuật đã tắt…

Tim cô bỗng giật thót một cái, suýt nữa thì ngừng đập.

Bác sĩ đi ra ngoài, nói với bọn họ phẫu thuật rất thành công, Quý Thành Dương đã được trực tiếp gửi sang phòng giám hộ bệnh nặng VIP.

Thế nên tất cả những người đang chờ đợi ở bên ngoài lúc này đều không nhìn thấy anh.

Bởi vì là phòng giám hộ VIP nên cho phép một người thân ở lại chăm sóc. Khi y tá hỏi gia đình có muốn ở lại cùng không, bố Noãn Noãn không nói gì nhưng ánh mắt của mẹ Noãn Noãn lệch về một phía và rơi xuống người Kỷ Ức, “Tây Tây, có chịu nổi không?”

Cô gật đầu, chỉ sợ họ sẽ không cho cô ở lại bên anh.

Mẹ Noãn Noãn thoáng mỉm cười, dặn dò cô: “Bệnh nhân ở đây đều do y tá phụ trách chăm sóc, không phải là hộ lý, để cho họ chăm sóc Thành Dương thì cháu có thể thoải mái hơn một chút, chỉ cần ở lại cùng là được.” Tuy cô vẫn chưa biết rằng sau này phải gọi người phụ nữ trước mặt là bác hay đổi xưng hô theo Quý Thành Dương, nhưng về bản chất thì không hề thay đổi, mẹ của Noãn Noãn vẫn luôn coi cô như con để căn dặn.

Cô vâng lời rồi tiễn người nhà họ Quý ra về.

https://thuviensach.vn

Đêm khuya, Kỷ Ức mặc bộ đồ màu xanh lá cây và dép lê được chuẩn bị riêng cho cô và ngồi bên cạnh gường anh. Bác sĩ đã nói, với tình hình sức khoẻ của anh bây giờ, có lẽ sẽ tỉnh lại sau khi phẫu thuật khoảng bốn, năm tiếng, nghĩa là khoảng một, hai giờ đêm nay. Cô canh chuẩn thời điểm ấy, không muốn rời khỏi đây vì đi vệ sinh mà mỗi lần khát chỉ uống một ngụm nhỏ cho mát họng.

Nhưng qua hai giờ sáng mà Quý Thành Dương vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Khi kim đồng hồ đi quá hai giờ đúng cũng như trái tim nhảy khỏi hàng phòng ngự tâm lý cuối cùng, cô bắt đầu thấy sợ hãi. Y tá đứng bên cạnh vừa kiểm tra vừa ghi lại các số liệu, còn cô thì thấp thỏm tìm kiếm xem bác sĩ đang ở đâu. Chỉ một lát sau, bác sĩ liền đi vào, sau khi kiểm tra tình trạng của anh, liền bảo cô không cần lo lắng, đồng thời còn giải thích rằng vì sức khoẻ của Quý Thành Dương vốn không tốt lắm, nên tỉnh dậy có chậm hơn một chút cũng là chuyện bình thường.

Cô gật gật đầu, sắc mặt đã có chút không tốt.

Bác sĩ nhanh chóng rời khỏi đó, ở đây chỉ còn lại cô và hai y tá. Thời gian dường như bị kéo dài ra vô tận, mỗi một giây trôi qua đều cực kỳ rõ ràng, cô không biết mình đã đếm bao nhiêu giây, bao nhiêu phút nữa.

Rốt cuộc anh có tỉnh dậy không? Nếu không tỉnh lại thì phải làm sao?

Càng hoảng loạn thì càng đoán bừa.

Cổ họng cô như bị đè nén bởi một hơi thở rất nặng nề, cô chỉ muốn khóc. Bỗng nhiên từ đằng sau lưng có một cánh tay vỗ nhẹ lên vai cô.

Cô ngơ ngác, tỉnh táo lại.

https://thuviensach.vn

“Tỉnh rồi.” Giọng nói của y tá vang lên nhắc nhở cô, sau đó y tá lập tức đi gọi bác sĩ.

Tầm nhìn bị nước mắt làm cho nhoà, nhưng cô vẫn có thể trông thấy anh mở mắt ra và đang tìm kiếm cô.

Kỷ Ức ghé sát lại gần, không nói được gì mà chỉ nhìn chằm chằm vào anh.

Chân tay cô luống cuống, không dám chạm vào anh nhưng cũng chẳng dám cử động.

Cuối cùng, vẫn là cánh tay của Quý Thành Dương đưa lên trước, dường như anh muốn chạm vào cánh tay cô, cô vội vã đưa tay mình ra. Quý Thành Dương ban đầu chỉ siết tay cô thật chặt rồi nhanh chóng buông ra, sau đó anh men theo mu bàn tay cô để chạm vào vị trí ngón vô danh.

Kế đó, anh dùng hai ngón tay khoanh tròn chỗ đó.

Đây là việc đầu tiên anh làm ngay sau khi vừa tỉnh dậy.

Những giọt nước mắt mà Kỷ Ức đang nỗ lực kìm nén chợt òa ra, không thể nào kìm giữ lại nổi.

Cô hoàn toàn không nhìn rõ bất kỳ một thứ gì trước mắt, bác sĩ vào đây từ lúc nào, nói những gì, sau đó vây quanh anh làm gì cô đều hoang mang ngơ ngác, không thể nào nhận định được…

Dường như cô chỉ nhìn thấy môi Quý Thành Dương khẽ hé mở, gọi cô rằng: “Đồ mít ướt.”

https://thuviensach.vn

Hôn lễ của Quý Noãn Noãn tổ chức theo đúng dự định, là ngày Thế vận hội Olympic chính thức khai mạc.

Tiệc cưới rất náo nhiệt, Quý Thành Dương cũng đã hồi phục tương đối, dưới sự kiên quyết thuyết phục của Noãn Noãn, anh đã trở thành người chứng hôn cho họ. Kỷ Ức ngồi giữa những vị khách mời đang huyên náo, nghĩ đến cuộc điện thoại cuối cùng của Noãn Noãn cho Tiêu Tuấn trước khi rời khỏi nhà sáng nay, nói với anh ta rằng hôm nay bạn ấy sẽ kết hôn. Nội dung rất đơn giản, nhưng câu trả lời của Tiêu Tuấn còn đơn giản hơn, anh ta chỉ nói với Noãn Noãn rằng, hãy sống thật tốt nhé.

Cuộc điện thoại cứ như một nghi thức tạm biệt đơn giản, kể từ nay nghìn trùng xa cách, không ngày gặp lại.

Nhưng chuyện này chỉ có mình cô biết.

Hơn ba giờ chiều, hôn lễ kết thúc, Quý Thành Dương đưa cô rời khỏi đó, anh không nói sẽ đi đâu, nhưng rõ ràng xe đang tiến về phía đại viện.

Dọc đường đi, đâu đâu cũng ngập tràn không khí Thế vận hội.

Tất cả mọi người đều mong chờ nghi thức khai mạc được tuyên truyền từ rất lâu sẽ ra sao.

Xe đi vào cổng chính, binh lính hai bên đều làm lễ, cho họ đi qua.

“Chúng ta đi đâu thế?” Cô vốn muốn chờ bất ngờ nên không gặng hỏi, nhưng giờ không nhịn nổi hiếu kỳ.

“Đến rạp chiếu phim.”

“Rạp chiếu phim?”

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương không đáp.

Anh rẽ phải từ con đường chính và dừng lại ở bãi đất trống trước rạp chiếu phim, sau đó dẫn cô men theo những bậc đá màu trắng đi lên phía trên. Cả sảnh rạp chiếu phim vắng vẻ chỉ có hai người phụ trách chiếu phim chứ không hề có bất kì ai.

Kể từ khi đi vào nơi đây, Kỷ Ức liền cảm thấy tất cả mọi thứ trở nên rất không chân thực.

Cứ như thể cô đã bị kéo vào một vòng xoáy thời gian.

Cô còn nhớ, những học viên quân đội khi ấy đã xếp hàng nối đuôi nhau đi vào trong như thế nào, rồi khi hết phim đã duy trì đội hình trình tự y hệt để rời đi. Nơi này không giống với những rạp chiếu phim ở bên ngoài viện, hai bên đều có những tờ quảng cáo tuyên truyền, không khí kinh doanh ngập tràn. Còn nơi này thì đơn giản sạch sẽ, đi ngang qua cửa kính là đến sảnh lớn có mặt sàn bằng đá, đi qua đó, mở hai cánh cửa gỗ màu đỏ sậm ra chính là phòng chiếu phim có sức chứa cả ngàn người.

Người chiếu phim dường như thật sự đang chờ họ, khi thấy Quý Thành Dương đến liền chào hỏi và nhanh chóng đi vào phòng chiếu.

Còn cô và Quý Thành Dương liền mở cửa đi vào rạp chiếu phim tối tăm.

Bộ phim đã chiếu được một lúc, là phần hai của *Tân Tây du ký – Đại Thánh lấy vợ.*

Rất nhiều năm trước, anh đã cùng cô xem phần một.

Trên màn hình lớn, Châu Tinh Trì đẩy Tử Hà tiên tử đang nhào tới hôn mình ra, khiến Tử Hà tiên tử bàng hoàng ngỡ ngàng nhìn anh ta.

https://thuviensach.vn

Trong cuộc đối thoại giữa hai nhân vật chính, Kỷ Ức quay người lại, sau khi thấy xung quanh thật sự không có một ai, cô liền vươn cánh tay ôm lấy eo Quý Thành Dương, dụi mặt vào áo anh, nhỏ giọng nói: "Anh cố tình đưa em đến đây để xem Tân Tây du ký à?"

Trong bóng tối, khoé môi Quý Thành Dương hơi nhếch lên, anh rất thích hiệu quả mà việc này mang lại.

"Trước khi bắt đầu lễ khai mạc Thế vận hội cũng chẳng có việc gì làm, nên anh dẫn em đến đây xem nốt bộ phim này."

Trái tim Kỷ Ức như bay lên, cô vui đến mức không lời nào tả xiết.

Đây là lần đầu tiên anh lãng mạn thế này, cùng cô truy tìm lại ký ức thời ấu thơ. Lãng mạn theo cách của Quý Thành Dương.

Cô vừa nghĩ vừa lắng nghe bộ phim, sau đó mỉm cười.

"Lúc ấy em chỉ cao khoảng từng này, có phải không?" Cô dùng tay để mô tả chiều cao của mình khi mười một tuổi, rồi khẽ hỏi, "Chú út Quý?"

Đúng là một danh xưng đã lâu không thấy.

Quý Thành Dương cũng cười: "Anh quên mất lần cuối cùng em gọi anh như thế này là từ năm nào rồi."

Năm nào?

Rất lâu rồi thì phải.

Khi cô thích anh, quả thật là quá sớm.

https://thuviensach.vn

Cô dựa vào phía trước người anh, nhìn thấy cánh cửa gỗ màu đỏ sậm đằng sau lưng anh có một khe hở, có ánh sáng chiếu vào, rơi xuống mặt sàn của rạp. Một ánh nắng rất mỏng manh, chỉ có chiều rộng khoảng chừng một centimet, không chói mắt, không rực rỡ, mà chỉ yên lặng nhuốm hai bên khe hở thành một màu vàng nhạt, chia ngang bóng tối trên mặt sàn.

"Chú út Quý." Cô lại khe khẽ gọi anh.

"Ơi?" Anh rất vui lòng phối hợp với cô.

"Anh có biết bài hát chủ đề phim này là gì không?"

"Anh không biết." Quý Thành Dương đáp rất sảng khoái, "Là bài nào?"

"Tình yêu một đời." Cô nói cho anh.

Lần đầu tiên xem Tân Tây du ký, anh dành tặng cô việc "bao cả rạp", lúc ấy tuổi cô còn quá nhỏ, nên xem không hiểu được những nỗi nuối tiếc yêu thương trong bộ phim này, và cô cũng không hiểu được lời bài hát chủ đề bằng tiếng Quảng Đông. Sau này khi ra đến bộ thứ hai, cô ghi nhớ câu nói của Tử Hà tiên tử: "Người trong mộng của ta phải là một anh hùng cái thế, sẽ có ngày chàng cưỡi mây bảy sắc đến cưới ta. Ta đoán được mở đầu, nhưng chẳng lường được kết thúc."

Còn đối với cô, Quý Thành Dương chính là một sự tồn tại đầy lý tưởng.

Kể từ ngày đó cô bắt đầu thích anh, là đã không dám dự đoán tương lai của hai người.

Còn anh, đã mang lại cho cô kết thúc.

Và đó cũng là một kết thúc mà cô mong muốn nhất.

https://thuviensach.vn

Phiên ngoại

Ngày 21 tháng 5 năm 2003

Quý Thành Dương

"Em yêu anh, rất yêu anh." Giọng nói của Kỷ Ức truyền tới từ đầu dây bên kia.

Tay anh có một thoáng khựng lại.

Giây phút này, anh cảm thấy mình không phải đang ở Iraq, mà là ở Bắc Kinh, trong căn nhà ở vòng ba. Cô bé cực kỳ nghiêm túc đàn hết bài "Angel", và ngại ngùng quay đầu lại nói với anh rằng: "Em yêu anh, rất yêu anh."

Sau đó, nhất định sẽ có một chiếc bánh gato đáng yêu, cắm đủ nến theo đúng tuổi anh.

Ánh nến sẽ hắt lên gương mặt cô bé và đôi mắt đã hút mất hồn anh.

Bỗng nhiên có người gõ cửa: "Yang."

Bạn cùng nhà đang gọi, đồng thời đã cắt ngang sự liên tưởng ngắn ngủi của anh.

Trước khi vội vã cúp điện thoại, anh nói với Kỷ Ức rằng: "Có thể anh sẽ ngày càng ít gọi cho em hơn, khi nào tiện anh sẽ liên lạc với em qua email." Ngay sau đó, anh nghe thấy cô trả lời: "Ừm, chúc mừng sinh nhật."

https://thuviensach.vn

“Anh cúp máy đây.” Anh nói.

Bởi vì không kịp nữa, anh bắt buộc phải rời khỏi căn phòng này đi làm việc ngay.

Họ đã đến đây rất lâu rồi mà chưa có cơ hội để phỏng vấn bên phía Mỹ, đây là một tình hình khiến mọi người rất chán nản. Tuy từ ngày mùng Một tháng năm, Tổng thống Bush đã tuyên bố kết thúc nhiệm vụ tác chiến chính với Iraq, nhưng Quý Thành Dương và bạn anh đều hiểu rõ rằng, trận chiến này mới chỉ vừa bắt đầu.

Còn những việc họ phải làm lại rất nhiều.

Quý Thành Dương tiện tay vơ lấy chiếc áo khoác anh ném trên giường rồi mở cửa đi ra ngoài, bạn anh nhanh chóng báo cho anh biết, đã tìm được cơ hội phỏng vấn bên phía Mỹ. “Tối nay, chũng ta sẽ xuyên đêm đi Baghdad, ở đó có bạn của tớ.” Người bạn kia nói.

Anh bỗng nhiên nhìn thấy trong chiếc áo khoác ngoài của người bạn cùng nhà là bộ đồng phục hồi đại học, trên đó có huy hiệu của trường: “Hoài cổ thế à? Sao vẫn giữ bộ đồng phục này?” Người bạn kia cười: “Đúng thế, hoài cổ, để duy trì sự nhiệt tình thời học sinh mà!”

Quý Thành Dương cũng không nói gì nữa, hai người mất năm phút để thu dọn, sau đó đeo hành lý của mình lên lưng và cùng hai phóng viên từ Anh và Mỹ rời khỏi khách sạn nhỏ này.

Nơi này cách Bghdad khoảng bảy, tám tiếng đi đường, trên đường đi lúc nào cũng có thể gặp phải xung đột vũ trang nên rất nguy hiểm. Bốn người họ tìm kiếm rất lâu, cuối cùng mới thấy một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi người Iraq đồng ý đưa họ đi. Quý Thành Dương nhanh chóng thoả thuận giá cả, sau đó mọi người nhảy lên xe ra khỏi thành phố giữa đêm khuya như thế.

https://thuviensach.vn

Xe nhanh chóng đi ra ngoài thành phố, nơi còn tăm tối hơn.

Anh nhìn qua cửa kính xe, chỉ thấy những con đường, dòng sông, phế tích chiến tranh gần xa.

Hai người phóng viên quốc tịch ngoại quốc thì thầm trao đổi: "Hôm nay vẫn chưa ăn cơm à?", "Ừ, dạ dày hơi đau, bánh bao trong ba lô đã ăn hết từ hôm qua rồi, đợi đến nơi phải ăn một bữa cho đã."…

Đây chính là tình trạng của phóng viên sau khi chiến tranh Iraq bắt đầu, lúc nào cũng trong trạng thái đeo bám chiến trường, liên tục thức xuyên hai mươi mấy tiếng, thêm vào đó là phải lo ứng phó với nguy hiểm có thể phát sinh bất cứ lúc nào, thần kinh luôn luôn căng thẳng, quên ăn cơm cũng là chuyện thường.

Đường mấp mô, họ cứ thế đi được khoảng hai tiếng, anh hơi mệt mỏi, sau khi bàn về thời gian thay phiên nhau nghỉ ngơi với bạn, anh liền kéo quần áo của mình lên che kín mặt và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bên tai thỉnh thoảng vang lên những tiếng nổ lớn, tiếng súng đạn, tiếng nổ, tiếng người rú lên và gào thét sợ hãi đến từ bốn phương tám hướng.

Xe bỗng phanh gấp lại.

Kỷ Ức

Cô kéo miếng vải trắng trên cây đàn xuống.

Không biết Quý Thành Dương đã dùng cây đàn này bao lâu, trông có vẻ còn rất mới. Nhưng nghĩ cũng đúng, kể từ khi anh bắt đầu làm phóng viên mặt trận thì cứ chạy tin khắp mọi nơi suốt, làm gì có cơ hội ở nhà lâu, cho

https://thuviensach.vn

dù có về đây thì cũng chẳng có thời gian để yên tĩnh ngồi xuống đàn một bản nhạc.

Kỷ Ức không tưởng tượng nổi, Quý Thành Dương khi tám tuổi đã đàn piano như thế nào, và đã thành công đoạt giải trong trận thi đấu dưới con mắt hàng ngàn người ra sao… Cô đứng dậy, thở hắt ra một hơi thật dài.

Tiếp theo đây phải làm gì nhỉ?

Tiếc thật đấy, cô vốn định nói chuyện điện thoại với anh thêm một lúc, nói thêm vài câu.

Cô đi đi lại lại mấy bước rồi cầm quyển sách bên cạnh lên, lôi thanh đánh dấu sách ra, trên đó được viết một câu rằng:

"... Câu nói kinh điển của nhiếp ảnh gia chiến tranh Capa: Nếu như bạn chụp không tốt, có nghĩa là bạn vẫn chưa đến đủ gần..."

***

Ngày 23 tháng 5 năm 2003

Quý Thành Dương

Tối qua, anh và mấy phóng viên khác đã đến bệnh viện này.

Do xung đột cục bộ đột ngột nổ ra nên người đàn ông Iraq kia đã rút lui, bất kể họ ra giá bao nhiêu cũng không chịu đi tiếp.

Bốn người họ đành phải xuống xe, đi bộ suốt một đêm mới tìm được một bệnh viện có bác sĩ.

Ở chiến trường, bệnh viện là nơi khiến con người ta cảm thấy an toàn.

https://thuviensach.vn

“Chú đến từ Trung Quốc.” Quý Thành Dương vừa chỉnh máy ảnh, vừa cười nói với mấy đứa trẻ con xung quanh.

“Cháu biết, mấy năm trước có mấy bác sĩ đến bệnh viện này, trong đó có một người cũng đến từ Trung Quốc.” Một cậu bé khoảng mười ba mười bốn tuổi đáp, cậu bé cười ư ử mấy câu hát, thấp thoáng có thể nghe ra đó là “Đằng Đông xa xa có một con rồng…”

Quý Thành Dương không hay nghe nhạc trẻ hiện đại, tuy không biết bài hát này của ai nhưng cũng biết đây là bài hát về tổ quốc.

“Bác sĩ đó dạy cháu à?”

“Vâng, bác sĩ hát rất thú vị.”

Hai người đang nói chuyện thì ba đứa trẻ xung quanh bỗng phá ra cười. Hoá ra có một đứa trẻ đang học giả tiếng pháo cối, vì mô phỏng quá giống khiến y tá vừa bước vào cứ ngỡ là thật vội vàng bảo bệnh nhân giải tán. Khi y tá phát hiện ra mọi người đều cười mới nhận ra mình đã bị lừa.

Đang là lúc ánh nắng đẹp nhất trong ngày, cả phòng bệnh đều tràn ngập tiếng cười.

Quý Thành Dương chụp ảnh cậu bé vừa hát “Đằng Đông xa xa có một con rồng”, trong ống kính, góc mặt cậu bé hiện lên rất rõ nét, trong đáy mắt có dấu ấn của ánh nắng.

Lúc này, bạn cùng phòng đứng trước cửa vẫy tay với anh.

Anh nhìn thấy nên cầm máy ảnh đi theo, hai người họ ra ngoài sân hút thuốc.

https://thuviensach.vn

Bật lửa bật liên tục bảy, tám cái mà không có ngọn lửa nào xuất hiện, xem ra gas đã dùng hết rồi. “Không biết gần đây có chỗ nào bán bật lửa không nhỉ?” Anh cầm bật lửa trong tay vung vẩy, rồi dùng tiếng Anh nói, “Nhân tiện mua cơm trưa luôn.”

Bạn cùng phòng cũng không phản đối.

Hai người họ cứ thế ra khỏi sân, nhưng chưa kịp đi được mấy bước thì bạn cùng phòng đã giật cánh tay Quý Thành Dương lại và kéo anh về chiến hào mới đào, cùng lúc ấy những mảnh vụn nổ của đạn pháo đã rơi xuống năm mét trước mặt họ.

Chưa kịp thở, họ đã lại nghe thấy tiếng pháo kích.

Hai người phủ phục xuống trong chiến hào hoảng loạn nhìn nhau, họ đều nhận ra âm thanh này đến từ bệnh viện, nơi ấy vẫn còn các bác sĩ, y tá, rất nhiều trẻ con và hai người bạn phóng viên quốc tịch nước ngoài đang nghỉ trưa…

Pháo liên tục rơi xuống ở vị trí cách chỗ họ không xa.

Liên tục có đất cát tung bay, rơi về phía họ.

Trong những âm thanh ầm ầm đinh tai, Quý Thành Dương cảm thấy cả cơ thể mình đều bị đất cát chôn vùi. Mắt, quần áo thậm chí trong miệng cũng đầy những đất với cát. Dường như ngay phút tiếp theo, có thể anh sẽ bị vùi thây nơi đây.

Đây là lần thứ tư kể từ khi anh tới Iraq phải đến gần tử thần thế này.

Không phải là lần đầu tiên và cũng không đời nào là lần cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Anh xử lý những suy nghĩ trong đầu, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại. Cả cơ thể anh vùi trong đất cát và chờ đợi, anh không dám cử động, sợ sẽ bị coi là mục tiêu tấn công tiếp theo. Mãi cho đến năm phút sau đó, khi không còn tiếng súng đạn, người bạn bên cạnh mới khẽ cử động cơ thể, và liên tục nhổ nước miếng: "Yang! Cậu sao rồi?"

"Không bị thương." Anh trả lời ngắn gọn, giữa những kẽ răng vẫn còn hạt cát.

"Nếu như bị chôn ở đây thì chẳng cần đến bia mộ nữa."

"Miễn đi." Quý Thành Dương nhổ những hạt cát trong miệng ra, "Có chôn cũng phải lá rụng về cội."

Toàn thân hai người đều là đất, họ bò ra khỏi chiến hào đã bị đất cát lấp đầy. Trong tầm mắt họ, tất cả đều là phế tích sau vụ nổ, nhất thời họ chẳng tìm nổi đường về bệnh viện.

Sau khi đi được khoảng hai phút, vừa qua ngã rẽ, chỗ xương sườn anh bỗng rất đau đớn, chỉ chớp mắt đã không còn tri giác.

Kỷ Ức

Giờ học chính đã kết thúc.

Kỷ Ức ngại đứng dậy, bây giờ đang là thời điểm đông người nhất ở nhà ăn, nếu đi muộn nửa tiếng thì đồ ăn dù có ít hơn, nhưng sẽ vắng vẻ hơn. Cô cũng chẳng kén ăn, còn gì ăn nấy là được rồi.

Cô gục xuống bàn, nghiêng đầu thất thần nhìn cây bên ngoài.

Xanh rì, xào xạc tung bay vì gió thổi.

https://thuviensach.vn

Khúc xạ ánh nắng mặt trời.

Ánh nắng.

Dương.

“Quý Thành Dương…” Kỷ Ức lẩm bẩm, cô đổi giọng khe khẽ gọi thêm một câu, “Chú út Quý.”

Không rõ tại sao, cô cảm thấy ba từ cuối này khiến cô thấy rất ngại ngùng, mặt cô đỏ bừng, tai cũng nhột nhột, và nóng bừng lên.

***

Ngày 1 tháng 6 năm 2003

Quý Thành Dương

Sốt cao không hạ, vết thương do đạn bắn cộng thêm những vết thương do bị tra tấn đều đang bị viêm.

Trong cơn mơ màng, Quý Thành Dương cảm thấy một thứ gì đó rất lạnh lẽo bắt đầu lan ra từ cánh tay phải. Trong tầm mắt, anh thấp thoáng trông thấy một thiếu nữ đang thuần thục treo một bình nhựa đựng thuốc tiêu viêm trên tường, sau đó cúi xuống liếc nhìn anh một cái.

Kỷ Ức

Cô phát hiện ra Quý Thành Dương đã mười ngày không liên lạc với mình.

https://thuviensach.vn

Noãn Noãn nói, trước kia anh cũng như vậy. Bởi vì chiến trường không ổn định, lúc nào tìm được chỗ tiện thì sẽ gọi về nhà, hoặc gửi email. Nói chung, chỉ có thể chờ anh liên lạc về, còn bọn họ không có cách nào để tìm anh.

***

Ngày 14 tháng 2 năm 2004

Quý Thành Dương

Anh không biết đám người này muốn làm gì, chúng không cần tiền chuộc mà cũng không cần đàm phán với chính phủ.

Kể từ khi bị nhốt ở đây, anh chưa từng gặp lại người bạn cùng bị bắt chung với mình.

Cùng trong căn phòng này còn có một phóng viên đến từ Italia. Tiếng Anh của người đó không tốt, Quý Thành Dương đành phải dùng những câu tạo thành từ những từ đơn giản dễ hiểu để nói chuyện với anh ta.

Không tính được ngày tháng, không biết hôm nay rốt cuộc là ngày nào.

Anh chỉ biết rằng, ở Trung Quốc có lẽ đã là mùa đông rồi.

“Tôi có một người vợ.” Người phóng viên Ý bỗng nói, “Chắc khoảng bốn tháng chưa gặp rồi, còn anh?”

“Tôi ư?” Môi anh khẽ mấp máy, vết thương do bị gãy chân khiến anh nói chuyện cũng rất mất sức.

Những ngày này không rõ tại sao, cứ nghĩ đến Tây Tây lại khiến mắt anh cay cay.

https://thuviensach.vn

Anh nhấc cánh tay lên, che mắt mình lại.

Cũng chính động tác này khiến anh nhớ đến một đêm khuya ở vùng núi Tứ Xuyên vào mùa đông của nhiều năm trước. Anh tỉnh dậy, trong căn phòng vẫn còn sáng đèn, vì mắt vẫn chưa kịp thích ứng với ánh sáng nên anh cũng dùng cánh tay để che như thế này. Và lúc ấy, cô bé con dưới ánh đèn đang cúi đầu, khâu áo khoác cho anh từng mũi từng mũi trông rất ra dáng.

"Tôi cũng có một người vợ, cô ấy nhỏ hơn tôi rất nhiều." Anh đáp, "Từ tháng Năm năm 2003 đến nay vẫn chưa được gặp lại."

Kỷ Ức

Ngày hôm ấy, cô và bạn bè cùng lớp đi thăm lớp trưởng.

Cậu bạn lớp trưởng có gia cảnh bần hàn vì ung thư phổi nên đã phải cạo trọc đầu, gương mặt và đôi môi trắng bệch nhưng vẫn mỉm cười trò chuyện với họ, không chịu nhận sự quyên góp của bạn bè trong lớp…

Kỷ Ức đặc biệt buồn bã.

Khi về trường, cô viết email cho Quý Thành Dương, tâm sự với anh về chuyện lớp trưởng.

Cô cảm thấy số mệnh không công bằng, rõ ràng là một người ưu tú như thế, chưa bao giờ làm chuyện xấu, thế mà vì sao lại đột ngột mắc phải căn bệnh nan y này?

Cuối thư, cô vẫn viết như thế này:

https://thuviensach.vn

Yêu anh.

Tây Tây.

Ngay sau đó, hộp thư của cô nhận được email trả lời tự động của anh.

Kỷ Ức nhìn hộp thư chứa đầy những email trả lời tự động của anh, cảm thấy buồn bã và trống trải mà chợt thấy Quý Thành Dương cách mình rất xa, xa tới mức chẳng còn chút liên hệ nào nữa rồi.

***

Ngày 19 tháng 7 năm 2005

Quý Thành Dương

Vào hạ, nhiệt độ nóng nực khiến vết thương lành lại càng khó khăn hơn.

Những cơn đau đi cùng với sốt cao khiến khả năng suy nghĩ của Quý Thành Dương nhanh chóng hạ xuống. Cả người anh đều yếu ớt cực kỳ, bất kể là về tinh thần hay cơ thể, điều lạ là, những hình ảnh mà anh có thể nhớ lại ngày càng bình yên ấm áp.

Lẽ nào là vì anh sắp chết đến nơi?

Những thứ anh có thể nghĩ đến hầu hết đều là những thứ rất vụn vặt, nhỏ bé, tiểu tiết. Ví dụ như lúc Tây Tây khóc cô sẽ thút thít, chứ không bao giờ gây ra tiếng động lớn; ví dụ như lúc cô dựa vào lòng anh để xem phim truyền hình, cô thường thích tổng kết cho mỗi tập, cứ như thế sau khi tổng kết là bộ phim này coi như đã xem xong…

Đêm hôm ấy, những kẻ đó đột ngột đưa anh ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Trong căn phòng bị bịt kín hết các cửa sổ ấy, anh không nhìn thấy chút ánh sáng nào, giờ bị lôi ra khỏi cái không gian tối tăm ấy một cách đột ngột, khiến anh cảm thấy đến ánh trăng cũng trở nên lạ lẫm.

"Kẻ này, mày phiên dịch cho nó." Người đàn ông cầm súng đứng bên cạnh, dùng miệng súng để chỉ về phía người đàn ông tóc vàng đang quỳ trên mặt đất trống phía trước. Quý Thành Dương nhìn qua đó, anh chưa kịp nghe rõ tên cầm súng nói tiếp thì cả người anh cứng đờ. Anh có thể nhìn thấy đằng sau lưng người đàn ông tóc vàng đó có hai cái xác không đầu.

Một trong số đó, trên ngực áo có thêu huy hiệu trường đại học…

Kỷ Ức

Cô ôm đầu gối, ngồi mọp xuống hành lang vắng vẻ không có ai, cô nghẹn ngào dùng ngón tay vẽ lên trên mặt đất. Nước mắt rơi xuống cánh tay, rồi chảy xuôi theo tay xuống dưới mặt đất, làm ướt đẫm cả một mảng lớn.

Rất muốn được vào trong, hôm nay cô cực kỳ muốn vào trong ngôi nhà này.

Nhưng không có chìa khoá, cô chẳng thể nào vào trong đó được nữa…

***

Ngày 12 tháng 2 năm 2006

Quý Thành Dương

Đâu đâu cũng đầy những tiếng nổ, tiếng súng.

https://thuviensach.vn

Có quân chính phủ đang chiến đấu với lũ người này, muốn cứu những con tin người Anh bị bắt cóc…

Quý Thành Dương bị trói phần thân trên nằm bên cạnh tường, liên tục có đất cát rơi từ trên tường xuống, rơi xuống góc tường, rơi xuống người anh. Cơ thể anh bị gãy ở nhiều chỗ, và những chỗ bị thương bên trong do bị đánh đã sớm làm anh không thể chịu đựng nổi. Anh thậm chí có nghe thấy tiếng súng đạn gần kề cũng hoàn toàn không có đủ sức để dịch về phía góc tường thêm một tấc nào để tránh đạn.

“Lúc đột phá vòng vây, giết hết tất cả mọi người.”

Giết hết tất cả ư?

Quý Thành Dương nghe hiểu câu nói này.

Người đàn ông cầm súng bị đánh đến nhếch nhác, để trút giận, hắn đá mạnh vào cái chân mới bị gãy lại của anh.

Mắt anh tối sầm, không còn tri giác…

Kỷ Ức

Tết Nguyên tiêu, hai ngày trước khi quay lại trường.

Trong kí túc xá chỉ có người bạn quê ở Hồ Bắc là về trường sớm, đang đứng ở ngoài ban công để gọi điện thoại cho gia đình.

Kỷ Ức buồn chán ngồi trước máy tính, cô mở mạng mà không biết nên làm gì, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại vào trang web của đài truyền hình nơi anh từng làm việc… Nhưng rất nhanh sau đó, tay cô khựng lại và nhanh chóng tắt trang web đi.

https://thuviensach.vn

***

Ngày 2 tháng 1 năm 2007

Quý Thành Dương

Trong một phòng bệnh ở một bệnh viện nào đó tại Jordan, có một bệnh nhân hôn mê mãi không tỉnh.

Đó là một người châu Á tóc đen.

Nghe nói anh ta được đưa về từ Iraq và đưa tới đây. Bệnh nhân chỉ tỉnh dậy đúng một lần, còn chưa kịp trả lời bất cứ câu hỏi nào đã lại rơi vào hôn mê.

https://thuviensach.vn

Hậu ký

Câu chuyện này bắt đầu được viết từ mùa hè năm 2013 và kết thúc vào mùa hè năm 2014.

Khi tôi viết "Hết" vào rạng sáng ngày Hai mươi tháng Bảy năm 2014, vẫn giống với khi kết thúc những cuốn sách khác, tôi có cảm giác mất mát. Câu chuyện này mang phong cách từ trước tới nay của tôi, bình thản không có gì quá gay cấn, cũng có vài phần bi thương nhẹ nhàng, nhấn mạnh vào những chi tiết ấm áp, nhưng cũng có những điểm khác với trước kia.

Mục đích viết quyển sách này rất đơn giản, chỉ muốn dùng ngôn tình để viết lại một vài hồi ức.

Những chuyện mà một người sinh vào những năm tám mươi như tôi đã phải trải qua.

Tình yêu không nhất thiết phải có liên quan với tôi, nhưng những ngày ấy thì cực kì mật thiết, có rất nhiều chi tiết, cảm xúc, sự kiện, nhân vật đã từng xuất hiện trong cuộc sống của tôi rất sinh động, tôi cứ sợ rằng cùng với sự trôi chảy của thời gian, những ký ức này sẽ trở nên mơ hồ, trở thành những hình ảnh không thể nào lưu lại được. Tôi cũng sợ cùng với sự khô cạn của linh cảm, tôi sẽ dần quên mất cảm giác viết văn, thế nên mới có cuốn sách này.

Phóng viên chiến trường là một công việc mà tôi luôn kính phục, kể từ khi còn thiếu niên.

Một người tác giả, bất kể có muốn che giấu những suy nghĩ thật sự của mình đến đâu, thì cuối cùng vẫn bị những câu chữ của mình làm cho bại lộ.

https://thuviensach.vn

Đối với quyển sách này, những điều tôi muốn nói rất nhiều, và đều được viết trong đây cả.

Quyển sách này, dành tặng cho chính bản thân tôi, và cho rất nhiều người bạn đã rời khỏi cuộc đời tôi.

Đây là ánh nắng của tôi, và cũng là tia nắng mà tôi muốn được chia sẻ với mọi người.

Dòng thời gian

Ngày 21 tháng 5 năm 1977, Quý Thành Dương sinh ra tại một sơn thôn thuộc Tứ Xuyên.

Mùa hè năm 1978, Quý Thành Dương một tuổi.

Mùa hè năm 1979, Quý Thành Dương hai tuổi.

Mùa hè năm 1980, Quý Thành Dương ba tuổi.

Mùa hè năm 1981, Quý Thành Dương bốn tuổi.

Mùa hè năm 1982, Quý Thành Dương năm tuổi, về Bắc Kinh, lần đầu tiên nhìn thấy thủ đô.

Mùa hè năm 1983, Quý Thành Dương sáu tuổi, bắt đầu học đàn piano.

Mùa hè năm 1984, Quý Thành Dương bảy tuổi.

Mùa hè năm 1985, Quý Thành Dương tám tuổi, thi đấu piano, Quý Thành Dương giành giải quán quân, cùng năm đó quen biết Vương Hạo

https://thuviensach.vn

Nhiên và Tô Nhan.

Ngày Hai mươi tháng Một năm 1986, Kỷ Ức sinh ra tại Bắc Kinh, Quý Thành Dương tám tuổi rưỡi.

Mùa hè năm 1986, Kỷ Ức sáu tháng tuổi, Quý Thành Dương chín tuổi.

Mùa hè năm 1987, Kỷ Ức một tuổi rưỡi, Quý Thành Dương mười tuổi.

Mùa hè năm 1988, Kỷ Ức hai tuổi rưỡi, Quý Thành Dương mười một tuổi.

Mùa hè năm 1989, Kỷ Ức ba tuổi rưỡi, Quý Thành Dương mười hai tuổi.

Mùa hè năm 1990, Kỷ Ức bốn tuổi rưỡi, Quý Thành Dương mười ba tuổi. Lần đầu tiên gặp Kỷ Ức cùng với Vương Hạo Nhiên, Tây Tây đang ôm búp bê quỳ tại góc tường khóc. Quý Thành Dương không nói gì mà chỉ đưa cho Tây Tây bé nhỏ một chai coca.

Mùa hè năm 1991, Kỷ Ức năm tuổi rưỡi, Quý Thành Dương mười bốn tuổi.

Mùa hè năm 1992, Kỷ Ức sáu tuổi rưỡi, Quý Thành Dương mười lăm tuổi.

Mùa hè năm 1993, Kỷ Ức bảy tuổi rưỡi, Quý Thành Dương mười sáu tuổi, Quý Thành Dương đi học ở Pennsylvania.

Mùa hè năm 1994, Kỷ Ức tám tuổi rưỡi, Quý Thành Dương mười bảy tuổi.

Mùa hè năm 1995, Kỷ Ức chín tuổi rưỡi, Quý Thành Dương mười tám tuổi.

https://thuviensach.vn

Mùa hè năm 1996, Kỷ Ức mười tuổi rưỡi, Quý Thành Dương mười chín tuổi, Quý Thành Dương hoàn thành sớm học vị.

Mùa hè năm 1997, Kỷ Ức mười một tuổi rưỡi, Quý Thành Dương hai mươi tuổi. Quý Thành Dương trở về từ Syria, lần thứ hai gặp Kỷ Ức và đưa cô đi biểu diễn, Kỷ Ức xảy ra chuyện, từ đó từ biệt sân khấu độc diễn.

Mùa hè năm 1998, Kỷ Ức mười hai tuổi rưỡi, học lớp chín, Quý Thành Dương hai mươi mốt tuổi.

Mùa hè năm 1999, Kỷ Ức mười ba tuổi rưỡi, học lớp mười, Quý Thành Dương hai mươi hai tuổi. Hai năm sau, họ gặp lại nhau, Quý Thành Dương chính thức làm phóng viên mặt trận.

Mùa hè năm 2000, Kỷ Ức mười bốn tuổi rưỡi, học lớp mười một, Quý Thành Dương hai mươi ba tuổi. Quý Thành Dương và Tây Tây đi Yading Hạt Thành, trở về nơi mà Quý Thành Dương đã sống lúc nhỏ và được gặp bà dì của anh. Quý Thành Dương đưa Tây Tây đi học lái xe.

Mùa hè năm 2001, Kỷ Ức mười lăm tuổi rưỡi, học lớp mười hai, Quý Thành Dương hai mươi tư tuổi. Quý Thành Dương đi Wellington để xem giao lưu biểu diễn của Tây Tây. Lần đầu tiên Tây Tây tỏ tình, Quý Thành Dương rời khỏi Wellington sớm hơn dự định. Tai nạn 911 của Mỹ, Tây Tây gọi cho Quý Thành Dương. Cuối năm khi Bắc Kinh có trận tuyết rơi lớn, Quý Thành Dương và Tây Tây ở riêng với nhau một ngày.

Mùa hè năm 2002, Kỷ Ức mười sáu tuổi rưỡi, học đại học năm thứ nhất, Quý Thành Dương hai mươi lăm tuổi. Mùa xuân năm 2002, Tây Tây bị oan vì bạn và hiểu rõ được hoàn cảnh gia đình mình. Quý Thành Dương bị u não, tạm thời mắt không nhìn thấy.

Nụ hôn đầu.

https://thuviensach.vn

Quý Thành Dương trở về từ chiến trường, hai người đi Hồng Kông.

Mùa hè năm 2003, Kỷ Ức mười bảy tuổi rưỡi, học đại học năm thứ hai, Quý Thành Dương hai mươi sáu tuổi.

Mùa xuân năm 2003, Noãn Noãn phát hiện ra quan hệ giữa hai người, Quý Thành Dương nói rằng nhất định sẽ cưới Kỷ Ức.

Quý Thành Dương đi Iraq, dần dần mất liên lạc với Kỷ Ức.

Mùa hè năm 2004, Kỷ Ức mười tám tuổi rưỡi, học đại học năm thứ ba, Quý Thành Dương hai mươi bảy tuổi. Kỷ Ức đi Hồng Kông học, và nhận được email chia tay của Quý Thành Dương.

Mùa hè năm 2005, Kỷ Ức mười chín tuổi rưỡi, học đại học năm thứ tư, Quý Thành Dương hai mươi tám tuổi. Kỷ Ức thi nghiên cứu sinh và hoàn toàn rời khỏi nhà họ Kỷ.

Mùa hè năm 2006, Kỷ Ức hai mươi tuổi rưỡi, nghiên cứu sinh năm thứ nhất, Quý Thành Dương hai mươi chín tuổi.

Mùa hè năm 2007, Kỷ Ức hai mươi mốt tuổi rưỡi, nghiên cứu sinh năm thứ hai, Quý Thành Dương ba mươi tuổi. Quý Thành Dương được cứu, và được điều trị lần đầu tại Jordan, sau đó đi Mỹ.

Cuối năm anh trở về Trung Quốc, gặp lại Kỷ Ức.

Quý Thành Dương tiến cử Kỷ Ức vào Bộ Ngoại giao, Kỷ Ức từ chối. Sau này nhà họ Kỷ can thiệp, Kỷ Ức vẫn từ chối và kiên quyết làm tin tức.

Làm lành.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên làm chuyện ấy.

Mùa hè năm 2008, Kỷ Ức hai mươi hai tuổi rưỡi, Quý Thành Dương ba mươi mốt tuổi. Hai người đi Tứ Xuyên, động đất, quan hệ bại lộ.

Nhà họ Kỷ cấm đoán, muốn đưa Kỷ Ức ra nước ngoài. Quý Thành Dương đích thân đến nhà, đưa ra lời hứa sẽ cho Kỷ Ức sống cả đời không phải lo nghĩ.

Cuộc phẫu thuật của Quý Thành Dương thành công, cầu hôn.

------HẾT------

https://thuviensach.vn